CHU NGỌC

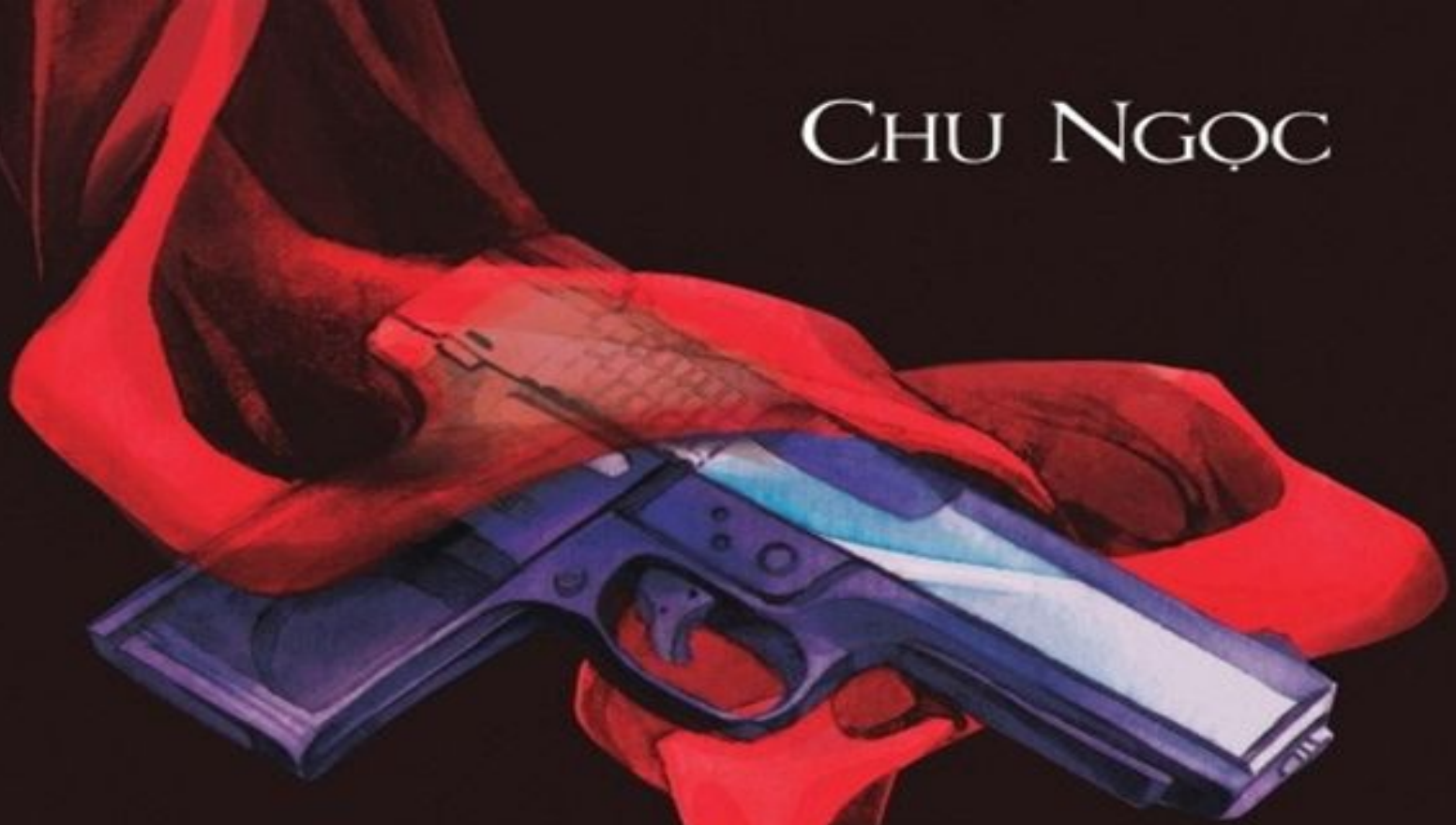

ĐẠO TÌNH

Tiểu thuyết

2

Quang Văn

vh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Dịch giả: Greenrosetq

Làm ebook: Dâu Lê

Đạo Tình

Tập 2

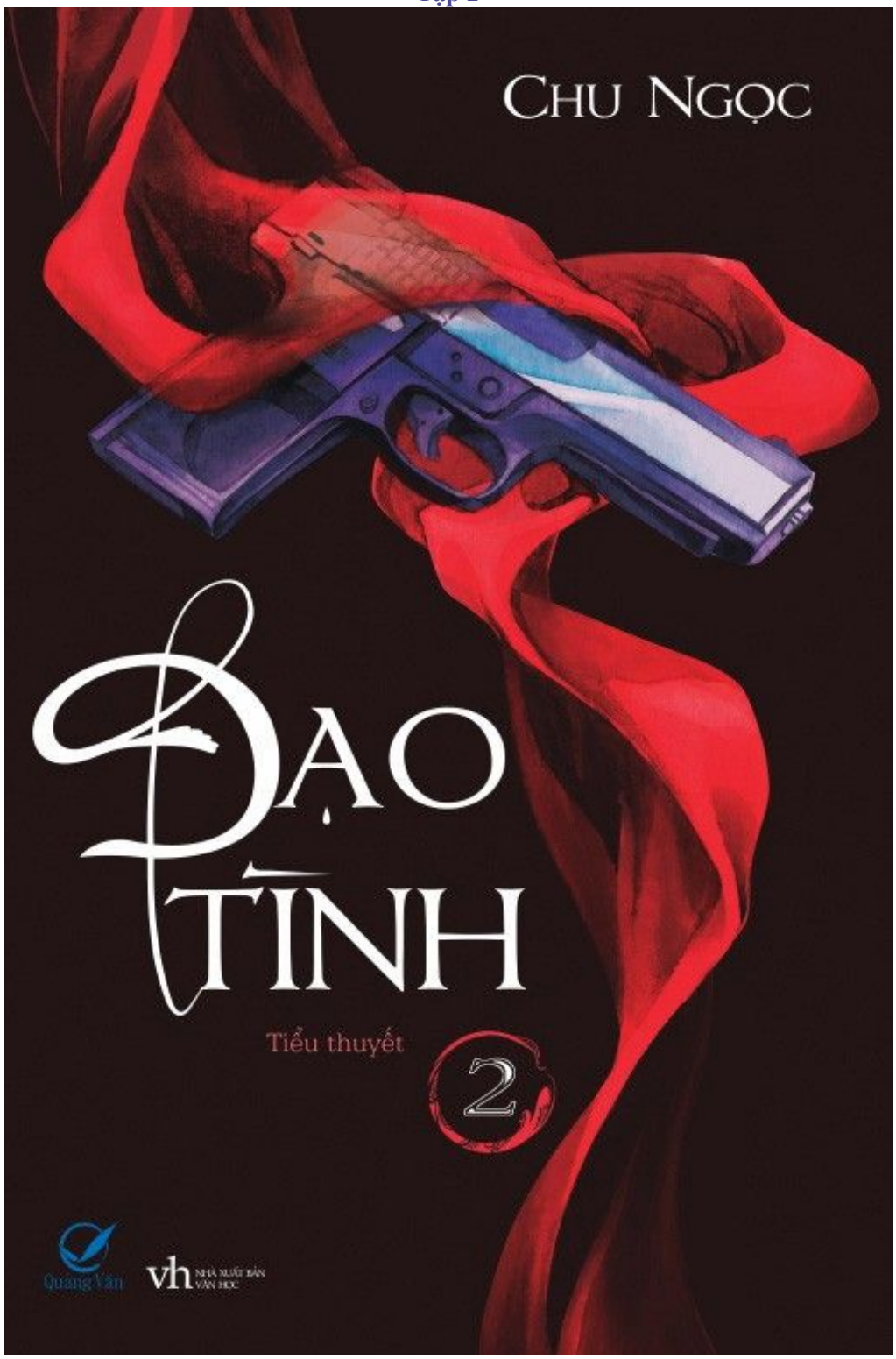

Đạo Tình (Tập 2)

Tác giả : Chu Ngọc

Dịch giả: Greenrosetq

Kích thước: 16 x 24 cm

Số trang: 550

Ngày xuất bản: 4 - 3 – 2014

Giá bìa: 119.000 ₫

Công ty phát hành: Quảng Văn

Nhà xuất bản: NXB Văn Học

Chụp pic: chubbycheeks

Type

onceuponatime: 80-88
sagelc91: 89-96
darling545: 97-104
candyworld: 105-112
intheend: 113-hết

Beta: kimkhanh3597

Làm ebook: Dâu Lê

Nguồn ebook: http://www.luv-ebook.com

STENT
Sách - Truyện - Ebook Ngôn Tình

Giới thiệu

Cô là một trong những siêu trộm nổi tiếng nhất thế kỷ hai mươi mốt.

Cô là thần thoại Vua tốc độ bất bại trong thế giới ngầm.

Cô là một cô gái tự do như gió.

Hắn là truyền kỳ của đế quốc bóng đêm.

Máu lạnh vô tình, thủ đoạn tàn độc.

Một miếng ngọc bích, số mệnh của hai người từ đó cuốn vào nhau.

Người biến dị trong rừng sâu, Kim Tự Tháp dưới lòng đất, bão xoáy dưới lòng biển sâu…

Hắn đưa cô vào thế giới của hắn.

Không chiến, hải chiến, dã chiến…

Dù đứng giữa sống và chết cũng không từ bỏ nhau.

Nếu đó không phải là yêu, thì thế nào là yêu?

"Đạo tình" có thể nói là một tác phẩm xuất sắc của dòng tiểu thuyết ngôn tình. Tác phẩm là thế giới của xã hội đen, của những cuộc phiêu lưu, những hành trình đầy hiểm nguy và kịch tính. Cũng giống như thế, tình yêu trong "Đạo tình" vừa mãnh liệt lại vừa lạnh lùng, vừa hiển nhiên lại vừa lạ lẫm. Qua ngòi bút cá tính và trí tưởng tượng độc đáo của Chu Ngọc, cả một thế giới hiện lên đầy hấp dẫn với vô vàn sắc màu, mỗi nhân vật đều có tính cách riêng và ấn tượng, đặc biệt là cặp nam nữ chính - Tề Mặc và Ly Tâm.

"Sau khi thoát khỏi bộ lạc ăn thịt người, trở về từ châu Phi, Ly Tâm dưỡng thương ở nhà chính của Tề gia. Đúng lúc này cậu ruột của Tề Mặc là Khúc Vi mất tích trong Kim tự tháp Ai Cập, họ lên đường tìm kiếm.

Nguy hiểm trùng trùng ẩn chứa trong Kim tự tháp lại khiến hai người nhiều phen đối mặt với tử thần, nhưng chính trong giây phút ấy, có một điều gì đó trong trái tim họ đã thay đổi."

Thông tin tác giả

Chu Ngọc là nữ tác giả của văn học mạng. Hiện cô là tác giả ký hợp đồng loại A với trang sáng tác Tiêu Tương. Cô từng nói: "Viết văn lúc đầu chỉ là một sở thích, nhưng giờ nó còn quan trọng hơn công việc chính của tôi. Tôi muốn toàn tâm toàn ý sáng tác, không ngừng nỗ lực vì giấc mơ của bản thân mình".

Mục lục

Chương 80: Vương quốc thần bí

Chương 81: Cướp sa mạc

Chương 82: Kim tự tháp

Chương 83: Cạm bẫy

Chương 84: Cung điện dưới lòng đất

Chương 85: Tâm tình thay đổi

Chương 86: Sẽ không buông tay

Chương 87: Cảm giác ấm áp

Chương 88: Đào thoát

Chương 89: Nguồn gốc của sự cấm kỵ

Chương 90: Tình địch xuất hiện

Chương 91: Truy sát

Chương 92: Khách quý tới nhà

Chương 93: Đối địch

Chương 94: Nụ hôn

Chương 95: Đả thông tư tưởng

Chương 96: Xoáy nước dưới đáy biển

Chương 97: Đừng sợ

Chương 98: Pháo hoa

Chương 99: Mưa bão

Chương 100: Lằn ranh sinh tử

Chương 101: Đạt được mà không mất công sức

Chương 102: Tôi cho phép em thích tôi.

Chương 103: Trở về

Chương 104: Xuống mồ cùng tôi

Chương 105: Thắng làm vua thua làm giặc

Chương 106: Thiên thần hay ác quỷ

Chương 107: Liên thủ

Chương 108: Lời mời

Chương 109: Hắc đạo tụ hội

Chương 110: Cạm bẫy

Chương 111: Xung đột

Chương 112: Giông bão nổi lên

Chương 113: Ai là thủ phạm?

Chương 114: Nguy hiểm dưới lòng đất

Chương 115: Liên thủ chống địch

Chương 116: Thoát nạn

Chương 117: Hôn lễ long trọng

Chương 118: Đoạn kết

Ngoại truyện 1: Ghen tuông

Ngoại truyện 2: Chòng ghẹo Lam Tư

Ngoại truyện 3: Hẹn hò

Ngoại truyện 4: Trộm đồ của nhà

Ngoại truyện 5: Để có nội hàm

Chương 80: Vương quốc thần bí

Nước Anh là một đất nước lâu đời cổ kính với phong cách cứng nhắc. London, thủ đô nước Anh là mảnh đất duy nhất trên lãnh thổ châu Âu Tề Mặc không đặt chân tới, lần này chắc chắn là một ngoại lệ chưa từng có.

Khi đoàn người rời khỏi chiếc máy bay riêng, một hàng xe ô tô đã đợi sẵn ở cửa ra vào sân bay. Tuy Tề Mặc không đến London nhưng không có nghĩa nơi này không có thế lực của hắn.

Nước Anh tuy không lãng mạn như nước Pháp, không đa tình như Italy, không chỉn chu như nước Đức cũng không nhiệt tình như Hà Lan, nhưng nó vẫn mang một vẻ phong tình độc đáo riêng biệt.

Khu dành cho các nhà triệu phú ở ngoại ô London, từng ngôi biệt thự cách xa nhau, ở giữa thấp thoáng những tòa lâu đài cổ thể hiện giá trị và sự độc đáo của mình.

Đoàn xe dừng lại trước một tòa lâu đài màu trắng mái nhọn, mang phong cách kiến trúc của nước Anh thế kỷ mười tám. Tòa lâu đài này đầy vẻ quý tộc kiêu ngạo.

Trên xe, Tề Mặc từ đầu đến cuối nhắm mắt ôm Ly Tâm, tay hắn xoa nhẹ vết thương trên vai cô. Vết răng do hắn cắn đã đóng vảy. Thuốc của Lập Hộ rất tốt nên Ly Tâm không còn thấy đau, chỉ là sờ vào chỗ đó sẽ có cảm giác hơi lồi lõm, khiến người khác biết ở đó có vết thương mà thôi.

Ly Tâm không nghiêm nghị như Hồng Ưng và Hoàng Ưng, cô chỉ hơi hiếu kỳ. Tận mắt chứng kiến cảnh Tề Mặc nổi cơn điên rồi lại bình thản như không có chuyện gì xảy ra, Ly Tâm không muốn tò mò cũng không được. Từ khi quen biết Tề Mặc đến nay, cô chưa từng thấy Tề Mặc bị cảm xúc chi phối.

Ly Tâm tựa vào đầu vai Tề Mặc, ngắm tòa lâu đài màu trắng qua cửa xe. Hồng Ưng và Hoàng Ưng vẫn chưa xuống ô tô. Một thuộc hạ cô không quen mặt tiến lên phía trước, nói câu gì đó với hai cậu bé gác cửa. Hai cậu bé tái mặt, đưa mắt về chiếc xe của Tề Mặc rồi chạy vội vào bên trong tòa lâu đài.

Vài phút sau, khi những người trên xe bắt đầu cảm thấy mất kiên nhẫn, cổng điện tử của tòa lâu đài đột nhiên đóng kín, chặn đoàn của Tề Mặc ở bên ngoài. Sắc mặt của đám Hồng Ưng và Hoàng Ưng lập tức trở nên u ám.

Tề Mặc vẫn nhắm mắt, bàn tay vuốt ve vết thương trên cổ Ly Tâm dừng lại trong giây lát. Nếu Ly Tâm không đặc biệt lưu ý, cô sẽ không phát hiện ra sự thay đổi của hắn. Không khí lạnh lẽo tỏa ra từ người hắn ngày càng đậm đặc. Trong giới hắc đạo, không một người nào dám không nể mặt Tề Mặc.

"Phá cửa". Mệnh lệnh lạnh lùng vang lên. Hồng Ưng vâng dạ rồi ra chỉ thị, có người nhanh chóng đi về phía cổng tòa lâu đài.

Ly Tâm nhướn mày nhìn tòa lâu đài cổ kính rồi lắc đầu tiếc nuối. Tòa lâu đài cổ đẹp đẽ như vậy sắp trở thành đống gạch vụn, người bên trong đúng là lũ ngốc. Tề Mặc đến đây còn giữ phép lịch sự không trực tiếp xông vào là hắn đã rất nể mặt Khúc gia. Tề Mặc

không cho phép bất cứ kẻ nào không nể mặt hắn. Đám người bên trong đúng là muốn ăn đòn, IQ có vấn đề nghiêm trọng.

Một tiếng nổ vang lên. Dưới bàn tay của chuyên gia thuốc nổ hàng đầu, cổng lớn của tòa lâu đài bị nổ tung không còn sót thứ gì, khói bụi bốc đầy trời.

Không có lửa, không có những mảnh vụn sắt thép bắn tung tóe, cũng chẳng có tiếng nổ kinh thiên động địa. Người của Tề Mặc sử dụng thuốc nổ rất xịn, chỉ phá cổng ra vào, không gây ảnh hưởng đến bất cứ thứ gì khác. Nhìn cánh cổng sắt biến mất, Ly Tâm cảm thán trong lòng, Tề Mặc lợi hại thật.

Chiếc Cadillac màu đen đầy lạnh lẽo và bá đạo từ từ tiến vào tòa lâu đài màu trắng. Người hầu trong tòa lâu đài túa ra, sắc mặt ai nấy đều hoảng hốt, cả tòa lâu đài vô cùng hỗn loạn.

Xe ô tô dừng lại trước tòa nhà chính của lâu đài. Tề Mặc xuống xe, không thèm nhìn những người xung quanh mà đi thẳng vào trong. Ly Tâm đi cạnh hắn, Hồng Ưng và Hoàng Ưng đi hai bên. Bốn người hiên ngang như giữa chốn không người.

“Nếu người đứng đầu không đến đây trong vòng một phút, hãy bắt đầu đánh thuốc nổ từ góc Đông Bắc cho tôi”. Hồng Ưng cất giọng lãnh đạm như đang dặn dò thuộc hạ của anh ta. Một số người của tòa lâu đài vội vàng ba chân bốn cẳng chạy đi báo tin.

“Tề Mặc, anh to gan thật đấy”. Hai phút sau, một người đàn ông trung niên vô cùng giận dữ cùng ba người khác xông vào trong tiếng nổ ầm ầm ở bên ngoài.

Pằng, một viên đạn bắn vào viên gạch ngay dưới chân ông ta, khiến viên gạch vỡ vụn. Người đàn ông trung niên sợ hãi lùi lại vài bước.

Hoàng Ưng thu khẩu súng trong tay, lạnh lùng nói: "Ông không có tư cách gọi tên lão đại".

Người đàn ông trung niên đỏ mặt, không biết nên xử sự thế nào. Ông ta vừa sợ hãi vừa ngượng ngập đứng ở giữa đại sảnh.

Ly Tâm đứng bên cạnh Tề Mặc, lặng lẽ quan sát bốn người vừa xuất hiện, trong đó có ba người đàn ông và một người phụ nữ. Tất cả đều ở độ tuổi năm mươi. Toàn thân họ toát ra chút ít khí chất quý tộc, nhìn họ là có cảm giác họ quen đứng trên đầu kẻ khác, chắc không phải những nhân vật tầm thường.

Tuy nhiên, so với Tề Mặc họ còn kém xa, giống như rồng so với giun đất. Hơn nữa, dung mạo của những người này và Tề Mặc cũng không giống nhau.

"Tề lão đại, không biết hôm nay anh đến Khúc gia có việc gì?". Một giọng nói lãnh đạm truyền tới, bốn người trung niên liền đứng tránh ra, để người ở đằng sau tiến vào.

Ly Tâm ngước nhìn, người vừa lên tiếng là một ông già khoảng bảy, tám mươi tuổi. Ông già tay chống gậy, nhưng lưng vẫn tương đối thẳng. Tóc ông già bạc trắng, lời lẽ của ông ta rất bình thản và lãnh đạm, toàn thân ông ta có khí chất quý tộc đặc biệt. Ly Tâm biết người thực sự dứng đầu Khúc gia đã lộ diện.

“Khúc Vi đang ở đâu?”. Lúc này, Tề Mặc mới đưa mắt nhìn ông già vừa ngồi xuống bên cạnh. Hắn cất giọng lạnh lùng đều đều, không mang bất cứ sắc thái tình cảm nào.

Ông già nghiêm nghị nhìn Tề Mặc: “Đây là chuyện của Khúc gia, không làm phiền đến Tề lão đại”.

Tề Mặc liền ngả người ra đằng sau, tựa vào thành ghế sofa, Hồng Ưng lập tức nói: “Nổ”.

“Khoan đã”. Hồng Ưng vừa nói xong, ông già sa sầm mặt, gõ mạnh chiếc gậy trong tay xuống sàn nhà một cách phẫn nộ.

Không ai trả lời ông ta, cũng không ai nghe lời ông ta. Tiếp theo, từng tiếng nổ ầm ầm vọng tới. Khác với vụ đánh sập cửa sắt vừa nãy, bây giờ là tiếng nổ kinh thiên động địa, kèm theo đó là tiếng kêu la thảm thiết, khiến năm người ở trong đại sảnh sầm mặt.

“Tề Mặc, rốt cuộc anh có ý gì? Anh đến Khúc gia chúng tôi để gây chuyện hả đồ con hoang kia?”. Người phụ nữ trung niên vừa hoảng hốt vừa tức giận, cuối cùng không nhịn nổi hét lớn.

Nghe lời nói của bà ta, đáy mắt Tề Mặc lóe lên tia thù ghét và oán hận, Ly Tâm đứng bên cạnh cảm nhận rõ điều đó. Hoàng Ưng lập tức rút súng chĩa thẳng vào người đàn bà.

Cùng lúc đó, ông già tóc bạc biến sắc, nạt nộ bà ta: “Ai bảo cô nhiều chuyện, lui ra ngoài”. Vừa nói, ông ta vừa lao đến đứng chắn trước mặt bà ta. Ông ta thân thủ nhanh nhẹn đến mức người chứng kiến không thể nghĩ ông ta đã bảy, tám mươi tuổi.

Tề Mặc khẽ giơ tay lên. Lúc này, Hoàng Ưng đã sắp bóp cò, thấy Tề Mặc ngăn cản, anh ta hơi ngạc nhiên, nhanh chóng thu khẩu súng về. Nhưng anh ta tiếp tục nhìn chằm chằm người phụ nữ với vẻ đầy sát khí. Người phụ nữ biết mình lỡ lời, gương mặt trở nên trắng bệch.

Thái độ của Tề Mặc cũng khiến Ly Tâm vô cùng kinh ngạc. Uy danh của Tề Mặc bây giờ có thể nói là lên tới trời cao, dù giới hắc hay bạch đạo cũng phải nể mặt hắn. Kẻ phát ngôn những lời nhục mạ kiểu này, Tề Mặc không giết cả nhà hắn cũng coi như là nhân từ. Vậy mà Tề Mặc nhẫn nhịn, Ly Tâm thấy rất bất ngờ.

Ông già tóc bạc đứng giữa đại sảnh, nhìn thẳng vào Tề Mặc. Ông ta lãnh đạm nói: "Đàn bà không hiểu chuyện, mong Tề lão đại bỏ qua. Lão già này thay mặt nó xin lỗi Tề lão đại". Vừa nói, ông ta vừa cúi người hành lễ với Tề Mặc, nhưng thần sắc của ông ta vẫn rất lạnh nhạt.

Về lý mà nói, ông già tóc bạc nhiều khả năng là ông ngoại của Tề Mặc. Nhưng hai người tỏ ra rất xa lạ và khách sáo. Không, không thể nói là khách sáo mà là lạnh như băng. Bậc trưởng bối hành lễ trước Tề mặc, vậy mà hắn vẫn thản nhiên nhận lễ. Có thể thấy hai người hoàn toàn không có chút tình thân, đây chỉ đơn giản là cuộc hội kiến của hai người đứng đầu hai gia tộc.

Tề Mặc lạnh lùng nói: "Đừng cho tôi cơ hội giết chết bà ta".

Ông gì gật đầu, phất tay ra hiệu, ba người đàn ông và người đàn bà sợ sệt lui ra ngoài.

Ở bên ngoài, tiếng nổ long trời lở đất vẫn tiếp tục vang lên. Ông già hơi nhíu mày, nghiêm giọng: "Tề lão đại, ta khách sáo với anh,

không có nghĩa ta để mặc anh muốn làm gì thì làm".

Đáy mắt Tề Mặc lóe lên một tia khinh bỉ, hắn trầm giọng hỏi: "Tôi hỏi một lần nữa, Khúc Vi đang ở đâu?". Ngữ điệu của hắn hoàn toàn không có ý thương lượng, chỉ có sự lạnh lùng và mất kiên nhẫn.

Thấy Tề Mặc chỉ hỏi Khúc Vi đang ở đâu, ông già tóc bạc nhíu mày ra hiệu cho một người đàn ông trung niên vừa lui ra ngoài cửa tiến lên phía trước rồi hỏi: "Khúc Vi đang ở đâu?". Hồng Ưng liền giơ tay, tiếng nổ lập tức biến mất.

Người đàn ông trung niên run run khóe miệng, khẽ nói: "Ba, sao có thể cho nó biết hành tung của chú ấy. Nếu nó chuẩn bị …". Mặc dù người đàn ông không nói hết câu nhưng mọi người đều hiểu ý ông ta. Dù giọng ông ta nhỏ như tiếng muỗi kêu, đám Tề Mặc đều không phải nhân vật bình thường nên nghe thấy rõ ràng.

"Mau nói". Ông già tóc bạc chau mày.

Người đàn ông trung niên im lặng một vài giây rồi đáp: "Chú ấy đi châu Á khảo cổ, bây giờ con cũng không biết chú ấy đang ở đâu".

Ly Tâm nghe xong bất giác lườm người đàn ông trung niên. Không biết Khúc Vi là người thế nào, lại có sở thích đi trộm mộ, đến những ngôi mộ cổ nổi tiếng trong lịch sử ở khắp thế giới, vì vậy Tề Mặc mới không tìm ra hành tung của ông ta. Danh xưng nhà khảo cổ cũng chỉ là vỏ bọc mà thôi, Khúc gia không biết mới là lạ, nói như vậy rõ ràng là trả lời cho có. Ly Tâm khinh thường nhìn người đàn ông trung niên. Ông ta biết Tề Mặc là người thế nào mà vẫn dùng chiêu này, chỉ có thể nói ông ta quá ngu ngốc.

Ông già tóc bạc ngẩng mặt đối diện với đôi mắt lạnh lùng của Tề Mặc: “Tề lão đại đã biết hành tung của con trai ta, thứ lỗi ta không tiễn”

Tề Mặc cười nhạt, nói từng tiếng một; “Các người không biết? Rất tốt”.

Hồng Ưng đứng bên cạnh ném tập tài liệu trong tay cho ông già rồi từ từ tiến về phía người đàn ông trung niên.

Thấy Hồng Ưng đằng đằng sát khí nhanh chóng tiếp cận mình, người đàn ông trung niên vội lùi về phía sau: “Anh muốn làm gì?”. Sát khí tỏa ra từ Hồng Ưng tuyệt đối không phải là giả. Với thế lực của Tề gia, ông ta có chết cũng không ai làm gì được họ. Vì vậy khi thấy Hồng Ưng áp sát, mặt người đàn ông trung niên liền tái mét.

Ông già tóc bạc vô cùng phẫn nộ nhưng chưa lên tiếng thì Hoàng Ưng đứng bên cạnh đã cất giọng lạnh nhạt: “Tôi khuyên ông tốt nhất nên xem cho kỹ trước khi mở miệng. Lão đại của chúng tôi không kiên nhẫn lắm đâu”.

Nghe câu nói có ý cảnh cáo rõ ràng của Hoàng Ưng, ông già tóc bạc vẫn đè nén sự phẫn nộ ngùn ngụt trong lòng xuống, mở tập tài liệu trong tay ra. Ông ta có thể trở thành gia chủ của một gia tộc lớn, lại sống đến tuổi này nên đã rèn luyện được sự nhẫn nhịn, nước lửa không thể xâm phạm.

Rắc rắc, tiếng xương gãy cùng với tiếng kêu thảm thiết như lợn bị chọc tiết của người đàn ông trung niên vang lên. Những người trong tòa lâu đài sợ hãi đến mức run lẩy bẩy. Tất cả đều bị thuộc hạ của Tề Mặc khống chế, không thể ra ngoài cũng không thể đi báo cảnh sát.

Một số kẻ nhát gan ngất xỉu ngay tại chỗ. Trong đại sảnh vô cùng im lặng.

"Mau nói, Khúc Vi đang ở đâu?". Tề Mặc quét mắt qua người đàn ông trung niên vừa bị bẻ gãy tay. Ánh mắt hắn băng giá đến nỗi người của Khúc gia trong đại sảnh đều run lên bần bật.

Ông già tóc bạc nhanh chóng xem hết tập tài liệu rồi quay sang người con trai lớn vừa ngất đi vì đau đớn lập tức bị Hồng Ưng đánh cho tỉnh lại. Ông già cất giọng trầm trầm: "Khúc Vi đang ở đâu?".

Ông già là người trải qua phong ba bão táp mấy chục năm, sau khi đọc tập tài liệu, ông ta đã nhanh chóng hiểu ra vấn đề. Nhiều năm trở lại đây, Khúc gia đều do con trai lớn tức người đàn ông trung niên vừa bị bẻ gẫy tay làm chủ. Tất cả tin tức về Khúc gia đều do ông ta nắm giữ và xử lý. Tề Mặc biết tin tức về Khúc Vi, không có lý nào ông ta không biết. Giấu giếm tất cả mọi người như vậy chắc chắn không phải là vì ông ta không muốn nói cho Tề Mặc biết, chỉ cần nghĩ một chút là biết lý do thực sự là gì.

Người đàn ông trung niên run rẩy, ông ta đau đến mức sắp chảy nước mắt. Ông ta lắc đầu: "Con không biết. Ba, con thật sự không biết".

Tề Mặc đứng dậy cất giọng lạnh lùng: "Các người đừng tưởng tôi hứa không động đến các người là các người muốn làm gì thì làm. Rất tốt, tôi chỉ đợi ông không chịu khai ra. Hồng Ưng, giết sạch cho tôi. Trên đời này không có một ai Tề Mặc tôi không thể tìm ra". Vừa nói, hắn vừa chuẩn bị đi ra ngoài.

Hồng Ưng đáp: "Vâng, không chừa một ai". Vừa nói, anh ta vừa chậm rãi giơ tay lên.

Ông già tóc bạc liền xông đến túm cổ người đàn ông trung niên, tức giận nói: “Mau nói đi, Khúc Vi đang ở đâu? Rốt cuộc anh muốn làm gì hả?”.

Người đàn ông trung niên cũng rất sợ hãi, ông ta trợn mắt nói: “Ba đừng sợ. Nó đã hứa với em gái, nó không thể động đến Khúc gia chúng ta. Nó không dám, không … dám”. Bị đôi mắt lạnh lùng của Tề Mặc chiếu tướng, giọng người đàn ông trung niên ngày càng nhỏ dần, ngày càng mất tự tin.

Tề Mặc nhếch miệng nở nụ cười tàn nhẫn: “Ông đã cho tôi một cơ hội rất tốt. Chắc các người cũng biết, việc tôi muốn làm nhất trong cuộc đời là san bằng mảnh đất này, giết sạch người nhà họ Khúc để các người tuyệt tử tuyệt tôn”.

Ly Tâm hiểu ra Tề Mặc từng hứa với người có lẽ là mẹ ruột của hắn sẽ không động đến Khúc gia. Vì vậy bao nhiêu năm qua, dù oán hận và căm thù đến mức nào, hắn cũng không động đến Khúc gia. Khúc gia hiển nhiên biết rõ điều đó nên cũng không gây chuyện với Tề gia. Nếu hôm nay không phải vì Khúc Vi mất tích, hai nhà chắc sẽ mãi mãi “nước sông không phạm nước giếng”.

Nghe giọng nói lạnh lẽo của Tề Mặc, cảm nhận được nỗi thù hận tới tận xương tủy của hắn, Ly Tâm đột nhiên cảm thấy Tề Mặc không phải là người quá tàn nhẫn. Chỉ vì một câu nói, một lời hứa mà hắn phải đè nén bản thân suốt bao năm. Với một người có tính cách và thế lực như Tề Mặc, chuyện này chắc chắn không dễ dàng. Hóa ra đây chính là chữ tín của Tề Mặc, chữ tín thông hành trong cả giới buôn bán vũ khí. Khi đã nhận lời, hắn sẽ làm bằng được dù phải trả một cái giá đắt như thế nào. Đây cũng là gốc rễ làm người của hắn, tuy mâu thuẫn nhưng là định luật không thay đổi.

“Mau nói đi. Anh mau nói Khúc Vi đang ở đâu. Anh có muốn chết cũng đừng đưa chúng tôi chết cùng. Anh muốn hưởng toàn bộ của cải của Khúc gia, ít nhất cũng phải giữ mạng sống của mình chứ. Anh mau nói đi”. Hai người đàn ông và một người phụ nữ đứng ngoài cửa bất chấp tất cả xông vào trong đấm đá người đàn ông trung niên đang sợ hãi gục trên mặt đất.

Tề Mặc không dừng lại, hắn sải bước dài đi qua đại sảnh bên ngoài. Tất cả mọi người đều biết, chỉ cần Tề Mặc bước chân ra khỏi cửa, một cuộc giết chóc sẽ bắt đầu. Tề gia là gia tộc hàng đầu trong giới hắc đạo, Khúc gia chắc chắn không phải là đối thủ của Tề gia. Mấy người ở trong đại sảnh điên cuồng công kích người đàn ông trung niên.

Ly Tâm đi sau Tề Mặc, cô nhìn mấy người của Khúc gia bằng ánh mắt coi thường. Chỉ vì tài sản và quyền lợi, bọn họ giở thủ đoạn với cả người thân của mình. Khúc gia đúng là một gia tộc đáng thương, tiền và quyền lợi quan trọng như vậy sao?.

Tuy không hiểu tại sao người chỉ biết đi trộm mộ như Khúc Vi lại trở thành kẻ địch của gia chủ tạm thời của Khúc gia nhưng chắc Tề Mặc đã sớm đoán ra điều này. Ly Tâm dõi theo bóng lưng Tề Mặc, hắn có thể leo lên vị trí quyền lực cao nhất, chắc hẳn cũng biết rõ những chuyện này.

“Ở Ai Cập, ở Ai Cập. Chú ấy mất dấu trong một tòa Kim tự tháp, cụ thể thế nào tôi không rõ. Tôi cũng mới nhận được tin. Tôi không muốn giết chú ấy, tôi không muốn giết chú ấy”. Tề Mặc vừa mới bước một chân ra khỏi cửa, đằng sau liền có tiếng hét lớn. Ly Tâm quay đầu, thấy những họng súng đen ngòm đang chĩa về phía người

của Khúc gia, thảo nào người đàn ông trung niên chịu khai thật, dù sao mạng sống của bản thân vẫn quan trọng hơn.

"Tốt nhất đừng để tôi tóm lần thứ hai". Tề Mặc để lại một câu nói lạnh lùng, tiếp tục đi ra ngoài. Tất cả thuộc hạ của Tề mặc đang rút súng nhằm vào đại sảnh liền lặng lẽ và tuyệt đối phục tùng đi theo hắn.

Ông già tóc bạc thấy Tề Mặc khuất dạng ở cửa cau mày, nhìn bốn người trung niên ngồi dưới sàn trong đại sảnh, ông ta chau mày lên tiếng: "Các anh các chị muốn tranh đoạt như thế nào, đó là việc của các anh các chị. Muốn ngồi lên vị trí của tôi thì hãy chứng tỏ thực lực của mình, sau này đừng gây chuyện với thằng đó. Nó là người các anh các chị không thể dây vào". Nói xong, ông già thở dài quay người đi ra ngoài. Ông chống gậy bước nặng nhọc như già đi mấy tuổi, hoàn toàn không còn đứng thẳng như lúc mới vào.

"Đi Ai Cập". Tề Mặc ngồi vào xe ô tô, sắc mặt hắn lộ vẻ thù ghét và có chút bất lực.

Đây là lần đầu tiên Ly Tâm bắt gặp vẻ bất lực trên gương mặt Tề Mặc. Đây là biểu hiện không nên có ở hắn, cảm giác này rất khó chịu. Tề Mặc không phải là người bất cứ người nào, bất cứ việc nào có thể làm khó. Bởi vì hắn là Tề Mặc.

Ly Tâm liền mở miệng: "Lão đại, lão đại muốn đi tìm thì đi tìm, không muốn đi thì thôi. Lão đại đừng bày ra bộ mặt đó, trông khó chịu lắm".

Tề Mặc quay sang nhìn Ly Tâm, thấy cô rất bất mãn. Gương mặt cô luôn có khí chất rạng rỡ ấm áp như ánh thái dương không bao giờ

tắt, khiến người đối diện cảm thấy ấm áp dễ chịu. Tề Mặc nhướn mày nhìn cô.

Ly Tâm lập tức tự giác ngồi sát Tề Mặc, ngoan ngoãn làm gối ôm của hắn. Lúc này, vẻ tàn nhẫn trên mặt hắn mới từ từ biến mất, hắn nhanh chóng trở lại là một Tề Mặc bình thường. Vẻ bất lực, thù ghét, oán hận hoàn toàn biến mất trên gương mặt hắn. Bây giờ ở hắn chỉ còn lại sự lạnh lùng và bá đạo.

Hồng Ưng và Hoàng Ưng ngồi ở đằng trước đưa mắt nhìn nhau, thở phào nhẹ nhõm. Tề Mặc bây giờ mới đúng là lão đại của bọn họ, là người máu lạnh vô tình tung hoành hắc đạo.

Về chuyện Khúc gia, Tề Mặc hứa không động đến bọn họ chứ không phải Hồng Ưng hay Hoàng Ưng. Dù không giết bọn họ thì giải quyết bọn họ cũng là việc rất dễ dàng. Đối với Tề gia hay đám Hồng Ưng, muốn một gia tộc mãi mãi không thể trở mình là một việc quá nhẹ nhàng.

Tề Mặc nhắm mắt ôm chặt Ly Tâm, Ly Tâm chăm chú theo dõi hai người đàn ông ngồi ở phía trước im lặng giao lưu bằng ánh mắt. Cô không quan tâm đến chuyện này, mặc bọn họ muốn làm gì Khúc gia thì làm, chẳng liên quan đến cô. Ly Tâm cũng không rỗi hơi tìm hiểu, tất nhiên càng không phản đối. Chỉ cần không động chạm đến cô, ai muốn làm gì cũng được.

Nghĩ đến chuyến đi sắp tới, Ly Tâm cảm thấy rất phấn chấn. Ai Cập, Kim tự tháp đều là danh thắng nổi tiếng thế giới. Dù học vấn của Ly Tâm chẳng ra sao, cô cũng từng nghe nói đến những địa danh này. Hơn nữa, ở đó tuyệt đối an toàn, chắc chắn không có thứ gì ăn thịt người.

Ly Tâm đã đi nhiều nơi khắp năm châu bốn biển, cô nhìn thấy không ít đồ cổ, nhưng cô chưa từng một lần đặt chân vào bên trong Kim tự tháp, vì chưa có ai ủy thác cô đi ăn trộm đồ ở đó. Ly Tâm học về đồ cổ nên mỗi khi nghĩ đến sản vật có lịch sử mấy ngàn năm, cô liền chảy nước miếng. Ai Cập là nơi Ly Tâm muốn đến nhất trong số những chuyến đi cùng Tề Mặc.

Ai Cập là vương quốc có nền văn hóa cổ xưa, là vùng đất nằm trên hai lục địa Á và Phi, là quốc gia nổi tiếng thế giới. Ở đây có nền văn minh lâu đời, có sản vật quý báu, tất cả khiến mảnh đất Ai Cập càng trở nên thần bí.

"Em rất phấn chấn?" Một câu hỏi có tính chất khẳng định tuyệt đối thốt ra từ miệng Tề Mặc khi hắn ngồi tựa vào ghế mềm trên chiếc máy bay đi Ai Cập. Hắn nhíu mày nhìn Ly Tâm vui mừng hí hửng đi đi lại lại trên chiếc máy bay như thể chỉ muốn lao tới đó càng nhanh càng tốt.

"Đứng vậy". Ly Tâm thật thà trả lời, cô cười híp mắt với Tề Mặc rồi ngó sang Hoàng Ưng đang lái máy bay: "Còn bao lâu nữa? Anh lái nhanh lên đi! Phải tăng tốc, anh có biết cứu người cần phải thật tốc độ không?". Vừa nói, cô vừa nằm bò ra cửa sổ ngắm cảnh sắc bên ngoài máy bay.

Hoàng Ưng hết nói nổi, nhếch mép trả lời: "Còn chê chậm nữa, được thôi, cô tự lái đi". Vừa nói, anh ta vừa quay đầu trừng mắt với Ly Tâm.

Ly Tâm bật lại: "Nếu tôi biết lái, anh đã bị dẹp sang một bên từ lâu rồi. Nhanh lên, lái thứ này đâu cần kỹ thuật của anh, mà cũng có ai cướp đường của anh đâu. Không thể tăng tốc? Anh đúng là chẳng coi mệnh lệnh của lão đại ra gì".

Quả thực lúc này trời xanh mây trắng không xuất hiện bất cứ vật cản nào. Bầu trời rộng lớn như vậy, muốn lái thế nào thì lái, chẳng lẽ còn có người cướp đường vượt máy bay chắc?.

Thấy Ly Tâm lôi cả Tề Mặc vào cuộc, Hoàng Ưng trừng mắt với cô rồi quay đầu tập trung lái máy bay. Anh ta vẫn giữ nguyên tốc độ như cũ vì thật ra chiếc máy bay này chỉ có thể lái nhanh đến mức đó. Nếu không anh ta cũng không muốn nghe Ly Tâm càu nhàu, đúng là đồ mù tịt về máy bay.

Hồng Ưng ngồi bên cạnh Tề Mặc, bận rộn chỉnh lý tài liệu về Ai Cập. Ai Cập là đất nước có nhu cầu không lớn cũng không nhỏ về vũ khí, quan trọng nhất đó là địa bàn của Lam Bang. Có một số thứ cần phải chuẩn bị từ trước, bằng không sẽ xảy ra bất trắc khó có thể ứng phó.

Nghe Ly Tâm thúc giục Hoàng Ưng, Hồng Ưng cười bất đắc dĩ: "Lại đây, cô hãy xem tập tài liệu này. Đến lúc mất mạng thì đừng trách chúng tôi không báo trước".

Chương 81: Cướp sa mạc

Ai Cập là mảnh đất thần bí, phong tình vạn chủng giữa những đụn cát vàng trải dài. Khi xuống máy bay, Ly Tâm phấn chấn hơn lúc nào hết, gương mặt tươi cười rạng rỡ như hoa, trái ngược đám Tề Mặc và Hồng Ưng đi cùng.

“Xin hỏi, đây có phải là lão đại của Tề gia không ạ?”. Một người đàn ông đứng đợi sẵn vội vàng tiến lên nghênh đón đoàn người.

Người đàn ông ăn mặc giống kiểu đạo Hồi ở Trung Đông, đầu quấn khăn trắng, bộ quần áo rộng thùng thình. Ông ta có nước da ngăm đen, thân hình lực lưỡng.

Tề Mặc gật đầu, Hoàng Ưng ở bên cạnh đã tiến lên phía trước. Người đàn ông đón đoàn Tề Mặc kính cẩn hành lễ rồi lên một chiếc Hummer đỗ bên vệ đường, đằng sau xe Hummer là vài chiếc xe Jeep. Đây là phương tiện để thuộc hạ hai bên sử dụng.

Hai chiếc xe Jeep mui trần đã được cải tiến trông rất hoành tráng và hoang dã. Ở đất nước này, xe Jeep còn oai phong hơn Cadillac hay Ferrari.

Mắt Ly Tâm sáng lên khi nhìn thấy xe Jeep. Cô không nói một lời, chen lên trước mặt Hồng Ưng, đi về phía chiếc xe Jeep đỗ ở đằng sau và nhanh chóng ngồi vào vị trí tài xế. Ly Tâm thích loại xe này nhưng chưa từng lái. Lái xe Jeep cần sự phối hợp của con người, địa điểm và thời gian. Ở thành phố lớn kẻ ngốc mới lái xe Jeep, vì không đạt hiệu quả còn hít một bụng khói bụi. Nhưng ở một đất nước rộng lớn như Ai Cập, xe Jeep chính là loại xe mui trần đẳng cấp nhất.

Tề Mặc nhìn nụ cười rộng đến tận mang tai của Ly Tâm, hắn không ngăn cản cô. Hắn chẳng nói một lời, cũng không lên chiếc xe Hummer đã được chuẩn bị sẵn cho hắn mà lên chiếc xe Jeep đó. Đây là lần đầu tiên trong đời Tề Mặc ngồi loại xe này.

Hồng Ưng và Hoàng Ưng đưa mắt nhìn nhau rồi đành đi theo Tề Mặc. Người đàn ông Ai Cập đã lên xe Hummer chờ Tề Mặc thấy

vậy hơi sững sờ như không thể tin nổi Tề Mặc lại lên chiếc xe bình dân nhưng rất tiện dụng trong sa mạc đó. Mặc dù nghi hoặc, nhưng ông ta vẫn nhanh chóng đi tới, chui vào chiếc xe Jeep Tề Mặc ngồi.

Ly Tâm huýt sáo, nhấn ga lái theo chiếc xe Hummer đi trước. Cô có bộ dạng ngạo nghễ và hoang dã, khiến người đối diện không hề có cảm giác đây là nhân vật đứng thứ sáu ở Tề gia, trông cô giống một tên lưu manh hơn. Nếu cô mặc một bộ quần áo hoa hòe hoa sói nữa thì không khác gì khách du lịch, hoàn toàn không có vẻ gì là đang đi giải quyết công vụ quan trọng cả.

Đúng là Ly Tâm coi chuyến đi Ai Cập lần này là đi du lịch. Tìm người ư? Trên đời này làm gì có người nào Tề Mặc không tìm nổi. Chỉ cần có đầu mối, dù đào ba tấc đất hắn cũng moi bằng được người đó ra, Ly Tâm không cần lo lắng. Hiếm khi gặp một chuyến đi vừa ý, cô phải tự tìm kiếm niềm vui cho bản thân mình, tìm lại hai hồn sáu vía đã bị Tề Mặc dọa chạy mất.

Hồng Ưng và Hoàng Ưng trừng mắt nhìn Ly Tâm. Ly Tâm chẳng thèm để ý đến ánh mắt phẫn nộ của Hoàng Ưng ngồi bên cạnh. Vẫn câu nói cũ, một khi Tề Mặc im lặng, bọn họ không có quyền quản cô.

Thấy Ly Tâm vui vẻ làm theo ý mình, Tề Mặc chau mày nhưng vẫn không lên tiếng ngăn cấm. Hắn tựa người vào thành ghế xe Jeep xóc lên xóc xuống, trầm giọng hỏi: “Người đâu?”.

Người Ai Cập cúi đầu cung kính trả lời: “Tề lão đại, tôi không biết. Chuyên gia Khúc vốn đang khảo cổ ở Kim tự tháp Khufu. Hai ngày trước ông ấy đột nhiên biệt tăm biệt tích. Những nhà khảo cổ đi cùng ông ấy vẫn ở đó, chỉ có chuyên gia Khúc là không thấy đâu cả”.

Tề Mặc sa sầm mặt, hắn cất giọng lạnh lùng: “Báo kết quả”. Hắn không cần biết quá trình, chỉ muốn nghe kết quả. Với danh tiếng “Rắn đầu đất[1]” của người đàn ông ở khu vực này, hắn không tin ông ta không có bất cứ tin tức gì.

[1] Nguyên tác là 地 头 蛇 (ditoushe) chỉ những người có một thế lực nhất định ở một địa phương nào đó, ở đây tạm dịch là “Rắn đầu đất".

Nghe giọng nói lạnh đi ba độ của Tề Mặc và bắt gặp ánh mắt sắc bén của Hồng Ưng, người Ai Cập nhíu mày một lát rồi nói: “Tôi đã tìm ra nơi cuối cùng chuyên gia Khúc đặt chân tới. Khi nhận được điện thoại của Tề lão đại, tôi đã cử người đi điều tra nhưng không thấy bóng dáng của ông ấy. Tề lão đại muốn biết, không phải tôi không muốn nói, mà nói ra cũng vô ích”.

“Ở đâu?”. Thấy người Ai Cập hơi do dự, Hồng Ưng liền lạnh lùng hỏi.

Rắn đầu đất phân vân vài giây: “Ở một nơi cách Kajin hơn một trăm hai mươi cây số về hướng Tây, đây là vị trí trung tâm của khu vực sa mạc. Nơi đó rất hoang vu vắng vẻ, có một tòa Kim tự tháp chưa được khai quật. Nếu không phải đi tìm chuyên gia Khúc, chúng tôi cũng không biết đến nơi đó có Kim tự tháp. Có lẽ do ảnh hưởng của động đất nên Kim tự tháp đó bị hủy hoại nghiêm trọng, vì vậy mới không ai tìm thấy nó. Tôi nghĩ chuyên gia Khúc là người đầu tiên phát hiện ra Kim tự tháp, có điều … ”.

“Nói đi”. Nghe đến nơi cuối cùng tìm thấy dấu vết Khúc Vi, thần sắc của Tề Mặc mới bớt lạnh một chút.

Rắn đầu đất nhíu mày: “Đồ tùy táng ở bên trong Kim tự tháp đã bị động đến, một số còn để ở lối ra bên ngoài Kim tự tháp. Theo phán đoán của chúng tôi, dấu chân ở bên trong lưu lại từ hai ngày trước”. Nói xong, ông ta thận trọng nhìn Tề Mặc.

Ly Tâm vừa vui vẻ lái xe vừa lắng nghe cuộc đối thoại. Nghe đến đây Ly Tâm cười rất rạng rỡ, đây chẳng phải là hành vi của nhóm trộm mộ hay sao. Chỉ có Khúc Vi mới nghĩ ra chuyện lấy danh nghĩa nhà khảo cổ để quang minh chính đại đi trộm mộ, ông ta quả là nhân tài.

Trước thái độ thận trọng của Rắn đầu đất, Ly Tâm cảm thấy buồn cười. Chỉ vì đó là người Tề Mặc tìm, dù đã biết rõ nhân phẩm và động cơ của Khúc Vi, ông ta không dám nói lớn tiếng, cũng không chất vấn nghi ngờ, trước khi nói ra những điều này còn phải hết sức dè dặt. Xem ra, làm Rắn đầu đất cũng không phải dễ dàng.

“Đi Kajin”. Tề Mặc lạnh lùng ra lệnh, hắn giữ thái độ bình thản như không có chuyện gì xảy ra.

Rắn đầu đất dường như nắm rõ tính cách và thủ đoạn của Tề Mặc, ông ta trầm tĩnh nói: “Bây giờ chúng ta đang trên đường tới Kajin. Chúng ta còn cách nơi đó khoảng một trăm bảy mươi cây số”.

Trước khi lên máy bay, Hoàng Ưng đã liên hệ với Rắn đầu đất. Dù không nắm được thông tin chuẩn xác nhất, Rắn đầu đất vẫn sắp xếp cho máy bay hạ cánh xuống đây. Máy bay của Tề Mặc là máy bay riêng, không đường đường chính chính đi theo tuyến hàng không chính thức, không đỗ ở sân bay Ai Cập mà hạ cánh xuống khu vực gần trung tâm sa mạc, một nơi hoang vu đồng thời cũng là nơi Khúc Vi mất tích.

Hệ thống định vị toàn cầu hay thiết bị tối tân đều không có tác dụng ở nơi này. Dù là thiết bị tiên tiến đến mấy, chỉ cần sa mạc nổi cơn gió cát, đều trở nên vô tác dụng, Ly Tâm từ trước đến nay toàn quen lái xe hiện đại, bây giờ lái loại xe Jeep sang số bằng tay này, dần dần, hơi nóng của sa mạc bốc lên, không khí vô cùng ngột ngạt và nóng bức.

Sa mạc chỉ một màu cát vàng, đường đi nhấp nhô cao thấp, thỉnh thoảng bắt gặp vài bụi gai, xuất hiện một, hai con lạc đà, tiếng lục lạc và cảnh tượng đầy độc đáo của một vùng đất lạ khiến Ly Tâm hưng phấn tăng tốc độ, ép chiếc xe Hummer phía trước nhường đường, chỉ có chiếc xe Jeep dẫn đầu dường như muốn đua với Ly Tâm, hai chiếc xe điên cuồng lao trên sa mạc.

Tề Mặc ngồi tự ngựa người vào thành ghế xe phía sau. Đường đi lên xuống không bằng phẳng như vậy mà Ly Tâm lái như lái xe đua của cô. Nghe tiếng lốp xe lạo xạo, Tề Mặc liền nhắm mắt, khoanh hai tay trước ngực để mặc Ly Tâm muốn làm gì thì làm.

Hồng Ưng và Hoàng Ưng đưa mắt nhìn nhau, Ly Tâm đúng là khiến lão đại mất hết cả thể diện, nhân vật số sáu của Tề gia mà lại như lưu manh. Hai người đảo mắt qua rắn đầu đất, thấy ông ta khó khăn lắm mới nhịn được cười. Hồng Ưng và Hoàng Ưng đều cảm thấy uy nghiêm và thanh danh của Tề gia đã bị hủy hoại trong tay Ly Tâm .

Hoàng Ưng liền quay đầu sang bên cạnh quan sát địa hình để khỏi phải nhìn Ly Tâm. Cô đúng là làm mất mặt Tề gia. Nhưng lão đại dung túng, để mặc cô muốn làm gì thì làm, anh ta cũng đành coi như không thấy gì.

Tuy nơi này là trung tâm sa mạc nhưng cũng có một vài thị trấn nhỏ. Chỉ cần có nguồn nước là sẽ có con người sinh sống. Thỉnh thoảng, đoàn xe sẽ bắt gặp màu xanh, dấu hiệu của sự sống nhưng ít đến mức thảm thương. Đi mấy chục cây số mới gặp một, hai người, cả một khu vực rộng mênh mông chỉ có một màu cát vàng trải dài, không thấy màu sắc nào khác.

Do đã biết đích đến và biết Rắn đầu đất không có tin tức cụ thể nên suốt cuộc hành trình, Tề Mặc không nói một lời. Chỉ có Hồng Ưng chuyện phiếm với Rắn đầu đất, nhằm mục đích tìm kiếm những thông tin mà ông ta đã bỏ qua hoặc có ích với bọn họ.

"Ý ông là có cướp sa mạc?". Rắn đầu đất giới thiệu sự phân bố thế lực ở vùng đất này, Ly Tâm thính tai nghe thấy ba tiếng "cướp sa mạc", cô đột nhiên cảm thấy rất hiếu kỳ.

Rắn đầu đất có mối quan hệ qua lại với thuộc hạ của Tề Mặc đã nhiều năm, ông ta biết rõ Tề Mặc là người như thế nào. Hôm nay Tề Mặc đưa theo một người phụ nữ đến đây, lại còn để mặc cô ta làm theo ý thích, việc này không phải là chuyện nhỏ. Rắn đầu đất bề ngoài thô lỗ nhưng là người rất giỏi quan sát nét mặt người khác.

Lúc này Ly Tâm đột nhiên lên tiếng hỏi, ông ta liền gật đầu: "Đúng vậy, Ai Cập vốn là một đất nước chịu nhiều ảnh hưởng của tôn giáo, đồng thời lại là một đất nước sa mạc, các thế lực và địa hình ở đây tương đối phức tạp. Xuất hiện cướp sa mạc cũng chẳng phải chuyện đáng ngạc nhiên".

"Thời đại này vẫn còn có cướp sao?", Ly Tâm lẩm bẩm. Trong ý thức của cô, cướp là sản vật của thế kỷ mười tám, mười chín, bây giờ đã trở thành đồ cổ. Vậy mà ở đây lại tồn tại những kẻ như vậy, đúng là đồ cổ trong các loại đồ cổ.

Rắn đầu đất bật cười: “Tại sao không thể?”.

Ly Tâm gật đầu. Đúng vậy, kẻ cướp từ cổ chí kim thời nào chẳng có, chỉ có điều bây giờ thiên hạ đã thay đổi cách gọi, đó chính là hắc đạo. Dù sao đều là những hành động đốt nhà, giết người, cướp của, … ý nghĩa và thao tác vẫn không thay đổi, chỉ là đã được mỹ hóa và dùng thủ đoạn cao siêu hơn mà thôi.

Nghĩ đến đây, Ly Tâm đột ngột quay sang Hoàng Ưng. Chuyện khác không bàn đến, anh chàng này vừa dùng thuốc nổ phá cổng nhà người khác rồi hủy cả nửa tòa nhà của người ta có phong cách kẻ cướp đúng nghĩa. Ly Tâm cảm thấy hình như cô cũng trở thành một thành viên của phường cướp bóc. Mặc dù Ly Tâm thích sự tao nhã, không thích sử dụng biện pháp mạnh cưỡng ép người khác nhưng cô vẫn có cảm giác “gần mực thì đen”, nhà họ Khúc bị phá, cô chẳng thấy có gì sai.

Hoàng Ưng sa sầm mặt, trừng mắt với Ly Tâm: “Cô nghĩ tôi là…”.

“Nằm xuống”. Hoàng Ưng còn chưa nói hết câu, Tề Mặc đột ngột mở mắt, khẽ hét lên. Nói xong, hắn nhanh chóng lao người về phía trước, túm đầu Ly Tâm ấn xuống.

Hồng Ưng và Hoàng Ưng đi theo Tề Mặc nhiều năm, vừa thấy Tề Mặc mở miệng, cả hai lập tức cúi rạp người xuống. Hoàng Ưng ngồi bên cạnh Ly Tâm còn túm tay cô điều chỉnh vô lăng ô tô đánh sang một bên, chiếc xe Jeep lao sang bên cạnh.

Rắn đầu đất cũng phản ứng rất nhanh. Tề Mặc vừa lên tiếng, ông ta cùng lúc cũng phát giác ra điều gì đó, vừa hét "mau tránh đi" vừa lao xuống sàn xe.

Chỉ trong giây lát, một tiếng nổ cực lớn truyền đến, luồng hơi nóng còn nóng hơn năng lượng mặt trời đột nhiên từ đằng sau cuồn cuộn xộc tới, khiến không khí xung quanh lập tức tăng thêm mấy độ.

Ly Tâm bị Tề Mặc ấn đầu. Cô vẫn chưa kịp phản ứng đã nghe thấy tiếng nổ, luồng khí nóng khiến tóc cô tung bay, nhưng cũng không quá nóng. Một số mảnh vỡ nóng rẫy bay qua đầu cô.

Cô không biết rằng mình không thấy nóng và nhiều mảnh vỡ là vì Tề Mặc ở đằng sau che chắn cho cô. Ngay sau vụ nổ, hắn kéo cổ Ly Tâm lên, đồng thời cất giọng trầm trầm: "Mau lái xe đi".

Tuy Ly Tâm đi theo Tề Mặc chưa lâu, nhưng đã trải qua nhiều nguy khốn. Vì vậy cô không nghĩ ngợi lập tức nhấn ga, đánh tay lái, vượt qua xe Jeep đằng trước lao về phía trung tâm sa mạc.

Thông qua kính chiếu hậu, Ly Tâm thấy chiếc xe Hummer đằng sau xe cô đã biến thành biển lửa. Giữa sa mạc hoang vắng, ngọn lửa rừng rực đó không quá hoành tráng và nhức mắt, nhưng lại kiến Ly Tâm từ tâm trạng khách du lịch chuyển sang trạng thái trốn chạy trong chớp mắt.

Chiếc xe bị nổ vốn là xe chuẩn bị riêng cho Tề Mặc, là chiếc xe duy nhất phù hợp với thân phận Tề Mặc, cũng là loại xe hắn chắc chắn sẽ chọn lựa. Tề Mặc không có sở thích đặc biệt, tuy nhiên hắn là người ở ngôi cao nên thường thích sử dụng những thứ phù hợp với địa vị của hắn. Nếu không phải Ly Tâm nhìn trúng chiếc xe Jeep này, nếu không phải Tề Mặc bỏ xe Hummer theo Ly Tâm lên xe Jeep,

mấy người trên xe vừa ngóc đầu dậy rút vũ khí ra không cần nghĩ cũng biết hậu quả như thế nào.

Tiếng súng, tiếng đạn pháo dữ dội vọng tới sau tiếng nổ. Hai bên sa mạc không biết từ lúc nào xuất hiện mấy chiếc xe Jeep. Chúng liên tục nã đạn pháo vào mấy chiếc xe sau xe Hummer. Còn hai chiếc xe Jeep đuổi theo xe của Tề Mặc. Hai chiếc xe vốn đi trước dẫn đường, bây giờ biến thành bỏ chạy theo Ly Tâm.

Lại là tiếng nổ, tiếng đấu súng kịch liệt, dù Ly Tâm lái xe với tốc độ cao nhất nhưng cô vẫn có thể nghe thấy rõ tiếng nổ ở đằng sau. Đó là hỏa lực hung hãn phát ra từ vũ khí hiện đại nhất. Không cần nhìn cũng biết người trong mấy chiếc xe ở đằng sau lành ít dữ nhiều.

"Trò gì thế không biết?". Ly Tâm chau mày, hai tay nắm chặt vô lăng. Cô chỉ biết nhấn ga phóng xe về phía trước mà không quan tâm sẽ lái đi đâu. Vừa nhắc đến cướp sa mạc là gặp ngay, đen đủi thật.

Tề Mặc quay đầu về đằng sau, phát hiện hai chiếc xe Jeep bám theo rất sát. Đám người ở trên xe Jeep đó tương đối hung hăng, chúng còn vác khẩu đạn pháo trên vai nhằm thẳng vào xe của bọn họ chuẩn bị bắn.

Bùm, lại là tiếng nổ kinh thiên động địa. Qua gương chiếu hậu, Ly Tâm nhìn thấy một chiếc xe Jeep bị trúng đạn. Cảnh tượng diễn ra như xem phim quay chậm, chiếc xe bốc cháy lộn một vòng trong không trung. Vẫn còn chưa rơi xuống đất, nó nổ tung và biến thành những mảnh sắt vụn bay khắp bốn phương tám hướng, trông như những bông hoa lửa tàn nhẫn rừng rực nở rộ giữa sa mạc.

Tuy Ly Tâm không dưới một lần vào sinh ra tử với Tề Mặc nhưng đây là lần đầu tiên cô chứng kiến toàn bộ cảnh tượng hủy

diệt. Cô cảm thấy lạnh toát đến xương tủy, nhưng đồng thời cũng trấn tĩnh và lạnh lùng hơn lúc nào hết.

Ly Tâm đạp ga hết cỡ, chiếc xe Jeep lao điên cuồng trên sa mạc. Ly Tâm biết nếu cô đi theo đường thẳng sẽ trở thành mục tiêu của đạn pháo ở đằng sau, nhưng nếu cô lái xe ngoằn ngoèo sẽ bị xe Jeep cùng loại của đối phương bắt kịp. Đến lúc đó, cả đám người sẽ rơi vào tay cướp sa mạc. Chỉ trong vài giây, đầu óc Ly Tâm hiện ra một loạt phương án, tất cả đều là những phán đoán vô cùng bình tĩnh trong giây phút sinh tử.

"Phía trước là hồ nước mặn, cô không thể đi về phía đó". Rắn đầu đất cầm súng giận dữ nhìn chằm chằm chiếc xe Jeep đuổi theo phía sau, ông ta hét lên với Ly Tâm. Phía trước là hồ nước mặn đã khô cạn, mặc dù xung quanh không có cát vàng nhưng đất bùn ở đó rất mềm, nếu bị lún xuống sẽ khó thoát thân.

"Câm miệng". Ly Tâm quát lên với Rắn đầu đất, bây giờ chỉ có thể lái xe về hướng đó, cô ghét nhất bị người khác chỉ trỏ trong lúc cô điều khiển ô tô, làm cô không thể bình tĩnh, chỉ e là chưa kịp đến hồ nước mặn, cả đám sẽ đi thẳng xuống địa ngục chầu Diêm Vương.

"Cô…". Rắn đầu đất chau mày.

Tề Mặc đưa mắt qua Rắn đầu đất: "Không được quấy nhiễu cô ấy".

Tề Mặc từng ngồi xe Ly Tâm lái vài lần. Mỗi khi đối mặt với nguy hiểm, hắn cũng không hề chỉ huy hay bắt cô phải làm thế này thế nọ. Ly Tâm là Vua tốc độ, tất nhiên sẽ có bản lĩnh của một Vua tốc độ. Chỉ biết lái xe nhanh và đánh cược cả mạng sống để giành vị

trí số một không phải là điều mà Vua tốc độ làm. Tề Mặc không bao giờ can thiệp, hắn có lòng tin với Ly Tâm.

Qua gương chiếu hậu, Ly Tâm thấy người đàn ông trên xe Jeep phía sau đang vác khẩu đại bác nhằm thẳng vào phía trước đầu xe của cô. Ly Tâm nghiến răng đánh tay lái, chiếc xe đi lệch sang hướng khác, sượt qua quả đạn pháo đã phát nổ, lửa cháy nóng rực.

Mặc dù đối phương có vũ khí tối tân, hệ thống nhắm bắn chuẩn xác nhưng Ly Tâm vẫn hết lần này đến lần khác thoát khỏi. Khoảng cách giữa xe của Ly Tâm và chiếc xe Jeep đuổi theo phía sau mỗi lúc một xa. Người trên chiếc xe Jeep thấy vậy liền bắn bừa, những tiếng nổ lớn liên tục vang lên trên sa mạc.

Khói lửa bao vây xe của Ly Tâm, cát vàng tung bay mù mịt khiến xe Jeep phía sau không nhìn thấy gì.

Chỉ có nhìn từ trên cao mới thấy chiếc xe của Ly Tâm chạy ngoằn ngoèo lách qua những khe hở rất hẹp như cá bơi dưới nước tiến về phía trước. Đạn pháo không ngừng nổ xung quanh, nhiều lần tưởng đã trúng thân xe nhưng Ly Tâm lại tránh được trong gang tấc. Trong lửa đỏ ngùn ngụt, chiếc xe Jeep lao như bay về phía trước.

Bãi cát tung bay khiến đám Ly Tâm không thể mở mắt. Cát vàng bị đạn pháo làm bắn lên, dội xuống từ bốn phương tám hướng như mưa rào.

“Khốn kiếp”. Ly Tâm nhắm tịt hai mắt, tay vẫn giữ chặt vô lăng. Giống như Tề Mặc có thể phát hiện nguy hiểm trong giây lát, Ly Tâm bây giờ cũng lái xe dựa vào cảm giác. Ly Tâm mất mười mấy năm tôi luyện cảm giác này, cộng thêm sự chỉ huy của Tề Mặc nên

dù không nhìn thấy đường, cô vẫn có thể lái xe lượn lách tránh đạn pháo.

"Sang phải". Giọng Tề Mặc vô cùng bình tĩnh cất lên trong tiếng đạn nổ và gió cát.

Ly Tâm không nghĩ ngợi lập tức đánh tay lái theo sự chỉ dẫn của Tề Mặc, chỉ nghe thấy bên trái phát ra tiếng nổ, một luồng khí nóng cuộn tới.

Tề Mặc sống nhiều năm trong mưa bom bão đạn, hắn rành vũ khí đạn dược hơn bất cứ người nào. Cảm giác và thính giác của hắn nhiều lúc còn nhạy bén hơn cả thị giác. Nghe tiếng đạn xé gió bay tới để phán đoán đường đạn, nên bắn về hướng nào, cách xa bao nhiêu mét bắn một lần mới có hiệu quả cao nhất, hắn rõ hơn bất cứ ai, tất cả những bản lĩnh này đều do hắn rút ra từ kinh nghiệm thực chiến.

"Đám người này là ai?". Hoàng Ưng không nhìn thấy gì, tức giận hét lên,

"Tôi không biết". Rắn đầu đất nằm bò ra ghế sau, tay bám chặt vào cửa xe.

Kẻ có hỏa lực mạnh như vậy, truy đuổi quyết liệt như vậy tuyệt đối không phải cướp sa mạc. Cướp trên sa mạc xuất hiện và biến mất rất nhanh, bọn chúng một khi cướp được đồ là bỏ đi ngay. Tuy chúng cũng giết người nhưng không có khí thế và đặc biệt là hỏa lực mạnh như đám người ở đằng sau. Rốt cuộc những người này là ai?

“Kẻ có bom F95 loại mới nhất. Chú thử nghĩ xem là ai?”. Hồng Ưng bình tĩnh nói.

“Shit, Lam Bang”. Hoàng Ưng đấm mạnh vào ghế xe.

Bọn chúng sử dụng loại bom mới nhất trên thế giới hiện nay. Ngoài Tề gia chỉ có Lam Bang mới có khả năng sản xuất loại vũ khí này. Hơn nữa, Ai Cập là địa bàn của Lam Bang, không cần nghĩ cũng có thể suy đoán, đám người được gọi là cướp sa mạc này rốt cuộc là ai?.

“Tôi không nói cho ai biết chuyện Tề lão đại đến đây, ngay cả thuộc hạ của tôi, tôi cũng không tiết lộ”. Rắn đầu đất hoảng sợ khi nghe cuộc đối thoại giữa Hồng Ưng và Hoàng Ưng.

“Câm miệng”. Tề Mặc đột nhiên lạnh lùng quát, tiếng ồn làm hắn không thể tập trung phán đoán. Chiếc xe nảy lên, mấy người đàn ông im bặt.

Thấy Tề Mặc không tỏ ra tức giận, Rắn đầu đất biết hắn không trách tội ông ta. Thật ra, Tề Mặc, hồng Ưng đều hiểu, động thái của Tề gia không phải là điều bí mật lớn đối với Lam Bang luôn mật thiết theo dõi họ. Hơn nữa, Khúc gia xảy ra chuyện lớn như vậy, nếu Lam Bang không đoán ra Tề Mặc đi đâu, bọn họ không xứng là đối thủ nhiều năm của Tề Mặc.

“Xe không ổn rồi, cứ thế này không phải là cách”. Cảm thấy xe Jeep lắc lư dữ dội như sắp rời ra, Ly Tâm lập tức thông báo tình hình.

“Em nói đi”. Trông lúc Hồng Ưng và Hoàng Ưng còn đang nhăn mày chưa biết tính sao, Tề Mặc cất giọng lạnh lùng. Hắn không hỏi Ly Tâm nên làm thế nào mà muốn trực tiếp nghe kế hoạch của cô.

“Trong lúc tôi quay đầu xông về phía bọn chúng, liệu các anh có thể giết chết tất cả bọn chúng không?”. Ly Tâm nhắm mắt, ngữ khí của cô lạnh lẽo chưa từng thấy.

Hồng Ưng và Hoàng Ưng lập tức hiểu ý của Ly Tâm. Nếu không trốn được thì phải quay đầu xông lên. Đạn pháo chỉ nguy hiểm ở cự ly xa, một khi tiến lại gần, chúng không những không có tác dụng mà ngược lại có thể trở thành vật cản chí mạng.

Quyết định của Ly Tâm chính xác tuyệt đối, vậy mà bọn họ không nghĩ tới, nhưng nhiệm vụ hoàn toàn dựa vào bọn họ. Ngay khi lao ra khỏi đám cát vàng mịt mùng, phải giết sạch đối phương, đây không phải là nhiệm vụ đơn giản. Chỉ cần sai sót một chút bọn họ có thể mất mạng. Bọn họ không thể thua được.

“Có thể”. Tề Mặc lạnh lùng, nghiêm nghị đáp, không hề do dự cũng không một chút nghi ngờ, chỉ có sự lạnh lùng và bá đạo tuyệt đối.

Hồng Ưng và Hoàng Ưng đồng thời gật đầu. Nếu không có bản lĩnh, bọn họ không thể sống đến ngày hôm nay. Ngay cả Rắn đầu đất ngồi bên cạnh cũng tỏ ra vô cùng nghiêm nghị. Có thể làm ăn với Tề Mặc, ông ta cũng không phải là loại tầm thường.

Nghe Tề Mặc nói vậy Ly Tâm tập tức thả chân ga, phanh gấp, quay đầu một trăm tám mươi độ, sau đó cô nhấn ga phóng xe về hướng ngược lại.

Chương 82: Kim tự tháp

Bánh xe ma sát trên nền cát, chiếc xe lao như tên bắn về phía hai chiếc xe Jeep đuổi theo ở phía sau. Do cát bay mù mịt nên những kẻ đuổi theo không nhận ra, đám người đang chạy trốn dám bất chấp tất cả quay đầu lao về phía bọn chúng.

Trước đó, mục đích của Tề Mặc đến Ai Cập là để tìm người. Tuy hắn biết đây là địa bàn của Lam Bang, có sự uy hiếp đối với hắn nhưng hắn vẫn không mang theo nhiều vũ khí hạng nặng. Vì vậy bây giờ nhóm Tề Mặc chỉ có mấy khẩu súng tùy thân, tất nhiên cũng là loại vũ khí tiên tiến nhất thế giới.

Trong cơn gió cát mịt mù, Ly Tâm vẫn nhắm tịt mắt, điên cuồng lái xe lao về phía trước. Chỉ trong chốc lát, chiếc xe Jeep của cô hoàn toàn lộ ra trước mặt những chiếc xe đang đuổi theo.

Đúng vào thời khắc đó, Ly Tâm nghe thấy tiếng súng nổ dữ dội, tiếng súng hết sức kịch liệt và bình tĩnh chứ không hỗn loạn.

Mắt Ly Tâm đã đầy cát nên cô không thể mở ra. Cô chỉ biết nhấn ga, giữ nguyên tốc độ lao về đằng trước.

Một tiếng nổ lớn vang lên, sau đó một luồng khí nóng tràn tới với một lực mạnh đến mức gần như khiến chiếc xe Jeep của cô bay lên không trung. Tiếng đạn bắn xé gió như sượt qua bên tai, khiến tim cô suýt nhảy ra khỏi lồng ngực. Tiếp đến là tiếng kính chắn gió vỡ vụn, rơi xuống tay Ly Tâm khiến Ly Tâm toát mồ hôi lạnh.

Đầu Ly Tâm bị Tề Mặc ấn xuống vô lăng, cô muốn ngẩng đầu lên cũng không được. Lúc này cô lái xe hoàn toàn dựa vào cảm giác và quyết tâm liều mạng đến cùng.

"Dừng lại". Giọng nói bá đạo của Tề Mặc đột ngột vang lên bên tai Ly Tâm. Không chút nghĩ ngợi cô lập tức đạp phanh xe. Bánh xe rít lên trên mặt cát và dừng lại tại chỗ ngay lập tức.

Tiếng súng nổ đột nhiên vang rền rồi biến mất trong chớp mắt, nhanh đến mức người ta chưa kịp cảm thấy gì, mọi chuyện đã kết thúc. Trên sa mạc chỉ còn lại tiếng gió thổi và tiếng thở hổn hển của bản thân. Ly Tâm vẫn nhắm nghiền mắt, tai nghe thấy đám Hoàng Ưng mở cửa xuống xe. Đến lúc này, cô mới thở phào nhẹ nhõm. Tựa người và thành ghế phía sau, xem ra mạng sống của cô đã được bảo toàn.

"Không tồi, không tồi". Hoàng Ưng mở miệng tán thưởng. Ly Tâm đưa tay sờ mặt, trên mặt cô là một lớp cát dày, khiến làn da của cô trở nên thô ráp.

Mặt trời chiếu ánh nắng như thiêu như đốt xuống sa mạc. Khi sờ lên mặt Ly Tâm mới phát hiện mặt và lưng cô đã ướt đẫm. Vừa rồi cô không để ý đến, bây giờ mới thấy mặt đầm đìa nước, quần áo ướt rượt. Ly Tâm gượng cười, hóa ra mình vẫn sợ hãi và căng thẳng. Ly Tâm lắc đầu rồi mở cửa bước xuống xe.

Cát chui vào mắt, bây giờ Ly Tâm mới bắt đầu cảm thấy đau rát, cô đứng bên cạnh xe không ngừng chớp mắt nhưng vẫn không thể mở mắt ra được.

“Khóc đi”. Thấy Ly Tâm đứng bất động một chỗ, toàn thân dính đầy cát vàng, tay muốn dụi mắt nhưng lại không dám, Tề Mặc liền tiến lại gần ôm cô vào lòng.

“Tôi không khóc được”. Ly Tâm chân hơi run rẩy tựa vào người Tề Mặc, ngẩng mặt nói với hắn trong khi mắt vẫn nhắm nghiền. Cô không phải là diễn viên, đâu có tài nói khóc là khóc. Hơn nữa, cô vốn kiên cường quen rồi, thấy cô cười thì dễ, thấy cô khóc hơi khó.

Tề Mặc không nói một lời, đột ngột bóp mạnh eo Ly Tâm, Ly Tâm cảm thấy cơn đau mỏi tê tê buồn buồn đến tận xương tủy, mắt cô bỗng dưng ngân ngấn nước mắt. Chỗ đó là điểm nhạy cảm và nhột nhất trên người Ly Tâm, Tề Mặc đáng chết chọc đúng điểm yếu của cô.

Nước mắt không ngừng trào ra, mang theo những hạt cát vàng trong mắt. Thấy Ly Tâm định giơ bàn tay đầy cát và vụn kính vỡ lau mặt, Tề Mặc hơi chau mày, một tay hắn giữ chặt cổ tay Ly Tâm, một tay hắn giúp Ly Tâm lau chùi những hạt cát quanh mắt. Có lẽ do chưa từng chứng kiến Ly Tâm khóc bao giờ, lúc này thấy cô giàn giụa nước mắt, Tề Mặc có cảm giác khó chịu. Hắn liền lạnh lùng ra lệnh: “Đừng khóc nữa”.

Ly Tâm chớp mắt, cảm giác đỡ hơn nên cô từ từ mở mắt. Có phải cô tự dưng muốn khóc đâu, là do Tề Mặc ra tay với cô, bây giờ hắn lại bắt cô ngừng khóc, đúng là hết nói nổi.

Vừa mở mắt ra, Ly Tâm giật nảy người khi thấy đầu xe Jeep của cô chỉ cách xe đối phương chưa tới một mét. Nếu kỹ thuật của cô kém hơn một chút, hoặc cô không kịp phản ứng với mệnh lệnh của Tề Mặc, nhiều khả năng cả đám sẽ phải tạm biệt thế giới này, thảo nào Hoàng Ưng xuýt xoa khen ngợi cô.

Ly Tâm đưa mắt qua hai chiếc xe Jeep của đối phương, người trên hai xe đó chết sạch, toàn thân lỗ chỗ vết đạn, Hoàng Ưng và Rắn đầu đất đang chuyển vũ khí hạng nặng xuống xe. Ly Tâm thầm cảm thán trong lòng, may mà những người đi cùng cô đều là tay súng cừ khôi. Cũng may cô không nhìn thấy gì, nếu mở mắt chứng kiến, chưa chắc cô đã có thể bất chấp tất cả lái xe lao về phía trước như thế.

Tề Mặc không thèm để ý đến những kẻ vừa thiệt mạng. Đối với hắn, đây chỉ là loại tôm tép, dám đối đầu với hắn mà chỉ có chút năng lực như vậy, hắn không coi chúng ra gì. Chúng hoảng hồn đến mức tay lái không vững, không khống chế nổi vũ khí khi nhìn thấy chiếc xe của hắn lao về phía bọn chúng, đúng là một lũ vô dụng. Đối với Tề Mặc, sự việc vừa trải qua chỉ là chuyện vặt, cuộc đời hắn từng gặp vô số tình huống nguy hiểm hơn gấp nhiều lần.

Khi ôm Ly Tâm, cảm nhận quần áo của cô đã ướt hết, Tề Mặc cất giọng lạnh lùng: “Vô dụng”. Nói xong, hắn bế Ly Tâm lên ghế sau ô tô.

“Đi thôi”. Hồng Ưng và Hoàng Ưng nhặt loại vũ khí tối tân nhất của đối phương ném lên xe. Thấy Tề Mặc bế Ly Tâm lên ghế sau, Hồng Ưng hất cằm với Rắn đầu đất: “Ông lái đi”. Rắn đầu đất không nói một lời ngồi vào vị trí tài xế.

Ly Tâm tựa vào lòng Tề Mặc, khóe miệng giật giật, khẽ nói: “Anh đi đâu tìm thuộc hạ vô dụng như tôi?”.

Lời nói rất khẽ nhưng vẫn lọt vào tai đám Hoàng Ưng. Hoàng Ưng liền cười nói: “Cũng không đến nỗi vô dụng, ít nhất cô có kỹ thuật lái xe rất khá”.

Hồng Ưng gật đầu: “Đúng là rất được, vừa dũng cảm vừa mưu trí”. Biết lái xe không phải bản lĩnh ghê gớm nhưng không nhiều nhân tài có thể điều khiển xe cừ và bình tĩnh sáng suốt trong tình huống nguy hiểm như Ly Tâm. Xong việc nhũn chân cũng chẳng sao.

Nghe mấy câu khen ngợi, Ly Tâm liền ngẩng đầu trợn mắt nhìn Tề Mặc. Tề Mặc vẫn lạnh lùng vô cảm cúi đầu nhìn vào mắt cô, ánh mắt hắn không hề biểu lộ sự tán thưởng, Ly Tâm lườm hắn rồi cúi đầu. Sao cô lại đen đủi gặp vị lão đại như hắn ?.

Thấy Ly Tâm bất mãn cúi đầu Tề Mặc siết chặt vòng tay đang ôm eo cô. Tuy vẻ mặt hắn vẫn vô cảm như thường nhưng sâu trong đáy mắt ẩn hiện ý cười.

Kajin là một thị trấn nhỏ hoang vắng nằm ở khu vực trung tâm sa mạc. Lúc chạng vạng tối, đoàn của Tề Mặc đã tới địa điểm Khúc Vi mất tích, một di chỉ cách Kajin hơn một trăm hai mươi cây số. Nơi này vô cùng hoang vu, cát vàng che phủ toàn bộ di tích, chỉ có một phần sụp đổ lộ ra ngoài. Nhưng qua bao năm tháng bị gió cát bào mòn, những thứ đó bị phong hóa rất nặng, trông như những gò cát cao thấp nhấp nhô. Nếu không có sự giới thiệu của Rắn đầu đất, Ly Tâm không thể tưởng tượng nơi này từng tồn tại một Kim tự tháp.

“Lão đại, tôi đã liên hệ rồi, tất cả đang trên đường đến đây”. Vừa xuống xe, Hoàng Ưng liền kéo Rắn đầu đất đi tìm lối vào Kim tự tháp, Hồng Ưng nói nhỏ bên tai Tề Mặc.

Tề Mặc gật đầu, Rắn đầu đất tuy cũng là nhân vật có thế lực ở Ai Cập nhưng so với Lam Bang, ông ta chỉ là loại tôm tép, ông ta không những không giúp bọn hắn mà có khi còn gây ra thêm rắc rối.

Trước khi đến đây, người của Tề Mặc đã tiến hành công tác chuẩn bị kỹ lưỡng. Việc bị tấn công bất ngờ ở trên đường đi càng khiến hắn không thể ngồi im. Nhẫn nhịn không phải là tác phong của Tề Mặc mà ăn miếng trả miếng mới là cách làm của hắn xưa nay. Mặc dù vậy, chuyện chính hiện nay là phải tìm ra Khúc Vi, còn món nợ với Lam Bang, hắn từ từ tính cũng chưa muộn, thứ Tề Mặc không thiếu chính là thời gian và thủ đoạn. Hắn chưa phải chịu thiệt lớn bao giờ, cũng tuyệt đối không chơi trò chui sâu vào hang cọp.

"Lão đại, ở đây". Hoàng Ưng và Rắn đầu đất đi quanh khu di chỉ một vòng, kiểm tra môi trường xung quanh và vị trí cụ thể , sau đó anh ta đi tới nói.

Ly Tâm lúc này đã khôi phục bộ dạng tràn trề sức sống như con gián đập mãi không chết. Chỉ cần cho cô thời gian hồi phục, cô có thể hết lần này đến lần khác tự đứng dậy.

"Ở đâu?". Ly Tâm nhìn Hoàng Ưng, mắt sáng lấp lánh. Mặc dù mới thoát khỏi nguy hiểm nhưng khi đối diện với một sự mê hoặc to lớn, Ly Tâm lập tức quên hết mọi chuyện trước đó.

Hoàng Ưng liếc Ly Tâm rồi quay sang Tề Mặc, nghiêm nghị nói: "Lối vào ở đây". Vừa nói anh ta vừa dẫn đường đi vào bên trong.

Cùng lúc đó, có mấy chiếc xe ô tô lao đến như điện xẹt trong sa mạc mờ tối. Tề Mặc đi theo Hoàng Ưng , còn Hồng Ưng ra đón người của bọn họ.

Lối vào Kim tự tháp là một cửa động rất nhỏ, nếu không để ý sẽ rất khó phát hiện. Cửa động nhỏ đến mức chỉ một người chui lọt.

Bên ngoài có người của Rắn đầu đất đang canh giữ, bọn họ cung kính cúi chào khi thấy ông ta.

“Là nơi này?”. Tề Mặc chau mày, đôi mắt hắn ánh lên tia sắc lạnh.

Rắn đầu đất gật đầu:” Vâng, chúng tôi phát hiện dấu chân và đồ bồi táng ở lối đi. Tôi đã bảo người trông coi không để mất dấu chân, còn đồ bồi táng ở đây ạ”. Vừa nói ông ta vừa nhận một món đồ từ tay thuộc hạ.

Đó là một chiếc mặt nạ màu vàng khắc hình thù cổ quái. Tề Mặc còn chưa kịp giơ tay, Ly Tâm đã chộp lấy, cô hớn hở ngắm chiếc mặt nạ. Nó có tạo hình rất đặc biệt, hoàn toàn làm thủ công.

“Mặt nạ bằng vàng, trời ơi, đẹp quá đi thôi”. Ly Tâm lật đi lật lại chiếc mặt nạ, thốt lên kinh ngạc. Lời khen ngợi của Ly Tâm không được ai hưởng ứng, chỉ có Hoàng Ưng lườm cô một cái. Không ai thật sự nhìn thấy vẻ chấn động và kinh ngạc trong mắt cô.

“Bỏ xuống”. Hồng Ưng đi tới nghiêm giọng nói. Lão đại còn chưa xem, sao đã đến lượt Ly Tâm. Nói xong, anh ta đoạt lấy chiếc mặt nạ trong tay Ly Tâm, cung kính đưa cho Tề Mặc.

Ly Tâm giấu đi vẻ chấn động trong ánh mắt, lườm Hồng Ưng một cái rồi quay sang Tề Mặc. Tề Mặc biết gì chứ, một nhà buôn vũ khí lẽ nào có thể nhận biết đồ cổ?. Đưa cho hắn, hắn cũng chỉ coi là đồ vật bằng vàng bình thường mà thôi. Đối với người giàu có như Tề Mặc, vàng chẳng phải là thứ đáng giá. Ngược lại, Ly Tâm rất có hứng thú với chiếc mặt nạ này, phải nói là vô cùng hứng thú mới đúng.

Tề Mặc quả nhiên không thèm cầm chiếc mặt nạ, lạnh lùng nói: "Vứt đi". Hắn không hề có hứng thú với món đồ này. Vàng ư, muốn có bao nhiêu chẳng được. Không hiểu tại sao Khúc Vi lại đi trộm thứ này, đúng là giảm giá trị của ông ta. Còn Ly Tâm nữa, hai mắt sáng rực chộp ngay cái mặt nạ đó, cô làm mất thể diện của hắn quá. Tề Mặc không nói thêm một lời, chỉ nhìn Ly Tâm bằng ánh mắt lạnh lùng và tức giận.

Khóe miệng Ly Tâm giật giật, không ngẩng đầu cũng biết Tề Mặc đang nhìn cô chằm chằm. Cô tiếc nuối đưa cái mặt nạ cho Rắn đầu đất ở bên cạnh. Ly Tâm trừng mắt uy hiếp Rắn đầu đất. Cô không nói một lời nhưng bắt gặp ánh mắt đầy uy hiếp của cô, Rắn đầu đất lĩnh hội ngay. Ông ta khẽ gật đầu, hoàn thành vụ thỏa thuận ngầm với Ly Tâm.

Thấy Rắn đầu đất hiểu ý, Ly Tâm thở phào nhẹ nhõm. Cô cười híp mắt, ngẩng đầu đối diện với Tề Mặc. Tề Mặc hừm một tiếng rồi quay sang Rắn đầu đất. Ông ta lập tức chui vào bên trong Kim tự tháp. Dấu chân của Khúc Vi chỉ đi vào, dấu chân đi ra chỉ xuất hiện đến nửa đường. Bên trong có điều gì kỳ lạ, đám Tề Mặc phải vào xem mới biết.

Cả đoàn người chui vào trong. Mới đi mấy bước, một cơn gió mát thổi qua, làm dịu không khí nóng bức.Nhìn thông đạo kín mít, Hoàng Ưng bất giác khẽ nhướn mày.

Càng đi vào sâu bên trong địa hình càng thấp, không khí càng mát mẻ hơn, còn thoáng cảm thấy có gió thổi. Hồng Ưng và Hoàng Ưng đưa mắt quan sát tường đá kín mít không thông gió nổi rồi quay sang nhìn nhau, ánh mắt họ đầy vẻ khó hiểu.

Kim tự tháp ở Ai Cập là một trong những kỳ tích vĩ đại nhất thế giới, cũng là thứ thần bí nhất. Nó thần bí ở chỗ từ xưa đến nay chưa ai biết được nó được xây dựng như thế nào, hoặc vén màn bí ẩn đằng sau nó. Những sự việc kỳ quái ẩn giấu bên trong nó qua phim ảnh tiểu thuyết càng trở nên kỳ bí. Điều này khiến Hồng Ưng và Hoàng Ưng vô cùng cảnh giác. Không phải bọn họ tin có lời nguyền hay linh hồn gì đó mà là những người, những việc gây ra nguy hiểm dưới cái vỏ bọc thần bí mới càng cần phải đề phòng.

Ly Tâm đi sau Tề Mặc, cô ngắm những hoa văn trên bức tường đá. Trên tường đá điêu khắc vô số thần Mặt trời, tín ngưỡng của người Ai Cập cổ đại. Thông qua các hình vẽ, có thể thấy sự sùng bái kính ngưỡng tuyệt đối của người Ai Cập đối với thần Mặt trời.

“Đẹp quá”. Ly Tâm bất giác thốt lên.

Lời nói của Ly Tâm phá vỡ không khí yên tĩnh. Tề Mặc quay đầu, giơ tay ôm eo Ly Tâm, kéo cô tiến về đằng trước. Ly Tâm bị Tề Mặc ôm vào lòng mới định thần. Cô đã sai rồi, không phải cô không muốn coi chuyện của Tề Mặc là chuyện của mình, cô chỉ là quá kính ngưỡng nền văn hóa Ai Cập, mới sơ suất khiến Tề Mặc mất mặt trước người ngoài, nhưng cô đúng là chỉ cảm thấy hiếu kỳ mà thôi. Ly Tâm không nói một câu, ngoan ngoãn đi theo Tề Mặc. Lúc hắn sắp nổi giận thì tốt nhất là nghe theo hắn.

“Tề lão đại, ở đây này”. Đi tiếp xuống vài tầng thông đạo, Rắn đầu đất dừng bước, tay chỉ vào một dấu chân xiêu vẹo trên mặt đất.

Tề Mặc chau mày, dấu chân đi ra quả nhiên chỉ đến đây là không còn vết tích, tựa hồ như chủ nhân của dấu chân đột nhiên biến mất. Hắn liền buông Ly Tâm ra, chăm chú quan sát.

Ly Tâm cũng nhìn thấy cảnh tượng kỳ quái này, dưới ánh đèn chiếu sáng có thể nhìn thấy rõ dấu chân trên lớp cát. Rõ ràng dấu chân này hơi sâu hơn dấu chân lúc đi vào. Tuy không phải dân trộm mộ nhưng cô lại nghiên cứu khá kỹ về môn trộm đạo. Lúc quay ra vác đồ nặng nên dấu chân lún sâu hơn lúc đi vào một chút. Chủ nhân dấu chân chắc chắn là Khúc Vi, người hành nghề trộm mộ dưới cái mác chuyên gia khảo cổ.

"Lão đại, ở đây có vết đạn". Hoàng Ưng đột nhiên lên tiếng.

Ly Tâm ngẩng đầu lên nhìn, dưới ánh đèn sáng trưng, trên bức tường có vết xước màu trắng, nhìn không hề giống vết đạn bắn. Không hiểu tại sao Hoàng Ưng lại nhận ra đó là vết đạn. Gương mặt Tề Mặc trở nên u ám,hắn nhìn chằm chằm vào vết đạn mà không nói gì.

"Lão đại, ở đây cũng có". Hồng Ưng lại phát hiện ra vết đạn ở một bức tường đá khác, lần này đến vết màu trắng cũng không có. Ly Tâm biết về phương diện vũ khí cô không thể sánh bằng đám Hồng Ưng và Hoàng Ưng. Cô nhìn không ra, đây không phải là sở trường của cô.

Chương 83: Cạm bẫy

Vũ khí hiển nhiên cũng không phải sở trường của Rắn đầu đất. Nghe lời Hồng Ưng và Hoàng Ưng nói, sắc mặt ông ta tái mét. Ông ta từng vào trong này, từng kiểm tra kỹ lương nhưng thật sự không tìm thấy vết đạn. Dấu vết mờ mờ như vậy mà là đạn bắn ư? Ông ta

không phải là cao thủ về súng ống, thật sự ông ta cũng không nhận ra.

Ly Tâm nhận thiết bị chiếu sáng từ người ở đằng sau rồi tiến lên hai bước. Sau khi Rắn đầu đất phát hiện ra những điều bất thường ở đây, để tránh làm loạn dấu vết, ông ta không cho bất cứ ai đi sâu vào bên trong. Vì vậy cho đến bây giờ, vẫn chưa có người nào tiến sâu hơn vào Kim tự tháp.

Tiến lên hai bước, Ly Tâm chăm chú nhìn xuống đất, dấu chân rất rõ ràng. Do nơi này khá gần mặt đất, thêm nữa tòa Kim tự tháp này đã bị tổn hại nghiêm trọng, cát vàng từ bên ngoài tràn vào bên trong nên dấu chân mới rõ ràng như vậy.

Có một vết máu rất nhỏ lẫn trong cát nên rất khó phát hiện. Nếu không phải Ly Tâm có đôi mắt tinh tường, cô cũng không thể phát hiện vết máu ở sát bức tường đá. Ly Tâm nhíu mày, ngẩng đầu nhìn lên trên. Nơi này rất bằng phẳng, không thấy có dấu chân, dù là đi vào hay đi ra. Ly Tâm lập tức cảm thấy điều bất thường, cô vẫn giữ tư thế ngồi xổm đưa mắt nhìn Tề Mặc ở sau lưng.

Cô còn chưa nhìn thấy Tề Mặc thì đập vào mắt cô là dấu vết ở dưới chân bức tường đá, nơi đó có hai lớp cát vàng rất dày. Ly Tâm lập tức hiểu ra có người giở trò.

“Lão đại, đừng động dậy”. Ly Tâm vội lên tiếng khi thấy Tề Mặc định bước lên.

Tề Mặc lập tức dừng bước, đứng yên nhìn Ly Tâm. Đám Hồng Ưng cũng trở nên cảnh giác.

“Có người giở trò, dùng lớp cát che lấp dấu chân ở bên ngoài”. Ly Tâm không ngẩng đầu, chỉ tay về hai lớp cát dưới chân tường đá.

Đám Tề Mặc không ngốc, chỉ nhìn qua cũng lập tức hiểu ý Ly Tâm. Tề Mặc chăm chú qua sát mặt đất bị phủ một lớp cát mỏng, vẻ lạnh lùng thoáng lướt qua mắt hắn.

Không một ai lên tiếng. Chẳng cần nói, những người đi theo Tề Mặc cũng hiểu, người của Khúc gia vì tranh giành tài sản và quyền lực, chuyện gì cũng có thể làm ra. Câu “Tôi không muốn giết chú ấy” đã thể hiện rất nhiều ý nghĩa, đây cũng là nguyên nhân Tề Mặc đích thân đi tìm Khúc Vi. Không có gì khiến bản thân an tâm hơn giết chết một đối thủ. Động đến một người luôn luôn bôn ba ở bên ngoài, nhiều năm không qua lại với Khúc gia như Khúc Vi quả thực dễ như trở bàn tay.

Có người dùng cát che lấp mọi dấu vết, chỉ để lại dấu chân đi vào và đi ra của Khúc Vi. Kẻ đó rất cẩn thận, tỉ mỉ, mọi thứ đều đã được tính toán từ trước. Nếu không phải là cao thủ sẽ không ai nhận ra.

“Còn nữa, ở đây có máu”. Ly Tâm vẫy tay với Tề Mặc, chỉ xuống vết máu ở bên cạnh cô.

Tề Mặc tiến lên hai bước, quan sát vết máu rất mờ rồi nhìn lại lớp cát bằng phẳng. Ly Tâm không nhận ra, không có nghĩa là hắn cũng không nhìn ra, đây là dấu vết của người lao xuống đất rồi lăn mấy vòng trên mặt đất tạo ra. Do đó, dấu chân đi ra đến nửa chùng rồi biến mất, bởi vì người đó không đi tiếp mà lăn về bên này.

“Đi thôi”. Tề Mặc ôm Ly Tâm đưa cô đi tiếp vào bên trong. Hoàng Ưng chạy vội đến bên Tề Mặc, cẩn trọng và cảnh giác tiến về phía trước.

Rắn đầu đất nhanh chóng đi theo họ. Ông ta bảo vệ dấu vết ở hiện trường nhưng không có phát hiện triệt để. Đây là sơ suất của ông ta, có thể coi là sơ suất chí mạng, bây giờ chỉ có lấy công chuộc tội mới có thể tránh bị Tề Mặc xử phạt.

Không có dấu vết gì, phía trước vẫn không có dáu chân, chẳng ai có thể lăn xa như vậy. Ly Tâm chỉ cho Tề Mặc thấy dấu vết sát bức tường đá, cũng bị sắp đặt như ở ngoài kia, sắc mặt Tề Mặc càng u ám.

Đi đến hết đường, cả nhóm Tề Mặc buộc phải dừng lại khi gặp một bức tường đá lớn chắn ngay trước mặt. Hoàng Ưng tiến lên phía trước tìm kiếm lối đi khác.

Tề Mặc cúi đầu nhìn Ly Tâm rồi đẩy cô về phía trước. Ly Tâm bất giác lườm Tề Mặc một cái. Do yêu cầu của nghề nghiệp, cô rất tỉ mỉ, chỉ một tia hồng ngoại mảnh như sợi tơ hoặc một cơ quan rất nhỏ, nếu không phát hiện ra cô đều có thể bị tóm như chơi, nên cô mới rèn luyện được khả năng quan sát và sự tỉ mỉ tuyệt đối. Có điều Ly Tâm không ngờ năng lực của cô thành yếu tố then chốt giúp Tề Mặc tìm người. Cô học mấy thứ đó đâu phải để tìm người, tuy nhiên bây giờ hình như không thể tranh cãi với Tề Mặc.

Ly Tâm đứng trước một bức tường đá rất đẹp, khắc họa hình vẽ sinh động như thật, tái hiện nền văn minh năm ngàn năm trước hoặc có thể lâu hơn. Cô nhíu mày quan sát kỹ lưỡng.

“Ly Tâm, nhanh lên, đừng ngắm mấy thứ kỳ quái đó”. Hoàng Ưng lên tiếng thúc giục khi thấy Ly Tâm đứng im ngắm những hình khắc trên bức tường đá. Biết nơi này từng xảy ra một vụ đọ súng, cũng biết Khúc Vi chắc chắn đã bị thương, tuy bên ngoài cũng toàn

lực triển khai cuộc tìm kiếm nhưng ở đây mới là mấu chốt. Bây giờ không phải là lúc lãng phí thời gian, sự sống chết của Khúc Vi không đợi bọn họ.

“Em đang nhìn gì vậy?”. Tề Mặc hỏi Ly Tâm như đang không ngừng tính toán gì đó, hoàn toàn không phải thần sắc vui vẻ thường thức như ban nãy.

Ly Tâm không rời mắt khỏi hình điêu khắc trên tường đá: “Các cơ quan và đường đi trong Kim tự tháp của mỗi vị Pharaoh Ai Cập về đại thể là giống nhau, đều có quy cách chung. Tôi đang nghĩ chúng ta nên đi đường nào”.

Hồng Ưng lập tức quay sang Ly Tâm, vẻ mặt đầy kinh ngạc. Đùa à, Ly Tâm biết những điều này sao?.

Ly Tâm nghĩ ngợi một lúc rồi tiến lên phía trước ba bước. Cô đột nhiên giơ tay đẩy bức tường đá, bức tường đá không nhúc nhích. Hồng Ưng liền sa sầm mặt, anh ta còn tưởng Ly Tâm biết thật, hóa ra chỉ là một cô ngốc giả bộ hiểu biết.

“Lại đây, đẩy giúp tôi đi”. Ly Tâm đưa mắt nhìn Hồng Ưng và Hoàng Ưng, mặt hai người này đầy vẻ nghi ngờ, rồi quay sang nói với Tề Mặc. Tề Mặc không nói gì, trực tiếp bước lên đẩy tường. Hồng Ưng và Hoàng Ưng liếc nhìn nhau, ánh mắt lộ vẻ lo lắng. Lão đại của bọn họ bắt đầu không cân nhắc đã làm theo lời Ly Tâm từ lúc nào vậy, có thể tin lời cô nàng Ly Tâm này được không?.

Trong lúc Hồng Ưng và Hoàng Ưng còn chưa định thần, bức tường đã phát ra tiếng kẹt kẹt rồi từ từ mở ra.

“Mẹ kiếp”. Hoàng Ưng và Rắn đầu đất đồng thanh chửi thề một tiếng.

Ly Tâm trừng mắt với Hoàng Ưng: “Nếu tôi không hiểu, tôi sẽ lao ra để mất mặt chắc”. Vừa nói cô vừa đi theo Tề Mặc qua bức tường đá. Hồng Ưng và Hoàng Ưng day trán, cũng bước theo Tề Mặc và Ly Tâm. Bọn họ làm sao mà biết Ly Tâm biết thật chứ.

Thật ra, Ly Tâm đâu có biết về cấu tạo bên trong Kim tự tháp , nhưng cô học chuyên ngành đồ cổ nên rất hiểu biết vế về lịch sử. Thêm vào đó, Ai Cập là địa danh mà lịch sử thế giới không thể không nhắc đến, Ly Tâm lại rất thích những đồ vật bồi táng có giá trị lớn nên cô từng bỏ thời gian chuyên nghiên cứu Kim tự tháp. Nửa phần nhờ kiến thức, nửa phần là gặp may, Ly Tâm mới vô tình tìm ra đường đi.

Nguồn ebook: https://www.luv-ebook.com

Ly Tâm không tìm sai đường, trong thông đạo này lại xuất hiện dấu chân, dấu chân tương đối hỗn loạn và có vết máu, chỉ có dấu chân của một người. Mọi người không cần nói cũng nhận ra dấu chân đó là của ai.

Những người ở bên ngoài không tìm thấy lối đi này nên không đi vào tận đây. Điều này khiến đoàn người hơi yên tâm, đồng thời cũng không lơ là cảnh giác.

Càng đi địa hình càng xuống thấp, dần dần trên lối đi không còn cát vàng, chỉ có nền đá xanh thẫm. Mặt đất thỉnh thoảng xuất hiện một, hai giọt máu khô, khiến đoàn người càng khẳng định họ không

đi nhầm đường. Quan trọng hơn, phía trước chỉ có một con đường, muốn đi sai cũng không được.

Cuối cùng là ngã rẽ, phía trước xuất hiện ba ngả với ba lối đi ngoằn ngoèo khác nhau. Đoàn người lập tức dừng bước, tất cả quay sang Ly Tâm.

Ly Tâm cười hề hề: "Đừng hỏi tôi, tôi cũng không biết đi đường nào, tôi chưa thấy ngã rẽ kiểu này bao giờ, mọi người chia nhau ra tìm là được chứ gì".

Hoàng Ưng và Rắn đầu đất dẫn đầu, Tề Mặc và Ly Tâm đi giữa, Hồng Ưng và vài thuộc hạ đi sau cùng. Thông đạo yên tĩnh đến mức chỉ nghe thấy tiếng bước chân. Không biết một làn gió từ đâu thổi đến, mang theo cảm giác khô hanh và lạnh lẽo, càng khiến bầu không khí trở nên âm u.

Tề Mặc giơ tay ôm eo Ly Tâm, bàn tay to lớn của hắn khiến cô cảm thấy ấm áp và vững vàng. Ly Tâm bất giác ngẩng đầu nhìn Tề Mặc, sắc mặt hắn vẫn không hề thay đổi, gương mặt cương nghị và khí chất của hắn vô hình trung mang lại cảm giác an toàn đáng tin cậy cho Ly Tâm.

Bắt gặp bộ dạng gồng mình của Hoàng Ưng, Ly Tâm đột nhiên cười nói: "Anh đừng căng thẳng như vậy, không một ai biết nguyên lý xây dựng Kim tự tháp, nhưng độ ẩm và không khí trong Kim tự tháp được khống chế rất tốt, giữ Kim tự tháp thông gió và khô ráo quanh năm. Mặc dù nhìn sơ qua, lòng Kim tự tháp có vẻ kín mít nhưng thật ra rất thoáng. Đây không phải là do ai đó làm ra hay chuyện kỳ lạ gì đâu".

Đám Tề Mặc tất nhiên không biết điều này. Trong thế giới của bọn họ chỉ có vũ khí và đối thủ chứ không tồn tại những thứ được coi là vô dụng này. Vì vậy, Ly Tâm chắc chắn biết nhiều hơn bọn họ.

Đám Hoàng Ưng nghe nói vậy liền thả lỏng, quá căng thẳng không phải là chuyện tốt. Mặc dù Ly Tâm tuyệt đối tin tưởng đám Hồng Ưng có thể đối phó bất trắc, nhưng căng thẳng quá mức thì không tốt lắm.

Là lối cụt. Đám Tề Mặc đi đến tận cùng thông đạo, gặp phải một cái hố lớn. Bởi vì Hoàng Ưng có đèn chiếu sáng nên cái hố có vẻ rất sâu. Thấp thoáng có tiếng gió thổi ào ào ở bên trong, khiến người ta toát mồ hôi lạnh.

"Không có đường, xem ra chúng ta đi nhầm lối rồi". Quan sát cái hố lớn trước mặt, Rắn đầu đất nhíu mày đá bừa vào một hòn đá nhỏ dưới chân xuống dưới.

"Ai bảo ông đá nó hả?". Ly Tâm thét lên phẫn nộ, cô kéo Tề Mặc quay người chạy ngược lại đường cũ. Đám Hồng Ưng và Hoàng Ưng thấy vậy lập tức chạy theo Tề Mặc và Ly Tâm.

Phập, phập, phập, đằng sau có tiếng động dị thường Hoàng Ưng và Rắn đầu đất chạy theo sau cùng quay đầu nhìn, thấy hai bên tường đá chỗ bọn họ vừa đứng phóng ra vô số mũi tên đá. Các mũi tên đan xen qua nhau cắm phập vào bức tường đối diện, hai bức tường đó chi chít mũi tên như những con nhím.

Còn dưới đất vốn bằng phẳng giờ đây bật lên những đầu mũi tên nhọn hoắt. Hoàng Ưng và Rắn đầu đất liền tăng tốc độ. Một số mũi tên bay theo chiều bọn họ đang chạy, do không có tường đá ngăn cản

nên mũi tên lao theo đám Tề Mặc với tốc độ rất nhanh, tiếng xé gió nghe thật đáng sợ.

Cả nhóm người chạy như điên về phía trước, những mũi tên sắc nhọn vẫn bay về phía bọn họ. Tiếng mũi tên vun vút trong không khí khiến sắc mặt mọi người vô cùng nghiêm nghị. Tốc độ của chúng nhanh kinh hồn.

"Qua bên này". Ban đầu Ly Tâm kéo Tề Mặc chạy, sau đó thành Tề Mặc kéo cô. Thấy bên cạnh có một ngách nhỏ vừa vặn có thể ẩn nấp, cô đã để ý từ khi đi vào, Ly Tâm lập tức vừa hét lên với Tề Mặc vừa giơ tay chỉ.

Tề Mặc đồng thời cũng nhào về phía đó. Lúc đi qua đây, không chỉ Ly Tâm mà cả Tề Mặc cũng lưu ý đến ngách nhỏ này. Một người là kẻ trộm, một người là kẻ cướp nên bọn họ đều có khả năng nhớ đường rất tốt. Tề Mặc kéo tay Ly Tâm lao vào đó. Đám Hồng Ưng và Hoàng Ưng nghe tiếng mũi tên vù vù sau lưng, bất chấp quan hệ cấp bậc, chen chúc nhau lao vào trong đó theo Tề Mặc và Ly Tâm.

Hoàng Ưng là người cuối cùng vừa nhảy vào ngách nhỏ thì nghe thấy tiếng phập phập ở dằng sau, anh ta bất giác quay đầu, thấy một loạt mũi tên bay qua người anh ta, cắm vào bức tường đá như cắm vào miếng đậu phụ, tiếng va chạm sắc nhọn đến mức khiến người ta rùng mình.

"Đáng sợ thật". Thấy không còn mũi tên bay tới, Hoàng Ưng mới thả lỏng toàn thân, đi ra ngoài sững sờ nhìn bức tường đá cắm đầy mũi tên.

Lúc này, đám người đang bu kín ngách nhỏ mới nhanh chóng tản ra. Tề Mặc đứng ở trong cùng, hắn nhìn Ly Tâm bị ôm chặt trong

lòng đang há miệng thở lấy thở để, mặt đỏ bừng bừng. Vừa rồi nhiều người chen chúc trong ngách chật hẹp nên cô bị ép đến mức không thở nổi.

Ly Tâm vừa điều hòa hơi thở vừa đưa tay nắn bóp sống lưng. Vừa rồi cô bị ép mạnh người lên tường đá nên sống lưng hơi đau. Một đống người lao vào như muốn đè cô dẹp lép, Tề Mặc cũng không phản đối, ở tình huống đó chỉ cần một vị trí nhỏ cũng có thể cứu người, vì vậy hắn cũng áp sát sạt vào người cô.

Nhìn những mũi tên lạnh lẽo cắm trên tường đá, khóe miệng Ly Tâm không ngừng co giật. Nếu không phải vừa rồi cô phản ứng nhanh, chắc đã bỏ mạng ở nơi này. Đối diện với bức tường đá chi chít mũi tên, Ly Tâm cảm thấy đầu óc choáng váng.

"Khiếp thật". Rắn đầu đất lắc đầu khi chứng kiến cảnh tượng trước mắt, khâm phục nói. Những người có mặt ở đây chưa bao giờ nghĩ, họ cũng có lúc phải chạy trốn khỏi vũ khí của người cổ đại. Thời kỳ cổ đại cách đây mấy ngàn năm là thời kỳ lạc hậu, không ngờ vũ khí ở thời nguyên thủy lại có uy lực mạnh như vậy. Thật ra bọn họ quên rằng, Kim tự tháp vốn là sự tồn tại vượt xa nền văn minh và trí tuệ loài người.

Hồng Ưng gượng cười gật đầu, thứ đồ chơi từ mấy ngàn năm trước khiến người trang bị vũ khí tối tân như bọn họ chỉ có nước trốn tránh. Nghĩ lại cảnh tượng vừa rồi, súng ống đạn pháo cũng vô dụng. Hồng Ưng đột nhiên có cảm giác bất lực, ai nói hiện đại tiên tiến hơn cổ đại, người đó thử đến đây xem.

"Ly Tâm, khâm phục". Hoàng Ưng mặt đầy vẻ khâm phục tán thưởng cô.

Ly Tâm muốn đắc ý nhưng rồi lại ngập ngừng một lúc, cười ngại ngùng: “Tôi có biết gì đâu. Tôi chỉ cảm thấy một nơi bằng phẳng như vậy đột nhiên xuất hiện vài hòn đá nhỏ, nhất định có vấn đề”.

Đây là kinh nghiệm thu lượm được lúc cô đi ăn trộm. Có những thứ nhìn qua tưởng là vô dụng nhưng lại có tác dụng rất lớn, vì vậy cô không bao giờ sờ vào đồ không liên quan đến mục tiêu của cô. Hơn nữa, những hòn đá đó quá lộ liễu, không muốn nghi ngờ cũng khó. Ly Tâm hoàn toàn không biết có một thế trận lớn như vậy đang chờ cô, cô hoàn toàn không hiểu kỹ thuật của người cổ đại từ năm ngàn năm trước. Nhân tố giúp cô thoát khỏi nguy hiểm chính là sự thận trọng và đạo đức nghề nghiệp.

Đám Tề Mặc không có sở trường về phương diện này. Nếu là vật thể sống và thực sự nguy hiểm, đám Tề Mặc chắc chắn sẽ cảm thấy ngay. Nhưng khả năng quan sát vật chết không phải là sở trường của họ, có thể nói là mỗi người có một thế mạnh riêng.

Ly Tâm vừa xoa lưng vừa cười hì hì với Hoàng Ưng lúc này đang trợn mắt nhìn cô. Anh ta thấy vậy quay đi buông một câu: “Đó cũng là bản lĩnh của cô”.

Ly Tâm rất muốn đắc ý, nhưng lại thôi. Tề Mặc còn đang tìm tung tích của Khúc Vi, cô mà tỏ ra vui quá thì không hay lắm.

Phía trước là lối cụt nên chỉ còn cách quay lại đường cũ. Tề Mặc kéo Ly Tâm, lạnh lùng nói: “Quay về”.

Ly Tâm đột nhiên ôm lấy cánh tay Tề Mặc, hắn quay đầu nhìn cô. Ly Tâm nhíu mày sờ ra sau lưng: “Trên lưng tôi hình như có thứ gì đó”.

Tề Mặc túm Ly Tâm và xoay người cô lại. Bên ngoài áo Ly Tâm không có gì, trong khi đó Ly Tâm không ngừng sờ lưng, như trên da thịt cô có gì đó. Tề Mặc liền giơ tay nắm lấy áo Ly Tâm.

"Lão đại". Ly Tâm cuống lên. Trước mặt bao nhiêu người như vậy, dù hắn không ngại thì cô cũng thấy ngượng ngùng. Đám Hoàng Ưng liền tự giác quay đi chỗ khác.

Ly Tâm giữ tay Tề Mặc, không cho hắn xé áo cô. Cô vừa sờ lên lưng, vừa ngập ngừng nói: "Hình như là con dấu gì đó". Nói xong, Ly Tâm kéo Tề Mặc đi vào ngách ban nãy.

Trên bức tường hơi nhô ra một hình bầu dục vẽ thần Mặt trời. Hình vẽ không nổi bật trên bức tường đá toàn hình khắc. Nếu không phải vừa rồi Tề Mặc ép người Ly Tâm lên đúng chỗ đó, cô cũng sẽ không phát hiện ra điều bất thường. Cả đám người quan sát hình khắc nhô ra này, không ai lên tiếng vì tất cả đều không hiểu ý nghĩa của nó.

Ly Tâm nghiên cứu một hồi rồi thở dài: "Chúng ta nên đưa nhà khảo cổ đi cùng". Tuy cô nghiên cứu qua về lịch sử Ai Cập và cấu tạo Kim tự tháp nhưng cô không biết gì về tín ngưỡng của người Ai Cập và ý nghĩa của những hình vẽ này. Có quá nhiều hình vẽ nên đầu óc cô hơi choáng váng, vì vậy rõ ràng biết ở đây có vấn đề nhưng không thể nói rõ vấn đề nằm ở đâu.

Thấy Ly Tâm mãi không có phản ứng, Tề Mặc kéo Ly Tâm vào lòng "Kiểu gì cũng có đường đi". Nếu không có đường, hắn sẽ dùng thuốc nổ, xem có đường hay không? Tuy nhiên, tảng đá nặng nhất ở đây nặng hai trăm sáu mươi tấn, không biết nên dùng loại thuốc nổ nào đây.

Khi Tề Mặc và Ly Tâm quay người rời khỏi cái ngách, Hoàng Ưng tung cước đá mạnh vào đó, anh ta ghét nhất mấy thứ thần thần quỷ quỷ này.

Ầm, ầm, ầm. Hồng Ưng và Hoàng Ưng vừa đi vài bước, đằng sau đột nhiên vang lên tiếng động lớn. Hoàng Ưng giật mình, vừa chạy về phía trước vừa quay đầu quan sát.

Còn chưa nhìn rõ Hoàng Ưng đã đâm trúng Tề Mặc vừa dừng bước. Tề Mặc giơ tay giữ đầu Hoàng Ưng, giữ anh ta đứng lại. Hoàng Ưng ngẩng đầu thấy mọi người chăm chú dõi theo cảnh tượng ở sau lưng anh ta, không ai có vẻ hoảng hốt, anh ta ngượng ngùng đứng thẳng người.

Ở nơi có hình bầu dục, bức tường đã từ từ tách làm đôi và đẩy lên cao, một luồng ánh sáng mờ mờ hắt ra ngoài. Khi bức tường đá dần dần biến khỏi tầm mắt, cảnh tượng ở bên trong khiến Ly Tâm sững sờ.

Chương 84: Cung điện dưới lòng đất

Rầm, tiếng bức tường đá nhập vào bước tường phía trên khiến Ly Tâm giật mình tỉnh ra, bên trong hắt ra ánh sáng u ám và lạnh lẽo khiến người ta vừa rùng mình vừa bị thu hút bởi vẻ cao quý của nó.

Đằng sau bức tường đá là một hành lang dài và rộng. Hành lang không làm bằng đá thô ráp mà tất cả được phủ một lớp màu vàng, trên khắc nhiều hoa văn sống động. Tất nhiên chủ đề chính vẫn là

thần Mặt trời được tôn kính nhất Ai Cập cổ đại. Dưới ánh sáng lạnh lẽo lớp màu vàng đó không có vẻ rực rỡ mà ngược lại lại có vẻ âm u.

"Là vàng". Hồng Ưng thận trọng tiến lên phía trước, sờ lên bước tường đá ở hành lang rồi đưa ra kết luận.

Cả hành lang được phủ một lớp vàng, khiến những người chứng khiến chỉ có một suy nghĩ duy nhất là quá xa xỉ. Tuy nhiên đối với các Pharaoh, những người thống trị cao nhất trong xã hội nô lệ, những người tiếp cận thần thánh nhất, chuyện này không có gì to tát.

Ly Tâm vô cùng hứng thú, cô đi vào bên trong. Bức tường ở hai bên hành lang cứ lồi ra lõm vào liên tục. Chỗ lõm vào có một thị vệ trông rất oai phong đứng canh. Những người thị vệ mặc áo giáp làm bằng vàng, cầm khiên tròn và cây giáo dài, mang đầy phong vị Ai Cập.

Trên đầu mỗi thị vệ có một viên ngọc phát ra ánh sáng mờ mờ. Nếu Ly Tâm đoán không nhầm, đây là viên dạ minh châu cô đã được nghe nhiều trong truyền thuyết nhưng chưa thấy bao giờ. Viên dạ minh châu to bằng nắm đấm, tỏa ánh sáng khá yếu. Tuy nhiên, do có rất nhiều viên nên cả hành lang cũng được chiếu sáng mờ mờ.

"Những thứ này là gì vậy?". Hoàng Ưng nhíu mày hỏi.

Ly Tâm không quay đầu, cô ngắm nhìn những thứ phía trong những bộ quần áo giáp, đó không phải là sắt hay đồ nhựa, hưng phấn trả lời: "Là xác ướp".

Ba từ đơn giản nhưng khiến Tề Mặc hơi chau mày, còn đám Hoàng Ưng hơi ngạc nhiên, lùi lại phía sau vẻ chán ghét. Nói là "xác

ướp” cho có vẻ dễ nghe, chứ nói trắng ra chỉ là một đống xác chết, lại còn là xác chết từ mấy ngàn năm trước. Trước một đống thi thể, những người luôn phải đối diện với cái chết như Hồng Ưng, Hoàng Ưng không cảm thấy sợ hãi mà chỉ có chán ghét.

“Lão đại, có vết máu”. Rắn đầu đất đột nhiên chỉ tay vào một góc hành lang.

Tề Mặc lạnh lùng đảo mắt qua nơi đó rồi ôm eo Ly Tâm đưa cô đi về phía trước, không cho cô cơ hội từ chối cũng như mặc kệ ánh mắt sùng bái của cô trước đống xác ướp.

Ly Tâm bị lôi đi, nghiến răng rủa thầm Tề Mặc. Thật ra cô chỉ có chút xíu hứng thú với xác ướp, dù sao cũng chỉ là tử thi mà thôi, chỉ có các nhà khảo cổ mới thích đống xác ướp đó. Tề Mặc kéo cô đi như vậy, làm cô không thể lấy được đống dạ minh châu, tức chết đi được.

Tận cùng hành lang là một cầu thang đi xuống. Giống hàng lang bằng vàng, cầu thang cũng được phủ vàng ròng, cách một bậc thang lại có một xác ướp trang bị vũ khí đầy đủ. Cầu thang này rất cao, bậc thang đi xuống như không có tận cùng, Ly Tâm bất giác nhăn mày, cô chưa từng nghe nói trong Kim tự tháp có thiết kế kiểu này.

Không khí vô cùng yên tĩnh, không có người nào lên tiếng, tất cả giữ thái độ trầm mặc lặng lẽ đi xuống dưới. Trước một hàng xác ướp, ngay cả người gan to hơn trời như Hoàng Ưng cũng bị bầu không khí âm u đè nén. Không ai có thể thản nhiên trước một đống xác chết như vậy, hơn nữa lại còn là xác chết từ mấy ngàn năm trước. Trong không khí có thứ mùi vừa thơm vừa nhức mũi, không biết là mùi vương lại khi làm ra xác ướp hay mùi gì khác.

“Không biết đây là lăng mộ của vị Pharaoh nào, tại sao lại thâm nghiêm như vậy?”. Càng đi xuống bên dưới, Rắn đầu đất càng mất dần sự bình tĩnh, thay vào đó là sự kinh ngạc.

Ly Tâm đưa mắt qua Rắn đầu đất: “Ông cũng nhận ra điều đó?”.

Rắn đầu đất gật đầu: “Tôi chưa từng thấy một Kim tự tháp xa hoa như thế này ở Ai Cập. Chỉ Pharaoh có công trạng cực kỳ to lớn trong lịch sử Ai Cập mới có thể có đồ tùy táng hoành tráng như thế này. Nhưng những lăng mộ đó đều đã được phát hiện, vị này rốt cuộc là ai?”.

Khác với vẻ kinh ngạc của Ly Tâm và Rắn đầu đất, đám Tề Mặc vẫn giữ thái độ bình tĩnh và lạnh lùng. Bọn họ chỉ có mục đích duy nhất là tìm người. Pharaoh, Kim tự tháp, đồ bồi táng ư? Tất cả những thứ đó chẳng có ý nghĩa gì với bọn họ. Mặc kệ đây là Kim tự tháp gì, cũng chỉ là chỗ ở của người chết mà thôi. Tề Mặc không mấy thoải mái với điều đó vì hắn không có sở thích chui vào mộ.

Nhưng đám Tề Mặc không biết, Pharaoh có địa vị càng cao, quy cách càng nhiều thì lăng mộ sẽ càng nguy hiểm. Kim tự tháp của một vị Pharaoh có quyền lực, năng lực và tài lực, các cơ quan và cạm bẫy sẽ càng bố trí cẩn mật hơn, càng tiến sâu vào bên trong sẽ càng gặp nhiều nguy hiểm. Trong cả nhóm người chỉ có một mình Ly Tâm hiểu biết nửa vời về phương diện này, mặc dù ở đây không có lời nguyền hay tà thuật nhưng không thể coi thường trí tuệ người xưa.

Ly Tâm không buồn giải thích với Tề Mặc những điều này, vì cô biết nói với hắn chẳng khác nào “đàn gảy tai trâu”. Tề Mặc luôn tin tưởng vào bản thân, những lúc không thể nắm bắt kẻ địch thì đến đâu hay đến đó, gặp đối thủ nào dùng biện pháp tương ứng, còn

không thể phòng bị hắn sẽ trực tiếp đối đầu. Ly Tâm hiểu rõ sự ngông cuồng của Tề Mặc.

Đoàn người tiếp tục đi xuống dưới, có tất cả một nghìn một trăm tám mươi bậc thang, đúng là cầu thang lên trời. Ly Tâm và Rắn đầu đất đưa mắt nhìn nhau, người nằm trong Kim tự tháp này chắc chắn không phải nhân vật tầm thường. Bậc cầu thang càng nhiều chứng tỏ địa vị và tôn nghiêm của người đó càng lớn. Đây là Kim tự tháp có nhiều bậc thang nhất trong số các Kim tự tháp đã được phát hiện từ trước đến nay.

Dưới chân cầu thang là một chiếc quan tài bằng vàng. Trong không gian rộng lớn, chiếc quan tài đặt ở vị trí trung tâm nên đập vào mắt mọi người ngay lập tức.

Ly Tâm ngó xung quanh, cô không giấu được vẻ chấn động và hưng phấn trong ánh mắt. Từ dưới mặt đất đến bốn bức tường xung quanh và cả trên trần cao đều có những hình khắc tinh xảo đẹp tuyệt vời, có hình thần Mặt trời, có hình chúng thần trong vũ trụ hay nữ thần mặt người thân rắn đang cưỡi chiếc xe bay trên không trung… Tất cả đều là những tuyệt tác.

Ở dưới mặt đất, các xác ướp được sắp xếp có trật tự xung quanh chiếc quan tài. Một lớp các thị vệ cầm vũ khí quỳ một chân thành vòng tròn ngoài cùng, một số xác ướp là nô lệ thân cận nhất của Pharaoh quỳ ở vòng tròn bên trong. Tất cả quỳ hướng mặt về phía quan tài. Còn bốn người ở trong cùng ngồi quay lưng lại chiếc quan tài của Pharaoh theo bốn góc khác nhau, tư thế của họ giống như siêu độ hoặc tiễn Pharaoh lên đường.

Đẳng cấp rất nghiêm ngặt, quy cách rất thâm nghiêm. Ly Tâm liếc mắt nhìn qua, e là phải có đến một, hai trăm người bảo vệ chiếc

quan tài, Ly Tâm không khỏi sững sờ, nơi đây rất hoành tráng. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy lăng mộ đế vương, nói gì thì Pharaoh cũng là những vị đế vương đầu tiên trên thế giới.

"Lục soát". Vừa xuống đến mặt đất, Tề Mặc đưa mắt nhìn quanh rồi lạnh lùng ra lệnh. Đám Hồng Ưng và Hoàng Ưng lập tức tản ra tìm kiếm từng góc một.

Mắt Ly Tâm sáng rực trước vô số đồ bồi táng của Pharaoh ở bên cạnh, toàn là đồ cổ hoàn mỹ. Ly Tâm nghiên cứu rất nhiều về đồ cổ thấy đồ bồi táng, hầu hết đều là kim khí, tuy chất liệu không mấy hấp dẫn cô nhưng chúng được chế tác thủ công tinh xảo đến mức không thể không tán thưởng.

Châu báu chất thành từng đống khắp mặt đất, nào là đá mắt mèo, phỉ thúy và đủ loại đá quý khác. Dưới ánh đèn chiếu của đám Tề Mặc, đống châu báu tỏa ánh sáng đủ màu sắc, vô cùng rực rỡ.

Ly Tâm giẫm lên đống châu báu ở dưới đất để tiến về phía quan tài tuyệt đẹp. Lần đầu tiên đi trên con đường rải đầy châu báu quý giá như vậy, sự hư vinh liền nảy sinh trong lòng. Chỉ đế vương mới có tư cách này, Ly Tâm bất giác cười tươi roi rói.

Ly Tâm đi quanh chiếc quan tài một vòng, thấy Rắn đầu đất đang bận rộn tìm dấu vết của Khúc Vi ở bên cạnh, thỉnh thoảng lại liếc nhìn chiếc quan tài, mặt có chút nghiêm nghị và ghê tởm. Cô bất giác chỉ vào hàng chữ khắc trên quan tài: "Khắc gì vậy?". Tuy cô có hứng thú với Ai Cập và Kim tự tháp nhưng không có nghĩa cô biết văn tự Ai Cập, càng không biết văn tự cổ của Ai Cập.

"Lời nguyền". Rắn đầu đất nói ngắn gọn. Ông ta là người Ai Cập, tuy không quá coi trọng tín ngưỡng nhưng trong lòng cũng không

thấy thoải mái khi đối diện với những thứ này.

"Ừm, thế thì ông không cần nói nữa". Ly Tâm lập tức ngăn Rắn đầu đất. Không biết thì hơn, biết rồi trong lòng trong lòng có khi lại thấy khó chịu.

"Lão đại, không thấy người đâu cả". Hầm mộ tuy không nhỏ nhưng cũng không lớn lắm, trong chốc lát đám Hoàng Ưng đã lục soát khắp nơi nhưng vẫn không tìm thấy Khúc Vi.

Tề Mặc chau mày, nơi này kín mít, không có một con đường nào khác nên việc tìm kiếm tương đối dễ dàng, tất nhiên với điều kiện không có cơ quan bí mật khác.

"Tề lão đại, nếu anh chưa vừa lòng, chúng ta có thể ra ngoài tìm mấy chuyên gia khảo cổ rồi quay lại vào đây tìm kiếm, dù sao bọn họ cũng biết nhiều hơn chúng ta. Chúng ta cứ đi lung tung cũng không phải là cách. Xin thứ lỗi cho tôi nhiều lời, vị Pharaoh được chôn ở đây càng là người có thế lực, trong Kim tự tháp càng có nhiều cơ quan bí mật. Chúng ta không phải người trong nghề, cứ mò mẫm như vậy cũng không phải cách. Tề lão đại thấy như thế nào?". Rắn đầu đất có thể chắc chắn Kim tự tháp này không đơn giản như vẻ bề ngoài hoang phế của nó, vì vậy ông ta cần phải thận trọng cân nhắc. Dù sao đối với người Ai Cập, Kim tự tháp cũng là một nơi thần thánh.

Tề Mặc trầm mặc một lúc rồi gật đầu: "Quay về".

Tề Mặc không phải là người lỗ mãng, thuộc hạ của hắn toàn là cao thủ nhưng chỉ ở trong xã hội hiện đại, còn với những thứ cổ xưa và thần bí như thế này, rõ ràng không phải sở trường của bọn họ. Khúc Vi mất tích gần ba ngày, một người không ăn không uống

trong ba ngày về cơ bản đã đạt đến giới hạn. Hắn không có manh mối cứ mò mẫm lung tung, cơ hội tìm được sẽ rất nhỏ. Vì vậy Tề Mặc quyết định rút lui.

Đám Hồng Ưng không có bất cứ ý kiến nào, dù sao đây cũng không phải là sở trường của bọn họ. Lần này là sơ suất của bọn họ, tưởng đơn giản dễ dàng giải quyết nhưng trên thực tế không phải như vậy. Nghe mệnh lệnh của Tề Mặc, họ không ngạc nhiên mà chỉ thấy hơi ngượng.

"Lại đây". Tề Mặc lạnh lùng gắt lên khi thấy tất cả mọi người đều đi về phía hắn trừ Ly Tâm, cô vẫn chăm chú quan sát chiếc quan tài và đống châu báu, hoàn toàn không nghe thấy mệnh lệnh của hắn.

Ly Tâm giật mình, tay cô đang sờ quan tài trượt xuống, cô suýt đập đầu vào đó, Ly Tâm liền ngẩng đầu trợn mắt nhìn Tề Mặc: "Chuyện gì vậy ?".

Tề Mặc lạnh lùng trừng mắt với Ly Tâm. Ly Tâm quay lại thấy mọi người đã đi cả về phía hắn, chỉ còn mình cô đứng ở nơi này. Ly Tâm hiểu ngay rằng mọi người chuẩn bị rút lui. Chết dở, vừa rồi cô quá tập trung ngắm mấy hình vẽ kia nên không nghe thấy mệnh lệnh của Tề Mặc. Ly Tâm đưa tay lên sờ mũi, nhấc chân đi về phía hắn.

Bàn tay vừa đưa lên không trung, Ly Tâm đột nhiên cảm thấy có gì bất thường. Cô hạ tay xuống nhìn, có vết máu, có thể nói là vết máu khô trong lòng bàn tay cô. Ly Tâm sững người trong giây lát, nhướn mày nhìn Tề Mặc rồi lập tức quay lại quan sát chiếc quan tài.

Thấy Ly Tâm mặt biến sắc, Tề Mặc sải bước dài về phía cô. Lúc này, Ly Tâm ngồi xổm bên cạnh chiếc quan tài, chỉ tay vào viền dưới quan tài, nơi bị lõm vào trong. Nếu không để ý sẽ không nhìn thấy, ở

nơi đó có vết máu hình ngón tay, chắc do bám vào quan tài nên mới để lại dấu vết. Vừa rồi nếu không phải Tề Mặc khiến Ly Tâm giật mình, tay cô cũng không vô tình quệt vào vết máu.

Thấy vết máu đã khô, Tề Mặc cất giọng trầm trầm: "Chúng ta mau rời khỏi nơi này". Một phút thời gian là thêm một phút hy vọng, hắn không hiểu kết cấu bên trong tòa Kim tự tháp nên cần nhanh chóng tìm người biết. Manh mối này để lại cho người hữu dụng.

Nghe Tề Mặc nói vậy, Ly Tâm hơi ngây ra vài giây mới hiểu ý hắn. Nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của hắn, Ly Tâm thu lại thần sắc hưng phấn vừa rồi. Đợi đến khi cứu được Khúc Vi, các chuyên gia khảo cổ đã loại bỏ hết nguy hiểm, cô lại vào nơi này là được. Dù sao bây giờ cứu người quan trọng hơn cả, tuy Tề Mặc không nói nhưng cô biết Khúc Vi có một vị trí quan trọng trong lòng hắn, nếu không hắn đã chẳng đích thân đến tận đây tìm ông ta.

Ly Tâm liền bám vào một góc quan tài để đứng dậy. Đột nhiên mặt đất dưới chân cô mở ra tạo thành một cái hố lớn đen ngòm. Theo phản xạ, Ly Tâm hét lên một tiếng, giơ tay chộp lấy Tề Mặc vừa quay người đi.

Tề Mặc chưa kịp bước bỗng nghe thấy tiếng thét của Ly Tâm, hắn lập tức quay lại, thấy nửa người cô đã rơi xuống hố, tay đưa về phía hắn. Tề Mặc không nghĩ ngợi, lập tức lao người túm lấy tay Ly Tâm. Động tác của hắn nhanh như tia chớp, vừa kịp túm lấy tay Ly Tâm trong lúc cả người cô đã rơi xuống dưới. Tề Mặc còn chưa kịp kéo Ly Tâm lên trên, mặt đất dưới chân hắn bỗng lún xuống dưới.

Tề Mặc không hề hoảng loạn, cánh tay còn lại của hắn lập tức bám vào chiếc quan tài. Cùng lúc này, đám Hoàng Ưng mới phát hiện ra sự cố, vừa hét lên vừa lao đến.

Chỉ trong một khoảnh khắc, nắp chiếc quan tài từng bị mở ra không chịu được sức nặng của hai người ở bên dưới liền bật ra, cùng Tề Mặc và Ly Tâm rơi xuống dưới.

Hồng Ưng và Hoàng Ưng có tốc độ nhanh nhất cũng chỉ chộp được một góc của nắp quan tài, Hồng Ưng không nghĩ ngợi gì liền nhảy xuống theo.

Cái hố vừa đột ngột xuất hiện lại nhanh chóng khép vào. Thấy Hồng Ưng có thể sẽ bị chẹt chết, Hoàng Ưng phản ứng nhanh liền nắm vai Hồng Ưng kéo mạnh về đằng sau. Chỉ nghe một tiếng động nhẹ, mặt đất trở lại bằng phẳng và kín mít như cũ.

Mọi chuyện xảy ra rất nhanh, Hồng Ưng bị Hoàng Ưng ném ra xa không bận tâm tới cái đầu đang chảy máu ròng ròng do va vào chiếc quan tài, bắt đầu im lặng tìm kiếm cơ quan. Chuyện xảy ra vừa rồi chỉ có một lời giải thích duy nhất, đó là Ly Tâm đã đụng trúng một cơ quan nào đó.

Hoàng Ưng từ từ đứng dậy, cánh tay anh ta đau đến mức muốn gãy đến nơi, vừa rồi anh ta dùng lực quá mạnh, vượt quá sức chịu đựng của cánh tay. Mặc dù vậy, Hoàng Ưng vẫn nghiến răng chịu đau truyền đạt một loạt mệnh lệnh cho thuộc hạ. Tất cả mọi người mặt mũi tối sầm nhanh chóng hành động.

Lại nói vừa rồi Tề Mặc chộp lấy quan tài trong lúc rơi xuống, khi có cảm giác chiếc nắp quan tài không giữ được hai người mà còn rơi xuống cùng họ, Tề Mặc liền đổi nắm thành đẩy, đẩy mạnh nắp quan tài ra, một tay kéo Ly Tâm lên, một tay chộp lấy cô ôm vào lòng.

Chương 85: Tâm tình thay đổi

Thời gian rơi xuống như vừa chỉ trong giây lát, vừa như kéo dài cả nghìn năm, những chuyện xảy ra trong hai mươi năm lướt qua đầu óc Ly Tâm một lượt. Cô ôm chặt Tề Mặc, đầu tựa vào ngực hắn, cảm nhận bờ ngực rộng và cánh tay rắn chắc của hắn, Ly Tâm đột nhiên không còn thấy sợ hãi mà thay vào đó là cảm giác yên lòng.

Bịch, quá trình rơi tự do đột ngột dừng lại, Ly Tâm bị Tề Mặc ôm chặt lăn vài vòng. Cô nằm im trên người hắn, thấy thân thể hắn hơi cứng lại, Ly Tâm liền mở miệng hỏi: "Anh có sao không ?".

Ly Tâm không ngốc, vừa rồi Tề Mặc đã làm đệm cho cô. Rơi từ trên cao xuống mà cô chỉ thấy toàn thân hơi đau rát và có vài vết xây xát. Tất cả là nhờ có sự bảo vệ của Tề Mặc.

Bên dưới rất tối nên Ly Tâm không nhìn rõ vẻ mặt của hắn, cô chỉ cảm thấy hắn thả cô ra và ngồi dậy, cất giọng lạnh lùng: "Không chết được".

Nghe Tề Mặc nói vậy, Ly Tâm liền thấy yên lòng, Tề Mặc nói không sao thì chắc chắn không có vấn đề gì, cô liền đứng lên. Bốn bề tối đen như mực, Ly Tâm không dám động đậy, chỉ sờ soạng tìm tay Tề Mặc và kéo hắn đứng dậy: "Đây là nơi nào nhỉ ?"

Tề Mặc không trả lời, nhưng Ly Tâm có thể cảm nhận nộ khí đột ngột toát ra từ người hắn, cô liền im thin thít. Cô đúng là đồ ngốc, cô còn không biết nơi này là nơi nào thì làm sao Tề Mặc biết được. Hơn nữa hình như lần này là cô phạm sai lầm, mặc dù cô không cố ý.

Xung quanh tối om, không nhìn rõ bất cứ thứ gì. Tiếng va chạm khi nắp quan tài rơi xuống giúp Ly Tâm và Tề Mặc đoán ra, nơi này có kết cấu toàn bằng đá.

Không gian kín mít không có lấy một tia sáng, khiến người quen sống ở thành phố đèn đóm sáng trưng như Ly Tâm lần đầu tiên biết thế nào là bóng tối thật sự. Cô bất giác nhích lại gần Tề Mặc, bóng tối khiến con người sợ hãi.

Thấy Ly Tâm áp sát, Tề Mặc giang tay ôm chặt cô vào lòng. Nghe nhịp tim mạnh mẽ của Tề Mặc, Ly Tâm mới bình tĩnh lại, khả năng tư duy quay trở lại, cô liền hỏi: "Chúng ta đợi ở đây hay làm thế nào?".

"Ngoài chờ đợi ra các người có thể làm gì?". Một giọng nói khàn khàn đột nhiên vọng tới khiến Ly Tâm giật bắn mình. Còn có người thứ ba, là ai? Ai ở dưới này? Cô liền ôm chặt Tề Mặc.

Tề Mặc không hề tỏ ra kinh ngạc, hắn lạnh lùng hỏi: "Ông là ai?". Như đã nói từ trước, Tề Mặc là một người cực kỳ nhạy cảm với vật thể sống. Lúc Ly Tâm còn đang sợ hãi, hắn đã nghe thấy hơi thở nặng nề từ một chỗ cách hắn không xa. Nếu không phải hơi thở đó không chứa sát khí, Tề Mặc đã động thủ từ lâu.

"Một kẻ đen đủi như hai người", đối phương thở dài một tiếng.

Nghe đến đây, Ly Tâm mới thả lỏng toàn thân, là con người thì tốt rồi. Mặc dù cô không tin vào những chuyện quỷ thần trong Kim tự tháp nhưng trong lòng cô vẫn cảm thấy rờn rợn. Ở bên ngoài có lẽ thần thánh không đáng sợ bằng con người nhưng ở trong nơi này, thần thánh đáng sợ hơn nhiều.

Ly Tâm đột nhiên cao giọng hỏi: “Khúc Vi?”.

“Sao hai người biết được? Có phải hai người đến đây tìm tôi? Có người đi tìm tôi ư?”. Đối phương tỏ ra vô cùng kinh ngạc khi thấy Ly Tâm hét tên mình.

Ly Tâm liền đẩy đẩy Tề Mặc để hắn trả lời. Nào ngờ Tề Mặc không hề có phản ứng. Hắn giữ thái độ lạnh lùng tựa hồ không phải hắn đến đây tìm Khúc Vi, như người ở trước mặt hắn không tồn tại, như người ở trước mặt hắn không tồn tại. Ly Tâm bất giác lườm Tề Mặc, đúng là con người kỳ quặc.

“Ông thử nói xem, trên thế giới này còn người nào đi tìm ông?”. Ngữ khí của Khúc Vi vừa kinh ngạc vừa chứa đựng sự cô độc, Ly Tâm bất giác ôm Tề Mặc quay về hướng phát ra tiếng nói.

Khúc Vi hiển nhiên không ngờ có người đi tìm ông ta. Ông ta trầm ngâm một lúc, đột nhiên nói: “Là Tiểu Mặc đúng không? Có phải Tiểu Mặc không?. Giọng nói mừng rỡ khiến một người vốn không chút sinh khí như ông ta trở nên sống động.

Ly Tâm toát mồ hôi lạnh, ngẩng đầu nhìn Tề Mặc. Tiểu Mặc, hai từ này chẳng hợp với Tề Mặc một chút nào. Tiểu Mặc, nghe có vẻ thân thiết nhưng kỳ cục quá, Ly Tâm bất giác mỉm cười. Dù không nhìn rõ vẻ mặt của Tề Mặc nhưng cô vẫn có thể cảm thấy hắn đang tức giận, nụ cười không thành tiếng của cô càng rộng hơn, Tiểu Mặc… ha ha ha.

Ly Tâm mới chỉ khoái trá được vài giây, một bàn tay to lớn đột ngột sờ lên cổ cô. Cô lập tức thay đổi thái độ, trở lại bộ dạng nghiêm chỉnh. Cái cổ mỏng manh của cô làm sao có thể chịu nổi sức mạnh

của Tề Mặc. Để bảo vệ mạng sống, cô cần nhẫn nhịn, không nên đổ thêm dầu vào lửa.

"Ai cho ông tư cách gọi tôi như vậy?". Tề Mặc thốt ra mấy từ vô cùng lạnh lẽo, mang theo sát khí và gió lạnh như từ Siberia thổi tới.

Khúc Vi nhiều năm không tiếp xúc với Tề Mặc nên không nhận ra giọng nói của hắn. Tuy nhiên chỉ một câu này, Tề Mặc coi như đã thừa nhận, Khúc Vi vui mừng reo lên: "Tiểu Mặc, đúng là cháu rồi. Tiểu Mặc, cậu còn tưởng cậu không bao giờ được gặp cháu nữa. Tiểu Mặc đến đây cứu cậu. Tiểu Mặc, cậu vui quá". Giọng nói của ông ta lúc đầu còn vui mừng đến cuối lại thoáng nghẹn ngào.

Một luồng sát khí nồng nặc tỏa ra từ Tề Mặc. Ly Tâm biết, sau một loạt "Tiểu Mặc" này, Khúc Vi dù không bị người khác hại chết, dù không chết vì mấy cái cạm bẫy thời cổ này thì ông ta cũng sẽ chết trong tay Tề Mặc. Luồng sát khí đậm đặc này chứng tỏ hắn đang thực sự tức giận.

"Nếu ông còn muốn sống thì đừng gọi Tiểu Mặc nữa, lão đại có tên đàng hoàng". Ly Tâm vừa ôm chặt Tề Mặc vừa nói với Khúc Vi. Người đàn ông này có vẻ ngốc ngốc, vừa khóc vừa cười, muốn chọc giận để Tề Mặc ra tay giết người mới cam tâm phải không?

"Tôi còn nghe thấy một lần nữa, kiếp này ông đừng mong rời khỏi Bắc Cực". Giọng nói lạnh lùng của Tề Mặc đầy vẻ giận dữ.

"Tiểu… Tề Mặc. Cậu thật sự rất vui, không ngờ cháu đi tìm cậu". Sau một vài giây im lặng, Khúc Vi có vẻ bình tĩnh hơn, giọng nói không còn xúc động như ban nãy. Chắc là vừa rồi ông ta không ngờ Tề Mặc đi tìm mình nên mới không khống chế nỗi xúc động, còn bây giờ đã có đủ thời gian và cả lời đe dọa, ông ta bình tĩnh lại.

“Ông nói đi, làm thế nào để thoát ra ngoài?”. Tề Mặc hiển nhiên không có ý hàn huyên chuyện cũ với Khúc Vi.

Khúc Vi gượng cười, cất giọng khàn khàn: “Thoát khỏi nơi này ư? Ít nhất phải có đèn chiếu sáng mới được. Cậu chẳng nhìn thấy gì cả, ở đây cậu cũng không dám đi lung tung, hay là…”. Khúc Vi còn chưa nói hết câu, một tia sáng yếu ớt đột nhiên phát ra trong đêm tối.

Tề Mặc cúi đầu nhìn hai viên dạ minh châu trong tay Ly Tâm bằng ánh mắt vô cảm. Ly Tâm cười hì hì: “Tôi quên khuấy đi mất”. Gặp đồ tốt mà bỏ qua thì không phải là tác phong của siêu trộm. Tuy Ly Tâm có quy tắc không động đến những thứ không nằm trong mục tiêu của cô nhưng lần này, dạ minh châu chính là mục tiêu của cô, vì vậy cô đã ra tay nhanh như tia chớp. Ngay cả Tề Mặc cũng không phát hiện Ly Tâm giấu vào người kiểu gì. Vừa rồi nếu không phải Khúc Vi nhắc tới, cô thật sự đã quên mất trên người cô có thứ có thể chiếu sáng.

Trong bóng tối, chỉ một tia sáng mờ mờ cũng có thể tạo thành nguồn sáng đủ dùng. Mặt đất được chiếu sáng, cô rùng mình khi nhìn thấy vết máu ở dưới chân. Ly Tâm nhét viên dạ minh châu vào tay Tề Mặc, hỏi gấp gáp: “Anh bị thương ở đâu?”. Nói xong cô ngồi xổm xuống xem xét chân Tề Mặc, vết máu ở dưới chân Tề Mặc, chắc chắn chảy ra từ người hắn.

Tề Mặc cúi xuống nhìn Ly Tâm, cất giọng bình thản: “Cọ xát một chút”.

Ly Tâm kéo ống quần Tề Mặc, thấy bắp chân hắn bê bết máu, da rách một mảng, máu vẫn chảy ròng ròng. Tuy không chảy nhiều máu

nhưng cũng không phải là ít, Ly Tâm chau mày ấn phía trên vết thương.

Tề Mặc không nói một lời, vết thương này đối với hắn chẳng là gì cả, hắn cũng không để ý, nhưng Ly Tâm thích quan tâm thì hắn cũng không phản đối.

Khả năng tự hồi phục của vết thương rất lớn, chỉ một lát sau nó đã ngừng chảy máu. Ly Tâm đứng dậy không nói một lời, đưa tay định cởi áo Tề Mặc. Tề Mặc đưa mắt nhìn Khúc Vi đang từ từ di chuyển về phía bọn họ, chộp lấy Ly Tâm: "Tôi không sao".

"Để tôi xem nào". Ly Tâm liền tức giận trừng mắt với Tề Mặc . Nếu không phải trong tay cô có dạ minh châu, Tề Mặc chắc chắn sẽ không chịu mở miệng kêu ca. Hai người mắt đối mắt, một bên lạnh lùng, một bên chứa đựng sự tức giận khó nói rõ.

"Bị thương một chút không chết được. Bây giờ nên thương lượng làm thế nào để thoát khỏi chỗ này. Nếu không ra ngoài, hai người còn có thể chịu đựng thêm vài ngày chứ tôi không chịu nổi". Khúc Vi bám vào bước tường đá từ từ bước tới, ông ta tựa vào tường nhếch miệng mỉm cười.

Ly Tâm cắn môi, trong lòng cô đột nhiên có cảm giác rất lạ, cô cũng không rõ tại sao bản thân lại lo lắng cho Tề Mặc như vậy. Nghe Khúc Vi nói vậy, Ly Tâm liền đè nén tâm trạng phức tạp trong lòng, giơ tay túm chặt Tề Mặc, không đòi kiểm tra vết thương nữa. Tề Mặc vẫn ôm eo Ly Tâm , vuốt tóc cô lạnh lùng nói: "Làm thế nào để thoát ra ngoài?".

Hiện tại không phải là lúc ôn lại chuyện cũ, cũng không phải lúc truy cứu tại sao Khúc Vi lại rơi xuống đây. Việc quan trọng nhất bây

giờ là tìm cách rời khỏi nơi này. Ở đây không có đồ ăn nước uống, ở lại chỉ còn con đường chết.

Ly Tâm quay đầu, bây giờ cô mới nhìn rõ Khúc Vi. Ông ta ngoài bốn mươi tuổi, bộ dạng rất thảm thương, toàn thân từ đầu đến chân toàn là vết máu khô, nhìn không ra rốt cuộc ông ta bị thương ở đâu. Có điều, vết đạn bắn chắc cũng không nặng lắm, bằng không ông ta chẳng thể gắng gượng đến tận bây giờ. Hơn nữa Khúc Vi còn biết dùng áo để băng bó vết thương, chứng tỏ ông ta rất thành thạo những việc này.

Chân Khúc Vi có vẻ bất thường, chắc là lúc rơi xuống, ông ta bị trật khớp hay gãy chân, Ly Tâm nhìn không ra cũng chẳng thể giúp gì.

Lúc này, Khúc Vi đứng dựa vào tường thở hổn hển, sắc mặt ông ta trắng bệch, mồm miệng nứt toác, thảm hại như một bóng ma. Mặc dù vậy, khí chất của ông ta vẫn rất ôn hòa, mang lại cảm giác dễ chịu và ấm áp, khác hẳn người của Khúc gia. Đây là lần đầu tiên Ly Tâm cảm nhận được khí chất trong sạch và tình cảm ấm áp như vậy ở một con người, có lẽ đó là tình cảm của ông ta dành cho Tề Mặc.

“Cô gái nhỏ, nhìn xong rồi thì quay qua đây giúp tôi chiếu sáng đi. Tôi cần tìm ra cơ quan bí mật để thoát ra ngoài”. Khúc Vi mỉm cười đứng tựa người vào tường, giống như ông ta không bị thương, không hề có vẻ đau đớn mà chỉ có niềm vui.

Trong lúc Ly Tâm chăm chú quan sát Khúc Vi, ông ta cũng dò xét cô. Khúc Vi là người hiểu rõ nhất nguyên nhân Tề Mặc kinh tởm không gần đàn bà. Vậy mà lúc này, Tề Mặc ôm chặt Ly Tâm, không có vẻ gì là kháng cự hay ghét bỏ. Tiếng động khi họ rơi xuống ông ta cũng nghe thấy rõ ràng, Tề Mặc đang bảo vệ cô gái trong lòng.

Khúc Vi vô cùng kinh ngạc, nhưng đồng thời ông ta cũng cảm thấy vui mừng và yên lòng. Ông ta không hy vọng Tề Mặc trăng hoa, chỉ cần hắn gần gũi một ai đó là ông ta thấy nhẹ lòng. Khúc Vi thu lại vẻ kinh ngạc, đối với Ly Tâm, ông ta tỏ thái độ của một bề trên thân thiết, bất kể Tề Mặc có thừa nhận hay không, có muốn hay không?.

"Tôi tên là Ly Tâm". Ly Tâm vừa nói vừa quay về phía Tề Mặc và kéo tay hắn, ra hiệu hắn buông cô ra để cô đi về phía Khúc Vi.

Ly Tâm biết rõ tình hình sức khỏe của Khúc Vi. Ông ta ba ngày không ăn không uống chắc đã đạt đến giới hạn, hơn nữa ông ta còn bị thương. Bây giờ Khúc Vi cố gắng tìm lối ra như vậy nhất định là vì Tề Mặc. Tình cảm Khúc Vi dành cho Tề Mặc thật sự không còn gì bàn cãi. Tình cảm của người khác, không cần nhiều lời, Ly Tâm có thể nhìn ra ngay.

"Chúng ta có thể đợi đám Hồng Ưng tìm đến". Ly Tâm đỡ Khúc Vi khi thấy ông ta di chuyển chậm chạp trên cái chân đau đớn, không ngừng quan sát bức tường đá, tính toán và thăm dò, trán ông ta túa đầy mồ hôi.

Khúc Vi hình như không còn chút sức lực,ông ta bám một tay lên vai Ly Tâm để chống đỡ thân thể yếu ớt. Ông ta vừa mỉm cười vừa tiếp tục tìm kiếm: "Cô bé ngốc nghếch, tảng đá trên đầu chúng ta nặng một trăm ba mươi tấn. Cô thử nói xem thuộc hạ của Tề Mặc có thể phá hủy nó hay bọn họ có thể tìm ra cơ quan nhảy xuống đây, khiến chúng ta thêm một gánh nặng nữa?".

Ly Tâm nghe nói vậy liền ngẩng đầu quan sát trần đá, bây giờ cô mới phát hiện từ trên đó xuống dưới này có độ cao khoảng mười

mét. Rơi từ độ cao mười mét mà cô không bị thương, đây không phải là kỳ tích mà là nhờ công lao của Tề Mặc.

Nghĩ đến đây, Ly Tâm liền quay về phía hắn. Cô còn chưa kịp ngoảnh đầu, cánh tay cô bị một lực kéo rất mạnh, khiến cả người cô bị lôi về một bên. Loáng một cái, Ly Tâm đã ngã vào lòng Tề Mặc, Khúc Vi mất điểm tựa loạng choạng ngã xuống đất.

"Lão đại, anh làm gì vậy?". Ly Tâm giơ tay đỡ Khúc Vi theo phản xạ. Không ngờ tay cô còn chưa chạm vào người Khúc Vi, Tề Mặc đã nhanh tay túm cổ áo ông ta, nhấc ông ta đứng dậy. Ly Tâm giật mình kinh ngạc.

"Em hãy đứng yên ở đây". Tề Mặc lạnh lùng nhìn Ly Tâm rồi xách cổ áo Khúc Vi bắt đầu làm việc thay Ly Tâm. Ly Tâm đứng bất động ở một chỗ, cười híp mắt nhìn hai người, hóa ra Tề Mặc muốn giúp cậu hắn, sao không nói sớm, hắn đúng là người kỳ quặc.

Khúc Vi bị Tề Mặc xách cổ, trọng lượng toàn bộ cơ thể gần như ở trong tay Tề Mặc, giúp ông ta tiết kiệm sức lực. Khúc Vi khẽ cười: "Chiếm hữu mạnh thật đấy".

"Làm việc đi, bằng không, đừng trách tôi không khách sáo". Đôi mắt Tề Mặc lóe lên một tia lạnh lẽo, tay hắn chộp cổ Khúc Vi.

Khúc Vi cười khẽ, không để ý đến sự uy hiếp của Tề Mặc: "Nhưng mà cậu rất vui". Lời nói chẳng đâu vào đâu nhưng Tề Mặc hiểu ý ông ta, mắt hắn thẫm lại nhưng bàn tay hắn không siết chặt thêm.

Tiếp theo đó là bầu không khí trầm mặc, trong căn mật thất chỉ nghe tiếng bước chân và tiếng thở. Khúc Vi biết tính Tề Mặc, làm bất cứ việc gì cũng phải toàn tâm toàn ý, bất kể đối phương là ai, nếu không hợp ý hắn, hắn sẽ không khách khí, Khúc Vi gượng cười tiếp tục tìm kiếm xung quanh.

"Cô gái nhỏ, mau giúp tôi mang đồ ăn đến đay, tôi hết hơi rồi". Khúc Vi không thể tiếp tục tìm kiếm, đầu óc ông ta choáng váng, ông ta liền tựa người vào bức tường đá thở hổn hển.

"Đồ ăn?". Ly Tâm ngẩn người. Lẽ nào ông ta biết trước sẽ bị nhốt ở nơi này nên mới mang theo đồ ăn? Mặc dù kinh ngạc nhưng Ly Tâm vẫn đi về chỗ Khúc Vi ở trước đó.

Nơi đó có một cái túi nhỏ, bên trong có hai hộp bánh quy, còn lại toàn là dụng cụ trộm mộ cổ quái. Ly Tâm không nhận ra là thứ gì, nhưng cô biết Khúc Vi nhất định dùng chúng để trộm mộ.

Nguồn ebooks: http://www.luv-ebook.com

Thấy Ly Tâm nhướn mày đi tới, Khúc Vi liền nở nụ cười yếu ớt: "Muốn trộm mộ, sao có thể không chuẩn bị lương khô chứ?".

Tề Mặc và Ly Tâm không hiểu, Khúc Vi cũng chẳng có ý định giải thích. Trộm mộ không phải là công việc ngày một ngày hai, tất nhiên là phải chuẩn bị đầy đủ đồ ăn thức uống, đặc biệt ở sa mạc như nơi này. Nếu không phải bị ngã từ trên cao xuống, nước uống bị đổ, ông ta cũng không đến mức thảm hại như vậy.

Sau khi nghỉ ngơi một lát, Khúc Vi lại đứng dậy. Tề Mặc không nói một lời xách người Khúc Vi tiếp tục tìm kiếm. Dõi theo bóng

bọn họ, Ly Tâm bất giác chau mày, cháu trai xách cậu trong tay như xách một con khỉ, đây rốt cuộc là trò khôi hài hay có ý nghĩa gì khác nhỉ?.

"Rốt cuộc đây là lăng mộ của ai?". Khúc Vi tìm thấy một phiến đá có hoa văn hơi khác với những phiến đá ở bên cạnh trong một góc không có gì đặc biệt, ông ta nhăn mày lẩm bẩm.

"Tôi tưởng ông đã xác nhận rồi, không ngờ ông cũng không biết". Ly Tâm tiếp lời, chân bước về phía trước.

Khúc Vi ngẩng đầu nhìn Ly Tâm. Thấy vẻ mặt suy tư của ông ta, Ly Tâm liền cười cười: "Cái mặt nạ bằng vàng… tôi tưởng ông biết". Vừa nói Ly Tâm vừa giơ tay đỡ Tề Mặc, Tề Mặc liền chau mày trừng mắt với Ly Tâm.

Ly Tâm mỉm cười nhìn Tề Mặc, cô không muốn đứng yên một mình. Nhìn quần Tề Mặc dính đầy máu, trong lòng cô hơi khó chịu. Tề Mặc là một người dũng mãnh, vết thương này chỉ là chuyện nhỏ. Nhưng trong lòng Ly Tâm vẫn có cảm giác khó diễn tả, có lẽ là vì Tề Mặc bị cô liên lụy nên mới bị rơi xuống đây, cô thật sự không có cách nào bình thản khoanh tay đứng nhìn. Còn chưa hiểu ra tại sao mình lại có cảm giác như vậy, Ly Tâm đã giơ tay đỡ Tề Mặc, hắn lạnh nhạt liếc cô rồi quay đi, tay nắm tay cô.

"Người nằm trong đó là hoàng hậu của Pharaoh. Lúc lấy mặt nạ, tôi mới biết điều đó". Khúc Vi thấy Tề Mặc nắm tay Ly Tâm, liền mỉm cười rồi chau mày đáp.

Sắc mặt Tề Mặc liền trở nên lạnh lẽo. Khúc Vi có thể cảm nhận được ngay, ông ta cười hi hi rồi cúi đầu tiếp tục quan sát. Nếu không phải ông ta động đến chiếc quan tài, Tề Mặc bám được vào đó, hắn

và Ly Tâm sẽ không bị rơi xuống dưới này. Khúc Vi suýt bị nắp quan tài rơi trúng đầu nên ông ta hiểu rõ chuyện xảy ra.

Phản ứng của Tề Mặc không chậm chạp, chỉ là hắn không ngờ chiếc quan tài đã bị mở nắp, họ mới rơi vào cục diện hiện nay. Tề Mặc lạnh lùng đưa mắt về phía Ly Tâm.

Ly Tâm vội giải thích: "Tại anh không cho tôi xem, chiếc mặt nạ đó chỉ có thể ở trên mặt Pharaoh. Nếu quan tài không bị mở nắp, mặt nạ sao có thể ở bên ngoài. Lão đại, là do anh không hỏi tôi". Ly Tâm là siêu trộm, tuy cô chưa từng trộm mộ nhưng cô vẫn đoán được, dù gì cũng cùng tính chất nghề nghiệp.

Sắc mặt Tề Mặc lập tức tối sầm, Ly Tâm vội vàng ôm cánh tay Tề Mặc tươi cười rạng rỡ: "Lão đại, đừng giận, là tôi không đúng, tôi sai rồi. Lão đại, sau này tôi có phát hiện gì sẽ nói hết với anh, dù anh có muốn biết hay không, được không? Tôi thật sự không cố ý".

Thái độ của hắn vô cùng bá đạo, nhưng Ly Tâm đã quen. Cô nắm chặt tay Tề Mặc, mỉm cười không phản đối.

"Hai người lui lại phía sau một chút". Giọng nói khàn khàn của Khúc Vi truyền tới, ngữ điệu của ông ta chứa đựng sự nghiêm nghị chưa từng thấy. Tề Mặc bèn đáp: "Nhiều lời".

Khúc Vi tìm trong túi xách một dụng cụ trộm mộ, cắm vào phiến đá trông không có gì đặc biệt và lấy hết sức vặn vài vòng.

Ầm, ầm, phiến đá từ từ chuyển động, Tề Mặc kéo Ly Tâm lùi lại hai bước, mắt không rời khỏi bức tường đá đang từ từ hạ xuống.

Một luồng tia sáng chói lòa, khác hoàn toàn thứ ánh sáng âm u ở hầm mộ chứa quan tài.Tường đá vừa hạ xuống, một luồng sáng rực rỡ rọi tới, xuyên thẳng vào không gian tăm tối. Luồng sáng mạnh mẽ như ánh mặt trời, mang nhiều màu sắc lung linh rực rỡ lưu chuyển trong không gian. Ly Tâm nắm chặt tay Tề Mặc, ánh mắt cô đầy vẻ kinh ngạc.

Chương 86: Sẽ không buông tay

Sau bức tường đá là một khung cảnh hoa lệ đến mức khó có thể diễn tả thành lời, đập vào mắt ba người là một trong những tuyệt tác xa xỉ hoa lệ, lộng lẫy chưa từng thấy.

Theo bức tường đá ngày càng mở rộng, một cung điện, hồ nước, hoa tươi làm bằng vàng từ từ hiện ra trước mắt họ.

Có vô số đóa hoa làm bằng vàng, cánh hoa mỏng như cánh bướm, giống hệt như thật, có bông đang nở rộ, có bông e ấp, có bông trên còn điểm những hạt ngọc thạch màu trắng tạo thành những giọt sương đậu trên cánh hoa. Tất cả vô cùng sống động.

Đây không phải Kim tự tháp được làm bằng đá mà là một cung điện Ai Cập thật sự, nơi các Pharaoh sinh sống. Đằng sau những lớp rèm sa là giường ngủ làm bằng ngà voi, từng đồ vật bày trong cung điện chân thực như tái hiện hoàng cung Ai Cập thời cổ đại, đẹp đến mức không thể chê trách bất cứ điểm gì.

“Oh my God!”. Gương mặt vốn trắng bệch của Khúc Vi lúc này vô cùng hồng hào, đôi mắt ông ta sáng rực, hoàn toàn trái ngược hình ảnh thảm hại vừa nãy.

“Cung điện dưới lòng đất”. Ly Tâm cũng hơi kinh ngạc. Đây là lần đầu tiên cô được nhìn thấy một cung điện dưới lòng đất như vậy. Cung diện xa hoa đến mức khiến cô khó có thể liên hệ nó với hình tượng Ai Cập cổ không có gì ngoài đá và vàng.

“Song điện, đây mới thực sự là nơi đặt quan tài của Pharaoh”. Khúc Vi cất giọng đầy hưng phấn khi nhìn thấy chiếc quan tài bằng vàng đặt trên chiếc giường ngà voi.

“Nhìn đủ chưa?”. Thấy Khúc Vi và Ly Tâm say mê trước cảnh tượng xa hoa này. Tề Mặc lạnh lùng nói. Hắn không có hứng thú với mấy thứ này, hắn chỉ quan tâm bây giờ làm thế nào để thoát khỏi nơi này.

Khúc Vi và Ly Tâm giật mình, Ly Tâm bất giác bóp trán rồi quay sang Khúc Vi: “Chúng ta ra ngoài bằng cách nào?”. Đợi sau khi rời khỏi nơi này, cô chuẩn bị kỹ càng rồi quay lại đây cũng chưa muộn.

Khúc Vi mỉm cười nhìn Ly Tâm. Ông ta vừa bảo Tề Mặc đưa ông ta đi tìm kiếm, vừa hỏi Ly Tâm: “Cô làm cùng nghề với tôi?”. Nếu không phải người cùng nghề,ông ta đoán không ra tại sao Ly Tâm có thể biết rõ về Kim tự tháp như vậy.

Ly Tâm đeo túi xáchđựng đồ nghề của Khúc Vi, đi theo hai người đàn ông: “Cũng coi như cùng nghề. Chỉ có điều tôi trực tiếp ăn trộm, còn ông thì đào bới”. Điểm khác biệt là một người phải mất công sức lao động đào ra còn một người đột nhập ăn trộm, điểm giống nhau là cả hai không cần bỏ vốn.

Khúc Vi phì cười: “Vậy chắc chắn cô ăn trộm đồ của Tề Mặc nên mới gặp nó đúng không?”.

Ly Tâm hơi giật mình, Khúc Vi quả nhiên hiểu rất rõ Tề Mặc. Chuyện cô ăn trộm đồ của Tề Mặc, người ngoài không ai hay biết, vậy mà Khúc Vi đoán trúng ngay. Ly Tâm ngẩng đầu nhìn Tề Mặc, sắc mặt hắn không thay đổi. Cô mỉm cười trả lời: “Bác già cũng hiểu tình hình thật đấy”.

Khúc Vi vừa tìm kiếm vừa nghiêm túc nói: “Tôi cảm thấy tôi chưa già đến mức bị gọi là ‘bác già’. Cô bé, cô có thể gọi tôi là chú”.

Ly Tâm thấy Khúc Vi nghiêm khắc nhìn mình, bất giác cười nói: “Vậy sao?”.

Khúc Vi và Ly Tâm ông một câu tôi một câu chuyện trò linh tinh, Tề Mặc không hề xen vào cuộc trò chuyện của hai người. Hắn một tay xách Khúc Vi, một tay nắm chặt tay Ly Tâm. Nơi này chỗ nào cũng có cơ quan, tốt nhất là không nên rời nhau nửa bước.

Tình trạng sức khỏe của Khúc Vi tương đối tệ. Mặc dù ông ta có lương khô thực nhưng bị mất máu quá nhiều, nếu không nói chuyện để phân tán sự chú ý, có lẽ ông ta đã hôn mê bất tỉnh từ lâu. Tề Mặc chú ý đến vấn đề này nhưng hắn không có hứng thú nói chuyện với Khúc Vi, Ly Tâm hiển nhiên cũng nhận ra điều đó nên cô không ngừng hỏi han ông ta, ông ta không thể hôn mê ở đây được.

“Pharaoh Ramesses II, trò đùa gì vậy? Sao có thể là Pharaoh Ramesses II?”. Sau khi tính toán phương vị xong, Khúc Vi sờ lên

chiếc giường ngà voi, vô tình nhìn thấy dòng chữ khắc trên quan tài, ông ta thốt lên đầy kinh ngạc.

Sắc mặt Ly Tâm lập tức thay đổi, cô tròn mắt: “Không phải đấy chứ, xác ướp Pharaoh Ramesses II đã được tìm thấy, tại sao lại xuất hiện ở đây?”.

Pharaoh Ramesses II là một trong những Pharaoh nổi tiếng nhất trong lịch sử Ai Cập. Ông ta làm vua hơn sáu mươi năm, sống đến chín mươi tuổi, ông ta có tới tám bà vợ, hơn một trăm người thiếp và hơn một trăm đứa con. Ông là Pharaoh trị vì lâu nhất trong vương triều thứ mười chín của Ai Cập, cũng là Pharaoh giàu có nhất, trị vì thời kỳ thịnh vượng nhất của Ai Cập.

Nhưng xác ướp của ông đã được tìm thấy ở Thung lũng các vị vua từ lâu. Tại sao ở đây lại xuất hiện quan tài của ông?.

Khúc Vi cau mày, cầm chiếc la bàn không ngừng tính toán phương hướng. Đây là một chiếc la bàn hiện đại, có thể coi như một chiếc máy tính. Màn hình không ngừng chuyển động rồi dần dần hiển thị hình dáng trước kia của Kim tự tháp hoang phế. Xem ra, Khúc Vi đã tiến hành nghiên cứu kỹ về Kim tự tháp này, đến hình ảnh ba chiều ông ta cũng vẽ ra.

“29 độ 58 phút 50 giây vĩ Bắc”. Khúc Vi lẩm nhẩm đọc thông số trên màn hình, Ly Tâm liền hỏi lại: “Không phải là 22 giây sao?”.

30 độ vĩ bắc là vĩ độ thần kỳ nhất thế giới. Tam giác Bermuda, nền văn minh Atlantic đã biến mất, Kim tự tháp đều nằm trên vĩ độ này. Trong khi đó, đỉnh Kim tự tháp Ai Cập nằm đúng góc 29 độ 58 phút 50 giây vĩ Bắc.

Khúc Vi chớp mắt, chăm chú quan sát chiếc quan tài ở bên cạnh rồi lên tiếng: “Có lẽ đây mới là lăng mộ thật sự của Pharaoh Ramesses II. Bởi vì vị trí này gần 29 độ 58 phút 50 giây vĩ nhất. Kỳ tích, đúng là kỳ tích”.

“Tôi mặc kệ mấy thứ kỳ tích của ông. Tôi chỉ biết nếu ông không hành động, tôi sẽ cho ông đi làm bạn với những kỳ tích này”. Tề Mặc cất giọng lạnh lùng pha lẫn sát khí.

Ly Tâm lập tức lùi lại một bước, bám chặt tay Tề Mặc,cô ngoái nhìn ngang nhìn ngửa như đang tìm đường thoát. Khúc Vi nhanh chóng bỏ chiếc la bàn vào túi, nghiêm túc gõ gõ đập đập. Hai người có phản ứng nhanh như chớp, bởi vì họ biết rõ hậu quả của việc lơ là Tề Mặc nghiêm trọng đến mức nào.

Tề Mặc nhìn Khúc Vi và Ly Tâm, ánh mắt lạnh lẽo có thể giết người khiến họ dựng tóc gáy. Cảm nhận bàn tay Tề Mặc siết chặt tay mình, Ly Tâm gượng cười nói với hắn: “Tôi cũng không rõ lắm, tôi chỉ nghiên cứu sơ qua về Kim tự tháp”. Dám không để ý đến Tề Mặc, đầu óc cô đúng là có vấn đề.

Tề Mặc hừm một tiếng, kéo Ly Tâm đứng gần vào người hắn. Có gì quay về tính sổ sau, bây giờ phải để cô ở bên cạnh mới được, ai biết lúc nào sẽ xảy ra chuyện bất ngờ khiến hắn trở tay không kịp.

Ly Tâm bị Tề Mặc kéo vào lòng, cảm nhận hắn vẫn tức giận, cô liền ngoan ngoãn đứng trước hắn. Biết Tề Mặc đang nổi giận nhưng lần này sao cô không thấy sợ hãi nhỉ? Mặc dù trước kia Ly Tâm không đến nỗi quá khiếp sợ Tề Mặc nhưng cô vẫn hơi sợ hắn. Không biết có phải đầu óc cô đã bị hỏng sau cú rơi vừa rồi, bây giờ cô chỉ cảm thấy yên lòng. Đúng là vô cùng kỳ lạ, Ly Tâm ngẫm nghĩ một

lúc vẫn không sao lý giải nổi sự thay đổi của mình. Cô liền lắc đầu đứng yên trong lòng Tề Mặc.

“Ở đây có một…”. Khúc Vi sờ vào một hình vẽ thần Mặt trời, ngẩng đầu nói với Tề Mặc và Ly Tâm. Nhưng ông ta chưa kịp nói hết câu, Tề Mặc vẫy tay ra hiệu ông ta ngừng lại. Sát khí lóe lên trong mắt hắn, hắn nghiêng đầu lắng nghe tiếng gì đó, Khúc Vi liền im bặt.

Là tiếng bước chân, tiếng bước chân có chút hỗn loạn vọng tới rất rõ từ trên đỉnh đầu. Lúc này Ly Tâm và Khúc Vi cũng đã nghe thấy, cả hai hơi ngây người.

“Là đám Hồng Ưng?”. Ly Tâm phản ứng nhanh, cô chợt nhớ ra chỉ có đám Hồng Ưng ở trong Kim tự tháp liền nói nhỏ với Tề Mặc.

“Không phải”. Tề Mặc chau mày, vẻ lạnh lùng dần lan tỏa trên gương mặt hắn.

Khúc Vi và Ly Tâm đều kinh ngạc, trong Kim tự tháp này ngoài đám Hồng Ưng còn có người khác sao? Ly Tâm liền quay sang Khúc Vi, ông ta đứng tựa vào chiếc giường ngà voi, nhíu mày khẽ nói: “Tôi không rõ kẻ muốn hãm hại tôi đã đi hay chưa, nhưng tôi chỉ nhìn thấy ba tên”.

“Đại ca, hay chúng ta đặt bom làm nổ tung nơi này đi cho đỡ tốn công”. Một giọng nói trầm thấp đột ngột vọng đến, nghe rõ không sót một chữ nào. Ly Tâm liền nhíu mày, vô thức nắm chặt tay Tề Mặc.

“Đặt bom? Nói dễ thế. Nếu có thể đặt bom, bên trên còn ra lệnh cho chúng ta đích thân xuống đây? Chú không nghĩ xem đối phương là ai, đặt bom thì dễ thôi, nhưng nếu người của đối phương trả thù, chưa nói chú và tôi mất mạng, bên trên cũng sẽ bị ảnh hưởng”. Một giọng nói tiếng Anh khàn khàn vang lên.

“Lam Bang?”. Ly Tâm liền hiểu ra nội tình. Trên đường đến đây cô đã xem qua tài liệu, Ai Cập là địa bàn của Lam Bang, trong khi đó Lam Bang và Tề gia bất hòa từ lâu, chắc chắn lần này là một cơ hội tốt với chúng.

“Tiểu Mặc, là cậu liên lụy đến cháu, khụ khụ…”. Khúc Vi vừa nghe thấy hai từ “Lam Bang” từ miệng Ly Tâm liền hiểu ra, ông ta bất giác ngẩng lên nhìn Tề Mặc, ánh mắt lộ vẻ hối hận. Tuy nhiên Khúc Vi còn chưa nói hết câu, Tề Mặc nhanh như cắt giơ tay chộp cổ ông ta.

Ly Tâm đứng bên cạnh hoảng hốt, vội vàng kéo tay Tề Mặc: “Tôi đã nói rồi, lão đại có tên đàng hoàng, ông muốn chết phải không?”. Sau đó, cô quay sang Tề Mặc: “Lão đại, anh còn có người thân, tôi đến một người thân cũng chẳng có, tôi muốn được gọi thân mật cũng chẳng có ai gọi. Lão đại, ông ấy sắp nghẹt thở rồi. Lão đại, nếu anh không cần, hãy nhường ‘chú’ lại cho tôi. Tôi cũng muốn nhận một người chú, anh đừng bắt nạt ông ấy nữa”. Vừa nói, Ly Tâm vừa cố gỡ ngón tay Tề Mặc.

Thấy trên mặt Ly Tâm không có vẻ đau buồn, chỉ có chút lo lắng, Tề Mặc lạnh nhạt nói: “Tôi tha cho ông lần này. Từ trước đến nay không người nào có thể liên lụy đến Tề Mặc tôi”. Nói xong, hắn thả Khúc Vi ra.

Thấy Tề Mặc tha cho Khúc Vi, Ly Tâm lắc đầu: “Nếu lão đại không muốn đến đây, trên đời này không một ai có thể ép lão đại. Lần này là lão đại tự nguyện, chắc chắn lão đại cũng đã tính toán trước mọi rủi ro, chẳng có gì là liên lụy với không liên lụy cả”. Cô vừa nói vừa vuốt ngực Khúc Vi giúp ông ta thông khí.

Tề Mặc liền kéo Ly Tâm về phía hắn. Khúc Vi vừa thở hổn hển vừa cố gượng mỉm cười nhìn hai người nói: “Từ nay về sau chú sẽ là chú của cháu, Tiểu Ly Tâm”.

Ly Tâm sa sầm mặt, gọi tên là được rồi, tự nhiên thêm từ ‘Tiểu’ làm gì. Nhưng bây giờ không phải là lúc phản bác, cô lườm Khúc Vi một cái rồi tập trung theo dõi động tĩnh ở bên trên.

Tiếng bước chân vừa hơi rối loạn lại vừa có trật tự truyền đến một cách rõ ràng. Không cần nhìn cũng biết bên trên có khá nhiều người, chắc chắn không phải chỉ có vài người.

“Khốn kiếp thật, không biết cơ quan bí mật nằm ở chỗ nào? Sao mãi không tìm thấy vậy?”. Giọng nói giận dữ và cố nén lo lắng của Hồng Ưng vọng tới, tiếp theo là tiếng đập gõ cạch cạch. Ly Tâm vui mừng, định hét to lên, nhưng cô đột nhiên nhận ra điều bất thường. Hồng Ưng đang ở hầm mộ chứa chiếc quan tài, sao tiếng của anh ta có thể vọng đến đây?.

“Là trang bị khuếch đại”. Khúc Vi vô cùng ngạc nhiên.

Thấy Tề Mặc và Ly Tâm đều nhìn ông ta, Khúc Vi ngẫm nghĩ một lát rồi giải thích: “Hai người có biết nguyên lý cái phễu không? Nơi này có lẽ là tầng dưới cùng của Kim tự tháp. Mọi âm thanh ở bên trên đều được truyền xuống dưới này theo một con đường đặc

biệt. Chúng ta có thể nghe thấy họ nói chuyện, nhưng họ không thể nghe thấy chúng ta, nói một cách đơn giản là như vậy".

Một lý luận vô cùng tiên tiến, con người sống cách đây năm ngàn năm đã làm ra được, nào là thiết kế thông gió, các cơ quan bí mật, giờ lại là trang bị khuếch đại, quả thật không thể không khâm phục trí tuệ của người xưa.

"Hoàng Ưng, Hoàng Ưng". Khúc Vi vừa dứt lời, Tề Mặc đột ngột lên tiếng.

Ly Tâm ngẩng đầu thấy Tề Mặc điều chỉnh chiếc hoa tai nằm trên tai hắn nhằm mục đích thử liên lạc với Hoàng Ưng. Ly Tâm thở dài: "Lão đại, Kim tự tháp không biết được xây dựng theo nguyên lý nào, đến tia X quang cũng không thể xuyên qua. Mấy thứ như tín hiệu hoàn toàn vô tác dụng. Nơi này cắt đứt mọi liên hệ vời thế giới bên ngoài".

Tề Mặc liền sa sầm mặt, Ly Tâm vội nói: "Chúng ta hãy tìm lối thoát trước đã, những chuyện khác để tính sau". Thấy Ly Tâm nháy mắt với mình, Khúc Vi mỉm cười nhannh chóng tìm kiếm.

"Ầm", một tiếng nổ không biết xuất phát từ đám Hồng Ưng hay Lam Bang vọng tới, Tề Mặc chau mày, Ly Tâm cũng không lên tiếng, còn Khúc Vi càng nhanh chóng tìm kiếm.

"Bụp bụp". Tiếng súng không lớn nhưng vẫn truyền xuống tầng dưới cùng của tòa Kim tự tháp. Tuy là súng giảm thanh, nhưng trong không gian yên tĩnh, ba người đều nghe thấy rõ.

“Nhanh lên”. Nghe tiếng súng này, Tề Mặc biết thuộc hạ của hắn sẽ chịu thiệt trong cuộc đọ sức, sắc mặt hắn vo cùng khó coi, sát khí đầy người.

Ầm, Tề Mặc vừa nói xong, bên trên đột nhiên có tiếng nổ cực lớn. Ly Tâm và Khúc Vi vội bịt tai lại, tiếng nổ lớn như vậy vang lên như ở ngay bên cạnh khiến tai họ ù ù, đầu óc choáng váng.

Sau đó mặt đất đột nhiên rung nhẹ, có kẻ sử dụng thuốc nổ bên trong Kim tự tháp, ai mà ‘giỏi’ quá vậy.

“Không biết là tên ngốc nào, đồ khốn kiếp, không muốn sống phải không?”, mặt Khúc Vi lập tức biến sắc. Kim tự tháp là một thể liên hoàn, chỉ cần phá hủy một chỗ, cả tòa Kim tự tháp sẽ sụp đổ. Rốt cuộc tên ngốc nào đã dùng thuốc nổ?

Sau tiếng nổ lớn lại xuất hiện tiếng lạo xạo. Tề Mặc là người trấn tĩnh nhất, hắn quay đầu về nơi phát ra tiếng động rồi trầm giọng: “Nhanh lên, không muốn chết thì mau tìm lối thoát đi”.

Nghe Tề Mặc nói vậy, Khúc Vi và Ly Tâm liền dõi theo ánh mắt của hắn. Tim hai người tựa hồ nhảy ra khỏi lồng ngực, Khúc Vi không nói một lời lập tức cúi người tìm kiếm. Ly Tâm bước đến hỏi: “Tôi có thể làm gì?”.

Cung điện hoa lệ dưới lòng đất không biết bị vụ nổ vừa rồi động đến cơ quan nào, từ các góc xuất hiện lỗ nhỏ bằng nắm đấm, cát từ đó nhanh chóng tràn vào bên trong, chỉ một loáng nền của cả cung điện đã phủ một lớp cát.

Những hạt cát trắng nhỏ li ti ào ào tràn vào cung điện như nước chảy. Cát 'ngủ yên' hơn năm ngàn năm không một chút thay đổi, vẫn sạch sẽ, mịn màng và khô ráo, chúng nhẹ nhàng chảy xuống.

Tề Mặc, Ly Tâm và Khúc Vi không ai lên tiếng. Tề Mặc không thúc giục chỉ lạnh lùng nhìn Khúc Vi đang bận rộn tìm kiếm và Ly Tâm đứng bên cạnh giúp ông ta. Từng giọt mồ hôi chảy dài từ trán xuống mặt Ly Tâm. Ở một nơi mát mẻ như nơi này, mồ hôi của Ly Tâm nói lên nhiều điều, tuy vậy sắc mặt cô vẫn không thay đổi, Tề Mặc giơ tay vuốt nhẹ tóc cô.

Cát tràn vào mỗi lúc một nhiều, tiếng súng ở bên trên dần dần trở nên dữ dội. Đám Hồng Ưng và Hoàng Ưng chắc đã phát hiện ra người của Lam Bang, cuộc đọ súng càng lúc càng kịch liệt. Tiếng thuốc nổ ầm ầm không ngừng vang lên. Tiếng của hai bên đã lẫn vào nhau, Ly Tâm và Tề Mặc không biết là bên nào còn ngu xuẩn dữ vậy.

Cát trắng đã ngập qua đầu gối, sắc mặt Ly Tâm ngày càng trắng bệch. Tuy nhiên lúc đưa dụng cụ cho Khúc Vi, tay cô không hề run rẩy. Ly Tâm biết bây giờ là lúc cô cần hết sức trấn tĩnh.

Tề Mặc thấy vậy nhấc Ly Tâm đặt lên chiếc giường ngà voi. Ly Tâm ngẩng đầu nhìn hắn đồng thời kéo hắn lên giường. Cát trắng chỉ ngập qua thắt lưng là không thể nhúc nhích. Mặc dù Tề Mặc rất mạnh nhưng cẩn thận vẫn hơn.

Khúc Vi ở bên cạnh cũng mồ hôi nhễ nhại, gương mặt vốn trắng bệch giờ đỏ hồng, bàn tay ông ta bắt đầu run rẩy lẩy bẩy. Ly Tâm vỗ nhẹ vào tay ông ta: "Bình tĩnh, chắc chắn ông có thể làm được". Khúc Vi chỉ gật đầu mà không ngẩng lên nhìn Ly Tâm.

Mỗi giây mỗi phút dần trôi qua, cát ngày càng dâng cao trong cung điện, dần ngập đến mặt giường ngà voi. Thời gian dành cho Khúc Vi không còn nhiều, một khi cát trắng phủ kín các hình trang trí, cơ quan bí mật cũng sẽ bị chôn vùi trong đó, đến lúc đó muốn thoát ra cũng không thoát nổi.

"Cái này… tôi không thể đảm bảo chính xác một trăm phần trăm, nhưng chúng ta cũng phải thử xem sao". Khúc Vi đột nhiên đứng dậy, tay giữ chặt chiếc quan tài, nói với hai người.

"Được". Ly Tâm không có ý phản đối, Tề Mặc cũng không lên tiếng. Vào giây phút này, Khúc Vi có quyền lực tuyệt đối, hắn và Ly Tâm chỉ có thể tin tưởng và nghe theo ông ta.

"Chúng ta chia làm ba góc, đồng thời ấn mạnh hết sức xuống".

Ba người đứng ở ba góc chiếc quan tài, cùng một lúc ấn mạnh chiếc quan tài xuống. Nhưng bên dưới quan tài là giường ngà voi, không biết Khúc Vi có ý gì?.

"Ấn mạnh vào".

Quan tài không hề nhúc nhích, Khúc Vi lấy hết sức hét lớn. Tề Mặc chau mày, dùng toàn lực ấn mạnh chiếc quan tài. Bỗng nhiên tiếng bánh xe ken két vang lên, dưới sức mạnh của ba người, chiếc quan tài dần lún xuống.

Ở phía Đông Bắc của cung điện, một bức tường đá trang trí thành hình trời sao từ từ hạ xuống, phát ra tiếng ken két, mang đến tia hy vọng cho ba người.

“Thời gian không đủ rồi”. Ly Tâm hét lên khi thấy cát trắng đã cao quá đùi cô.

Không biết do cố ý hay vì quá lâu đời, bánh xe của cơ quan bí mật chuyển động rất chậm. Trong khi đó, dù ba người tận lực ấn xuống nhưng bức tường đá chỉ hạ xuống một khoảng trống nhỏ đủ một người trèo qua. Ở bên dưới, cát trắng dâng lên mỗi lúc một nhanh, mỗi lúc một điên cuồng.

Tề Mặc một tay bế Ly Tâm lên cao, một tay xách Khúc Vi, khó nhọc dịch chuyển từng bức về phía tường đá.

Cát tràn vào ngày càng nhiều hơn. Dù Tề Mặc mạnh đến mấy, trên tay lại có hai người nên hắn không thể đi nhanh. Ly Tâm thấy vậy đẩy tay Tề Mặc, nói: “Tôi có cách, anh cứ đi nhanh đi”. Nói xong, cô nghiêng người lăn trên cát về phía bức tường đá. Do người Ly Tâm tương đối nhẹ, trọng lực không dồn vào một chỗ nên cô không bị chìm xuống cát. Chỉ một loáng, cô đã lăn đến chân bức tường đá.

Thấy Ly Tâm về đích, Tề Mặc liền nhấc ngang người Khúc Vi lên tung về phía Ly Tâm. Mặt khác, hắn nhanh chóng sải bước dài đi về bức tường đá. Không có Ly Tâm và Khúc Vi, lực cản của cát không thể gây khó dễ cho Tề Mặc.

Khúc Vi bị Tề Mặc ném đi với tốc độ rất nhanh, ông ta bay đến trước mặt Ly Tâm chỉ trong một giây. Nhưng vì Tề Mặc dùng lực hơi mạnh nên Khúc Vi vừa chạm đất đã lập tức lún người xuống cát. Ly Tâm đứng bên liền túm cổ áo ông ta, không kéo được ông ta lên nhưng cũng không để ông ta chìm quá sâu.

“Leo lên đi”. Tề Mặc đi đến nơi, một tay nhấc Khúc Vi lên, miệng nói với Ly Tâm. Ly Tâm liền bám vào cánh tay Tề Mặc rồi trèo lên cổ hắn. Do bức tường đá khá cao, cao hơn cả ba người bọn họ nên chỉ còn cách dùng thân người làm thang để trèo lên.

Ly Tâm đứng trên vai Tề Mặc rồi cúi xuống kéo Khúc Vi. Khúc Vi biết bây giờ không phải lúc tranh cãi, liền túm tay Ly Tâm. Ly Tâm đỡ thắt lưng Khúc Vi còn Tề Mặc đỡ hai chân ông ta giơ lên cao. Khúc Vi dùng hết sức leo lên trên bờ tường đá.

“Nhanh lên, đưa tay cho chú”. Khúc Vi ngồi trên tường đá, thò tay xuống keo Ly Tâm. Ly Tâm chẳng nói chẳng rằng lập tức túm tay Khúc Vi, hai chân cô được Tề Mặc đưa lên cao, Ly Tâm dễ dàng leo lên bờ tường đá.

Bức tường đá khá cao so với mặt đất, Ly Tâm liền nằm bò ra, nhoài người xuống nói với Tề Mặc: “Nhanh lên”. Tề Mặc lập tức nắm chặt tay Ly Tâm.

Ly Tâm cố gắng hết sức kéo Tề Mặc nhưng người hắn không nhúc nhích. Ở bên dưới, cát đã dâng đến thắt lưng Tề Mặc. Một khi nửa người chìm trong cát, muốn thoát ra là vô cùng khó khăn.

“Tề Mặc, mau gạt cát ở quanh người anh ra xung quanh đi”. Ly Tâm lúc này đã thực sự cuống lên, hai mắt cô đỏ hoe, cô nhoài nửa người xuống tường đá, hai tay nắm chặt tay Tề Mặc.

Tề Mặc nhíu mày, không phải hắn không muốn thoát khỏi lớp cát mà là không thể thoát ra được. Ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt đỏ hoe của Ly Tâm, hắn càng siết chặt tay cô, ánh mắt hắn càng lộ vẻ lạnh lùng và bá đạo.

Khúc Vi thấy vậy lớn tiếng nói "Cố chịu nhé" rồi giữ chân Ly Tâm nhảy xuống bên kia bức tường, dùng trọng lượng cơ thể của mình kéo Ly Tâm về đằng sau, hy vọng có thể kéo được Tề Mặc lên. Cát bao vây người Tề Mặc khiến hắn không thể đông đậy. Toàn thân Ly Tâm bị kéo về hai phía đến mức sắp đứt lìa, nhưng cô không để ý đến đau đớn, chỉ biết điên cuồng cố sức kéo Tề Mặc lên.

Tề Mặc vẫn không thể nhúc nhích, cát ở xung quanh hắn tiếp tục dâng lên. Ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt ngân ngấn nước của Ly Tâm, Tề Mặc trầm trầm khẽ nói: "Em chỉ có thể ở bên cạnh tôi".

"Tôi biết, tôi biết, anh đừng buông tay, anh đừng buông tay. Anh nói tôi chỉ có thể chết trong tay anh, nếu anh buông tay thì sẽ không có chuyện đó đâu". Ly Tâm đương nhiên hiểu ý Tề Mặc, cô vừa hoảng hốt vừa sốt ruột càng nắm chặt tay hắn.

Tề Mặc không hề hoảng loạn, gương mặt hắn vẫn bình tĩnh như bình thường, khóe miệng hắn nhếch lên một nụ cười lạnh lùng, sau đó hắn nói chậm rãi từng tiếng: "Tôi sẽ không buông tay". Tề Mặc không hiểu thế nào là đáp ứng nguyện vọng của người khác, hắn chỉ biết nếu phải chết, hắn sẽ mang cô đi cùng. Người đặc biệt đối với Tề Mặc chỉ có thể ở bên cạnh hắn, vĩnh viễn đừng nghĩ đến chuyện thoát khỏi bàn tay hắn.

Chương 87: Cảm giác ấm áp

Nghe cuộc trò chuyện giữa Tề Mặc và Ly Tâm, Khúc Vi treo mình phía bên này hết sức chấn động, đồng thời ông ta cảm thấy

nhói đau đáy lòng. Khúc Vi không biết lấy đâu ra sức mạnh, nghiến răng nghiến lợi, chân đạp lên trên tường đá cả người áp sát bức tường, hai tay nắm chặt chân Ly Tâm, dùng toàn lực hét lên một tiếng, kéo người cô về phía sau.

Nhờ lực kéo rất mạnh của Khúc Vi, chân Tề Mặc đột nhiên có thể nhúc nhích, toàn thân được kéo lên một chút. Tề Mặc nắm chặt tay Ly Tâm, cất giọng trầm trầm: "Em hãy cố chịu đựng".

Đưa mắt thấy cát đổ vào rất nhanh, Ly Tâm lo lắng đến mức không thể thốt ra lời. Cảm thấy thân hình Tề Mặc hơi động đậy, cô liền gật đầu với hắn, ánh mắt cô chỉ còn lại sự kiên định tuyệt đối, không chút sợ hãi.

Tề Mặc một tay bám vào bức tường đá, một tay giữ chặt tay Ly Tâm, dựa vào sức mạnh từ Khúc Vi, hắn lấy hết sức nhảy lên.

Sức mạnh cả ba người hợp lại, Tề Mặc cố hết sức bám vào mép tường đá, chỉ cần có một điểm tựa, những thứ khác không thể làm khó Tề Mặc. Cuối cùng, hắn cũng có thể bám lên bờ tường đá, rướn người bật lên, thoát khỏi đống cát.

Tề Mặc nhanh chóng trèo lên, đồng thời giữ chặt Ly Tâm. Ở bên dưới Khúc Vi thấy bóng dáng Tề Mặc trên bờ tường đá, theo đà ông ta ngã phịch xuống đất, ngồi thở hổn hển.

Tề Mặc kéo Ly Tâm nhảy xuống đất. Đến lúc này, Ly Tâm mới thở phào nhẹ nhõm, cô ôm chặt Tề Mặc, miệng lẩm bẩm: "Không sao rồi, không sao rồi".

Tề Mặc ôm Ly Tâm, cảm thấy cô dùng hết sức ôm chặt hắn. Sức mạnh từ đôi cánh tay nhỏ bé của cô tuy không là gì đối với hắn nhưng khiến hắn vô cùng dễ chịu. Đây không phải là cảm giác dễ chịu khi vừa thoát khỏi hiểm nguy mà là một cảm xúc không thể diễn tả thành lời.

Thân thể Ly Tâm không ngừng run rẩy, cô không có cách nào khác là kiềm chế được nỗi sợ hãi này. Tề Mặc càng ôm chặt Ly Tâm. Trong lòng hắn lúc này xuất hiện một cảm giác kỳ lạ. Những tình huống như vừa rồi hắn đã trải qua không biết bao nhiêu lần, hắn đã ở ranh giới giữa sự sống và cái chết không biết bao nhiêu lần. Đối với hắn, sống và chết chỉ cách nhau một tờ giấy mỏng, mặt trước là chết, mặt sau là sống, từ lâu nó không còn có thể khơi dậy bất cứ cảm xúc nào của hắn nữa.

Nhưng giờ đây trong vòng tay ấm áp này, thân hình nhỏ bé không ngừng run lên vì sợ hãi này khiến hắn cảm thấy ấm áp, một sự ấm áp chưa từng có.

Trong khoảnh khắc vừa rồi, trong mắt Ly Tâm lộ ra sự sợ hãi, hoảng hốt, nhưng nhiều hơn là một thứ cảm xúc rất khó diễn tả, đó là gì? Hắn không biết, cũng không muốn biêt, hắn chỉ biết người phụ nữ này có thể khiến hắn tĩnh tâm, và giây phút này cô khiến hắn có cảm giác vô cùng ấm áp, ấm áp đến tận tim, đó là nơi ấm áp duy nhất trong thế giới lạnh lẽo của hắn.

Tề Mặc cúi đầu vuốt tóc Ly Tâm và bình thản nói: “Không sao rồi, em sợ gì chứ?”. Ngữ điệu của hắn vẫn bá đạo như thường lệ, nhưng đã bớt vẻ lạnh lùng, có điều cả hai đều không phát hiện ra điều đó.

Ly Tâm ôm chặt Tề Mặc. Đây là lần đầu tiên cô thấy Tề Mặc bất lực, không thể làm được gì. Tề Mặc là người dũng mãnh nhất, cao ngạo nhất và bá đạo nhất. Trên thế giới này không có chuyện gì hắn không thể làm nổi, không phải do hắn có quyền lực mà bản thân hắn mạnh đến mức có một không hai.

Nhưng vừa rồi Tề Mặc có cảm giác thất bại, cảm giác bất lực, dù hắn không bộc lộ ra bên ngoài nhưng Ly Tâm vẫn có thể cảm nhận được điều đó, điều này làm cô hết sức chấn động và kinh ngạc. Trong con mắt của cô, Tề Mặc không phải là con người, hắn gần như trở thành một vị thần. Hắn mạnh đến mức không gì có thể gây khó dễ cho hắn. Nhưng ở thời khắc vừa rồi, Ly Tâm mới hiểu Tề Mặc cũng chỉ là con người, cũng có lúc bất lực, cũng có lúc đối diện với cái chết.

Vì vậy ngoài nỗi sợ hãi, Ly Tâm cảm thấy lo lắng, lo lắng cho Tề Mặc như lo cho một người bình thường.Cả cuộc đời cô, ngoài Tùy Tâm, cô chưa từng lo lắng cho bất cứ người nào, bây giờ Tề Mặc là người thứ hai. Mặc dù Ly Tâm không nói ra lời nhưng Tề Mặc là người vô cùng nhạy cảm nên hắn có thể cảm nhận rõ tâm tư của cô.

Nghe Tề Mặc nói vậy, Ly Tâm ổn định tâm trạng, cô lùi về phía sau một bước, ngẩng lên thấy hắn không sao mới thở phào nhẹ nhõm. Lúc này Ly Tâm đột nhiên cảm thấy toàn thân cô đau như bị xé toạc, đặc biệt là phần bụng. Cô bị hai người đàn ông kéo về hai bên, bây giờ cô không còn chút sức lực nào.

Ly Tâm ôm bụng cúi xuống thở hổn hển. Phần bụng mềm mại của cô bị chà sát trên gờ tường đá, bị kéo về hai phía, đau đến mức lục phủ ngũ tạng như rời khỏi vị trí.

Khúc Vi đang nằm trên mặt đất, sắc mặt ông ta trắng bệch, từng giọt mồ hôi to như hạt đỗ lấm tấm trên mặt ông ta. Vết đạn ở cánh tay vốn đã liền miệng bây giờ bắt đầu rỉ máu, trong rất nổi bật trên bộ quần áo rách nát của ông ta. Tiếng thở của Khúc Vi rất nặng nhọc, Tề Mặc bất giác nhíu mày.

Vừa đảo mắt qua Khúc Vi, Tề Mặc đột nhiên thấy Ly Tâm ôm bụng gập người lại, Tề Mặc liền bế Ly Tâm, đứng quay lưng về phía Khúc Vi và vạch áo của cô. Động tác của hắn nhanh đến nỗi Ly Tâm không kịp phản ứng.

Trên bụng Ly Tâm xuất hiện nhiều vết bầm tím và xây xát đến túa máu. Mặc dù vùng bụng cô không nhiều vết thương nhưng trông rất đáng sợ, Tề Mặc liền giữ chặt hai vai Ly Tâm.

Đến lúc này, Ly Tâm mới định thần trở lại, cô giữ cổ tay Tề Mặc nghiến răng: “Tôi không sao, chưa chết được, mau đi thôi. Chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi nơi này”. Vừa nói cô vừa đứng thẳng người, bây giờ không phải lúc vui mừng vì thoát chết. Cuộc đào thoát mới chỉ bắt đầu, đợi đến khi rời khỏi Kim tự tháp thần bí này rồi tính sau.

“Phải rời khỏi đây càng sớm càng tốt, cơ quan một khi được khởi động, chỉ khi nào tòa Kim tự tháp bị chôn vùi nó mới chịu dừng lại. Chúng ta đi thôi”. Khúc Vi khó nhọc bò dậy, nhưng ông ta lại gục xuống. Khúc Vi vốn đã bị mất máu quá nhiều, trong giây phút nguy nan vừa rồi ông ta lại phát huy hết sức mạnh của mình, vì vậy bây giờ đừng nói là bước đi,chỉ e đến việc đứng dậy, ông ta cũng không làm nổi.

Tề Mặc nghe Khúc Vi nói vậy, đồng thời cảm thấy mặt đất dường như hơi chao đảo. Bây giờ không còn nghe thấy tiếng động từ phía

người Lam Bang và đám Hồng Ưng, nhưng Tề Mặc có cảm giác bọn họ vẫn đang tiếp tục dùng thuốc nổ. Một nơi cổ xưa và tinh tế như tòa Kim tự tháp này làm sao có thể chịu nổi sức tấn công của vũ khí hiện đại, chắc chắn nó sẽ tăng tốc độ kết thúc tuổi thọ của mình. Tề Mặc vội vàng bế Ly Tâm lên, chuẩn bị đi về phía hành lang trước mặt, hắn lạnh lùng nói với Khúc Vi: "Đi theo tôi".

Mới đi hai bước, Ly Tâm liền kẹp cổ họng Tề Mặc. Tề Mặc chau mày nhìn Ly Tâm, cô giãy giụa: "Bỏ tôi xuống, tôi có thể đi theo anh. Chú ấy không đi nổi, anh hãy cõng chú ấy đi".

Thấn sắc Tề Mặc liền trở nên lạnh lẽo, Ly Tâm nói nhỏ: "Đến lúc này rồi anh còn ngại ngần gì nữa, nhanh lên đi, không có chú ấy chúng ta không thể thoát khỏi nơi này".

Tề Mặc im lặng thả Ly Tâm xuống đất rồi quay lại, túm Khúc Vi đang gục dưới đất không gượng dậy nổi, đặt ông ta lên lưng rồi nhanh chóng đi về phía hành lang. Không phải hắn không biết lúc này điều gì là quan trọng, cũng không phải hắn ngại ngần điều gì, hắn chỉ không thích người khác đụng chạm vào hắn, dù là người thân của hắn hay đám Hồng Ưng. Có điều Ly Tâm nói đúng, cho dù hắn không thích thì bây giờ để tất cả có thể sống sót rời khỏi nơi đây, để tranh thủ thời gian hắn phải vứt chuyện đó qua một bên.

Khúc Vi không khỏi kinh ngạc khi thấy Tề Mặc nghe lời Ly Tâm quay lại cõng ông ta. Trừ hồi Tề Mặc mấy tuổi, đây là lần đầu tiên ông ta gần gũi hắn như vậy. Khúc Vi biết Tề Mặc là người biết trọng đại cục, dù Ly Tâm không nói, có lẽ hắn cũng sẽ quay lại đưa ông ta đi. Tuy nhiên thấy có một người phụ nữ gần gũi Tề Mặc như vậy, trong lòng Khúc Vi rất vui mừng, còn vui hơn cả chuyện hắn cõng ông ta.

Khúc Vi giơ tay ôm cổ Tề Mặc, cắn mạnh vào đầu lưỡi của mình, ông ta dùng sự đau đớn để khiến bản thân không bị ngất đi. Bây giờ cháu ông ta và ông ta cùng bị nhốt trong Kim tự tháp, ông ta tuyệt đối không thể để tất cả bỏ mạng ở đây, ông ta nhất định sẽ đưa mọi người ra ngoài.

Ly Tâm đi sau Tề Mặc, cô túm chặt áo hắn, cố gắng theo kịp bước chân của hắn. Cả người đau nhức không nói làm gì, bụng cô đau rát như bị một ngọn lửa thiêu đốt. Tuy nhiên, cô vẫn có thể chịu đựng, có thể kiên trì.

Bởi vì bây giờ không phải là lúc bàn đến vết thương, cũng không phải là lúc Tề Mặc chăm sóc cô. Tề Mặc chỉ có hai bàn tay, việc cõng Khúc Vi và bế cô không khó đối với Tề Mặc nhưng không ai biết trong giây lát là có thể đẩy người ta vào chỗ chết. Nếu muốn mọi người sống sót quay về, chỉ còn cách để hai bàn tay Tề Mặc tự do.

Họ nhanh chóng đi trong thông đạo ngoằn ngoèo, không biết có phải vì đây không phải là nơi đặt quan tài của Pharaoh, các cơ quan ít hơn nhiều hay do Khúc Vi đã nghiên cứu kỹ mà cứ hễ hết đường đi, Khúc Vi chỉ gõ mấy cái hoặc tính toán một chút là tìm ra được đường đi, Tề Mặc và Ly Tâm tiến bước mà không gặp bất cứ trở ngại nào.

Vừa qua một lối rẽ, ba người đột nhiên nghe thấy tiếng súng nổ. Tề Mặc và Ly Tâm lập tức dừng lại. Cùng với tiếng súng là tiếng thuốc nổ phát nổ. Mặt đất khẽ rung chuyển, cát rơi xuống lạo xạo, hai hàng xác ướp hai bên thông đạo không ngừng lắc lư, nếu không chú ý thì rất khó nhận ra.

“Khốn kiếp, rốt cuộc thằng nào đã đặt thuốc nổ, đã bảo là không thể gây cháy nổ trong Kim tự tháp, bao nhiêu năm sống ở Ai Cập đúng là phí hoài. Chúng mày không biết cấu tạo của Kim tự tháp sao, đúng là một lũ đần độn”. Một tiếng mắng chửi thô lỗ truyền đến từ bức tường đá bên cạnh. Nghe tiếng bước chân cũng có thể đoán ra là người của Lam Bang.

“Đại ca, không phải chúng ta đặt thuốc nổ mà là lũ ngốc của Tề gia, không hiểu bọn họ chúng đang làm gì? Hỏa lực của chúng mạnh đến mức huynh đệ chúng ta không thể xông lên, hình như chúng vẫn đang phá quan tài. Hay là chúng ta rút ra ngoài trước rồi tính sau?”. Một người khác trả lời bằng giọng nói đầy phẫn nộ.

Nghe đến đây, Ly Tâm cố nhịn cơn đau ở bụng, vung một nắm đấm vào không khí. Hồng Ưng đúng là ngu xuẩn, cô không ngờ chính bọn họ sử dụng thuốc nổ. Dù cô không nói cho bọn họ biết không thể sử dụng thuốc nổ trong Kim tự tháp nhưng chẳng lẽ bọn họ không có kiến thức cơ bản về kiến trúc? Làm gì có tòa nhà nào đứng vững khi nền móng nổ tung? Đúng là môt lũ ngốc, lần đầu tiên Ly Tâm cảm thấy đám Hồng Ưng còn thất học hơn cả cô.

“Ra ngoài? Nói thì dễ nghe, chú mày không biết lão đại của Tề gia là người như thế nào sao? Nếu hắn không bỏ mạng ở nơi này, đến lúc đó hắn sẽ tìm chúng ta tính sổ, chúng ta không phải đối thủ của hắn. Đã đến nước này rồi, sống nhìn thấy người, chết nhìn thấy xác, nhanh lên, nhất định phải giải quyết sạch bọn chúng trước khi tòa Kim tự tháp bị chôn vùi. Bà nó, không biết đây là nơi nào, cứ đi vòng vòng mãi khiến tao đau hết cả đầu”. Người đàn ông hình như là tên cầm đầu vừa nói vừa tiến về ngã rẽ có Tề Mặc và Ly Tâm, hai bên sẽ chạm mặt nhau trong giây lát.

Đáy mắt Tề Mặc vô cùng lạnh lùng, vẻ bá đạo lướt qua mặt hắn. Ly Tâm chưa kịp phản ứng, Tề Mặc đột nhiên xông lên đối mặt với bọn chúng. Tiếng súng nổ lập tức vang lên, Ly Tâm liền bước lên một bước, tay cầm súng nhằm thẳng vào đối phương.

Cảnh tượng đập vào mắt khiến cô kinh ngạc, đồng thời cô cũng cảm thấy Tề Mặc đúng là siêu nhân. Tề Mặc vẫn cõng Khúc Vi trên lưng, hai tay hắn cầm hai khẩu tiểu liên loại mới nhất không ngừng nhả đạn. Chỉ trong chớp mắt, đối phương chưa kịp phản ứng đã bị trúng đạn của Tề Mặc.

"Đồ vô dụng". Thần sắc Tề Mặc lạnh lùng, hắn đạp mạnh vào một cơ thể chưa kịp đổ xuống. Trong thông đạo chỉ còn mình hắn là đứng.

Nhìn những người dưới đất đều bị bắn trúng chỗ hiểm, Ly Tâm bất giác nhướn mày nói: "Rất đẹp".

Tề Mặc không nói một lời, bước qua đống xác chết tiến về phía trước. Ly Tâm nhanh chóng đi theo hắn, lúc đi qua hơn chục xác thuộc hạ của Lam Bang, cô phát hiện trên người họ đều chỉ trúng một, hai viên đạn, toàn những nơi chí mạng. Ly Tâm bất giác khâm phục dõi theo bóng Tề Mặc.

Ly Tâm từng luyện bắn súng nên cô hiểu rõ việc bắn trúng chỗ hiểm và ra tay nhanh như tia chớp khó đến mức nào. Tề Mặc động thủ vừa nhanh vừa chuẩn xác, đòi hỏi hắn phải có kinh nghiệm và cảm giác tay rất tốt.

"Đi về bên trái.. lên một tầng nữa là chúng ta có thể ra ngoài". Khúc Vi thở hổn hển, mặc dù được Tề Mặc cõng nhưng ông ta vẫn

khó chống chọi được với cái đầu ngày càng choáng váng sắp ngất của mình.

Ầm, lại một tiếng nổ lớn làm mặt đất rung dữ dội, cả Tề Mặc, Ly Tâm và Khúc Vi đồng thời chau mày.

Bức tường đá ở hai bên thông đạo rung chuyển, không biết cơ quan bí mật nào bị động đến, trên tường xuất hiện vài cái lỗ nhỏ, cát trắng chầm chậm chảy ra. Ly Tâm tái mét mặt chộp lấy cánh tay Tề Mặc hét lớn: "Nhanh lên".

Tề Mặc bước hai bước rồi đột nhiên dừng lại, hắn quay người nhìn về phía sau. Tiếng nổ rõ ràng truyền đến từ hầm mộ của hoàng hậu, đám Hồng Ưng vẫn còn ở trong đó.

Mặt đất rung chuyển càng ngày càng mạnh, đám Hồng Ưng không thể không nhận thấy điều này. Bọn họ chẳng phải kẻ ngốc, chắc chắn đã nhận ra chuyện gì đang xảy ra. Tuy nhiên, họ vẫn tiếp tục đặt thuốc nổ, Tề Mặc chau mày.

Ly Tâm cũng nghe thấy tiếng nổ gấp gáp này, thấy Tề Mặc nhìn về phía sau, Ly Tâm đoán ý định của hắn, cô liền cắn răng đứng bên cạnh hắn, không lao ra ngoài. Hồng Ưng và Hoàng Ưng trung thành như vậy, cô thật sự không biết nói gì.

"Em hãy đưa Khúc Vi ra ngoài, chuẩn bị rời khỏi đây, nhờ cẩn thận đấy". Tề Mặc suy nghĩ một hai giây rồi chuyển Khúc Vi cho Ly Tâm. Hắn quay người chạy vào bên trong Kim tự tháp. Giờ họ đã đến thông đạo lúc đi vào nên hắn nhớ đường xuống hầm mộ.

Ly Tâm đỡ người Khúc Vi theo phản xạ. Bị trọng lượng của ông ta đè xuống nên cô lùi lại một bước, chưa nói gì đã thấy Khúc Vi hoảng hốt gọi: "Đừng đi, nguy hiểm lắm. Tề Mặc đừng đi, nguy hiểm".

Ly Tâm nhìn Tề Mặc chạy đi, hít một hơi sâu rồi nói: "Tôi đợi các anh ở bên ngoài". Dứt lời, cô liền quay người cố cõng Khúc Vi, đi từng bước về hướng cửa vào.

"Sao cháu có thể để nó đi chứ, tại sao không ngăn cản nó? ". Ở trên lưng Ly Tâm, Khúc Vi vừa không ngừng giãy giụa muốn tụt xuống đất, vừa tức giận nói.

Ly Tâm vốn đã không mạnh, bây giờ lại càng không có chút sức lực nào, Khúc Vi dù sao cũng là một người đàn ông nặng cân hơn cô. Ông ta chỉ hơi giãy giụa, Ly Tâm liền lảo đảo. Khúc Vi suýt ngã xuống đất.

"Không được động đậy, ông muốn chết thì mặc ông, tôi sẽ không theo hầu". Ly Tâm nghiến răng, tiếng cát chảy càng lúc càng lớn, tuy chúng vẫn chưa tràn hết ra hành lang nhưng cảm giác đè nén trong tâm lý rất đáng sợ.

"Cháu nên ngăn cản nó, cháu…".

"Tề Mặc là người như thế nào, ông còn không biết hay sao?". Khúc Vi chưa nói hết câu, Ly Tâm đột ngột hét lên khiến Khúc Vi sững sờ, nằm im trên lưng cô.

"Ông là cậu của anh ấy, nhưng trong lòng anh ấy, tôi tin ông không quan trọng bằng đám Hồng Ưng. Đích thân đến Ai Cập, mảnh

đất thuộc phạm vi thế lực của đối thủ, ông tưởng Tề Mặc không lường trước nguy hiểm hay sao. Vậy mà anh ấy vẫn cứ đến đây. Bây giờ biết đám Hồng Ưng vẫn còn ở bên trong, đang tìm mọi cách cứu anh ấy, lẽ nào để bọn họ chết trong đó, để bọn họ vì muốn cứu anh ấy mà bỏ mạng hay sao. Ông hãy suy nghĩ cho kỹ rồi hãy mở miệng, tôi không còn sức tranh cãi với ông nữa". Ly Tâm nói một mạch, nghiến răng cõng Khúc Vi đi ra ngoài.

Những lời nói của Ly Tâm như làn roi quất xuống Khúc Vi. Ông ta hiểu ý cô, nhưng Tề Mặc là người thân của ông ta, làm sao có thể nhẫn tâm nhìn hắn lao vào chỗ chết. Ông ta hỏi Ly Tâm: "Tôi lo lắng, lẽ nào cháu không lo sao?".

Ly Tâm đáp luôn: "Tôi lo chứ, nhưng anh ấy là lão đại, dù tôi lo lắng đến mức nào đi chăng nữa, tôi cũng phải tuyệt đối tin ủng hộ quyết định của anh ấy. Hơn nữa, Tề Mặc không phải là loại người không có chừng mực. Nếu chỉ còn con đường chết, anh ấy sẽ không đi, nếu còn một tia hy vọng sống sót, vậy thì anh ấy nhất định sẽ không sao".

Ly Tâm nói rất tự nhiên và kiên định, không hề bộc lộ bất cứ tâm trạng nào khác. Khúc Vi nhíu mày, có lẽ ông ta sai rồi. Tề Mặc là một người đàn ông đồng thời cũng là lão đại. Sự tồn tại của hắn đại diện cho Tề gia. Quan điểm của hắn tuy tàn nhẫn nhưng chắc chắn không hạn hẹp. Khúc Vi đã quên mất, Tề Mặc là bá chủ hắc đạo, bá chủ tuyệt đối không phải là người tham sống sợ chết, chỉ biết nghĩ đến bản thân mình.

Ly Tâm khó nhọc bò lên tầng trên cùng, cô gần như đã dùng toàn bộ sức lực. Ở trên lưng Ly Tâm, Khúc Vi cũng lực bất tòng tâm, ông ta không thể cử động được, có thể cầm cự đến lúc này mà không bị ngất đi, ông ta đã cố gắng hết sức rồi.

Pằng pằng, tiếng súng nổ dày đặc và tiếng người từ bên ngoài vọng vào, Ly Tâm lập tức dừng bước. Cô nên đoán ra trước mới phải, người của Tề Mặc bên ngoài loạn hết rồi mới không thể ngăn cản của Lam Bang xâm nhập vào bên trong. Cuộc chiến ở bên ngoài chắc chắn còn dữ dội hơn trong Kim tự tháp.

Ly Tâm cõng Khúc Vi đi tới cửa động, thời gian dành cho Tề Mặc không nhiều, cô nhất định phải giải quyết trở ngại ở bên ngoài. Ly Tâm không rõ Kim tự tháp bị chôn vùi sẽ gây hậu quả nghiêm trọng đến mức nào, tuy nhiên chắc chắn là không thể đợi Tề Mặc ra ngoài rồi mới giải quyết đám này, thời gian và hoàn cảnh không cho phép bọn họ làm vậy.

"Ai?". Ly Tâm vừa đến cửa động, bên ngoài đột nhiên có tiếng quát, một khẩu súng chĩa vào người Ly Tâm, Ly Tâm đồng thời chĩa súng vào đối phương. Không ai bóp cò vì không biết đối phương là người thuộc phe nào.

Ánh mắt Ly Tâm lạnh lùng chưa từng thấy, nhờ vật chiếu sáng trên tay Khúc Vi, họng súng của cô nhằm thẳng vào giữa trán đối phương. Người ở bên ngoài nhận ra khẩu súng của Ly Tâm chĩa vào giữa trán hắn, trong khi họng súng của hắn chỉ nhằm và vai Ly Tâm, thắng thua phân định trong giây lát.

"Mộc tiểu thư!". Người ở cửa động hơi ngạc nhiên rồi lấy lại thần sắc nghiêm nghị. Hắn nhanh chóng thu lại khẩu súng trong tay, tiến lên một bước đỡ Khúc Vi, vội vàng hỏi: "Lão đại đang ở đâu?".

Lúc này bên ngoài cũng tối om, chỉ có luồng sáng yếu ớt nên Ly Tâm không nhìn rõ cảnh vật xung quanh, bây giờ mới nhận ra đối phương là người của Tề gia, cô lập tức thu lại khẩu súng rồi gật đầu.

Ly Tâm để người đàn ông đỡ Khúc Vi, cô nhanh nhẹn nhảy ra ngoài rồi trầm giọng nói: “Lão đại ở đằng sau, tình hình bây giờ thế nào rồi, mau báo cáo đi”.

“Vâng”. Thấy vẻ mặt lạnh lùng của Ly Tâm, người đàn ông chỉ chần chừ một giây rồi vội nói: “Hỏa lực của đối phương rất mạnh, hầu hết đều là súng bắn tầm xa. Lúc đến đây, chúng ta không mang theo nhiều vũ khí nên yếu thế hơn chúng. Bây giờ anh em đã bị thiệt mạng quá nửa, số còn lại tập trung cả ở đây”.

Người đàn ông còn chưa dứt lời, một quả đạn pháo từ xa bay đến, trúng vào một chiếc xe Jeep đỗ gần đó. Chiếc xe nổ tung, mảnh vụn rơi lả tả xuống bên cạnh Ly Tâm.

“Đã liên hệ với Bạch Ưng chưa?”. Ly Tâm cau mày hỏi.

“Chưa ạ, Bạch Ưng đại nhân ở quá xa nên không thể giải quyết vấn đề”.

Ly Tâm không nói một lời, lập tức liên hệ với Bạch Ưng. Tín hiệu ở bên ngoài Kim tự tháp không bị nhiễu nên không thể làm khó Ly Tâm.

“Bạch Ưng, nghe tôi nói đây. Bây giờ chúng tôi bị nhốt trong một tòa Kim tự tháp. Đám người của Lam Bang đang tấn công chúng tôi. Tôi mặc kệ anh dùng thủ đoạn gì, gây nhiễu tần số liên lạc của bọn chúng, mở một con đường về phía Tây Bắc cho chúng tôi. Anh chỉ có hai phút thôi. Nếu quá hai phút anh cũng chẳng cần đến đến đây nhặt xác, nhanh lên”. Nói xong, Ly Tâm liền ngắt liên lạc, không cho Bạch Ưng cơ hội lên tiếng

Đêm tối càng tăng thêm khó khăn nhưng cũng tạo ra cơ hội.

“Tập trung toàn bộ xe ô tô còn chạy được về đây”. Ly Tâm ra lệnh.

“Vâng”.

“Hãy chuẩn bị nhân lực, tập trung mọi hỏa lực về góc Đông Bắc. Đem toàn bộ vũ khí đạn dược bắn về phía đó cho tôi, bắn liên tục trong hai phút liền”.

“Vâng”.

Ly Tâm chưa từng trải qua nên không có kinh nghiệm đối mặt với tình huống này. Tuy nhiên dụ địch và phân tán mục tiêu là chiêu cô thường dùng. Trong cuộc đời siêu trộm của Ly Tâm, cô sử dụng thành công nhất chính là hai chiêu này. Cô chưa từng thất bại lần nào.

Bây giờ Ly Tâm chẳng qua chỉ vận dụng đạo lý tương tự. Ở thời điểm này, Tề Mặc, Hồng Ưng và Hoàng Ưng còn ở bên trong, Bạch Ưng, Hắc Ưng và Lập Hộ không có mặt ở đây, cô trở thành người có địa vị cao nhất. Dù người của Tề gia có thừa nhận hay không, có phục hay không thì bây giờ lời nói của cô vẫn là mệnh lệnh. Ở Tề gia, quy tắc là quan trọng nhất, không một ai dám chống đối.

Ly Tâm đưa ra một loạt mệnh lệnh, người của Tề gia nhanh chóng hành động. Chỉ trong chốc lát, đạn pháo ngợp trời ở hướng Đông Bắc, cả không trung được thắp sáng bởi ánh lửa liên tiếp chớp lóe, tiếng nổ kịch liệt đến mức cách cả trăm dặm vẫn có thể nghe thấy. Thấy Tề gia dột nhiên tập trung hỏa lực ở phía Đông Bắc,

người của Lam Bang đều hiểu Tề gia đang dốc sức liều mạng một phen. Đây đúng là tác phong mạnh mẽ quyết liệt của Tề Mặc, chúng lập tức tập trung sự chú ý và hỏa lực về hướng đó.

Trong tiếng nổ ầm ầm, tất cả xe Jeep còn có thể chạy lặng lẽ tập trung đến trước cửa động. Trái ngược với hướng Đông Bắc, nơi này hoàn toàn im lặng, Ly Tâm siết tay thành nắm đấm, lối vào Kim tự tháp ở sau lưng cô vẫn không có động tĩnh. Hai phút, chỉ có hai phút, Khúc Vi nói chỉ cần hai phút là tòa Kim tự tháp sẽ bị chôn vùi hoàn toàn, cô đặt cược tất cả vào giây phút này.

Chương 88: Đào thoát

Đêm đen bao trùm lên cả sa mạc, không có sao sáng, không có đèn chiếu, tất cả lặng lẽ tiến hành trong đêm tối. Chỉ có lửa cháy rừng rực, mang màu sắc của máu tanh bùng ra trong đêm tối.

Một phút rưỡi trôi qua, Ly Tâm lặng lẽ ngồi trên chiếc xe Jeep đỗ đầu tiên, đằng sau cô là ba chiếc xe Jeep, người lái cũng đã ngồi sẵn vị trí. Chỉ còn lại nửa phút, nửa phuta quyết định liệu Tề Mặc có thể thoát ra ngoài, liệu Bach Ưng có mở đường thành công. Tất cả đạn pháo của Tề gia chỉ có thể duy trì trong hai phút, tất cả đang chờ đợi thời khắc cuối cùng này.

Không một người nào lên tiếng, cũng không ai tranh luận. Kẻ nào cần đi thì đi, cần tránh thì tránh, cần xông lên thì xông lên, người Tề gia có trật tự hơn Ly Tâm tưởng tượng. Ai làm việc người nấy, Ly

Tâm không cần xử lý những vấn đề chi tiết. Tất cả đều yên lặng chờ đợi thời cơ trong làn bom đạn ngợp trời.

"Mộc tiểu thư, chúng ta không thể tiếp tục chống chọi được nữa". Người đàn ông đứng đầu ở đây lên tiếng báo cáo. Mặc dù anh ta không nói rõ nhưng Ly Tâm vẫn hiểu. Bọn họ đang chờ đợi Tề Mặc, họ hỏi tại sao cô đã ra ngoài mà Tề Mặc vẫn không thấy bóng dáng.

"Còn hai mươi giây cuối cùng. Khi nào hết thời gian, các anh hãy đi theo tôi". Ngữ khí của Ly Tâm đều đều, lạnh lẽo đến mức ngay cả bản thân cô cũng không biết cô cũng có lúc lạnh lùng như vậy.

"Nhưng lão đại vẫn chưa…".

"Lão đại không có ở đây, lời của tôi là mệnh lệnh". Giọng nói lạnh lùng, thể hiện quyền uy tuyệt đối của cô khiến người đàn ông sững sờ trong giây lát. Sau đó anh ta gật đầu lui xuống dặn dò mọi người.

Cát trắng và thuốc nổ đã phá hủy hoàn toàn tòa Kim tự tháp hoàn hảo này. Một khi cả tòa Kim tự tháp sụp xuống sẽ tạo ra một sức lún đáng sợ. Không ai biết Kim tự tháp này lớn đến mức nào nhưng chắc chắn không chỉ rộng hàng trăm mét vuông như bề mặt hoang phế phía trên này, nếu ở lại đây thì chỉ còn đường chết.

"Liệu Tề Mặc có…".

"Anh ấy sẽ ra ngoài". Khúc Vi cất giọng run rẩy, ông ta còn chưa nói hết câu đã bị Ly Tâm lạnh lùng cắt ngang, ngữ khí của cô hàm chứa sự tin tưởng và kiên định tuyệt đối.

Khúc Vi cuộn chặt bàn tay thành nắm đấm, ông ta bấm vào da mạnh đến nỗi chảy máu. Nhưng chỉ như vậy, ông ta mới có thể giữ một chút tỉnh táo. Ông ta không dám ngất đi, không dám nghĩ đến chuyện Tề Mặc không thể ra ngoài, ông ta phải tận mắt chứng kiến Tề Mặc thoát khỏi nơi đó, ông ta phải tận mắt nhìn thấy cháu trai duy nhất của ông ta rời khỏi nơi quỷ quái đó.

Lời nói chắc chắn kiên quyết của Ly Tâm không rõ tại sao lại khiến Khúc Vi vững tâm một chút. Ông ta ngẩng đầu nhìn về phía Ly Tâm.Trời tối đen nên ông ta không nhìn thấy gì, tuy nhiên, niềm tin tuyệt đối toát ra từ Ly Tâm khiến sắc mặt vô cùng khó cùng khó coi của Khúc Vi có chút ấm áp, trong lòng ông ta cũng kiên định hơn.

Hỏa lực ngày càng ác liệt, đây là sự giãy giụa, sự liều mạng cuối cùng. Người của Lam Bang đều là những tay lão luyện, nghĩ đến chuyện có thể tiêu diệt lão đại của Tề gia ở nơi này, bọn chúng càng trở nên hưng phấn, kiếp này có chết thì bọn chúng cũng trở thành truyền kỳ.

“Còn mười giây”. Ly Tâm vừa nhìn đồng hồ được chế tạo đặc biệt trên cổ tay vừa lẩm nhẩm. Lúc này, cô cũng cảm thấy thân xe Jeep hơi chìm xuống, điều đó có nghĩa là sự cân bằng ở dưới mặt đất đã bị phá vỡ, tất cả đang phát triển theo hướng diệt vong. Tề Mặc, anh không còn nhiều thời gian nữa.

“Hãy chờ sẵn ở cửa động, chuẩn bị kéo người”. Thời gian trên đồng hồ đếm ngược những giây cuối cùng, phán đoán Tề Mặc nhanh nhất cũng sẽ xuất hiện vào thời điểm này, Ly Tâm ra lệnh cho người của Tề gia.

Không ai lên tiếng trả lời, chỉ có tiếng bươc chân chạy về phía cửa động, cuộc tấn công bằng hỏa lực cũng đã đến những giây phút cuối cùng, hầu hết mọi người đều đã rút lui.

Đúng lúc này, cửa động vốn yên tĩnh bỗng truyền đến tiếng bước chân nhanh như gió trên nền cát, tiếng bước chân mang một sức mạnh tuyệt đối.

Ly Tâm không quay đầu nhưng cô có thể nghe thấy tiếng mọi người lao xao ở cửa hang, người ở bên trong nhanh chóng được kéo ra ngoài. Tề Mặc là người chỉ cần có một phần trăm khả năng thì sẽ không bao giờ thất bại.

Tề Mặc làm thế nào để thoát ra ngoài, hắn có bị thương hay không, đã giải quyết đối thủ chưa? Bây giờ Ly Tâm không có thời gian quan tâm đến điều đó. Việc duy nhất cô quan tâm là phải rời khỏi nơi này, những chuyện khác đợi đến khi thoát khỏi đây rồi tính sau.

“Các anh còn năm giây, nhanh lên”. Ly Tâm đặt tay lên vô lăng, chân đạp cần ga chuẩn bị sẵn sàng, bánh xe Jeep xoay tít. Tề Mặc hai tay xách hai thuộc hạ lao ra đầu tiên. Nghe Ly Tâm nói vậy, hắn liền chạy đến nhảy lên chiếc xe Jeep của cô. Thấy đạn pháo nổ ầm ầm ở phía xa xa, Tề Mặc nhíu mày hỏi: “Kiệt, tình hình bây giờ..”.

“Tôi đã sắp xếp cả rồi, anh ngồi đó đi”. Ly Tâm cắt ngang lời Tề Mặc. Hồng Ưng và Hoàng Ưng ở đằng sau bay người vào chiếc xe Jeep của Ly Tâm. Bọn họ hơi kinh ngạc, đây là lần đầu tiên có người dám dùng ngữ khí ra lệnh với Tề Mặc.

Sau khi nghe thấy tiếng Tề Mặc, Khúc Vi liền thở phào nhẹ nhõm rồi ngất xỉu trên ghế ngồi. Ông ta đã kiên trì quá lâu nên không thể

tiếp tục gắng gượng. Tề Mặc không nói gì trước mệnh lệnh của Ly Tâm. Hắn không phải người nhỏ nhen, chỉ cần có năng lực, hắn cũng không bận tâm đến việc nghe lời người khác.

Hồng Ưng và Hoàng Ưng vừa vào trong xe, chưa kịp ngồi tử tế, Ly Tâm thấy hết hai phút liền lập tức rồ ga phóng vột về phía trước. Mấy chiếc xe Jeep chở người của Tề gia cũng lặng lẽ theo sau Ly Tâm.

"Mẹ kiếp, trước mặt có người đấy, cô làm gì vậy?". Hoàng Ưng đưa mắt nhìn xung quanh, tuy trời tối đen nhưng từ những ánh lửa đạn pháo ở xung quanh có thể thấy mấy chiếc xe Jeep bị bao vây hoàn toàn. Bốn phía đều là kẻ địch, cứ xông lên như vậy chẳng phải tự lao đầu vào chỗ chết hay sao?

Ly Tâm nghiêm giọng: "Ngồi yên". Hồng Ưng đồng thời túm tay Hoàng Ưng bóp mạnh, Hoàng Ưng lập tức hiểu ý Hồng Ưng. Lão đại không lên tiếng, có nghĩa hoàn toàn tin tưởng vào sự sắp xếp của Ly Tâm, vậy thì bọn họ không có quyền nghi ngờ. Hơn nữa Ly Tâm cũng ở trên một con thuyền với bọn họ, không có lý do nào cô tự đưa bản thân vào chỗ chết. Hoàng Ưng chỉ nghĩ Ly Tâm chưa từng trải qua tình huống này, sợ cô xử lý không tốt nên mới lo lắng.

Hồng Ưng nói nhỏ: "Đưa cho tôi khẩu K95".

Người đang bám ngoài cửa xe, chấp hành mệnh lệnh của Ly Tâm tên Kiệt trả lời: "Không còn đạn nữa, chúng tôi đã đưa hết vũ khí về phía Đông Bắc, bên đó chỉ có thể duy trì không đến mười giây nữa".

Tề Mặc quan sát phương hướng Ly Tâm đang đi, là hướng ngược lại phía Đông Bắc. Đạn pháo bắn dự dội nhuộm đỏ cả bầu trời ở phía đó như thể Tề gia đang đánh cược cú chót.

Hồng Ưng và Hoàng Ưng há hốc miệng khi nghe người đàn ông tên Kiệt thông báo "Không còn gì cả". Bọn họ đang lâm vào cảnh nguy hiểm, thế mà trong tay không có vũ khí, vậy thì lấy gì chống địch, làm thế nào để xông ra khỏi vòng vây? Cả hai cau mày dồn ánh mắt về hướng Ly Tâm. Không hiểu cô nàng Ly Tâm này sắp đặt kiểu gì, đánh cược tất cả vào một ván bài không phải tác phong của Tề gia.

Ly Tâm lái chiếc xe Jeep lao thẳng về hướng Tây Bắc, bánh xe ma sát trên cát vàng không tạo ra tiếng động sắc nhọn không thể che giấu như trên đường nhựa, tiếng đạn pháo khá lớn càng che lấp âm thanh đoàn xe của Ly Tâm tạo ra.

Ô tô không bật đèn pha, người của Lam Bang cũng không bật đèn. Hai bên đều biết rõ, đèn chiếu sáng trong đêm tối sẽ khiến bản thân trở thành mục tiêu của đối phương. Tuy nhiên, đám Lam Bang đang bao vây cả khu vực không thể ngờ Ly Tâm lại to gan dám đi thẳng vào giữa đội hình của chúng.

Nghe tiến bánh xe ma sát trên mặt cát, Tề Mặc và Hồng Ưng nhận ra đó không phải là bánh xe của họ mà là của đối phương. Xe của đối phương chuyển động ở ngay bên cạnh xe họ, đồng thời tiếng chửi mắng của bọn chúng như ở sát bên tai.

Ly Tâm im lặng từ đầu đến cuối, trời tối nên cô không nhìn rõ tình hình phía trước. Bây giờ cô chỉ tin tưởng Bạch Ưng đã mở đường cho cô, không tin cũng phải tin, lúc này trong tay họ không còn chút vũ khí nào, Tề gia phải rời khỏi đây, bằng không chờ đợi họ là sự diệt vong.

Xe Jeep tiếp tục lao về phía trước, những người trên xe đều không biết lúc nào sẽ đâm phải người của Lam Bang, hay bị đối phương phát hiện. Hiện tại, Ly Tâm chỉ biết một điều duy nhất là phải kiên trì, bình tĩnh và tiến lên.

Tiếng xe ô tô tiếp tục vang lên, đạn pháo vẫn tiếp tục bắn ở phía xa, Ly Tâm biết số vũ khí còn lại chỉ có thể duy trì vài giây nữa, họ cần phải rời khỏi nơi này trước lúc đó. Hơn nữa, mặt đất đã có hiện tượng sụt lún, bánh xe di chuyển rất nặng nề, phải thoát thân trước khi quá muộn.

Ly Tâm chau mày, đạp mạnh vào chân ga, đẩy tốc độ xe Jeep đến mức cao nhất. Cô không còn thời gian, dù ở phía trước có người cũng phải xông lên, gặp thần giết thần, gặp Phật giết Phật.

Hồng Ưng và Hoàng Ưng ngồi đằng sau, hai bàn tay chảy đầy mồ hôi. Lúc ở trong Kim tự tháp, bọn họ đã thấy cát trắng chảy ra. Khi cùng Tề Mặc chạy ra ngoài, cát dâng lên bắp chân bọn họ, bức tường đá điêu khắc đẹp đẽ ở hai bên không ngừng nứt toác và sụp đổ. Bọn họ gần như nghe thấy âm thanh tầng thấp nhất sụp đổ.

Tất cả đều chứng minh rằng do sự bất cẩn hay nói đúng hơn là sự ngu ngốc của bọn họ, tòa Kim tự tháp đã bị phá hủy kết cấu bên trong. Bây giờ Kim tự tháp đang trong quá trình tự hủy diệt. Hủy diệt và xóa sổ tất cả là một thủ đoạn bảo vệ lăng mộ của các Pharaoh.

Vào giây phút đó, đám Hồng Ưng và Hoàng Ưng mới biết hậu quả nghiêm trọng đến mức nào. Những người ở bên ngoài không biết, nhưng bọn họ biết, bị cuốn vào cát lún trong sa mạc đáng sợ ra sao. Vì vậy bây giờ chỉ còn một con đường duy nhất là xông lên phía trước, họ có thể bị toi mạng khi đối diện với kẻ thù, nhưng lùi lại

đứng nguyên tại chỗ, họ cũng chỉ còn đường chết, do đó đành phải sống mái một phen.

Mặc dù trong lòng rối bời nhưng sắc mặt họ vẫn không hề thay đổi, đây chính là tố chất của người Tề gia, tố chất được tôi luyện từ gang thép, tất cả đều giữ sự im lặng tuyệt đối.

Ly Tâm nhấn mạnh ga tăng tốc, cô bất chấp việc che giấu tiếng động mà phi xe với tốc độ nhanh nhất. Trong lúc lái xe, Ly Tâm cảm nhận thấy bánh xe ngày càng lún xuống, mặt đất như có một lực hút dính chặt bánh xe ô tô. Sự sụt lún bắt đầu rồi.

Thấy Ly Tâm tăng tốc, mấy chiếc xe Jeep ở phía sau cũng lập tức tăng tốc độ. Giữa tiếng đạn bom, tiếng động phát ra từ những chiếc xe ô tô tuy không quá lớn nhưng chắc chắn đối phương có thể phát giác ra.

Tề Mặc, Hồng Ưng và Hoàng Ưng và những người khác nắm chặt khẩu súng trong tay, một khi bị phát hiện, họ sẽ liều mạng đến cùng. Bây giờ, họ không có sự lựa chọn nào khác.

Những chiếc xe lao nhanh về hướng Tây Bắc, gần như sượt qua xe của Lam Bang ở bên cạnh, tìm mọi người như sắp nhảy khỏi lồng ngực. Nếu không phải Ly Tâm ra lệnh không được nổ súng trước, những kẻ có tác phong ra tay trước để chiếm ưu thế như người của Tề gia có lẽ đã nổ súng từ lâu.

“Shit, lái chậm thôi”.

“Đồ khốn, hốt hoảng gì chứ…”.

Sau tiếng xe va chạm là tiếng chửi mắng loạn xạ. Có điều, hình như đối phương đang lái xe về hướng khác. Dù chúng chửi rất thô bỉ nhưng không hề động thủ.

Tề Mặc liền chau mày nhìn Hồng Ưng ngồi cạnh. Thế này là thế nào? Người của Lam Bang không vô dụng đến thế chứ, va chạm vào xe chúng như vậy mà vẫn dễ dàng để bọn họ đi qua. Hơn nữa có cảm giác bọn chúng đang không ngừng chuyển hướng, vụ này chắc chắn không phải tình cờ.

Đám Tề Mặc là người thông minh, lập tức hiểu Ly Tâm đã giở trò gì đó, hoặc nói dễ nghe hơn là có hành động gì đó. Bằng không, đối phương cũng không hỗn loạn như lúc này.

Ly Tâm chẳng nghĩ ngợi nhiều, chỉ biết nắm chặt vô lăng rồ ga điên cuồng tiến lên phía trước. Xem ra Bạch Ưng không phụ lòng tin của cô, đã mở một con đường sống cho cô. Nhưng dù không cần liên lạc với Bạch Ưng, cô cũng biết gây nhiễu từ xa như vậy nhiều nhất chỉ có thể duy trì trong ba mươi giây, cô không còn nhiều thời gian.

Trong khi người của Lam Bang chưa hoàn toàn hành động theo thông tin quấy rối, Ly Tâm không đợi được nữa, co điên cuồng đâm vào phòng tuyến cuối cùng của đối phương.

Phía trước có một chiếc xe đang rẽ ngang, Ly Tâm không có thời gian né tránh hoặc lái vòng qua, cô đánh tay lái, đâm thẳng vào đuôi chiếc xe đó.

Xe Jeep phần đầu rất cứng nhưng phần đuôi trống không, nên khi bị Ly Tâm đâm mạnh, chiếc xe lật một vòng. Ly Tâm lại nhấn ga lao vào sa mạc mênh mang, không buồn quan tâm tình hình đằng sau.

Chiếc xe vừa bị đâm của Lam Bang còn chưa kịp phản ứng, lại tiếp tục bị chiếc xe ở đằng sau Ly Tâm hất đi rất xa. Chỉ trong giây lát, cả đoàn xe của Tề gia vượt qua vòng vây của Lam Bang, lao vào sa mạc ngay trước mặt bọn chúng.

Mặt đất bắt đầu lún sụt, cảm nhận được rõ ràng lực kéo bánh xe xuống mỗi lúc một lớn, khiến bánh xe khó mà chuyển động được, Ly Tâm nghiến răng, lái chiếc xe Jeep với tốc độ cực hạn.

Đám Tề Mặc không ai mở miệng, tất cả đều làm theo ý của Ly Tâm. Lao ra khỏi vòng vây của Lam Bang rất nguy hiểm nhưng có một cơ hôi sống sót, tuy nhiên bây giờ là lúc họ đối mặt với nguy hiểm thật sự. Đám Hồng Ưng không biết Kim tự tháp có diện tích rộng bao nhiêu nhưng Tề Mặc và Ly Tâm đã được chứng kiến. Chiều rộng của Kim tự tháp khoảng năm, sáu trăm mét, chiều cao theo sự tính toán của Khúc Vi là hơn một ngàn mét, chỉ riêng một ngàn một trăm tám mươi bậc thang đó đã dài mấy trăm mét rồi. Kim tự tháp bị sụp đổ sẽ kéo theo mặt đất sụt lún với một sức mạnh vô cùng kinh khủng.

Ly Tâm cảm thấy co chư bao giờ lái xe khó như vậy, bánh xe dường như bi hút chặt xuống đất. Cô tăng tốc độ lên hai trăm cây số nhưng xe chỉ có thể chạy với tốc độ một trăm cây. Lực lún rất mạnh không ngừng kéo giật chiếc xe xuống bên dưới.

Đám Lam Bang ở đằng sau lưng cũng gào thét và điên cuồng tháo chạy. Sau khi đạn pháo của Tề gia đột ngột dừng bắn, bọn chúng mới phát hiện có điều bất thường. Tuy nhiên, chúng chưa kịp phản ứng, đất đã bắt đầu sụt lún, lực hút cực lớn làm bọn chúng cuồng loạn bỏ chạy.

Kim tự tháp có lẽ là tòa lớn nhất trong số những Kim tự tháp đã được phát hiện ở Ai Cập đang sụp đổ. Thuốc nổ cộng với biện pháp bảo vệ của người Ai Cập cổ đại khiến Kim tự tháp hoàn toàn sụp đổ. Không gian có độ cao cả ngàn mét đột nhiên bị rút lại, làm lộ ra cả một vùng rộng hàng trăm mét vuông, cát ở bên ngoài tràn vào như nước lũ, vùi lấp từng khoảng trống như một chiếc phễu khổng lồ.

Kajin là khu vực nằm ở trung tâm sa mạc, mặc dù nơi này có nguồn nước nhưng cát vẫn chiếm đa số. Những gò cát cao bị một lực hút mạnh điên cuồng hút về một chỗ như làm rung chuyển đất trời.

Tuy nhóm Tề Mặc và Ly Tâm không nghe thấy tiếng kêu thét thảm thương từ phía người của Lam Bang, cũng không chứng kiến cảnh bọn chúng tháo chạy nhưng họ hoàn toàn có thể tưởng tượng ra. Lúc này, trong cơn hoảng loạn chúng bật tất cả đèn pha ô tô. Hoàng Ưng quay lại nhìn, thấy ánh đèn pha từ nhiều ô tô chiếu sáng một vùng, cát vàng đang cuồn cuộn chảy về phía bọn chúng, cái hố đen ngòm phía sau giống một con quái vật đang há to cái miệng đỏ lòm của nó, vô tình nuốt trọn tất cả mọi thứ xung quanh trong sự im lặng tuyệt đối.

Chỉ trong giây lát, vô số ô tô của Lam Bang ở đằng sau đột ngột bị miệng con quái vật đó nuốt chửng, ánh đèn pha sáng loáng hoàn toàn biến mất, trả lại cho sa mạc đêm đen và sự yên tĩnh tột cùng, như thể cảnh tượng đèn pha sáng rực như ban ngày đó chưa từng xảy ra.

Hồng Ưng quay đầu lại, gương mặt anh ta vẫn lạnh lùng vô cảm. Không một ai lên tiếng, bầu không khí trầm mặc tuyệt đối, chỉ còn lại tiếng bánh xe Jeep ma sát trên cát, sức mạnh của thiên nhiên quả là vô cùng đáng sợ.

Đèn ô tô đã bật sáng, Tề Mặc đưa mắt quan sát mặt đướng,cát đang từ từ chảy về cái hố cực lớn ở đằng sau, không nhanh nhưng cũng không chậm, thoáng có cảm giác nó có xu hướng chảy ngày một nhanh hơn. Tề Mặc chau mày nhìn Ly Tâm: "Em đừng hốt hoảng".

Ly Tâm không đáp lời, cô biết lúc này có hoảng hốt cũng vô dụng, chỉ tập trung chiến đấu với cát và thời gian. Nếu thắng, bọn họ sẽ sống sót, còn nếu thua, bọn họ sẽ bỏ mạng ở nơi này.

"Lão đại, Ly Tâm, mọi người đã thoát khỏi nơi đó chưa? Mau trả lời tôi đi". Tiếng Bạch Ưng đột ngột truyền truyền đến chiếc hoa tai của Tề Mặc.

Tề Mặc cất giọng lạnh lùng: "Thoát rồi, chú chuẩn bị đi".

Bạch Ưng thở phào nhẹ nhõm khi nghe giọng nói của Tề Mặc. Ly Tâm thông báo với anh ta xong liền cắt đứt liên lạc, hoàn toàn không mở kênh liên lạc, anh ta không thể biết được tình hình thế nào, bây giờ nghe thấy tiếng Tề Mặc mới thấy yên tâm.

Bạch Ưng lạp tức trả lời: "Bạch Ưng rõ ạ, lần này tôi tuyệt đối không bỏ qua cho Lam Bang". Nói xong anh ta ngắt liên lạc, bắt đầu tiến hành bố trí một số việc đối phó với Lam Bang.

Cát chảy mỗi lúc một nhanh, Ly Tâm vẫn giữ tốc độ cao nhất. Nghe tiếng chiếc xe như sắp rời ra thành từng mảnh, thân xe không ngừng rung lắc khiến sắc mặt mọi người ở trên xe đều rất khó coi. Một khi chiếc xe Jeep xảy ra sự cố hay hỏng hóc, mọi người chỉ còn nước xuống âm phủ xây dựng thế lực của Tề gia.

Sắc mặt Ly Tâm cũng rất khó coi, nhìn thấy một đồi cát rất cao ở phía trước mặt, Ly Tâm nghiến răng, đánh tay lái tiến về phía đồi cát đó.

Hồng Ưng và Hoàng Ưng nhíu chặt lông mày, bây giờ không phải là lúc nên đi đường bằng phẳng sao? Tại sao Ly Tâm lại mất công sức leo lên đồi cát dốc như vậy? Tuy nghi hoặc nhưng hai người thông minh không tranh cãi với Ly Tâm, bởi bọn họ biết về phương diện xe cộ, cô rành hơn họ nhiều, cô quyết định chọn con đường này là có ý đồ của cô. Hồng Ưng và Hoàng Ưng nắm chặt thành xe, xe Jeep bắt đầu nhiêng năm mươi độ.

Đồi cát vô cùng lớn, xe của Ly Tâm nhích từng tý một, hoàn toàn trái ngược với tốc độ lao vùn vụt khi nãy. Mặc dù vậy, Ly Tâm vẫn ngoan cố phóng lên đỉnh đồi.

Cát chảy càng lúc càng nhanh về phía sau. Tiếng cát chảy xạo xạo khiến mọi người sởn gai ốc.

©STENT

Nhất định phải chạy lên đỉnh, gương mặt Ly Tâm càng trở nên nghiêm nghị khi đỉnh đồi đã hiện ra trước mắt nhưng xe không bò lên nổi. Cô hung hăng dùng hết sức nhấn ga, ánh mắt lộ vẻ hung dữ.

Lên hoặc xuống, tiến hoặc lùi, nếu không tiến về phía trước thì chỉ có thể lùi lại đằng sau, không còn sự lựa chọn nào khác. Ly Tâm gạt mạnh cần điều khiển, đánh vô lăng, chiếc xe Jeep gầm lên một tiếng xông lên đỉnh đồi.

Ly Tâm thở một hơi dài nhẹ nhõm, giữ nguyên tốc độ đi xuống dốc. Ở đằng sau, mấy chiếc xe Jeep của đám thuộc hạ cũng leo lên được đỉnh đồi và điên cuồng lao xuống dốc.

"An toàn rồi". Ly Tâm gạt mồ hôi trên mặt, tiếp tục lái chiếc xe Jeep đang hấp hối đi xa hết mức có thể.

Tề Mặc nhìn xuống dưới mặt đường, cát không còn chảy, nằm im trên mặt đất, đất ở đây cũng không có dấu hiệu bị lún sụt, tất cả chỉ còn lại sự yên tĩnh tuyệt đối.

Đồi cát cao ngất ở đằng sau đã ngăn chặn sự sụt lún, cả đồi cát này hoàn toàn có thể lấp đầy cái hố lớn đó. Tất cả mọi người lúc này mới thở phào, Ly Tâm quả nhiên là người có bản lĩnh, nhiều lúc không phải tốc độ mà là đầu óc quyết định tất cả.

Tề Mặc khẽ gật đầu, giơ tay vuốt tóc Ly Tâm.

Mấy chiếc xe Jeep ở đằng sau đang phóng như bay xuống dốc không giữ nổi thăng bằng liền lật nhào. Người của Tề gia ở trên xe thấy tình hình không ổn liền nhảy ra khỏi xe.

Đi thêm một đoạn xe của Ly Tâm cũng hoàn toàn chết máy, không thể nhúc nhích, nó chính thức trở thành đống sắt vụn. Ly Tâm tựa người vào thành ghế nói: "Những chuyễn còn lại các anh tự giải quyết".

Không đợi Ly Tâm mở miệng Hồng Ưng đã mở thiết bị thông tin mang theo bên người bắt đầu nối liên lạc. Ly Tâm quay sang nhìn Khúc Vi đang hôn mê bất tỉnh. Nếu không nhờ Hoàng Ưng ở đằng sau giữ chặt người ông ta, khi chiếc xe lao xuống dốc, có lẽ thân thể

Khúc Vi đã bị bắn đi phương nào, bây giờ trông ông ta không còn một chút sinh khí.

Ly Tâm biết bọn cô có thể đợi, nhưng Khúc Vi không thể đợi thêm, ông ta cần được điều trị càng sớm càng tốt. Tuy nhiên, cô cũng không hoảng hốt vì tin tưởng vào khả năng làm việc của đám Hồng Ưng. Ly Tâm ngẩng đầu nhìn bầu trời, đêm tối ở sa mạc vô cùng lạnh lẽo. Vừa rồi do quá căng thẳng nên cô không để ý, bây giờ cô mới thấy buốt giá vào tận xương tủy. Ly Tâm liền nhảy ra sau xe chen sát vào người Tề Mặc. Tề Mặc liền giơ tay ôm Ly Tâm vào lòng, dùng thân hình cao lớn của hắn sưởi ấm cho cô.

Không khí xung quanh vô cùng yên tĩnh, nhưng Ly Tâm biết, đây là sự yên lặng trước một cơn phong ba bão táp sắp ập đến. Hôm nay xảy ra vụ này, e là Tề gia và Lam bang sẽ chính thức khai chiến.

Chương 89: Nguồn gốc của sự cấm kỵ

Một chiếc máy bay nhanh chóng xuất hiện, đưa tất cả mọi người rời khỏi Ai Cập trở về nước Mỹ.

Vài ngày sau, tại nhà chính của Tề gia, Ly Tâm đi bộ tới một ngôi biệt thự nằm ở góc hẻo lánh nhất. Cô thấy Khúc Vi đang chậm rãi tập thể dục trong vườn hoa, ánh nắng chiếu lên người ông ta. Ly Tâm nhướn mày, sau khi tắm rửa sạch sẽ, Khúc Vi cũng đã trở lại bộ dạng con người. Ông ta có gương mặt trẻ trung, lại mặc đồ casual nên nhìn không ra ông ta đã ngoài bốn mươi, trông ông ta rất rạng rỡ và vui vẻ.

“Hi, Tiểu Ly Tâm”. Đang bận tập thể dục, Khúc Vi tươi cười chào hỏi khi thấy Ly Tâm tiến lại gần.

Ly Tâm lườm Khúc Vi, không biết nói với ông ta bao nhiêu lần rồi, chỉ cần gọi tên cô là được, sao ông ta cứ thích thêm chữ “Tiểu” vào đằng trước, nghe kỳ cục chết đi được. Tuy nhiên, trước bộ dạng vui vẻ và thân thiện của Khúc Vi, Ly Tâm không nỡ tạt gáo nước lạnh, cô chỉ nói lạnh lùng: “Ông vẫn chưa chết sao?”.

Khúc Vi mỉm cười ra hiệu Ly Tâm vào trong nhà ngồi: “Diêm Vương không chịu nhận chú thì chú còn cách nào khác?”. Ngừng lại một lúc, Khúc Vi mỉm cười dịu dàng với Ly Tâm: “Cháu ngoan, mau gọi một tiếng chú đi”.

Ly Tâm lập tức dừng bước, cô nghi ngờ hôm nay đến thăm Khúc Vi có phải là một hành động sai lầm. Khúc Vi hình như tiên liệu được phản ứng của Ly Tâm, ông ta thân mật vỗ vai cô rồi kéo cô vào biệt thự, đúng thái độ của bậc trưởng bối đối với hậu bối.

“Không ngờ Tiểu Ly Tâm lại đến thăm chú, chú rất vui”. Khúc Vi đi tập tễnh kéo Ly Tâm vào trong ngôi biệt thự. Đến khi cô ngồi xuống ghế, ông ta lại tươi cười nói.

Thấy Khúc Vi xưng hô rất tự nhiên, Ly Tâm chau mày nói: “Lúc đó là tôi ‘tùy cơ ứng biến’, ông có biết không? Ông đừng hễ mở miệng là chú này chú nọ như thế”.

Khúc Vi chớp mắt nhìn Ly Tâm: “Cháu muốn nói gì? Chú không phải là người Trung Quốc nên không hiểu ý cháu”.

Ly Tâm hết nói nổi, cô sử dụng thành ngữ Trung Quốc với một người Anh, ông ta hiểu được mới lạ. Cô liền hít một hơi rồi giải thích: "Tôi không có ý định nhận ông làm chú, do tình hình lúc bấy giờ khẩn cấp nên tôi mới nói như vậy. Tôi không hề có hứng thú với chuyện tự nhiên xuất hiện một bậc trưởng bối xen vào cuộc sống của tôi". Cô làm trẻ mồ côi bao nhiêu năm nay, đã sớm quen thân một mình. Ly Tâm cũng chưa từng mong muốn có người thân, vì vậy khi nghe Khúc Vi xưng "chú" với cô, cô cảm thấy rất kỳ quặc.

Khúc Vi liền xị mặt, nhìn Ly Tâm bằng ánh mắt ai oán: "Người Trung Quốc có câu 'Quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy'".

Ly Tâm tức giận trừng mắt với Khúc Vi. Vừa rồi ông ta còn tỏ ra ngù ngờ không hiểu, bây giờ lại đáp trả cô bằng một câu thành ngữ kinh điển. Đối diện với gương mặt giả bộ oán trách của Khúc Vi, Ly Tâm không thèm mở miệng. Cô thấy không ai đi thăm ông ta nên mới có lòng tốt đến đây, nào ngờ bị ông ta đùa bỡn, cô chẳng có hơi sức đâu theo hầu mấy trò của ông ta.

Thấy Ly Tâm đứng dậy chuẩn bị ra về, Khúc Vi vội kéo tay cô, mỉm cười nói nghiêm túc: "Ở lại đây nói chuyện với tôi một lúc đi. Người của Tề gia bị Tiểu Mặc huấn luyện, ai nấy đều lạnh lùng kiệm lời, một mình tôi ở đây chán quá".

Ly Tâm nhướn mày nhìn Khúc Vi, ông ta chỉ tay xuống ghế: "Ngồi đi, tôi buồn chán thật đấy".

Gương mặt Khúc Vi lộ vẻ chân thành. Buồn chán, ông ta dùng từ này rất đúng, sống ở Tề gia quả thật vô cùng tẻ nhạt nhưng cô nhưng cô không có thời gian cảm nhận sự buồn chán đó nữa. Thấy tay chân Khúc Vi vẫn chưa linh hoạt, Ly Tâm liền quay lại ngồi xuống.

“Vết thương của ông đã đỡ chưa?”. Ly Tâm đề cập thẳng vào mục đích chủ yếu của cuộc viếng thăm ngày hôm nay.

Khúc Vi mỉm cười gật đầu: “Đỡ nhiều rồi, nhưng do không kịp thời chữa trị, cánh tay tôi có lẽ không còn linh hoạt như trước được nữa”.

Viên đạn trúng cánh tay của ông ta, không được xử lý ngay, sau ba ngày vết thương bị hoại tử nghiêm trọng. Nếu không nhờ bác sĩ hàng đầu như Lập Hộ và thiết bị y tế tiên tiến nhất của Tề gia, chỉ e là cánh tay bị thương của Khúc Vi sẽ bị phế bỏ.

Còn chân ông ta chỉ trật khớp chứ không phải bị gẫy, nên vài ngày sau Khúc Vi đã có thể xuống giường đi lại. Tuy nhiên, do cơ thể vẫn còn yếu nên ông ta di chuyển tương đối chậm chạm.

Ly Tâm gật đầu: “Ông hãy thường xuyên tập luyện, sau này sẽ không sao đâu. Tôi nghe Lập Hộ nói vậy”.

Khúc Vi cười cười: “Cháu không cần an ủi tôi, tôi chẳng để ý đến vết thương nhỏ này, tôi cũng không chỉ dựa vào đôi tay kiếm cơm. À đúng rồi, cháu đến thăm tôi, còn Tiểu Mặc?”. Dù Khúc Vi không nói hết câu nhưng Ly Tâm hiểu ý ông ta.

Bắt gặp ánh mắt chờ đợi của Khúc Vi, Ly Tâm vừa gãi mũi vừa trả lời: “Sau khi về đây, lão đại đi Italy ngay, chắc bây giờ anh ấy đang thương lượng với Giao Văn vụ gì đó, tôi đoán có lẽ vấn đề liên quan đến Lam Bang. Vì vậy hiện tại anh ấy không có mặt ở nhà chính của Tề gia”.

Ánh mắt Khúc Vi hơi tối lại, nhưng ông ta lập tức trở lại bình thường, mỉm cười hỏi: “Sao cháu không đi? Cháu không phải là thuộc hạ của Tiểu Mặc sao?”. Vừa nói ông ta vừa liếc chiếc nhẫn trên tay Ly Tâm.

Ly Tâm nhướn mày đáp: “Không chỉ có ông bị thương đâu, tôi cũng là bệnh nhân. Bây giờ ngay cả đi bộ, bụng cũng vẫn còn hơi đau. Tôi đi theo làm gì, tôi cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng”. Lúc ở trong Kim tự tháp bị kéo đi kéo lại, vùng bụng của Ly Tâm bị cọ xát tướp máu, vô cùng đau rát. Tề Mặc thấy vậy mới không đưa cô đi cùng mà để cô ở nhà nghỉ ngơi, thật là hiếm có dịp nào như vậy.

Khúc Vi bèn lo lắng hỏi: “Cháu bị thương ở đâu, bây giờ thế nào rồi? Tuổi còn trẻ phải cố gắng giữ gìn sức khỏe, cháu là phụ nữ càng phải chú ý hơn”. Tỉnh lại từ cơn hôn mê, ông ta đã ở nhà chính của Tề gia. Ngôi biệt thự ông ta tĩnh dưỡng ngoài Lập Hộ và một người hầu không thấy bóng dáng một ai khác. Nghe Lập Hộ kể chuyện đám Tề Mặc thoát khỏi nguy hiểm như thế nào, Khúc Vi rất khâm phục Ly Tâm.

Ly Tâm lắc đầu: “Tôi không sao cả”. Hiếm có người thật lòng quan tâm đến cô, Ly Tâm bất giác mỉm cười.

Ngó lên ngó xuống thấy Ly Tâm đúng là không bị làm sao, Khúc Vi gật đầu: “Không sao thì tốt rồi, khi nào cùng Tiểu Mặc đi ra ngoài cháu nhất định phải chú ý an toàn. Thân phận và địa vị của Tiểu Mặc khiến những người ở bên cạnh nó dễ lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm, cháu nhất định phải học cách tự bảo vệ bản thân”.

Khúc Vi nói quá trúng ý cô. Ở bên cạnh Tề Mặc đúng là rất nguy hiểm, mạng sống của cô đã đi mất tám chín phần. Lần này Tề Mặc đột nhiên đi Italy, chắc chắn là đi gặp thủ lĩnh Mafia Giao Văn.

Nhưng tại sao hắn lại gấp gáp như vậy, hay là hắn không muốn ở cùng một chỗ với Khúc Vi. Có lẽ khả năng này không lớn, Tề Mặc không phải loại người nhỏ nhen. Nếu vậy, khả năng lớn nhất là hai bên thương lượng biện pháp đối phó Lam Bang, một trận phong ba bão táp lại sắp nổi lên, tính mạng của cô lại bắt đầu bị đe dọa.

Khúc Vi thấy Ly Tâm gật đầu lia lịa vẻ rất đồng tình, ông ta chống cằm nhìn Ly Tâm rồi nghi hoặc hỏi: "Ly Tâm, tôi cảm thấy rất kỳ lạ, từ trước đến nay Tiểu Mặc luôn căm ghét phụ nữ, tại sao cháu lại là ngoại lệ? Cháu hãy nói cho tôi biết đi, tôi thật sự muốn biết".

Ly Tâm lườm Khúc Vi: "Tôi cũng muốn biết tại sao tôi là trường hợp ngoại lệ. Đồng thời, tôi cũng rất hiếu kỳ tại sao lão đại ghét phụ nữ đến như vậy?"

Về phương diện khác của Tề Mặc, Ly Tâm hoàn toàn không quan tâm. Tề Mặc làm thế nào để ngồi lên vị trí lão đại với thân phận con riêng, trong quá trình đó hắn trải qua những gì, Ly Tâm không hề cảm thấy hiếu kỳ. Tề Mặc đạt được vị trí ngày hôm nay chỉ có thể chứng tỏ hắn rất có bản lĩnh. Sự ra đời của một trùm hắc đạo chắc chắn sẽ có một quá trình vô cùng khủng khiếp và truyền kỳ, cái đó không tìm hiểu cô cũng biết. Chỉ riêng tính cách không gần gũi phụ nữ là cô tò mò từ lâu, vì nó trực tiếp dính dáng đến cô.

Thấy Ly Tâm nhìn mình bằng ánh mắt hiếu kỳ, sắc mặt Khúc Vi đột nhiên trở nên lạnh nhạt, ánh mắt lóe lên vẻ thương xót. Ly Tâm bèn nói: "Nếu không tiện, coi như tôi chưa hỏi". Mặc dù muốn biết nhưng cô không phải loại người thích chọc khoét nỗi đau của kẻ khác.

Khúc Vi lắc đầu: "Cũng chẳng có gì không tiện, nếu cháu muốn biết, tôi sẽ kể cho cháu nghe".

Trầm ngâm một lúc, Khúc Vi thở dài: “Trong xã hội, hai giới bạch đạo và hắc đạo luôn vạch ranh giới rất rõ ràng. Mặc dù đôi lúc thế lực và hành vi có hỗn tạp nhưng giữa gia tộc hào môn thực sự của hai bên, tuyệt đối không có chuyện liên hôn với nhau. Đây là quy tắc được hai bên ngầm thừa nhận từ lâu.

Tề gia là gia tộc sản xuất vũ khí lớn, là thế lực đứng đầu được giới hắc đạo công nhận. Khúc gia nhà tôi tuy không phải là gia tộc hàng đầu bạch đạo, nhưng cũng là hào môn xuất thân từ giới quý tộc Anh.

Chuyện chị gái tôi tại sao dính dáng đến bố Tề Mặc vì quá lâu rồi nên không nhắc đến nữa. Tuy nhiên, mãi đến lúc sinh Tề Mặc, chị gái tôi cũng không thể bước vào cửa Tề gia. Trong khi đó, bố của Tề Mặc vì thủ đoạn của lão đại Tề gia năm đó buộc phải cưới một người phụ nữ thuộc một danh gia vọng tộc khác trong giới hắc đạo”.

Ân oán hào môn là tình tiết vô cùng cũ kỹ nhưng vẫn liên tục diễn ra và thời nào cũng có người lao đầu vào, chỉ một chữ “tình” hại không ít người. Nghe đến đây, Ly Tâm bất giác lắc đầu.

Thấy Ly Tâm lắc đầu, Khúc Vi không hiểu sao cũng lắc đầu theo cô. Ông ta nhớ lại năm đó, trong gia tộc có nhiều người khuyên giải, nhưng chị gái ông ta vẫn cứ lao ra ngoài mà không hề quay đầu. Thần sắc chị gái ông lúc đó rất kiên quyết, không cho người khác cơ hội ngăn cản, cũng không cho bản thân một con đường lùi, khiến cuộc đời kết thúc trong bi thảm.

Ngừng một lát, Khúc Vi nói tiếp: “Chị gái tôi là một người ngoan cường, từ đó chị ấy không đi tìm Tề gia cũng không quay về Khúc gia mà sống một mình ở bên ngoài cùng Tề Mặc. Chị ấy chịu nhiều

khổ cực do áp lực từ hai gia tộc và sự quấy rối của những người cho rằng chị ấy làm mất mặt Khúc gia. Năm Tề Mặc ba tuổi, chị ấy bệnh rất nặng.

Chị gái tôi ngoài tôi ra không còn một họ hàng thân thích hay người bạn nào gần gũi chị ấy. Không ai chăm sóc chị ấy, Tề Mặc càng không có người chăm sóc. Tôi lại ở quá xa, không thể ngày ngày ngồi máy bay đi chăm sóc chị ấy. Người nhà tôi thấy tôi còn quan hệ qua lại với chị ấy liền cắt nguồn tài chính của tôi. Tôi không có tiền, cũng không yên tâm để người ngoài chăm sóc. Vì vậy tôi đã mất hai ngày cầu xin chị ấy cùng tôi trở về Khúc gia. Nhưng không ngờ chính tôi đã đẩy chị gái vào chỗ chết". Nói đến đây, Khúc Vi dừng lại trong giây lát.

Ly Tâm im lặng lắng nghe. Từ trước đến nay, cô không hề biết, hai giới hắc bạch đạo lại có quy tắc như vậy. Cô không biết người thực sự trong hắc đạo và bạch đạo lại coi nhau như kẻ thù. Có lẽ do mỗi bên đều có niềm kiêu hãnh riêng, đó là vấn đề huyết thống và sự kế thừa, chỉ những thế lực nhỏ mới nổi mới liên hôn với nhau, chỉ những gia tộc lớn có lịch sử lâu đời mới tuân thủ quy tắc một cách nghiêm ngặt. Và rất không may Tề gia là một gia tộc có lịch sử cả trăm năm, còn Khúc gia là hoàng thân quốc thích, không ai chấp nhận được ai.

Khúc Vi nói tiếp: "Những chuyện khác tôi không nói nhiều, nhưng cháu có thể tưởng tượng, người làm mất thể diện của cả gia tộc khi quay về nhà sẽ bị đối xử như thế nào. Phỉ nhổ, chửi rủa, cô lập, thách thức… chuyện gì những kẻ được gọi là người nhà cũng có thể làm ra. Tôi không biết, hóa ra người cùng một nhà có thể đối xử với nhau như vậy, chỉ vì thể diện mà hận không thể bóp chết chị ấy.

Chị gái tôi ốm nặng, nhưng Khúc gia mặc kệ, đến bố mẹ ruột cũng không hề hỏi han. Buồn cười thật, hóa ra thể diện còn quan trọng hơn cả mạng sống của con gái. Lúc đó tôi mới mười mấy tuổi, vừa chăm sóc Tiểu Mặc vừa chăm sóc chị gái, còn phải đối phó với thủ đoạn của người nhà. Tôi cố gắng làm tất cả mọi việc nhưng cuối cùng chẳng làm được gì". Nói đến đây, Khúc Vi đột nhiên đấm mạnh xuống bàn.

Ly Tâm nhíu mày, cô có thể tưởng tượng ra cảnh tượng đó, vì vậy mới cảm thấy người thân chẳng có gì tốt. Trẻ mồ côi như cô lại hay, người thân kiểu đó thà không có còn hơn.

Khúc Vi nghiến răng: "Khi tôi không ở nhà, Tiểu Mặc chịu khổ như thế nào tôi không biết. Tôi chỉ nhớ có một lần, tôi để quên đồ nên đột ngột từ trường trở về nhà, bắt gặp cảnh Tiểu Mặc trần truồng bị trói trên ban công của tháp chuông giữa mùa đông giá lạnh. Một đám phụ nữ đứng quanh nó cười ha hả. Tuyết tan chảy trên người nó hòa lẫn máu tươi từ những vết roi, trông rất đáng sợ.

Tôi không biết tôi xông lên ôm Tiểu Mặc như thế nào. Nhưng tôi nhớ rõ, Tiểu Mặc không hề khóc, đôi mắt vốn ngây thơ lanh lợi của nó lạnh đến mức ghê người. Lúc tôi ôm nó quay về phòng, nó lạnh lùng nói với tôi: 'Đừng nói cho mẹ cháu biết'.

Hôm đó tôi mới biết, đám chị em gái họ của tôi, họ hàng của tôi, thậm chí cả các chị gái ruột khác của tôi đối xử vô cùng tệ bạc với Tiểu Mặc. Chị gái tôi dù sao cũng là người của Khúc gia, bọn họ cũng không làm gì quá đáng. Nhưng Tiểu Mặc là người của Tề gia, là nghiệt chủng ngay cả Tề gia cũng không thèm nhận, là nguồn gốc khiến bọn họ bị cười nhạo, vì vậy bọn họ chửi rủa sỉ nhục, châm kim vào người, giày vò thân thể Tề Mặc. Lúc đó, tôi mới phát hiện trên

thân hình bé nhỏ của Tề Mặc chỗ nào cũng có vết thương, vết sưng tấy, vết roi đánh, khiến tôi không dám nhìn.

Cháu hãy tưởng tượng một đám phụ nữ vây quanh một đứa trẻ ba tuổi, cười nhạo châm biếm lai lịch, thân thế, thậm chí cả giới tính của nó. Bọn họ đánh đập và ra sức nhục mạ nó. Đàn ông của Khúc gia vì thể diện nên không ra mặt, chỉ sai khiến đám đàn bà và trẻ nhỏ ra tay, thật là châm biếm".

Khúc Vi đột nhiên cười khẩy, ánh mắt đầy phẫn nộ và chán ghét. "Đây mà gọi là quý tộc, mà gọi là thục nữ. Trung Quốc có câu 'lòng dạ đàn bà là hiểm độc nhất', câu này không sai chút nào. Tôi không thể hiểu nổi tại sao bọn họ lại có thể ra tay và nói những câu tàn nhẫn như vậy, còn không tử tế bằng mấy mụ đàn bà chua ngoa nanh nọc ngoài chợ. Thế mà họ tự xưng là quý tộc cơ đấy, ha ha ha. Đây chính là bộ mặt thật của giới quý tộc, bỏ đi lớp áo ngoài đẹp đẽ, bên trong toàn thứ dơ bẩn nhất".

Ly Tâm vô cùng kinh ngạc, đăm đăm nhìn Khúc Vi. Cô chưa bao giờ nghĩ Tề Mặc đã trải qua những chuyện này. Lúc đó hắn mới chỉ là một đứa trẻ ba tuổi, bọn họ phải nhẫn tâm đến mức nào mới có thể hành hạ hắn như vậy, hắn là một đứa trẻ rất thông minh và ngoan cường. Ly Tâm trầm mặc hồi lâu.

Khúc Vi dừng lại ổn định tâm trạng, mắt đỏ hoe nhìn ra ngoài cửa sổ: "Chị gái tôi là người thông minh, chị ấy nằm trên giường bệnh không thể động đậy nhưng không có nghĩa chị ấy chẳng hay biết gì. Chỉ là chị ấy không thể làm gì để phản kháng, chị ấy không có khả năng đó, chỉ có thể ngày một yếu đi. Sau những chuyện này, Tiểu Mặc từ một đứa trẻ hoạt bát đáng yêu ngày càng trở nên lầm lì ít nói, ánh mắt ngày càng lạnh lẽo. Ngoài tôi ra, nó không nói chuyện với bất cứ người nào ở Khúc gia.

Sau khi phát hiện ra Tiểu Mặc ở nhà bị hành hạ, đi đâu tôi cũng dẫn nó theo, dù đến trường tôi cũng giữ nó bên cạnh. Nhưng tôi nghĩ đã quá muộn để cứu vãn tình hình, Tiểu Mặc ghê tởm phụ nữ từ lúc đó, nỗi căm hận đến tận xương tủy, đến mức nó thậm chí không muốn chạm vào phụ nữ".

Ly Tâm im lặng, chậm rãi tựa người vào thành ghế sofa. Trong lòng cô hơi đau đớn, không biết là thương xót hay là gì, cô chỉ biết trong lòng có cảm giác chua xót. Hóa ra vì nguyên nhân này, Tề Mặc mới có quy tắc kỳ quái như vậy, mới không gần gũi đàn bà. Tề Mặc, hóa ra anh còn khổ sở hơn tôi. Ly Tâm đặt tay lên ngực, đúng vị trí trái tim. Chua xót quá, đến mức toàn thân cô vô cùng khó chịu.

Ly Tâm cất giọng lạnh lùng: "Nếu đổi lại là tôi, hôm nay tôi sẽ trả lại bọn họ gấp mười lần".

Khúc Vi ngẩng đầu trầm mặc hồi lâu rồi mới cúi xuống nói: "Mười lần? Cô còn mềm lòng hơn Tiểu Mặc. Lúc đó tôi luôn dẫn theo Tiểu Mặc, tôi không cho phép nó một mình ở bên cạnh chị gái tôi. Không ngờ một ngày trước năm mới, khi tôi và Tiểu Mặc đi mua thuốc cho chị gái tôi trở về nhà, tôi nghe thấy bố tôi nói chuyện với chị ấy. Đó là lần đầu tiên tôi nghe chữ 'chết' từ miệng bố tôi. Bố tôi nói 'Mày sống làm gì, chi bằng chết đi cho xong'. Câu nói này cả đời tôi không thể nào quên, đó là lời một người bố nói với con gái mình.

Câu nói rất tuyệt tình, rất lạnh lùng, bố tôi còn nói gì tôi không nhớ nữa. Tôi chỉ nhớ khi tôi bế Tiểu Mặc đi vào, chị gái tôi vừa khóc lại vừa cười, ánh mắt chị ấy nhìn Tiểu Mặc rất dịu dàng và áy náy. Chị vừa khóc vừa nói: 'Nếu mẹ đi rồi con phải làm sao?'.

Cháu biết Tiểu Mặc trả lời thế nào không? Nó chậm rãi nói từng từ một, ngữ điệu vô cùng lạnh lẽo: ‘Con sẽ sống tử tế. Hôm nay bọn họ nợ chúng ta, sau này con sẽ bắt bọn họ trả lại gấp trăm nghìn lần, con sẽ giết sạch người của Khúc gia, không chừa một mống nào’.

Tôi và chị gái đều sững sờ. Sau khi định thần lại, chị tôi nói với Tiểu Mặc: ‘Không, bọn họ là người thân của con, con có thể đối phó bọn họ, nhưng tuyệt đối không được sát hại bọn họ. Hãy hứa với mẹ, con sẽ không làm như vậy’. Tiểu Mặc im lặng hồi lâu, nhưng cuối cùng khi chị gái tôi sắp qua đời thì nó gật đầu”.

Khúc Vi thở dài một hơi, ổn định tâm trạng mới nói tiếp: “Ký ức của năm đó sâu sắc đến mức tôi không quên một từ một chữ. Đây chính là nguyên nhân khiến Tiểu Mặc căm ghét phụ nữ và hận đến mức chỉ muốn giết hết người của Khúc gia nhưng buộc phải đè nén”.

Lúc này, gương mặt Ly Tâm đầy sự phẫn nộ, cô nghiến răng: “Thảo nào anh ấy căm hận Khúc gia đến thế, thảo nào nhắc đến Khúc gia, tâm trạng anh ấy tồi tệ như vậy. Bị tổn thương càng lớn thì nỗi hận càng sâu, tại sao trước đây tôi không nghĩ tới điều này?”. Ly Tâm quên mất không phải cô không nghĩ tới mà cô hoàn toàn không bận tâm. Tác phong xưa nay của cô là chẳng bao giờ để ý đến những chuyện không liên quan đến bản thân.

Khúc Vi gật đầu: “Tính cách bạo ngược và tàn nhẫn của Tiểu Mặc được khơi dậy từ năm nó ba tuổi. Khi lâm chung chị gái tôi bắt Tiểu Mặc nhận lời là vì không muốn nó trở nên quá vô tình. Một người vô tình không chỉ gây tổn thương cho kẻ khác mà còn khiến bản thân bị tổn thương. Chị gái tôi rất thông minh, đến bây giờ tôi mới hiểu dụng ý của chị ấy. Chỉ có điều, Tiểu Mặc đã trở thành người thực sự lạnh lùng, không còn là đứa trẻ đáng yêu hoạt bát năm nào”.

Ly Tâm gõ tay xuống bàn, trong lòng cô xuất hiện một nỗi buồn bực vô cớ, khiến bây giờ cô chỉ muốn đánh một ai đó để giải tỏa. Ly Tâm biết quá trình ngồi lên vị trí cao nhất của một lão đại hắc đạo chắc chắn không thuận buồm xuôi gió, có thể suy đoán quá khứ của hắn cũng không tốt đẹp gì. Nhưng tận tai nghe thấy chuyện này, Ly Tâm cảm thấy rất chua xót, rất bực bội và khó chịu.

Im lặng một lúc, Ly Tâm khống chế tâm trạng đó, ngẩng đầu nhìn Khúc Vi: "Sau đó tại sao Tề Mặc lại ở Tề gia và có ngày hôm nay?". Tâm trạng bực bội kỳ lạ khiến Ly Tâm quên mất nguyên tắc không hỏi chuyện riêng của người khác của cô, mà câu hỏi này hoàn toàn không phải là do hiếu kỳ, cô đang truy hỏi quá trình trưởng thành của Tề Mặc, sự thay đổi về nội dung này có thể sẽ dẫn đến những sự thay đổi khác.

Thấy tâm trạng phức tạp trong mắt Ly Tâm, Khúc Vi nở nụ cười dịu dàng: "Sau khi chị gái tôi chết, bố tôi ra lệnh trả Tiểu Mặc về Tề gia. Nó là người của Tề gia, không phải là người Khúc gia nên không có lý do ở lại Khúc gia. Tôi thân cô thế cô không thể đấu lại bọn họ. Đến khi tôi tới Tề gia, Tiểu Mặc đã bị ném ở trước cổng Tề gia.

Tiểu Mặc đứng ở đó suốt một ngày một đêm, nhưng nó dứt khoát từ chối theo tôi đi về. Nó nói nó nắm vận mệnh của mình ở trong tay. Lúc đó tôi mới phát hiện, trong người Tiểu Mặc quả nhiên chảy dòng máu của Tề gia, dòng máu của một gia tộc máu lạnh ngông cuồng hung bạo. Số mệnh đã định kiếp này nó không thể đi theo con đường bình thường.

Tôi cùng Tiểu Mặc đứng ở trước cổng Tề gia một ngày. Cuối cùng, cánh cổng lớn của Tề gia cũng mở ra, bố Tiểu Mặc đưa nó vào

bên trong. Đợi đến khi tôi nhận được tin về Tiểu Mặc, nó đã trở thành lão đại của Tề gia, đã là nhân vật tung hoành hắc đạo.

Tôi còn nhớ rõ, năm đó nó mới mười chín tuổi, nó giết sạch toàn bộ người nắm quyền hành ở Tề gia, nó đạp lên máu tươi để leo lên vị trí cao nhất, trở thành nhân vật truyền kỳ trong giới hắc đạo, đưa Tề gia đến ngày hôm nay. Không ai dám công nhiên gây chuyện với nó". Nói đến đây Khúc Vi khẽ thở dài, không biết là tán thưởng năng lực của Tề Mặc hay phê bình thủ đoạn tàn bạo của hắn.

Thấy Khúc Vi dừng lại, Ly Tâm liền truy hỏi: "Sau đó thì sao?".

Khúc Vi gượng cười: "Tôi không có tin tức của Tiểu Mặc kể từ khi nó đặt chân vào Tề gia, do đó tôi làm sao biết được nó trải qua những gì mới có ngày hôm nay. Bây giờ, tôi không gần gũi nó bằng cháu".

Nghe Khúc Vi nói vậy, Ly Tâm liền gật đầu. Có lẽ chỉ Giao Văn mới biết rõ Tề Mặc làm thế nào để leo lên vị trí lão đại Tề gia, đám Hồng Ưng cũng chưa chắc đã biết.

Thấy Ly Tâm không lên tiếng, Khúc Vi đăm đăm nhìn cô dịu dàng nói: "Tiểu Ly Tâm, bao nhiêu năm qua Tiểu Mặc chưa bao giờ tiếp xúc với phụ nữ, cháu là người duy nhất. Tôi không biết tại sao Tề Mặc lại chọn cháu, nhưng Tiểu Ly Tâm này, cháu hãy hứa với tôi, Tiểu Mặc không phải là người xấu, cháu vĩnh viễn không được phản bội nó".

Nghe những lời vừa dịu dàng vừa thận trọng của Khúc Vi, Ly Tâm ngây người trong giây lát mới mở miệng: "Tôi không cho rằng Tề Mặc là người xấu". Có thể trong con mắt kẻ khác, Tề Mặc chẳng ra sao nhưng đối với cô, hắn không phải là người xấu. Hắn đánh

cược cả mạng sống để cứu cô, hắn không bỏ rơi thuộc hạ, hắn không phải là người xấu.

Khúc Vi gật đầu nói: “Thế thì tốt”.

Ly Tâm nhíu mày hỏi lại: “Tại sao tôi phải hứa với ông không phản bội anh ấy? Tôi có nói tôi sẽ phản bội anh ấy đâu. Anh ấy là lão đại của tôi, nếu phản bội anh ấy, tôi sẽ chết chắc. Chuyện này cũng cần hứa với ông hay sao?”. Sau khi nghe kể về quá khứ của Tề Mặc, trong lòng Ly Tâm rất khó chịu, đầu óc cũng không còn linh hoạt, cô thật sự không hiểu ý Khúc Vi.

Thấy Ly Tâm cau mày nhìn mình, mặt đầy vẻ ông nói gì ngốc vậy, Khúc Vi muốn cười cũng không cười nổi, ông ta chỉ hơi lắc đầu: “Cháu cứ ghi nhớ lời tôi là được, tôi không cần cháu hiểu vào lúc này, rồi một ngày nào đó cháu sẽ hiểu thôi. Đúng rồi, cháu đừng nói cho Tiểu Mặc biết chuyện tôi kể với cháu. Bằng không, cháu thì chắc không sao, còn tôi nó sẽ cho đi trộm mộ chim cánh cụt ở Bắc Cực mất”.

Vừa nói Khúc Vi vừa thận trọng nhìn Ly Tâm, Tề Mặc không còn là Tiểu Mặc năm nào. Nếu hắn biết ông ta kể lại chuyện quá khứ của hắn với Ly Tâm, chắc chắn hắn sẽ nổi trận lôi đình, ông ta không có khả năng ứng phó với cơn giận dữ của hắn.

Ly Tâm thấy vậy mỉm cười lắc đầu: “Tề Mặc không phải hạng người như ông nghĩ đâu. Nếu biết ông kể chuyện của anh ấy cho tôi nghe, nhất định anh ấy không thèm nhíu mày ấy chứ. Từ chuyện anh ấy không bao giờ kỵ húy người khác nhắc đến thân thế của mình, có thể thấy anh ấy hoàn toàn không để tâm đến mấy chuyện đó”.

Ly Tâm hạ giọng nói tiếp: “Tề Mặc là người máu lạnh vô tình, nhưng anh ấy càng là người kiêu ngạo. Anh ấy không cần sự thương hại và đồng tình, thứ anh ấy cần là sự sùng kính tuyệt đối và sự tin tưởng vô điều kiện. Trên đời này chẳng có việc gì anh ấy không thể làm được, những chuyện quá khứ không là gì cả, anh ấy càng chú trọng hiện tại và tương lai hơn, đó mới là thế giới của anh ấy”.

Ly Tâm tuôn ra một tràng dài mà không hề nghĩ ngợi, Khúc Vi hơi kinh ngạc. Lý do ông ta kể chuyện quá khứ của Tề Mặc cho Ly Tâm nghe là vì ông ta thấy Tề Mặc đối xử đặc biệt với cô nhưng vì vô tâm, cô không nhận ra đặc biệt ở chỗ nào. Khúc Vi muốn lợi dụng tuổi thơ bi thảm của Tề Mặc để khiến Ly Tâm nảy sinh lòng thương cảm, từ đó nhanh chóng tiến tới tình huống mà ông mong muốn (tình huống gì thì ai cũng biết), nhưng xem ra cách làm của ông ta không ổn, hoặc giả Ly Tâm không cần ông ta tô vẽ gì thêm.

Khúc Vi liền thở dài: “Bao nhiêu năm xa cách khiến tôi và Tiểu Mặc trở nên xa lạ, bây giờ tôi không hiểu nó bằng người mới đi theo nó mấy tháng. Có điều, tôi rất vui khi thấy Tiểu Mặc có con mắt không tồi. Người ta nói, cuộc đời có một tri kỷ, chết không đáng tiếc, nó có phúc nên mới gặp được hồng nhan tri kỷ như cháu”.

Ly Tâm ớn lạnh trừng mắt nhìn Khúc Vi, tâm trạng hơi chua xót của cô bị câu nói này của ông ta phá hủy hoàn toàn. Hồng nhan tri kỷ gì chứ, đùa à, cô có điểm nào giống hồng nhan tri kỷ của Tề Mặc? Ly Tâm liền trợn mắt nói: “Ông cho rằng Tề Mặc biết hồng nhan tri kỷ là gì sao? Ông cho rằng tôi và Tề Mặc có thể dính dáng đến cụm từ này sao? Đừng ra vẻ trưởng bối, Tề Mặc có phúc hay không, chẳng phải ông nói là xong”.

Thấy phản ứng của Ly Tâm như con gà bị nhúng nước sôi, Khúc Vi liền bật cười: “Được rồi, được rồi, không phải thì thôi, coi như tôi

đã nói sai. Xem ra ở trong cổ mộ lâu quá, tư tưởng của tôi không theo kịp xã hội hiện đại nữa rồi".

Nhìn vẻ mặt tươi cười của Khúc Vi, Ly Tâm liền hết giận, cô lườm ông ta rồi đột nhiên chuyển đề tài: "Đúng rồi, tại sao ông không làm quý tộc mà đi trộm mộ. Tuy nghề này có lợi nhuận cao, nhưng…". Nói chưa hết câu, Ly Tâm bỗng dừng lại, cô đã hỏi một câu thừa thãi.

Khúc Vi cười nói: "Làm người của một gia tộc như vậy có gì hay, không thoải mái bằng đi trộm mộ. Hơn nữa, đúng như cháu nói, nghề này lợi nhuận cao, có thể đủ cho tôi tiêu dùng thoải mái, tự do vô cùng".

Ly Tâm gật đầu đồng tình, tự do chính là thứ cô muốn, nhưng hình như bây giờ cô đã cách từ đó ngày càng xa. Đi theo Tề Mặc liệu có tự do hay không? Chắc chắn là không, có điều bây giờ Ly Tâm không còn thấy khó chịu với điều đó như trước, dù cô vẫn rất muốn có tự do.

Ngẩng đầu bắt gặp gương mặt tươi cười rạng rỡ của Khúc Vi, Ly Tâm đột nhiên cảm thấy khó chịu, cô đứng dậy: "Ông hãy nghỉ ngơi điều dưỡng đi, cần gì thì hãy nói với người hầu, chắc bọn họ cũng không dám cưỡi lên đầu ông. Tôi đi đây".

Nghe câu chuyện về nguyên nhân Tề Mặc căm hận phụ nữ, dù biết Tề Mặc từ lâu không còn là Tiểu Mặc bé nhỏ đó nữa, nhưng trong lòng Ly Tâm vẫn không dễ chịu. Nói là đồng cảm thì không đúng, nếu nói là thương xót thì cũng không phải, hai chữ này áp lên người Tề Mặc cảm giác rất kỳ lạ, kỳ lạ đến mức không thể tưởng tượng nổi. Thứ cảm xúc khó nắm bắt này thật đáng ghét. Ly Tâm

không hiểu gì cả, chỉ cảm thấy bực bội, đồ chết tiệt, đây là cảm xúc gì vậy.

Khúc Vi không giữ Ly Tâm lại, ông ta chỉ cười nói: "Khi nào rảnh hãy đến đây trò chuyện với tôi, nơi này buồn chán thật đấy". Ly Tâm gật đầu đi thẳng ra ngoài.

Dõi theo bóng lưng Ly Tâm, khóe miệng Khúc Vi lại cong lên, cô bé này tâm địa thiện lương, có nội tâm kiên cường hơn vẻ bề ngoài, tư duy độc đáo có thể nhìn ra bản chất của vấn đề. Có thể nhìn thấu nhân tình thế thái, nhưng về mặt tình cảm nam nữ lại vô cùng mơ hồ.

Khúc Vi vốn tưởng có thể ảnh hưởng đến Ly Tâm về mặt tình cảm để giúp cô hiểu ra, nhưng xem ra tác dụng không lớn lắm. Cô còn hồ đồ hơn ông ta tưởng tượng. Kể ra cũng tốt, vì đúng như cô nói, Tề Mặc không cần sự thương cảm và đồng tình, càng không cần sự thương cảm và đồng tình của cô. Ông ta cũng chỉ muốn người đặc biệt với Tề Mặc hiểu hắn hơn.

Tề Mặc có vô số thuộc hạ, người một lòng trung thành với hắn cũng không ít, đám Hồng Ưng, Hoàng Ưng có lẽ còn trung thành với Tề Mặc hơn Ly Tâm. Tề Mặc không cần thêm thuộc hạ trung thành nữa, hắn cần một người phụ nữ hiểu hắn, có thể giúp đỡ hắn, có thể yêu hắn và sống với hắn trọn đời. Có điều, hình như cả hai người trong cuộc vẫn chưa nhận ra điều đó, Tề Mặc không hiểu đã đành, cô bé Ly Tâm đầu óc lại quá đơn giản, Khúc Vi bất giác thở dài lắc đầu, nhiệm vụ của ông ta vẫn còn rất nặng nề.

Chương 90: Tình địch xuất hiện

Ly Tâm quay lại ngôi biệt thự của Tề Mặc với tâm trạng buồn bực, cô cũng không hiểu tại sao lại tự nhiên xuất hiện nỗi buồn bực đó. Nhưng Ly Tâm lập tức lấy lại tinh thần như tác phong vốn có của cô, nếu không hiểu thì không nghĩ đến nữa, dù sao chuyện này cũng chẳng liên quan gì đến tính mạng hay tiền đồ của cô, hiếm có dịp nào không ở cạnh Tề Mặc, cô phải thư giãn thoải mái mới được.

Ly Tâm gạt mọi tâm trạng không vui ra khỏi đầu óc, cô nhàn nhã đi vào phòng máy tính của Tề Mặc. Hai ngày nay dù Ly Tâm nghỉ ngơi tĩnh dưỡng nhưng Tề Mặc vẫn không tha cho cô, hắn bắt cô tìm hiểu trình tự của nội bộ Tề gia, đi sâu vào trung tâm Tề gia. Cô được phép tự do ra vào phòng điều khiển máy tính trung tâm, đây là nơi nắm toàn bộ bí mật của Tề gia. Nếu cô là gián điệp chắc sẽ giàu to, đáng tiếc cô không phải.

Ly Tâm không mấy hứng thú tìm hiểu bí mật và những vấn đề trung tâm của Tề gia, cô không có tham vọng leo lên đầu người khác. Bởi vì cô biết cái gì cũng có giá của nó, mà cô không muốn trả giá. Vì vậy Ly Tâm không mấy tích cực đọc tài liệu, cô tranh thủ lên mạng tìm được trò giải trí mới: chơi game online. Dù hơi ấu trĩ nhưng đồ họa rất đẹp, dùng để giết thời gian cũng không tồi.

Cô mở một phần mềm trò chơi, màn hình vi tính đột nhiên nhảy ra một ô message. Ly Tâm biết vừa có tin nhắn gửi đến. Phòng máy tính của Tề Mặc nối với mọi máy chủ của Tề gia, mọi tin tức sau khi được lọc cuối cùng cũng sẽ được gửi đến máy của hắn. Trong phòng có mười mấy máy tính, do đám Hồng Ưng, Hoàng Ưng giám sát.

Ly Tâm nhìn màu sắc ký hiệu message, đó là màu đỏ, có nghĩa tin tức được gửi đến từ khu vực do Hồng Ưng quản lý. Ly Tâm chau

mày, ô tin tức đè lên giao diện trò chơi của cô, do đó cô thuận tay mở ra xem. Tin tức tự động nhảy ra, chứng tỏ độ bảo mật không cao, không cần mật mã vẫn có thể xem được, vậy thì cô có xem cũng chẳng sao.

"Báo cáo về hành tung của Mộc Tùy Tâm", sắc mặt Ly Tâm lập tức thay đổi khi nhìn thấy hàng chữ ngắn gọn đó, ánh mắt cô tóe lửa. Cô không ngờ đây lại là báo cáo về tung tích của Tùy Tâm, Ly Tâm không nghĩ ngợi liền mở ra xem nội dung bên trong.

Trung tuần tháng trước, Mộc Tùy Tâm xuất hiện ở London, Anh quốc. Cô bị Tổ chức ăn trộm truy sát và bị thương, hiện đang trốn ở Hồng Kông, Trung Quốc. Tin tức do người phụ trách khu vực châu Á Thái Bình Dương gửi về.

Ly Tâm nhanh chóng đọc lướt qua nội dung message, cô giật mình nhảy lên. Tùy Tâm bị Tổ chức ăn trộm truy sát. Truy sát… Ly Tâm dán mắt vào hai chữ đó. Cô hít một hơi sâu, cố gắng đè nén tâm trạng chấn động và lo lắng. Truy sát là chuyện xảy ra từ tháng trước, còn bây giờ Tùy Tâm đang ở Hồng Kông, chứng tỏ chị ấy không sao. Vào giây phút này, Ly Tâm cảm thấy vô cùng may mắn khi Tề Mặc bảo cô làm quen với mọi thứ của Tề gia, cho phép cô ra vào phòng máy tính của hắn. Tùy Tâm, em nhớ chị quá.

Ly Tâm khôi phục tâm trạng bình tĩnh, nhanh chóng xóa tin nhắn. Tề Mặc dùng Tùy Tâm uy hiếp cô không phải ngày một ngày hai, bây giờ gặp may nhận được tin tức về Tùy Tâm, cô không có lý nào tiếp tục để điểm yếu của mình nằm trong tay Tề Mặc.

Biết được manh mối về Tùy Tâm, tất cả trở nên dễ dàng, khóe miệng Ly Tâm nở nụ cười rạng rỡ. Xem ra, Tề gia không hề coi trọng việc tìm kiếm Tùy Tâm, bằng không cấp độ truy tìm đã chẳng

thấp đến thế, bây giờ mới có tin báo về. Tề Mặc dùng Tùy Tâm uy hiếp cô một thời gian dài, cô còn tưởng hắn quan tâm đến việc này lắm. Nhưng xem ra chuyện nhỏ như vậy thật sự chẳng là gì đối với Tề Mặc, nhưng thế càng tốt, ngày hôm nay cô mới có cơ hội này.

Ly Tâm nhanh chóng khôi phục máy vi tính trở lại nguyên trạng rồi hớn hở ra ngoài. Hồng Kông là một nơi không tồi, nếu cô có thể tìm ra Tùy Tâm trước Tề Mặc thì đã biết mấy, không cần bị trói chân trói tay, không cần bị uy hiếp. Tuy bây giờ cô đã cam tâm tình nguyện làm thuộc hạ của hắn nhưng như vậy tâm tình cô sẽ hoàn toàn khác.

"Mộc tiểu thư, cô định đi đâu ạ? Có cần chuẩn bị gì không?". Người gác cổng ở Tề gia vô cùng kinh ngạc khi thấy Ly Tâm thong dong đi bộ ra ngoài, không mang theo một thứ gì, cũng không ngồi ô tô.

Ly Tâm bình thản trả lời: "Khỏi cần". Cô vừa nói vừa phất tay ra hiệu mở cổng.

Quy tắc là thứ quan trọng nhất ở Tề gia, phục tùng là thiên chức của kẻ dưới. Người gác cổng vội vàng cúi gập người rồi ấn nút mở cổng. Lời nói của người có vị trí cao hơn là mệnh lệnh tuyệt đối, không được chất vấn, không được nghi ngờ, chỉ có thể nghe theo.

Ly Tâm giữ bộ mặt nghiêm nghị đi ra khỏi Tề gia, mất hút trong dòng người đông đúc, ngay sau đó vẻ nghiêm nghị ấy biến mất. Ở trung tâm sầm uất nhất New York, sau khi cải trang từ đầu đến chân, cắt đuôi những người đi theo bảo vệ, Ly Tâm đi thẳng ra sân bay. Hồng Kông tôi đến đây.

Hồng Kông, một trong bốn con rồng nhỏ của châu Á, là thành phố sầm uất không đêm, được người Trung Quốc ví là "Hòn ngọc phương Đông", là một thành phố quốc tế hóa.

Sau hơn hai mươi tiếng đồng hồ trên chuyến bay thông thường, Ly Tâm xuất hiện ở sân bay Hồng Kông vào lúc trời tờ mờ sáng. Hít một hơi không khí có thể coi như là không khí quê hương, Ly Tâm vẫn giữ nụ cười tao nhã trên môi, nhanh chóng ra khỏi sân bay.

Ly Tâm thuê một chiếc xe thể thao, lái thẳng về địa điểm có người phụ trách khu vực châu Á Thái Bình Dương của Tề gia. Cô mạo hiểm đến Hồng Kông chỉ vì một mục đích, tìm ra tung tích của Tùy Tâm, sau đó đưa Tùy Tâm đến một nơi an toàn trong lúc Tề Mặc còn chưa phát hiện. Nếu Tề Mặc phát hiện ra hành động ngoài luồng của cô, chắc chắn hắn sẽ giải quyết cô ngay lập tức mà không cần hỏi nhiều. Vì vậy, cần nhất là tốc độ, hy vọng vụ này diễn ra thuận lợi, giải quyết xong cô lại chuồn về, tốt nhất là Tề Mặc không phát hiện ra.

Ly Tâm theo địa chỉ đến khu vực Cửu Long, tìm đến một nơi trông có vẻ giống quán bar. Bây giờ là ban ngày nên nó đóng cửa, nhìn từ bên ngoài trông không có vẻ gì bắt mắt. Ly Tâm hơi nghi ngờ, không biết đây có phải hang ổ của thuộc hạ Tề gia, Tề gia tệ hại đến mức này sao? Cô quả thật không dám tin, hay là cô đã nhầm lẫn?

Ly Tâm không biết, thực ra Tề gia không có hứng thú với thị trường Trung Quốc, vì vậy thế lực của Tề gia ở đây tương đối yếu.

Mặc dù vậy, Tề gia vẫn phải cắm chốt ở Hồng Kông. Đây là điểm liên lạc, cung cấp thông tin, kết nối các mối quan hệ… Sau khi quan sát kỹ lưỡng, phát hiện không nhầm địa chỉ, Ly Tâm liền mở cửa đi

thẳng vào bên trong. Động tác của cô tự nhiên như ở nhà, không cho người qua lại cơ hội chú ý đến cô.

Ly Tâm nhẹ nhàng đi vào bên trong, tất cả khóa cửa đối với cô chỉ là hàng trưng bày. Nhìn từ bên ngoài nơi này chẳng ra sao, nhưng bên trong bài trí không tồi.

"Anh Ly, có chuyện gì mà sáng sớm đã gọi hết huynh đệ tới đây?". Một giọng nói còn ngái ngủ hình như vọng ra từ phòng khách, Ly Tâm liền dừng bước, im lặng lắng nghe.

"Đợi mọi người tập trung đầy đủ, tôi sẽ tuyên bố sau. Chú hãy ngồi xuống đi, xảy ra chuyện lớn rồi". Một giọng đàn ông trầm tĩnh cất lên.

"Chuyện gì vậy, anh mau nói cho em biết đi, có phải chỗ chúng ta có vấn đề gì không?". Lại là giọng nói của người đàn ông vừa rồi, nhưng lần này không hề ngái ngủ mà hơi kinh ngạc và sốt ruột.

Người đàn ông có giọng nói trầm tĩnh đáp: "Không phải vấn đề của chúng ta, nhưng có khả năng liên quan đến chúng ta. Tôi nghe phong phanh từ bên trên, có khả năng tin tức về Mộc Tùy Tâm mà hôm qua chúng ta báo về tổng bộ xảy ra vấn đề". Ly Tâm nấp ngoài cửa sững sờ khi nghe thấy câu này.

"Mộc Tùy Tâm? Xảy ra chuyện gì, chúng ta có thế nào đều báo như thế".

"Tôi không biết, chỉ là năm giờ sáng nay, tổng bộ ở New York phát lệnh, Hồng Ưng đại nhân đích thân thông báo nhiệm vụ cấp một, toàn lực tróc nã Mộc Tùy Tâm".

Ly Tâm giật mình hoảng hốt. Trước khi đi cô đã xem kỹ, nhiệm vụ liên quan đến Tùy Tâm chỉ là cấp năm, vậy mà bây giờ nâng thẳng tới cấp một, chuyện này là thế nào?

"Cấp một ư?". Người ở bên trong kinh ngạc thốt lên, hiển nhiên anh ta cũng giật mình.

Ly Tâm nhíu chặt lông mày, nắm tay chuẩn bị bước ra. Cô đứng vị trí số sáu ở Tề gia, dù cấp bậc thấp hơn Hồng Ưng nhưng ở nơi này cô vẫn là lớn nhất. Nếu cô ra lệnh cho đám người ở đây đi tìm Tùy Tâm, bọn họ cũng không có quyền phản đối.

"Anh Ly, xảy ra chuyện gì mà gọi chúng em gấp thế?". Ly Tâm còn chưa kịp lộ diện, có mấy người đàn ông lao vào phòng, gấp gáp lên tiếng.

"Các chú đã tập trung đầy đủ thì nghe tôi nói đây. Sáng sớm hôm nay, tổng bộ ở New York đột nhiên phát lệnh. Thứ nhất, Hồng Ưng đại nhân truyền đạt nhiệm vụ cấp một, toàn lực tróc nã Mộc Tùy Tâm. Nhiệm vụ thứ hai cũng là nhiệm vụ quan trọng nhất, lão đại đích thân ra lệnh truy bắt cấp một đối với Mộc đại tiểu thư, nhớ giữ lại mạng sống".

Nghe xong câu này, tất cả đều trầm mặc, bao gồm những người trong phòng và Ly Tâm. Cô cảm thấy rất may là vừa rồi cô không đi vào trong, bằng không chẳng khác nào cô dâng mình đến miệng cọp. Ly Tâm lặng lẽ lùi bước, nơi này không thể ở lại lâu hơn.

Ly Tâm nhẹ nhàng chuồn ra ngoài, cô kéo chiếc mũ vành rộng xuống che kín khuôn mặt. Chiếc nhẫn trên tay không thể tháo ra, cô lấy băng dán vết thương dính thành một vòng che chiếc nhẫn.

Không biết Tề Mặc muốn gì, có phải hắn định dồn cô vào chỗ chết nên mới ra nhiệm vụ cấp một? Chẳng qua cô chỉ đi tìm Tùy Tâm mà thôi, không đến mức tàn nhẫn như vậy chứ? Giữ lại mạng sống có nghĩa là chỉ cần cô không chết, còn đánh cô thành gấu trúc hay đánh gãy tay chân cô cũng không sao? Cô chỉ lén lút bỏ đi, chuyện nhỏ xíu thôi mà, có đáng bị trừng phạt như vậy không?

Ly Tâm ngồi lên chiếc xe thuê, cô đập mạnh tay vào vô lăng, tạo thành tiếng động ầm ĩ, khiến những người đi bộ ở xung quanh giật mình. Cô rồ ga phóng xe đi, lúc này cô có cảm giác khóc không ra nước mắt. Cô đã hành động nhanh như vậy mà vẫn bị phát hiện, thế lực của Tề gia quả nhiên biến thái, vượt ngoài sức tưởng tượng của cô.

Ly Tâm không biết thật ra cô không gặp may. Cô vừa đi khỏi, tối hôm đó Tề Mặc đã trở về Tề gia. Người dưới ở Tề gia không dám hỏi hành tung của Ly Tâm, không có nghĩa Tề Mặc không dám. Vừa về đến nhà, hắn lập tức phát hiện cô không có ở Tề gia. Với khả năng sử dụng máy tính của Bạch Ưng, chẳng mấy chốc Tề Mặc đã biết Ly Tâm đi đâu, sắc mặt của hắn trở nên khó coi vô cùng.

Hơn nữa, Ly Tâm còn dám cắt mọi liên lạc, khiến Tề Mặc muốn không nổi giận cũng không được. Vì vậy khi Ly Tâm còn chưa đặt chân đến Hồng Kông, mệnh lệnh của Tề Mặc đã được truyền đến người của hắn ở nơi này.

Không biết nên nói Ly Tâm thông minh hay ngốc nghếch, đến máy bay riêng của Tề gia cô cũng không dám ngồi, cải trang thay đổi bề ngoài lao đến đây, kết quả cô thua ngay từ vạch xuất phát.

Ly Tâm trầm ngâm, do dự, suy tư hồi lâu. Cuối cùng cô quyết định chết sớm đầu thai sớm, sớm nhận lỗi mới là hành động đúng

đắn. Một khi không thể che giấu, cô nên nhận lỗi và hối cải, may ra Tề Mặc mới bỏ qua.

Nghĩ đến đây, Ly Tâm vội vàng mở thiết bị liên lạc. Cô còn chưa lên tiếng, giọng nói lạnh lùng của Tề Mặc trực tiếp truyền tới: "Về ngay". Ngữ điệu của hắn lạnh lẽo như gió ở Bắc Cực.

Ly Tâm tươi cười gọi: "Lão đại".

Tề Mặc trầm giọng nói: "Tôi cho em thời gian một ngày để xuất hiện trước mặt tôi. Nếu không, tôi sẽ giết cô ta".

Ly Tâm nghiến răng, quả nhiên Tề Mặc đã biết mọi chuyện. Cô im lặng một vài giây rồi nói nhỏ: "Đừng mà, lão đại, anh cũng biết tôi chỉ muốn tìm Tùy Tâm chứ không làm chuyện gì khác. Tôi không có ý định bỏ đi cùng chị ấy, tôi đã nói sẽ ở lại bên cạnh anh, tôi sẽ không nuốt lời. Bây giờ chị ấy đang bị thương, tôi cảm thấy không yên tâm. Lão đại, anh hãy để tôi đi tìm chị ấy, khi nào về, anh muốn xử phạt tôi thế nào cũng được". Giọng điệu của Ly Tâm bất giác mang chút khẩn cầu và nũng nịu.

Ly Tâm biết một khi Tề Mặc đã nắm rõ mọi chuyện, cô muốn che giấu cũng vô dụng. Vốn chỉ định lợi dụng lúc Tề Mặc bận rộn, cô tự giải quyết chuyện của Tùy Tâm. Bây giờ rơi vào tình huống này, phản kháng cũng vô hiệu. Thủ đoạn và thế lực của Tề Mặc ghê gớm đến mức nào, Ly Tâm đã từng chứng kiến, vì vậy cô chỉ còn cách ngoan ngoãn nhận lỗi.

Nghe giọng nói khẩn cầu của Ly Tâm, Tề Mặc lên tiếng, ngữ điệu vẫn lạnh lẽo như thường nhưng sát khí đã giảm bớt: "Tôi chỉ nói một lần".

Ly Tâm nắm chặt vô lăng, cô nhạy bén phát hiện ra sự thay đổi trong giọng nói của Tề Mặc. Ly Tâm hít một hơi sâu, nói tiếp: "Lão đại, anh cũng biết Tùy Tâm rất quan trọng đối với tôi. Anh đã không có ý giải quyết Tùy Tâm thì để tôi đi tìm chị ấy, được không?"

Từ trước đến nay Ly Tâm luôn nghĩ Tề Mặc thực sự dùng Tùy Tâm để uy hiếp cô, nhưng trong hai mươi tiếng đồng hồ trên máy bay, Ly Tâm đột nhiên hiểu ra, Tề Mặc hoàn toàn không có ý đó. Hắn không cần thiết phải dùng Tùy Tâm uy hiếp cô, nếu không làm gì có chuyện đến bây giờ Tề gia mới tìm thấy Tùy Tâm, làm gì có chuyện hắn phát lệnh tìm kiếm cấp thấp như vậy. Tề Mặc hoàn toàn không có ý đó, hay nói một cách khác hắn không coi trọng việc này. Tề Mặc cũng chẳng cần uy hiếp cô, hắn thấy cô thuận mắt, có tác dụng đối với hắn nên giữ cô ở lại bên mình, bằng không hắn sẽ hủy diệt cô, việc này đối với Tề Mặc dễ như trở bàn tay. Tề Mặc nhắc đến Tùy Tâm chỉ là do thuận miệng, hơn nữa đó là yếu điểm của cô. Nhược điểm của đối thủ, Tề Mặc sẽ không từ bỏ cơ hội lợi dụng.

Nghe những lời nói yếu ớt của Ly Tâm, cơn giận dữ trong lòng Tề Mặc từ từ tan biến. Lúc trở về không tìm thấy cô, hắn nổi giận lôi đình vì có cảm giác bị phản bội. Bây giờ thấy Ly Tâm thành khẩn nhận lỗi, Tề Mặc dịu đi nhiều, hắn cất giọng trầm trầm: "Về ngay".

Trước thái độ kiên quyết của Tề Mặc, Ly Tâm im lặng hồi lâu. Lời nói của Tề Mặc là mệnh lệnh, cô có thể tỏ ra cố chấp nhưng chắc chắn Tùy Tâm sẽ nhanh chóng rơi vào tay hắn, đến lúc đó người chịu thiệt chắc chắn không phải là hắn. Ly Tâm cất giọng đầy ấm ức: "Vậy thì anh hãy rút lại mệnh lệnh truy bắt Tùy Tâm, ngộ nhỡ những người đó không biết khiến chị ấy bị thương thì sao?".

Tề Mặc lạnh lùng giận dữ đáp: "Đó là tự em gây ra".

Thấy Tề Mặc nổi giận, Ly Tâm không thể kiềm chế, đập mạnh tay lái hét lớn với Tề Mặc: "Tại sao tôi không thể đi tìm Tùy Tâm, dù thế nào tôi cũng ngồi ở vị trí thứ sáu của Tề gia, việc cỏn con này tôi không thể tự quyết định sao? Tôi đâu phải là gì của anh… Á, làm gì vậy?".

Ly Tâm còn chưa nói hết câu, cô đột nhiên nhìn thấy mấy chiếc xe ở đằng trước giống như bị mất tay lái điên cuồng lao về phía cô. Chiếc xe đầu tiên cách cô hơn hai mươi mét, hai bên đều có tốc độ nhanh kinh hồn. Ly Tâm liền đạp mạnh vào chân phanh, đánh tay lái sang một bên.

"Chuyện gì vậy?". Nghe thấy Ly Tâm xảy ra chuyện, Tề Mặc ở đầu kia nghiêm giọng hỏi.

Pằng, một viên đạn bắn vỡ kính chắn gió, sắc mặt cô lập tức biến đổi, là đạn lạc. Ly Tâm vội vàng đánh tay lái, ba chiếc ô tô ở phía trước đi sát nhau, chiếm hết cả làn đường, không có khe hở cho Ly Tâm vượt qua. Tiếng phanh xe vang lên, bánh xe ma sát trên mặt đường, để lại dấu vết màu trắng mờ mờ.

Xe Ly Tâm thuê là một chiếc xe thể thao cũ kỹ chưa được cải tiến. Vì vậy dù có kỹ thuật siêu việt, Ly Tâm cũng không thể tránh khỏi mấy chiếc xe điên cuồng đi ngược chiều. Thân xe vừa vặn đang xoay ngang đường, cô liền bị mấy xe đó đâm thẳng vào, xe của Ly Tâm bị bắn ra khỏi làn đường.

"Khốn kiếp". Ly Tâm nghiến răng đánh tay lái, nhưng chiếc xe quá cũ nên cô khó có thể triển khai kỹ thuật.

Nhìn thấy cái dốc và bờ biển trước mặt, Ly Tâm nhíu chặt lông mày. Không hiểu tại sao cô tự nhiên lái xe đến nơi này, chắc là do

mải nói chuyện với Tề Mặc nên cô không để ý đường đi.

Thân xe cô va chạm vào hàng rào chắn bên đường, phát ra tiếng động rất mạnh, đằng sau vọng đến tiếng súng nổ không mấy kịch liệt nhưng đầy uy hiếp. Ly Tâm cảm thấy chiếc xe ngày càng mất kiểm soát. Một làn gió thổi qua, mang theo một mùi khét lẹt. Do quá quen thuộc với ô tô, Ly Tâm lập tức phát hiện bình xăng xe của cô đã bị rò rỉ.

"Xảy ra chuyện gì vậy? Em mau nói đi". Tề Mặc nghe thấy tiếng xe va chạm và tiếng súng nổ, sắc mặt hắn tối sầm, giọng nói đầy lo lắng.

"Đâm xe, bắn nhau, xăng rò rỉ, sắp nổ". Ly Tâm nhanh chóng báo cáo ngắn gọn với Tề Mặc, ánh mắt cô bình tĩnh đến rợn người.

Ly Tâm chưa bao giờ rơi vào tình huống nguy hiểm tương tự khi cô cầm tay lái. Cửa bên tay lái của cô đang quệt mạnh vào hàng rào chắn nên không thể mở ra. Phía trước xuất hiện khúc cua, nếu cô tiếp tục tiến lên với tốc độ này, chắc chắn ô tô sẽ nổ tung.

Ly Tâm nhanh chóng thả chân tay rời khỏi cần ga và vô lăng. Cô xoay người đạp mạnh cửa bên ghế lái phụ, bất chấp xe không người lái sẽ đi như thế nào, Ly Tâm túm lấy nóc xe lấy đà leo lên nóc ô tô rồi nhảy xuống cái dốc và bờ biển ở phía trước mà không suy nghĩ nhiều, đó là đường duy nhất để sống sót.

Ly Tâm thuận theo trườn dốc trượt xuống bên dưới, cô cuộn tròn người để giảm thương tổn đến mức tối thiểu. Còn chưa lăn đến bờ biển, Ly Tâm đột nhiên nghe thấy tiếng nổ cực lớn ở phía sau, kế đó là một loạt tiếng nổ lần lượt vang lên. Trên bờ biển buổi sớm đang diên ra một "bữa tiệc" pháo hoa đặc biệt.

“Ly Tâm, mau nói đi, em thế nào rồi? Mau trả lời tôi”. Trong tiếng nổ ầm trời, giọng nói vừa gấp gáp vừa lo lắng của Tề Mặc vọng tới, dù bị che giấu dưới vẻ lạnh lùng nhưng Ly Tâm vẫn nhận ra, có điều cô không thể trả lời hắn.

Đau quá, lăn xuống bãi cát, Ly Tâm mới thở phào nhẹ nhõm. May mà cô phản ứng nhanh, bằng không không chết ở chỗ Tề Mặc mà nay lại chết ở nơi này, đây mới là truyện cười lớn nhất.

“Ly Tâm, mau nói đi, mau trả lời tôi, em có nghe rõ không?”

“Tôi nghe thấy rồi”. Ly Tâm ngồi bệt trên bãi cát vặn vặn cánh tay, kiểm tra toàn thân xem có thiếu bộ phận nào không rồi mới thều thào trả lời.

Thấy Ly Tâm lên tiếng, Tề Mặc dường như thở phào nhẹ nhõm. Ly Tâm nghe thấy liền nhanh nhảu nói: “Lão đại, xem ra tôi không thể trở về bên đó trong vòng một ngày, toàn thân tôi đau nhức quá”.

Không có tiếng trả lời, Tề Mặc trầm ngâm, Ly Tâm cũng im lặng. Từ độ cao mười mấy mét lăn xuống đây, cả người cô không đau mới lạ, cô không hề nói dối Tề Mặc.

Một lúc sau, Tề Mặc mới lạnh lùng nói: “Em hãy cẩn thận cho tôi”. Nói xong, hắn liền cắt đứt liên lạc. Ly Tâm bất giác cười thầm, Tề Mặc đã nhận lời cô.

Lại có tiếng súng nổ, sau đó là tiếng hai vật nặng rơi xuống đất, Ly Tâm liền định thần. Cô có bản lĩnh nhảy xuống, người khác chắc

chắn cũng có thể nhảy. Địa hình ở đây không quá nguy hiểm, nhảy xuống tuyệt đối không bị mất mạng.

Trên bãi cát có tiếng bước chân đi về phía Ly Tâm. Cô bất giác chau mày, bọn họ muốn giết người diệt khẩu? To gan thật đấy. Cảm giác tiếng bước chân sắp tiến lại gần, Ly Tâm đột ngột bật dậy, chĩa súng vào giữa trán đối phương.

Người ở trước mặt cô dù bộ dạng khá thảm thương nhưng không thể che lấp vẻ tuấn tú. Gương mặt anh ta lúc này chỉ thấy vui mừng và kinh ngạc, không hề có vẻ sợ hãi. Nhìn rõ người đàn ông đang đối mặt với họng súng của mình, Ly Tâm nhíu mày lạnh lùng nói: "Phương Tuấn Kỷ?"

"Tôi tìm em lâu lắm rồi". Toàn thân Tuấn Kỷ rất thê thảm, nhưng đôi mắt anh ta sáng rực.

"Ly Tâm, trời ơi, hóa ra là cô, là cô thật". Một giọng nói đầy xúc động từ đằng sau Tuấn Kỷ vọng đến, tiếp theo là tiếng bước chân lại gần.

Ly Tâm nghiêng đầu, nhìn ra sau lưng Tuấn Kỷ. Trên bãi cát có hai người đang nằm, máu chảy lênh láng, ngoài ra còn có hai người đàn ông khác đi về phía cô, mặt họ lộ vẻ vui mừng và kinh ngạc. Phát hiện là Tiêu Vân và Ngô Sâm, Ly Tâm vừa thu lại khẩu súng trong tay, vừa lạnh nhạt nói: "Gặp các anh chẳng có chuyện gì hay ho".

Tiêu Vân tiến lại gần, chộp lấy Ly Tâm, mừng rỡ nói: "Lâu rồi mới gặp cô, cô đúng là phúc tinh của tôi. Chỉ cần gặp cô là tôi thoát nạn, cô đúng là cứu tinh của tôi mà".

Ly Tâm trừng mắt với Tiêu Vân, anh chàng này sao có thể nhiệt tình như vậy. Tuy trước đây anh ta rất nhiệt tình nhưng bây giờ càng quá đáng hơn. Ly Tâm nghiêm giọng: "Bỏ tay ra".

Tiêu Vân vẫn chưa hết phấn khởi, Tuấn Kỷ từ nãy đến giờ không rời mắt khỏi Ly Tâm liền túm lấy tay Tiêu Vân: "Thấy vết thương trên người Ly Tâm chưa, cậu còn không buông cô ấy ra".

Tiêu Vân vội rụt tay về: "Tôi xin lỗi đã làm liên lụy đến cô, xin lỗi". Quần áo trên người Ly Tâm rách nát, da cô bị rách toạc nhiều chỗ, máu chảy ròng ròng.

Ly Tâm trừng mắt với Tiêu Vân, lạnh nhạt nói: "Anh biết là được rồi". Sau khi thốt ra năm từ, Ly Tâm liền quay người bước đi. Cô luôn gặp xui xẻo mỗi khi đụng phải bọn họ, trước đây cũng vậy, bây giờ còn hại cô suýt bỏ mạng, đúng là một đám "sao chổi".

"Ly Tâm, em đi đâu vậy?". Thấy Ly Tâm định bỏ đi, Tuấn Kỷ liền giơ tay định giữ cô lại. Ngô Sâm đứng bên cạnh vội vàng ngăn Tuấn Kỷ: "Chúng ta rời khỏi nơi này rồi tính sau". Vừa nói anh vừa chỉ tay về phía hiện trường.

Tuấn Kỷ nghiêm nghị gật đầu, anh ta liền đi theo Ly Tâm về phía trước. Ngô Sâm nhanh chóng gọi điện thoại, nơi này có động tĩnh lớn như vậy, chắc chắn không bao lâu nữa sẽ bị phát hiện, càng sớm rời khỏi đây càng tốt.

Ly Tâm thở hổn hển leo lên đường cái, một chiếc xe thể thao nhanh chóng đỗ trước mặt cô. Ly Tâm không thèm nhìn, quay người bỏ đi. Bây giờ cô không muốn dính dáng đến đám người phiền phức này, cô ghét nhất phiền phức.

“Ly Tâm, đúng là em rồi. Ly Tâm, chị đã tìm thấy em rồi”. Một giọng nữ mừng rỡ đột nhiên vọng tới, sau đó là tiếng bước chân. Ly Tâm không buồn phản kháng, mặc cho người ở đằng sau lao tới ôm chặt cô.

“Tú Thủy, chúng ta mau rời khỏi nơi này, có gì nói sau”. Ngô Sâm ngồi trước tay lái, thò đầu ra ngoài nói với Tú Thủy.

Tú Thủy nắm chặt tay Ly Tâm, kéo cô đi về phía chiếc xe: “Lần này chị sẽ không để em chuồn mất”.

Ly Tâm cau có quay sang Tú Thủy: “Chị đừng kéo nữa, em có nói không đi đâu”. Ly Tâm không ngốc, nơi này chẳng dễ bắt xe chút nào, nếu ở lại chắc chắn sẽ bị lôi về đồn cảnh sát làm nhân chứng. Hơn nữa, thái độ của Tú Thủy nhiệt tình như vậy, cô không nỡ lòng nào từ chối.

Tuấn Kỷ đang đứng tựa vào cửa xe chờ đợi, nghe câu nói của Ly Tâm, anh ta liền mỉm cười và giơ ngón tay cái lên với Ngô Sâm. Ngô Sâm nhìn Ly Tâm bằng gương mặt vô cảm, thần sắc trong ánh mắt anh ta rất lạ.

Chiếc xe phóng như bay, Ngô Sâm dừng lại trước một ngôi biệt thự cao cấp tại một khu vực đắt đỏ dành cho người giàu có. Ly Tâm còn chưa kịp phát biểu ý kiến, Tú Thủy đã lôi cô vào bên trong.

“Đây là món thạch hoa quả em thích nhất”. Vừa vào cửa, Tú Thủy liền nhét vào tay Ly Tâm một túi đồ ăn, toàn thứ Ly Tâm thích. Không thấy thì thôi, vừa thấy đồ ăn, bụng Ly Tâm liền sôi ùng ục. Cô chợt nhớ ra, do quá hưng phấn khi biết tin tức về Tùy Tâm nên cô hầu như không ăn uống gì trong suốt một ngày qua. Bây giờ có thể ăn ngon, Ly Tâm không tỏ ra khách sáo.

“Ly Tâm, sao cô bỏ đi mà chẳng nói một tiếng nào, hại chúng tôi tìm cô chết thôi. Cô có biết Tuấn Kỷ đã lật cả nước Mỹ mà không thấy cô đâu, làm chúng tôi cũng đen đủi theo, phát động mọi thế lực tìm kiếm cô. Cô đúng là có bản lĩnh, lặn một hơi biệt tăm biệt tích. Ly Tâm, ngoài tài nghệ lái xe của cô ra tôi không thể không khâm phục cô điểm này”.

Ly Tâm thản nhiên nói với Tiêu Vân: “Tôi có bảo các anh đi tìm tôi đâu”.

Tiêu Vân ngậm miệng, không biết nên trả lời như thế nào, Tú Thủy tiếp lời: “Nhưng bọn chị muốn tìm em”.

Ly Tâm ngẩng đầu nhìn Tú Thủy, bắt gặp ánh mắt dịu dàng của cô ấy, Ly Tâm liền cúi đầu tiếp tục ăn. Cô không bảo bọn họ đi tìm, nhưng cũng không thể ngăn cản người khác muốn tìm cô. Chữ “muốn” này bao hàm nhiều ý nghĩa, Ly Tâm không phải là người tuyệt tình, cô không thể tỏ ra vô tình với người thật lòng quan tâm đến cô.

Tuấn Kỷ mỉm cười, đưa một cốc nước lọc cho Ly Tâm: “Không ngờ gặp lại em trong tình huống nguy hiểm vừa rồi. Em thử nói xem có đúng với câu ‘Ta quay cuồng tìm nàng trong muôn vạn, Khi ngoái đầu chợt thấy bóng ai kia’ không?”.

“Sến quá”. Tiêu Vân đột nhiên kêu lên, làm động tác không chịu nổi rồi đi vào trong chỉnh đốn lại hình tượng.

“Em hãy nghỉ ngơi một lát. Vết thương của em cần nhanh chóng rửa sạch, dừng để bị nhiễm trùng”. Tuấn Kỷ lo lắng nói với Ly Tâm.

“Không sao”. Vết thương này chẳng là gì cả, nếu so với vết thương khi cô đi với Tề Mặc thì đúng là không đáng nhắc đến.

Tú Thủy lại đứng dậy: “Em nói gì thế, em bị thương nhiều như vậy sao có thể không xử lý. Để chị bôi thuốc giúp em”. Tú Thủy vừa nói vừa kéo Ly Tâm lên tầng trên. Ly Tâm nhíu mày, thấy Tú Thủy kiên quyết, cô liền đi theo Tú Thủy.

Ở tầng dưới, Ngô Sâm thấy Tuấn Kỷ dõi theo bóng Ly Tâm cho đến khi cô khuất dạng, bèn nhíu mày nói: “Tuấn Kỷ, cô Ly Tâm này có vẻ không đơn giản, cậu đừng chìm sâu quá”.

Tuấn Kỷ nhếch mép mỉm cười, nho nhã nói: “Thích một người có liên quan gì đến chuyện cô ấy đơn giản hay không?”.

Ngô Sâm bất giác lắc đầu. Lúc Tuấn Kỷ “lật” cả nước Mỹ để tìm Ly Tâm, anh ta và những người khác đều đoán, có lẽ anh chàng playboy này đã thật sự động lòng. Thế nhưng ngoài danh hiệu Vua tốc độ, thân thế của Ly Tâm có vẻ không đơn giản.

Ngô Sâm hạ giọng: “Chắc cậu cũng đã thấy cảnh tượng vừa rồi. Cô ấy thậm chí không hề chớp mắt khi chứng kiến chúng ta giết người, cô ấy còn bình tĩnh hơn cả tôi và cậu. Còn nữa, khẩu súng trong tay cô ấy không phải loại bán trên thị trường, mà là loại đặt sản xuất riêng hoặc súng của một người có thế lực lớn. Cậu đừng sơ ý quá”. Tuy chỉ liếc qua nhưng anh ta có thể khẳng định điều này.

Tuấn Kỷ lắc đầu, không tán thành ý kiến của Ngô Sâm: “Nếu Ly Tâm là Tú Thủy, liệu cậu có đề phòng như vậy không?”.

Ngô Sâm lập tức ngậm miệng, chỉ chăm chú nhìn Tuấn Kỷ. Đôi mắt Tuấn Kỷ sáng rực: "Tôi đã mất công đi tìm kiếm cô ấy lâu như vậy, không ngờ hôm nay tình cờ gặp lại cô ấy. Lần này, tôi tuyệt đối không buông tay".

Chương 91: Truy sát

Ly Tâm bị Tú Thủy kéo lên tầng trên. Tú Thủy xử lý vết thương của cô rồi bôi thuốc rất thành thạo. Ly Tâm không hiểu vì sao cô chỉ bị rách tí da mà phải lo lắng đến thế. Có điều nhìn động tác thành thục của Tú Thủy, Ly Tâm bất chợt nhớ đến đôi bàn tay lóng ngóng và thô bạo của Tề Mặc khi bôi thuốc cho cô. Ly Tâm mỉm cười, bây giờ nghĩ đến mới thấy khôi hài nhưng cũng rất tự nhiên.

Tú Thủy ngồi bên cạnh vừa bôi thuốc cho Ly Tâm vừa liên mồm nói: "Lần này kiểu gì cũng không thể để em bỏ đi mất, hại chị lo chết đi được, còn nhớ em nữa chứ. Hôm nay tình cờ gặp nhau, em hãy ở đây với bọn chị một thời gian. Nhớ cho chị phương thức liên lạc, chị rất sốt ruột khi không tìm thấy em, mau cho chị phương thức liên lạc đi". Tú Thủy vừa nói vừa trừng mắt với Ly Tâm.

Ly Tâm nhướn mày: "Em không dùng điện thoại di động, với lại em có việc cần giải quyết nên mới đến đây. Em không thể ở lại lâu hơn, lát nữa em sẽ đi".

"Không được". Vừa nghe Ly Tâm nói sẽ đi, Tú Thủy liền đứng phắt dậy, nhìn Ly Tâm bằng ánh mắt dữ tợn: "Em cần giải quyết việc gì thì hãy nói cho bọn chị biết, bọn chị sẽ giúp em, em không được

bỏ đi, sao có chuyện như vậy được chứ? Khó khăn lắm mới gặp lại, vậy mà em nói đi là đi, không được". Tú Thủy vừa nói vừa tức giận giữ chặt tay Ly Tâm.

Ly Tâm bóp trán: "Em có chuyện thật mà". Nếu không phải Tú Thủy quan tâm cô thật lòng, còn lâu cô mới giữ thái độ mềm mỏng như vậy.

Thấy Ly Tâm có vẻ kiên quyết, Tú Thủy liền gọi vọng xuống bên dưới: "Các anh mau lên đây đi, Ly Tâm nói cô ấy phải đi ngay bây giờ, nhanh lên". Ly Tâm lâm vào tình cảnh dở khóc dở cười.

"Tại sao em phải đi?". Loáng một cái Tuấn Kỷ đã xuất hiện ở cửa phòng chau mày nhìn Ly Tâm, khẽ hỏi.

"Tôi có việc cần làm". Ly Tâm thẳng thắn trả lời.

Tiêu Vân theo sau Tuấn Kỷ lên tiếng: "Có việc cũng không nhất thiết phải đi ngay. Hơn nữa chúng tôi có thể giúp cô, nơi này là địa bàn của Tuấn Kỷ, có khó khăn gì cô chỉ cần mở miệng là được, không cần cô đích thân ra mặt, cậu ấy chắc chắn sẽ giải quyết ổn thỏa cho cô".

Tuấn Kỷ gật đầu nghiêm túc nói: "Bất kể là việc gì, tôi cũng có thể giúp em".

Ngô Sâm đứng bên cạnh liếc Tuấn Kỷ. Lời hứa này có vẻ hơi quá, nếu Ly Tâm bắt anh ta giết người phóng hỏa, anh ta cũng sẽ giúp sao? Có điều Tuấn Kỷ dám nhận lời Ly Tâm, xem ra anh ta đã có sự chuẩn bị.

Ly Tâm ngẩng đầu, bắt gặp vẻ mặt nghiêm túc của bốn người. Ly Tâm quay sang Tú Thủy, thấy cô không ngừng gật đầu, nghĩ ngợi một lát cô mở miệng: “Tôi muốn tìm một người”.

Dù sao Ly Tâm cũng chẳng là gì ở địa bàn Hồng Kông, hơn nữa Tề Mặc còn phát lệnh huy động mọi thế lực của Tề gia ở đây để truy bắt cô. Tuy bây giờ Tề Mặc có khả năng đã thu hồi mệnh lệnh đó, nhưng nếu cô đi tìm người phụ trách châu Á Thái Bình Dương, chắc chắn cô sẽ bị giải thẳng về nước Mỹ, lãng phí thời gian cô tranh thủ được, còn nếu cô tự đi tìm, Hồng Kông tuy nhỏ, nhưng một mình cô biết tìm thế nào. Giờ có người tình nguyện giúp đỡ, vậy thì cô thử một lần xem sao.

Nghe Ly Tâm nói muốn tìm người, Tuấn Kỷ mỉm cười đáp: “Em nói đi”. Tìm người đối với Tuấn Kỷ là chuyện quá nhỏ, anh ta có thể hô phong hoán vũ ở địa bàn này, chỉ mỗi việc tìm người thì có gì khó khăn?

Tuấn Kỷ không hề tỏ ra đắc ý, cũng không do dự mà rất bình thản, chứng tỏ anh ta tin tưởng việc này hoàn toàn nằm trong khả năng của anh ta. Ly Tâm bất giác nhướn mày: “Đừng có xem nhẹ việc này, hiện tại Hồng Ưng của Tề gia đã ra lệnh bắt giữ cấp một người tôi cần tìm. Anh chỉ có hai ngày là nhiều nhất, liệu có thể giải quyết không? Nếu anh không làm được, tôi cũng không miễn cưỡng anh”. Không phải cô chỉ có thể cho Tuấn Kỷ bấy nhiêu thời gian mà cô chỉ có thể trì hoãn đến lúc đó là cùng.

Tuấn Kỷ nghe xong hơi chau mày, Tiêu Vân và Ngô Sâm ở bên cạnh đưa mắt nhìn nhau, Tề gia đâu phải đối tượng dễ nhằn. Tiêu Vân bất giác nói: “Tuấn Kỷ, việc này sẽ khiến cậu trực tiếp đụng độ Tề gia”.

Tuấn Kỷ nhìn gương mặt lạnh lùng của Ly Tâm, nhướn mày cười hỏi: “Tên của người đó?”.

Thấy Tuấn Kỷ dám nhận lời, Ngô Sâm và Tiêu Vân lại nhìn nhau nhưng không lên tiếng. Ly Tâm nói thẳng: “Anh ra giá đi”. Cô không thích nợ ân tình người khác, cũng không cần người khác giúp đỡ vô điều kiện, ân tình là thứ nhiều lúc không trả nổi.

Tuấn Kỷ chăm chú nhìn sâu vào mắt Ly Tâm, cười nói: “Được thôi, tranh người với Tề gia không quá nghiêm trọng cũng không phải chuyện nhỏ. Mười triệu đô la Mỹ, nếu em không có tiền, tôi có thể cho em nợ”.

Ly Tâm lập tức gật đầu: “Không thành vấn đề, tôi sẽ lập tức gửi ngay ba triệu vào tài khoản của anh. Số còn lại khi nào anh đưa người mạnh khỏe về cho tôi, tôi sẽ chuyển cho anh ngay”. Khoản tiền này Ly Tâm hoàn toàn có khả năng chi trả. Sau khi rời Tổ chức ăn trộm, cô tích lũy một khoản không nhỏ. Hơn nữa, Tề Mặc còn chia cho cô hai phần vạn thu nhập ở Đông Nam Á, chỉ riêng khoản này cũng đã là con số trên trời.

Tuấn Kỷ gượng cười lắc đầu. Anh ta đoán Ly Tâm là người có tiền, nhưng không ngờ cô có nhiều tiền đến thế. Mười triệu đô đâu phải con số nhỏ, vậy mà Ly Tâm sử dụng cứ như cỏ rác, sớm biết trước anh ta đã đòi nhiều hơn. Anh ta ra giá chỉ với một mục đích muốn dây dưa với cô nhưng thật không dễ dàng chút nào.

“Được rồi, được rồi, đã bàn xong thì em hãy yên tâm ở đây nghỉ ngơi đi. Tuấn Kỷ sẽ tìm người nhanh thôi. Còn bây giờ chúng ta xuống bếp, chị sẽ nấu mấy món em thích như sườn chua ngọt ấy. Em có muốn ăn không? Đi thôi”. Tú Thủy cười híp mắt kéo tay Ly Tâm ra khỏi phòng, Ly Tâm liền đi theo Tú Thủy.

Ở trong phòng, Tiêu Vân vỗ vai Tuấn Kỷ: "Người anh em, muốn quay đầu là bờ không dễ dàng như thế đâu. Lần này cần xem bản lĩnh của cậu rồi".

Ngô Sâm cũng trầm giọng nói: "Tự vác vạ vào thân". Nói xong, anh ta cùng Tiêu Vân đi xuống tần dưới.

Tuấn Kỷ mỉm cười đi theo bọn họ. Việc này tuy hơi khó nhưng anh ta tự nguyện, cũng không phải không có phần thắng nào trong tay. Chỉ cần anh ta tìm ra người quan trọng với Ly Tâm, anh ta không tin đến lúc đó Ly Tâm vẫn tỏ ra xa cách với anh ta.

Thời gian trôi qua rất nhanh, loáng một cái đã đến đêm. Ly Tâm nằm trên giường chăm chú nhìn trần nhà. Nghe Tú Thủy và Tiêu Vân nói chuyện, Tuấn Kỷ không chỉ riêng Hồng Kông mà còn có thế lực rất mạnh chống lưng trong cả khu vực phương Đông, vì vậy anh ta mới dám tranh người với Tề gia. Nếu anh ta thật sự có thực lực, có thể tìm ra Tùy Tâm trước Tề Mặc thì quá tuyệt, chỉ mong Tuấn Kỷ không làm cô thất vọng.

Nghĩ đến một tương lai có chút tươi sáng, Ly Tâm tươi cười nhắm mắt đi ngủ. Tiếng đồng hồ tích tắc đều đặn, kim đồng hồ đã chỉ ba giờ sáng.

Ly Tâm xoay đi xoay lại mà vẫn không ngủ được, cô đành ngồi dậy rồi giơ tay đập mạnh vào đầu. Không hiểu vì nguyên nhân gì, từ trước đến nay có bao giờ cô bị mất ngủ đâu. Hơn nữa Ly Tâm cũng chưa bao giờ phát hiện cô bị lạ giường.

Ly Tâm sờ tay xuống tấm đệm, rất mềm mại và ấm áp, nhưng cô vẫn không ngủ được. Ly Tâm thật sự muốn đi ngủ nhưng không thể chợp mắt, cứ cảm thấy buồn bực khó chịu.

Hay là do nóng quá? Ly Tâm chau mày, chỉnh điều hòa xuống hai mươi độ. Nhưng một lúc sau, cô lạnh đến phát run, không phải nhiệt độ, không phải do chiếc giường, cũng không phải do cô không muốn ngủ. Rốt cuộc là vì sao? Ly Tâm buồn bực ngồi dậy, ngẫm nghĩ xem có điểm nào không ổn.

Đưa mắt sang bên cạnh thấy chiếc giường lớn trống không. Ly Tâm lập tức hiểu ra vấn đề, giường rất rộng nhưng thiếu mất một người. Bên cạnh cô thiếu một người, thiếu một mùi hương, thiếu khuôn ngực vạm vỡ, thiếu một người ôm cô như chiếc gối ôm.

Ly Tâm sa sầm mặt, nhìn chằm chằm xuống giường hồi lâu. Cô than thầm, chẳng lẽ bản thân cô có khuynh hướng thích bị ngược đãi, tại sao cô lại để bản thân lệ thuộc vào thân hình rắn chắc như gang thép và mùi hương nhàn nhạt đó, thật là quá đáng. Sau khi tìm ra nguyên nhân, Ly Tâm biết có muốn cũng không ngủ được nữa, thế là cô đứng dậy đi ra ngoài.

Ông trăng tròn lơ lửng trên không trung chiếu sáng dìu dịu khắp không gian. Ly Tâm đứng ở ngoài ban công tối om, ngẩng đầu ngắm trăng. Cả đời này cô chưa bao giờ bị mất ngủ, trước đây ở xó xỉnh nào cô cũng có thể ngủ như thường. Hôm nay là lần đầu tiên cô bị mất ngủ trong hơn hai mươi năm qua.

Tất cả đều do lỗi của Tề Mặc, cô bị hắn ôm, hắn đè thành ra quen mất rồi. Mấy hôm trước ở Tề gia mặc dù Tề Mặc không ở nhà nhưng trên giường vẫn còn lưu lại mùi hương của hắn nên cô không có cảm giác bất ổn. Bây giờ đi nơi khác không ngờ cô chẳng thể chợp mắt.

Khi quay về cô phải tính sổ với Tề Mặc mới được, đều tại hắn cả, Ly Tâm tức đến mức bất giác tung nắm đấm vào không trung.

Dưới ánh trăng lúc ẩn lúc hiện, Ly Tâm lờ mờ nhìn thấy bóng người đang leo lên một góc tường của ngôi biệt thự. Ly Tâm im lặng ẩn mình trong bóng tối, chăm chú theo dõi bóng người đó.

Một tên, hai tên, ba tên… Ly Tâm nhẩm đếm, có tất cả mười mấy tên. Cô hơi chau mày, trò gì vậy, cô mới rời khỏi Tề Mặc, tưởng có thể nghỉ ngơi tử tế, sao tự nhiên lại gặp phải chuyện này, đám Tú Thủy dính dáng đến mấy vụ nguy hiểm từ lúc nào?

Ly Tâm đứng im quan sát. Kẻ nào có bản lĩnh gây chuyện thì có bản lĩnh "dập lửa". Nghe những lời nói của Tiêu Vân trước đó, Ly Tâm đoán chuyện này có liên quan đến anh ta, anh ta đúng là người hay gây thị phi.

Nhờ ánh trăng, Ly Tâm thấy những người đó ở dưới chân tường đang thận trọng bố trí thứ gì đó. Nhìn kỹ một chút, Ly Tâm nhăn mặt khi phát hiện ra, đó là thuốc nổ, đám người vừa đột nhập đang đặt thuốc nổ. Ly Tâm nghiến răng, siết chặt nắm đấm, tại sao cô đi đâu cũng không được yên thân? Ly Tâm lặng lẽ nhảy sang ban công phòng bên cạnh. Mặc kệ đám Ngô Sâm và Tuấn Kỷ, cô nên báo cho Tú Thủy thì hơn.

Ánh trăng chiếu sáng khắp nơi, nhưng rất may ban công phòng Ly Tâm và phòng Tú Thủy nằm ở góc khuất. Ly Tâm nhanh chóng từ ban công phòng bên cạnh nhảy sang ban công phòng Tú Thủy. Đúng lúc này, có một bóng đen cũng leo lên, Ly Tâm lặng lẽ bám theo bóng đen đó.

Bóng đen đẩy cửa phòng Tú Thủy rồi rón rén đi vào bên trong. Do ở khoảng cách gần nên Ly Tâm nhìn thấy bóng đen rút súng, cô nín thở nhẹ nhàng tiến lại gần bóng đen.

Bịch, một tiếng động cực khẽ vang lên. Tú Thủy ở trên giường còn chưa bị đánh thức, Ly Tâm đỡ bóng đen vừa bị ngất do cô dùng báng súng đập mạnh vào gáy hắn đặt xuống đất. Sau đó, Ly Tâm lao đến bên giường Tú Thủy, cô bịt miệng Tú Thủy và nói nhỏ: "Đừng động đậy".

Tú Thủy tỉnh giấc, vẫn chưa kịp giãy giụa, nghe giọng nói của Ly Tâm, cô liền thả lỏng. Ly Tâm định kéo Tú Thủy xuống giường, đúng lúc này, cửa phòng có tiếng động khẽ và mở ra trong đêm tối.

Ly Tâm chau mày quay lại, nằm đè lên người Tú Thủy, cô vội vàng bịt miệng và mũi Tú Thủy.

Một sát thủ có thể biết được người trước mặt thức hay ngủ qua hơi thở. Tổ chức ăn trộm đã dạy Ly Tâm kiến thức này từ năm cô mới mười tuổi. Bởi vì ngoài việc ăn trộm, bọn cô còn phải học cách bảo toàn tính mạng từ đám sát thủ được cử đến khi bọn cô thất thủ.

Một bóng người lặng lẽ đi vào trong, giơ tay quờ quạng về vị trí miệng Tú Thủy, đồng thời ôm Tú Thủy vào lòng. Ly Tâm lập tức chĩa súng vào người đó.

"Tú…". Bóng đen vừa đi vào còn chưa kịp nói hết câu, khẩu súng của Ly Tâm đã chĩa thẳng vào đầu anh ta. Trong đêm tối chỉ có tiếng đạn lên nòng. Bóng đen sững sờ, anh ta đứng yên không động đậy.

Ngón tay Ly Tâm đã chuẩn bị bóp cò, nghe người đó gọi tên Tú Thủy, Ly Tâm lập tức buông tay Tú Thủy, huých mũi súng vào người ở trước mặt: "Tránh ra". Nói xong, cô nhanh chóng nhảy xuống giường.

Nghe thấy tiếng Ly Tâm, người đàn ông dường như thở phào nhẹ nhõm, đứng tránh sang một bên nhường đường cho Ly Tâm. Anh ta bế Tú Thủy lúc này vẫn chưa kịp định thần lên, thì thầm: "Tuấn Kỷ đang đi tìm cô".

Ly Tâm không lên tiếng, lặng lẽ đi ra cửa, Ngô Sâm nhanh chóng bước theo cô, anh tạ hạ thấp giọng nói: "Đi bên này, đằng sau có người".

"Bên này chúng đặt thuốc nổ". Ly Tâm khẽ đáp lại rồi lách người qua khe cửa đi ra ngoài, Ngô Sâm sau một giây sững sờ cũng lập tức đi theo cô.

Ngôi biệt thự không rộng lắm, phía trước là bờ biển, đằng sau tựa vào vách núi. Phía trước có không gian tương đối rộng, chính là nơi Ly Tâm nhìn thấy đối phương gài thuốc nổ, còn khu vực hướng về vách núi là nơi Ngô Sâm nhìn thấy có nhiều người. Con người dù đông đến mấy cũng không đáng sợ bằng thuốc nổ.

"Tuấn Kỷ…".

"Nếu không thấy tôi, anh ta sẽ tự biết đường tìm đến đây". Ngô Sâm mới chỉ nói ra hai từ, Ly Tâm lập tức ngắt lời anh ta. Đây là kiến thức cơ bản, cô không đời nào quay lại tìm Tuấn Kỷ. Nghe Ly Tâm nói vậy, Ngô Sâm không còn thắc mắc tiếp tục đi cùng Ly Tâm về phía sau.

Bóng đen ngày một đông, bước chân của Ly Tâm mỗi lúc một nhanh hơn. Rơi vào hoàn cảnh này, tốc độ chính là thời gian, chỉ có tranh thủ thời gian, cô mới có cơ hội thoát khỏi nguy hiểm.

Hự, một tiếng động nhẹ vang lên, bóng đen ở đằng trước đổ vật xuống đất, Tuấn Kỷ xuất hiện trước mặt ba người mà không gây một tiếng động, anh ta hỏi khẽ: "Không sao đấy chứ?".

"Ổn cả". Tuấn Kỷ hỏi đơn giản, Ngô Sâm trả lời còn đơn giản hơn. Ly Tâm không nói lời nào tiếp tục đi thẳng, Tuấn Kỷ và Ngô Sâm lập tức bám theo cô.

"Đi bên này, Tiêu Vân đã xuống chuẩn bị rồi". Tuấn Kỷ kéo tay Ly Tâm khi thấy cô đi về phía nhà bếp.

Thấy Tuấn Kỷ chỉ tay về phía nhà vệ sinh, Ly Tâm nhớ ra nơi đó có một lối đi thông ra ngọn núi ở phía sau, cô không do dự lập tức đi theo anh ta.

Pằng, pằng, tiếng súng nổ từ phía dưới truyền đến. Sau một vài giây im lặng, tiếng súng đột nhiên dồn dập vang lên. Ly Tâm bất giác chau mày, tiếng súng phát ra từ chỗ Tiêu Vân, đúng là anh chàng đụng đâu hỏng đó, cô liền quay người chạy về phía cửa chính.

Đến lúc này, Ngô Sâm không thể tiếp tục bế Tú Thủy, anh ta đặt Tú Thủy xuống đất, một tay nắm chặt bàn tay đang run rẩy của Tú Thủy, một tay nhả đạn về những bóng đen không ngừng xuất hiện. Ngô Sâm kéo Tú Thủy lao ra cửa chính, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, vừa rồi bọn họ đã quên mất điều này.

Tuấn Kỷ do dự trong giây lát rồi tiếp tục lao về chỗ Tiêu Vân. Ly Tâm còn có Ngô Sâm đi cùng chứ Tiêu Vân chỉ có một mình.

Nghe tiếng súng nổ, những kẻ đột nhập biết chúng đã bị phát hiện. Vì vậy chúng không còn lén lút nữa, cả ngôi biệt thự tràn ngập tiếng súng.

Ly Tâm đi lom khom sát vào bờ tường. Trong đêm tối, nơi này là góc chết, không dễ bị phát hiện. Ba người từ cửa chính xông ra ngoài, tiếng súng mỗi lúc một kịch liệt. Tuy đều là súng giảm thanh nhưng trong đêm tối yên tĩnh, giảm thanh cũng nghe thấy rõ ràng.

Thỉnh thoảng có bóng đen ngã xuống trước mũi súng của Ngô Sâm, ba người lao ra ngoài cửa chính mà không gặp trở ngại lớn nào. Quả nhiên, nơi quang minh chính đại chẳng có mấy người trấn thủ.

Tiếng súng vẫn không ngừng vang lên từ phía của Tiêu Vân và Tuấn Kỷ. Ngô Sâm chau mày, giao Tú Thủy cho Ly Tâm, anh ta trầm giọng nói: “Hãy chăm sóc cô ấy”. Nói xong anh ta liền chạy vào bên trong ngôi biệt thự.

Chương 92: Khách quý tới nhà

Tú Thủy hoảng hốt giơ tay túm lấy Ngô Sâm, nhưng động tác không nhanh bằng anh ta. Tú Thủy không giữ được Ngô Sâm liền nghiến răng quay đầu chạy theo Ly Tâm. Vừa rồi cô nghe thấy Ly Tâm nhắc đến thuốc nổ, thuốc nổ là thứ có thể nổ bất cứ lúc nào, đi

vào trong đó chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm. Tuy nhiên, Tú Thủy biết Ngô Sâm không thể bỏ rơi hai người bạn ở trong ngôi biệt thự.

Ly Tâm không nhiều lời với Tú Thủy, cô chỉ nói nhỏ "Theo em" rồi chạy nhanh ra bên ngoài, lao về phía nhà để xe. Tú Thủy cố giữ bình tĩnh, chạy theo Ly Tâm.

Ầm ầm, tầng thấp nhất ở phía Đông ngôi biệt thự đột nhiên có tiếng nổ. Ly Tâm không quay đầu lại mà còn chạy nhanh hơn, cô đoán đám người đột nhập không thể khống chế nhóm Tuấn Kỷ nên châm ngòi nổ sớm hơn dự tính. Người của bọn chúng vẫn ở bên trong mà chúng dám châm ngòi nổ, xem ra đây không phải xã hội đen bình thường.

"Ly Tâm…". Tú Thủy run rẩy gọi Ly Tâm, cô không nói tiếp được nữa.

Ly Tâm vừa chạy vừa nói: "Sợ gì chứ? Bọn họ có bản lĩnh gây chuyện thì sẽ có bản lĩnh thoát ra ngoài". Nói xong cô nổ súng phá khóa cửa nhà để xe rồi nhanh chóng lao vào bên trong.

Từng đợt tiếng nổ truyền đến, may mà đối phương không dùng loại thuốc nổ cao cấp, bằng không ngôi biệt thự nhỏ này chắc chắn sẽ trở thành đống gạch vụn trong giây lát. Ly Tâm túm tay Tú Thủy lôi lên xe. Không có chìa khóa, Ly Tâm chọc ngoáy một hai giây, chiếc Ferrari màu bạc phóng như bay ra ngoài.

Ánh lửa chiếu sáng một góc trời, Ly Tâm đã quen với những cảnh tượng hoành tráng hơn thế này gấp nhiều lần nên sắc mặt cô không hề thay đổi. Cô dừng xe trước cổng ngôi biệt thự rồi nhìn đồng hồ trên tay: "Em sẽ cho bọn họ hai mươi giây". Đi theo Tề

Mặc một thời gian dài, Ly Tâm quen đếm thời gian bằng giây chứ không phải bằng phút hay giờ.

Nhìn ánh lửa lan rộng ở trước mặt, tiếng nổ không ngừng vang lên, Ly Tâm ngồi im lặng trên ô tô, sắc mặt cô lạnh lùng vô cảm. Cùng với tiếng nổ, vật thể trong ngôi biệt thự bay tung tóe, va cả vào ô tô rơi xuống đầu hai cô gái.

Chỉ có thể thấy trong ánh lửa, ánh mắt Ly Tâm lộ vẻ bất mãn, cô sờ tay lên cái trán vừa bị một mảnh đá nhỏ bắn vào. Ly Tâm thầm nghĩ, cô đúng là hâm mới chọn xe mui trần khiến toàn thân dính đầy bụi, khi nào về lại mất công tắm rửa.

Ầm, một tiếng nổ lớn vang lên, cả ngôi biệt thự bừng sáng trong phút chốc. Lúc này, tim Tú Thủy như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, cô không rời mắt khỏi lối ra ngôi biệt thự. Phát hiện đám Tuấn Kỷ từ trong biệt thự lao ra ngoài, Tú Thủy mừng rỡ hét lớn: "Ở đây, nhanh lên, mau lên xe, nhanh lên".

Đám Tuấn Kỷ phát hiện chiếc ô tô của Ly Tâm đang đỗ trong đêm tối ở phía xa xa. Nếu không phải Tú Thủy lên tiếng, chắc bọn họ cũng không nhìn thấy. Ba người đàn ông lập tức chạy như bay về phía xe ô tô của Ly Tâm.

"Còn ba giây nữa". Ly Tâm nhìn đồng hồ, sắc mặt không thay đổi. Hai tay cô đặt trên vô lăng chuẩn bị xuất phát, tình huống này quả thật không hề ảnh hưởng đến tâm trạng của cô.

Đám Tuấn Kỷ không hiểu ý Ly Tâm, Tuấn Kỷ chạy đằng trước bay người vào trong xe, đồng thời Ngô Sâm nhảy vào, trong khi đó, Tiêu Vân chậm hơn hai người một bước.

Hết ba giây, Ly Tâm lập tức rồ ga, chiếc xe phóng vọt đi. Tiêu Vân vẫn còn chưa kịp nhảy vào xe trợn mắt hoảng hốt, Tuấn Kỷ phản ứng nhanh nhoài người túm lấy Tiêu Vân, Ngô Sâm ở bên cạnh cũng nắm thắt lưng Tuấn Kỷ kéo mạnh về phía sau, cả hai hợp sức lôi Tiêu Vân lên xe.

Tiêu Vân thở hổn hển, hét lên với Ly Tâm: "Ly Tâm, cô làm gì vậy? Cô muốn lấy mạng tôi à, cô…". Anh ta còn chưa nói hết câu, một tiếng nổ cực lớn vang lên.

Tiêu Vân quay đầu, chỉ thấy cả ngôi biệt thự sụp xuống, khói lửa bốc đầy trời, gạch đá bắn tung tóe về bốn phương tám hướng. Tiêu Vân liền há hốc mồm, á khẩu trong giây lát.

Tuấn Kỷ tựa vào ghế xe, chăm chú nhìn Ly Tâm, cô hoàn toàn không để ý đến phản ứng của Tiêu Vân. Lần này gặp lại Ly Tâm, anh ta cảm thấy cô thay đổi không ít. Nếu trước đó cô tỏa sáng rực rỡ thì bây giờ cô đã biết cách giấu bớt ánh sáng, khiến bản thân cô càng trưởng thành hơn, chững chạc hơn, thứ ánh sáng phát ra từ người cô càng sắc nét và chói mắt hơn.

Tuấn Kỷ nở nụ cười nhàn nhã với Tiêu Vân: "Bây giờ chắc cậu đã biết cô ấy có phải muốn lấy mạng cậu hay không?". Tiêu Vân nhướn mày không lên tiếng.

"Tính toán chuẩn xác thật đấy". Ngô Sâm liếc Ly Tâm, lạnh nhạt nói, cô có thể tính toán chính xác thời gian phát nổ sau cùng và khoảng cách an toàn nhất, cũng như mất bao nhiêu thời gian để đến được đó. Việc tính toán hoàn hảo như vậy, đến anh ta cũng chưa bao giờ làm nổi.

Ly Tâm không đáp lời bất cứ người nào, cô lạnh lùng lái xe lao thẳng về phía trước. Tuấn Kỷ và Ngô Sâm đưa mắt nhìn nhau nhưng cũng chẳng bận tâm, bọn họ bắt đầu gọi điện thoại truyền đạt mệnh lệnh cho người của mình.

Đến lúc tờ mờ sáng, Ly Tâm lái xe tới bờ biển. Cô phanh kít lại, mở cửa bước xuống xe rồi quay lại lạnh lùng nhìn bốn người trên xe.

Tuấn Kỷ mỉm cười, giơ hai tay làm động tác đầu hàng: "Tôi xin lỗi, tôi không ngờ lại xảy ra chuyện này, khiến em hoảng sợ rồi". Câu cuối cùng không mấy thành thật bởi anh ta không thấy Ly Tâm có biểu hiện hoảng sợ nào.

Ly Tâm lạnh lùng trừng mắt với bọn họ: "Muốn kéo tôi xuống bùn phải không? Tôi có động chạm gì đến các anh đâu?". Cứ nghĩ đến chuyện hai lần gặp nguy hiểm trong một ngày kể từ lúc đụng phải bọn họ là cô thấy bốc khói lên đầu.

Tuấn Kỷ tươi cười nhảy xuống xe nhìn vào mắt Ly Tâm: "Tôi sẽ giải quyết tử tế, lần sau tuyệt đối không để xảy ra sơ suất".

"Anh còn muốn có lần sau nữa? Không có đâu". Ly Tâm vung tay chuẩn bị bỏ đi, trước mặt là lối vào thành phố, cô đã cố ý lái xe đến đây.

Tuấn Kỷ vội túm cổ tay Ly Tâm: "Tôi đảm bảo, tuyệt đối không có lần sau, em…".

Tuấn Kỷ chưa nói hết câu, tiếng gầm rú của động cơ ô tô từ xa đến gần trong giây lát, tốc độ nhanh kinh hồn. Tuấn Kỷ vội vàng nhảy vào trong xe, cất giọng trầm trầm: "Ly Tâm, mau lái xe đi".

Nghe tiếng động, Ly Tâm biết có chuyện không ổn, cô lập tức ngồi vào vị trí, nhấn ga đưa chiếc Ferrari lao vút về phía trước.

Điều khiển xe cao cấp như Ferrari, Ly Tâm hoàn toàn có thể phát huy thực lực của cô, chiếc xe phóng như bay trên đường. Tuy nhiên, kẻ đuổi theo ở đằng sau hình như cũng là cao thủ, xe của chúng không bị rớt lại quá xa.

Đằng trước đột nhiên vọng đến tiếng bánh xe ma sát trên mặt đường với tốc độ cao, Ly Tâm nhíu mày, đánh tay lái lao sang một làn đường khác, rồi quay đầu xe đi theo hướng ngược lại. Hành động của cô tạo ra cảnh tượng xe cộ hỗn loạn trên làn đường đó.

Ly Tâm nhân lúc hỗn loạn, lái xe ép những chiếc xe đang đi ngược chiều dạt sang hai bên, tạo thành lối nhỏ ở giữa cho cô. Chiếc xe đuổi theo bắt gặp xe của Ly Tâm đi ngược lại phía bọn chúng nhưng cũng chỉ biết trợn mắt nhìn xe cô đi qua, bởi chúng không có khoảng cách trống để lao sang làn đường đó.

Ngô Sâm nãy giờ không chú ý đến hành động của Ly Tâm, đột nhiên lên tiếng: "Vụ này không ổn, không giống phong cách của bang phái nhỏ mà Tiêu Vân gây hấn. Bọn chúng làm gì có khả năng đuổi cùng giết tận như vậy".

Tiêu Vân sa sầm mặt: "Tôi cũng cảm thấy có gì đó bất ổn, từ Nhật Bản đuổi đến Hàn Quốc, lại tới Hồng Kông. Tổ chức quy mô nhỏ bé như Yamaguchi không thể làm được".

Ly Tâm vừa tập trung lái xe vừa nghe bọn họ nói chuyện. Nghe đến tên tổ chức Yamaguchi, cô hơi nhíu mày, cô đã từng nghe qua tổ chức hắc bang này, nhưng ở địa bàn Âu Mỹ, Yamaguchi chẳng là gì cả. Nhưng nghe nói Yamaguchi tương đối có tiếng tăm ở châu Á,

bây giờ nghe Tiêu Vân nói vậy, hình như thực lực của bọn họ cũng không ra sao.

Thực ra Ly Tâm không biết, Yamaguchi là tổ chức hắc bang hàng đầu Nhật Bản, là thế lực lớn ở châu Á. Chỉ có điều, cả Ly Tâm lẫn đám Tiêu Vân và Ngô Sâm đều sống ở bên Mỹ, trong mắt bọn họ chỉ có Tề gia, Lam Bang và Mafia, đồng thời bản thân bọn họ cũng không vừa nên mới cho rằng Yamaguchi là thế lực nhỏ không đáng bận tâm.

Tuấn Kỷ gật đầu đồng tình: "Không phải bọn chúng".

Ngô Sâm quay sang Tuấn Kỷ: "Là ai? Cậu đã điều tra ra rồi?".

Thần sắc Tuấn Kỷ trở nên nghiêm nghị: "Nếu tôi không nhìn nhầm, thuốc nổ liên hoàn sử dụng ở biệt thự tối qua chính là sản phẩm của Lam Bang, đã bị đào thải từ bốn năm trước".

Tiêu Vân sững người: "Ý cậu là Lam Bang?". Ly Tâm cũng cảm thấy rất kỳ lạ, tại sao Lam Bang lại nhắm vào Tiêu Vân?

Tuấn Kỷ lắc đầu: "Chưa thể khẳng định được, tổ chức Yamaguchi là thuộc hạ của Lam Bang. Không có thể lực lớn mạnh thì không thể truy đuổi qua nhiều nước như vậy. Chúng hành động nhanh như cắt, đến tôi cũng bị ảnh hưởng. Có điều, tôi cảm thấy chúng chỉ đe dọa và cảnh cáo chúng ta chứ không có ý giết người diệt khẩu".

Ngô Sầm trầm mặc một lúc mới lên tiếng: "Nếu đúng là Lam Bang, tôi nghĩ chúng không nhắm vào tôi và Tiêu Vân, có khả năng mục tiêu của Lam Bang là cậu".

Tuấn Kỷ nhếch mép cười cười: “Tôi cũng nghĩ vậy”.

Tú Thủy liền cuống lên: “Vậy mà anh vẫn còn bình thản như không có chuyện gì xảy ra vậy à. Anh không mau tăng cường lực lượng bảo vệ đi”. Tú Thủy không biết Lam Bang hay Yamaguchi là gì, nói một cách khác cô không hề biết bọn chúng lớn mạnh thế nào, cô chỉ cảm thấy nếu chúng đã nhằm vào Tuấn Kỷ thì anh ta nhất định sẽ gặp nguy hiểm.

Tuấn Kỷ mỉm cười: “Nếu chúng dám động đến tôi, thì đã chẳng đến cảnh cáo kiểu này. Có điều, tôi muốn biết ý đồ của chúng, tại sao chúng dám cảnh cáo Phương gia chúng tôi?”. Ngữ điệu của Tuấn Kỷ tương đối bình thản, trên mặt vẫn là nụ cười lưu manh.

Tuy nhiên, chỉ có Ly Tâm bắt gặp tia lạnh lùng và sắc bén từ ánh mắt Tuấn Kỳ qua gương chiếu hậu. Cô đột nhiên cảm thấy, có lẽ anh chàng playboy này không chỉ biết mỗi việc cua gái.

Reng reng reng, điện thoại tùy thân của Tuấn Kỷ đột ngột reo vang, nụ cười trên môi Tuấn Kỷ hơi thay đổi, anh ta cười gượng gạo: “Ông già biết tin nhanh thật đấy”. Vừa nói anh ta vừa thở dài bắt điện thoại.

Ly Tâm lái xe đi lung tung không mục đích, cô buồn bực trừng mắt với Tuấn Kỷ qua gương chiếu hậu. Cô rõ ràng là khách hàng thuê anh ta tìm người, tại sao bây giờ cô lại trở thành lái xe của bọn họ. Bắt gặp nụ cười tươi rói của anh ta qua gương chiếu hậu, sắc mặt cô càng khó coi.

“Ly Tâm, rẽ trái”. Tuấn Kỷ cười híp mắt chỉ đường cho Ly Tâm.

Ly Tâm đạp phanh dừng xe, cô cất giọng lạnh lùng: “Tôi thuê chiếc xe này, tôi sẽ thanh toán tiền đầy đủ cho anh. Còn bây giờ, các anh xuống xe hết cho tôi”. Cô không muốn bị dây vào mấy chuyện phiền phức, mà những người ở trên xe hình như là phiền phức lớn.

Khóe mắt Tuấn Kỷ cong cong: “Đây là vật không bán, nhưng tôi có thể tặng em. Ly Tâm, em không muốn đi cùng chúng tôi, tôi sẽ không ép em. Nhưng sau khi tìm thấy Tùy Tâm, tôi sẽ đi đầu tìm em? Hơn nữa bây giờ tôi bị truy sát, tuy chỉ là lời cảnh cáo nhưng gãy chân gãy tay cũng là một loại cảnh cáo, em nhẫn tâm bỏ mặc chúng tôi ở nơi này sao? Không có kỹ thuật lái xe của em, chỉ e là chúng tôi chưa kịp đến nơi đã mất mạng.

Đúng rồi, quan trọng nhất là bọn chúng đến đây cảnh cáo tôi, đám Tú Thủy không nằm trong phạm vi cảnh cáo của chúng. Nhưng sợ là chúng thấy họ không thuận mắt sẽ ra tay với cả họ. Thế lực Lam Bang lớn đến mức nào, tôi không cần nói nhiều. Dù thế lực gia đình họ không phải bình thường, nhưng chịu thiệt vẫn là chịu thiệt, dù sao mạng sống cũng chỉ có một mà thôi”.

Ly Tâm quay đầu lạnh lùng nhìn Tuấn Kỷ: “Anh uy hiếp tôi?”.

Tuấn Kỷ mỉm cười lắc đầu: “Không, tôi chỉ thành tâm thành ý đề nghị em hãy đến nhà tôi trong khoảng hai ngày. Đợi vụ này giải quyết ổn thỏa, tôi tuyệt đối không ngăn cản, em muốn đi đâu thì đi. Em đã giúp tôi hai lần, đối phương sẽ tưởng em cùng hội cùng thuyền với chúng tôi. Bây giờ là lúc rất nguy hiểm”.

Thấy vẻ mặt chân thành và nghiêm túc của Tuấn Kỷ, Ly Tâm hơi nhíu mày. Tú Thủy ở bên cạnh nhoài người sang ôm tay Ly Tâm: “Ly Tâm, em nhẫn tâm bỏ chị ở lại đây sao? Phương Tuấn Kỷ có cả gia tộc lớn đứng sau nên không ai dám động đến anh ta. Chị chẳng

có gì cả, đi theo bọn họ cả ngày chỉ biết lo nơm nớp. Để đề phòng, chúng ta đến Phương gia hai ngày đi. Ly Tâm, coi như em đi cùng chị được không? Có em đi với chị, chị cũng yên tâm hơn".

Trước vẻ mặt khẩn cầu của Tú Thủy, Ly Tâm trừng mắt với cô: "Trước đây không có em, chẳng phải chị vẫn sống tốt đấy thôi". Miệng nói vậy nhưng cô vẫn rồ ga phóng xe đi. Cô không muốn tìm phiền phức thì phiền phức lại tự tìm đến cô, đáng ghét thật.

Tú Thủy thấy Ly Tâm tuy nói những lời vô tình nhưng lại lái xe theo hướng Tuấn Kỷ chỉ liền mỉm cười, Ly Tâm đúng là vẫn nể tình cô. Hơn nữa, tình hình bây giờ đúng như Tuấn Kỷ nói, anh ta là người có thế lực nên Lam Bang cùng lắm chỉ cảnh cáo, những người còn lại chẳng là gì đối với Lam Bang, nếu chúng động thủ, bọn họ chắc chắn sẽ chịu thiệt. Trong khi đó, Ly Tâm cũng không có thế lực chống đỡ sau lưng, nếu liên lụy đến Ly Tâm, bọn họ sẽ áy náy cả đời. Vì vậy đưa Ly Tâm cùng đến Phương gia mới là thượng sách.

Nhưng bọn họ không biết chỗ dựa của Ly Tâm lớn đến mức nào. Tề gia và Lam Bang công khai trở mặt không nói làm gì, còn nếu hai bên ở trạng thái bằng mặt mà không bằng lòng, dù đi đến đâu Lam Bang cũng phải kiêng dè Ly Tâm vài phần. Về phần Ly Tâm, cô nhận lời đến Phương gia không phải vì sợ Lam Bang mà cô lo lắng cho sự an nguy của Tú Thủy. Dù sao Tề Mặc cũng không bắt cô về ngay, cô sẽ đưa Tú Thủy đến nơi an toàn rồi tính sau.

Phương gia là một gia tộc nổi tiếng trong giới bạch đạo. Tuy nhiên, thế lực của bọn họ không ở Âu Mỹ mà ở nước Nga. Phương gia xưng bá ở hai địa bàn rộng lớn là Nga và Trung Quốc nên bọn họ cùng Tề gia và Lam Bang ở bốn châu Âu, Mỹ, Phi và Đại Dương tạo thành thế kiềng ba chân. Thế lực của Phương gia tuy không vang danh khắp bốn châu khác nhưng cũng không thể coi thường.

Lão đại đương nhiệm của Phương gia là bố của Phương Tuấn Kỷ, một nhân vật hô phong hoán vũ ở hai địa bàn Trung Quốc và Nga. Phương gia có sự nghiệp hiển hách trong giới bạch đạo, có mối quan hệ mật thiết với chính phủ hai nước. Ngành nghề quy mô lớn nhất trong tay Phương gia là khai thác dầu mỏ.

Sau khi đến Phương gia, Ly Tâm trở lại trạng thái vô lo như bình thường, cô vui vẻ cùng đám Tú Thủy hưởng thụ khoảng thời gian yên bình hiếm có.

“Ly Tâm, ngón tay của em bị thương từ lúc nào vậy, đưa chị xem nào”. Buổi chiều không có việc gì làm, Tú Thủy và Ly Tâm cùng đám Ngô Sâm chơi bida trong phòng giải trí của ngôi biệt thự, Tú Thủy lên tiếng hỏi khi thấy miếng băng y tế dán quanh ngón tay Ly Tâm.

Ly Tâm nhếch mép trả lời: “Không sao cả”. Nói xong cô cầm gậy đánh bóng, không trúng, Ly Tâm tránh sang một bên, nhường chỗ cho Tiêu Vân.

“Kỹ thuật không tồi”. Tuấn Kỷ không biết đi vào lúc nào, đứng ở bên cạnh mỉm cười khen ngợi Ly Tâm. Ly Tâm nghe vậy bất giác sờ lên miếng băng dán bọc quanh chiếc nhẫn.

“Đúng rồi, tối nay có một vị khách quý đến đây, chắc tôi không chơi cùng mọi người được, mọi người cần gì cứ dặn dò là được, không cần nể mặt tôi”. Tuấn Kỷ mỉm cười nói với Ngô Sâm vừa đi tới.

Ngô Sâm nhướn mày: “Khách quý? Trong con mắt của Phương gia cũng có từ này sao? Là ai mà ghê gớm vậy?”.

Tuấn Kỷ lắc đầu: “Tôi không biết, bố tôi dặn dò như vậy, ông già chỉ nói là có khách quý đến, nhưng không nói rõ là ai. Ông già sẽ đích thân tiếp đón, tôi đi theo, không cho phép bất cứ ai khác vào trong, chắc đây không phải là nhân vật tầm thường”. Tuấn Kỷ vừa nói vừa tỏ vẻ nghiêm nghị hiếm hoi.

Tiêu Vân để cây gậy đánh bóng xuống bàn đi tới: “Không phải là nguyên thủ quốc gia đấy chứ?”.

Tuấn Kỷ lắc đầu: “Nếu phải, đã không có chuyện ông già dặn dò kỹ thế. Tôi nghĩ chắc là một nhân vật lớn nào đó trong giới”.

“Là ai?”. Tú Thủy cũng góp lời.

“Nếu biết là ai đã không cần suy đoán”. Tuấn Kỷ mỉm cười.

“Vụ Lam Bang giải quyết thế nào rồi?”. Ly Tâm ngồi một bên lạnh lùng chen lời. Tề Mặc đang ở New York đợi cô, cô thật sự không dám ở lại nơi này lâu hơn.

Tuấn Kỷ vừa tiến lại gần vừa đáp: “Lam Bang và bố tôi có một số tranh chấp, không ai chịu nhường ai. Lam Bang hết cách nên đành dùng tôi để cảnh cáo bố tôi. Tuy nhiên, cách làm này mà khiến Phương gia cúi đầu, chúng tôi đã không có địa vị ngày hôm nay. Vì vậy rất xin lỗi, em vẫn phải ở lại đây hai ngày”. Tuấn Kỷ nói xong ngồi xuống cạnh Ly Tâm.

Nguồn ebook: https://www.luv-ebook.com

Ly Tâm nhướn mày, có chuyện gì mà Lam Bang làm căng với Phương gia như vậy? Tuy cô không biết Phương gia có thế lực lớn đến mức nào nhưng nghe khẩu khí chẳng coi Lam Bang ra gì của Tuấn Kỷ, có thể đoán Phương gia cũng không vừa. Nhưng Lam Bang tỏ thái độ nóng vội, lẽ nào Tề gia đã bắt đầu động thủ? Nên biết Tề Mặc không phải loại người chịu thiệt mà không đáp trả, nhiều khả năng Tề Mặc đã ra tay.

Nghĩ đến đây, Ly Tâm lại cầm cây gậy đi đánh bóng tiếp. Tuấn Kỷ thấy vậy không làm phiền Ly Tâm mà quay sang mỉm cười trò chuyện cùng đám Ngô Sâm, chỉ có điều từ đầu đến cuối sâu trong mắt anh ta luôn có vẻ nghiêm nghị.

Màn đêm buông xuống, Ly Tâm tươi cười cùng Tú Thủy, Tiêu Vân và Ngô Sâm rời khỏi phòng giải trí. Hiếm có dịp được vui chơi cả buổi chiều, sự bất mãn của Ly Tâm hoàn toàn biến mất, thay vào đó là tâm trạng vui vẻ.

“Sao lại canh gác cẩn mật như vậy?”. Mới rời khỏi phòng giải trí vài bước, Ngô Sâm đột nhiên lên tiếng.

Ly Tâm ngẩng đầu, chỉ thấy trên con đường lớn phía trước tòa nhà chính, đám người hầu cung kính xếp thành hai hàng, tất cả đèn đóm bật sáng trưng, khiến sân trước khu biệt thự sáng như ban ngày. Do phòng giải trí ở bên cạnh ngôi biệt thự của Tuấn Kỷ, cách tòa nhà chính không xa nên Ly Tâm có thể nhìn thấy rõ ràng, Tuấn Kỷ và một người đàn ông lớn tuổi đứng ở cửa tòa nhà chính, như đang chờ đợi khách quý. Ly Tâm bất giác nhướn mày, cảnh tượng này có vẻ giống lúc Tề Mặc trở về Tề gia.

“Bốn vị mời qua bên này”. Một người hầu cúi xuống làm động tác mời đám Ly Tâm đi về một hướng khác.

Ly Tâm mới đi hai bước, sân trước có tiếng ô tô vọng lại, cô bất giác quay đầu, thấy tất cả người hầu đều cung kính cúi xuống. Một hàng xe con từ từ tiến vào, thân xe ô tô một màu đen tuyền nên càng toát lên vẻ bá đạo trong đêm tối. Vỏ ngoài sáng loáng của chiếc Cadillac đầu đoàn cho người ta cảm giác vô cùng sắc bén và tôn quý.

Cadillac chẳng phải loại xe Tề Mặc ưa thích hay sao? Ly Tâm nhướn mày, đang định quay đầu đi tiếp thì thấy chiếc Cadillac dẫn đầu đột ngột dừng lại, cửa sổ xe từ từ hạ xuống, Ly Tâm bỗng nhiên có một cảm giác chẳng lành.

Chương 93: Đối địch

Kính xe màu đen từ từ hạ xuống, hơi thở Ly Tâm nghẹn lại ở cổ họng, lên không xong xuống cũng không xong. Ly Tâm rùng mình khi bắt gặp đôi mắt của người ngồi trong xe.

Ở trong chiếc Cadillac màu đen, Tề Mặc nhìn Ly Tâm bằng ánh mắt lạnh lùng, tuy không có sự uy hiếp hay sát khí, nhưng cũng đủ khiến Ly Tâm luống cuống đến mức không biết để chân tay vào đâu, chỉ có thể đứng im tại chỗ nở nụ cười ngây ngốc với hắn. Thật là hết nói nổi, Ly Tâm đối diện bất cứ người nào cũng hết sức thoải mái, chỉ riêng với Tề Mặc là như chuột gặp mèo.

“Vị tiểu thư này, mời đi theo tôi”. Người hầu được giao nhiệm vụ dẫn đám Ly Tâm và Ngô Sâm rời khỏi nơi đó vội nhấn mạnh khi thấy Ly Tâm đứng bất động, mắt không rời khỏi xe của khách quý.

Ly Tâm giơ chân, lại nhìn vào đôi mắt lạnh lẽo của Tề Mặc, cô than thầm trong lòng, bị bắt ngay tại trận thế này, bây giờ mà cô dám bỏ đi ngay trước mặt hắn thì đến mười cô cũng không bù đắp nổi. Hơn nữa trước sau gì cô cũng chẳng thoát khỏi bàn tay hắn, vậy chỉ còn cách đối diện. Nghĩ đến đây, Ly Tâm không để ý đến người hầu đang sốt ruột, cất bước đi về phía Tề Mặc.

Ngô Sâm đứng ngay bên cạnh Ly Tâm, anh ta phản ứng nhanh lập tức giơ tay túm lấy cánh tay cô nói nhỏ: “Cô làm gì vậy? Chúng ta mau đi thôi, người đàn ông đó chúng ta không dây nổi đâu”.

Ngô Sâm vừa nói vừa kéo Ly Tâm theo hướng ngược lại. Vừa rồi anh ta cũng bắt gặp đôi mắt của Tề Mặc, dù chỉ là trong giây lát nhưng cũng đủ thấy sự bá đạo tuyệt đối trong ánh mắt hắn, sự bá đạo không phải ai cũng có. Hơn nữa, ánh mắt lạnh lẽo của hắn chiếu vào Ly Tâm, khiến anh ta nổi da gà, không biết Ly Tâm có thể chịu đựng được không.

Ly Tâm bị Ngô Sâm kéo về phía sau vài bước, cô thấy ánh mắt Tề Mặc trở nên lạnh lùng hơn bèn lập tức giật tay ra khỏi tay Ngô Sâm: “Tôi biết”. Nói xong cô lại rảo bước về phía Tề Mặc.

Lúc này, Tuấn Kỷ đứng ở cửa tòa nhà chính cũng đã phát hiện ra hành động bất thường của Ly Tâm. Thấy Ly Tâm đi về phía chiếc xe với dáng vẻ miễn cưỡng, anh ta còn chưa kịp lên tiếng ngăn cản, chiếc xe Cadillac đỗ ở phía trước đột nhiên mở cửa, đám Hồng Ưng và Hoàng Ưng lặng lẽ xuống xe một cách có trật tự.

Tuấn Kỷ và Hồng Ưng đã từng tiếp xúc. Vừa nhìn thấy Hồng Ưng bước xuống từ cửa bên này, anh ta liền đoán ra khách quý là ai.

Bốn người đàn ông vừa xuống xe đều là những người tương đối xuất sắc, toàn thân toát ra khí chất lạnh lùng. Trong đó một người thấy Ly Tâm đi tới lập tức tiến về phía cô. Tuy Tuấn Kỷ chưa từng gặp Hoàng Ưng nhưng việc anh ta ngồi trong xe chính cũng đủ nói lên địa vị của anh ta.

Thấy Hoàng Ưng đi về phía Ly Tâm, Tuấn Kỷ nhíu chặt lông mày. Nếu khách quý đến đây chính là Tề Mặc, vậy thì quy tắc của Tề Mặc tương đối nghiêm ngặt, hắn không bao giờ cho phép phụ nữ lại gần hắn. Anh ta vội vàng mỉm cười đi về phía Ly Tâm.

"Vị tiểu thư này, ở đây…".

Đám người hầu đứng cúi đầu ở hai bên thấy Ly Tâm đi tới lập tức lên tiếng ngăn cản. Không ngờ họ chưa nói hết câu, Hoàng Ưng cất giọng lạnh lùng, cắt ngang lời họ: "Tránh ra". Đám người hầu ngẩng đầu nhìn Phương lão đại ở trước cửa chính để chờ ý kiến chủ nhân. Phương lão đại hơi gật đầu, đám người hầu lập tức cung kính nhường lối cho Ly Tâm.

Ly Tâm liếc qua Hoàng Ưng, bắt gặp ánh mắt chế giễu của anh ta, cô liền lườm anh ta một cái. Bây giờ tâm trạng của cô rất tệ, vậy mà anh ta còn cười nhạo cô, anh ta đúng là đồ tồi.

"Tôi xin lỗi, là do tôi sắp xếp không chu đáo, để bạn tôi làm phiền các vị, xin các vị thứ lỗi". Tuấn Kỷ vừa cười nói với Hoàng Ưng vừa đứng chắn trước mặt Ly Tâm.

Hoàng Ưng thấy vậy liền đưa mắt qua Tuấn Kỷ rồi lại liếc Ly Tâm đứng sau Tuấn Kỷ. Anh ta không lên tiếng mà chỉ nhếch mép cười cười.

Tuấn Kỷ vẫn giữ nụ cười tao nhã trên môi, anh ta gật đầu tỏ ý xin lỗi với Tề Mặc vẫn ngồi trong xe ô tô: "Tôi xin lỗi, Tề lão đại, mời ngài, phụ thân tôi đang đợi Tề lão đại. Hiếm có dịp Tề lão đại đến Phương gia chúng tôi, xin ngài đừng để mất hứng, hãy thứ lỗi bạn tôi đã mạo phạm đến ngài". Tuấn Kỷ vừa nói vừa phất tay ra hiệu Ly Tâm lui về đằng sau. Không biết Ly Tâm tự nhiên bị đứt sợi dây thần kinh nào mà lại bước lên, có lẽ cô thật sự không biết Tề Mặc là người vô tình và tàn nhẫn đến mức nào.

Tề Mặc lạnh lùng đảo mắt qua Tuấn Kỷ mà không lên tiếng. Ly Tâm đứng sau lưng Tuấn Kỷ bắt gặp vẻ giận dữ trong đôi mắt hắn, cô liền cười tươi roi rói. Cô bảo Tuấn Kỷ ra mặt giúp cô bao giờ, dám đề nghị lão đại của cô tha cho cô, chẳng phải Tuấn Kỷ muốn gây chuyện với Tề Mặc hay sao?

Thế là Ly Tâm đi qua người Tuấn Kỷ đến bên xe Tề Mặc. Cô cười hi hi khi đối diện với gương mặt lạnh lùng của hắn, sau đó Ly Tâm mở cửa xe và hơi cúi xuống. Tuấn Kỷ đứng bên cạnh sững sờ khi chứng kiến hành động của Ly Tâm, đám Ngô Sâm và Tiêu Vân ở phía xa cũng hết sức kinh ngạc.

"Lão đại". Ly Tâm nói nhỏ, Tề Mặc lạnh lùng nhìn cô rồi từ từ bước xuống xe.

Tuấn Kỷ đứng gần Ly Tâm nhất nên nghe rõ câu nói của cô, đáy mắt anh ta lóe tia kinh ngạc nhưng nhanh chóng trở lại bình thường. Anh ta nở nụ cười tao nhã và giữ thái độ bình thản cứ như đối với

anh ta, chuyện Ly Tâm làm thuộc hạ của Tề Mặc không có gì lạ lùng.

"Tề lão đại, hoan nghênh, hoan nghênh". Người đàn ông trung niên đứng ở cửa chính mỉm cười đi tới khi thấy Tề Mặc xuống xe.

Tề Mặc gật đầu, tiến lên nói lãnh đạm: "Phương gia chủ".

"Mời". Sau khi kết thúc màn chào hỏi, Phương gia chủ và Tề Mặc sánh vai đi vào tòa nhà chính. Ly Tâm không nói một lời, cùng đám Hồng Ưng đi theo Tề Mặc.

Tuấn Kỷ đi sau bố anh ta, quay sang bên này thấy Ly Tâm đi theo Tề Mặc, anh ta hơi sững sờ, cúi đầu nhìn chiếc nhẫn trên tay Ly Tâm trước đó bị miếng băng dán vết thương che đi, không biết cô bóc ra từ lúc nào, Tuấn Kỷ lắc đầu cười gượng, nhưng ánh mắt anh ta càng sáng rực.

Ngô Sâm đứng phía xa hít một hơi sâu: "Thảo nào tôi cảm thấy lai lịch cô ấy không đơn giản, không ngờ chủ nhân chiếc ghế thứ sáu của Tề gia lại chính là cô ấy, sao tôi không nghĩ ra chứ. Mộc Ly Tâm, cô lợi hại thật đấy".

Tiêu Vân nhếch mép: "Thế này thì khó rồi, đi thôi, Tề lão đại đúng là có khí chất máu lạnh". Tiêu Vân vừa nói vừa rùng mình, ánh mắt lạnh lẽo của Tề Mặc khiến anh ta đến giờ vẫn cảm thấy không dễ chịu.

Trong tòa nhà chính, Tề Mặc và Phương gia chủ ngồi ở vị trí chủ và khách. Sau khi trà được bưng lên, Phương Hình ra lệnh tất cả người hầu rời khỏi tòa nhà chính, chỉ lưu lại Tuấn Kỷ và Ly Tâm

cùng đám người đi theo Tề Mặc. Phương Hình chính là bố Tuấn Kỷ mỉm cười khách sáo nói với Tề Mặc: "Tôi biết Tề lão đại là người thẳng thắn, tôi cũng không vòng vo khách khí với lão đại. Không biết hôm nay Tề lão đại đến đây là vì chuyện gì?".

Tề Mặc gật đầu: "Tôi muốn mượn đường" .

Ly Tâm thấy hai người này quả nhiên thẳng thắn, vừa gặp nhau đã nói toạc móng heo, một bên trực tiếp đưa ra yêu cầu, một bên cũng không vòng vo tam quốc. Cô bất giác chau mày đứng im lặng sau lưng Tề Mặc. Ly Tâm cần suy nghĩ xem lát nữa nên giải thích với Tề Mặc như thế nào. Cô không bị thương đã đành, lại thêm câu bạn bè gì đó của Tuấn Kỷ, chỉ e là Tề Mặc tưởng cô bất chấp mệnh lệnh của hắn, ở lại đây thăm bạn thì đời cô coi như xong.

Phương Hình nghiêm nghị đáp: "Mượn đường? Tề lão đại muốn…". Ông ta cố tình không nói hết câu nhưng chắc Tề Mặc hiểu ý ông ta.

Tề Mặc gật đầu, không trả lời câu hỏi của Phương gia chủ. Phương Hình thấy vậy chau mày, gương mặt có vẻ hơi do dự.

Tuấn Kỷ ngồi bên cạnh Phương Hình đột nhiên mỉm cười với Tề Mặc rồi lên tiếng: "Tề lão đại, Phương gia chúng tôi và Tề gia từ trước đến nay không có quan hệ qua lại, lần này đột nhiên lão đại đến mượn đường của chúng tôi để giải quyết chướng ngại của lão đại, điều này chẳng có ích lợi gì với Phương gia chúng tôi. Trong các vụ làm ăn giao dịch, hai bên phải đạt được lợi ích mới có thể hợp tác, hơn nữa vụ này không phải là chuyện nhỏ".

Tề Mặc ngẩng đầu lạnh lùng nhìn Tuấn Kỷ, thấy anh ta vẫn giữ nụ cười tao nhã, mắt đối mắt với hắn mà không hề bị lép vế hay sợ

sệt, Tề Mặc liền cất giọng trầm trầm: "Được thôi, Phương gia muốn lợi ích gì, mời Phương công tử đưa ra, chỉ cần Tề Mặc tôi cảm thấy hợp lý là được".

Tuấn Kỷ mắt sáng ngời, giơ tay ngăn cản bố anh ta mở miệng đồng thời lên tiếng: "Tề lão đại đã thẳng thắn như vậy thì tôi cũng không khách sáo nữa. Tuy Phương gia không sánh được với gia tộc buôn bán vũ khí như Tề gia nhưng cũng không phải là loại lưu manh đầu đường xó chợ. Lợi dụng cơ hội kiếm chác không phải là tác phong của chúng tôi. Đây chỉ là đôi bên lấy thứ mình muốn mà thôi".

Nói đến đó Tuấn Kỷ dừng lại, nhìn Ly Tâm cúi đầu vẻ hơi hoảng hốt, nói tiếp: "Tôi đã nghe tiếng Tề gia có rất nhiều nhân tài từ lâu, dưới Tề lão đại có Tứ Ưng năng lực phi phàm, những người khác bớt một người không thành vấn đề. Nhưng đối với tôi người đó lại vô cùng quan trọng. Tề lão đại, tôi muốn Mộc Ly Tâm, thuộc hạ của anh". Câu nói của Tuấn Kỷ khiến cả tòa nhà chính rơi vào trạng thái yên lặng trong giây lát.

Ly Tâm ngây người, ngẩng đầu nhìn Tuấn Kỷ, thấy anh ta mỉm cười với cô. Anh ta có ý gì? Muốn cô làm gì? Anh ta tưởng cô tình nguyện làm thuộc hạ của bất kỳ người nào hay sao? Nghĩ đến đây, Ly Tâm quắc mắt với Tuấn Kỷ.

Tề Mặc hơi nheo mắt, một luồng khí lạnh tỏa ra từ người hắn bao trùm cả căn phòng. Phương Hình chau mày nói: "Tuấn Kỷ, con…".

"Bố, việc này con có chủ trương riêng". Tuấn Kỷ quay sang nói với Phương Hình rồi lại quay sang nhìn Tề Mặc. Đối diện với vẻ tức giận rõ rệt của hắn, Tuấn Kỷ thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra, anh ta mỉm cười nói: "Tôi và Ly Tâm quen nhau từ lâu rồi, lúc tôi

đang theo đuổi cô ấy làm bạn gái của tôi, cô ấy bất thình lình bị Tề lão đại đưa đi mất. Tôi cho rằng dựa vào bản lĩnh của Ly Tâm, ở bên cạnh Tề lão đại cũng chẳng phải loại nhân tài gì. Chỉ cần Tề lão đại đồng ý thả Ly Tâm, vụ mượn đường tôi sẽ thay mặt bố tôi nhận lời lão đại. Tôi nghĩ có chúng tôi đứng đằng sau giúp lão đại, Lam Bang sớm muộn gì cũng rơi vào túi các anh".

Tuấn Kỷ nói xong giữ nguyên nụ cười, nhìn thẳng vào đôi mắt băng giá của Tề Mặc. Trước đó, anh ta không biết Ly Tâm chính là Mộc Ly Tâm của Tề gia. Trong quá trình đi tìm Ly Tâm, anh ta cũng từng nghe nói đến trong Tổ chức ăn trộm có một cô gái tên Mộc Ly Tâm, sau đó bị Tề gia đưa đi. Nhưng anh không ngờ đó chính là Ly Tâm anh ta tìm kiếm. Vì vậy dù biết tin nhưng anh ta không tiếp tục lần theo đầu mối nên mới không tìm thấy Ly Tâm.

Bây giờ biết Ly Tâm đi theo Tề Mặc, Tuấn Kỷ đột nhiên hiểu ra tất cả những vấn đề anh ta còn thắc mắc trong đầu. Không ngờ Ly Tâm có thể leo lên chiếc ghế thứ sáu ở Tề gia, chỉ có điều hình như cô rất sợ Tề Mặc. Điều này làm Tuấn Kỷ cảm thấy không mấy dễ chịu, người phụ nữ anh ta định nâng niu trên tay lại đi làm trâu làm ngựa cho kẻ khác, đừng hòng anh ta để chuyện đó tiếp tục xảy ra. Vừa hay có cơ hội thương lượng với Tề Mặc, tất nhiên anh ta sẽ dùng để đổi lấy "nhi nữ tư tình". Dù sao cũng chỉ là việc mượn đường, không ảnh hưởng lớn đến quyền lợi của Phương gia.

Ánh mắt Tề Mặc vừa lạnh lùng vừa giận dữ, hắn cất giọng lạnh lùng: "Đổi điều kiện khác".

Tuấn Kỷ nhướn mày: "Tề lão đại, Lam Bang lớn như vậy chỉ đổi lấy một Ly Tâm, nhìn từ góc độ nào cũng là Tề lão đại có lợi. Hơn nữa, tôi không cho rằng còn có lợi ích nào lớn hơn việc này". Vừa nói anh ta vừa đưa mắt nhìn Ly Tâm.

Ly Tâm nheo mắt, Tuấn Kỷ to gan thật, dám coi cô là lợi ích đem ra trao đổi, cô có giá như vậy từ lúc nào. Nghĩ đến đây, Ly Tâm tức giận nhìn Tuấn Kỷ.

Tuấn Kỷ gượng cười lắc đầu: "Tôi muốn đổi lấy sự tự do cho em, sau này em muốn làm gì thì làm, muốn bay đi đâu thì bay". Nhìn thấy bộ dạng bất đắc dĩ của Ly Tâm lúc này, Tuấn Kỷ đoán Ly Tâm sống không thoải mái và vui vẻ khi ở bên Tề Mặc. Thật ra Tuấn Kỷ cũng không có ý đưa Ly Tâm về bên anh ta, làm trâu làm ngựa cho anh ta. Anh ta chỉ cảm thấy đây là cơ hội tốt giúp Ly Tâm thoát khỏi sự trói buộc. Một người phụ nữ giống như cơn gió thì nên sống tự do tự tại trong không trung, như thế mới có thể tỏa ra phong thái tự nhiên nhất của cô.

Ly Tâm lặng người. Tự do ư, đã từ lâu rồi cô không nghĩ đến điều này. Ly Tâm bất giác cúi đầu nhìn Tề Mặc, Tề Mặc liệu có đồng ý đổi cô lấy Lam Bang?

Nghe Tuấn Kỷ nói vậy, vẻ sắc lạnh lướt qua mắt hắn, Tề Mặc nói từng tiếng một với Tuấn Kỷ: "Ý của Phương công tử là tôi ngược đãi thuộc hạ của tôi?".

Tuấn Kỷ lắc đầu: "Không phải, chắc Tề lão đại hiểu ý của tôi".

Ánh mặt Tề Mặc ngày càng lạnh lẽo, sát khí càng mạnh, Phương Hình đưa mắt ra hiệu với Tuấn Kỷ. Phương gia của ông ta tuy không phải là gia tộc nhỏ nhưng Tề gia tung hoành hắc đạo bao nhiêu năm qua càng khó đối phó hơn. Tuấn Kỷ đúng là ăn gan hùm mới dám công khai yêu cầu lấy người của vị lão đại máu lạnh tàn nhẫn này.

Toàn thân Tề Mặc sát khí đằng đằng, hắn cất giọng lạnh lẽo: “Tôi cho Phương công tử một cơ hội nữa”.

Tuấn Kỷ không bận tâm đến ánh mắt cảnh cáo của Phương Hình. Nếu Tề Mặc dám động thủ trên địa bàn của anh ta, người chịu thiệt chắc chắn không phải là Phương gia. Hơn nữa anh ta biết, Tề Mặc mà làm việc hồ đồ, hắn không thể leo lên vị trí ngày hôm nay. Vì vậy anh ta im lặng nhìn Tề Mặc mà không chịu nhượng bộ.

“Nếu đã như vậy thì không còn gì để bàn. Người của tôi, không bao giờ có thể dùng lợi ích để suy xét giá trị của họ”.

Tề Mặc lạnh lùng đứng dậy kéo tay Ly Tâm đi ra ngoài. Nếu không phải Lam Bang vận chuyển một thứ quý giá, tương đối quan trọng với Tề gia ở biên giới giữa Trung Quốc và Nga, hắn sẽ không cần đến Phương gia mượn đường. Tề gia và Phương gia từ trước đến nay không có quan hệ qua lại, nhưng hắn tin một khi lợi ích lớn hơn nguy hại, không ai sẽ từ chối. Có điều Phương gia dám yêu cầu hắn giao Ly Tâm, vậy thì chẳng còn gì để nói. Dù không mượn được con đường này, Tề gia gặp phiền phức hơn trong việc đối phó với Lam Bang nhưng cũng không đến mức hắn không thể đối phó nổi.

Thấy Tề Mặc tỏ thái độ dứt khoát, không hề do dự, Tuấn Kỷ cũng nhíu mày đứng dậy. Anh ta không ngờ Tề Mặc từ bỏ lợi ích lớn như vậy, cũng không ngờ Tề Mặc kiên quyết bịt kín mọi con đường, khiến hai bên hoàn toàn không còn cơ hội thương lượng.

Thấy Tề Mặc từ chối một cách dứt khoát, Ly Tâm không hiểu sao lại thở phào nhẹ nhõm. Cô không phải là vật trao đổi, không phải là vật hy sinh vì lợi ích của người khác, mặc dù hình như điều kiện trao đổi hoàn toàn có lợi cho cô nhưng không hiểu sao, Ly Tâm thực sự không hy vọng Tề Mặc đem cô ra trao đổi.

Ly Tâm cười híp mắt kéo tay Tề Mặc, hơi đẩy hắn xuống ghế, sau đó cô quay sang nói với Phương Hình và Tuấn Kỷ lúc này đã đứng dậy: "Nếu tin tức của tôi không sai, Lam Bang hiện cũng có xích mích với quý vị".

Ly Tâm không phải đồ ngốc. Nghe nội dung cuộc nói chuyện của mấy người đàn ông, cô có thể đoán ra Tề Mặc và Lam Bang đã chính thức khai chiến, việc mượn đường chắc chắn có liên quan đến Lam Bang. Một khi cô đã đi theo Tề Mặc, tất nhiên cô sẽ giúp hắn. Nhưng trở mặt với Phương gia không phải là phương án hay, do đó cô mới quyết định lôi Tuấn Kỷ xuống bùn, đàm phán lại lần nữa.

Tề Mặc hơi nhíu mày, lập tức dừng bước. Hắn đảo mắt qua Ly Tâm, nhìn thấy đôi mắt tươi cười của cô, nộ khí ngút trời trong đáy mắt hắn đã giảm đi đôi chút. Hắn lạnh lùng nhìn Phương Hình và Tuấn Kỷ ở phía đối diện, hắn chưa biết thông tin Ly Tâm vừa nói.

Chương 94: Nụ hôn

Phương Hình liền nhíu mày, lên tiếng: "Tề lão đại, mời ngồi, có chuyện gì chúng ta từ từ thương lượng, lời nói của con trai tôi anh đừng coi là thật".

Thấy Ly Tâm kéo tay Tề Mặc, vẻ ngặc nhiên thoáng qua mắt Tuấn Kỷ. Nếu anh ta nhớ không nhầm, giang hồ đồn Tề Mặc không gần đàn bà, vậy mà bây giờ hắn bị Ly Tâm kéo lại cũng không có phản ứng, rốt cuộc tin đồn không đúng hay vì nguyên nhân khác?

Ly Tâm lại kéo Tề Mặc về chỗ ngồi. Cô mỉm cười với Tuấn Kỷ: "Tôi không phải bị ép đi theo lão đại, tôi thật lòng muốn ở bên lão đại, anh khỏi cần lo cho tôi".

Sau khi hiểu rõ ý Tuấn Kỷ, Ly Tâm cũng thấy vui vui. Dù sao anh ta cũng đối xử tốt với cô, bất kể xuất phát từ động cơ gì, anh ta tốt với cô thì cô càng phải nói cho rõ ràng, cô không muốn dây dưa mập mờ. Trước đây, Ly Tâm từng có lúc không muốn đi theo Tề Mặc, nếu Tuấn Kỷ xuất hiện sớm hơn, chắc chắn cô sẽ nhận lời anh ta ngay lập tức. Còn bây giờ đã khác, việc cô đi theo Tề Mặc không phải là bị ép buộc nữa.

Nghe Ly Tâm giải thích, Tuấn Kỷ bắt giác nhướn mày. Còn Tề Mặc đột nhiên quay sang nhìn Ly Tâm, ánh mắt đầy tức giận khiến Ly Tâm giật nảy người. Lẽ nào cô đã nói sai, chẳng lẽ câu giải thích của cô không đúng?

Ly Tâm không biết, ngay từ đầu, những lời nói của Tuấn Kỷ đã chọc giận Tề Mặc. Câu "anh đừng lo" của cô càng đổ thêm dầu vào lửa. Nếu bây giờ không phải đang ở Phương gia, chắc chắn hắn sẽ cho Ly Tâm một trận nên thân.

"Thật lòng hay bị ép buộc là việc của tôi, Phương Tuấn Kỷ anh không có tư cách can thiệp". Tề Mặc đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn Tuấn Kỷ, thái độ vô cùng bá đạo.

Tuấn Kỷ nhíu mày, chưa kịp nói gì thì Hồng Ưng đột ngột xen ngang: "Nếu Lam Bang đã có xích mích với Phương gia, vậy thì chúng ta nên xem xét lại vấn đề theo một chiều hướng khác". Từ đầu đến giờ chỉ im lặng lắng nghe, Hồng Ưng đã nhạy bén nắm bắt được vấn đề then chốt trong câu nói của Ly Tâm. Bây giờ không phải là

vấn đề ai cầu cạnh ai, sự đời đúng là thiên biến vạn hóa không thể lường trước, tự nhiên cục diện trở thành có lợi cho bọn họ.

Sau khi trở mặt với Lam Bang, mấy ngày vừa qua bọn họ lưu lại châu Âu để cùng Giao Văn thương lượng về kế hoạch hành động. Do mọi sự chú ý đều hướng về hai khu vực Âu Mỹ, cũng là nơi tập trung thế lực chủ yếu của Lam Bang nên bọn họ không bận tâm đến khu vực châu Á. Ly Tâm lén lút bỏ đi Hồng Kông và xảy ra chuyện, lại nghe tin Lam Bang có một lô hàng quan trọng đi qua biên giới Trung Quốc và Nga, nên họ mới đích thân tới Phương gia. Vì vậy tin tức bọn họ nắm được không nhanh bằng Ly Tâm.

Thấy Ly Tâm có phản ứng như vậy, còn đám người Tề gia rõ ràng không phải tầm thường, chỉ một câu nói lỡ miệng đã xoay chuyển cả cục diện, Tuấn Kỷ đành ngồi xuống, mau chóng nghĩ kế sách đối phó.

Bị Ly Tâm kéo lại, Tề Mặc cũng ngồi xuống ghế. Ly Tâm vẫn đứng sau lưng hắn, cô nói với Phương Hình: “Bọn chúng dám dùng cả biện pháp cảnh cáo Tuấn Kỷ, ép Phương gia chủ làm theo ý bọn chúng. Chuyện đến nước này rồi, Phương gia chủ vẫn có thể nhẫn nhịn sao?”.

Hồng Ưng tiếp lời: “Phương gia chủ, lão đại của chúng tôi thành tâm thành ý đến thương lượng với ngài, vậy mà Phương gia chủ hình như không nể mặt chúng tôi. Phương gia chủ, chắc ngài cũng biết Tề gia chúng tôi và Lam Bang như nước với lửa, hiện tại hai bên đã công khai đối đầu. Giờ xem ra Lam Bang hình như cũng không coi Phương gia ra gì. Chúng dám đe dọa cả quý công tử, điều này có nghĩa là gì, tôi tin Phương gia chủ chắc chắn hiểu rõ”.

Hồng Ưng ngừng lại một lát rồi nói tiếp: “Trên thế giới này không có kẻ địch cũng không có người bạn nào là vĩnh viễn. Lam Bang là loại người thế nào, thủ đoạn ra sao, chắc mọi người cũng rõ. Chúng tôi càng gây áp lực lớn cho chúng ở hai châu Âu Mỹ chúng càng muốn tìm điểm đột phá ở khu vực châu Á. Nếu Phương gia muốn một mình đối kháng, vậy thì Tề gia chúng tôi không còn gì để nói”.

Lời nói của Hồng Ưng nửa thương lượng nửa uy hiếp, khiến Phương Hình nhíu chặt lông mày. Phương gia có thế lực không nhỏ, một mình đấu lại Lam Bang cũng không đến nỗi chịu thiệt thòi quá lớn. Nhưng nếu đắc tội Tề gia, ba bên đối địch nhau, không ai có thể nói chắc được, chưa biết chừng Phương gia sẽ bị thiệt hại. Phương gia không giống Tề gia, Tề gia là nhà sản xuất vũ khí ở Mỹ, không phụ thuộc vào giới cầm quyền, các chính phủ đều không thể làm gì Tề gia.

Tề Mặc đưa mắt nhìn Phương Hình: “Điều kiện của tôi không thay đổi, chỉ cần tôi có thể chấp nhận, Phương gia các ngài đưa ra yêu cầu nào cũng được”. Phương Hình và Tuấn Kỷ sau khi nghe câu này liền đưa mắt nhìn nhau, “nói một là một, hai là hai” quả nhiên là tác phong của Tề Mặc.

Tuấn Kỷ suy nghĩ một chút rồi đột nhiên nở nụ cười tao nhã: “Được, mọi người đã ngửa bài thì tôi cũng đổi điều kiện khác. Phương gia chúng tôi sẽ cùng hợp tác với Tề gia để cùng phân chia thế lực của Lam Bang”.

Tề Mặc lạnh lùng nhìn Tuấn Kỷ, Tuấn Kỷ tựa người vào thành ghế sofa, nhướn mày cười nói: “Tôi cũng không phải là người dễ bị bắt nạt”. Ánh mắt anh ta lóe lên một tia sắc bén khiến người đối diện không thể coi thường.

Phương Hình đồng thời gật đầu: “Được, tôi cũng có thể chấp nhận điều kiện này”.

Ly Tâm nhướn mày, bạch đạo và hắc đạo hợp tác là thế nào? Chẳng phải có câu hai giới hắc bạch đạo luôn coi nhau như kẻ thù, hai thế lực lớn thật sự hoàn toàn không có khả năng hợp tác hay sao? Tuấn Kỷ dám đưa ra đề nghị phân chia thế lực Lam Bang, anh ta muốn “miếng bánh” Lam Bang để làm gì, anh ta định nhảy sang lĩnh vực buôn bán vũ khí, hay là buôn ma túy? Ly Tâm không biết ý đồ của Tuấn Kỷ nhưng cô đoán Tề Mặc sẽ không nhận lời.

“Được”. Ly Tâm vừa nghĩ Tề Mặc không nhận lời, liền nghe thấy hắn thốt ra một tiếng đầy dứt khoát, khiến cô như bị gõ mạnh vào đầu, Tề Mặc đồng ý sao?

Thấy vẻ mặt không thể tin nổi của Ly Tâm, Tuấn Kỷ ngồi ở phía đối diện bất giác mỉm cười: “Hắc đạo và bạch đạo không thể hợp tác là quy tắc ở bên Âu Mỹ, chỗ chúng tôi không có quy tắc này. Hơn nữa, Phương gia chúng tôi cũng không phải bạch đạo thuần túy, chúng tôi thuộc khu vực màu xám”.

Phương gia nghề gì cũng làm, từ hắc đến bạch, tùy thuộc vào khu vực, hoàn cảnh hay tư tưởng, việc làm ăn của Phương gia rất đa dạng. Chính vì vậy, Tề Mặc mới sảng khoái nhận lời.

Nghe Tuấn Kỷ giải thích, Ly Tâm bất giác khẽ gật đầu. Cô nhạy cảm nhận thấy cơn giận bị đè nén tỏa ra từ Tề Mặc, cơn giận này nhằm vào cô. Ly Tâm chớp mắt, cô có chọc giận người ngồi ở đằng trước lúc nào vậy?

Tuấn Kỷ gật đầu: “Được, một khi chúng ta bắt tay hợp tác, chúng tôi sẽ giải quyết vấn đề mượn đường cho Tề lão đại. Có điều, tôi có một việc khác cần sự giúp đỡ của các anh”. Tuấn Kỷ cũng không khách sáo, anh ta biết người ngồi ở phía đối diện nói một là một, hai là hai, một câu nói, một lời hứa nặng tựa ngàn cân, hoàn toàn khác những nhân vật tầm thường, vì vậy anh ta cũng nói thẳng.

Thấy Tuấn Kỷ thể hiện thành ý, Tề Mặc liền gật đầu: “Nói đi”.

Tuấn Kỷ trầm ngâm vài giây, đưa ánh mắt nhìn Phương Hình rồi cất giọng trầm trầm: “Chắc Tề lão đại biết chúng tôi buôn bán dầu mỏ. Gần đây, chúng tôi nhận được tin, người của chúng tôi ở Thái Bình Dương đã khám phá ra một loại tảo có thể tinh chế thành dầu mỏ, công năng của nó còn tốt hơn dầu mỏ. Nhưng Thái Bình Dương không phải là địa bàn của chúng tôi, Lam Bang cũng thò một chân vào, cản trở kế hoạch của chúng tôi. Hơn nữa, chúng đã bắt đầu hành động. Tôi cần sự giúp đỡ của các anh để xác nhận thông tin này là thật hay giả”.

Tuấn Kỷ biết rõ Tề Mặc không dính dáng đến lĩnh vực dầu mỏ, vì vậy anh ta mới không kiêng dè nói rõ mọi chuyện. Mỗi bên đều có sở trường riêng, không ai động chạm đến ai là tốt nhất.

Tề Mặc ngẫm nghĩ trong giây lát rồi gật đầu. Thái Bình Dương là nơi Tề gia và Lam Bang luôn ở thế cân bằng lực lượng. Hắn vốn không có ý định sớm giao đấu với Lam Bang ở đó, nhưng Phương gia đã đưa ra đề nghị thì hắn không từ chối, dù sao sớm hay muộn cũng cần giải quyết nên hắn không cần suy xét nhiều.

Tuấn Kỷ liền nói tiếp: “Tốt, tối nay mọi người hãy nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai chúng ta xuất phát đi Thái Bình Dương, tôi muốn tận mắt thấy, Tề lão đại thì sao?”.

Loại tảo này không có tác dụng đối với Tề Mặc, nhưng lại vô cùng quan trọng đối với Phương gia khi buôn bán dầu mỏ là nguồn lợi chủ yếu của họ, Tuấn Kỷ đích thân đi xác nhận không phải là chuyện đáng ngạc nhiên. Có điều Tuấn Kỷ nói đích thân đi, vậy thì chắc chắn Tề Mặc cũng phải đi cùng. Xét về thân phận và địa vị, Tuấn Kỷ sẽ là chủ nhân tương lai của Phương gia, Tề Mặc không thể không nể mặt anh ta.

Phương Hình góp lời: "Phương gia chúng tôi có thể đối phó thế lực của Lam Bang ở Nga, Trung Quốc và khu vực châu Á, không cần Tề lão đại bận tâm".

Phương Hình đã nói đến mức này, đây là một sự nhượng bộ ngoài mong đợi của Tề Mặc, chỉ cần hắn đi cùng hay nói cách khác là đi theo bảo vệ Tuấn Kỷ. Vì vậy hắn bèn gật đầu: "Được, ngày mai tôi sẽ tới đây". Nói xong Tề Mặc đứng dậy gật đầu chào Phương Hình rồi đi ra ngoài.

Ly Tâm liền đi theo Tề Mặc, Tuấn Kỷ dõi theo bóng lưng Ly Tâm, khóe miệng mỉm cười. Sau này anh ta sẽ có nhiều cơ hội và thời gian tiếp xúc với Ly Tâm, anh ta không tin không chiếm được cô.

"Con đừng quên nặng nhẹ". Phương Hình chau mày khi thấy Tuấn Kỷ không rời mắt khỏi Ly Tâm.

Tuấn Kỷ nở nụ cười gian tà: "Con biết giữ chừng mực, công là công tư là tư, con hiểu mà". Phương Hình gật đầu rồi đứng dậy đi ra ngoài tiễn Tề Mặc. Tuấn Kỷ mà không biết phân biệt công tư, không biết phân biệt nặng nhẹ thì ông ta đã không giao nhiều chuyện quan trọng cho anh ta xử lý.

Theo Tề Mặc lên chiếc Cadillac, Ly Tâm phát hiện vẻ mặt Tề Mặc tối sầm. Dù hắn không thể hiện ra bên ngoài nhưng ánh mắt sắc bén của hắn khi nhìn cô và vẻ tức giận ngày càng dữ dội của hắn khiến cô nổi da gà. Ly Tâm so vai rụt cổ, đưa mắt dò hỏi đám Hồng Ưng lý do tại sao Tề Mặc lại phẫn nộ như vậy.

Đám Hồng Ưng giả bộ không nhìn thấy ánh mắt cầu cứu của Ly Tâm, bây giờ lão đại sắp nổi cơn thịnh nộ, bọn họ không muốn dây vào để rồi rước họa vào thân.

Ly Tâm thận trọng ngồi xuống cạnh Tề Mặc, chuyện nhỏ như vậy có đáng để hắn tức giận thế này không? Cô chỉ giả vờ bị thương nặng, kéo dài thời gian, đâu cần phải giận dữ vậy? Cô còn giúp hắn nữa, đúng là khó hiểu quá.

Khi xe ô tô dừng lại, Ly Tâm còn chưa kịp quan sát xem nơi đến là khách sạn hay biệt thự, cô đã bị Tề Mạc xách cổ đi vào trong. Đám Hồng Ưng chỉ còn biết cầu nguyện, hy vọng Ly Tâm có thể sống đến ngày mai.

Tề Mặc ném Ly Tâm xuống giường. Cô chưa kịp ngồi dậy đã bị hắn đè cứng hai chân, một bàn tay bóp cổ cô, gương mặt hắn tràn ngập phẫn nộ và sát khí.

Ly Tâm vô cùng kinh ngạc. Cô thật sự không ngờ Tề Mặc tức giận đến mức này, cô liền giơ tay ôm lấy Tề Mặc, vội vàng lên tiếng: “Là tôi không đúng, tôi sai rồi, tôi đã nói dối bị thương nặng, nhưng quả thật tôi có bị thương. Nếu tôi không phản ứng nhanh, chắc chắn sẽ không lành lặn như bây giờ. Tôi không cố ý giấu anh, tôi nói thật đấy”.

Nhìn vào đôi mắt trong veo của Ly Tâm, nghe cô thành thật khai báo, Tề Mặc không biết nói gì, hắn siết chặt bàn tay trên cần cổ mảnh mai của cô rồi tức giận nói: “Tiểu tử nhà họ Phương dám đòi công bằng cho em, em ở lại đây vì muốn ở bên hắn? Vì hắn mà em dám bỏ ngoài tai lời nói của tôi, dám chống lại mệnh lệnh của tôi?”.

Ly Tâm cảm thấy cổ họng bị bóp chặt, tuy không đến mức nghẹt thở nhưng cũng không dễ chịu. Toàn thân Tề Mặc như có một ngọn lửa đang cháy bừng bừng, những lời hắn nói lạnh lẽo và sắc nhọn như mũi dao. Từ trước đến nay, Ly Tâm chưa từng thấy Tề Mặc phẫn nộ với mình đến vậy.

Ly Tâm vội lắc đầu: “Không phải, không phải, tôi chỉ tình cờ gặp Phương Tuấn Kỷ, vào hôm anh gọi điện thoại cho tôi ấy. Anh ta khiến tôi bị liên lụy, làm tôi suýt chết cháy, sao tôi có thể vì ở cùng anh ta mà không nghe lời anh, anh ta có phải là gì của tôi đâu?”.

Thần sắc Tề Mặc hơi thay đổi, hắn nằm đè lên người Ly Tâm, tay vẫn giữ cổ cô, lạnh lùng nhìn Ly Tâm: “Nói đi”.

Thấy khuôn mặt Tề Mặc vô cùng lạnh lùng, không có một chút ấm áp. Ly Tâm tiếp tục ôm cánh tay hắn, nói: “Tôi ủy thác cho anh ta tìm Tùy Tâm nên mới ở lại đây. Tôi thực sự muốn gặp Tùy Tâm, tôi không nói dối, cũng không bỏ ngoài tai lời nói của anh”.

Nhìn Ly Tâm, Tề Mặc biết cô không nói dối hắn. Nghe lời giải thích của Ly Tâm, nộ khí trong lòng Tề Mặc từ từ tan biến. Cảm giác tức giận đến rất nhanh nhưng hình như đi còn nhanh hơn.

Không hiểu vì sao, khi Tuấn Kỷ đòi trao đổi Ly Tâm, Tề Mặc thật sự muốn băm vằm đối phương thành trăm mảnh. Nếu không

phải Tuấn Kỷ là người có địa vị, không phải hắn đang có việc cần thương lượng với Phương gia, chỉ e là hắn đã ra tay.

Nghe Tuấn Kỷ nói quen biết Ly Tâm từ trước, Tuấn Kỷ yêu cầu trả tự do cho Ly Tâm, nghe anh ta nói muốn theo đuổi, bạn gái gì đó, Tề Mặc vô cùng tức giận. Ly Tâm là người của hắn, cả đời này cô chỉ có thể đi theo hắn, ở bên cạnh hắn, người khác đừng hòng mơ tưởng động đến cô.

©STENT

Dù Ly Tâm có muốn tự do đi chăng nữa, hắn cũng sẽ không chấp nhận. Trên đời này càng không ai có bản lĩnh bắt hắn phải trả tự do cho cô, hắn sẽ chặt đứt đôi cánh của cô, chỉ cho cô một đôi cánh tung hoành tứ hải cùng hắn, khiến cô mãi mãi ở bên cạnh hắn.

Cơn phẫn nộ nhanh chóng tan biến sau vài câu nói của Ly Tâm, Tề Mặc chăm chú nhìn người phụ nữ ở bên dưới. Cô không giãy giụa, cũng không hề phản kháng, cô chỉ ôm chặt vai hắn một cách rất tự nhiên. Tề Mặc từ từ thả lỏng cổ Ly Tâm rồi vuốt ve dấu tay trên đó. Nhìn vết răng trên cổ cô, Tề Mặc nheo mắt, từ từ cúi xuống cắn cổ Ly Tâm. Hắn không cắn mạnh mà chỉ mút cổ cô rồi dùng răng day nhè nhẹ.

Thấy Tề Mặc đã khống chế được cơn giận, Ly Tâm bất giác thở phào nhẹ nhõm. Tề Mặc quái lạ thật đấy, trước đây dù có tức giận nhưng hắn cũng không bao giờ vô duyên vô cớ nổi nóng. Tuy cô không nói thật với hắn nhưng đây chỉ là chuyện cỏn con, không đến mức phải giận dữ như vậy. Vừa rồi Ly Tâm còn tưởng Tề Mặc sẽ bóp chết cô.

Cảm thấy cổ họng không đau chút nào, cô biết Tề Mặc không dùng sức, bằng không chắc chắn bây giờ cô đã đau chết đi được. Cô không quên Tề Mặc từng nói từ nay về sau hắn sẽ không để cô bị thương nữa. Điều đó có nghĩa, hắn cũng sẽ không làm tổn thương cô. Tề Mặc là người luôn giữ lời nên vừa rồi khi hắn nổi giận, trong lòng Ly Tâm thật ra không cảm thấy sợ hãi. Chẳng hiểu tại sao, cô không hề hoảng sợ, cứ như cô chắc chắn Tề Mặc sẽ không làm hại cô.

Trên cổ có cảm giácvừa đau vừa buồn buồn, hai tay Ly Tâm ôm Tề Mặc, để mặc hắn cắn mút, chỉ cần hắn không tức giận là được.

“Em hãy nhớ kỹ cho tôi, em là người của tôi, những chuyện khác đừng bao giờ nghĩ tới”. Giọng nói bá đạo của Tề Mặc vang lên bên tai Ly Tâm.

Ly Tâm mỉm cười, cổ cô đột nhiên nhói một cái, chắc Tề Mặc lại tức giận đây mà. Cô liền gật đầu: “Tôi biết rồi, tôi là thuộc hạ của anh, cả đời này tôi sẽ đi theo anh. Tôi có nói sẽ rời khỏi anh đâu, đó là Tuấn Kỷ tự quyết định, đem tôi ra đổi lấy lợi ích gì đó. Tức chết đi được, tôi có phải là hàng hóa để trao đổi đâu?”.

Nghe Ly Tâm nói vậy, Tề Mặc nhả cổ cô ra rồi ngẩng đầu nhìn cô. Ánh mắt Ly Tâm ngời sáng lấp lánh ý cười, Tề Mạc bất giác nhíu mày.

Ly Tâm đột nhiên cười lớn: “Lão đại, tôi rất vui khi anh không đồng ý đem tôi ra trao đổi, dù điều kiện đó cũng khiến tôi động lòng”. Bị Tề Mặc dạy dỗ trở nên thật thà, với hắn Ly Tâm chỉ nói thật, không thể lừa dối hắn cũng không dám lừa dối hắn.

Tề Mặc vuốt ve cổ Ly Tâm, lạnh lùng mở miệng: “Người của tôi, không đến lượt người khác quyết định. Ngoài tôi ra, em không thể đi theo ai khác”. Ly Tâm biết Tề Mặc rất bá đạo nên cũng chẳng so đo với hắn mà chỉ mỉm cười nhìn hắn.

Tề Mặc đột nhiên nghiêm giọng: “Em động lòng sao?”.

Tề Mặc vuốt ve cổ làm cô thấy buồn buồn, Ly Tâm liền chống tay lên ngực Tề Mặc: “Tự do là thứ cả đời này tôi hướng đến, làm sao có thể không động lòng. Nếu lão đại cho tôi tự do, tất nhiên tôi sẽ rất vui mừng”.

Tề Mặc nheo mắt, từ mắt hắn phóng ra một tia nguy hiểm, hắn nhìn cô như chim ưng nhìn con mồi, đến mức Ly Tâm rùng mình. Tề Mặc nâng cằm Ly Tâm, hỏi: “Em muốn rời khỏi tôi?”.

Ly Tâm nhìn vào mắt Tề Mặc, cô biết hắn đang hỏi ý kiến của cô chứ không phải uy hiếp hay đe dọa. Cô nhạy cảm nhận ra tối nay Tề Mặc có gì đó bất thường. Cô im lặng ngẫm nghĩ trong giây lát rồi nhìn thẳng vào đôi mắt hắn. Ly Tâm phát hiện một ngọn lửa từ đáy mắt hắn đang bùng cháy, ngọn lửa đẹp đẽ vô cùng. Nó không phải là điềm báo trước một cơn giông bão, cũng không khiến cô cảm thấy sợ hãi mà chỉ thấy yên lòng và dễ chịu.

“Trước đây tôi muốn, nhưng bây giờ hình như không muốn nữa”. Ly Tâm nói rất nghiêm túc.

Ánh mắt Tề Mặc lóe lên một tia sáng khác lạ, hắn nhấc cao cằm Ly Tâm để nhìn sâu vào mắt cô: “Em nói thật không?”. Giọng nói của hắn tuy lạnh lùng nhưng lại ẩn chứa niềm vui.

Trước đây hắn không bao giờ để ý đến tâm trạng của người khác. Đối với hắn, thế giới này chỉ có quy tắc bất di bất dịch "thắng làm vua thua làm giặc", bận tâm nhiều cũng vô dụng, tất cả đều dựa vào thực lực. Tuy nhiên, kể từ lúc ở trong Kim tự tháp, Tề Mặc phát hiện hắn rất muốn biết cảm giác và tâm trạng thực sự của Ly Tâm. Hắn cảm thấy trong lòng ấm áp mỗi khi nhớ đến cảnh Ly Tâm ôm chặt hắn trong Kim tự tháp. Từ trước đến nay hắn chưa từng nhận được sự ấm áp này, ngoài Ly Tâm không ai có thể trao cho hắn, không gì có thể thay thế được cảm giác đó. Chỉ cảm nhận một lần mà hắn như bị nghiện. Hắn bắt đầu để ý đến cảm xúc thực sự của Ly Tâm, bởi vì hắn muốn tiếp tục nhận được sự ấm áp đó.

Ly Tâm phát hiện ra Tề Mặc có chút vui mừng, sắc thái tình cảm này hình như chưa từng xuất hiện trên con người hắn. Cô bất giác gật đầu: "Tôi nói thật đấy, thế giới này ở đâu cũng vậy thôi. Tôi đi theo anh, làm thuộc hạ của anh cũng có thể tự do như thường".

Tề Mặc chăm chú nhìn Ly Tâm, khóe miệng hắn nhếch lên. Hắn cúi đầu kề sát mặt Ly Tâm, vô cùng bá đạo, nói: "Dù em có muốn, tôi cũng không cho em". Nói xong, hắn hôn mạnh lên đôi môi của Ly Tâm.

Tề Mặc không biết tâm trạng của hắn lúc này là gì, không biết là vui mừng hay cảm giác gì khác, hắn chỉ muốn gần gũi với người phụ nữ nằm dưới hắn hơn nữa, muốn thông qua hành động này thể hiện cảm nhận của hắn. Hắn đang rất ấm áp, rất vui sướng, rất muốn gần gũi với cô.

Ly Tâm hơi sững người, cảm thấy Tề Mặc thực sự rất vui, cô cảm thấy sự dịu dàng dưới vẻ bề ngoài lạnh lùng như sắt thép của hắn. Tề Mặc như vậy vô cùng xa lạ nhưng cũng rất quen thuộc. Ly Tâm nhất thời không thể lý giải nhưng cô cảm thấy bản thân không chán ghét

cũng không phản đối, có lẽ do cô quen thuộc với sự tiếp xúc thân mật của Tề Mặc nên mới có cảm giác như vậy.

Một nụ hôn không chứa đựng dục vọng mà chỉ mang theo sự bá đạo và ngông cuồng như mọi khi, nhưng nhiều hơn cả là cảm giác ấm áp len vào tận trái tim con người.

Nhìn vào đôi mắt Tề Mặc, Ly Tâm chỉ thấy niềm vui trong đó, cô bất giác nhướn mày: "Lão đại, anh sàm sỡ tôi".

Tề Mặc mỉm cười, hắn nằm nghiêng xuống bên cạnh Ly Tâm, giơ tay ôm chặt cô vào lòng, nói rất thản nhiên: "Chỉ cần tôi muốn".

Một tuyên bố ngông cuồng, Tề Mặc đúng là bá đạo hết chỗ nói, phản đối vô hiệu xong, Ly Tâm cũng chẳng thèm so đo với hắn. Mấy tối hôm trước, cô ngủ không ngon giấc, bây giờ được trở lại trong vòng tay ấm áp và bờ ngực rắn chắc của Tề Mặc, cơn buồn ngủ đột nhiên dội đến, khiến cô không mở mắt nổi. Thôi thì khỏi cần nghĩ ngợi nhiều, đánh một giấc rồi tính sau.

Ly Tâm dịch người tìm tư thế thoải mái trong lòng Tề Mặc rồi nhanh chóng đi gặp "Chu công". Tề Mặc cũng không nói một lời, ôm chặt Ly Tâm vào lòng, hôn lên tóc cô rồi nhắm mắt lại.

Ánh trăng từ bên ngoài cửa sổ chiếu vào phòng, ánh sáng bàng bạc phủ lên hai thân hình đã chìm vào giấc ngủ. Ánh trăng màu trắng bạc không mang lại cảm giác lạnh lẽo mà rất ấm áp, mềm mại và dễ chịu.

Sáng sớm hôm sau, Hoàng Ưng đứng chờ sẵn ở cửa phòng Tề Mặc và Ly Tâm. Tuy đây không phải là việc của anh ta nhưng vì

muốn xác nhận xem Ly Tâm còn sống hay đã toi đời, Hoàng Ưng mới đích thân đến đánh thức hai người.

Hôm nay sẽ cũng Tuấn Kỷ đi Thái Bình Dương, Tề Mặc lại là người rất chỉn chu trong công việc nên Hoàng Ưng mới chỉ gõ nhẹ cửa hai tiếng, hắn đã tỉnh giấc.

Hoàng Ưng cung kính báo cáo với Tề Mặc thông tin mà bọn họ tổng kết sau một đêm không ngủ. Phương gia đúng là không có thế lực gì ở khu vực Thái Bình Dương, trong khi Lam Bang đã ra mặt gây khó dễ cho bọn họ, vì vậy nhân lực và trang thiết bị không thể đơn giản hóa được. Chỉ trong một đêm, mọi việc đã được đám Hồng Ưng và Hoàng Ưng chuẩn bị xong xuôi. Nhờ thế lực của Tề gia cộng với sự trợ giúp của Phương gia, tất cả đều tiến hành thuận lợi.

Nhân lúc Tề Mặc và Hồng Ưng bận bàn bạc việc khác, Hoàng Ưng liền chuồn vào phòng Tề Mặc. Ly Tâm đang ngồi trên giường gật gà gật gù như chưa tỉnh ngủ. Hoàng Ưng nhướn mày lôi Ly Tâm xuống đất, trêu chọc: “Cô vẫn chưa chết à?”.

Bị Hoàng Ưng kéo xuống giường, Ly Tâm đột nhiên tỉnh táo hoàn toàn. Cô ngồi dưới đất tung cước về phía Hoàng Ưng: “Tôi không chết anh vui lắm phải không?”.

Hoàng Ưng tránh cú đạp của Ly Tâm, đi một vòng xung quanh cô: “Lão đại tức giận đến mức đó, chúng tôi còn tưởng cô không chết cũng hấp hối. Vậy mà cô chẳng hề hấn gì. Cô đúng là có bản lĩnh, xem ra sau này có chuyện phải nhờ cô mới được”.

Ly Tâm đứng dậy, nhướn mày đáp: “Anh biết thì tốt rồi, sau này nhớ đừng giở trò với tôi, bằng không tôi sẽ tố giác với lão đại”.

“Tôi sợ quá”. Hoàng Ưng lườm Ly Tâm, bình tĩnh thốt ra ba tiếng, khiến người ta không biết anh ta thật lòng hay nói đùa.

Ly Tâm hừ một tiếng: “Có gì mau nói đi”. Cô không tin Hoàng Ưng đợi Tề Mặc ra ngoài rồi vào phòng đánh thức cô chỉ để nói những lời vô vị này, Hoàng Ưng không phải là người rỗi hơi như vậy.

Hoàng Ưng đột nhiên trở nên nghiêm túc: “Lần này cô định theo lão đại đi Thái Bình Dương hay đến chỗ Văn lão đại?”.

Ly Tâm ngẩng đầu nhìn Hoàng Ưng: “Ý anh là gì?”.

Hoàng Ưng khoanh hai tay trước ngực, mắt không rời khỏi Ly Tâm: “Lần này chúng ta đi tìm tảo gì đó, không thể dùng máy bay, chỉ có thể ngồi tàu. Với thể chất say sóng của cô, nếu cô đi thì ngoài việc liên lụy đến mọi người ra cô có thể làm gì? Hơn nữa đối thủ là Lam Bang, chuyến đi này chắc chắn sẽ không yên bình, cô có khả năng chống đỡ không? Đừng đến lúc đó lại giống lần trước?”.

Nghe đến chuyện đi tàu, Ly Tâm hơi do dự, cô vẫn không quên vụ say sóng. Lần trước do quá hoảng hốt nên cô quên cả say sóng, nhưng đúng là có vấn đề thật. Ví dụ bây giờ nghe đến đi tàu là đầu óc cô hơi váng vất, sao tối hôm qua không chú ý đến điểm này?

Thấy Ly Tâm do dự, Hoàng Ưng bồi thêm một câu: “Ngoài việc hoàn thành nhiệm vụ, chúng tôi còn phải bảo vệ sự an toàn của lão đại. Về điểm này lần này có lẽ cô không làm được, vì vậy tôi và Hồng Ưng đã thương lượng với Văn lão đại, chúng tôi cho rằng cô tới chỗ Văn lão đại ở Italy sẽ an toàn hơn đi theo chúng tôi. Mặt khác, chúng tôi cũng không bị cô liên lụy”.

Ly Tâm im lặng trong giây lát: “Lão đại có cho phép không?”.

Mặc dù lời nói của Hoàng Ưng có vẻ chê bai Ly Tâm nhưng cô vẫn có thể nhận ra sự quan tâm của anh ta. Vụ Kim tự tháp xảy ra trước khi Tề gia và Lam Bang trở mặt đã nguy hiểm đến mức đó, bây giờ giao tranh ở hải phận quốc tế, hoàn toàn dựa vào thực lực của bản thân. Cô tới chỗ Giao Văn đúng là an toàn hơn. Ít nhất ở trên mặt đất, cô cũng là con gián đánh mãi không chết, còn khi xuống nước, cô chỉ là con cá chạch bùn, xuống nước là đi đời.

“Nếu cô đồng ý, chúng tôi sẽ nói với lão đại. Lão đại không phải người làm việc theo cảm tính, có thể phân biệt rõ nguy hiểm và an toàn”. Hoàng Ưng nghiêm nghị nói.

Tình cảm của Tề Mặc đối với Ly Tâm là gì, có lẽ cả hai đương sự đều không rõ. Nhưng người ngoài như họ thì thấy rõ. Chuyến đi này nguy hiểm, Tề Mặc sẽ không mở miệng yêu cầu Ly Tâm rời khỏi hắn, Ly Tâm cũng sẽ không đề xuất, bởi cô biết nói ra cũng vô dụng. Vì vậy bọn họ ít ra phải tính cho Ly Tâm, hay nói cách khác tính cho Tề Mặc. Tề Mặc chỉ cần một chút cơ hội sống sót là có thể vượt qua, nhưng Ly Tâm không có bản lĩnh đó, cô đi theo sẽ chỉ trở thành gánh nặng mà thôi. Hiện giờ chỗ của Giao Văn là nơi an toàn nhất, để Ly Tâm ở nơi an toàn, Tề Mặc mới có thể yên tâm. Nếu Ly Tâm xảy ra chuyện, Tề Mặc chắc chắn sẽ phát điên.

Ly Tâm cau mày ngẩng đầu dõi mắt ra ngoài cửa sổ. Tia nắng ban mai chiếu vào trong phòng, khiến căn phòng lấp lánh ánh vàng, tạo cảm giác dễ chịu giống buổi tối hôm qua.

Trầm ngâm một lúc, Ly Tâm ngẩng đầu nhìn Hoàng Ưng, mỉm cười: “Cám ơn ý tốt của các anh. Tôi vẫn cho rằng đi cùng lão đại, tôi sẽ an toàn hơn. Có điều tôi cũng không vô dụng đến thế. Lần

trước tôi còn có công lao đấy thôi. Cám ơn anh, phiền anh giúp tôi chuẩn bị thuốc chống say, ok?". Nói xong cô đứng dậy đi vào nhà tắm.

Hoàng Ưng lắc đầu dõi theo bóng lưng Ly Tâm. Đây chẳng phải cô tự rước vạ vào thân hay sao? Bọn họ muốn Ly Tâm tới chỗ Giao Văn, dù phải đối mặt với Lam Băng nhưng tuyệt đối an toàn. Ai ngờ cô sống dễ chịu không muốn, lại tự nguyện nhảy xuống hố. Điều này hoàn toàn trái ngược với bản tính tham sống sợ chết của cô trước đây. Ly Tâm tin tưởng lão đại như vậy đúng là chuyện tốt.

Đôi mắt anh ta lộ ra vẻ tán thưởng và nụ cười, biết rõ là nguy hiểm mà vẫn một lòng đi theo đồng cam cộng khổ, người như vậy mới xứng với lão đại.

Hoàng Ưng vừa ra khỏi phòng, đúng lúc Hồng Ưng đi tới. Chỉ qua trao đổi bằng ánh mắt, Hồng Ưng đã hiểu hết. Hồng Ưng gật đầu, bọn họ muốn Ly Tâm tới nơi an toàn, nhưng còn muốn cô ở bên cạnh lão đại hơn. Có lẽ cô không hiểu hết sự nguy hiểm của chuyến đi này nhưng quyết định đó đã thể hiện rõ tình cảm của Ly Tâm dành cho lão đại.

Trên sân golf rộng lớn của Phương gia, hai chiếc máy bay được cải tiến đặc biệt đã đậu ở đó từ lâu. Khi chiếc xe Cadillac đen chạy đến, Tuấn Kỷ đã đứng đợi bên cạnh máy bay từ lâu.

"Tề lão đại quả nhiên đúng hẹn". Tuấn Kỷ tươi cười bước tới nghênh đón. Không thấy bóng dáng của Phương Hình, xem ra ông ta đã đi giải quyết công việc liên quan đến Lam Bang.

Tề Mặc lãnh đạm gật đầu, đưa mắt nhìn mấy người lạ ở bên cạnh. Tuấn Kỷ lập tức giải thích: "Đây là đoàn thăm dò của tôi". Tề Mặc

ừm một tiếng rồi tiếp tục đi về phía trước.

Thây Ly Tâm đi theo Tề Mặc, Tuấn Kỷ liền bước đến bên cô tươi cười: "Tú Thủy chuẩn bị cho em chút đồ ăn sáng, toàn món em thích nhất". Vừa nói anh ta vừa đưa túi đồ ăn cho Ly Tâm.

Ly Tâm nghe nói đồ ăn do Tú Thủy làm, liền nhìn đằng trước thấy Tề Mặc tuy không quay đầu nhưng từ người hắn toát ra sự giận dữ, Ly Tâm nhướn mày đáp: "Tôi ăn rồi". Tuy cô có thể ăn thêm, nhưng đối diện với cơn giận dữ của Tề Mặc, cô đành từ chối.

Tuấn Kỷ liền mỉm cười nói với Tề Mặc: "Tề lão đại, giang hồ nói Tề lão đại rất nghiêm khắc. Xem ra tin đồn không sai, chuyện cỏn con này cũng cần sự đồng ý của lão đại? Tôi chỉ đứng ở lập trường quan tâm bạn bè chứ không có ý chỉ trích lão đại ngược đãi thuộc hạ".

Tề Mặc lập tức dừng bước, chiếu ánh mắt lạnh lùng về phía Tuấn Kỷ. Tuấn Kỷ không tỏ ra sợ hãi, vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi: "Chúng ta sẽ làm việc chung một thời gian, sự dung hòa là quan trọng nhất. Tôi rất muốn cùng mọi người chung sống hòa bình và tăng thêm tình hữu nghị, Tề lão đại chắc không phản đối?".

Tề Mặc liếc qua Tuấn Kỷ, trả lời lạnh nhạt: "Tùy Phương công tử". Nói xong hắn giơ tay ôm eo Ly Tâm đi về phía chiếc máy bay.

Ly Tâm nhanh chóng giật túi đồ ăn trong tay Tuấn Kỷ rồi lấy một miếng đưa cho Tề Mặc: "Tú Thủy nấu ăn ngon lắm, chúng ta nên nhận thịnh tình của Tú Thủy". Tề Mặc nhíu mày, ôm chặt Ly Tâm tiến về phía trước, Ly Tâm thấy Tề Mặc không phản đối liền tươi cười bước theo hắn.

Ánh mắt Tuấn Kỷ thoáng qua vẻ ngạc nhiên khi thấy Tề Mặc ôm eo Ly Tâm đưa cô đi cùng. Sắc mặt anh ta hơi tối lại nhưng nhanh chóng trở lại bình thường. Anh ta nhếch miệng cười, đôi mắt sáng lên, sải bước đi theo bọn họ.

"Sao mọi người lại ở đây?". Vừa bước lên máy bay, Ly Tâm hơi ngạc nhiên khi thấy đám Ngô Sâm và Tú Thủy đã ở trên máy bay, sắc mặt Tú Thủy cứng đờ, tựa sát vào người Ngô Sâm, cô ấy nhìn cô mỉm cười.

Tuấn Kỷ nhảy lên máy bay, trả lời: "Bọn họ muốn đi tham quan nên tôi đưa đi cùng".

Ly Tâm chau mày, liếc qua Ngô Sâm và Tiêu Vân. Hai người đàn ông nhìn bề ngoài có vẻ nhàn rỗi nhưng ánh mắt họ rất thận trọng, hoàn toàn không giống thần thái của người đi du lịch. Hơn nữa chuyện cơ mật như vậy còn đưa người đi theo tham quan sao? Nghe Hoàng Ưng nói chuyến đi này vô cùng nguy hiểm, Tuấn Kỷ để Tú Thủy đi theo là có ý gì? Ly Tâm bất giác nhướn mày nhìn Tuấn Kỷ rồi quay sang Tề Mặc.

Tề Mặc ôm Ly Tâm về chỗ ngồi mà không lên tiếng. Hồng Ưng ở bên cạnh lạnh nhạt nói: "Nếu đúng tồn tại sinh vật có thể thay thế dầu mỏ, vậy thì tập đoàn Phong Dương và Phẩm Nguyên Thế Gia đều là đối tác tốt nhất của Phương gia. Một người ăn không hết miếng bánh lớn như vậy, phải chia ra mới là đạo lý đúng đắn".

Nghe Hồng Ưng giải thích, Ly Tâm lập tức hiểu ra vấn đề, Tiêu Vân là con trai CEO của tập đoàn Phong Dương, còn Tú Thủy là tiểu thư của tập đoàn Phẩm Nguyên Thế Gia. Ly Tâm không rõ hai gia tộc này làm gì, nhưng chắc có liên quan đến dầu mỏ. Về phần Ngô Sâm, chắc là đi theo để bảo vệ Tú Thủy, hoặc có năng lực gì đó cần

dùng, nếu không chắc chắn sẽ không có mặt ở đây. Sau khi hiểu rõ ngọn nguồn, Ly Tâm không còn thắc mắc, thế giới này nói lớn cũng không lớn, nói nhỏ không nhỏ, thật ra quanh đi quẩn lại cũng chỉ là mấy người này.

Nghĩ đến đây, Ly Tâm trừng mắt với Tuấn Kỷ, Tú Thủy đã đi cùng còn cần anh ta đưa đồ ăn sáng làm gì, muốn giỡn chơi có phải không?

Tuấn Kỷ nhún vai trả lời: "Tôi tự nguyện đích thân mang đồ ăn đến cho em".

Ly Tâm lườm Tuấn Kỷ rồi quay sang bên này, thấy Tú Thủy tuy miễn cưỡng mỉm cười nhưng bộ dạng rất căng thẳng, Ngô Sâm và Tiêu Vân cũng tỏ ra không được tự nhiên, Tiêu Vân không thuộc giới hắc đạo không nói làm gì, ngay cả thần sắc của Ngô Sâm cũng không thoải mái. Ly Tâm bất giác than thầm, Tề Mặc quả là có khí chất áp đảo.

Tiêu Vân và Tú Thủy chắc là nghe những lời đồn đại về Tề Mặc nên sợ hãi. Riêng Ngô Sâm xuất thân từ giới xã hội đen nên anh ta biết quá rõ về Tề Mặc. Vẻ mặt lạnh lùng và khát máu tỏa ra từ người Tề Mặc khiến Ngô Sâm cảm thấy vô cùng áp lực.

Sau khi quan sát ba người, Ly Tâm mới hiểu ra tại sao Tuấn Kỷ lại đưa đồ ăn sáng cho cô. Tú Thủy quả thực không dám tiến lại gần. Tuy trước đây cô cảm thấy Tề Mặc rất đáng sợ nhưng không đến mức độ này. Trong đám người này chỉ có Tuấn Kỷ to gan nhất, không hề sợ Tề Mặc. Nghĩ đến đây, Ly Tâm khẽ lắc đầu nhìn Tuấn Kỷ.

Bắt gặp ánh mắt của Ly Tâm, Tuấn Kỷ lập tức hiểu ý cô, anh ta khóc cười không xong chỉ biết lắc đầu. Ly Tâm đúng là thông minh hơn người mới tìm ra lời giải thích hợp lý như vậy.

Ly Tâm đột nhiên nghĩ ra một chuyện, cô ngồi xuống cạnh Tề Mặc, trừng mắt với Tuấn Kỷ: "Tôi cần tin tức về Tùy Tâm, anh chỉ có thời gian hai ngày thôi đấy".

Tuấn Kỷ không ngờ Ly Tâm vẫn còn nhớ đến chuyện đó, anh ta liếc nhìn Tề Mặc rồi mỉm cười đáp: "Vẫn chưa hết thời gian, em yên tâm đi, tôi đã nhận sự ủy thác của em, nhất định sẽ giúp em tìm ra cô ấy".

Tề gia cũng phát lệnh tìm Tùy Tâm. Không ngờ Ly Tâm đề cập thẳng thừng ngay trước mặt Tề Mặc. Tuấn Kỷ là người thông minh, anh ta lập tức hiểu ra, Tề Mặc cũng đã biết chuyện này. Nếu đã chẳng còn gì cần giấu giếm thì cứ nói rõ, ai có bản lĩnh người đó sẽ tìm thấy trước.

Tề Mặc thấy hai người nhìn qua liếc lại, vẻ lạnh lùng lướt qua mắt, hắn đột nhiên giơ tay nhấc người Ly Tâm ở bên cạnh đặt lên đùi hắn rồi nhìn cô chăm chú. Ánh mắt hắn lạnh lẽo đến mức Ly Tâm quên cả việc trò chuyện với Tuấn Kỷ, lập tức ngoan ngoãn ngồi yên trong lòng hắn.

Tề Mặc để Ly Tâm ngồi trên đùi hắn, đầu cô ngả vào ngực hắn, hắn giơ tay nhẹ nhàng vuốt tóc cô. Ly Tâm bất giác ngước nhìn cằm Tề Mặc. Hắn làm gì vậy? Hắn chưa từng thân mật với cô trước mặt người ngoài như vậy. Cô không bị thương, đâu cần hắn ôm ấp, không biết hôm nay sợi dây thần kinh nào của hắn có vấn đề? Cảm giác Tề Mặc bắt đầu tức giận, Ly Tâm liền chớp mắt, cô không hiểu

ra nguyên do thì ngủ đi thôi. Sáng nay phải dậy sớm nên cô vẫn chưa ngủ đủ giấc.

Tú Thủy, Tiêu Vân và Ngô Sâm đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt họ không thể che giấu nổi sự kinh ngạc và không thể tin nổi. Rốt cuộc Tề lão đại và Ly Tâm có quan hệ gì? Hôm qua khi biết Ly Tâm là thuộc hạ của Tề Mặc lại có vị trí cao ở Tề gia, bọn họ đã hết sức ngạc nhiên. Bây giờ lại thấy hai người ôm nhau đầy mờ ám, thế giới này đúng là thay đổi quá nhanh.

Tuấn Kỷ ngồi đối diện Tề Mặc, miệng nở nụ cười giả tạo, đôi mắt anh ta sáng rực đến kinh người, anh ta từ từ thưởng thức ly trà sáng trong tay.

Đây chính là lời tuyên bố chiếm hữu, tuyên bố kẻ khác đừng mơ tưởng hão huyền của Tề Mặc. Mặc dù Tề Mặc không trực tiếp nói ra nhưng Tuấn Kỷ có thể cảm nhận thấy, cái ôm bá đạo, động tác vuốt ve rất tự nhiên đều truyền đạt lời tuyên bố đó đến anh ta: Ly Tâm là người của hắn. Nụ cười trên môi Tuấn Kỷ càng rộng hơn, anh ta là cao thủ tình trường, không phải là loại èo uột, tình cảm là phải tranh giành, một khi thích ai, anh ta sẽ cố gắng giành lấy người đó, tuyên bố đối với anh ta là vô dụng. Chỉ cần trái tim của Ly Tâm còn ở trên người cô, anh ta vẫn còn cơ hội.

Hai chiếc máy bay bay xuyên qua đại lục, tiến thẳng về Thái Bình Dương. Đích đến là hòn đảo nằm ở phía Nam Thái Bình Dương, phía Nam quần đảo Hawaii, địa giới không có thế lực của Phương gia. Quần đảo Hawaii có một nhà máy sản xuất vũ khí của Tề Mặc nên nơi này thuộc phạm vi thế lực của Tề gia, vì vậy nếu Tuấn Kỷ muốn tìm nguồn tài nguyên ở đây, cần có sự giúp đỡ của Tề Mặc.

Máy bay tiếp tục xuyên qua làn mây trắng. Tề Mặc nhắm mắt ôm chặt Ly Tâm, Ly Tâm ngủ say như chết, hoàn toàn coi Tề Mặc là ghế dựa, có điều hình như Tề Mặc cũng không bận tâm.

Tuấn Kỷ không làm phiền Tề Mặc và Ly Tâm. Anh ta bận rộn cùng đám Tiêu Vân, Ngô Sâm và các chuyên gia thăm dò tìm hiểu thêm về loại tảo thần kỳ đó, không ngừng tính toán phương hướng, địa điểm… Xem ra Tuấn Kỷ cũng không hoàn toàn là một anh chàng playboy chỉ biết ăn chơi, lúc bắt tay vào công việc cũng hết sức nghiêm túc.

Tới quần đảo Hawaii, đoàn người xuống máy bay rồi lên một chiếc quân hạm. Đây không phải là loại quân hạm quân đội Australia điều đến lần trước mà là quân hạm loại mới nhất do Tề gia sản xuất. Chức năng và trang thiết bị của nó vô cùng hiện đại. Chiếc quân hạm kiểu cũ trước kia không thể nào sánh bằng.

Một hàng gồm bảy chiếc quân hạm, tàu ngầm và tàu dò tìm từ quần đảo Hawaii tiến thẳng đến một hải phận không người ở Nam Thái Bình Dương.

“Ly Tâm, em làm sao vậy? Sắc mặt em khó coi thế?”. Tú Thủy lo lắng hỏi khi thấy kể từ lúc lên tàu, sắc mặt Ly Tâm trắng bệch, cô chỉ biết tựa người vào Tề Mặc để hắn đưa đi đâu thì đi.

Ly Tâm mỉm cười đáp: “Em không sao”. Giọng nói của cô không mấy thuyết phục.

Tuấn Kỷ tiến lên, chau mày hỏi: “Em bị say sóng, sao không nói?”. Ngữ điệu của anh ta đầy quan tâm và có phần trách cứ. Tề Mặc lập tức cất giọng lạnh lùng: “Phương công tử không có quyền

hỏi đến người của tôi. Anh hãy làm việc của mình đi". Vừa nói hắn vừa bế Ly Tâm đi về phòng thuyền trưởng.

Tuấn Kỷ tức giận bước theo Tề Mặc: "Ly Tâm là thuộc hạ của Tề lão đại, cô ấy đúng sai thế nào tôi không có quyền can thiệp hay hỏi han. Nhưng bây giờ, tôi lấy tư cách gia chủ tương lai của Phương gia quan tâm thuộc hạ của Tề lão đại, tôi tin tôi có quyền đó. Lẽ nào Tề lão đại đối xử với thuộc hạ hà khắc như vậy, đến sự quan tâm của người ngoài cũng không được phép tiếp nhận hay sao?".

Tề Mặc lạnh lùng đáp: "Thế thì Phương công tử hãy có hành vi phù hợp với thân phận gia chủ tương lai của Phương gia".

Tuấn Kỷ nhướng mày cười nói: "Tôi không cảm thấy lời nói và hành động của tôi có điểm nào không phù hợp. Yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu. Ly Tâm là thuộc hạ chứ không phải món đồ chơi của anh. Anh có thể khống chế hành vi của cô ấy, nhưng không thể khống chế suy nghĩ của cô ấy, càng không thể khống chế chuyện tôi thích cô ấy".

Nghe câu nói cuối cùng của Tuấn Kỷ, Tề Mặc lập tức dừng bước và quay người nhìn Tuấn Kỷ bằng ánh mắt vô cùng lạnh lẽo. Tuấn Kỷ không né tránh, đối mắt với Tề Mặc. Ánh mắt anh ta không có vẻ gì sợ hãi, miệng còn nở nụ cười tao nhã. Tề Mặc chăm chú quan sát Tuấn Kỷ và lạnh lùng nói: "Phương công tử thích ư?".

Tuấn Kỷ đáp: "Tôi thích Ly Tâm không phải chuyện phạm pháp, cũng không ảnh hưởng đến Tề lão đại, có gì không được?".

Đáy mắt Tề Mặc đầy sát khí: "Thế thì phải xem Phương công tử có bản lĩnh hay không?".

Trong thế giới của Tề Mặc từ lâu đã quen với việc dùng sức mạnh để chiếm đoạt. “Thích” là thứ gì, hắn không biết, hắn chỉ biết một khi hắn thấy thuận mắt, hắn sẽ bắt về bên mình. Thực lực mạnh mẽ là ngọn nguồn của tất cả, thích quá mơ hồ. Điều hắn cần là giữ chặt bên mình, hơn nữa hắn đã chọn Ly Tâm rồi. Dù tâm trạng đó là gì,hắn cũng không bao giờ buông tay. Muốn có Ly Tâm thì phải xem anh ta có bản lĩnh đoạt cô từ tay hắn hay không?

Tuấn Kỷ bật cười: “Chuyện này cần gì đến bản lĩnh? Thích là việc riêng của hai người, là việc không ai có thể khống chế. Đây là sự biến đổi trong trái tim, bất cứ hành động vũ lực nào cũng không thể giải quyết. Lẽ nào Tề lão đại muốn tôi vật anh ra ngay tại đây để chứng minh bản lĩnh của mình sao?”. Lời nói của Tuấn Kỷ có chút châm biếm khiến Tề Mặc siết chặt tay thành nắm đấm.

Thấy không khí giữa Tề Mặc và Tuấn Kỷ trở nên căng thẳng, Hồng Ưng vội đi tới bấm vào chân Ly Tâm và nháy mắt với cô.

Ly Tâm còn đang sững sờ vì câu nói “tôi thích” của Tuấn Kỷ. Cô nhớ trước đây Tuấn Kỷ từng đề nghị cô làm bạn gái của anh ta, nhưng lúc đó chỉ là lời nói bông đùa nên không để trong lòng. Bây giờ bắt gặp ánh mắt vô cùng nghiêm túc của anh ta, Ly Tâm hơi sững sờ.

Giờ bị đau mới phát giác tình thế căng thẳng giữa Tề Mặc và Tuấn Kỷ, Ly Tâm vội nhăn nhó: “Đau đầu quá, lão đại, tôi buồn nôn quá”. Vừa nói cô vừa hơi giãy giụa.

Tề Mặc cúi đầu nhìn Ly Tâm trong lòng, Tuấn Kỷ cũng xông lên lo lắng hỏi: “Sao không nói sớm là em bị say sóng, em cố chịu đựng nhé, tôi sẽ lập tức sai người đi lấy thuốc cho em. Em mau hít một hơi sâu đi”. Ánh mắt và giọng nói đầy quan tâm của Tuấn Kỷ cộng với

màn đối đầu lúc trước giữa hai người làm đám Tú Thủy và Ngô Sâm vô cùng kinh ngạc, xem ra anh chàng này thật lòng rồi.

Ly Tâm mặc kệ Tuấn Kỷ, cô kéo tay Tề Mặc, nhìn hắn bằng ánh mắt khẩn cầu như không thể chịu đựng lâu hơn.

Tề Mặc lạnh lùng hừ một tiếng, đứng im bất động, Tuấn Kỷ thấy vậy ngẩng đầu nói: "Tề lão đại, Ly Tâm cần nằm thẳng xuống, anh…".

"Em có tin tôi ném em xuống biển bây giờ không?". Tề Mặc cắt ngang lời Tuấn Kỷ, vẻ tức giận trong đáy mắt hắn càng dữ dội hơn.

Tuấn Kỷ sầm mặt, còn chưa kịp nói thì đã thấy bộ dạng yếu ớt của Ly Tâm lập tức biến mất. Cô mở miệng: "Lão đại, tôi chóng mặt thật đấy". Cô không còn kêu gào đau đớn như vừa rồi mà giọng nói chỉ hơi yếu hơn lúc mới lên tàu một chút.

Tề Mặc lạnh lùng nhìn Ly Tâm, Ly Tâm cũng đối mắt với hắn. Nói dối Tề Mặc là vô dụng, hắn rất nhạy cảm nên lúc nào cũng nhận ra, cô chỉ có thể dùng thái độ chân thành khi đối mặt với hắn.

Tề Mặc nhìn Ly Tâm một lúc mới lạnh lùng nói: "Nếu còn lần sau, em sẽ đi làm mồi cho cá".

Nói xong hắn ngẩng đầu nhìn Tuấn Kỷ và lãnh đạm nói: "Dựa vào anh mà dám đấu với tôi? Anh không có tư cách đó". Nói xong, hắn bế Ly Tâm đi về phía khoang tàu.

Tuấn Kỷ nheo mắt dõi theo bóng Tề Mặc và Ly Tâm. Ra đời bao nhiêu năm mà anh ta không nhìn ra Ly Tâm giả bệnh, trong khi đó

Tề Mặc biết ngay, cảm giác này không mấy dễ chịu. Có điều, anh ta không thể phản bác câu nói cuối cùng của Tề Mặc. Xét về địa vị, sớm muộn anh ta cũng có ngày bằng vai phải lứa với Tề Mặc. Xét về thủ đoạn, phải đọ sức mới biết ai mạnh ai yếu. Nhưng xét về vũ lực, chắc chắn anh ta sẽ bị lép vế, thân thể Tề Mặc quá dũng mãnh, anh ta kém xa.

Chiếc quân hạm rẽ sóng tiến tới đích đến. Hôm nay trời xanh biển lặng, mặt trời chiếu ánh nắng lấp lánh xuống mặt biển xanh biếc, tạo nên cảnh tượng vô cùng lung linh. Có điều, con đường phía trước chứa đựng nguy hiểm chết chóc, khiến đại dương xinh đẹp này chứa đầy sát khí, nguy hiểm đang chờ đợi cả đoàn người ở phía trước.

Chương 95: Đả thông tư tưởng

"Ly Tâm". Tú Thủy thấy Ly Tâm một mình ở trong phòng nhắm mắt nghỉ ngơi nên đi vào gọi cô. Lúc này Tề Mặc, người luôn dính với Ly Tâm như hình với bóng kể từ lúc lên tàu đang ở phòng thuyền trưởng cùng Tuấn Kỷ bàn bạc về các vấn đề liên quan đến góc độ và hướng tàu.

Ly Tâm mở mắt, thấy bộ dạng thận trọng dè dặt của Tú Thủy, cô nhếch miệng cười: "Chị sợ gì chứ, lão đại có ăn thịt người đâu". Đã một ngày rưỡi trôi qua kể từ lúc lên quân hạm, đám Tú Thủy đều không dám tiếp cận Ly Tâm. Bây giờ chắc chắn là vì Tề Mặc không có ở đây, Tú Thủy mới dám tìm đến Ly Tâm.

Tú Thủy ngồi xuống cạnh Ly Tâm, giơ tay day hai bên huyệt Thái Dương cho cô: “Thế nào rồi, em còn thấy choáng váng nữa không?”.

Ly Tâm dễ chịu gối đầu lên đùi Tú Thủy, nhắm mắt nói: “Cũng không đến nỗi, khá hơn lần đầu tiên em đi tàu nhiều. Lần đó quả thực em chẳng biết đâu là Đông Tây Nam Bắc, suýt nữa làm hỏng việc của lão đại”.

Nghe Ly Tâm nhắc đến Tề Mặc, Tú Thủy cúi xuống, trên mặt cô không hề có vẻ sợ hãi hay bị ép buộc, ngược lại khóe miệng cô còn cong lên, rõ ràng tâm trạng không tệ. Tú Thủy liền nói: “Ly Tâm! Chị muốn hỏi em câu này, Tề lão đại đối xử với em có tốt không? Có hành hạ em không? Em đừng để ở trong lòng, em không nói với Tuấn Kỷ và những người khác thì thôi. Chị biết con người em không thích nợ nần ai, em hãy nói cho chị biết đi. Trong lòng có khúc mắc, tìm được người tâm sự sẽ thấy dễ chịu hơn”.

Ly Tâm mở mắt, đối diện với đôi mắt đầy lo lắng của Tú Thủy, cô bất giác bật cười: “Em rất ổn, Tề Mặc không hành hạ em. Anh ấy là người có địa vị, nếu thấy em không vừa mắt thì giải quyết em bằng một phát súng từ lâu rồi, làm gì có chuyện hành hạ em, anh ấy không phải hạng người như vậy”.

Tú Thủy thở phào nhẹ nhõm khi bắt gặp đôi mắt cười không hề có chút oán hận hay uất ức của Ly Tâm. Cô nói: “Thế thì tốt, Tề lão đại quả nhiên là nhân vật nổi danh trong giới hắc đạo, không dùng thủ đoạn thấp hèn. Em không bị đối xử tồi tệ thì tốt rồi”.

Ly Tâm cười lắc đầu: “Đâu đến nỗi khoa trương như mọi người nghĩ”.

Tú Thủy đột nhiên hạ thấp giọng: “Ly Tâm, em thử nói xem tại sao em và Tề lão đại thân mật đến thế?”.

Ly Tâm nhướn mày: “Thân mật ư? Em chẳng cảm thấy gì cả”. Hình như ngay từ ngày đầu tiên cô đi theo Tề Mặc, cô và hắn đã như vậy, chẳng có gì là thân mật với không thân mật, con người và gối ôm lẽ nào lại không gần gũi?

Thấy Ly Tâm tròn mắt nhìn mình, trong đầu Tú Thủy chợt vụt qua một ý nghĩ: “Ly Tâm, hành động của em và Tề lão đại không gọi là thân mật thì cái gì gọi là thân mật, không phải em đã thích Tề lão đại đấy chứ?”.

“Thích ư?”. Ly Tâm sững sờ khi nghe câu nói của Tú Thủy, cô ngồi bật dậy trợn mắt nói: “Chị nói đùa đấy à? Em chỉ làm tròn trách nhiệm của gối ôm và thuộc hạ mà thôi, làm sao có thể là thích được? Chị bị sốt hả? Trông em giống như đang thích anh ấy lắm sao?”.

Phản ứng của Ly Tâm quá dữ dội, Tú Thủy không rời mắt khỏi Ly Tâm: “Em bảo đây không phải là thích, vậy em thử nói cho chị biết thế nào là thích đi”.

Ly Tâm bần thần, thế nào mới gọi là “thích”? Cô làm sao biết “thích” là gì, từ nhỏ cô chỉ biết sống để huấn luyện, đến khi lớn lên cô sống vì nhiệm vụ. Những người xung quanh cô chỉ có cạnh tranh, chỉ có cá lớn nuốt cá bé, chỉ có nhiệm vụ và học tập. “Thích” là cái gì? “Thích” một người có cảm giác như thế nào, cô đều không biết.

Bắt gặp vẻ hoang mang trong mắt Ly Tâm, Tú Thủy khẽ nói: “Em chưa từng nghĩ đến sao? Em định nói dối chị hay là em muốn lừa dối bản thân?”.

Ly Tâm nhướng mắt nhìn Tú Thủy, cau mày nói: “Em và Tề Mặc chỉ là quan hệ lão đại và thuộc hạ, sao có thể dính đến thích được chứ? Chị thấy em thích Tề Mặc ở chỗ nào chứ?”.

Ly Tâm nói rất hùng hồn. Tú Thủy im lặng trong giây lát rồi đột nhiên chuyển sang vấn đề khác: “Vậy cảm giác của em với Tuấn Kỷ là gì? Nếu Tuấn Kỷ cũng ôm em như Tề Mặc, em sẽ ngoan ngoãn ở trong lòng anh ta hay có phản ứng khác?”.

Ly Tâm lập tức lườm Tú Thủy: “Chị à, chị thấy em đau đầu chóng mặt nên cố tình đến đây làm em đau đầu hơn sao? Tự nhiên chị lại lôi Tuấn Kỷ vào làm gì, anh chàng playboy đó à, để anh ta ôm em ư? Biến, biến, nói đùa kiểu gì thế?”.

Nhìn phản ứng của Ly Tâm, Tú Thủy chớp mắt: “Nhưng Tuấn Kỷ rất thích em”.

“Em không thích anh ta”. Câu trả lời của Ly Tâm rất thẳng thắn và dứt khoát. Tuy Tuấn Kỷ nói thích cô khiến cô kinh ngạc một hai phút, khó hiểu mất một tiếng đồng hồ, nhưng đối với người quả quyết như Ly Tâm, đây không phải là vấn đề đau đầu. Anh ta thích cô là chuyện không ai có thể ngăn cấm giống như anh ta từng nói. Vậy thì cô không thích anh ta cũng chẳng cần lý do.

Nghe Ly Tâm nói vậy, Tú Thủy không biết nên khóc hay nên cười, cô lắc đầu: “Em đã không hiểu thế nào là thích, vậy làm sao em biết được thế nào là không thích?”.

Ly Tâm chau mày: “Không thích là không thích, cần phải hiểu sao?”.

Thấy vẻ mặt khó chịu của Ly Tâm, Tú Thủy khẽ cười: “Bình thường em là người rất thông minh, vậy mà ngay cả vấn đề tình cảm cơ bản nhất em cũng không hiểu. Chị thật không biết nói em chậm hiểu hay là gì?”. Nói xong, Tú Thủy ngồi sát người Ly Tâm mỉm cười: “Tuấn Kỷ mà nghe em nói vậy chắc sẽ buồn lắm”.

Ly Tâm nhăn mày: “Tuấn Kỷ buồn liên quan gì đến em? Em có bảo anh ta thích em đâu, lẽ nào em phải nói là thích anh ta? Nếu vậy, em sẽ không vui, em thà để anh ta không vui còn hơn bản thân em không vui”.

Nụ cười trên môi Tú Thủy càng tươi hơn: “Nếu Tề lão đại buồn thì sao?”.

Nghe câu này, Ly Tâm đột nhiên cười ha hả: “Tề Mặc là người mạnh mẽ, làm sao có chuyện buồn chứ, chị không hiểu anh ấy đâu”.

Tú Thủy hơi lắc đầu: “Chỉ cần là con người sẽ có lúc buồn lúc vui. Em hãy mặc kệ chuyện Tề lão đại có buồn hay không, em chỉ cần cho chị biết, nếu Tuấn Kỷ là Tề lão đại, liệu em có từ chối một cách triệt để như vậy không?”.

Sắc mặt Ly Tâm cứng đờ, cô ngồi im trên giường không biết trả lời như thế nào. Bắt gặp vẻ do dự trên gương mặt Ly Tâm, Tú Thủy bất giác cười nói: “Sự do dự của em nói lên nhiều vấn đề, em là người có tính cách dứt khoát, không thích là không thích, thích là thích, em còn không hiểu sao?”.

Ly Tâm chau mày nhìn Tú Thủy: “Em cần hiểu gì chứ? Tề Mặc đâu có vô vị như Tuấn Kỷ”.

Tú Thủy thở dài: “Em đúng là cô ngốc”. Ly Tâm liền trừng mắt với Tú Thủy.

Tú Thủy lắc đầu: “Được rồi, nếu hôm nay…”.

“Trên đời này không có nếu”. Tú Thủy còn chưa nói hết câu, Ly Tâm quả quyết ngắt lời, cô sống trong thế giới hiện thực, “nếu” chỉ là hư vô, cô không cần giả thiết bởi chúng không tồn tại.

“Tú Thủy, rốt cuộc chị muốn nói với em điều gì?”. Ly Tâm chăm chú nhìn Tú Thủy. Cuộc nói chuyện ngày hôm nay toàn xoay quanh chủ đề thích và không thích, Tú Thủy biết rõ cô say sóng còn bắt cô hao tâm tổn trí.

Tú Thủy tức giận nói: “Chị nói với em nửa ngày, em vẫn không hiểu chị muốn nói gì à? Nếu chị không lo em bị người ta ức hiếp, em tưởng chị muốn ở đây nói những chuyện này với em sao?”. Nơi này toàn mùi của Tề Mặc, khiến Tú Thủy rất khó chịu. Hơn nữa không biết Tề Mặc lúc nào sẽ quay lại, nghĩ đến điều này là cô thấp thỏm bất an.

Nếu không phải thấy Ly Tâm toàn tâm toàn ý đi theo Tề Mặc, cô cũng chẳng nói những điều này với Ly Tâm. Rõ ràng trong các chuyện khác Ly Tâm rất thông minh, nhưng không ngờ về phương diện tình cảm cô nàng lại ngốc nghếch như vậy. Tề Mặc lại là người ngông cuồng bá đạo hiếm thấy, cô lo Ly Tâm chịu thiệt nên mới có lòng tốt nhắc nhở cô nàng.

Từ trước đến nay, Tú Thủy luôn hết sức dịu dàng. Không ngờ bây giờ lại gắt gỏng với Ly Tâm, Ly Tâm nhướn mày nhìn Tú Thủy. Bà chị này to gan thật, từ một con cừu biến thành mèo rừng từ lúc nào vậy?

Thấy Ly Tâm đăm đăm nhìn mình, Tú Thủy bất giác thở dài lắc đầu: “Em muốn biết thế nào là thích không?”. Không đợi Ly Tâm trả lời, Tú Thủy nói tiếp: “Chị không nói phức tạp với em nữa. Chỉ một câu, em có muốn ở bên cạnh Tề Mặc cả đời, cùng hưởng vinh nhục, không xa rời anh ta không?”.

Tình yêu là điều vô cùng đẹp đẽ, sống chết có nhau, tâm hồn tâm linh đồng điệu gì đó, khắc cốt ghi tâm, vĩnh hằng gì đó khỏi cần nhắc đến. Đối với cô gái ngốc nghếch như Ly Tâm, nói với cô nàng những điều cao siêu như vậy chỉ phí công, nói cụ thể có khi hiệu quả hơn.

Ly Tâm ngẩn người nhìn Tú Thủy một lúc mới mở miệng: “Làm thuộc hạ cũng có thể đi theo suốt đời”. Câu này Tề Mặc đã nói với cô từ lâu, hơn nữa cô đã nhận lời theo hắn cả đời, sao bây giờ chuyện này lại dính dáng đến “thích”?

Tú Thủy liền trừng mắt nói: “Được, thuộc hạ phải không? Em có thấy vị lão đại nào cả ngày ôm thuộc hạ ở trong lòng, hơn nữa thuộc hạ còn không phản kháng? Em có thấy thuộc hạ nào bị lão đại đóng dấu trên người? Em có thấy thuộc hạ nào chung chăn chung gối với lão đại? Thuộc hạ, thuộc hạ… đám Hồng Ưng cũng là thuộc hạ, sao chị không thấy Tề lão đại và họ có hành vi này?”.

Trước đó Tú Thủy không biết Tề Mặc và Ly Tâm ngủ chung giường. Hôm nay vào đây mới phát hiện trên giường của Ly Tâm toàn mùi của Tề Mặc, không ngờ hai người ngủ cùng nhau. Trên cổ Ly Tâm còn có vết răng cắn, vậy mà Ly Tâm dám nói chỉ là thuộc hạ.

Ly Tâm im lặng, nghĩ đến cảnh đổi cô thành đám Hồng Ưng, cô liền cảm thấy buồn nôn, không thể tưởng tượng nổi, thật sự không thể tưởng tượng nổi cảnh tượng đó như thế nào. Ly Tâm ngẩng đầu định nói câu gì đó với Tú Thủy, bắt gặp ánh mắt hung dữ của Tú Thủy, lời nói đến miệng lại nuốt xuống cổ họng.

Cô thích Tề Mặc thật sao? Lúc Tề Mặc bảo cô đi theo hắn cả đời, cô không cảm thấy khó chấp nhận. Bản thân cô cũng nhận định, cô sẽ ở bên hắn cả đời. Lẽ nào đó không phải vì cô là thuộc hạ của hắn, mà vì cô thích hắn nên mới nhận lời? Nghĩ đến đây Ly Tâm bất giác nhíu mày.

Tú Thủy nói khẽ: "Thích một người không có giới hạn cũng không có tiêu chuẩn, chỉ là em muốn ở bên người đó trọn đời, cùng người đó đi khắp mọi nơi, toàn tâm toàn ý tin tưởng đối phương, toàn tâm toàn ý đem bản thân trao cho đối phương. Điều đó có nghĩa là tình cảm của em đã khắc vào tận cốt tủy, em đã rõ chưa?".

Ly Tâm nhìn Tú Thủy chăm chú. Sau đó cô ngả người nằm xuống giường, thần sắc lộ vẻ bối rối và chấn động hiếm thấy.

Tú Thủy đứng dậy: "Em hãy tự mình suy nghĩ đi. Em phải hiểu rõ bản thân mình mới có thể hiểu đối phương. Nhập nhằng không hay chút nào, em cần phải hiểu rõ tâm ý của em". Nói xong, cô lắc đầu rồi quay người đi ra ngoài.

Đứng đợi ở ngoài cửa, Ngô Sâm nói vẻ không tán thành: "Tại sao em lại giúp Tề lão đại?".

Tú Thủy kéo tay Ngô Sâm rời khỏi đó: "Bởi vì em không thích Tuấn Kỷ, anh ta có nhiều 'tiền án' quá".

Ngô Sâm cao giọng: “Tú Thủy!”.

Tú Thủy ngẩng đầu nhìn Ngô Sâm, gương mặt của anh ta có vẻ tức giận nhưng ánh mắt tràn ngập yêu thương, cô mỉm cười: “Có lẽ lần này Tuấn Kỷ thật sự động lòng, nhưng Ly Tâm không thích anh ta thì cũng chẳng còn cách nào khác. Em hiểu tính cách của Ly Tâm, cô ấy ngốc nghếch về phương diện tình cảm, nhưng không đến mức hồ đồ không biết suy nghĩ của mình. Nếu Tuấn Kỷ không chịu bỏ cuộc, em chỉ sợ anh ta sẽ thảm bại trong tay Tề lão đại”.

Nói xong Tú Thủy nở nụ cười dịu dàng với Ngô Sâm: “Chẳng phải anh cũng có ý này hay sao? Tuấn Kỷ và Tề lão đại trực tiếp xung đột, người chịu thiệt chắc chắn không phải là Tề lão đại. Tuấn Kỷ không phải là đối thủ của người được tôi luyện trong một thế giới tàn nhẫn như Tề lão đại. Nếu muốn dứt thì dứt ngay từ đầu mới là cách bảo vệ anh ta.

Hơn nữa, người Ly Tâm thích là Tề lão đại. Em thấy Tề lão đại cũng đối xử đặc biệt với Ly Tâm. Trực giác của phụ nữ chuẩn lắm, em không muốn Ly Tâm chịu thiệt thòi khi ở bên Tề lão đại. Nếu Ly Tâm đã quyết định chọn Tề lão đại, vậy thì em muốn cô ấy sống hạnh phúc cả đời. Tề lão đại là người lạnh lùng vô tình, em nghĩ chắc không ai dám phân tích chuyện này với anh ta, Ly Tâm cũng chẳng có người bạn nào giúp cô ấy làm rõ tình cảm của cô ấy, vì vậy em đành phải ra tay. Thích phải xuất phát từ cả hai phía mới có hạnh phúc. Về phần Tuấn Kỷ, chỉ có thể nói lời xin lỗi với anh ta mà thôi.”

Tú Thủy nói một hơi dài, Ngô Sâm nghe xong gật đầu tán thành. Anh ta là bạn thân của Tuấn Kỷ, tất nhiên cũng muốn tốt cho Tuấn Kỷ như Tú Thủy muốn tốt cho Ly Tâm. Nhưng có một số chuyện

không thể ép buộc, một số thứ nếu không kịp thời nắm bắt, sẽ mãi mãi mất cơ hội.

Ở khoang sau, Ly Tâm nằm trên giường nghĩ đến những lời nói của Tú Thủy, cô cảm thấy đầu óc hỗn loạn. Cô chưa từng nghĩ giữa cô và Tề Mặc tồn tại chữ "thích". Cô thích Tề Mặc ư, làm sao có thể? Chẳng phải cô luôn coi Tề Mặc là lão đại của cô sao? Chẳng lẽ là do Tề Mặc ôm ấp cô hàng ngày?

Nhưng khi rơi vào tay đám thổ dân biến dị ở châu Phi, lúc nguy hiểm nhất, người đầu tiên cô nghĩ đến là Tề Mặc. Ở trong Kim tự tháp, chứng kiến cảnh Tề Mặc bất lực, cô cũng vì Tề Mặc mới lo lắng và đau lòng. Ở Hồng Kông không ngủ được là vì thiếu Tề Mặc nằm bên cạnh. Mỗi khi gặp khó khăn, cô đều muốn dựa dẫm vào Tề Mặc. Lẽ nào đúng như Tú Thủy nói, không phải là cô không thích, mà tình cảm của cô đã khắc vào cốt tủy, trở thành một thói quen. Thói quen có lúc rất đáng sợ, đáng sợ đến mức mãi mãi không trở lại bình thường được.

Đây là lần đầu tiên có người phân tích với cô một cách triệt để như vậy. Lẽ nào đây chính là "thích"? Ly Tâm nằm úp mặt xuống giường. Một vấn đề từ trước đến nay cô chưa bao giờ nghĩ tới, bây giờ phơi bày ra trước mặt cô, khiến cô buộc phải đối diện.

"Em đang làm gì vậy?". Tề Mặc vào phòng, thấy Ly Tâm lăn đi lộn lại trên giường, hắn liền sải bước dài đi đến bên giường ôm Ly Tâm vào lòng, nhíu mày hỏi: "Em thấy khó chịu à?".

Ly Tâm nhìn vào mắt Tề Mặc, đôi mắt đó vẫn lạnh lùng như lần đầu tiên gặp cô, không một chút thay đổi. Ly Tâm bất giác cau mày rồi đột ngột mở miệng: "Lão đại, anh có thích tôi không?".

Lông mày của Tề Mặc hơi chau lại. Trước vẻ mặt vô cùng nghiêm túc của Ly Tâm, hắn lạnh lùng trả lời: “Từ đó không tồn tại trong thế giới của tôi”. Nói xong, hắn liền bế Ly Tâm đi ra ngoài.

Sắc mặt Tề Mặc không một chút xao động, Ly Tâm bất giác nghiêng đầu, xem ra Tề Mặc không thích cô. Tuy nhiên, cô cũng không nghĩ Tề Mặc hiểu từ này. Cô tựa đầu vào ngực Tề Mặc, tâm trạng khó chịu vì những câu nói của Tú Thủy từ từ tan biến. Tề Mặc nói cô có thể khiến hắn bình ổn tâm trạng, bây giờ cô cũng cảm thấy hắn có thể giúp cô bình tĩnh.

Sau khi tĩnh tâm, Ly Tâm lặng lẽ nghe tiếng tim đập trong lồng ngực Tề Mặc và cảm nhận vòng tay ấm áp của hắn, đôi cánh tay hắn khiến cô có thể toàn tâm toàn ý phó thác. Lẽ nào cô thật sự thích Tề Mặc? Không phải vì là thuộc hạ của hắn nên mới đồng ý theo hắn cả đời mà vì cô thích hắn?

“Ly Tâm, cô đã đỡ chút nào chưa?”. Vào đến phòng thuyền trưởng, Tuấn Kỷ mỉm cười hỏi thăm.

Tề Mặc ôm Ly Tâm ngồi xuống vị trí thuyền trưởng. Cô gật đầu với Tuấn Kỷ: “Tôi ổn rồi”. Nói xong cô rúc đầu vào lòng Tề Mặc như một con mèo nhỏ. Ly Tâm đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy bốn bề là đại dương bao la, khiến cô cảm thấy rất khó chịu.

Tề Mặc siết chặt vòng tay ôm Ly Tâm, gọi: “Hoàng Ưng!”.

“Lão đại, ở góc năm mươi độ phía Tây Bắc có ba chiếc tàu ngầm đang lao về phía chúng ta”. Trên một chiếc quân hạm tuần tra và do thám khác, Hoàng Ưng nhanh chóng báo cáo qua hệ thống liên lạc.

Tề Mặc gật đầu: “Lập Hộ”.

Lập Hộ lập tức xuất hiện trên màn hình hiển thị: “Trong phạm vi chúng tôi có thể dò tìm, có sáu chiếc quân hạm đang tiến về phía chúng ta”.

Ánh mắt Tề Mặc lóe một tia sắc lạnh, khóe miệng hắn nhếch lên: “Đã bỏ ra không ít vốn liếng, không tồi, các chú hãy chú ý, tôi không muốn nhìn thấy bất cứ con tàu nào quay về”.

“Vâng”. Hoàng Ưng và Lập Hộ đồng thanh đáp lời, sau đó bọn họ truyền đạt một loạt mệnh lệnh. Bảy con tàu vốn cách nhau không xa lắm của Tề Mặc nhanh chóng tản ra theo một đội hình nhất định, giữ khoảng cách tuyệt đối, vừa có thể bảo vệ vừa có thể hỗ trợ nhau.

Tiêu Vân và Ngô Sâm không hiểu, chỉ có Tuấn Kỷ nhìn ra hành động vừa rồi của Tề gia. Mấy con tàu giãn khoảng cách để có thể bảo vệ nhau, đồng thời nếu một con tàu bị bắn trúng thì vụ nổ và mảnh vụn không ảnh hưởng đến những con tàu khác. Họ tính toán rất cẩn thận, phản ứng nhanh như tia chớp và phối hợp vô cùng ăn ý.

Nghe những lời này, Ly Tâm bất giác ngước nhìn cằm Tề Mặc, chiếc cằm cương nghị của hắn cũng thể hiện sự bá đạo không ai sánh bằng. Tề Mặc phát hiện ra dấu vết của kẻ địch nên mới đi tìm cô, không để cô bị lôi đi như lần trước. Ly Tâm toát mồ hôi lạnh, dựa sát vào ngực Tề Mặc.

Tuấn Kỷ đứng bên cạnh lên tiếng: “Tôi cần làm gì?”. Anh ta biết bây giờ không phải là lúc lấy lòng Ly Tâm.

Tề Mặc nói lạnh lùng: “Ngồi ở đây”.

Tuấn Kỷ hơi nhíu mày nhưng chưa lên tiếng thì Ly Tâm xen ngang: “Anh có kinh nghiệm đối phó tình huống này?”.

Tuấn Kỷ lắc đầu: “Chúng tôi từng đụng độ trên đất liền, nhưng trên biển thì chưa”. Phương gia cũng dính dáng một chút đến buôn bán vũ khí nên đối với việc giao đấu trên mặt đất, anh ta không mấy xa lạ. Có điều anh ta chưa từng trải qua cuộc đụng độ quy mô lớn trên biển.

Ly Tâm bè lãnh đạm nói: “Người của chúng tôi được huấn luyện kỹ càng, các anh chỉ cần ngồi xem là được”. Người ngoài không thể biết người của Tề gia ăn ý đến mức nào, nếu không thể giúp đỡ thì tốt nhất đừng nhúng tay vào.

Ly Tâm nói xong lại úp măt vào ngực Tề Mặc. Chứng kiến cảnh này, Tuấn Kỷ liền quay người ngồi xuống bên cạnh. Anh ta không rành về hải chiến, quả thực không thể giúp được gì.

“Lão đại, xuất hiện sự gây nhiễu tín hiệu”. Hồng Ưng báo cáo từ trong một con tàu ngầm dưới chiếc quân hạm của Tề Mặc.

Tề Mặc cũng đã nhìn thấy sự gây nhiễu trên radar, hắn hừ một tiếng lạnh lùng, trình độ như vậy mà muốn gây nhiễu thuyền của hắn, đúng là nằm mơ.

“Lão đại, chúng ta bị bao vây rồi”. Hoàng Ưng gửi đến hình ảnh sáu chiếc quân hạm và ba chiếc tàu ngầm của Lam Bang quây thành vòng tròn xung quanh bảy chiếc quân hạm của Tề Mặc.

Đám Tú Thủy ngồi ở đằng sau liền trở nên căng thẳng, Tuấn Kỷ liền xua tay ra hiệu bọn họ im lặng. Sắc mặt người của Tề gia vẫn

không thay đổi, xem ra tình huống không hề đáng sợ.

"Còn mười giây nữa là lọt vào tầm bắn". Mắt Lập Hộ sáng lên, khóe miệng nở nụ cười lạnh lùng. Quân hạm trên màn hình kém xa quân hạm của bọn họ, đối đầu với họ chẳng khác nào tự tìm đến cái chết.

Tề Mặc ừm một tiếng, đưa tay ôm chặt Ly Tâm. Ly Tâm đột nhiên bị ép đến mức không thở nổi, bất giác hơi giãy giụa, Tề Mặc nói: "Sẽ lắc lư".

Người say sóng sợ nhất tàu bị lắc lư, Ly Tâm liền bất động, cô nắm chặt vạt áo Tề Mặc. Đôi cánh tay đang ôm cô khiến cô cảm thấy dễ chịu.

"Đồ ngu xuẩn, chưa đến khoảng cách phù hợp đã bắn rồi". Hoàng Ưng cất giọng lạnh lùng. Ánh sáng lóe trên màn hình hiển thị, đối phương bắt đầu bắn pháo về phía tàu của Tề Mặc.

"Chuẩn bị". Hồng Ưng nói ngắn gọn, tay đặt lên nút bấm: "Bắn". Một luồng sáng trắng bay về phía những quân hạm bao vây xung quanh.

Người ở trên tàu của Tề Mặc không nghe tiếng đạn nổ mà chỉ thấy trên vùng biển xa xa đột nhiên xuất hiện một vòng tròn cột nước dâng cao, bắn tung lên trời.

Tú Thủy trợn mắt, Ngô Sâm vội nắm tay cô. Đây là lần đầu tiên họ được chứng kiến cảnh tượng này. Tiêu Vân ở bên cạnh không biết do quá hoảng sợ hay hưng phấn mà há hốc miệng, không nói lên lời.

Cột nước cực lớn che tầm mắt của tất cả mọi người, Tề Mặc lạnh lùng theo dõi cảnh tượng phía trước, tay hắn vô thức xoa đầu Ly Tâm, đôi mắt hắn sâu hun hút như không thấy đáy, không biết hắn nghĩ gì vào lúc này.

Ầm, cột nước vẫn chưa rơi xuống, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, lửa bốc đầy trời. Nước và lửa tạo thành cảnh tượng độc đáo và thần bí vô cùng.

Những chiếc quân hạm của đối phương lúc này biến thành biển lửa, mảnh vỡ bay tung tóe khắp bốn phương rồi rơi xuống biển, bị đại dương nuốt chửng.

Nguồn ebook: https://www.luv-ebook.com

Tề Mặc hơi chau mày, tiếng Hồng Ưng truyền đến: “Lão đại, toàn bộ mục tiêu đã được giải quyết, nhưng e rằng có cạm bẫy”.

Lập Hộ tán thành: “Dễ dàng quá, đây không phải là tác phong của Lam Bang”.

Tề Mặc gật đầu: “Hết sức chú ý, giữ tốc độ”.

“Vâng”. Hồng Ưng, Hoàng Ưng và Lập Hộ đồng thanh trả lời.

Tuấn Kỷ thấy vậy nhíu mày: “Nên cẩn thận thì hơn”.

Tề Mặc, Lam Bang và Phương gia là hạng người nào, chỉ có như vậy thì quá coi thường Tề Mặc, cũng là coi thường Lam Bang. Tề Mặc và Lam Bang là đối thủ nhiều năm nay, cuộc tấn công ở mức độ như vậy hoàn toàn như tặng không cho Tề Mặc, có thể như vậy đủ để đối phó với Tuấn Kỷ, nhưng đối với Tề Mặc thì quá yếu. Đây

không phải phong cách của Lam Bang, có lẽ đây mới chỉ là món khai vị?

Bảy con tàu vừa ở trên và dưới mặt biển lao nhanh về phía trước, để lại đằng sau đốm lửa và mảnh vỡ từ những con tàu của Lam Bang vừa bị nổ tung.

Nghe cuộc nói chuyện của mấy người đàn ông, Ly Tâm nhổm dậy từ trong lòng Tề Mặc. Quan sát mặt biển phẳng lặng ở phía trước, Ly Tâm nhớ đến lần cô suýt bỏ mạng trên biển, lần này sao có thể dễ dàng như vậy? Màn hình hiển thị đột nhiên xuất hiện nhiều xung động, chứng tỏ đang có người xâm nhập. Ly Tâm nói "Để tôi", sau đó cô ngồi thẳng người trên đùi Tề Mặc, nhanh chóng giao đấu với tín hiệu xâm nhập.

"Đối phương yêu cầu nói chuyện". Ly Tâm quay lại nhìn Tề Mặc, đối phương chỉ xâm nhập để nói chuyện chứ không tấn công vào hệ thống.

Tề Mặc cất giọng lạnh lùng: "Nối máy".

Ly Tâm lại gõ tạch tạch trên bàn phím. Vài giây sau màn hình hiển thị nháy một cái rồi hiện ra một bóng hình, một người đàn ông trông rất quyến rũ, gương mặt anh ta đẹp trai khó tả, vô cùng kiều diễm yêu mị. Anh ta ngồi trên ghế sofa, ngón tay xoay ly rượu vang. Anh ta nở nụ cười mê hoặc rồi nói với Tề Mặc: "Có thích món quà tôi tặng anh không?".

Chương 96: Xoáy nước dưới đáy biển

Nhìn lên màn hình, Ly Tâm hơi nhướn mày, đây chẳng phải là người đàn ông yêu mị ngồi trên xe ô tô của Phi Ngữ Ty, mẹ Giao Văn ở Italy hay sao?

Tề Mặc ôm Ly Tâm tựa người vào lưng ghế thuyền trưởng, hắn lạnh lùng nhìn người đàn ông trên màn hình, trầm giọng: "Anh nghĩ sao?".

Người đàn ông nhếch mép cười, có vẻ rất vui. Anh ta nhấp một ngụm rượu vang, lắc nhẹ ly rồi ngẩng lên nhìn Tề Mặc: "Tôi quên mất đối thủ của tôi là Tề lão đại. Món quà nhỏ như vậy làm sao có thể khiến anh vừa mắt, ha ha ha". Vừa nói anh ta vừa tựa người ra phía sau một cách nhàn nhã, cứ như hoàn toàn không để tâm đến mấy con tàu vừa bị phá hủy trong chớp mắt.

Tề Mặc lạnh lùng nhìn người đàn ông yêu mị, tay hắn vuốt nhẹ tóc Ly Tâm, sắc mặt hắn không hề thay đổi, trong vẻ lạnh lùng chứa đựng sự bá đạo và uy nghiêm tuyệt đối, hắn không đáp lời người đàn ông đó nhưng đôi mắt hắn như càng sâu hơn.

Người đàn ông trên màn hình dường như cũng lường trước Tề Mặc không rỗi hơi nói chuyện phiếm với anh ta, anh ta đưa mắt sang Tuấn Kỷ ở bên cạnh: "Đại công tử của Phương gia cũng có mặt. Tôi đang tự hỏi tại sao Phương công tử dám hống hách xâm nhập hải phận này, hóa ra là tìm Tề lão đại làm chỗ dựa. Tôi không ngờ công tử lại kiêng dè tôi như vậy". Vừa nói anh ta vừa cười lớn, như thể việc hai nhà Tề và Phương hợp tác đối phó với anh ta, càng làm tăng giá trị của anh ta.

Tuấn Kỷ hơi nhíu mày, nhưng lập tức nở nụ cười tao nhã: “Tôi còn tưởng là ai, hóa ra là Lam lão đại của Lam Bang. Lam lão đại, hiếm khi thấy anh nhàn rỗi như vậy”.

Ánh mắt người đàn ông yêu mị lóe lên một tia sắc bén, anh ta đột nhiên thu lại nụ cười mê hồn, lạnh lùng nhìn Tuấn Kỷ: “Anh bạn nhỏ, tôi rất không vui khi nghe những lời này của cậu, cậu tưởng chút thực lực của cậu có thể làm gì tôi sao? Đúng là nực cười. Lúc tôi tung hoành tứ hải, không biết cậu đang ở nơi nào, đừng đánh giá bản thân quá cao, cậu và tôi không ở cùng một đẳng cấp”.

Vừa dứt lời, ánh mắt thâm hiểm lập tức biến thành ánh mắt cuốn hút làm lay động lòng người, sau đó, anh ta nở nụ cười cao quý với Tuấn Kỷ: “Có điều, tôi thích những người có bản lĩnh. Sau này nếu không còn con đường nào khác, hoan nghênh cậu đến tìm tôi”. Một câu nói đủ chứng tỏ anh ta hoàn toàn không coi Tuấn Kỷ ra gì.

Tuấn Kỷ cũng không tỏ ra tức giận, anh ta vẫn giữ nụ cười nhàn nhạt trên môi: “Được thôi, con người tôi không có sở trường gì, nhưng cũng có một chút độ lượng. Nếu một ngày nào đó Lam lão đại rơi vào bước đường cùng, tôi cũng hoan nghênh Lam lão đại đến Phương gia chúng tôi”.

Người đàn ông yêu mị liền phá ra cười, tiếng cười của anh ta chứa đựng sự hống hách và ngông cuồng khó diễn tả. Ly Tâm phát hiện khí chất của anh ta không kém Tề Mặc là bao, đều cao ngạo và bá đạo như nhau. Tuy nhiên, người đàn ông này nhiều tà khí hơn.

Người đàn ông trên màn hình nở nụ cười khinh miệt: “Đúng là trẻ con có khác”.

“Đủ rồi”. Giọng nói lạnh lùng của Tề Mặc cắt ngang tiếng cười của anh ta. Tề Mặc nói: “Lam Tư, tôi không rảnh nói mấy chuyện vớ vẩn với anh, không còn lời nào nữa thì biến đi”.

Người đàn ông tên Lam Tư ngừng cười. Anh ta đổi tư thế, nhếch mép cười với Tề Mặc, nụ cười của anh ta vẫn mê hồn nhưng đầy tàn nhẫn: “Đúng là chẳng lịch sự gì cả”. Dứt lời anh ta lại cười, nụ cười này không hống hách nữa, khí thế trầm tĩnh tỏa ra, cảm giác anh ta và Tề Mặc giống như một âm một dương, không ai thua kém ai.

Ly Tâm không rời mắt khỏi ngươ đàn ông trên màn hình. Cô phát hiện anh ta thay đổi thái độ nhanh như chong chóng. Nhưng từ anh ta tỏa ra khí chất lạnh lẽo uy nghiêm, tạo áp lực vô hình cho người đối diện. Tuy nhiên, lúc đầu Ly Tâm ngay cả Tề lão đại cũng không sợ, nói chi là lão đại của Lam Bang. Mặc dù vậy, cô cảm thấy hứng thú khi nghe câu “trong lúc anh ta tung hoành tứ hải không biết Tuấn Kỷ đang ở đâu”. Tên Lam Tư này bao nhiêu tuổi vậy, nhìn bề ngoài cũng chỉ tầm ba mươi tuổi, vậy mà khẩu khí lớn dữ.

Thấy Ly Tâm ngồi trên đùi Tề Mặc, tròn mắt đánh giá anh ta từ đầu đến chân, anh ta bất giác nở nụ cười tao nhã: “Ly Tâm, chúng ta lại gặp nhau rồi”.

Ly Tâm nói lãnh đạm: “Lam lão đại”.

Lam Tư nhếch mép cười: “Không ngờ cô có sức hút lớn như vậy. Nếu biết sớm, tôi đã mời cô đến làm khách ở lâu đài của tôi từ lâu”.

Ly Tâm nghe ra hàm ý trong câu nói của Lam Tư, cô nhướn mày cười đáp: “Chỉ cần có khả năng đó, tôi cũng không ngại làm khách của anh”.

Lam Tư liền bật cười, tiếng cười có vẻ rất vui, anh ta khẽ gật đầu: “Có lẽ cô còn có cơ hội đến làm khách ở lâu đài của tôi, nhưng với điều kiện Tề Mặc không khiến tôi thất vọng”.

Nghe câu này, ánh mắt Tề Mặc hơi tối lại. Lam Tư không phải nhân vật tầm thường, bề ngoài anh ta có vẻ ôn nhu, xinh đẹp như phụ nữ nhưng thủ đoạn tàn nhẫn hơn ai hết, năng lực mạnh hơn ai hết. Nếu không có những yếu tố đó, anh ta không thể leo lên vị trí lão đại của Lam Bang lúc mới hai mươi mấy tuổi. Bao nhiêu năm đối đầu, anh t là đối thủ duy nhất của hắn. Trong cuộc giao tranh, hai bên có lúc thua lúc thắng, nhưng không ai có bản lĩnh tiêu diệt ai. Anh ta tuyệt đối không phải là người làm việc không mục đích.

Bắt gặp ánh mắt Tề Mặc, Lam Tư nhếch mép cười, giơ ly rượu vang về phía Tề Mặc: “Mượn sức mạnh của kẻ khác để phá vỡ sự cân bằng lực lượng giữa hai chúng ta, Tề Mặc, anh đúng là bị tôi chọc tức rồi. Được thôi, anh cứ việc ra tay, tôi sẽ tiếp anh đến cùng. Chúng ta hãy chống mắt xem, trên thế giới này rốt cuộc ai mới là người chiến thắng sau cùng. Hy vọng đại dương bao la không phải là nơi chôn thân của anh, tôi còn có thể gặp lại anh, nếu không thế giới sẽ bớt đi rất nhiều điều thú vị”. Nói xong, anh ta liền uống cạn ly rượu, gương mặt đầy vẻ ngông cuồng và chắc thắng.

Màn hình hiển thị nháy một cái, Lam Tư cắt đứt liên lạc, Tề Mặc im lặng, Tuấn Kỷ trầm ngâm: “Không biết hắn ta đang giở trò gì?”.

“Lão đại, tín hiệu xuất phát từ tổng bộ của Lam Bang ở Washington”. Lập Hộ xuất hiện trên màn hình hiển thị, lên tiếng báo cáo.

“Chúng tôi không phát hiện ra tín hiệu theo dõi hay tấn công, cũng không có bất cứ mệnh lệnh đặc biệt nào”. Hoàng Ưng báo cáo.

Hồng Ưng cũng xuất hiện trên màn hình: “Mặt biển không có dấu hiệu bất thường, trong phạm vi radar theo dõi không có động tĩnh của kẻ địch, tất cả đều bình thường”.

Sau khi nghe ba người báo cáo, Tề Mặc gật đầu: “Các tàu kiểm tra toàn bộ”. Lam Tư không phải là người vô vị, chắc chắn anh ta không nối liên lạc để nói chuyện phiếm, bên trong nhất định có vấn đề, càng sạch sẽ càng che giấu vấn đề nghiêm trọng.

“Không có vấn đề, tất cả tín hiệu đều bình thường”.

“Tất cả thiết bị hoạt động bình thường”.

“Tất cả người trên tàu đều bình thường”.

Các con tàu đều gửi báo cáo trong vòng hai phút, Tề Mặc lạnh lùng ra lệnh: “Tăng tốc tiến về phía trước”.

Tuấn Kỷ ngồi bên cạnh theo dõi hành động của Tề gia, mọi việc đều diễn ra nhanh chóng, không do dự, không một lời thừa thãi, chỉ có chấp hành mệnh lệnh, phục tùng tuyệt đối. Đây chính là thực lực của Tề gia, có lẽ Lam Tư nói đúng, giữa anh ta và bọn họ không tồn tại khoảng cách.

Bọn họ đều là những người trưởng thành trong một thế giới tàn nhẫn máu lạnh, bước qua vô số cửa ải sinh tử, đây không phải là điều anh ta có thể so sánh. Nhìn bóng dáng uy nghiêm của Tề Mặc và thân hình nhỏ bé của Ly Tâm trong lòng hắn, Tuấn Kỷ chau mày.

Nửa ngày trôi qua, đoàn tàu của Tề Mặc không gặp bất cứ trở ngại hay nguy hiểm nào. Đám Hồng Ưng đều trầm mặc, đây không phải là tác phong của Lam Tư. Lam Tư là một thành phần nguy hiểm đến mức cực đoan, thứ anh ta thích nhất là hoa máu nở rộ trên đầu mũi dao nhọn. Vì vậy dưới bề ngoài yên tĩnh chắc chắn ẩn chứa một sự phản kích đáng sợ.

Không khí trên con tàu của Tề Mặc rất im lặng, áp lực. Ly Tâm quay đầu về phía đám Tú Thủy. Thấy Tú Thủy mặt trắng bệch tựa vào vai Ngô Sâm, toàn thân không ngừng run rẩy, Ly Tâm bất giác lắc đầu.

Tuấn Kỷ dõi theo ánh mắt Ly Tâm, thấy vậy liền khẽ an ủi: "Cô đừng sợ, cô nên nhớ chúng ta đang đi cùng ai. Có Tề lão đại ở đây, chẳng có gì đáng sợ hết. Cô xem đi, Ly Tâm có tỏ ra hốt hoảng đâu". Mọi chuyện vẫn chưa bắt đầu nhưng Tú Thủy đã vô cùng hoảng sợ.

Được Tề Mặc ôm chặt trong lòng, Ly Tâm không còn cảm thấy hoa mắt chóng mặt nữa. Ly Tâm không có khái niệm gì về Lam Bang nên cô không cảm thấy nguy hiểm. Vòng tay của Tề Mặc giống như bến cảng tránh gió bão, mang lại cảm giác tin cậy và yên lòng cho Ly Tâm hơn bất cứ thứ gì.

"Tại sao vẫn chưa đến nơi?". Tề Mặc đột nhiên hỏi.

Tuấn Kỷ liếc hải đồ trong tay: "Vẫn còn khoảng hơn hai mươi hải lý".

Tề Mặc chau mày suy nghĩ rồi đột nhiên ra lệnh: "Dừng lại, không đúng". Bảy con tàu lập tức dừng lại trong giây lát.

Tuấn Kỷ đứng dậy đi đến bên cạnh Tề Mặc: “Có vấn đề gì sao?”.

“Mau gọi nhân viên thăm dò của anh tới đây”. Tề Mặc nhíu chặt lông mày, thấy vẻ mặt nghiêm nghị của Tề Mặc, Tuấn Kỷ lập tức làm theo lời hắn. Ở trên biển nghe lời Tề Mặc thì hơn, anh ta có ưu điểm là không bao giờ làm ra vẻ hiểu biết.

“Chúng ta ở vĩ độ bao nhiêu?”. Tề Mặc nhìn mấy nhân viên thăm dò đang không ngừng xem xét hải đồ, giải thích phương vị nhưng không có một đáp án chính xác. Hắn sầm mặt quát khiến mấy nhân viên thăm dò sợ đến mức tái mét mặt.

“Vĩ độ 25”. Một nhân viên nhanh nhảu trả lời.

Nghe câu này, sắc mặt Tề Mặc càng tối sầm, Ly Tâm mở miệng hỏi: “Có vấn đề gì sao?”.

Mọi la bàn và radar trên tàu đều chỉ vào con số 25 độ, vậy thì có vấn đề gì? Cùng lúc này đám Hồng Ưng và Hoàng Ưng đều lộ diện trên màn hình hiển thị, tất cả chờ đợi mệnh lệnh của Tề Mặc.

“Đây không phải là 25 độ”. Tề Mặc ngẩng đầu nhìn mặt trời, gương mặt hắn lộ vẻ nghiêm nghị và tức giận chưa từng thấy.

“Không phải? Tại sao không phải? Radar… bị gây nhiễu”. Lập Hộ mới nói nửa câu đã lập tức hiểu ra vấn đề.

“Chuyện này… sao Tề lão đại biết được? Theo sự quan sát của chúng tôi thì phương hướng này không sai”. Một nhân viên thăm dò nói nhỏ. Anh ta xuất thân là thủy thủ nên rất có kinh nghiệm đi biển.

Anh ta cũng là người dẫn đường trong chuyến đi này, dựa vào mặt trời định vị thì đúng là phương hướng đang đi.

Tề Mặc không để ý đến người vừa lên tiếng, hắn cúi xuống hỏi Ly Tâm: "Em có cảm giác lạ thường không?".

Ly Tâm ngẩn người ngẩng lên nhìn Tề Mặc, Tề Mặc cúi xuống ra hiệu chỉ chiếc hoa tai của cô. Ly Tâm lập tức khởi động hoa tai, cô liền nghe thấy tiếng rè rè rất khẽ, cách một lúc lâu mới xuất hiện, nếu không chú ý kỹ có lẽ cũng không thể phát giác.

Sắc mặt Ly Tâm liền thay đổi, cô ngồi thẳng người bắt đầu thâm nhập vào hệ thống máy tính trên quân hạm. Do luôn ở bên cạnh Tề Mặc nên Ly Tâm không mở hoa tai, trong khi Tề Mặc không bao giờ tắt. Tề Mặc không rành về máy tính, hắn chỉ dựa vào cảm giác nhạy bén đã phát hiện ra điều bất thường. Còn Ly Tâm là cao thủ nên cô vừa nghe là biết ngay có một tín hiệu gây nhiễu cực mạnh.

"Lập Hộ, hãy kết nối với tôi". Mười ngón tay Ly Tâm múa trên bàn phím, Lập Hộ biết Ly Tâm rất thông thạo về phương diện gây nhiễu, anh ta lập tức kết nối với cô. Đám Hồng Ưng và Hoàng Ưng cũng nhanh chóng kết nối với cô.

"Tín hiệu bị gây nhiễu". Sau khi tập hợp tín hiệu của mấy con tàu lại, Ly Tâm chau mày kết luận.

Tề Mặc lạnh lùng nói: "Loại trừ ngay".

Ly Tâm không trả lời, đôi bàn tay cô như bay trên bàn phím. Quân hạm là một loại vũ khí hiện đại, tất cả đều được chỉ huy bằng hệ thống máy tính. Nếu hệ thống điều khiển bị gây nhiễu, vậy thì

phương hướng, vũ khí đều xảy ra sai sót. Nếu bây giờ người của Lam Bang xuất hiện, chắc chắn bọn họ sẽ gặp nguy hiểm.

"Tôi thiếu nhân lực". Tín hiệu gây nhiễu dày đặc và rất mạnh, một chút loại trừ không có tác dụng lớn, cần phải tiến hành loại trừ từ nhiều góc độ mới được.

"Để tôi". Tuấn Kỷ liền đi tới chiếc máy tính ở bên cạnh. Anh ta cũng rất giỏi về lĩnh vực này.

Tề Mặc hất cằm với thuộc hạ đứng trước máy tính, người này lập tức nhường chỗ cho Tuấn Kỷ. Tuấn Kỷ bắt tay ngay vào công việc.

"Hãy theo tốc độ của tôi". Ly Tâm nói với Tuấn Kỷ. Một khi đã bắt tay vào công việc, Ly Tâm không cần biết đối phương là ai. Tuấn Kỷ gật đầu rồi liền làm theo Ly Tâm.

Lúc này, Ly Tâm và Tuấn Kỷ cùng liên kết loại bỏ tín hiệu gây nhiễu. Ở trên mặt biển, sóng vẫn cuồn cuộn xô vào mấy chiếc quân hạm đang đứng im, dòng nước chảy mỗi lúc một nhanh hơn, đẩy tất cả các con tàu cùng trôi về một hướng.

Hệ thống bị gây nhiễu sẽ không thể đưa ra phương hướng chính xác, cũng không thể đưa ra phán đoán chuẩn xác, tất cả chỉ có thể đợi đến khi tín hiệu gây nhiễu bị loại bỏ. Nhìn từng đợt sóng cuồn cuộn xô vào thân tàu, đôi lông mày của Tề Mặc nhíu chặt.

"Tín hiệu gây nhiễu số một bị loại bỏ".

"Tín hiệu số hai bị loại bỏ".

Nửa tiếng đồng hồ sau, giọng nói bình tĩnh của Ly Tâm vang lên, nhưng lại không mang lại không khí vui mừng. Tại sao Lam Bang lại gây nhiễu? Nếu muốn Lam Tư chỉ vì muốn bọn họ bị mất phương hướng trên biển mới tiến hành gây nhiễu thì không thông minh lắm, ánh mắt Tề Mặc càng trở nên sắc lạnh.

Ở dưới mặt biển, dòng nước chảy càng xiết, mấy chiếc quân hạm của Tề Mặc bị đẩy về một hướng, trên mặt biển bao la khó có thể nhìn ra được tốc độ trôi đi là nhanh hay chậm, chỉ có tiếng gió thổi mỗi lúc một lớn.

“Thật không hổ danh là Tề Mặc, vụ này cũng phát hiện ra, tôi chúc anh có một hành trình vui vẻ. Ha ha, tôi đợi anh ở New York, hy vọng anh còn sống quay về gặp tôi. Anh phải nhanh lên mới được, tôi không có lòng kiên nhẫn chờ đợi lâu”. Ngay khi Ly Tâm phá giải tín hiệu gây nhiễu, một dòng chữ đột ngột xuất hiện trên màn hình. Thấy sự khiêu khích và hống hách trong dòng chữ đó, mọi người đều nhíu mày im lặng.

Ly Tâm nhanh chóng xem xét thời gian và nguồn gốc gây nhiễu. Cô phát hiện ra ngay khi mấy con tàu của Lam Bang bị bắn chìm tàu của họ đã bị gây nhiễu. Ly Tâm nghiến răng ken két, Lam Tư giỏi lắm, anh ta đã sử dụng nhiều bước đệm, không ngờ mấy con tàu chìm dưới đáy biển lại mang tín hiệu gây nhiễu mạnh như vậy. Hơn nữa, cuộc xâm nhập với mục đích đối thoại của anh ta cũng khiến tín hiệu thay đổi, đúng là một thủ đoạn cao siêu.

Nhưng vào lúc này, không một ai chú ý tới việc Lam Bang gây nhiễu bằng cách nào, tất cả mọi người đều tập trung theo dõi xem rốt cuộc chuyện gì sẽ xảy ra sau khi tín hiệu trở lại bình thường.

“Lão đại, chúng ta đã chệch khỏi tuyến đường chính xác”. Sau khi tín hiệu gây nhiễu của Lam Tư hoàn toàn bị loại bỏ, Ly Tâm thấy màn hình radar hiển thị 26 độ.

“Bị chệch một độ, chuyện này nghĩa là thế nào? Lão Sơn, mau lại đây, ở 26 độ có vấn đề gì không?”. Tuấn Kỷ đột ngột lên tiếng khi thấy thông tin chính xác trên màn hình hiển thị.

“26 độ? Sao có thể đi tới 26 độ, mau quay lại, mau quay lại. Đây là tuyến hàng hải chết chóc, nhanh lên”. Nghe đến từ “26 độ”, sắc mặt của người được gọi là Lão Sơn lập tức biến đổi, ông ta xông lên hét lớn.

“Quay lại”. Tề Mặc liền ra lệnh.

“Vâng”. Đám Hồng Ưng và Hoàng Ưng đồng loạt trả lời, nhanh chóng khởi động những con tàu đang dừng trên mặt biển.

“26 độ 1, sao lại nhanh như vậy, chẳng phải chúng ta dừng tàu rồi sao?”. Ly Tâm kinh ngạc thốt lên khi thấy radar không ngừng chuyển động.

“Tuy chúng ta dừng lại, nhưng dòng nước vẫn đẩy tàu trôi đi, chỉ cần nổ máy là ổn”. Tuấn Kỷ đứng bên cạnh giải thích với Ly Tâm.

Ly Tâm chỉ giỏi khi ở trên đất liền, xuống nước là cô bó tay. Lần này cô khá tỉnh táo, có thể nói đây là lần đầu tiên cô tỉnh táo khi đi tàu. Tuy nhiên về những vấn đề lý luận và thực tiễn này, cô vẫn mù mờ.

Ly Tâm gật đầu, cô đang định mở miệng nói điều gì đó, radar lại nhảy một con số, Ly Tâm nhíu mày: "Nhanh quá". Trong lúc quân hạm khởi động, radar vẫn nhảy thêm một vạch, chứng tỏ tốc độ dòng nước chảy rất mạnh.

"Mau quay lại nhanh lên, mở hết tốc độ". Ly Tâm vừa dứt lời, Tề Mặc bỗng ngồi thẳng người, gương mặt nghiêm nghị hơn bao giờ hết.

Tề Mặc giơ tay nhấc người Ly Tâm ra phía sau: "Hãy túm chặt lấy tôi". Vừa nói, hắn vừa nhanh chóng điều khiển quân hạm.

Ly Tâm chỉ thấy Tề Mặc thao tác nhanh chóng trên bảng điều khiển, gạt cần điều khiển xuống, con tàu lập tức quay đầu về phía sau, cả con tàu phát ra âm thanh ù ù, chắc là tốc độ tăng đến mức cao nhất trong chốc lát.

Ly Tâm còn chưa kịp phản ứng, mặt biển trước mắt dao động, thân tàu lắc mạnh, cô cảm thấy hoa mắt chóng mặt, trong đầu cũng vang lên tiếng ù ù. Cảm giác say sóng lại dội về khiến Ly Tâm chỉ biết túm chặt cánh tay Tề Mặc, cả người dính chặt vào lưng hắn.

"Lực kéo lớn quá, tàu bị xoay vòng".

"Không thể tăng tốc".

"Không lặn xuống được, thủy áp đột nhiên tăng mạnh".

Chỉ trong giây lát, Hồng Ưng, Hoàng Ưng và Lập Hộ cùng lên tiếng, ngữ điệu của bọn họ có vẻ ngạc nhiên và thận trọng nhưng không hề hốt hoảng.

Tề Mặc trầm giọng ra lệnh: “Tất cả mọi người ở trên tàu ngầm hãy lên quân hạm ngay, bỏ tàu ngầm, nhanh lên”. Vừa nói hắn vừa đổi mấy tần số, quân hạm của hắn quay đầu thành công, và bắt đầu lao về phía sau.

Lúc này, Ly Tâm nằm trên lưng Tề Mặc, bộ dạng có vẻ rất khó chịu, Tuấn Kỷ liền đi tới ôm cô: “Thấy khó chịu trong người thì hãy dựa vào tôi ngủ một giấc. Em đừng đứng ở đây, cũng đừng nhìn ra biển”. Nói xong anh ta định ôm Ly Tâm rời khỏi đó.

Ly Tâm liền ngẩng phắt lên: “Không, đừng ôm tôi, tôi ở đây thôi”.

Tuấn Kỷ cất giọng vô cùng nghiêm nghị: “Nghe tôi đi, bây giờ không phải là lúc em bướng bỉnh, bây giờ Tề lão đại không lo được cho em, chúng ta đừng làm phiền đến anh ấy. Ít nhất, bây giờ không được”. Vừa nói Tuấn Kỷ vừa kéo ngón tay đang bám chặt Tề Mặc của Ly Tâm.

Bắt gặp vẻ mặt thận trọng của Tuấn Kỷ, Ly Tâm hỏi: “Sao thế?”. Cô chuẩn bị buông tay khỏi Tề Mặc.

“Ai cho em bỏ tay?”. Tay Ly Tâm còn chưa rời khỏi người Tề Mặc, hắn đột nhiên quay đầu gầm lên khiến Ly Tâm giật mình, lại ôm chặt lấy hắn theo phản xạ.

Tuấn Kỷ thấy vậy nhíu mày, nhưng anh ta cũng không ép Ly Tâm đi theo anh ta nữa. Cảm thấy thân thể Tề Mặc gồng lên, Ly Tâm bất giác hỏi Tuấn Kỷ: “Chuyện gì xảy ra vậy?”. Vì cô không dám nhìn ra mặt biển nên cô không rõ tình hình ở bên ngoài bây giờ ra sao.

Tuấn Kỷ quan sát mặt biển ở bên ngoài rồi quay đầu về phía Lão Sơn, mặt ông ta giờ tái mét: “Mau nói ra tất cả những điều ông biết, mau lên”.

Sắc mặt Lão Sơn trắng bệch, người ông ta run lẩy bẩy, ông ta vội nói: “Tuyến đường biển này là tuyến đường chết chóc, ở đây có một xoáy nước nằm ở vị trí 26 độ 4. Trung tâm xoáy nước không lớn nhưng có sức mạnh khủng khiếp, bằng một cơn lốc xoáy cấp mười, ảnh hưởng đến vùng biển rộng hàng trăm hải lý, không một con tàu nào có thể thoát khỏi khi đi qua xoáy nước này.

Một số con tàu chẳng may đi qua khu vực này chỉ còn lại mảnh vỡ được phát hiện ở vùng biển cách đó một nghìn hải lý, có nghĩa mặt biển gần như bị xoáy nước bao phủ. Nếu chúng ta bị hút vào, hậu quả khỏi cần phải bàn”. Lão Sơn nói một hơi, lời nói của ông ta được truyền đi qua hệ thống truyền thanh, khiến người trên các con tàu khác đều biến sắc.

“Xoáy nước, xoáy nước ư?”. Mặt Ly Tâm bắt đầu tái mét, cô đứng thẳng ngươi quan sát radar.

26 độ 3, sắc mặt Ly Tâm khó coi vô cùng. Lúc này, cô chẳng thèm để ý đến chuyện say sóng mà nhìn thẳng ra mặt biển, chỉ thấy nước biển vẫn không ngừng chuyển động, sóng vẫn đánh từng cơn vào thân tàu, mặt biển vẫn đẹp đẽ yên bình như cũ.

Nhưng nếu Ly Tâm không nhìn nhầm, mặt nước đã tạo thành thế chảy ngược, con tàu của cô ra sức lao về phía trước, nhưng dòng nước hoàn toàn chảy ngược về đằng sau.

Ly Tâm hít một hơi sâu lại nhìn sang bên cạnh, chiếc tàu ngầm của Hồng Ưng không thể nào lặn được xuống nước, cũng không dám

lặn xuống nước, lúc này tàu ngầm đang đỗ sát vào mấy chiếc quân hạm, nhanh chóng rời bỏ tàu ngầm, tất cả người của Tề gia đều leo lên quân hạm.

Sức nước trên bề mặt lớn như vậy, có thể thấy sức nước ở bên dưới mặt biển mạnh mẽ như thế nào. Vũ khí của Tề Mặc dù tiên tiến và lợi hại đến mấy, cũng chỉ như trứng chọi đá trước sức mạnh của thiên nhiên. Mấy chiếc tàu ngầm vừa bị bỏ lại chỉ trong chốc lát đã mất hút trên mặt biển. Chứng kiến cảnh tượng này, tim Ly Tâm như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

"Sao có thể như vậy?". Tú Thủy mặt cắt không còn hột máu, toàn thân run lẩy bẩy. Ngô Sâm giơ tay kéo cô vào lòng: "Em đừng nhìn nữa".

Sắc mặt của Ngô Sâm và Tiêu Vân trở nên rất khó coi, mấy người nhân viên thăm dò bắt đầu run rẩy, Tuấn Kỷ mở miệng trấn an: "Mọi người hãy cố định thân thể của mình, dù xảy ra chuyện gì cũng đừng hoảng hốt. Tình hình bây giờ chắc mọi người đã rõ, sợ hãi không giải quyết được vấn đề gì. Lúc này chúng ta chỉ còn cách bình tĩnh, đừng nghĩ ngợi nhiều, nếu có thể chịu đựng thì mở mắt nhìn, không thể chịu nổi thì hãy nhắm mắt lại. Tề lão đại cần sự yên tĩnh tuyệt đối, chúng ta không thể gây rối loạn thêm". Vừa nói anh ta vừa nhanh chóng đứng ra đằng sau Ly Tâm.

Ngô Sâm và Tiêu Vân liền đưa mắt nhìn nhau, hít một hơi sâu cố định thân thể của họ, đã đến nước này rồi thì chỉ còn cách liều mạng.

Lúc này, mặt biển không còn những đợt sóng lớn như vừa rồi, tất cả đều yên bình lặng lẽ, chỉ có tiếng gió thổi nhè nhẹ bên tai. Mặt biển yên bình nhưng chứa đựng một sức mạnh đủ khiến con người

run rẩy. Ba chiếc quân hạm đang đi ngược dòng như thể đứng im, chúng giãy giụa tiến lên, lui lại rồi tiến lên trên mặt nước chảy xiết.

Chương 97: Đừng sợ

"Tốc độ dòng nước chảy nhanh quá, chúng ta đang lùi chứ không tiến". Lập Hộ lao lên chiếc quân hạm của Tề Mặc, nói.

Tề Mặc không mở miệng, quân hạm đã tăng tốc đến mức cao nhất, nhưng do tốc độ dòng nước quá mạnh nên cả vùng biển này bắt đầu chảy ngược dòng, với tốc độ của quân hạm không thể vượt qua được.

Ly Tâm cúi xuống không nhìn mặt biển mà chỉ theo dõi màn hình radar, kim đồng hồ trên màn hình không ngừng dao động, di chuyển giữa con số 26 độ 3 đến 26 độ 4. Ly Tâm vô thức túm chặt tay Tề Mặc, sức mạnh ở vòng ngoài đã kinh khủng như vậy, nếu quân hạm bị kéo vào trung tâm xoáy nước thì hậu quả là không thể tưởng tượng nổi.

"Bỏ lại chiếc quân hạm thứ ba và theo sát tôi". Tề Mặc cất giọng lạnh lùng, người ở trên chiếc quân hạm bên cạnh nhanh chóng lên tàu của Tề Mặc. Do hai con tàu có tốc độ như nhau, hiện tại người ở tàu nọ vẫn có thể di chuyển sang tàu kia.

Bầu trời bắt đầu tối, bây giờ đang là mùa hè ngày dài hơn đêm, hơn nữa lúc này mới chỉ là buổi chiều. Hiện tượng trời tối dần là do sức mạnh kinh hồn của xoáy nước đã làm thay đổi sắc trời ở khu vực

xung quanh, có lẽ không phải sắc trời thay đổi mà con tàu đã tiến gần hơn đến khu vực trung tâm xoáy nước.

“Tốc độ ba trăm hải lý một giờ”.

“Tốc độ đã tăng đến mức cao nhất nhưng tàu vẫn lùi về phía sau”.

Báo cáo liên tục được gửi đến. Lập Hộ đứng bên cạnh Tề Mặc, hai tay thao tác hệ thống máy móc nhanh như múa, sắc mặt anh ta ngày càng khó coi. Xoáy nước có sức mạnh quá lớn, giống như một bàn tay vô hình túm lấy chiếc quân hạm khiến nó không thể tiến về phía trước, chỉ có thể lùi về phía sau.

“Lão đại, không thể thoát khỏi lực hút này”. Ở một chiếc quân hạm khác, Hồng Ưng sầm mặt báo cáo, trong khi đó Hoàng Ưng ở bên cạnh ra sức điều khiển con tàu chạy về phía trước.

Sắc mặt Tề Mặc tối sầm, hắn lạnh lùng ra lệnh: “Đo tốc độ dòng nước, tăng độ chìm dưới nước”.

“Vâng”. Không hề sợ hãi hốt hoảng, chỉ có sự bình tĩnh và tốc độ.

Tuấn Kỷ đang đứng đằng sau đỡ người Ly Tâm lộ vẻ khâm phục, người của anh ta bây giờ nếu không run lẩy bẩy thì cũng mặt mũi tái mét. Anh ta chưa từng trải qua tình huống này, đám Tề Mặc chắc cũng chưa từng đối mặt, vậy mà bọn họ vẫn rất trấn tĩnh. Bọn họ giữ thái độ bình tĩnh có lẽ một phần do được huấn luyện từ nhỏ, nhưng phần lớn là do họ có một sự tin tưởng không lời lẽ nào có thể hình dung đối với lão đại của bọn họ. Sự tin tưởng này không phải tự

nhiên mà có, làm được như vậy có lẽ người đang quay lưng về phía anh ta, toát ra vẻ lạnh lùng và uy nghiêm vô hình kia lợi hại hơn anh ta tưởng tượng.

"Huhu…". Tiếng khóc kìm nén vang lên, Tề Mặc lập tức đanh mặt.

Tuấn Kỷ liền quay người, thấy trong đám nhân viên nghiên cứu của anh ta có một chàng thanh niên ngoài hai mươi tuổi, tuy còn trẻ nhưng là nhân tài xuất sắc trong lĩnh vực này bắt đầu có dấu hiệu suy sụp vì quá sợ hãi trước tình hình đang diễn ra.

Trước khi Tề Mặc nổi giận, Tuấn Kỷ lập tức đi về phía người đàn ông, giơ tay bịt miệng anh ta: "Nếu muốn sống thì cố chịu đựng cho tôi, bằng không tôi sẽ cho cậu đi gặp Diêm Vương ngay bây giờ". Nói xong anh ta liền rút khẩu súng trong người chĩa thẳng vào đầu chàng trai.

Chàng trai bị dọa sợ chết khiếp, chỉ biết mở to mắt nhìn họng súng đen ngòm. Tất nhiên anh ta rất hoảng sợ, có điều xoáy nước chưa lấy đi mạng sống của anh ta thì anh ta vẫn còn cơ hội sống sót. Trong khi đó, họng súng có thể khiến anh ta chầu trời bất cứ lúc nào. Con người đương nhiên cầu sống chứ chẳng cầu chết. Anh chàng đang run lẩy bẩy lập tức đưa tay bịt miệng, cố gắng kiềm chế nước mắt.

Thấy vậy Tuấn Kỷ mới hơi thở ra nhẹ nhõm. Rơi vào tình cảnh hiện tại, sợ nhất là có người tỏ ra suy sụp, trạng thái của anh ta sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng của người khác như một phản ứng dây chuyền. Một khi nỗi kinh hoàng lan tỏa, không ai có thể lường trước sẽ xảy ra chuyện gì. Hơn nữa Tuấn Kỷ tin chắc trước khi xảy ra chuyện đó, Tề Mặc sẽ ra tay giải quyết kẻ gây ảnh hưởng đến tâm

trạng của anh ta. Lão đại máu lạnh vô tình của Tề gia sẽ không nể mặt bất kỳ ai, dù là người của Phương gia đi chăng nữa.

“Đưa hết bọn họ vào khoang sau, nếu còn ai có vấn đề thì ném thẳng xuống biển cho tôi”. Tề Mặc không quay đầu, chỉ lạnh lùng ra lệnh.

“Vâng”. Người của Tề gia lập tức tuân lệnh, vác những người khác ra khoang sau, đến cả đám Ngô Sâm cũng bị đưa đi.

Tuấn Kỷ gật đầu với Ngô Sâm: “Cậu cũng đi đi, Tú Thủy chắc không chịu nổi nữa. Cậu hãy giúp tôi an ủi tinh thần những người đó”. Ngô Sâm gật đầu, anh ta lập tức bị người của Tề gia ném vào khoang sau.

“Tốc độ dòng nước đạt gần bốn trăm hải lý”. Tuấn Kỷ vừa dứt lời, Lập Hộ liền mở miệng.

Tim Ly Tâm như nảy lên, tốc độ của quân hạm là ba trăm hả lý, vậy mà tốc độ dòng nước đạt tới bốn trăm hải lý, hơn kém gần một trăm hải lý, thảo nào kim đồng hồ trên radar từ từ nhích về 26 độ 4. Cứ tiếp tục như vậy, con tàu sớm muộn cũng sẽ bị hủy diệt.

Ly Tâm ngẩng đầu dõi mắt ra ngoài mặt biển. Lúc này mặt biển không còn là cảnh trời yên gió lặng, từng đợt sóng lớn lồng lộn lao đến. Mặc dù ở bên trong, nhưng cô vẫn có thể nghe rõ tiếng va đập và tiếng gió gầm rít đáng sợ.

Trời ngày càng tối sầm, không biết sức nước, sức gió và máy hay sức mạnh to lớn của thiên nhiên đã làm thay đổi thời tiết? Chỉ biết

sắc trời ngày càng đen kịt, một áp lực vô hình đè nặng lên những người ở trên con tàu khiến bọn họ không thở nổi.

"Còn bao nhiêu hải lý nữa sẽ đến khu vực trung tâm xoáy nước?". Tề Mặc ngồi thẳng trên ghế thuyền trưởng, hai tay hắn không rời khỏi bàn điều khiển, sắc mặt hắn nghiêm nghị hơn lúc nào hết.

"Còn khoảng một trăm hải lý nữa là trung tâm xoáy nước". Tiếng Hoàng Ưng truyền qua hệ thống liên lạc. Đội tàu của Tề Mặc vốn nhiều loại khác nhau, có thể đối phó với bất cứ quân hạm nào của Lam Bang, nào ngờ bây giờ lại có tác dụng khác.

Radar trên tàu của Hoàng Ưng phát hiện cách đó một trăm hải lý có một sức mạnh vô cùng lớn gây nhiễu mọi tín hiệu. Sức mạnh gây nhiễu lớn như vậy chắc chắn xuất phát từ xoáy nước, chính vì vậy anh ta mới đưa ra phán đoán này.

"Tốc độ dòng nước ngày càng nhanh, lực hút ngày càng lớn. Lão đại, chúng ta phải tắt hết chức năng khác mới có cơ may chống đỡ". Lập Hộ lên tiếng, sắc mặt anh ta tối sầm.

Tề Mặc nhíu chặt lông mày, hắn không nói gì, chỉ đảo mắt qua một loạt thông số trên màn hình hiển thị, trong đầu không ngừng so sánh tính toán.

Ly Tâm bò trên lưng Tề Mặc không thể chịu nổi sự tròng trành lắc lư và cảm giác kỳ quái khi tàu bị kéo lùi về phía sau, gương mặt cô trắng bệch, không còn chút sắc hồng. Khi nghe Lập Hộ thông báo tình hình khẩn cấp, cô ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, lập tức cảm thấy choáng váng quay cuồng, ruột gan lộn ngược lộn xuôi và cảm giác buồn nôn lên tới tận cổ họng, cô cúi gập người xuống nôn.

Do sợ bị say sóng nên Ly Tâm không ăn uống kể từ lúc lên tàu. Vì vậy cô chỉ có thể nôn khan, toàn thân run rẩy, không đứng thẳng lên được nữa.

Tuấn Kỷ lo lắng đỡ Ly Tâm khẽ nói: "Tôi đưa em đi nghỉ một lát, đừng đứng ở đây nữa".

Nói xong Tuấn Kỷ nhướng mắt nhìn Tề Mặc, Tề Mặc lúc này đang tập trung toàn bộ tinh thần vào xoáy nước và chiến hạm, làm gì có tâm tư để ý đến Ly Tâm. Lại thấy Ly Tâm túm chặt tay Tề Mặc, anh ta rất muốn bảo Tề Mặc hãy đồng ý cho Ly Tâm đi nghỉ nhưng anh ta không thể mở miệng, hiện Tề Mặc đang nắm trong tay sự sống chết của tất cả mọi người trên hai con tàu.

Cúi xuống thấy Ly Tâm vô cùng khó chịu nhưng vẫn túm chặt Tề Mặc không rời, Tuấn Kỷ thở dài một tiếng rồi ôm người Ly Tâm: "Em bỏ tay ra đi, tôi đưa em đi nghỉ. Lúc này chúng ta đừng làm phiền Tề lão đại, nếu anh ấy trách em không nghe lời, tôi sẽ đỡ thay em. Em mau bỏ tay ra đi, đừng gây khó dễ cho thân thể của mình". Vừa nói, Tuấn Kỷ vừa kéo tay Ly Tâm.

Cả người Ly Tâm không còn chút sức lực, thân thể cũng nhờ Tuấn Kỷ đỡ mới đứng vững. Nhưng bàn tay cô vẫn túm lấy Tề Mặc, chặt đến mức nổi hết gân xanh.

"Không". Ly Tâm vừa thở hổn hển vừa nói, âm thanh yếu ớt nhưng rất kiên quyết. Cô một tay bám lấy cánh tay Tề Mặc, một tay đẩy Tuấn Kỷ: "Tôi phải ở bên cạnh anh ấy".

Tuấn Kỷ hơi tức giận, anh ta chau mày: “Em cũng nên xem xét tình thế chứ”.

Ly Tâm gật đầu: “Tôi biết”. Nói xong cô thả tay khỏi người Tề Mặc, cả người trượt xuống sàn tàu. Sau đó cô ngồi gối đầu lên chân Tề Mặc, hai tay ôm thật chặt chân hắn.

Mặc dù Ly Tâm rất chóng mặt, toàn thân khó chịu vô cùng nhưng cô vẫn còn cảm giác, cô biết không thể làm phiền Tề Mặc vào lúc này. Nhưng dù mơ mơ màng màng cô vẫn biết rõ Tề Mặc là chỗ dựa của cô, lúc nguy hiểm và rơi vào hoàn cảnh tồi tệ, cô chỉ muốn ở bên cạnh hắn. Hơi thở và mùi hương đặc trưng của hắn có thể giúp cô trấn tĩnh, có thể giúp cô không cảm thấy sợ hãi. Người đàn ông này là người cô tin tưởng và dựa dẫm tự đáy lòng.

Ý niệm còn lưu lại trong đầu óc Ly Tâm đột nhiên khiến cô có chút tỉnh táo. Lẽ nào đây chính là “thích”? Bởi vì thích nên mới muốn ở gần hắn? Không, đây không phải là “thích”, tình cảm của cô với hắn có lẽ còn vượt qua định nghĩa này, Ly Tâm không hiểu cũng không muốn hiểu, vấn đề thích hay không thích làm sao quan trọng bằng chuyện sống chết.

Tuấn Kỷ hơi sững người, đáy mắt anh ta lóe lên một tia phức tạp. Anh ta đảo mắt qua Ly Tâm đang ngồi bên đùi Tề Mặc rồi lại nhìn Tề Mặc, dường như hắn tập trung toàn bộ sự chú ý vào công việc mà không hề chú ý đến Ly Tâm. Tuấn Kỷ nghiến răng đứng in đằng sau Tề Mặc.

“Quay đầu tàu, giảm tốc độ, giảm toàn bộ năng lượng đến mức tối thiểu, giữ nguyên trạng thái khởi động”. Tề Mặc đột ngột lên tiếng.

“Vâng”. Hoàng Ưng, Hồng Ưng và Lập Hộ không do dự, đồng thanh trả lời. Trong giây lát, hai chiếc quân hạm quay đầu hướng về phía xoáy nước.

“Gì hả? Chuyện này là thế nào? Tề lão đại…”. Tuấn Kỷ vô cùng kinh ngạc, quay đầu tàu về vùng xoáy nước, chuyện này có nghĩa là gì? Lẽ nào Tề Mặc muốn tự hủy diệt? Nhưng Tuấn Kỷ chưa kịp nói hết câu, người đàn ông ngồi ở vị trí phó lái ngoảnh đầu nhìn anh ta bằng ánh mắt lạnh lẽo khiến anh ta lập tức im lặng.

“Tắt thiết bị chỉ hướng gió”.

“Tắt hệ thống chiếu sáng”.

“Tắt thiết bị trinh sát”.

“Mọi chức năng giữ ở mức độ thấp nhất”.

Một loạt báo cáo vang lên, khiến sắc mặt Tuấn Kỷ càng trở nên khó coi. Anh ta đưa mắt ra bên ngoài. Bây giờ trời tối như tầm chạng vạng, mưa bắt đầu rơi xuống. Đây là do sức mạnh của xoáy nước làm sinh ra một cơn gió lớn hút nước biển lên. Tất cả những hiện tượng này chứng tỏ con tàu đang ở rất gần trung tâm xoáy nước.

Mặt biển cũng đã biến thành màu đen, nước biển vốn xanh lam giờ trở nên đen như mực. Từng đợt sóng lớn như ngựa hoang đang phi gấp, như con rồng đang thức tỉnh gào thét điên cuồng lao về phía trước.

“Còn khoảng ba mươi hải lý”. Lập Hộ không rời mắt khỏi màn hình hiển thị, anh ta tính toán tốc độ nước chảy. Bây giờ tất cả chức

năng phụ trợ đều gần như ngừng hoạt động nên anh ta chỉ có thể áng chừng.

Chiếc quân hạm chuyển hướng lại giảm tốc độ lúc này lao như bay về phía trung tâm xoáy nước. Cảnh tượng bên ngoài khiến người ta toát mồ hôi lạnh.

"Tề lão đại, anh…". Sắc mặt của Tuấn Kỷ không thể dùng từ "nghiêm trọng" để hình dung. Hành vi tự hủy diệt của Tề Mặc rốt cuộc có ý nghĩa gì? Tại sao toàn bộ thuộc hạ của Tề Mặc đều chấp hành mà không có một chút nghi ngờ hay do dự?

"Phương thiếu gia, anh đừng chõ miệng vào nữa, mau ngồi xuống đây và cố định thân thể đi". Một giọng nói lạnh lùng ở phía sau cắt ngang câu hỏi của Tuấn Kỷ.

Tuấn Kỷ quay đầu, thấy thuộc hạ của Tề Mặc đã cố định thân thể trong khoang tàu từ lúc nào. Còn người vừa lên tiếng có gương mặt lạnh lùng, ánh mắt không hề hoảng loạn hay nghi ngờ mà chỉ có tin tưởng và sùng bái sâu sắc.

Tuấn Kỷ đảo mắt một vòng, thấy chỉ còn một mình anh ta đứng giữa phòng thuyền trưởng, những người khác đều đã cố định thân thể của mình. Tuấn Kỷ nhìn Ly Tâm vẫn đang ngồi dưới đất. Anh ta còn chưa kịp lên tiếng, người đàn ông vừa rồi lạnh lùng tiếp: "Nhanh lên, chuyện không liên quan đến anh thì đừng bận tâm. Lời của lão đại là mệnh lệnh tuyệt đối".

Tuấn Kỷ hít một hơi sâu, người vừa nhắc nhở anh ta là thuyền phó của con tàu này. Nhưng sau khi Lập Hộ đến, anh ta lui ra nhường chỗ cho Lập Hộ. Không biết Tề Mặc ra lệnh từ lúc nào mà toàn bộ thuộc hạ của hắn đã cố định thân thể. Nghe lời Tề Mặc chắc

không sai, Tuấn Kỷ liền bước tới cố định cơ thể bên cạnh anh chàng thuyền phó.

“Tôi muốn biết tại sao Tề lão đại có quyết định như vậy?”. Vừa cố định xong Tuấn Kỷ liền hỏi, anh ta nghĩ không ra mục đích của hành vi tự tìm đến cái chết này.

“Anh không cần biết, anh chỉ cần phục tùng”. Anh ta lạnh lùng nói đều đều khiến Tuấn Kỷ chau mày.

Thật ra Tuấn Kỷ không hiểu, dù giải thích, chưa chắc anh ta hiểu được lý lẽ trên biển. Vừa rồi tốc độ của quân hạm là ba trăm hải lý một giờ, tốc độ dòng nước chảy do ảnh hưởng của xoáy nước là bốn trăm hải lý một giờ, có lẽ càng về sau càng nhanh. Như vậy, việc đối mặt với xoáy nước chỉ là chuyện sớm muộn, đến khi nhiên liệu hết sạch, dù muốn kháng cự cũng vô ích.

Chùn chân bó gối hay chờ chết không phải là tác phong của Tề Mặc. Chỉ cần còn một tia hy vọng sống, hắn sẽ nắm lấy và đưa tất cả mọi người thoát khỏi tình huống nguy hiểm. Những thuộc hạ đi theo Tề Mặc nhiều năm đều hiểu rõ thủ đoạn của hắn, chủ động xuất kích mới là việc làm đúng đắn, Tề Mặc là linh hồn của tất cả mọi người ở Tề gia.

“Ngồi lên đây”. Căn phòng thuyền trưởng yên tĩnh đột nhiên vang lên giọng nói lạnh lùng của Tề Mặc, Tuấn Kỷ bất giác chau mày vì không biết hắn ra lệnh cho ai.

Thắc mắc của Tuấn Kỷ được giải đáp ngay tức thì. Ly Tâm bám đùi Tề Mặc cố gắng đứng lên. Tề Mặc nói với Ly Tâm? Tuấn Kỷ nhướn mày, anh ta còn tưởng rằng Tề Mặc đã quên mất Ly Tâm từ lâu.

Từ lúc ngồi xuống sàn tàn, Ly Tâm không phải nhìn ra mặt biển nên cô thấy đỡ hơn nhiều, cô không còn cảm giác choáng váng như ban nãy. Vì vậy khi nghe tiếng Tề Mặc, cô lập tức gắng gượng đứng dậy rồi quay người ngồi lên đùi hắn.

"Ôm chặt vào". Tề Mặc không cúi đầu cũng không hề nhìn Ly Tâm, hắn chỉ tập trung theo dõi thông số nhảy liên tục trên màn hình trước mặt. Hai tay hắn vẫn đặt trên bàn điều khiển. Dù hắn không nhìn Ly Tâm nhưng không có nghĩa hắn không biết cô đang ở bên cạnh hắn.

Nghe giọng nói nghiêm nghị của Tề Mặc, Ly Tâm lập tức chui qua cánh tay hắn, ngồi đối diện với hắn. Cô dúi đầu xuống vai Tề Mặc để không che khuất tầm nhìn của hắn, hai tay cô ôm chặt thắt lưng hắn.

Tề Mặc nhanh tay ôm chặt Ly Tâm vào người một cái rồi bấm các nút điều khiển ở trước mặt, động tác của hắn nhanh đến mức tay hắn như không hề rời khỏi bàn điều khiển.

Phía trước, nước biển đen sì không còn chảy về một hướng mà bắt đầu xoáy tròn. Một khí áp to lớn, một sức mạnh điên cuồng từ trung tâm xoáy nước nhanh chóng lan tỏa ra tứ phía.

"Hồng Ưng, Hoàng Ưng, bắt đầu tăng tốc, cố gắng hết sức bám sát tốc độ của tôi". Tề Mặc vẫn không rời mắt khỏi màn hình hiển thị, trong giọng nói lạnh lùng của hắn là sự bình tĩnh và uy nghiêm tuyệt đối.

Mệnh lệnh vừa phát ra, Tề Mặc đồng thời phất tay, Lập Hộ và những người trong phòng thuyền trưởng lập tức bấm nút, chiếc quân hạm bắt đầu tăng tốc.

"Vâng, chúng tôi biết rồi ạ". Ở trên chiếc quân hạm còn lại, Hồng Ưng và Hoàng Ưng đồng thanh trả lời. Hai chiếc quân hạm tăng tốc trong nháy mắt. Hai còn tàu thuận theo dòng nước vốn đã chuyển động rất nhanh, bây giờ lại được tăng tốc nên tốc độ càng nhanh đến mức khó có thể tưởng tượng được.

Trong không khí xuất hiện một áp lực to lớn, áp lực vượt quá sức chịu đựng của chiếc quân hạm, dù chiếc quân hạm đang di chuyển theo chiều kim đồng hồ của xoáy nước, nhưng vẫn làm cho tất cả người trên tàu mặt mũi trắng bệch, kể cả những người được huấn luyện của Tề gia.

Người vốn bị say sóng như Ly Tâm lúc này cảm thấy một sức mạnh khổng lồ từ bốn phương tám hướng lôi kéo người cô, ngực bị ép đến mức vô cùng khó chịu. Khí áp mạnh khiến toàn thân cô đau nhức, hơi thở cũng bắt đầu nặng nhọc. Cô bất giác càng ôm chặt Tề Mặc, nghiến răng chịu đựng.

"Đừng sợ". Tề Mặc không hề cúi đầu nhìn Ly Tâm, ánh mắt hắn vẫn chăm chú dõi theo sự chuyển động của mặt biển. Nhưng giọng nói của hắn toát ra sự bá đạo như thể bất cứ sức mạnh nào dưới trời đất này cũng không thể sánh được với sự ngông cuồng của hắn lại giúp Ly Tâm thấy yên lòng.

Ly Tâm vùi mặt vào hõm cổ Tề Mặc, cô chỉ gật đầu mà không lên tiếng. Cô không sợ, không hiểu vì nguyên nhân gì nhưng cô thật sự không cảm thấy sợ hãi. Chỉ là cơ thể của cô khó chịu, đầu óc choáng váng buồn nôn. Lúc này ngồi trong lòng Tề Mặc, hai tay ôm

chặt người hắn, trong lòng cô lại vô cùng bình tĩnh, giống như bên ngoài trời đất đảo điên thế nào cũng không hề ảnh hưởng đến cô. Mặc dù rơi vào tình thế nguy hiểm nhưng trong lòng Ly Tâm cảm thấy hoàn toàn thanh bình và ấm áp.

"Tiếp tục tăng tốc". Tề Mặc thấy thấp thoáng phía trước có gì đen kịt, hắn trầm tĩnh ra lệnh.

Tín hiệu liên lạc bắt đầu chập chờn. Máy móc của con người dù hiện đại đến mấy cũng bất lực trước sức mạnh to lớn của thiên nhiên. Màn hình hiển thị bắt đầu nhiễu loạn, hình ảnh Hoàng Ưng và Hồng Ưng lúc có lúc mất, tuy nhiên trước mắt vẫn không ảnh hưởng đến sự liên lạc giữa hai con tàu.

"Lão đại, còn mười hải lý nữa là trung tâm xoáy nước". Giọng Lập Hộ bình tĩnh chưa từng thấy, nó còn chứa đựng một vẻ điên cuồng, không phải là điên cuồng vì sợ hãi mà là sự điên cuồng hưng phấn không thể kìm nén khi được chống chọi với thiên nhiên.

Ở bên ngoài chiếc quân hạm, trời đã tối hẳn không còn nhìn thấy cảnh vật. Tiếng gió gào thét xuyên qua lớp vỏ ngoài của con tàu, vang lên bên tai mọi người, như con dao sắc nhọn thọc vào da thịt của con người, gây chấn động tâm can của tất cả mọi người.

Nước biển bị gió lớn cuốn lên rơi xuống đập mạnh lên thành tàu như muốn xé nát chiếc quân hạm.

Từ đáy biển sản sinh một lực mạnh đưa chiếc quân hạm lao như bay về phía trước. Lực hút xoáy tròn điên cuồng ập đến từ bốn phương tám hướng, nếu đây không phải chiếc quân hạm hiện đại nhất, tiên tiến nhất, chỉ e là chưa đến trung tâm xoáy nước, con tàu đã bị vỡ tan tành.

Bây giờ chỉ còn radar là có thể quan sát phần nào động tĩnh dưới đáy biển. Xoáy nước đã ở ngay trước mắt mang một sức mạnh không thể tưởng tượng nổi.

“Hãy nhớ, thuận theo tôi thì sống”. Giọng nói lạnh lùng của Tề Mặc đột nhiên vang lên, truyền đến tai tất cả mọi người khiến bọn họ sững sờ.

“Vâng, chúng tôi hiểu”. Hoàng Ưng và Hồng Ưng trả lời, nhưng chỉ một vài giây sau, tín hiệu liên lạc bị cắt đứt. Gần đến trung tâm xoáy nước, tất cả tín hiệu đều biến mất.

Tuấn Kỷ đang nắm chặt hai tay vào thành ghế nghe những lời giống như tuyên bố độc đoán của Tề Mặc, mắt anh ta sáng lên, anh ta nhìn Tề Mặc bằng ánh mắt chấn động. Anh ta đã hiểu ý Tề Mặc, quyết định của hắn là một quyết định liều lĩnh và ngông cuồng.

“Lão đại, chúng ta đã vào trung tâm xoáy nước”. Quân hạm rung mạnh rồi lắc lư dữ dội, mặt biển không ngừng xoáy tròn nhấp nhô, không ngừng giải phóng sức mạnh to lớn của mình. Chiếc quân hạm lập tức cảm nhận một sự thay đổi kinh hồn so với vòng ngoài.

“Tắt mọi hệ thống khác, toàn lực nâng cao tốc độ, thuận theo hướng xoáy nước tiến về phía trước”. Vẻ mặt Tề Mặc rất nghiêm nghị, hắn đẩy mạnh cần điều khiển xuống, chiếc quân hạm đang giữ tốc độ bình thường lập tức tăng tốc, lao vọt trên mặt nước như tên bắn.

Ở trung tâm xoáy nước, những con sóng khổng lồ và lực xoáy đáng sợ không ngừng hút đáy quân hạm xuống dưới, tốc độ và áp

lực của dòng nước đã vượt quá sức chịu đựng của con tàu.

Thân tàu truyền đến âm thanh rạn nứt, gió biển giá lạnh thổi vào bên trong con tàu qua vết nứt trên đỉnh tàu, làm đồ đạc và người trong khoang tàu đổ vỡ ngả nghiêng. Nếu người ở trên tàu không cố định thân hình từ trước, lúc này chắc chắn không chống đỡ nổi sự lắc lư và sức gió.

"Xoáy nước gia tăng sức mạnh, thân tàu nghiêng mười bảy độ". Mặc dù không có radar nhưng Lập Hộ dựa vào kinh nghiệm vẫn có thể phán đoán tình hình trước mắt.

"Nước đã tràn ngập mười phần trăm khoang tàu".

"Thân tàu biến dạng, mức độ chịu lực đã vượt quá giới hạn có thể chịu đựng của thân tàu hai mươi ba phần trăm".

Từng lời báo cáo lạnh lùng được phát ra. Thấy người của Tề gia không hề tỏ ra hoảng loạn, Tuấn Kỷ bất giác nghiến chặt răng. Đây chính là khoảng cách, tại sao bạch đạo vĩnh viễn không thể chiến thắng hắc đạo. Đó là vì một bên trưởng thành từ trong giết chóc và tử vong, còn một bên trưởng thành trong nhà kính ấm áp, hoàn cảnh khác nhau sẽ tạo ra cách biệt thật sự.

"Thân tàu nghiêng bốn mươi lăm độ". Cả con tàu gần như nghiêng về một bên, xoáy nước đang hút con tàu xuống dưới đáy biển. Dưới sức nước và gió lớn như vậy, nếu không phải là quân hạm được chế tạo bằng kim loại tốt nhất, chỉ e đã vỡ vụn từ lâu.

Hai con tàu đã tiến vào trung tâm xoáy nước, xoáy nước có đường kính cả ngàn mét dưới lòng biển đang không ngừng xoáy

tròn, sức mạnh của nó có thể nghiền nát bất cứ vật gì.

Lúc này hai con tàu tăng hết tốc lực thuận theo dòng nước hướng về phía xoáy nước. Quân hạm cũng bị xoay như chong chóng lao càng lúc càng gần trung tâm xoáy nước.

“Thân tàu nghiêng chín mươi độ”. Bây giờ, cả con tàu nghiêng hẳn sang một bên, tất cả mọi người đều nằm ngang. Thân tàu nghiêng một góc chín mươi độ với thành của xoáy nước, nằm song song với mặt biển.

Chân tay Ly Tâm quặp chặt vào người Tề Mặc. Trong sự quay tròn điên cuồng như vậy, cô cảm thấy toàn thân đau đớn như xé da xé thịt, có lẽ xuống địa ngục còn dễ chịu hơn.

Cuối cùng, thân thể Ly Tâm cũng không chịu đựng nổi sự hành hạ đó, tay cô như sắp không bám được người Tề Mặc. Ly Tâm hoảng hốt mở to mắt cố sức bám chặt, nhưng con tàu nằm nghiêng hoàn toàn không cho cô cơ hội đó.

“Nhắm mắt lại, tôi ở đây”. Giọng nói lạnh lùng bá đạo vang lên bên tai Ly Tâm, một cánh tay vòng qua người kéo cô ép sát vào bộ ngực rắn chắc như sắt thép của hắn. Hơi ấm và sức mạnh tỏa ra từ ngực hắn khiến cô thấy yên lòng. Có lẽ có người này ở bên cạnh, phải xuống địa ngục cũng không tồi.

Tề Mặc hơi nheo mắt, một tay ôm chặt Ly Tâm, một tay nắm cần điều khiển gạt mạnh xuống dưới: “Tăng tốc”.

Chương 98: Pháo hoa

Quân hạm lại một lần nữa tăng tốc thuận theo dòng nước chảy lao đi. Bóng tối bao phủ đất trời, áp lực ngày càng lớn khiến cả chiếc quân hạm bắt đầu biến dạng, thân tàu được làm từ loại thép đặc biệt lúc này phát ra tiếng rạn nứt đáng sợ như âm thanh từ địa ngục.

Càng gần đến trung tâm xoáy nước, biển càng phẳng lặng, không còn gió lớn và những đợt sóng biển điên cuồng như vừa rồi, chỉ có một áp lực to lớn như muốn nghiền nát thân tàu.

"Nhấc cao đầu tàu". Tề Mặc nắm chặt cần điều khiển lạnh lùng ra lệnh. Hắn chờ đợi chính là giây phút này, khi không còn lực kéo nào khác mà chỉ có xoáy nước thuần túy, hắn mới có thể điều chỉnh độ mạnh yếu và phương hướng. Không một ai lên tiếng, tất cả mọi người lặng lẽ làm theo lời Tề Mặc.

Đầu quân hạm vốn đang chúc xuống trung tâm xoáy nước nhấc cao trong giây lát, cùng với tốc độ được nâng lên khiến cả con tàu lập tức bay lên phía trên xoáy nước.

Càng lên phía trên, tốc độ xoáy tròn ngày càng mạnh, sức mạnh đáng sợ từ khắp các phương hướng lại tấn công vào con tàu. Thân tàu đã bị biến dạng, gió và nước biển không ngừng tràn vào trong khoang tàu, cửa sổ tàu bị nứt vỡ. Những vật thể không được cô định trong khoang tàu bị hút ra, bay qua khe hở trên thân tàu và biến mất trong giây lát.

Tuấn Kỷ được cố định trên ghế ở trong phòng thuyền trưởng. Lực hút lớn không ngừng lôi kéo thân thể anh ta, gương mặt Tuấn Kỷ cũng bị kéo đến mức biến dạng, cả người lơ lửng. Nhờ sợi dây an

toàn bằng thép khóa ở thắt lưng, anh ta mới được giữ chặt ở vị trí của mình.

Trong khoang tàu, người của Tề gia vẫn giữ bộ mặt lạnh lùng. Cơ thể họ cũng bị lực kéo quăng quật, thỉnh thoảng có đồ vật bay đến đập vào đầu họ, khiến họ máu chảy ròng ròng. Nhưng tất cả mọi người đều không thay đổi sắc mặt, không một ai lên tiếng mà chỉ có sự trấn tĩnh và nghiêm nghị.

Ly Tâm không có sợi đai cố định thân hình mà chỉ có cánh tay cứng như thép của Tề Mặc khóa chặt cô ở trong lòng hắn. Mặc dù lực hút và xoay tròn đáng sợ như vậy nhưng người Ly Tâm không hề bị lắc lư.

Ly Tâm nghiến răng, cố gắng hết sức ôm chặt Tề Mặc, tì cằm lên vai hắn. Cô trợn mắt khi nhìn vật thể trong căn phòng bị lực hút kéo ra bên ngoài, đầu óc choáng váng khiến cô không thể thốt nên lời. Trong lúc mơ hồ, cô thấy một vật gì đó bay về phía lưng Tề Mặc, vật sắc nhọn ánh lên tia sáng lạnh lẽo.

Ly Tâm không hề nghĩ ngợi, hai tay cô đột ngột di chuyển lên phía trên ôm đầu Tề Mặc. Đầu và gáy Tề Mặc hoàn toàn được bảo vệ trong hai cánh tay của Ly Tâm. Cô còn chưa kịp nhắm mắt, vật thể bay với tốc độ cao đó đâm mạnh vào cánh tay cô.

Đó là một vật bằng kim loại, sau khi cắm vào da Ly Tâm, nó dừng lại trong giây lát rồi bị hút về phía một lỗ hổng và biến mất hoàn toàn.

Ly Tâm lập tức buông tay, cô không dám che khuất tầm mắt của Tề Mặc. Cô ôm chặt cổ hắn, cố gắng mở to mắt quan sát tình hình ở sau lưng Tề Mặc, nơi hắn không nhìn thấy. Lúc này không thể khiến

Tề Mặc phân tâm, cũng không thể để hắn xảy ra chuyện. Mặc dù cô rất khó chịu nhưng lúc này cô gánh vác trách nhiệm bảo vệ Tề Mặc.

Máu đỏ từ tay Ly Tâm chảy xuống, trong phút chốc ướt đẫm tay áo cô, từng giọt rơi xuống sàn tàu. Tấm kim loại đụng vào tay Ly Tâm vốn không sắc lắm nhưng do lao đến với một lực rất mạnh, nó trở thành con dao sắc nhọn cắm vào da thịt Ly Tâm.

Tuấn Kỷ ngồi đối diện Ly Tâm chứng kiến toàn bộ cảnh tượng vừa rồi. Sắc mặt Ly Tâm trắng bệch nhưng cô vẫn kiên cường mở mắt, quan sát phía sau Tề Mặc, hai tay ôm chặt cổ Tề Mặc như chuẩn bị bảo vệ hắn bất cứ lúc nào. Bộ dạng vừa mềm yếu vừa kiên cường của cô khiến trái tim anh ta như bị gõ một nhát rất mạnh. Cảm giác chua xót và thương cảm từ từ lan tỏa trong lồng ngực Tuấn Kỷ.

Tuấn Kỷ rất muốn nói với Ly Tâm, cô đừng dùng tay hay thân thể che chắn cho Tề Mặc. Nhưng bây giờ có thể sử dụng cái gì, có thể dùng biện pháp nào, anh ta không thể đi lại cũng không thể nhúc nhích. Nhìn cảnh máu trên tay Ly Tâm không ngừng nhỏ xuống, hai mắt Tuấn Kỷ hơi cay cay. Lần đầu tiên anh ta cầu mong không còn vật thể gì bay về phía Tề Mặc và gây tổn hại cho hắn, bởi vì như vậy sẽ khiến Ly Tâm bị thương.

Trong khi đó Tề Mặc dường như không hề biết điều đó. Thân hình cao lớn cứng rắn như thép của hắn không hề nhúc nhích, bàn tay cầm cần điều khiển thậm chí không nhúc nhích.

Áp lực trong khoang tàu ngày càng lớn, quân hạm vẫn thuận theo dòng nước xoay tròn, phóng như bay lên phía trên, chỉ một nhoáng đã lao lên mặt nước. Tốc độ dòng nước chảy vốn rất nhanh, Tề Mặc lại tăng tốc đến mức cao nhất, hai sức mạnh gộp lại không còn đơn giản như một cộng một bằng hai.

©STENT

Thân tàu tiếp tục rạn nứt khiến áp lực bên trong khoang tàu ngày càng tăng. Lồng ngực của mọi người bị chèn ép đến tức thở, vị máu tanh dâng lên đến miệng nhưng lại bị ép nuốt xuống. Không một ai lên tiếng, không người nào nhúc nhích.

“Hãy cố chịu đựng”. Tề Mặc đột ngột mở miệng, tiếng hét của hắn xuyên qua tiếng gió và tiếng mưa truyền đến tai tất cả mọt người, khiến tinh thần của họ chấn động.

“Còn ba mươi giây nữa là tiếp cận điểm cao nhất trên mặt biển”. Lập Hộ cất giọng bình tĩnh như không thể bình tĩnh hơn.

“Điểm cao nhất sau một ngàn tám trăm độ, còn cách chúng ta ba vòng rưỡi”. Thuộc hạ ngồi bên cạnh Tề Mặc lần lượt báo cáo. Giọng nói của họ không hề hoảng loạn, như sớm biết Tề Mặc đang đợi điều gì, đang tìm kiếm điều gì, đang cần thứ gì. Không khí trầm lặng chết chóc trong khoang tàu xuất hiện sinh khí.

“Ở nửa vòng cuối cùng hãy tắt tất cả hệ thống phụ trợ, bao gồm cả nơi này. Toàn lực nâng cao tốc độ”. Thần sắc Tề Mặc không thay đổi, hắn đưa mắt ra ngoài mặt biển lúc này đã lờ mờ để lộ tia sáng.

“Còn một vòng rưỡi”.

“Một vòng”.

“Nửa vòng, tắt tất cả thiết bị, tăng tốc”. Chỉ trong giây lát, tất cả hệ thống phụ trợ đều tắt ngấm, phòng thuyền trưởng vừa rồi vẫn còn

ánh đèn và các thiết bị khác giờ trở nên tối om, các loại máy móc đo đạc cũng ngừng hoạt động.

Ly Tâm mở to mắt trong bóng tối, cô không nghĩ ngợi lập tức giơ tay lên ôm đầu Tề Mặc. Bóng tối bao trùm khiến cô không nhìn thấy rõ nhưng cô vẫn có thể bảo vệ hắn.

“Bảo vệ thân thể, nhanh lên”. Cả người Tề Mặc căng cứng như dây đàn, hắn gầm lên một tiếng.

Tề Mặc vừa dứt lời, áp lực nặng nề mang theo gió mưa dội tới. Sắc trời ở bên ngoài vốn tối đen như mực đột nhiên xuất hiện tia sáng. Tất cả mọi người lúc này mới định thần, chiếc quân hạm thuận theo sức mạnh của xoáy nước lao đến điểm cao nhất trên mặt biển. Thành công hay thất bại quyết định ở giây phút này, nếu thành công họ sẽ sống sót, còn thất bại họ sẽ chết.

Người của Tề gia và Tuấn Kỷ lập tức cuộn người lại ôm chặt thân thể. Tuy không ai lên tiếng nhưng tim họ như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Tề Mặc một tay ôm chặt Ly Tâm, chỉ hận đến mức không thể hòa tan thân thể cô vào người hắn, một tay hắn gạt mạnh cần điều khiển về phía sau.

Cùng lúc này, sức mạnh to lớn của xoáy nước cộng với tốc độ cao nhất của con tàu đưa chiếc quân hạm của Tề Mặc lao đến điểm cao nhất trên mặt nước, cũng là điểm cao nhất để thoát khỏi lực hút trung tâm. Bất cứ vòng xoáy nào cũng có một điểm then chốt để thoát ra ngoài, thứ Tề Mặc cần tìm chính là điểm này.

Dước tác động của tốc độ và sức mạnh của dòng nước, chiếc quân hạm thoát khỏi lực hút to lớn của xoáy nước. Nó bị sức mạnh kinh hồn của xoáy nước hất lên không trung và phóng như bay về phía trước.

Sức mạnh của thiên nhiên quả thực vô cùng đáng sợ. Mặc dù đây là điều Tề Mặc đã tính toán từ trước nhưng chiếc quân hạm bị một lực lớn ngoài sức tưởng tượng của mọi người hất văng đi.

Ở trên không trung, quân hạm không thể giữ thăng bằng. Theo quán tính, nó xoay tròn bay về phía trước. Người ở trong khoang tàu cũng lộn ngược lộn xuôi, họ chỉ thấy trời đất đảo lộn, đầu óc quay cuồng.

Ở trong lòng Tề Mặc, Ly Tâm cảm thấy cô sắp chết đến nơi, chưa bao giờ cô cảm thấy mất trọng lượng như lúc này. Cảm giác kinh hoàng khiến tim cô như ngừng đập, không biết nó có thể chịu nổi sức ép này hay không. Cô không thể làm gì khác ngoài việc sợ hãi ôm chặt Tề Mặc, cảm nhận thân hình rắn chắc của hắn.

“Sợ gì chứ?”. Giọng nói lạnh lùng như giáo huấn của Tề Mặc đột nhiên vang lên bên tai Ly Tâm khiến cô sững người. Trong lúc xoay tròn dữ dội, cô cảm thấy đôi cánh tay Tề Mặc khóa cô ở trong lòng hắn, bàn tay hắn vuốt ve lưng cô mang đến cảm giác ấm áp và dịu dàng. Đúng rồi, là dịu dàng, một sự dịu dàng chưa từng có. Động tác của hắn thể hiện sự an ủi và bảo vệ Ly Tâm.

“Tôi sợ”. Ly Tâm lẩm bẩm, nói không sợ là nói dối, rơi vào tình cảnh này chẳng ai không sợ, không có người nào dám hùng hồn tuyên bố coi thường cái chết. Giọng cô tuy nhẹ như hơi thở nhưng Tề Mặc vẫn nghe thấy rõ.

Đột nhiên Ly Tâm cảm thấy Tề Mặc níu mạnh người cô xuống và kéo đầu cô. Ly Tâm còn chưa kịp phản ứng, đôi môi với hơi thở nóng hổi của hắn đã hôn lên môi cô. Nụ hôn mang theo sức mạnh và sự bá đạo tuyệt đối, đồng thời thể hiện tình ý không thể diễn đạt bằng lời của hắn.

Đó không hẳn là nụ hôn mà là dã thú cắn mút thì đúng hơn. Thế nhưng "nụ hôn" không hề có kỹ thuật nhưng toàn tâm toàn ý này khiến nỗi sợ hãi lên đến cực điểm trong lòng Ly Tâm đột nhiên tan biến, cô ôm chặt Tề Mặc và đáp trả hắn. Hai người hôn nhau mãnh liệt, nụ hôn ấy mang theo hơi thở của cái chết, mang theo cả sự nhiệt tình muốn trọn đời trọn kiếp gắn bó với đối phương.

Quân hạm tiếp tục lộn vòng trong không trung với một lực không ai có thể khống chế. Những người trong con tàu chỉ còn biết phó thác cho số phận.

Bùm, thân tàu đột nhiên chấn động như bị đâm một nhát vào trúng tim gan, khiến mọi người tưởng như chiếc quân hạm đã vỡ làm mấy mảnh. Chiếc quân hạm rơi xuống mặt nước với một lực rất mạnh, khiến những người ở trong khoang tàu đầu óc ong ong, không thể cảm nhận được gì.

Tiếng nước ùng ục tràn vào, gió biển thổi vào trong khoang tàu mang theo không khí ẩm ướt của biển cả.

Yên tĩnh, bên trong con tàu là bầu không khí yên tĩnh cực độ. Tất cả mọi người đều lặng lẽ theo dõi cảnh tượng trước mắt, không một ai lên tiếng, không có người nào tỏ ra hưng phấn hay hoan hô mừng rỡ khi thoát nạn.

Bên ngoài, ánh nắng chiếu xuống mặt biển lấp lánh, từng đợt sóng nhỏ vỗ nhẹ lên thân tàu, đẩy nó tiến về phía trước. Cảnh tượng đẹp như trong giấc mộng.

Lập Hộ thở một hơi dài nhẹ nhõm, anh ta quay đầu định nói gì đó thì thấy Tề Mặc và Ly Tâm vẫn đang ôm hôn nhau cuồng nhiệt. Hai người chìm đắm trong nụ hôn, quên cả tình cảnh hiện tại và những người xung quanh. Tư thế của họ như hòa thành một thể. Đến Lập Hộ cũng cảm nhận thấy tình cảm mãnh liệt của hai người, anh ta mỉm cười quay lại ra lệnh: "Khởi động tất cả hệ thống, liên lạc với Hoàng Ưng và tăng tốc tiến về phía trước".

"Vâng". Vẫn là tiếng trả lời bình tĩnh nhưng sự xúc động và phấn chấn khi được hồi sinh khiến những người của Tề gia đều trở nên kích động.

Tuấn Kỷ ngồi ở đằng sau mở to mắt nhìn trời xanh mây trắng, anh ta hít một hơi sâu. Sống và chết lướt qua trước mặt anh ta nhanh như một tia chớp, anh ta tựa vào thành ghế, toàn thân mềm nhũn. Hóa ra sống lại tuyệt vời như vậy, chỉ có những người từng đối mặt với cái chết mới hiểu điều đó.

Sau phút xúc động, mọi người nhanh chóng bắt tay vào công việc.

Dòng nước vẫn chảy về một hướng nhưng tốc độ chậm đi rất nhiều so với trước. Mặc dù đã thoát khỏi khu vực xoáy nước nhưng con tàu vẫn nằm trong phạm vi có thể bị ảnh hưởng, bởi dẫu sao sức mạnh của xoáy nước vừa rồi là vô cùng lớn. Nếu không cảnh giác, con tàu sẽ không có khả năng đối phó với sinh tử một lần nữa.

Trên ghế thuyền trưởng, Tề Mặc từ từ thả lỏng cánh tay đang ôm chặt Ly Tâm. Hắn giơ tay vuốt ve bờ môi mềm mại bị hắn cắn mút đến sưng tấy và hơi rỉ máu của cô. Đối diện đôi mắt sáng lấp lánh của Ly Tâm, Tề Mặc nâng cằm cô rồi nhẹ nhàng cúi xuống liếm vệt máu trên môi cô, bất chấp ánh mắt của những người xung quanh.

Lúc này, Ly Tâm mới định thần, cô nhìn chăm chú vào đôi mắt sâu thẳm không thấy đáy của Tề Mặc, cảm nhận hắn đang liếm đôi môi cô. Ly Tâm bất giác ngẩng đầu, chủ động áp sát Tề Mặc. Cô thích cảm giác này, cô muốn hắn hôn cô.

Khóe miệng Tề Mặc nhếch lên, đôi mắt lạnh lùng của hắn đầy vẻ vui mừng. Hắn lại khóa đôi cánh tay trên eo Ly Tâm và một lần nữa phủ lên đôi môi đẹp đẽ như cánh hoa đào của cô.

“Thân tàu bị rò rỉ nghiêm trọng…”.

“…”.

Một loạt báo cáo không ngừng vang lên cuối cùng cũng lọt vào tai Ly Tâm, cô ngẩn người và mở mắt ngay lập tức. Ánh sáng chiếu thẳng vào mắt cô. Đến lúc này, Ly Tâm mới nhận ra cô đã thoát chết. Lại nghe thấy tiếng động ở xung quanh, Ly Tâm đỏ bừng mặt, cô đẩy mạnh Tề Mặc ra nhưng do sức yếu nên người hắn không nhúc nhích. Cô sốt ruột đến mức muốn cắn người. Cảm nhận được sự kháng cự của Ly Tâm, Tề Mặc mới lạnh lùng ngẩng đầu lên.

Mặt Ly Tâm đỏ ửng, cô vùi đầu vào ngực Tề Mặc, chỉ hận không thể chui vào đâu đó. Tề Mặc hơi nhíu mày, sau nghĩ ra điều gì bèn ngẩng đầu nhìn quanh phòng, thấy đám Lập Hộ đang tập trung vào công việc, chỉ là khóe miệng họ hơi nhếch lên thể hiện tâm trạng vui

vẻ. Tề Mặc lập tức hiểu tại sao Ly Tâm lại xấu hổ, hắn lạnh lùng hừm một tiếng khiến những người trong phòng thu lại nụ cười.

Tề Mặc giơ tay kéo Ly Tâm. "Anh làm gì vậy? Tôi…". Ly Tâm đỏ mặt thẹn thùng. Bị Tề Mặc kéo người lên, cô trừng mắt xù lông như một con mèo.

Tề Mặc xoay người Ly Tâm để lưng cô tựa vào ngực hắn. Hai tay hắn nắm tay Ly Tâm, cau mày nhìn vết thương trên tay cô.

Bây giờ Ly Tâm mới biết cô đã hiểu nhầm, Tề Mặc đâu phải loại người chỉ nghĩ đến chuyện đó. Cô càng đỏ mặt nhưng cố tỏ ra bình tĩnh: "Không sao". Vừa nói cô vừa định rút tay về.

"Đừng động đậy", Tề Mặc lạnh lùng nạt. Ly Tâm không dám nhúc nhích, giơ hai tay ra trước mặt hắn. Tề Mặc xé ống tay áo đã rách nát, trên hai cánh tay trắng nõn của cô xuất hiện vết thương như bị dao chém, vùng da xung quanh bầm tím. Mặc dù bây giờ không còn chảy máu nhưng trông rất đáng sợ.

"Tôi đã từng nói sẽ không để em bị thương". Tề Mặc vặn đầu Ly Tâm nhìn sâu vào đôi mắt cô. Ánh mắt hắn tràn ngập một thứ tình cảm phức tạp đến mức không thể diễn tả bằng lời.

Ly Tâm mỉm cười: "Lão đại nợ tôi lần này, anh định thưởng gì cho tôi?".

"Em đã vi phạm mệnh lệnh của tôi".

Giọng nói lạnh lùng chứa đựng sự tức giận của hắn khiến Ly Tâm ngắn mặt. Cô trừng mắt với hắn: "Thế thì anh cắt đi là được chứ gì.

Nó tự động lao lên. Tôi cũng chẳng cần nữa, cho anh đấy". Vừa nói cô vừa giơ hai tay lên.

Tề Mặc nắm chặt tay Ly Tâm, nhìn vào đôi mắt sáng long lanh của cô. Hắn trầm ngâm một lúc rồi nói: "Không có lần sau, gặp nguy hiểm tôi biết tránh". Nói xong hắn giơ tay về phía Lập Hộ, Lập Hộ vội vàng đưa hộp thuốc tùy thân cho hắn. May mà Lập Hộ đi đâu cũng mang theo đầy đủ thuốc thang, nhiệm vụ nguy hiểm như lần này càng không thể thiếu.

Tề Mặc xử lý vết thương cho Ly Tâm một cách dịu dàng và thành thạo. Ở thời khắc đó, tuy hắn tập trung vào tình hình trước mắt nhưng không có nghĩa hắn không cảm nhận thấy nguy hiểm ở phía sau. Hắn vốn định ôm Ly Tâm né tránh nhưng không ngờ Ly Tâm còn nhanh hơn, lao lên ôm đầu hắn, che khuất tầm nhìn của hắn.

Lúc bấy giờ, Tề Mặc không biết hắn có tâm trạng gì, tuy sắc mặt của hắn từ đầu đến cuối không thay đổi, hắn cũng không hề hỏi cô bị thương ra sao, nhưng hắn biết một góc nào đó trong trái tim hắn đã sụp đổ, một góc tim gan làm bằng sắt thép đã bị tan chảy, sự ấm áp lan tỏa ra toàn thân hắn.

Sau khi định thần, Tuấn Kỷ không rời mắt khỏi Tề Mặc và Ly Tâm. Chẳng phải anh ta muốn chứng kiến cảnh tượng nhức mắt kia mà anh ta ngồi ngay sau lưng bọn họ, chỉ cần mở mắt là có thể nhìn thấy.

Anh ta đã nhìn thấy hai người ôm hôn nhau. Tuy ở đằng sau nhưng Tuấn Kỷ vẫn nhận ra động tác đó, sự ngông cuồng bất chấp đó, anh ta khó có thể không nhận ra. Cảnh tượng trước mắt đẹp đến mức người khác không thể làm phiền cũng không thể phá hoại, cũng

không muốn phá hoại. Lần đầu tiên trong đời, Tuấn Kỷ cảm thấy chua chát trong lòng.

Tuấn Kỷ từ từ đứng dậy, miệng anh ta nở nụ cười gượng gạo, hình như anh ta đã đến muộn mất rồi. Mặc dù anh ta gặp Ly Tâm trước nhưng bỏ lỡ một lần đồng nghĩa với việc mất đi mãi mãi. Nhìn Tề Mặc bôi thuốc cho Ly Tâm, Tuấn Kỷ khẽ lắc đầu, tình cảm đúng là thứ khó nói rõ ràng.

Sau khi duỗi chân duỗi tay cho đỡ tê cứng, Tuấn Kỷ liền ra khỏi phòng thuyền trưởng. Anh ta cần đi xem người ở khoang sau thế nào. Nơi đó có mấy người bạn của anh ta như Ngô Sâm, Tiêu Vân và Tú Thủy, anh ta không thể không quan tâm. Đầu tàu là bộ phận chắc chắn nhất quân hạm cũng bị phá hủy đến mức này, không biết tình hình ở khoang sau ra sao, anh ta hết sức lo lắng.

"Lão đại, không thể liên lạc với tàu của Hoàng Ưng". Lập Hộ không ngừng tìm kiếm tín hiệu của Hoàng Ưng nhưng vẫn không dò được.

Tề Mặc sầm mặt nói: "Tiếp tục tìm kiếm".

Lúc đó Tề Mặc nói với bọn họ "thuận theo tôi thì sống", không có nghĩa hắn yêu cầu bọn họ bám theo hắn mà chỉ muốn bọn họ hiểu, có những sức mạnh không thể chống cự, nhưng nếu thuận theo nó sẽ có cơ hội thoát thân. Hắn tin người đi theo hắn nhiều năm như Hồng Ưng và Hoàng Ưng chắc chắn hiểu ý hắn. Hơn nữa, dựa vào kỹ thuật lái tàu ngang ngửa hắn của Hoàng Ưng, chuyện vượt qua xoáy nước không phải ngoài tầm tay. Vì vậy Tề Mặc mới quyết định giữ lại hai chiếc quân hạm.

“Vâng”. Lập Hộ tiếp tục múa tay trên bàn phím. Do quân hạm bị hủy hoại nghiêm trọng nên tín hiệu không tốt lắm, anh ta phải tốn rất nhiều công sức.

Ly Tâm thấy vậy liền mở miệng: “Để tôi”. Nói xong cô đưa tay lên bàn phím.

Lập Hộ gật đầu, quay sang định nói cho Ly Tâm biết mật mã tín hiệu cần tìm. Bắt gặp bộ dạng vô cùng yếu ớt của cô, anh ta liền nói: “Thôi khỏi, để tôi tự làm, cô nghỉ ngơi đi”.

Ranh giới sống chết và nụ hôn với Tề Mặc làm cho đầu óc Ly Tâm trống rỗng nên cô không thấy gì. Bây giờ nghe Lập Hộ nói vậy, cô liền cảm thấy toàn thân đau như xé gan xé ruột, sắc mặt cô đột nhiên trắng bệch không còn hột máu. Ly Tâm vừa thở hổn hển vừa gượng cười: “Xem ra số tôi là số bị giày vò”.

Lúc trời đất đảo điên, nụ hôn của Tề Mặc đã chiếm toàn bộ tâm tư của Ly Tâm, khiến cô không hề cảm thấy áp lực và sự thay đổi của môi trường xung quanh. Bây giờ nguy hiểm qua đi, trời yên biển lặng, cơ thể cô mới bắt đầu sản sinh tác dụng phụ.

Tề Mặc kéo Ly Tâm để đầu cô tựa vào lồng ngực hắn, hắn giơ tay vuốt nhẹ từ ngực xuống bụng cô để giúp cô dễ chịu hơn. Tề Mặc ra lệnh: “Liên lạc với Bạch Ưng, bảo chú ấy qua đón”.

Lập Hộ lập tức vâng dạ. Ở hoàn cảnh này, tảo tiếc gì đó cũng đành dẹp sang một bên. Nếu Lam Bang thừa dịp tấn công, chắc chắn bọn họ sẽ không thể chống cự. Người của Tề gia biết phân biệt rõ việc nào quan trọng hơn. Vì vậy không đợi Tề Mặc dặn dò, Lập Hộ đã bắt tín hiệu liên lạc với Bạch Ưng.

“Lão đại, tàu của Hoàng Ưng nằm cách chúng ta hơn mười hải lý, liên lạc được rồi ạ”. Sau một hồi tìm kiếm tín hiệu, Lập Hộ đột nhiên thốt lên với giọng điệu mừng rỡ. Ngay cả lúc thoát chết, anh ta cũng không vui đến vậy.

“Lái qua bên đó”. Tề Mặc gật đầu, ánh mắt hắn lóe một tia tán thưởng, bọn họ quả nhiên không phụ kỳ vọng của hắn.

Quân hạm của Hoàng Ưng không gặp may như quân hạm của Tề Mặc. Lúc rơi xuống nước, tàu của anh ta không ở trạng thái thăng bằng mà nằm nghiêng về một bên.

Lúc quân hạm của Tề Mặc lái đến nơi, tàu của Hoàng Ưng chỉ còn mỗi cái đáy nổi lên mặt nước, tất cả những bộ phận khác đã chìm xuống dưới nước. Đám Hồng Ưng và Hoàng Ưng trèo lên đáy tàu, không ngừng vẫy tay với bọn họ.

“Thảm hại thật đấy”. Lập Hộ đích thân đi đón Hồng Ưng và Hoàng Ưng lên tàu. Có thể thoát chết và gặp lại nhau, tâm trạng anh ta khá tốt nên vừa nhìn thấy bọn họ, anh ta liền mở miệng trêu chọc.

Toàn thân Hoàng Ưng ướt sũng, quần áo rách nát. Nghe câu chế giễu của Lập Hộ, anh ta bất giác lườm Lập Hộ: “Giống nhau cả thôi”.

Hồng Ưng vừa lên tàu liền nhếch mép cười: “Chú có vẻ vui nhỉ? Thế thì tốt, tôi bị thương rồi, khi nào về chú hãy giúp tôi giải quyết công chuyện của tôi”. Vừa nói anh ta vừa giơ tay, trên tay có vết xước nhỏ đến mức không cần thuốc thang bông băng.

Lập Hộ đi thẳng vào trong khoang tàu mà không thèm quay đầu: "Việc của ai người đó làm, đây là quy tắc của lão đại. Khi nào chúng ta đổi vị trí, tôi sẽ làm giúp anh".

Hoàng Ưng cười ha hả, Hồng Ưng lắc đầu. Vừa thoát khỏi lưỡi hái tử thần nên bọn họ có tâm trạng vui vẻ hiếm thấy, hiếm khi họ đùa giỡn như vậy.

Mấy người đi vào phòng thuyền trưởng. Lúc này, Tề Mặc vừa liên lạc xong với Bạch Ưng. Hồng Ưng và Hoàng Ưng cung kính gọi một tiếng: "Lão đại". Tề Mặc quay người gật đầu: "Các chú làm rất tốt, bây giờ chúng ta quay lại hướng Tây Bắc". Phía đó là quần đảo Hawaii, người đến đón cũng xuất phát từ đó.

"Vâng". Hoàng Ưng ngồi vào vị trí của Lập Hộ. Về phương diện tàu bè, anh ta là cao thủ không thua kém Tề Mặc.

Gió nổi lên, đầu tàu vẫn chưa chuyển hướng, mặt biển vốn gió yên bể lặng lấp lánh ánh nắng đột nhiên nổi cơn gió lớn, sóng cuộn lên. Gió mang mùi vị ẩm ướt và tanh nồng xộc vào mũi những người trên tàu. Sắc trời bắt đầu u ám, mặt biển gầm gào từng đợt sóng lớn, tiếng gió rít lên.

Hoàng Ưng biến sắc, anh ta kinh ngạc kêu lên: "Có bão".

Chương 99: Mưa bão

Hoàng Ưng vừa nói dứt câu, trời đột nhiên tối sầm, gió thổi ầm ầm, mặt biển không còn hiền hòa mà nổi từng cơn sóng lớn, đại dương cũng đổi màu trong giây lát.

Đám Hồng Ưng, Hoàng Ưng và Lập Hộ liền biến sắc. Nếu là lúc bình thường, quân hạm của bọn họ gặp phải cơn bão mạnh cỡ nào cũng không thành vấn đề. Nhưng sau khi thoát khỏi xoáy nước dưới lòng biển, con tàu không biết bị thủng bao nhiêu chỗ, vẫn có thể điều khiển là tốt lắm rồi. Bây giờ gặp mưa bão, hậu quả khó có thể tưởng tượng. Đến mấy người luôn giữ thái độ lạnh lùng vô cảm giống như Tề Mặc cũng biến sắc.

Quan sát cảnh tượng ở đằng trước, gương mặt Tề Mặc trở nên nghiêm nghị. Mùi vị của hải triều vốn đã nhắc nhở hắn từ ban nãy nhưng vào giây phút thoát khỏi lưỡi hái tử thần, hắn lại không hề để ý, tuy rằng để ý cũng vô dụng, lúc này con bão đã đến rồi.

“Giữ nguyên tốc độ, tiến về hòn đảo gần nhất”. Bây giờ chiếc quân hạm không thể quay về theo lịch trình đã định, con tàu không có đủ thời gian và tốc độ, gió bão trên đại dương vô cùng đáng sợ.

Tất cả mọi người đều trầm lặng, sức mạnh của thiên nhiên là vô biên. Bọn họ có thể thoát chết một lần không có nghĩa lần thứ hai cũng có thể vượt qua. Mọi người đều biết rõ, vào thời khắc này chỉ có thể liều mạng một phen.

Giọng nói hơi hốt hoảng chưa từng thấy của mấy người đàn ông lọt vào tai Ly Tâm. Mặc dù họ cố tỏ ra bình tĩnh nhưng tình cảnh trước mắt dường như khiến họ không thể trấn tĩnh nổi. Cô đột nhiên cảm thấy sợ hãi, cô ngẩng đầu dõi mắt ra ngoài.

Bên ngoài sắc trời u ám, gió rít ầm ầm, từng cột sóng lớn đánh mạnh vào thân tàu, mùi nước biển tanh ngòm xộc vào mũi. Chiếc quân hạm bắt đầu chòng chành lắc lư dữ dội.

Tim Ly Tâm thắt lại. Cô không cảm thấy choáng váng đầu óc nhưng sắc mặt cô trắng bệch không còn một hột máu. Không cần Tề Mặc nói, cô cũng biết tình cảnh trước mắt nghiêm trọng đến mức nào.

Cơ thể Ly Tâm không ngừng run rẩy. Cô rất muốn kiềm chế nhưng không kiềm chế nổi, hai tay cô túm người Tề Mặc, cắn môi mạnh đến mức bật máu.

"Sợ hãi cũng vô dụng". Giọng nói lạnh lùng từ phía sau truyền đến tai tất cả mọi người trong phòng thuyền trưởng. Đám Hồng Ưng hơi ngẩn người rồi nhanh chóng tiếp tục công việc của mình. Nỗi sợ hãi của bọn họ vì một câu nói của Tề Mặc đã hoàn toàn tan biến.

Tề Mặc một tay khóa chặt Ly Tâm trong lòng, một tay nắm cần điều khiển. Hắn cất giọng lạnh lùng: "Ôm chắc vào".

Ly Tâm nghe lời ôm chặt thắt lưng của Tề Mặc, cô nói thầm bên tai hắn: "Tề Mặc, chúng ta…".

"Sống hay chết, phải tranh thủ mới biết, em sợ gì chứ?". Tề Mặc quát, cúi xuống trừng mắt với Ly Tâm.

Ly Tâm liền nhắm mắt, cô biết Tề Mặc nổi giận rồi. Có điều Tề Mặc nói đúng, đã đến nước này, đã không thể tránh khỏi cơn bão thì chỉ còn cách liều chết, sợ hãi cũng vô dụng. Ông trời sẽ không vì anh

hoảng sợ mà tha cho anh, cũng không vì anh không sợ mà cố dìm chết anh, tất cả chỉ dựa vào sự nỗ lực của bản thân mới có kết quả.

Nguồn ebooks: http://www.luv-ebook.com

Ly Tâm hít một hơi sâu rồi gật đầu: "Tôi biết, anh yên tâm đi, tôi sẽ không buông tay". Cô cũng là người trưởng thành từ nơi đen tối của xã hội nên cô hiểu con người muốn tồn tại cần phải ganh đua, ganh đua với con người, ganh đua với trời đất, phải ganh đua rồi mới biết.

Tề Mặc gật đầu, cất giọng lạnh lùng: "Quay đầu tàu, lái theo ngọn sóng".

Từng đợt sóng lớn dội vào thân tàu, mưa bắt đầu ào ào đổ, gió biển vẫn thổi mạnh mang theo mùi tanh. Mưa bão ở trên biển là vậy, đột ngột đến rất nhanh, không có dấu hiệu, không có dự phòng cũng không có nơi trốn tránh.

"Cách đây ba mươi hải lý có một hòn đảo". Lập Hộ nhanh chóng dò tìm trên bản đồ hàng hải rồi đưa ra báo cáo chính xác về vị trí và hướng đi của hòn đảo gần nhất.

"Tăng tốc độ, tiến về nơi đó". Tề Mặc gạt mạnh cần điều khiển, chiếc quân hạm hỏng hóc lập tức đổi hướng phóng về phía Tây Nam.

"Đây là cơn bão lớn, chúng ta làm thế nào bây giờ?". Lúc con tàu quay đầu và lao vút đi, Tuấn Kỷ từ khoang sau lảo đảo đi vào, gương mặt anh ta tái mét. Anh ta biết bây giờ quân hạm không thể chịu nổi sự tấn công của gió bão.

“Nên làm như thế nào thì làm như thế”. Hoàng Ưng trả lời mà không quay đầu lại. Tay anh ta nhanh chóng điều khiển những thiết bị còn hoạt động.

Sau khi lao vào phòng thuyền trưởng, Tuấn Kỷ mới phát hiện, trong phòng là một bầu không khí yên tĩnh đáng sợ và cũng bình tĩnh đến đáng sợ. Mọi người vẫn giữ bộ mặt lạnh lùng, không hề tỏ ra căng thẳng, như thể không phải họ đang đối mặt với cơn bão có thể phá hủy con tàu mà như đang đi biển đánh cá hoặc đi du ngoạn.

Tuấn Kỷ hơi sững sờ. Anh ta túm lấy cạnh cửa hít sâu một hơi để khống chế tâm trạng hoảng loạn. Sau đó, anh ta đi về phía Tề Mặc: “Cần tôi làm gì, anh đừng nói là không cần”.

Tề Mặc không quay đầu, trầm giọng: “Tát nước”.

Khi nghe hai từ này, Tuấn Kỷ ngây ra một lúc mới có phản ứng. Anh ta không nói một lời, lập tức cởi áo khoác ngoài nhét vào lỗ hổng ở bên cạnh. Sau đó Tuấn Kỷ lấy một sợi dây thừng, buộc chặt một đầu vào người anh ta, đầu kia buộc vào cây cột lớn ở cửa. Anh ta rút một cái ngăn kéo bằng kim loại và chuẩn bị tư thế sẵn sàng.

Tuấn Kỷ vừa thực hiện xong một loạt động tác, cơn mưa cực lớn đổ ập xuống thân tàu. Chỉ trong giây lát, nước biển tràn vào bên trong qua những vết nứt trên thân tàu. Loáng một cái, nước đã xâm xấp đến bàn chân, Tuấn Kỷ vội vàng tát nước đổ ra ngoài.

Nước biển có thể ngấm vào bất cứ nơi nào trên chiếc quân hạm, hoặc bị ngâm hết trong nước cũng không sao, cùng lắm sau này han gỉ. Nhưng phòng thuyền trưởng tuyệt đối không thể, nơi này chứa máy móc công nghệ cao, sau vụ xoáy nước không biết bị hỏng hóc chỗ nào. Bây giờ nếu để nước tràn vào ảnh hưởng đến nguồn điện,

có lẽ con tàu sẽ rơi vào tình trạng không thể điều khiển, lúc đó thì chỉ có nước chết.

Ngoài mặt biển gió mỗi lúc một lớn, phát ra tiếng gào rú như ma khóc quỷ hờn. Sắc trời tối sầm, càng tăng thêm bầu không khí kinh hoàng và tuyệt vọng.

Dưới sự tập kích của gió bão và sóng biển, chiếc quân hạm bình thường to lớn sừng sững giờ đây chỉ như một con kiến nhỏ bé trên đại dương bao la. Trong cơn bão điên cuồng, con tàu giống một chiếc lá không trọng lượng, bị đẩy lên tận đầu ngọn sóng rồi lại bị nhấn chìm xuống như có thể bị hủy diệt bất cứ lúc nào.

Tất cả mọi người trên con tàu đều hết sức hoảng hốt. Thân tàu tiếp tục rạn nứt, âm thanh này dù bị tiếng gió bão đè át nhưng vẫn truyền đến tai tất cả mọi người. Không giống lúc vượt qua xoáy nước, vào thời khắc này mọi người không thể cố định thân thể mà chỉ còn cách cố gắng chạy đua với tử thần.

Khoang sau của chiếc quân hạm đã trở thành bể nước. Trước đó, nước đã ngấm vào trong tàu. Bây giờ dưới tác động có gió bão, tốc độ rạn nứt ngày càng nhanh, nước biển và nước mưa khiến khoang sau ngập đến một nửa trong chốc lát.

“Nhanh, nhanh lên, nếu muốn sống thì nhanh tay cho tôi”. Ngô Sâm và Tiêu Vân lớn tiếng thúc giục mọi người. Người ở khoang sau đa phần là người của Tuấn Kỷ, họ là nhân viên nghiên cứu và nhân viên thăm dò. Họ chưa từng trải qua những tình huống như vậy. Xoáy nước đã làm họ sợ đến mức hồn bay đi mất một nửa. Bây giờ bọn họ làm gì còn sức lực động đậy chân tay.

Tiêu Vân vừa lo lắng vừa sốt ruột, anh ta túm một nhân viên nghiên cứu đứng gần anh ta nhất và tát mạnh lên mặt người này hai phát: "Nếu muốn chết, tôi sẽ ném các người xuống biển ngay bây giờ. Đừng có diễn bộ dạng sống dở chết dở ở đây với tôi. Dù sao con tàu cũng không thể chứa quá nhiều người, chết sớm đầu thai sớm". Nói xong anh ta liền lôi xềnh xệch người nhân viên ra ngoài.

"Không, không, tôi không muốn chết". Đối diện với bộ mặt hung dữ của Tiêu Vân, người nhân viên nghiên cứu bám lấy mép cửa, kinh hoàng thét lên, tay anh ta bám rất chặt.

"Không muốn chết thì đứng dậy làm việc ngay cho tôi, nhanh lên. Con tàu mà đi đời thì chúng ta cũng chết cả nút". Tiêu Vân cất giọng lạnh lùng. Bây giờ cả quân hạm chỗ nào cũng bị rò rỉ, nếu không hành động kịp thời, chỉ e là chưa bị gió bão xé nát, con tàu đã chìm xuống đáy biển.

"Muốn sống thì đứng hết lên cho tôi". Người của Tề gia lúc này cũng xông vào khoang sau. Ai nấy nhanh chóng bắt tay vào công việc, kẻ bịt lỗ hổng, người tát nước ra ngoài. Người họ được buộc chặt bằng dây thừng cố định vào thân tàu. Mặc dù con tàu không ngừng lắc lư nhưng chân tay bọn họ vẫn thoăn thoắt như thường.

Những người ở khoang sau chỉ biết sững sờ nhìn đám người của Tề gia. Nhìn bộ dạng đầy sát khí và khát vọng sống mãnh liệt của họ, tất cả đều chấn động. Đúng vậy, sinh mạng là thứ không thể dễ dàng từ bỏ, dù anh có phải đối mặt với kẻ thù mạnh đến mức nào đi chăng nữa.

Sau giây lát sững sờ, đám người ở khoang sau nhanh chóng hành động mà không cần ai ra lệnh. Có thể giảm bớt tốc độ chìm của con

tàu, có thể kéo dài thời gian dù chỉ một khắc, cũng là hy vọng sống sót, là nền tảng tạo nên kỳ tích.

Tất cả mọi người trên quân hạm đều bắt tay vào công việc. Con tàu không ngừng chòng chành lắc lư trong gió bão. Mọi người hết bị đẩy về bên này lại bị quăng sang bên kia, nhưng không một ai tỏ ra suy sụp. Sức mạnh nội tại và sự ngoan cường trong bản thân mỗi con người được phát huy ở mức cao nhất.

Cũng may là chiếc quân hạm chưa đến nỗi bị phá hủy hoàn toàn, thành tàu rạn nứt rò rỉ nhưng may mắn đáy tàu vẫn còn nguyên vẹn. Nước tuy tràn vào con tàu nhưng vẫn ở phạm vi con người có thể giải quyết.

Trong phòng thuyền trưởng, sắc mặt của Tề Mặc còn nghiêm nghị hơn lúc đối diện với xoáy nước. Nghe tiếng báo cáo của đám Lập Hộ và Hoàng Ưng ở bên cạnh, đôi lông mày của hắn ngày càng nhíu chặt.

Một ngọn sóng cao ngất lao tới, Hoàng Ưng nhanh tay gạt cần điều khiển, đưa quân hạm tránh khỏi uy lực to lớn của con sóng. Nhưng vừa tránh đợt sóng này, lại xuất hiện một đợt sóng mạnh hơn tấn công con tàu.

“Nhấc cao đầu tàu, trượt lên trên”. Tề Mặc nắm chặt cần điều khiển, nhấc cả đầu tàu lên trong chốc lát.

Đối diện với cột sóng cao tới cả trăm mét đồng thời có sức mạnh không thể tưởng tượng nổi, nếu không thể tránh né thì chỉ còn cách đối đầu, vượt qua đỉnh ngọn sóng mới có khả năng không bị vỡ tan tành dưới sự tấn công của nó.

“Thân tàu nâng cao ba mươi độ, đã đến cực hạn rồi ạ”. Không biết là mồ hôi hay nước biển chảy ròng ròng trên mặt Hoàng Ưng, thần sắc anh ta vô cùng lạnh lẽo.

“Không được, cần nhấc cao hơn nữa, nhanh lên”. Mặt Tề Mặc tối sầm, ngọn sóng cao ngất ở trước mặt đã rất gần, nếu đầu tàu không nâng đủ cao sẽ bị sóng đánh vỡ tan.

“Nâng cao thân tàu”. Lập Hộ lên tiếng, anh ta cắn chặt môi đến mức chảy máu nhưng dường như anh ta hoàn toàn mất cảm giác.

Sóng lớn điên cuồng ập đến, cột sóng cao tới một trăm mét khiến những người chứng kiến tim bắn ra khỏi lồng ngực. Chiếc quân hạm lúc này như một hạt vừng có thể bị nghiền nát bất cứ lúc nào.

“Xông lên đi”. Tề Mặc cất cao giọng, một tay gạt cần điều khiển, một tay bấm nút trên bàn điều khiển, khiến chúng hoạt động ở mức cao nhất ngay tức thì.

Chiếc quân hạm bắt đầu nhấc đầu leo lên cột sóng cao một trăm mét mang một sức mạnh có thể coi thường tất thảy.

“Tàu lên hai mươi tư độ, mức độ chịu lực của thân tàu đã vượt quá tiêu chuẩn mười phần trăm”.

“Tàu lên bảy mươi ba độ, mức độ chịu lực của thân tàu đã vượt quá mức cho phép năm mươi phần trăm”.

Bơi ngược dòng nước, không tiến sẽ lùi. Lúc này, chiếc quân hạm như con kiến bò lên ngọn Chomolungma. Đám Tề Mặc thao tác rất chính xác, tính toán vô cùng chặt chẽ.

Lúc này, quân hạm gần như thẳng đứng trên mặt biển. Ở đây không giống xoáy nước dưới lòng biển, sức mạnh của xoáy nước là lực hút vào tâm, còn ở đây không có lực hút đó, một khi tàu vuông góc với mặt biển thì cũng là lúc tàu vỡ người chết.

“Lão đại, không thể nâng đầu tàu lên thêm nữa”. Hoàng Ưng gần như gầm lên.

“Nâng tiếp, tăng tốc”. Tề Mặc hét to một tiếng, đôi mắt hắn vằn tia máu, toát ra sự không khoan nhượng và uy nghiêm tuyệt đối.

Đám Hoàng Ưng hít một hơi sâu, họ lập tức ấn các nút điều khiển, con tàu liền đứng thẳng tạo thành góc chín mươi độ với mặt biển và leo lên đỉnh ngọn sóng.

Mọi người ở trên tàu không thể giữ thăng bằng, rơi về phía sau. Do con tàu đứng thẳng, người của Tề gia ở bên ngoài lập tức rơi ra khỏi quân hạm. May mà họ đã có sự chuẩn bị từ trước, người họ được buộc bằng những sợi dây thừng chắc chắn nên lúc này họ rơi xuống biển và bị quân hạm kéo lên. Tất cả đều vừa cố khống chế cơ thể vừa chấn động nhìn chiếc quân hạm.

Đám Tề Mặc ở trong phòng thuyền trưởng chỉ tập trung vào cột sóng cao trước mặt, không để ý đến tình hình ở phía sau. Những người ở trong khoang thuyền thì không nhìn thấy, chỉ có mấy thuộc hạ của Tề gia bị rơi ra ngoài là kinh hoảng nhìn cảnh tượng trước mặt.

Lúc này chiếc quân hạm đã lên đến bảy mươi phần trăm độ cao của ngọn sóng lớn. Bên trên là nước biển mang một sức mạnh kinh

hồn ùn ùn kéo đến, bên dưới là đại dương mênh mông tăm tối. Những người của Tề gia bị rơi ra ngoài đều nhìn thấy rõ, chiếc quân hạm đã lao lên không trung, cách mặt biển khoảng bảy, tám mươi mét.

Trong phòng thuyền trưởng, Tề Mặc nhìn xuống tất cả các loại máy móc đều bật đèn đỏ và không ngừng phát ra tín hiệu cảnh cáo. Khóe miệng cương nghị của hắn mím chặt, Ly Tâm gần như nghe thấy tiếng nghiến răng của Tề Mặc.

Ly Tâm hít một hơi sâu rồi quay đầu dõi mắt ra bên ngoài qua cửa kính phía trước, ngọn sóng cực lớn đen ngòm đang ụp xuống, khiến con người có cảm giác như bị biển nuốt trọn. Con sóng giống cái miệng đang há to của con quái vật khổng lồ có thể nuốt tất cả mọi người và mọi vật ngay tức khắc.

Chương 100: Lằn ranh sinh tử

“Thiết bị động lực vượt quá giới hạn cho phép, đã ngừng hoạt động”.

“Áp lực quá lớn làm thiết bị áp lực hỏng hóc”.

“Hệ thống thoát nước và xoay tàu xuất hiện vấn đề”.

Một loạt tiếng báo cáo cất lên, hầu hết các bộ phận của quân hạm đều có vấn đề. Bị điều khiển vượt quá mức cho phép, lại thêm phải

chịu sự tấn công của ngoại lực, chiếc chiến hạm đã ở trong tình trạng vượt quá khả năng chịu đựng, đây là dấu hiệu của sự hủy diệt.

“Lão đại, vẫn còn mười mét nữa”. Hồng Ưng hét lớn, trong hoàn cảnh này chỉ hét to mới có thể giải phóng tâm trạng ức chế.

“Dốc hết tất cả năng lượng”. Hai mắt Tề Mặc đỏ ngầu, hắn nghiến răng kèn kẹt. Ở vào thời khắc cuối cùng mà để con tàu rơi xuống, tất cả sẽ thịt nát xương tan.

Ly Tâm đang ôm chặt hắn ngẩng đầu, bắt gặp từng giọt nước không rõ là mồ hôi hay nước biển chảy ròng ròng xuống mặt Tề Mặc. Thậm chí lông mi của hắn cũng đọng đầy nước, che khuất tầm nhìn của hắn. Ly Tâm vội giơ tay lau nước giúp Tề Mặc, bây giờ hắn chẳng có tâm trí để ý đến những chuyện xung quanh.

Ly Tâm không còn cảm thấy đau đầu chóng mặt. Vào thời điểm đối mặt với tử thần, phản ứng của cơ thể cô đã vượt qua chướng ngại mà trước đó không thể khắc phục. Lúc này Ly Tâm tỉnh táo vô cùng.

Trái tim Ly Tâm dường như ngừng đập, khi quay đầu bắt gặp con sóng khổng lồ, cô chỉ thấy bình tĩnh, bình tĩnh đến mức như không nghe thấy tiếng tim đập. Ở bên cạnh vọng đến tiếng thân tàu nứt toác nhưng cô không hề hoảng sợ. Có lẽ nỗi kinh hoảng đã đạt đến cực hạn nên giờ đây cô không còn biết hoảng sợ là gì nữa.

Tuấn Kỷ buộc người vào mép cửa bằng một sợi dây thừng chắc chắn, anh ta bị áp lực lớn đẩy về phía cuối phòng thuyền trưởng nên không thể tiến về phía trước. Do đầu tàu thẳng đứng toàn bộ nước biển dồn hết xuống dưới về cuối phòng, người Tuấn Kỷ gần như bị chìm trong nước.

Ở trong lòng Tề Mặc, Ly Tâm quay đầu bắt gặp Tuấn Kỷ giãy giụa trong nước rồi dần dần đầu tóc cũng biến mất.

Ly Tâm nghiến răng túm lấy dây đai bằng sắt ở phía sau ghế ngồi của Tề Mặc. Cô chui qua người hắn và nhanh chóng cố định thân thể cô vào phía sau ghế thuyền trưởng. Đã đến nước này, cô không thể khoanh tay đứng nhìn, càng không thể trốn ở nơi an toàn trong lúc mọi người đang giành giật sự sống. Bây giờ chỉ cần là việc trong tầm tay của cô, cô nhất định sẽ cố gắng hết sức.

Ly Tâm túm được một thứ nổi trên mặt nước, không biết là thứ gì nhưng có thể dùng để tát nước. Ly Tâm gần như bị treo lơ lửng dưới chiếc ghế của Tề Mặc, cô không ngừng múc nước đổ ra ngoài.

Ầm, thân tàu đột nhiên lắc mạnh, Ly Tâm bị văng đi văng lại, người đập vào chiếc ghế bằng kim loại của Tề Mặc. Nhưng lúc này, cô không còn biết đau là gì. Cô chỉ biết cần phải nhanh tay, bằng không Tuấn Kỷ sẽ bị chết chìm dưới nước.

“Toàn bộ thiết bị kháng áp đều đã hỏng”. Gần như có thể nghe thấy sự phẫn nộ trong giọng nói của Lập Hộ.

“Còn một mét nữa”. Tề Mặc không nghe Lập Hộ báo cáo, toàn thân hắn tỏa ra một ngọn lửa điên cuồng, sắc mặt hung dữ của hắn khiến người khác dựng tóc gáy.

“Mẹ kiếp, tao sẽ chơi với mày đến cùng”. Hoàng Ưng cũng bất chấp tất cả, anh ta nhanh chóng điều khiển máy móc lên đến cực hạn. Con tàu lập tức rung lên như muốn vỡ tan tành trong giây lát.

Ầm, một tiếng động cực lớn vang lên, trái tim Ly Tâm lạnh toát. Cô thầm nghĩ thân tàu cuối cùng cũng vỡ tan rồi sao? Thần chết đã đến rồi sao? Mặc dù vậy, hai tay Ly Tâm vẫn không ngừng tát nước ra ngoài theo quán tính.

Tuy nhiên Ly Tâm mới chỉ tát vài gáo, nước ở trong phòng thuyền trưởng đột nhiên đổ ngược lại, chảy ào ào qua người Ly Tâm, nước ngập đến đùi cô, cô sững người, lưng đập mạnh vào ghế thuyền trưởng của Tề Mặc. Cô đứng thẳng giữa phòng thuyền trưởng, đưa mắt về phía trước, bộ dạng vô cùng thảm hại của Tuấn Kỷ đột ngột hiện ra trước mắt cô. Anh ta thở hổn hển, sắc mặt trắng bệch. Anh ta nhìn ra ngoài, vẻ mặt vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ.

Mọi chuyện đã kết thúc rồi sao? Ly Tâm quay đầu, dõi mắt ra bên ngoài. Lúc này bốn bề âm u, tuy gió vẫn thổi mạnh nhưng trước mắt chẳng có gì cả, không có ngọn sóng khổng lồ, không có độ cao khiến cô ngừng thở, cũng không có thủy áp mạnh.

Lúc này, con tàu đang ở trên đỉnh ngọn sóng cao một trăm mét, nhìn ra mặt biển sóng nhấp nhô dữ dội. Cảnh tượng này có lẽ trong đời cũng chỉ một lần được chứng kiến.

“Shit, chúng ta đã vượt qua rồi, chúng ta đã vượt qua rồi”. Hoàng Ưng đấm mạnh xuống bàn điều khiển, giọng nói của anh ta không thể che giấu được vẻ phấn khích.

“Đã thật đấy, cả đời không hối tiếc”. Lập Hộ tựa người vào thành ghế, đột nhiên cất tiếng cười hưng phấn và ngông cuồng.

“Tuyệt quá”. Người trầm tính như Hồng Ưng cũng không giấu nổi sự xúc động, tiếng hét của anh ta thể hiện rõ tâm trạng mừng rỡ ấy.

Tuấn Kỷ sau thời khắc chấn động cũng vô cùng mừng rỡ, anh ta kích dộng đến mức không từ ngữ nào có thể diễn tả. Anh ta còn tưởng lần này bọn họ sẽ chết chắc, không ngờ lại có thể thoát thân. Mặc dù không lên tiếng nhưng nụ cười trên miệng Tuấn Kỷ đã ngoác đến tận mang tai.

"Vui mừng gì chứ? Chú ý, chuẩn bị". Tề Mặc đột ngột cất giọng uy nghiêm khiến đám Hồng Ưng lập tức im bặt, trở lại trạng thái lạnh lùng như cũ ngay lập tức. Bọn họ lại bắt tay vào công việc của mình như không có chuyện gì xảy ra.

Đúng vào lúc này, đầu tàu đột nhiên dốc xuống bên dưới. Tuấn Kỷ lập tức hiểu ra vấn đề, anh ta vội túm lấy sợi dây đang buộc trên người mình. Cả con tàu lao xuống dưới ngọn sóng.

Ly Tâm còn chưa định thần, cả người cô như bị một lực hút dính vào sau ghế ngồi của Tề Mặc khiến cô không thể động đậy. Nước biển ở dưới sàn tàu đột nhiên đổ hết về phía cô. Ly Tâm phản ứng không kịp nên bị uống mấy ngụm nước biển.

Quân hạm đang lao xuống. Tình hình bây giờ trái ngược ban nãy, toàn bộ nước biển dồn hết về phía đầu tàu, nơi có Ly Tâm và đám Tề Mặc.

Con tàu vượt qua đầu ngọn sóng lập tức lao xuống dưới. Vừa rồi Ly Tâm còn tưởng quân hạm dừng lại ở trên đầu ngọn sóng khổng lồ, nhưng thật ra ngọn sóng quá lớn nên cô mới có cảm giác quân hạm dừng lại. Trên thực tế, con tàu vẫn tiếp tục chuyển động và bây giờ đang phi nhanh xuống dưới.

Ly Tâm vô cùng hoảng hốt. Cô không biết bơi cũng không biết lặn. Vào thời khắc cả người chìm trong nước, cô không biết làm gì ngoài việc vung chân vung tay loạn xạ. Tiềm thức mách bảo Ly Tâm người ngồi ở chiếc ghế đằng sau có thể cứu cô, vì vậy cô hoảng loạn quờ quạng về phía Tề Mặc.

Tuấn Kỷ ở cuối phòng thuyền trưởng chưa kịp cố định bản thân, đầu tàu đã chúc xuống dưới, vì vậy anh ta bị rơi về phía đầu tàu, va vào người Ly Tâm.

Do Tuấn Kỷ cao hơn Ly Tâm, chỗ anh ta đứng cũng cao hơn nên đầu anh ta vẫn ở trên mặt nước. Chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, Tuấn Kỷ đột nhiên có cảm giác Ly Tâm đang giãy giụa ở bên dưới. Anh ta liền giơ tay túm cổ áo Ly Tâm, kéo cô lên khỏi mặt nước.

Vừa lên khỏi mặt nước, Ly Tâm ho sặc sụa, nước không ngừng chảy ra từ miệng và mũi cô. Tuấn Kỷ thấy vậy liền ôm ngang người Ly Tâm, cả hai treo lủng lẳng trong phòng thuyền trưởng.

Do trên người Ly Tâm có sợi dây sắt nối vào chiếc ghế ở bên dưới, Tuấn Kỷ lại không còn sức lực nên anh ta chỉ có thể giữ đầu Ly Tâm khỏi bị chìm nghỉm dưới nước.

“Thế nào rồi? Em có chịu nổi không?”. Tuấn Kỷ biết Ly Tâm bị say sóng nhưng không biết cô không biết bơi, có điều tình hình trước mắt có vẻ không tệ lắm.

Ly Tâm thở hổn hển, cô đã dứt cơn ho. May mà chỉ bị chìm trong giây lát, bằng không chắc cô toi đời. Cô lắc đầu: “Còn lâu mới chết”. Nói xong cô ngoảnh mặt về phía Tề Mặc.

Lúc này, đám Tề Mặc đã bị chìm trong nước. Do phòng thuyền trưởng tương đối kiên cố, nước biển tràn vào không nhiều nên chỉ có một mình Tuấn Kỷ tát nước. Vừa rồi con tàu lộn đầu, cánh cửa Tuấn Kỷ mở ra bị đóng sập. Nước biển không thể nhanh chóng thoát ra khỏi phòng thuyền trưởng. Họ không biết đám Tề Mặc có thể nín thở bao lâu.

"Tề Mặc, Tề Mặc". Mặt Ly Tâm tái mét, cô với tay về phía Tề Mặc.

Ly Tâm vừa nhúc nhích, Tuấn Kỷ gần như không thể giữ nổi cô, anh ta vội lên tiếng: "Em đừng động đậy nữa, bọn họ chắc không sao đâu. Bọn họ lái tàu giỏi như vậy nhất định sẽ biết bơi, nín thở một thời gian ngắn chắc không thành vấn đề".

Đám Tề Mặc hoàn toàn chìm nghỉm trong nước. Tề Mặc lúc này còn đang bận lái tàu, người hắn bị buộc chặt bởi sợi dây an toàn nên sẽ không thể buông tay. Ly Tâm lại đưa mắt nhìn ra mặt biển mênh mang bên ngoài, nếu thời gian quân hạm trượt xuống dưới lâu hơn sức chịu đựng của Tề Mặc. Nếu... nếu... Ly Tâm không dám nghĩ tiếp.

Ly Tâm đã một lần chứng kiến cảnh Tề Mặc bất lực, lần đó cô sợ chết khiếp. Sau vụ Kim tự tháp, Ly Tâm mới biết Tề Mặc không phải là thần thánh, người mạnh như hắn cũng có nhược điểm, chứ không phải là vạn năng. Ly Tâm biết Tề Mặc lái tàu giỏi nhưng cô chưa từng nghe nói Tề Mặc biết bơi, nếu hắn không biết thì sao?

Nghĩ đến đây, Ly Tâm không thế giữ bình tĩnh, cô giãy giụa: "Bỏ tôi ra".

“Em định làm gì? Đừng động đậy”. Tuấn Kỷ hét lên khi Ly Tâm giãy giụa khiến anh ta gần như không thể giữ được người cô.

Ly Tâm không biết con tàu bao lâu nữa mới xuống đến mặt biển. Cô không muốn lại phải trải qua cảm giác lo lắng và sợ hãi, cô không đành lòng chứng kiến người đàn ông dũng mãnh này rơi vào tình thế bất lực.

Không nỡ, Ly Tâm đột nhiên hiểu ra, tâm trạng của cô bây giờ không phải của một thuộc hạ đối với lão đại. Ly Tâm lập tức nhìn thẳng vào mắt Tuấn Kỷ, nói rành rọt từng tiếng một: “Tề Mặc từng nói tôi chỉ có thể chết trong tay anh ấy, cả đời này chỉ có thể đi theo anh ấy, tôi đã nhận lời anh ấy. Tôi không hối hận, không nghĩ đến việc trốn chạy, cũng không nghĩ đến việc lựa chọn, tôi sẽ ở bên anh ấy cho đến hết cuộc đời”.

Tuấn Kỷ không thể ngờ Ly Tâm lại nói những lời như vậy vào thời khắc này, anh ta hơi sững sờ: “Vì vậy?”.

“Vì vậy tôi không thể để anh ấy hủy bỏ lời hứa ngay trước mắt tôi”. Ly Tâm nói xong hít một hơi sâu. Cô giãy mạnh khiến Tuấn Kỷ không thể giữ nổi người cô. Ly Tâm lập tức rơi xuống nước. Tuấn Kỷ chỉ còn biết dõi theo bóng Ly Tâm bằng ánh mắt chấn động.

Ly Tâm vốn được buộc vào ghế ngồi của Tề Mặc nên cô lại rơi xuống đúng nơi đó. Cô sờ soạng một vòng quanh chiếc ghế, tìm đúng đến miệng và mũi Tề Mặc, cô liền cúi xuống hôn lên môi hắn.

Hình như Tề Mặc không ngờ tới hành động của Ly Tâm nên hắn hơi kinh ngạc. Hắn lập tức ôm chặt Ly Tâm bằng một tay, mở miệng đón không khí cô truyền sang cho hắn. Hai đôi môi dính chặt vào

nhau, truyền cho nhau hơi ấm nóng rực như lửa dưới làn nước biển lạnh giá.

Lúc Ly Tâm cảm thấy lồng ngực thiếu oxy đến mức sắp nổ tung, thân tàu đột nhiên rung chuyển mạnh, nước rút xuống trong giây lát. Không khí ùa vào phổi cô, thứ không khí cứu mạng đến rất kịp thời và quý báu.

Tề Mặc liền buông người Ly Tâm rồi đưa mắt về phía trước. Hắn vỗ nhẹ lên lưng Ly Tâm, nhanh chóng điều khiển con tàu.

Sau khi có thể đứng thăng bằng trên sàn tàu, Ly Tâm quan sát phía trước con tàu, ngọn sóng khổng lồ đã biến mất. Tuy nhiên từng đợt sóng vẫn đập mạnh vào thân tàu. Ly Tâm liền quay người, với đồ tát nước trôi trong phòng thuyền trưởng.

Tuấn Kỷ cũng nhanh chóng mở cửa, cùng Ly Tâm tát nước ra ngoài.

“Lão đại, lão đại, mọi người đang...”. Hệ thống liên lạc đột nhiên vang lên giọng nói lo lắng của Bạch Ưng, nhưng chỉ được hai, ba từ rồi biến mất, thay vào đó là tiếng tạp âm rè rè.

“Chúng tôi đang... Cứt thật, chúng tôi cũng không biết mình đang ở đâu”. Lập Hộ nhanh chóng trả lời. Lúc đầu bọn họ dự định đi về hướng Tây Nam nhưng bây giờ không biết quân hạm bị ngọn sóng khổng lồ đẩy về phương nào. Hệ thống radar đã bị hỏng hoàn toàn, bọn họ không thể phán đoán phương hướng chính xác của con tàu. Lập Hộ bực tức đấm mạnh xuống bàn điều khiển.

“Lão đại...”. Bạch Ưng lại lên tiếng nhưng hệ thống liên lạc không còn tín hiệu. Lập Hộ nhìn kỹ, thiết bị liên lạc cũng trở thành sắt vụn.

“Tập trung vào việc trước mắt”. Tề Mặc nói, sắc mặt hắn không thay đổi.

Hồng Ưng gật đầu: “Với thời tiết này, dù biết chúng ta ở đâu, Bạch Ưng chắc cũng không tìm nổi. Lẽ nào chú hy vọng máy bay có thể tìm thấy chúng ta và đến cứu chúng ta trong cơn bão lớn?”.

Lập Hộ im bặt, lúc nghe thấy tiếng của Bạch Ưng, anh ta còn tưởng có cơ hội sống sót, anh ta hoàn toàn không nghĩ thời tiết này máy bay nào có thể bay ra đây cứu người cho nổi, đầu óc anh ta đúng là có vấn đề.

“Tập trung vào việc trước mắt”. Chỉ mấy từ đơn giản đã bao hàm tất cả. Đám Hoàng Ưng không ai lên tiếng, lập tức bắt tay vào công việc. Đến đâu hay đến đó, tự dựa vào bản thân còn hơn trông chờ người khác đến cứu.

“Đó là gì vậy?”. Đang đứng ở cửa để múc nước ra ngoài, Tuấn Kỷ đột nhiên nhìn thấy một vệt đen ở cách đó không xa lắm. Mặc dù sắc trời u ám nhưng anh ta vẫn thấy rõ ràng.

Không có hệ thống radar, đám Tề Mặc chỉ có thể quan sát mặt biển phía trước, không nhìn được sang bên cạnh. Nghe Tuấn Kỷ nói vậy, Hoàng Ưng liền bước ra cửa dõi mắt theo hướng chỉ của Tuấn Kỷ. Hoàng Ưng nhìn qua liền vui mừng hét lên: “Là đất liền, quay tàu về bên phải tám mươi hai độ. Hòn đảo đó cách chúng ta khoảng năm hải lý, nhanh lên”. Vừa nói anh ta vừa nhanh chóng quay lại chỗ ngồi.

Phán đoán của Hoàng Ưng chắc chắn không sai, Tề Mặc liền gạt cần điều khiển. Chỉ cách năm hải lý, dù trước mặt là sóng to gió lớn, dù có phải bơi, bọn họ cũng sẽ tới đích.

"Thông báo cho tất cả mọi người, chuẩn bị rời tàu". Tề Mặc lạnh lùng ra lệnh. Tuấn Kỷ lập tức cởi bỏ sợi dây trên người rồi chạy về khoang sau. Anh ta hiểu ý Tề Mặc, trong tình huống bất đắc dĩ phải bỏ lại con tàu, tất cả mọi người không thể cố định vào thân tàu vì làm vậy nhiều khả năng sẽ bị hủy diệt cùng chiếc quân hạm.

Sóng lớn tiếp tục dội đến, nhưng lúc này quân hạm cứ lao vào ngọn sóng, bất chấp cột sóng cao mười mấy mét hay mấy chục mét. Con tàu chỉ có một mục tiêu duy nhất là đất liền ở phía trước mặt.

Quân hạm đang phóng nhanh đột nhiên chao đảo rất mạnh. Đáy tàu đụng phải đá ngầm gần đất liền. Dưới sức va chạm cực lớn, con tàu đột nhiên đứng sững lại. Tề Mặc đưa mắt tính toán khoảng cách giữa quân hạm và hòn đảo. Hắn gầm lên: "Bỏ tàu". Vừa nói hắn vừa nhanh chóng tháo dây an toàn trên người mình và dây an toàn trên người Ly Tâm. Sau đó, hắn bế Ly Tâm nhảy xuống biển.

Cùng lúc này, người của Tề gia sau khi được Tuấn Kỷ thông báo cũng đã chuẩn bị tư thế sẵn sàng. Thấy Tề Mặc nhảy ra khỏi quân hạm, bọn họ cũng đồng loạt nhảy xuống biển.

Đất liền ở phía trước, bão gió ở sau lưng. Tiến lên mới có đường sống, lùi bước là tử môn quan. Vì vậy không một ai do dự, khát vọng sống mãnh liệt chi phối mọi hành động của họ.

Họ ở khá gần đất liền, chỉ sau vài lần ngụp lặn, Tề Mặc đã đưa Ly Tâm lên bờ, hắn nhìn mọi người lần lượt vào bờ rồi hét lên: "Đi theo tôi". Nói xong, hắn bế Ly Tâm chạy về phía trước. Gặp phải con bão mạnh, ở bên bờ biển không an toàn. Bây giờ không thể dừng lại mà phải tiếp tục tiến lên cho đến khi chắc chắn đến được nơi an toàn.

Tất cả mọi người không hề do dự lập tức chạy theo Tề Mặc. Đám nhân viên suốt ngày chỉ biết đến công việc nghiên cứu của Phương gia cũng chạy như bay, lao về phía Tề Mặc. Quả nhiên khi sinh mạng bị uy hiếp nghiêm trọng, con người sẽ có sức bộc phát vô cùng lớn.

Hòn đảo này không có người sinh sống. Tề Mặc dẫn đầu đoàn người đi vào rừng. Đoàn người đi xuyên qua rừng cây bị gió bão giật đổ về phía sâu hơn trong hòn đảo.

Đang đi, đoàn người gặp một rặng đá, từng tảng đá to nhỏ khác nhau cắm xuống đất, cách đó không xa có một tảng đá đột ngột nhô ra như bức tường ngăn mưa chắn gió. Tề Mặc đi nhanh về phía rặng đá, hắn ôm Ly Tâm ngồi xuống một tảng đá.

Cả đoàn người chạy đến thấy đã an toàn đều thở phào nhẹ nhõm, kẻ nằm người ngồi, kẻ hưng phấn, người thở hổn hển hay kêu rên đau đớn, tất cả tạo thành bản hòa tấu trong con mưa gió.

Tề Mặc cúi xuống nhìn Ly Tâm, cô vẫn ôm chặt thắt lưng hắn. Bắt gặp ánh mắt của Tề Mặc, Ly Tâm gắng mỉm cười, cất giọng khản đặc: "Tôi không sao".

"Tôi biết". Tề Mặc lạnh lùng trả lời, nhưng ánh mắt hắn để lộ ý cười.

“Trời ơi, thứ gì đây? Rắn, rắn, a...”. Tề Mặc vừa dứt lời, một nhân viên nghiên cứu đột ngột thét lên.

Tề Mặc đưa mắt về nơi phát ra tiếng hét, một nhân viên nghiên cứu bị một con rắn nhiều màu sắc cắn vào chân. Loài rắn này cực kỳ độc, người của Tề gia đứng bên cạnh nhanh tay tinh mắt lập tức nổ súng vào con rắn. Cả đoàn người chưa kịp định thần, tiếng thét kinh hoàng liên tục vang lên: “Rắn”.

“Ở đây cũng có rắn”.

“Trời ơi, nhiều rắn quá”.

Chương 101: Đạt được mà không mất công sức

Cả đoàn người vừa mới thả lỏng tinh thần, lúc này hoảng sợ nhảy dựng lên. Trên mặt đất không biết ở đâu ra rất nhiều rắn. Chúng có màu vàng, màu xanh lục, màu đỏ… thậm chí có con bảy sắc cầu vồng. Chúng có đủ loại hình dáng to nhỏ kỳ dị, khiến những người chứng kiến dựng tóc gáy.

Mọi người vừa lao vào giờ lại ào ào lao ra, ngay cả đám nhân viên nghiên cứu của Phương gia đã mệt đứt hơi cũng cuống cuồng chạy ra ngoài, họ đứng dưới trời mưa tầm tã, cả người ướt sũng. Vừa mới đối mặt với tử thần ở khu vực xoáy nước và gặp cơn bão lớn, bây giờ dù rơi xuống hang rắn, họ cũng không cảm thấy quá sợ hãi.

“Đốt hết”. Tề Mặc sa sầm mặt, hắn bế Ly Tâm đứng lên một tảng đá. Do là lão đại nên khi tới nơi này, hắn dừng lại ở ngoài cùng. Đây vốn là chức trách của một lão đại, cũng là tác phong hành sự của hắn. Lúc này, xung quanh Tề Mặc vẫn chưa xuất hiện đàn rắn.

Người của Tề gia chỉ hoảng loạn trong giây lát rồi lập tức lấy lại bình tĩnh. Nghe mệnh lệnh của Tề Mặc, bọn họ lấy bật lửa luôn đem bên mình đốt cỏ khô không bị mưa ướt ở phía trong rặng đá. Một ngọn lửa bùng cháy, khói bốc lên cao.

Cả đoàn người lùi lại phía sau, ngọn lửa lớn chiếu sáng một vùng, cảnh vật xung quanh in vào mắt mọi người.

Ở trong lòng Tề Mặc, Ly Tâm ngoái đầu nhìn, thấy vô số con rắn đủ loại sắc màu đang giãy giụa trong biển lửa. Cảnh tượng kinh sợ đến buồn nôn.

Người của Tề gia nhanh tay túm các nhân viên nghiên cứu của Tuấn Kỷ đẩy ra ngoài. Họ vây quanh vòng trong cùng phóng hỏa một loạt. Ánh lửa phản chiếu lên những tảng đá. Rắn bị thiêu cháy không ngừng rơi xuống đất, phát tiếng nổ lách tách, thân hình lũ rắn hoảng loạn lăn lộn trong lửa đỏ.

“Lão đại”. Hồng Ưng đảo mắt một lượt hiện trường rồi lùi một bước đến bên cạnh Tề Mặc. Dù anh ta không mở miệng nhưng rõ ràng anh ta muốn xin ý kiến của Tề Mặc.

Tề Mặc hơi nhíu mày. Lúc này sắc trời vẫn u ám, mây đen che kín bầu trời, chỉ có ngọn lửa ở phía trước chiếu sáng xung quanh, gió bão vẫn tiếp tục hoành hành. Đoàn người không nên mạo hiểm tiến về phía trước trong hoàn cảnh này nhưng cũng không thể lùi lại đằng

sau. Nhờ ánh sáng từ ngọn lửa, Tề Mặc quan sát tình hình xung quanh.

Lúc này động vật đều sẽ tìm chỗ nấp, có lẽ đứng trong mưa là nơi an toàn nhất.

"Đứng nguyên ở đây, đề cao cảnh giác". Tề Mặc lạnh lùng ra lệnh.

Hồng Ưng "vâng" một tiếng. Tất cả người của Tề gia cũng đưa mắt quan sát xung quanh. Bốn bề rất yên tĩnh, nhưng qua cảnh tượng vừa rồi, không ai dám manh động. Bọn họ chia từng tốp ba người đứng tựa lưng vào nhau trong mưa gió, nhìn xung quanh bằng ánh mắt cảnh giác.

Nơi này nguy hiểm chẳng kém gì biển cả. Đến khe đá cũng xuất hiện bầy rắn, vậy thì liệu có nơi nào an toàn? Rừng rậm họ vừa đi qua chắc chắn không an toàn. Khi đi vào đây, bọn họ không để ý, nhưng sau khi bầy rắn xuất hiện, tất cả mọi người đều tán thành mệnh lệnh của Tề Mặc. Có lẽ đứng trong mưa gió là an toàn nhất.

Tề Mặc bế Ly Tâm đứng trong mưa, mặc cho nước mưa trắng xóa táp vào người. Lúc này gió thổi qua rừng rậm đã giảm sức mạnh nhưng từng hạt mưa lớn rơi xuống khiến thân thể không khỏi đau rát.

Tề Mặc nhẹ nhàng đặt Ly Tâm xuống đất, hắn cởi cúc áo rồi kéo Ly Tâm áp sát vào bộ ngực trần của mình. Sau đó, hắn khép vạt áo che mưa gió cho Ly Tâm, bất chấp áo quần của hắn cũng đã ướt sũng.

Ly Tâm không nói một lời, chỉ ôm chặt Tề Mặc và vùi đầu vào bờ ngực rắn chắc của hắn. Bờ ngực ấm áp, mùi hương đặc trưng cộng với tiếng tim đập mạnh mẽ của hắn khiến cô cảm thấy rung động tự đáy lòng.

"Hừ... hừ... lạnh... lạnh quá... á..". Trong không khí yên tĩnh đột nhiên vang lên tiếng kêu rên của nhân viên nghiên cứu vừa bị rắn cắn. Anh ta không thể gắng gượng liền ngồi bệt xuống đất. Gương mặt vốn trắng bệch đột nhiên đỏ ửng như sắp chảy máu. Anh ta không ngừng kêu lạnh, chỉ một lúc sau, môi anh ta trở nên đen sì.

Do người nhân viên đứng đối diện với ngọn lửa, ánh lửa hắt lên người anh ta nên mọi người đều thấy rõ sự thay đổi trên gương mặt anh ta.

Cả đoàn người im lặng, không một ai lên tiếng. Mấy nhân viên nghiên cứu đứng bên cạnh anh ta sững sờ. Không ngờ rắn độc ở nơi này đáng sợ như vậy, đôi môi đen sì của người nhân viên bị trúng độc lại chuyển sang màu vàng. Trong khi đó, đùi anh ta dính chặt vào chiếc quần ướt đột nhiên nổi phồng từng cục lớn. Người đó thét lên xé ruột xé gan, anh ta dường như không chịu nổi giơ tay chộp vào cục u trên chân, khiến máu chảy ròng ròng.

Pằng, một tiếng súng đanh sắc vang lên. Người bị trúng độc lập tức buông thõng hai tay, đầu ngoẹo sang một bên rồi nằm gục xuống đất. Người của Tề gia đứng bên cạnh nhét khẩu súng vào trong áo, sắc mặt không hề thay đổi.

Không một ai mở miệng, cũng chẳng người nào phản đối. Cả đoàn người không ngờ sẽ gặp chuyện như vậy, sẽ rơi vào tình cảnh này. Rắn độc không phải là động vật ghê gớm đối với xã hội hiện đại nhưng lúc này có thể làm chết người vì không có thuốc giải độc. Một

khi không được giải độc, sớm muộn gì người bị rắn cắn cũng sẽ chết, một phát súng có lẽ giúp anh ta được giải thoát nhanh hơn.

Tất cả mọi người đều hiểu hành động vừa rồi là cách làm đúng đắn nhất vào lúc này. Mấy nhân viên nghiên cứu của Tuấn Kỷ bắt đầu run lẩy bẩy. Họ cảm thấy thần chết có lẽ đang ở rất gần họ.

Nghe tiếng súng nổ, toàn thân Ly Tâm bất giác run nhẹ. Cô không lên tiếng mà chỉ biết ôm Tề Mặc chặt hơn. Màn đêm yên tĩnh, điên cuồng và đáng sợ bây giờ mới bắt đầu.

Mưa vẫn nặng hạt, gió vẫn thổi mạnh. Sau khi cháy hết cỏ khô, ngọn lửa từ từ tắt dần, trả lại bầu không khí u ám. Mọi người dường như nín thở, không có ánh lửa chiếu sáng, bọn họ càng phải thận trọng hơn.

Một đêm trôi qua rất nhanh, nhưng đối với cả đoàn người, đêm nay còn dài hơn một năm. Sắc trời dần hửng sáng, mưa gió chỉ sau một đêm đã hoàn toàn tan biến. Khi bắt đầu nhìn rõ cảnh vật xung quanh, đoàn người cả đêm không chợp mắt đều cảm thấy kiệt sức.

Mặt trời chiếu ánh nắng sớm mai xuống rặng đá, thời tiết nóng bức của mùa hè xóa sạch vết tích của cơn bão khủng khiếp. Đêm hôm trước quần áo của mọi người vẫn còn ướt sũng, đến giờ đã khô hẳn. Tuy nhiên trên người họ vẫn thoang thoảng mùi tanh của nước biển.

Tề Mặc đảo mắt một vòng qua đoàn người vẫn đang trong trạng thái cảnh giác cao độ, hắn cất giọng trầm trầm: “Hồng Ưng, chú dẫn người đi kiểm tra xem nơi này còn nguy hiểm hay không. Hoàng Ưng, chú dẫn người đi tìm nguồn nước. Lập Hộ và những người còn lại đi theo tôi”. Nói xong, Tề Mặc kéo Ly Tâm quay trở lại lối đi họ

đã vào. Việc cấp bách nhất bây giờ là liên lạc với bên ngoài. Còn nữa, việc kiểm tra xem chiếc quân hạm có ở chỗ cũ, có thể tiếp tục lái hay không cũng rất quan trọng.

Đoàn người lại đi xuyên qua khu rừng. Mặt đất bốc mùi hôi thối khiến Tề Mặc hơi chau mày. Nếu hắn không nhầm, khu rừng này là nơi sinh sống của bầy rắn. Chỉ là tối hôm qua do mưa bão nên bầy rắn tụ tập về phía rặng đá khô ráo, khiến đoàn người suýt nữa gặp nguy hiểm.

Ly Tâm đi ngay sau lưng Tề Mặc, cô cũng nhìn thấy lớp da được trút bỏ trên cành cây, cho thấy chủ nhân của khu rừng này là ai. Cô bất giác chau mày, sự nhạy cảm của Tề Mặc không khác loài dã thú, cho nên phán đoán sắc bén của hắn không hẹn mà trùng khớp với bầy rắn. Sự nhạy cảm này có thể nói cao hơn người bình thường, nhưng ở đây thì phải ganh đua với lũ dã thú. Dù sao khu rừng không còn rắn cũng tốt.

Cùng với Tề Mặc, đám Lập Hộ đã chạy đến bờ biển. Ánh mắt tất cả mọi người lộ vẻ vui mừng khi thấy quân hạm vẫn còn ở đó. Con tàu tơi tả bị mắc kẹt ở bãi đá ngầm, không bị sóng biển cuốn trôi, bọn họ có thêm tia hy vọng có thể quay về.

Lập Hộ khống giấu nổi sự phấn chấn, anh ta cùng một số thuộc hạ lao về phía chiếc quân hạm. Ly Tâm không biết bơi, chỉ có thể đứng trên bãi cát chờ đợi.

Tề Mặc đảo mắt một vòng quanh bãi cát đầy đá lởm chởm, hắn không phát hiện thấy dấu vết của sự nguy hiểm. Tề Mặc bế Ly Tâm đặt lên một tảng đá lớn rồi nói: “Em ngủ một lát đi”. Cả đêm không ngủ chẳng là gì đối với hắn nhưng với người bị thương như Ly Tâm

không phải điều tốt. Hơn nữa, cô còn bị dầm nước mưa cả đêm, lúc này nếu bị sốt hay có vấn đề thì tương đối gay go.

Trước đó Ly Tâm không cảm thấy mỏi mệt nhưng khi nghe Tề Mặc nói vậy, cô lập tức thấy toàn thân đau nhức, vô cùng mệt mỏi. Ly Tâm ngẩng đầu nhìn Tề Mặc rồi gật đầu. Cô vốn là người thích ngủ, bị hồi hộp hoảng sợ mất một ngày, bây giờ cô không còn một chút tỉnh táo. Thế là Ly Tâm túm áo Tề Mặc rồi nhắm mắt từ từ chìm vào giấc ngủ.

Ánh nắng buổi sớm chiếu xuống bãi cát rất ấm áp chứ không nóng bỏng. Tề Mặc nhìn Ly Tâm đã ngủ say nhưng vẫn nắm áo hắn. Hắn ngồi xuống bên cạnh cô, giơ tay vuốt tóc cô. Cả đời này hắn chưa từng trải qua tình huống nguy hiểm liên tiếp như ngày hôm qua. Hắn đột nhiên cảm thấy áy náy khi bắt một cô gái nhỏ bé yếu ớt như Ly Tâm chịu đựng cùng hắn.

Tia nắng chiếu xuống mặt Ly Tâm khiến gương mặt cô lấp lánh ánh vàng. Đáy mắt Tề Mặc thấp thoáng ý cười. Đúng rồi, Ly Tâm là người của hắn, vậy thì dù có lên thiên đường hay xuống địa ngục, cô đều phải đi theo hắn. Trong lòng Tề Mặc có thứ gì đó thay đổi, tuy hắn không biết sự thay đổi này xuất phát từ đâu nhưng hắn rất thích cảm giác này.

“Lão đại”. Tề Mặc nhướng mắt nhìn Lập Hộ đang đi tới trong khi tay hắn vẫn vuốt ve đầu Ly Tâm. Sắc mặt Lập Hộ không tốt lắm, Tề Mặc lập tức hiểu vấn đề, mặt hắn hơi tối lại.

Lập Hộ tiến lại gần, báo cáo: “Con tàu đã bị đâm hỏng hoàn toàn, nước tràn vào hai thành tàu tương đối nghiêm trọng. Tàu không thể đi tiếp cũng không có cách nào sửa chữa”.

“Tín hiệu thông tin thì sao?”, Tề Mặc cất giọng lạnh lùng. Bây giờ tín hiệu liên lạc còn quan trọng hơn cả việc quân hạm có thể hoạt động hay không?

Lập Hộ lắc đầu: “Toàn bộ thiết bị phụ trợ ở trên quân hạm đều không thể sử dụng, hệ thống thông tin bị hỏng hoàn toàn. Tôi đã thử dò tìm và sửa chữa nhưng vô dụng. Đừng nói là bắt được liên lạc, thậm chí còn không thể khởi động thiết bị”.

Điều này có nghĩa là không thể rời khỏi hòn đảo này. Không liên lạc được với bên ngoài, lẽ nào họ sẽ phải ở lại đây chờ đợi một cách bị động? Tề Mặc nhíu chặt lông mày, đưa mắt nhìn đám người của Tề gia đang lần lượt bơi vào bờ.

Lập Hộ nói tiếp: “Trên tàu còn một số vũ khí và thực phẩm vẫn có thể sử dụng. Tôi bảo bọn họ chuyển hết lên bờ. Trong tàu bây giờ ngập nước, không biết đến lúc nào sẽ chìm xuống. Trước mắt chúng ta vẫn cần những thứ này để chống đỡ”.

Tề Mặc gật đầu tán thành sự sắp xếp của Lập Hộ, hắn cất giọng trầm trầm: “Đi gọi người của Tuấn Kỷ lại đây để bọn họ cùng hành động”.

“Tôi đến rồi”. Tề Mặc vừa dứt lời, giọng nói của Tuấn Kỷ từ phía xa vọng tới. Lập Hộ ngẩng đầu, thấy Tuấn Kỷ cùng Ngô Sâm, Tiêu Vân, và các nhân viên nghiên cứu đi tới. Lúc này, họ không còn vẻ nhu nhược và sợ hãi như trước.

Tuấn Kỷ đại khái nắm được tình hình trước mắt, anh ta giơ tay nhận đồ từ người của Tề gia vừa bơi từ tàu về rồi lên tiếng: “Tôi không phải hạng người lười biếng, các anh cần chúng tôi làm gì thì cứ mở miệng”. Nói xong anh ta ôm đồ đi về phía sau.

Những người đi cùng Tuấn Kỷ cũng lập tức xách đồ bước đi. Không ai mở miệng than vãn, họ lặng lẽ phối hợp với người của Tề gia.

"Chúng ta tạm thời ở lại đây". Tề Mặc đột nhiên mở miệng.

Đám Tuấn Kỷ xách đồ đang chuẩn bị rời đi lập tức dừng lại. Tuấn Kỷ đưa mắt quan sát tình hình xung quanh, anh ta gật đầu: "Nơi này trông có vẻ chẳng ra sao nhưng được cái an toàn".

Trên quân hạm có rất nhiều đồ. Những thứ lớn và máy móc đo đạc đành bỏ lại nhưng vẫn còn nhiều thứ có thể sử dụng. Dưới sự chỉ huy của Lập Hộ, người của Tề gia và người của Tuấn Kỷ mất một lúc mới chuyển hết được đồ trên chiếc quân hạm lên bờ.

"Phương thiếu gia, anh xem này". Một nhân viên nghiên cứu của Phương gia đang chuyển đồ đột nhiên hét lên, giọng điệu của anh ta không rõ là mừng rỡ, hưng phấn hay là kinh ngạc.

Tuấn Kỷ lập tức tiến lại gần. Do hôm qua trời tối và mưa bão nên bọn họ không để ý. Lúc này, dưới ánh mặt trời chiếu sáng, có thể thấy rõ từng phiến tảo màu xanh lục rất nhỏ nổi bập bềnh bám quanh rặng đá ngầm.

"Đây chính là loại tảo chúng ta cần tìm. Chính là nó, thật không ngờ...". Người nhân viên nghiên cứu rõ ràng từng nhìn thấy loại tảo này, anh ta chỉ tay vào đám tảo trông không có gì đặc biệt nhưng lại vô cùng quý giá, gương mặt không biết là nên khóc hay nên cười.

Tuấn Kỷ chỉ ừm một tiếng. Cả đoàn người vất vả đi biển chỉ với mục đích tìm tảo. Bọn họ suýt mất mạng tới hai lần trong khi chưa thấy bóng dáng nó. Bây giờ nó đột nhiên nằm trong tầm tay mà bọn họ chẳng tốn chút công sức. Nhưng tốn công sức hay không có tác dụng gì, bọn họ có thể rời khỏi nơi này hay không mới là vấn đề quan trọng nhất. Anh ta làm gì có thời gian và tâm trạng quan tâm xem liệu loại tảo này có thể tinh luyện ra dầu mỏ?

"Mọi người hãy tập trung vào công việc trước mắt, tạm thời gác thứ này sang một bên". Tuấn Kỷ lắc đầu nói, tảo không biết chạy, cứ để ở đây rồi tính sau. Bây giờ anh ta không có lòng dạ để ý đến nó.

"Đây là đảo gì?". Tề Mặc ngồi trên tảng đá lạnh lùng nhìn người đứng đằng sau Tuấn Kỷ. Người này là Lão Sơn, ông ta tương đối thông thuộc đường biển. Trên tay hắn cầm tấm bản đồ hàng hải người của Lập Hộ vừa lấy từ con tàu. Cũng may trước khi lên đường, Lập Hộ chuẩn bị sẵn hai tấm, một tấm trên máy tính và một bản đồ bằng giấy.

Chương 102: Tôi cho phép em thích tôi.

Lão Sơn là bậc lão luyện trong lĩnh vực hàng hải của Phương gia. Nghe Tề Mặc hỏi vậy, ông ta kính cẩn lại gần gật đầu với hắn. Sau khi chứng kiến thục lực của Tề Mặc, sự sợ hãi ban đầu của ông ta đối với Tề Mặc đã được thay thế bằng lòng kính trọng. Không biết mới sợ hãi, biết rồi thì kính trọng. Trong thế giới của đàn ông, thực lực và bãn lĩnh là tiêu chuẩn đánh giá một con người, mà Tề Mặc có đầy đủ hai yếu tố đó.

Lão Sơn cũng không nhiều lời, ông ta cầm tấm bản đồ hàng hải quan sát kỹ lưỡng. Sau đó ông ta chỉ tay vào một hòn đảo trên bản đồ: "Ngày hôm qua tôi nói chúng ta nên đi tới hòn đảo này, đây là hòn đảo gần quần đảo Hawaii nhất ở Nam Thái Bình Dương".

Tề Mặc, Tuấn Kỷ và Lập Hộ đồng thời cúi xuống quan sát. Trên tấm bản đồ, xung quanh hòn đảo đó không có một ký hiệu nào khác. Tuấn Kỷ chau mày hỏi: "Không có đảo sao?".

Lão Sơn cũng tỏ ra không hiểu, ông ta ngẩng đầu nhìn mặt trời, trầm mặc một lúc rồi lắc đầu: "Tôi không biết. Hôm qua con tàu của chúng ta đi về hướng Tây Nam, nhưng sau đó cơn bão đẩy tàu đi bao xa, tôi không thể tính toán. Theo tôi được biết, trong phạm vi vài trăm hải lý xung quanh hòn đảo được đánh dấu trên bản đồ không có bất cứ đảo nào khác. Chúng ta lại không thể bị đẩy đi xa đến mức đó. Do vậy, tôi cũng không tính được hòn đảo chúng ta đang đứng nằm ở đâu, hơn nữa nó cũng không nằm trên bản đồ hàng hải".

Lập Hộ liền lên tiếng: "Ý ông là hòn đảo này không được đánh dấu trên bản đồ?".

Lão Sơn gật đầu: "Về cơ bản, các hòn đảo ở Thái Bình Dương đều nằm trên các tuyến đường biển. Chỉ có một số đảo hoang diện tích rất nhỏ, chưa từng có người đặt chân đến mới không tồn tại trên bản đồ. Hoặc là nơi chúng ta đang đứng không thuộc tuyến hàng hải, chưa từng có con tàu nào đi qua nên mới không được đánh dấu trên bản đồ".

Tề Mặc đanh mặt: "Nói vào trọng tâm".

Lão Sơn hít một hơi sâu: "Nghĩa là chưa có ai đi qua nơi này, đây là hoang đảo. Nếu chúng ta không thể liên lạc được với bên ngoài thì

chúng ta sẽ không thể quay về".

Tề Mặc nghe xong hơi chau mày, hòn đảo này nhìn qua cũng biết là hoang đảo, điều này chẳng có gì là lạ, chưa một ai đi qua đây cũng không phải vấn đề nghiêm trọng, chắc chắn Bạch Ưng sẽ lật tung từng hòn đảo ở Thái Bình Dương. Chỉ cần bọn họ còn sống, tìm ra bọn họ không phải là chuyện quá khó khăn. Tề Mặc cảm thấy có gì đó bất ổn nhưng không phải ở mặt này.

Lập Hộ đi theo Tề Mặc nhiều năm nên vừa thấy sắc mặt hắn hơi thay đổi, anh ta liền hỏi: "Lão đại, lão đại nghĩ thế nào ạ?". Bây giờ là lúc tất cả cùng chung cảnh ngộ, Lập Hộ biết Tề Mặc không có ý che giấu đám Tuấn Kỷ nên anh ta mới dám hỏi thẳng.

Tề Mặc đảo mắt qua bãi đá, hắn sầm mặt lạnh lùng nói: "Một hòn đảo không chỉ vì nguyên nhân đó mới không được đánh dấu trên bản đồ. Phương Tuấn Kỷ, chắc anh hiểu chứ?".

Tuấn Kỷ nhíu mày nhìn Tề Mặc. Anh ta không phải là thủy thủ, làm sao anh ta biết được? Tề Mặc nói vậy là có ý gì?

Tuấn Kỷ nhìn vào đôi mắt lạnh lùng chứa một tia lo lắng của Tề Mặc. Lo lắng, chuyện gì có thể khiến Tề Mặc lo lắng? Tuấn Kỷ vắt óc suy nghĩ, hòn đảo không được đánh dấu rốt cuộc có bí mật gì?

Tuấn Kỷ đang chuẩn bị lắc đầu, bộ não của anh ta đột nhiên vụt qua một ý nghĩ. Anh ta lập tức tái mặt: "Theo suy đoán của Tề lão đại, nơi này có thể là cấm địa?".

Nghe đến hai từ "cấm địa", thần sắc Lập Hộ liền thay đổi. Nếu đúng là cấm địa thì khổ rồi, cấm địa không xuất hiện trên bản đồ

hàng hải, thậm chí không được bên ngoài biết đến. Cấm địa là nơi các quốc gia ngầm thừa nhận với nhau, có lúc cũng là nơi các quốc gia cố ý che giấu. Trong thời kỳ Thế chiến thứ hai, có một số loại virus hoặc vũ khí sinh hóa không nghiên cứu chế tạo ở chính đất nước đó, mà tiến hành nghiên cứu trên đảo hoang, khi thành công họ trực tiếp đưa ra chiến trường. Sau khí chiến tranh kết thúc, nhiều hòn đảo được coi là phòng thí nghiệm bị các nước thắng trận phong tỏa, vũ khí sinh hóa, phóng xạ trên đảo bị phá hủy, khiến chúng trở thành những hòn đảo hoang. Tuy nhiên, do ảnh hưởng của quá trình thí nghiệm, môi trường, không khí và thổ nhưỡng của những hòn đảo này bị phá hủy nghiêm trọng, có ảnh hưởng không tốt đến sức khỏe con người. Vì vậy nó mới được coi là cấm địa và bị xóa tên trên bản đồ hàng hải.

Tề Mặc là nhà sản xuất vũ khí thường xuyên tiếp xúc với giới lãnh đạo chính phủ các nước. Do đó hắn biết đa số chính phủ bề ngoài tuyên bố không nghiên cứu vũ khí sinh hóa và vũ khí hạt nhân nhưng họ vẫn lặng lẽ tiến hành ở sau lưng. Những hòn đảo không người không có danh phận như đảo này được dùng để làm gì, khỏi cần nói hắn cũng có thể đoán ra.

Trong khi đó, Tuấn Kỷ của Phương gia cũng hay tiếp xúc với lãnh đạo cấp quốc gia. Dựa vào thực lực và mối quan hệ của Phương gia, nắm được thông tin này cũng không phải chuyện lạ. Vì vậy, sau khi thông suốt vấn đề, sắc mặt Tuấn Kỷ hết trắng bệch lại trở nên xanh lét. Nếu đúng như suy đoán của Tề Mặc, hòn đảo này vô cùng nguy hiểm, đó là một sự nguy hiểm khác hoàn toàn nguy hiểm đến từ thiên nhiên.

Tề Mặc nhíu chặt lông mày, dõi mắt về phía khu rừng xa xa. Lão Sơn hiển nhiên không biết những vấn đề cơ mật mang tầm cỡ quốc gia nên ông ta nhìn ba người bằng ánh mắt khó hiểu.

“Tại sao Tề lão đại lại phán đoán như vậy?”. Tuấn Kỷ thận trọng hỏi Tề Mặc.

Tề Mặc liếc Tuấn Kỷ và cất giọng trầm trầm: “Phương công tử có để ý đến bầy rắn tối qua? Độc tố giết người kiểu đó là chủng loại sau khi bị biến dị”.

Nghe nhắc đến biến dị, sắc mặt Tuấn Kỷ càng trắng bệch, sắc mặt Lập Hộ cũng rất khó coi. Buổi tối hôm qua khi bầy rắn xuất hiện, cả đoàn người bị giật mình hoảng hốt nên không để ý đến điều khác thường. Hoang đảo có rắn cũng không phải chuyện lạ. Bây giờ nghe Tề Mặc nhắc nhở, cả hai đều chau mày nghĩ lại.

“Độc tố thần kinh số tám”. Sau một hồi trầm ngâm, Lập Hộ đột ngột kêu lên, sắc mặt anh ta tái mét. Người bị rắn cắn tối qua trong lúc độc tố phát tác, môi bị đổi màu nhanh chóng, đây là dấu hiệu của độc tố thần kinh số tám chưa phát tán hoàn toàn. Lập Hộ là tiến sĩ y khoa, quản lý mảng này dưới trướng Tề Mặc nên anh ta có thể đưa ra đáp án nhanh chóng.

Tuấn Kỷ tung một nắm đấm vào không khí. Anh ta biết loại độc tố này, chỉ là chưa bao giờ giờ gặp triệu chứng khi độc tố chưa phát tán hoàn toàn. Bây giờ nghe Lập Hộ nói vậy, anh ta cảm thấy nổi da gà.

Độc tố thần kinh số tám ghê gớm hơn nọc độc của loài rắn gấp nhiều lần, nó tấn công thẳng vào trung khu thần kinh, khiến con người tử vong trong giây lát. Loại độc tố này do một nước lớn chế tạo ra.

Nếu bầy rắn này là loài biến dị hoặc là sản phẩm thí nghiệm còn sót lại thì hòn đảo này vô cùng nguy hiểm.

“Bắn chỉ thiên”. Tề Mặc trước đó không dám kháng định, khả năng quan sát nhạy bén giúp hắn ghi nhớ mọi vấn đề. Sau khi đối chiếu với bản đồ hàng hải, hắn đã có thể xác định hòn đảo chính là một khu vục cấm địa. Hồng Ưng và Hoàng Ưng mang theo quá ít người nên dễ xảy ra chuyện.

Lập Hộ lập tức giơ súng lên trời, bắn một phát dài hai phát ngắn, đây là tín hiệu tập hợp khẩn cấp của Tề gia.

“Chuyện gì vậy? Chuyện gì vậy?”. Ly Tâm đang ngủ ngon lành bị ba tiếng súng làm giật mình tỉnh giấc. Cô ngồi dậy túm tay Tề Mặc hỏi gấp gáp.

Tề Mặc quay người ôm Ly Tâm vẫn còn đang mơ màng vào lòng: “Em cứ ngủ đi”. Chuyện này nói cho Ly Tâm biết cũng vô dụng. Dù sao cô luôn ở bên cạnh hắn, không cần thiết bắt cô lo lắng hoảng sợ.

Tề Mặc đột nhiên nghĩ ra điều gì, hắn lay người Ly Tâm: “Thứ này có thể liên lạc với bên ngoài không?”. Vừa nói hắn vừa sờ lên chiếc hoa tai trên tai.

Tuấn Kỷ đứng đối diện với hai người, anh ta thấy Tề Mặc vén tóc để lộ chiếc hoa tai giống hệt Ly Tâm. Tuấn Kỷ nghiêng đầu thấy trên tai Ly Tâm chỉ còn một chiếc, ánh mắt anh ta vụt qua một tia ảm đạm.

Ly Tâm tuy thức giấc nhưng vẫn chưa tỉnh hẳn. Nghe Tề Mặc hỏi vậy, cô mơ màng lắc đầu: "Không được, hai chiếc hoa tai này dùng để liên lạc với nhau. Còn với tín hiệu ở bên kia đại dương thì không thể bắt được vì ở cự ly xa quá".

Hai chiếc hoa tai dù cách xa đến mấy vẫn có thể liên lạc với nhau. Nó vẫn bắt được tín hiệu bên ngoài với điều kiện ở khoảng cách gần, nơi có nhiều tín hiệu. Còn ở trên hoang đảo này chẳng có chút tín hiệu nào, tối qua Ly Tâm đã thử nhưng không thể liên lạc được với bên ngoài.

Nguồn ebooks: http://www.luv-ebook.com

Tề Mặc hơi chau mày, hắn không hỏi thêm mà đẩy Ly Tâm tựa vào lòng hắn. Ly Tâm nhắm mắt tựa người vào ngực Tề Mặc lại chìm vào giấc ngủ. Hai ngày nay cô mệt mỏi quá độ nên cần nghỉ ngơi.

Tuấn Kỷ im lặng chứng kiến cảnh Ly Tâm tự nhiên ngủ ngon lành trong lòng Tề Mặc. Trong khi đó, người của Tề gia không hề tỏ ra ngạc nhiên như họ đã quen với cảnh tượng này từ lâu, anh ta bất giác nhìn Ly Tâm chăm chú.

Sau khi Lập Hộ bắn chỉ thiên, chỉ một lát sau Hồng Ưng và Hoàng Ưng dẫn người quay về. Lập Hộ liền giải thích tình hình với bọn họ. Sắc mặt Hồng Ưng và Hoàng Ưng liền trở nên khó coi.

"Không cần tìm nước và đồ ăn nữa, chúng ta tiết kiệm cũng đủ dùng trong hai ngày. Vòng ngoài hòn đảo chắc là nơi ít tồn tại bức xạ, sinh hóa hay virus gì đó nhất. Chúng ta tạm thời nghỉ ngơi ở đây, chờ Bạch Ưng kiếm tìm". Hồng Ưng nhanh chóng dặn dò người của Tề gia.

Người của Tề gia từ trước đến nay luôn tuân theo mệnh lệnh của Tề Mặc nên họ không có bất cứ thắc mắc nào. Người của Phương gia đến giờ cùng hết ý kiến. Họ cùng người của Tề gia thu dọn hiện trường. Đây cũng là ý của Tề Mặc, bãi cát sát bờ biển là nơi an toàn nhất trên hòn đảo hiện nay.

Nước và đồ ăn đều có đủ. Tuy phần lớn đồ ăn đã bị ngâm trong nước biển nhưng vẫn có thể sử dụng. Khi chưa làm rõ hòn đảo là trung tâm nghiên cứu bức xạ hay virus vi trùng, dùng đồ ăn bọn họ mang theo vẫn an toàn hơn.

Ly Tâm ngủ một mạch đến quá buổi trưa. Lúc tỉnh dậy, cô vươn vai một cách lười biếng trong lòng Tề Mặc rồi xoa bụng: "Lão đại, tôi đói rồi".

Ở dưới nước là con giun, lên bờ hóa thành rồng. Sau khi nhét căng bụng, Ly Tâm lập tức lấy lại tinh thần, cô không còn vẻ bải hoải như lúc ở trên tàu. Không bận tâm đến vết thương trên cánh tay, Ly Tâm hoạt bát đến mức người khác không biết còn tưởng cô đến đây du lịch chứ không phải vừa trải qua tình cảnh chín phần chết một phần sống.

"Trông em chẳng có vẻ gì là lo lắng hay hoảng sợ nhỉ?". Thấy Ly Tâm dìu Tú Thủy đi dạo trên bãi cát, Tuấn Kỷ liền tiến lại gần. Người của Tề gia không sợ vì họ được huấn luyện đàng hoàng. Mấy nhân viên nghiên cứu của anh ta khi nghe nói hòn đảo này nguy hiểm căng thẳng sợ hãi đến tận bây giờ. Trong khi đó, Ly Tâm bận rộn chăm sóc Tú Thủy cả buổi chiều cứ như không có chuyện gì xảy ra.

Ly Tâm vừa xoa bóp vết bầm tím trên người Tú Thủy vừa nói: “Có gì phải lo lắng sợ hãi, đến đâu hay đến đó, tình thế nguy hiểm nhất chúng ta cũng vượt qua rồi còn gì?”.

Tuấn Kỷ nhướn mày: “Em tự tin như vậy là vì em tin tưởng Tề Mặc sẽ đưa em rời khỏi nơi này, sẽ bảo vệ em, không để em bị thương sao?”.

L Tâm ngẩng lên nhìn Tuấn Kỷ, một lúc sau cô bật cười: “Không, việc tôi tin Tề Mặc có thể bảo vệ tôi chỉ là một khía cạnh, tôi càng tin tôi có thể tự bảo vệ bản thân. Tôi cảm thấy ở trên bờ, tôi không hề thua kém đàn ông các anh. Tôi không phải là gánh nặng của Tề Mặc, bằng không tôi đã không thể đứng bên cạnh lão đại, càng không có ngày hôm nay”.

Không có Tề Mặc, cô vẫn sống thoải mái như thường, hai giới hắc bạch đạo đều biết tên cô, dù danh tiếng không mấy hay ho. Nhưng điều này chứng tỏ, cô không phải dựa vào Tề Mặc mới có ngày hôm nay, cô không cần dựa dẫm vào người khác. Hơn nữa, Tuấn Kỷ nói sai rồi, trừ khi ở dưới nước, còn những lúc khác đều là cô bảo vệ Tề Mặc, tuy cô gặp may mắn nhiều hơn.

Tuấn Kỷ chậm rãi nói: “Ý em là...”.

“Ý tôi?”. Ly Tâm đứng thẳng người nhìn Tuấn Kỷ. Bắt gặp vẻ mặt nghiêm túc của anh ta, cô cũng nghiêm chỉnh trả lời: “Ý tôi là một khi chúng ta không thể lường trước nguy hiểm thì sợ hãi cũng vô dụng. Giữ tâm trạng và tinh thần vui vẻ là việc làm đúng đắn nhất bây giờ”.

Tuấn Kỷ nhướn mày hỏi: “Em thật sự có thể yên lòng?”.

“Tại sao tôi không thể yên lòng?”. Ly Tâm lườm Tuấn Kỷ: “Tôi cũng trưởng thành từ hoàn cảnh tăm tối, tuy trước đây tôi chưa gặp tình huống nguy hiểm đến mức độ này nhưng không có nghĩa tôi làm gì cũng thuận buồm xuôi gió. Trong quá khứ, đã vô số lần tôi rơi vào tình trạng có thể xảy ra nguy khốn bất cứ lúc nào, nên tôi đã học được cách thích ứng.

Còn nữa, anh đừng nghĩ tại sao lão đại lại có thể khiến tôi tin tưởng anh ấy, mà là tại sao lão đại lại để tôi ở bên cạnh anh ấy, khiến anh ấy tin tưởng tôi. Lão đại là người thế nào chắc anh cũng rõ, con mắt nhìn người của anh ấy có lúc nào sai? Nếu rơi vào hoàn cảnh này mà tôi cũng không thể điều tiết tâm trạng, anh cho rằng tôi có tư cách đứng bên lão đại? Tôi nghĩ dù nói ra, công tử thế gia như anh chắc cũng không hiểu nổi”. Nói xong Ly Tâm lại cúi xuống ấn huyệt Thái Dương giúp Tú Thủy, để cô thư giãn tinh thần.

Mắt Tuấn Kỷ sáng lên. Không bàn đến chuyện khác, chỉ riêng sự bình tĩnh khi gặp nguy hiểm và khả năng tùy cơ ứng biến của Ly Tâm, bên cạnh anh ta cũng rất hiếm người làm được điều đó. Vậy mà anh ta đã để lỡ cô gái trước mặt, anh ta thật sự không cam tâm.

Tuấn Kỷ nói nhỏ: “Ly Tâm, tôi…”.

“Tôi và anh không phải là người cùng đường”, Ly Tâm quả quyết cắt ngang lời Tuấn Kỷ, “Còn nữa, tôi thích Tề Mặc”, ngữ điệu của cô vô cùng thẳng thắn và dứt khoát.

Nghe Ly Tâm nói vậy, Tủ Thủy lập tức ngoảnh mặt nhìn cô: “Em đã hiểu rồi?”.

Ly Tâm mỉm cười với Tú Thủy: “Em đã hiểu rồi, nhưng đối với em, ‘thích’ không phải sống bên nhau trọn đời như chị nói mà là sợ

bị mất đi. Người cả cuộc đời này em không muốn đánh mất chỉ có Tề Mặc".

Nụ hôn ở dưới nước khiến cô đột nhiên hiểu rõ, hóa ra "thích" không phải là một định nghĩa phức tạp loằng ngoằng, mà là không muốn đánh mất. Ly Tâm thật sự không thể tưởng tượng nổi cô sẽ thế nào nếu mất Tề Mặc.

Tú Thủy nở nụ cười yếu ớt: "Chúc mừng em, nhưng con đường phía trước của em còn rất dài, sẽ vất vả đấy, Tề lão đại không phải là người có tình cảm".

Ly Tâm nghiêng đầu: "Em không nghĩ anh ấy vô tình. Tú Thủy, chị không cần lo lắng cho em, em hiểu anh ấy hơn mọi người". "Thích" chỉ là một cảm giác không lời lẽ nào có thể diễn tả, hơn nữa định nghĩa của mỗi người về "thích" không giống nhau. Cô sẽ khổ cực khi thích Tề Mặc ư? Cô không thấy thế.

Thấy Ly Tâm hoàn toàn cự tuyệt mình, Tuấn Kỷ hơi chua xót trong lòng. Có lẽ anh ta sớm biết có kết quả ngày hôm nay, tuy Tề Mặc và Ly Tâm không hề biểu hiện ra bên ngoài nhưng bầu không khí giữa họ không một kẻ thứ ba nào có thể xen vào. Đặc biệt lúc gặp nguy hiểm, trong mắt họ chỉ có đối phương, Tuấn Kỷ như nếm phải trái đắng khi chứng kiến cảnh tượng đó.

"Có lẽ em hiểu Tề lão đại hơn chúng tôi, nhưng tôi biết Tề lão đại không hiểu tình là gì?". Tuấn Kỷ không có ý phá hoại tình cảm của Ly Tâm và Tề Mặc, anh ta biết tình cảm giữa họ, anh ta dù muốn cũng không thể phá hoại. Tuấn Kỷ chỉ bình thản nói ra sự thật, sự thật ai ai cũng biết.

Ly Tâm mỉm cười: “Không hiểu thì thôi, chẳng có gì quan trọng. Không hiểu chưa hẳn không tốt, hiểu chưa chắc đã tốt. Cảm giác thật sự là ở đây chứ không phải ở trên đầu”. Vừa nói cô vừa chỉ tay lên ngực Tuấn Kỷ.

Tuấn Kỷ đột nhiên hiểu ra tại sao Ly Tâm và Tề Mặc lại bị đối phương thu hút. Đó là vì hai người đều có tình cảm chân thành nhất, cảm giác trực tiếp nhất. “Tình” là thứ có thể dùng từ ngữ để hình dung? Miệng nói ra tôi thích anh, tôi yêu anh là hiểu về tình yêu? Không bộc lộ lẽ nào khổng hiểu? Tuấn Kỷ nhìn Ly Tâm bằng ánh mắt phức tạp, có lẽ cô nói đúng hiểu hay không hiểu chẳng quan trọng, quan trọng là trái tim của họ gắn liền với nhau.

“Mộc Ly Tâm”. Giọng nói lạnh lùng của Tề Mặc bất chợt vọng đến, Ly Tâm nhíu mày, Tề Mặc tức giận mới gọi cả họ tên cô, nhưng cô đã làm gì sai? Ly Tâm quay đầu về phía hắn.

Tề Mặc lạnh lùng sải bước đi tới, hắn liếc qua Tuấn Kỷ rồi trừng mắt với Ly Tâm. Ly Tâm vội nhìn xuống người mình, kiểm tra xem cô có điều gì không vừa ý hắn. Ly Tâm còn chưa phát hiện ra vấn đề gì thì Tề Mặc đã đến trước mặt cô, hắn giơ tay giữ chặt thắt lưng cô, kéo cô về phía hắn.

Khóe miệng Ly Tâm co giật, cô còn chưa kịp lên tiếng, Tuấn Kỷ đột nhiên đưa tay nắm bàn tay cô đang chỉ lên ngực anh ta, nói với Tề Mặc: “Tề lão đại, hành vi của anh rất không tôn trọng Ly Tâm, cô ấy đang nói chuyện với chúng tôi”.

“Bỏ tay ra”. Ánh mắt Tề Mặc vô cùng lạnh lẽo và mang theo sát khí.

Tuấn Kỷ cười nói: “Ly Tâm vẫn chưa mở miệng từ chối. Tề lão đại, chắc anh không quá can thiệp vào việc riêng tư của thuộc hạ đấy chứ? Lẽ nào anh cũng có thái độ này với đám Hồng Ưng, đến chuyện nhỏ nhặt cũng quan tâm? Hay anh chỉ đối xử như vậy với Ly Tâm, nhất cử nhất động của cô ấy anh đều để ý và so đo?”. Nghe Tuấn Kỷ nói vậy, Tú Thủy ngồi bên cạnh liền nhìn anh ta bằng ánh mắt ngạc nhiên.

Tề Mặc không trả lời Tuấn Kỷ mà cúi xuống nhìn vào mắt Ly Tâm. Tất nhiên Ly Tâm không ngốc nghếch đến mức không hiểu ý Tuấn Kỷ. Bắt gặp tia sát khí từ đáy mắt Tề Mặc, cô bất giác cười hì hì với hắn, gỡ tay khỏi tay Tuấn Kỷ rồi lạnh nhạt nói với anh ta: “Đây là chuyện của tôi”.

Tề Mặc siết chặt eo Ly Tâm, quay người đưa Ly Tâm bước đi. Lúc lướt qua vai Tuấn Kỷ, Tề Mặc buông một câu lạnh lùng: “Đây là việc của tôi”.

Câu trả lời và ngữ khí của Tề Mặc giống hệt Ly Tâm. Dõi theo bóng hai người, Tuấn Kỷ lắc đầu và không nói thêm một lời. Tề Mặc là người bá đạo và kiêu ngạo, Ly Tâm cũng kiêu ngạo không kém. Chuyện của hai người họ chỉ mình họ biết là đủ, không cần người ngoài can thiệp. Anh ta dù thế nào cũng chỉ là người ngoài trong mắt họ.

“Anh đang giúp Ly Tâm?”. Tú Thủy hỏi nhỏ, gương mặt cô biểu lộ vẻ khó tin.

Tuấn Kỷ gượng cười: “Cô đừng nghĩ tôi xấu xa như vậy. Tôi thích thì tôi sẽ giành giật, tôi chỉ trung thành với trái tim mình. Thích cô ấy chẳng phải muốn cô ấy hạnh phúc hay sao? Tôi chỉ nghe theo trái tim mình”. Vừa nói anh ta vừa quay người đi mất.

Tú Thủy chau mày, có lẽ anh chàng playboy này không xấu xa như cô tưởng tượng. Tú Thủy vừa nghĩ vừa đi theo Tuấn Kỷ.

Tề Mặc ôm Ly Tâm đi tới một tảng đá trên bãi cát rồi ngồi xuống, Ly Tâm ngồi trong lòng Tề Mặc, cô ngẩng lên nhìn hắn: "Tôi đâu có làm sai chuyện gì, tại sao anh tức giận?".

Tề Mặc cúi đầu nhìn vào mắt Ly Tâm mà không lên tiếng. Ly Tâm thấy vẻ phức tạp trong đáy mắt hắn, phức tạp đến mức có lẽ hắn cũng không thể hiểu được. Ly Tâm bất giác nhướn mày, chắc cô nên đặt câu hỏi đơn giản hơn với hắn.

"Lão đại, lão đại còn dặn dò gì không ạ?". Hồng Ưng tiến lại gần, giọng nói của anh ta cắt đứt dòng suy nghĩ của Ly Tâm.

"Cần làm gì thì làm, sợ cái gì". Nếu không phải quá căng thẳng, Hồng Ưng sẽ không đến hỏi ý kiến hắn. Tề Mặc liền trầm giọng đáp, sự việc cần xảy ra cuối cùng cũng xảy ra, nếu không thể trốn tránh thì dũng cảm đối mặt, không việc gì phải căng thẳng, dù trời sắp sập hắn cũng mặc kệ.

"Vâng". Hồng Ưng lập tức cao giọng đáp, câu trả lời của Hồng Ưng đại diện cho tất cả mọi người. Chỉ cần có Tề Mặc ở đây, dù nguy hiểm lớn cỡ nào cũng có thể vượt qua, từ xưa đến nay người của Tề gia đều có niềm tin như vậy.

Ly Tâm dõi theo bóng Hồng Ưng, cô vừa định nói điều gì đó với Tề Mặc nhưng bị Hồng Ưng xen ngang khiến cô nhất thời quên mất. Ly Tâm bất giác im lặng rúc người vào lòng Tề Mặc và đưa mắt nhìn ra đại đương bao la.

Bây giờ mới để ý thời gian trôi qua nhanh thật, mặt trời đã nằm chênh chếch ở phía Tây, một ngày sắp qua đi. Lúc này, mặt trời như quả cầu lửa rực rỡ chiếu ánh sáng đa sắc màu khiến mặt biển lấp lánh. Cảnh tượng đẹp như trong mơ. Đây là lần đầu tiên Ly Tâm ngắm hoàng hôn nên cô lập tức bị thu hút.

"Em thích tôi?". Đang chìm đắm trong cảnh vật trước mắt, giọng nói lạnh lùng của Tề Mặc đột ngột vang lên bên tai khiến cô giật mình. Ly Tâm quay đầu về phía Tề Mặc, nhìn vào đôi mắt nhuộm ánh hoàng hôn của hắn, từ đáy mắt hắn cháy lên một ngọn lửa khiến cô nóng bừng. Tề Mặc đã nghe thấy lời cô nói.

"Có vấn đề sao?". Ly Tâm hỏi lại.

"Không". Tề Mặc cúi xuống nhìn vào mắt Ly Tâm. Ánh mắt hắn lộ rõ vẻ vui mừng.

"Ờ". Ly Tâm gật đầu rồi lại quay đi tiếp tục ngắm hoàng hôn.

Tề Mặc giơ tay vuốt ve gương mặt Ly Tâm, hắn nhấc cằm cô từ từ xoay lại phía hắn. Sau đó, hắn ghé xuống sát mặt cô, nói chậm rãi từng tiếng một: "Tôi cho phép em thích tôi". Nói xong, Tề Mặc liền ngậm lấy đôi môi đỏ mọng như hoa anh đào của Ly Tâm và mút mạnh. Hai tay hắn ôm chặt Ly Tâm như muốn cùng cô hòa tan thành một thể. Chỉ thông qua nụ hôn, hắn mới có thể biểu đạt niềm vui không rõ nguyên do và nỗi hân hoan từ đáy lòng.

Ánh chiều tà bao phủ lên hai người. Dưới ánh sáng lấp lánh đó, hai người đang chìm đắm trong nụ hôn mãnh liệt tạo thành cảnh tượng đẹp đến mức không ngôn ngữ nào có thể diễn tả. Tư thế ngông cuồng, khí chất bá đạo và cảm giác chói lọi rực rỡ tỏa ra từ người họ khiến tất cả những người có mặt chấn động. Ở trên hòn đảo vô danh

đầy nguy hiểm rình rập, giây phút này sẽ mãi mãi khắc sâu vào ký ức mọi người.

Chương 103: Trở về

Lập Hộ tựa người vào một tảng đá ở đằng sau Tề Mặc thấy vậy vỗ vai Hoàng Ưng nói nhỏ: "Lão đại hình như rất vui?".

Hoàng Ưng sờ trán, cũng hạ thấp giọng nói: "Có vẻ như vậy".

Lập Hộ tỏ ra không hiểu: "Bị mắc kẹt trên hòn đảo này mà lão đại còn vui nổi?".

Hoàng Ưng lườm Lập Hộ: "Lão đại của chú là người bình thường sao? Lão đại không vui lẽ nào khóc lóc?".

Hồng Ưng vừa tiến lại gần hai người, khẽ nói: "Các chú nhìn kỹ đi rồi hãy mở miệng, mắt mọc ở chỗ nào thế không biết". Rõ ràng niềm vui của lão đại xuất phát từ Ly Tâm mà bọn họ cũng không nhận ra. Người có thể vui mừng khi ở trên hòn đảo chết tiệt này chắc chắn không phải người bình thường mà là một kẻ điên.

Lập Hộ và Hoàng Ưng đưa mắt nhìn nhau rồi mỉm cười, bọn họ tiếp tục dõi theo đôi nam nữ được bao phủ bởi ánh hoàng hôn rực rỡ ở phía trước. Tề Mặc toát ra vẻ dịu dàng hiếm thấy, che khuất cả nét mạnh mẽ và cương nghị của hắn. Sự dịu dàng này hình như chưa bao giờ xuất hiện trên người Tề Mặc.

Sau khi nụ hôn kết thúc, Ly Tâm nhìn thẳng vào đôi mắt bá đạo pha lẫn ý cười của Tề Mặc, cô hỏi: “Anh thì sao? Em muốn hỏi anh một lần nữa?”.

Tề Mặc nhếch mép cười rồi cất giọng trầm trầm: “Tôi đã từng nói với em, trong từ điển của tôi không có từ đó”.

Ly Tâm gật đầu: “Vậy em có thể thu hồi câu nói vừa rồi của em không?”.

Tề Mặc nghiêm mặt, một tay hắn siết chặt eo Ly Tâm, một tay nâng cằm cô: “Em thử nói lại lần nữa xem”.

Bây giờ Ly Tâm không còn cảm thấy sợ hãi trước biểu hiện tức giận của Tề Mặc, cô vỗ nhẹ lên tay hắn: “Em biết anh thích em, vì vậy em sẽ không rút lại câu nói của em”.

Tề Mặc nhìn Ly Tâm chăm chú, lời nói của cô nhẹ như gió thoảng mây bay nhưng rất kiên định, không cho hắn cơ hội phản bác. Tề Mặc bất giác nhếch mép cười, hắn chỉ vuốt ve gương mặt Ly Tâm mà không lên tiếng phủ nhận hay thừa nhận.

Ly Tâm biết Tuấn Kỷ nói đúng, Tề Mặc không hiểu “tình” là gì. Hắn chỉ có bản năng của loài dã thú, hắn không biết thế nào là “thích”. Nhưng Ly Tâm có thể cảm nhận được tình cảm của hắn dành cho cô. Tề Mặc không hiểu, cô cũng không miễn cưỡng, cũng không muốn hắn hiểu. Trái tim của loài dã thú là nhạy bén nhất, chân thật nhất, cô không cần hắn phải giác ngộ, cô cảm thấy cô và hắn duy trì hiện trạng như bây giờ cũng tốt.

Một ngày bình lặng trôi qua. Tuy nơi này không phải an toàn tuyệt đối nhưng ít nhất những người rơi vào tình trạng kiệt sức có thời gian nghỉ ngơi, điều chỉnh tinh thần.

Khi mặt trời lên, những người mệt mỏi nằm nghỉ một đêm trên những tảng đá hình thù kỳ quái đều thấy phấn chấn hơn.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tề Mặc và đám Hồng Ưng ngồi cùng nhau. Thấy Ly Tâm vẫn ngủ khò khò trong lòng Tề Mặc, Hồng Ưng bất giác chau mày gọi: "Dậy đi, mau dậy đi. Nhìn cô còn ra thể thống gì nữa". Vừa nói anh ta vừa gõ đầu Ly Tâm. Tất cả mọi người ở trên đảo đã tỉnh giấc, chỉ một mình Ly Tâm vẫn ngủ say sưa thì chẳng ra sao cả. Tuy biết Ly Tâm tham ăn tham ngủ nhưng bây giờ, cô nên bắt đầu xây dựng hình tượng mới phải.

Tề Mặc không ngăn cản, để mặc Hồng Ưng gõ đầu Ly Tâm. Ly Tâm bị gõ đau, lập tức mở mắt: "Là ai?".

Hoàng Ưng nở nụ cười biếng nhác: "Cô đừng làm mất mặt chúng tôi".

Ly Tâm vừa mở mắt liền chạm phải đôi mắt lãnh đạm của Tề Mặc, lại nghe câu nói của Hoàng Ưng, cô lập tức nhổm dậy đưa mắt nhìn xung quanh. Tất cả mọi người đã tỉnh giấc, tuy có người ngồi tựa vào tảng đá nhắm mắt nhưng không phải đang ngủ mà chỉ là nghỉ ngơi. Ly Tâm bất giác ngồi thẳng người.

Những người của Tề gia có mặt ở đây về danh nghĩa cũng là thuộc hạ của cô. Ở nhà không sao, vì đám Hồng Ưng và Lập Hộ đều biết con người thật của cô. Nhưng ở bên ngoài, trước mặt thuộc hạ mà không làm gương thì đúng là mất mặt như Hoàng Ưng nói. "Lấy mình làm gương" là quy tắc của Tề gia.

“Bây giờ chúng ta cần làm gì?”. Sau khi ngồi sang bên cạnh Tề Mặc, Ly Tâm lên tiếng hỏi mấy người đàn ông xung quanh.

“Cô muốn làm gì nào?”. Lập Hộ hỏi lại Ly Tâm.

Ly Tâm liền nheo mắt: “Nếu biết tôi còn cần hỏi các anh hay sao? Bây giờ có thể làm được gì chứ?”.

Tề Mặc gật đầu: “Không cần làm gì cả”.

Ly Tâm hơi chau mày nhưng cô lập tức hiểu ý Tề Mặc. Hòn đảo này đầy rẫy nguy hiểm nên không thể đi lung tung. Mọi người không thích thám hiểm, cũng không có hứng thú tìm hiểu xem trên đảo từng xảy ra chuyện gì. Bây giờ cả đoàn người có đồ ăn nước uống, quả thật chẳng cần động chân động tay. Việc duy nhất bọn họ có thể làm là chờ đợi, đợi Bạch Ưng tìm ra bọn họ.

Ly Tâm lắc lắc cổ: “Hiếm có dịp nhàn rỗi như vậy, tôi cảm thấy hơi không quen”.

Từ ngày đi theo Tề Mặc, cô suốt ngày lao vào hết nguy hiểm này đến nguy hiểm khác. Không ngờ ngày hôm nay ở trên hòn đảo hoang này, cô có thể an nhàn đến mức chẳng cần động chân động tay, có điều vô vị quá.

Hoàng Ưng nghe cô nói vậy liền bật cười ha hả, Lập Hộ cũng cười híp mắt:

“Nếu cô cảm thấy buồn chán thì hãy xuống nước học bơi đi. Lẽ nào cô không thấy mất mặt khi không biết bơi hay sao?”.

Ly Tâm lập tức từ chối: “Thôi khỏi, tôi cảm thấy cứ như bây giờ là ổn rồi”.

Ly Tâm hiểu ý tốt của Lập Hộ. Sống ở bên cạnh Tề Mặc chỉ cần xuất hiện một nhược điểm nhỏ cũng có thể trở thành đòn chí mạng chứ chưa nói gì đến nhược điểm lớn là không biết bơi. Nếu cô rơi vào tay kẻ thù và bị ném xuống nước thì coi như xong. Nhưng Ly Tâm thật sự có ác cảm với nước, đặc biệt là sau khi trải qua biến cố trên đầu sóng ngọn gió, cô càng cảm thấy sợ nước hơn.

“Nghỉ ngơi mười lăm phút”. Tề Mặc đưa mắt nhìn Ly Tâm, lạnh nhạt nói.

Ly Tâm vừa mới ăn no, nghe Tề Mặc nói vậy, cô liền quay sang trả lời hắn: “Em ăn no rồi, em đi xoa bóp cho Tú Thủy”. Nói xong, cô lập tức đứng dậy lao người về phía Tú Thủy.

Không ngờ động tác của cô rất nhanh nhưng phản ứng của Tề Mặc còn nhanh hơn. Hắn lập tức túm lấy cổ áo Ly Tâm và kéo giật lại.

“Xem ra tinh thần của em rất tốt, không cần nghỉ ngơi nữa”. Không đợi Ly Tâm lên tiếng, Tề Mặc đứng dậy xách Ly Tâm đi ra biển. Ly Tâm hét lên: “Em không muốn học”.

“Việc này không do em quyết định”. Giọng nói bá đạo của Tề Mặc vang lên bên tai Ly Tâm. Thấy Ly Tâm ra sức giãy giụa nhưng vẫn không thể thoát khỏi bàn tay Tề Mặc, đám Hoàng Ưng và Lập Hộ bất giác cười ha hả.

Biết bơi là tốt cho bản thân Ly Tâm. Hiếm khi có dịp thiên thời địa lợi nhân hòa, có thời gian, có người dạy, có nơi để học, Ly Tâm muốn chạy cũng không thể chạy thoát.

Bắt gặp cảnh tượng trước mắt, Tuấn Kỷ không biết nên cười hay nên khóc. Bị mắc kẹt trên hòn đảo quỷ quái này mà người của Tề gia không hề tỏ ra lo sợ, lúc này còn dạy Ly Tâm bơi lội, không biết Tề Mặc không phân biệt nặng nhẹ hay quá ngông cuồng và tự tin. Có điều anh ta tin vào về sau hơn, Ly Tâm vốn là người chẳng sợ trời đất mà vẫn bị Tề Mặc lấn át, nghĩ đến đây Tuấn Kỷ bất giác lắc đầu.

"Em muốn tự mình xuống nước hay tôi ném em xuống?". Tề Mặc cất giọng trầm trầm bên tai Ly Tâm. Lúc này cô đang ôm cứng lấy hắn. Tề Mặc không bận tâm đến chuyện cô ôm hắn nhưng hắn tuyệt đối không cho phép người phụ nữ của hắn có nhược điểm chí mạng.

Ly Tâm ngước mặt nhìn Tề Mặc. Trong đầu cô lướt qua ý nghĩ nên cầu xin hay làm nũng mới có thể thoát khỏi tình cảnh này. Bắt gặp ánh mắt nghiêm túc, kiên quyết không chút dao động của Tề Mặc, Ly Tâm biết cô không thể chạy thoát, cô nghiến răng: "Để em tự xuống". Nói xong, cô liền buông tay khỏi người hắn.

Tề Mặc cất giọng lạnh lùng: "Học không xong thì đừng có lên bờ". Hắn kéo Ly Tâm đến chỗ nước nông rồi khoanh hai tay trước ngực nhìn cô chăm chú.

Ly Tâm nhăn nhó bước từng bước sâu xuống dưới nước. Tề Mặc thấy vậy liền tức giận quát: "Tôi bảo em học bơi chứ không bảo em học lặn". Nói xong hắn sải bước đến bên Ly Tâm và nhấc người cô lên.

Ly Tâm cảm thấy cơ thể như không có trọng lượng, dập dềnh trên mặt nước. Cô đột nhiên hoảng hốt, chân tay đập loạn xạ, nước bắn tung tóe, cô uống vài ngụm nước biển. Nếu không phải Tề Mặc thấy vậy nhấc đầu Ly Tâm lên, có lẽ cô đã uống no nước.

"Khụ, khụ... anh hại chết em…". Còn chưa nói hết câu, Ly Tâm đã bị Tề Mặc ném thẳng xuống nước.

Ở vùng biển nông Ly Tâm không ngừng vùng vẫy, nước biển bắn tung lên. Tề Mặc đứng bên cạnh thấy Ly Tâm sắp hết chịu đựng nổi liền lôi đầu cô lên để cô hít thở không khí. Sau đó hắn lại ném cô xuống nước, sắc mặt hắn mỗi lúc một tệ hơn.

Cảnh này làm đám thuộc hạ của Tề gia vốn đã thay đổi cách nhìn về Ly Tâm, từ sau vụ Kim tự tháp, trong lòng trở nên sùng bái và kính trọng cô đều cúi thấp đầu không nỡ nhìn tiếp, sợ sẽ không giữ được vẻ lạnh lùng trên mặt, đúng là quá mất mặt.

Tuấn Kỷ nhấp nhổm không yên, anh ta rất lo lắng cho Ly Tâm: "Tề lão đại rốt cuộc có biết dạy không? Hình như sắp nguy hiểm đến tính mạng rồi". Tuy anh ta biết Tề Mặc sẽ không để Ly Tâm bị thương nhưng tình hình trước mắt có vẻ rất tệ hại.

Hoàng Ưng đã ngoác miệng đến tận mang tai, anh ta vừa cố nhịn cười vừa nói:

"Biết chứ, chúng tôi đều do lão đại dạy mà". Tuấn Kỷ nghe nói liền đưa mắt về phía Hoàng Ưng.

Lập Hộ gật đầu phụ họa: "Cứ ném xuống nước tự nhiên sẽ biết bơi. Hôm nay coi như lão đại nhẫn nại và nhân từ lắm rồi". Còn một

câu nữa anh ta không đả động, hồi bọn họ học bơi, không biết thì đừng hòng ngoi lên khỏi mặt nước, làm gì có chuyện lão đại kéo lên cho hít thở không khí như với Ly Tâm hôm nay, đây không phải là tác phong của lão đại.

Tuấn Kỷ đứng dậy: "Để tôi đi dạy cô ấy, cứ tiếp tục như vậy cô ấy chịu sao nổi".

"Để tôi đi, Phương công tử cứ ở lại đây". Hồng Ưng mỉm cười đứng dậy đi ra biển. Tuấn Kỷ đành ngồi xuống, anh ta biết Tề Mặc không thích anh ta gần gũi Ly Tâm, Hồng Ưng dạy có lẽ hiệu quả sẽ tốt hơn.

"Lão đại, để tôi dạy cô ấy cho". Hồng Ưng mỉm cười nhìn Ly Tâm đang quẫy đạp trong nước. Lão đại làm gì biết dạy người khác bơi lội. Nếu để lão đại dạy, có lẽ cả đời này Ly Tâm sẽ không bao giờ biết bơi.

Tề Mặc hừ một tiếng rồi trừng mắt với Ly Tâm, hắn không ngờ Ly Tâm dốt vậy.

Không bị áp lực của Tề Mặc đè nặng, lại gặp phương pháp chỉ bảo đúng đắn, Ly Tâm tiến bộ nhanh chóng, sắc mặt Tề Mặc ngày một đen thui. Khoảng nửa tiếng đồng hồ sau, thấy Ly Tâm về cơ bản đã biết bơi, mặt Tề Mặc đổi thành màu xám, hắn dạy cô không biết, người khác dạy cô liền biết bơi.

"Má ôi, trương hết cả bụng". Ly Tâm ôm bụng ngồi lên tảng đá ở dưới nước. Cô vừa thở hổn hển vừa xoa cái bụng chứa đầy nước biển. Nước biển mặn và khó nuốt kinh khủng.

Hồng Ưng mỉm cười nói với Ly Tâm: “Lát nữa cô...”.

Hồng Ưng chưa nói hết câu, khu rừng phía xa đột nhiên vọng đến tiếng loạt xoạt của lá cây. Mặc dù tiếng động không lớn lắm nhưng đều lọt vào tai mọi nguôi. Thuộc hạ của Tề Mặc đang nhắm mắt nghỉ ngơi ngoài bãi đá lập tức bật dậy, đưa ánh mắt cảnh giác về phía khu rừng. Đồng thời, bọn họ nhanh chóng rút súng chĩa về nơi phát ra tiếng động.

Tề Mặc trầm ngâm, lúc này không có gió thổi nên khu rừng không thể nào phát ra tiếng động lớn như vậy. Hơn nữa nhìn từ góc độ của hắn, cũng không phải là gió thổi rung cây, như vậy tiếng động này chắc chắn có vấn đề.

“Tiếng động gì vậy?”. Ly Tâm cũng nghe thấy, cô ngẩng đầu nhìn về phía khu rừng.

Hoàng Ưng đứng ở vị trí gần nhất vẫy tay, hai người của Tề gia lập tức đi theo anh ta vào khu rừng. Tề Mặc đăm chiêu quan sát khu rừng, hắn để Ly Tâm ngồi trên mỏm đá ngầm chứ không kéo cô lại gần hắn.

Không hiểu lá con người hay động vật gây ra tiếng loạt xoạt đó? Tất cả mọi người quay hết về phía khu rừng, nét mặt bọn họ thận trọng và căng thẳng vô cùng.

Hoàng Ưng còn chưa đi vào rừng, đột nhiên có một con vật màu trắng lao ra. Con vật mở to mắt nhìn mọi người mà không hề tỏ ra sợ hãi.

Ly Tâm lập tức thốt lên: “Thỏ”.

Con thỏ béo múp míp, lông nó trắng muốt, hai mắt đỏ rực, bốn chân ngắn ngun ngủn, tai và miệng của nó trông hơi kỳ lạ, to bằng đứa trẻ tầm một tuổi. Con thỏ có vẻ sống rất tốt trên hoang đảo, điều này khiến mọi người hết sức kinh ngạc.

Người của Tề gia thở phào nhẹ nhõm, bọn họ còn tưởng là thứ gì ghê gớm, kết quả chỉ là một chú thỏ. Loài vật này không có tính đe đọa, bọn họ không cần bận tâm đến chúng. Đám người của Tề gia lại ngồi xuống nghỉ ngơi.

Con thỏ mở to đối mắt đỏ rực nhìn mọi người trên bãi cát, sau đó nó quay người chạy về đường cũ. Mặc dù thân hình nó to béo nặng nề nhưng nó chạy nhanh như tên bắn.

Pằng, một tiếng súng vang lên, con thỏ nằm bất động trên mặt đất. Ly Tâm nhướn mày hỏi Hoàng Ưng: "Chỉ là một con thỏ thôi mà, có cần thiết làm vậy không?".

Hoàng Ưng nghiêm nghị đáp: "Nó không phải là thỏ, mà là chuột".

Hoàng Ưng vừa nói dứt lời, tất cả đều giật mình kinh ngạc, ở đâu ra con chuột lớn như vậy. Ánh mắt của tất cả mọi người tập trung vào xác con thỏ trong giây lát. Ngoài đôi tai ngắn và cái mỏ nhọn giống loài chuột ra, các bộ phận khác trên người nó đều giống loài thỏ, trên đời này liệu có tồn tại con chuột nặng cả chục cân?

"Đi theo tôi". Hoàng Ưng dắt súng vào thắt lưng chạy về bìa rừng. Mấy người của Tề gia lập tức đi theo Hoàng Ưng. Cả đám hợp lực giúp Hoàng Ưng leo lên một ngọn cây cao.

“Lẽ nào đây là chuột biến dị hay vật thí nghiệm?”. Ly Tâm đã được Tề Mặc cho biết hòn đảo này có thể là một nơi thí nghiệm bí mật. Trong thế giới tự nhiên không thể tồn tại con chuột lớn như vậy, khả năng duy nhất đây là chuột thí nghiệm do con người tạo ra, gene của nó thay đổi và trở thành loài vật biến dị.

Tề Mặc không trả lời câu hỏi của Ly Tâm, hắn đưa tay về phía cô. Ly Tâm liền nhảy xuống nước và đi về phía hắn, Hồng Ưng cũng đi theo bọn họ.

Ba người lên bờ, đi về phía đoàn người đang nghỉ ngơi. Ly Tâm ngẩng đầu dõi theo Hoàng Ưng, tất cả chờ đợi kết luận của anh ta.

Hoàng Ưng leo lên ngọn cây cao nhất quan sát tình hình một lượt. Sau đó anh ta nhảy xuống đất, nói: “Cả một đám trắng tinh đang di chuyển về chỗ chúng ta. Bây giờ chúng đã đến con sông nhỏ ở giữa hòn đảo, nơi chúng đi qua, không còn một cây cỏ nào sống sót”.

Cả đoàn người giật mình đứng dậy nhìn Tề Mặc. Tề Mặc cất giọng lạnh lùng: “Còn bao lâu nữa?”.

Hoàng Ưng trầm ngâm một hai giây rồi trả lời: “Chậm nhất là mười phút”.

Lập Hộ nãy giờ tập trung quan sát con chuột bị Hoàng Ưng giết chết, anh ta nghiêm mặt nói: “Đây là sản phẩm thí nghiệm lai ghép giữa loài thỏ và loài chuột. Chúng có đặc tính của hai loài động vật này như hàm răng sắc nhọn, động tác nhanh nhẹn. Chúng ăn tạp cả thịt lẫn rau cỏ”.

Hồng Ưng xen lời: “Nói vào trọng tâm”.

Hoàng Ưng và Lập Hộ đưa mắt nhìn nhau, Lập Hộ nói nhỏ: “Có nó không có chúng ta, có chúng ta không có nó”.

Bản tính của động vật ăn thịt tương đối hung tàn, dù là loài động vật yếu ớt nhất đi chăng nữa. Ý tứ của Lập Hộ rất rõ ràng, một là đợi loài biến dị đến xơi tái chúng ta, bằng không chúng ta phải hạ thủ trước, giết sạch bọn chúng.

Tề Mặc gật đầu, hắn nói lạnh lẽo: “Giết hết”.

“Vâng”. Người của Tề gia đồng thanh trả lời.

Tình huống này đối với người khác có thể nguy hiểm, nhưng đối với bọn họ không phải là chuyện nghiêm trọng. Ban đầu, bọn họ co cụm ở chỗ nhỏ bé này là vì không biết hòn đảo dùng để làm gì, thổ nhưỡng ở đây có thứ gì mang tính phóng xạ hay không. Bây giờ biết chỉ là một nơi tiến hành thí nghiệm về gene, vậy thì mọi thứ chỉ là chuyện nhỏ.

Hồng Ưng liền nói: “Chúng ta chia thành hai tốp, một tốp đi cùng tôi, tốp còn lại hành động theo Hoàng Ưng. Các chú hãy cầm vũ khí hạng nặng đi theo tôi”. Vừa nói anh ta vừa vẫy tay ra hiệu, người của Tề gia tự động chia thành hai nhóm, một nhóm vác vũ khí đi theo Hồng Ưng vào rừng.

May mà một phía của hòn đảo là vách núi không thể vượt qua. Bây giờ chỉ cần chặn ở hướng đó là có thể tránh được sự tấn công từ hai phía của bầy chuột biến dị.

Lúc lên đường, người của Tề gia mang theo khá nhiều vũ khí để chống lại Lam Bang. Không ngờ vũ khí chưa đem ra đối chọi với Lam Bang đã có tác dụng trên hòn đảo vô danh này.

Đợi nhóm Hồng Ưng đi vào rừng, Hoàng Ưng nhanh chóng ra lệnh: "Tưới dầu toàn bộ khu rừng, đợi khi nào nhóm Hồng Ưng quay lại, hãy đốt cháy khu rừng cho tôi".

Ly Tâm nhìn thùng dầu được chuyển từ quân hạm xuống, cô quay sang hỏi Lập Hộ: "Đó là chủng loại đặc biệt".

Lập Hộ gật đầu: "Khả năng sinh sôi nảy nở của chúng rất mạnh. Nếu đổi lại là người khác ở đây, chỉ e đến xương cốt cũng chẳng còn".

Ly Tâm đưa mắt nhìn đám đàn ông đang bận rộn ở trong rừng: "Chúng ta coi như làm một việc tốt đúng không?".

Lập Hộ trả lời nghiêm túc: "Tất nhiên".

Ly Tâm bất giác mỉm cười, thứ không nên tồn tại tất nhiên không thể để chúng tồn tại. Sự xuất hiện của loài vật biến dị đã phá hoại hệ sinh thái của hòn đảo này. Nếu không phải bọn họ có vũ khí trong tay, chắc chắn bọn họ sẽ bị chúng xơi tái, đến xương cũng chẳng còn.

"Lão đại, để em đi xem tình hình thế nào". Ly Tâm vừa nói vừa đi về phía khu rừng, Tề Mặc không ngăn cản cô.

Ầm, Ly Tâm vừa đi tới rặng đá hôm trước mọi người dừng chân, một tiếng nổ cực lớn vang lên. Hồng Ưng đang chỉ huy thuộc hạ nhả

đạn về phía lũ động vật biến dị. Đá bị đạn bắn nổ tung, mảnh vụn bay khắp nơi tạo thành âm thanh sắc nhọn.

Sau một loạt đạn, chỉ trong chốc lát, phía trước xuất hiện vô số hình bóng màu trắng từ ngọn lửa lao về phía đám Hồng Ưng. Chúng mở to đôi mắt đỏ như máu, răng nghiến kèn kẹt, tốc độ cực nhanh. Bộ dạng hung dữ của chúng khiến người ta rùng mình.

Ầm... ầm... đạn tiếp tục được bắn ra. Ly Tâm nhìn thấy những con vật biến dị bị đạn xé toạc thành mấy mảnh, máu bắn tung tóe, tỏa ra một mùi hôi thối rất khó chịu.

"Chuẩn bị rút lui". Hồng Ưng ra lệnh.

Thấy lũ động vật biến dị xông ra từ trong làn khói bụi và tiếng nổ ầm trời, gầm gào nghiến răng lao tới, mắt đỏ rực khát máu, Ly Tâm chau mày nói: "Sao chúng có thể hung ác như vậy?". Đây không phải đặc tính của hai loài động vật chuột và thỏ.

"Chúng xưng bá lâu rồi nên tưởng ta đây là nhất trên thế giới này, súc sinh đúng là súc sinh". Hồng Ưng cất giọng lạnh lùng, anh ta lại giơ tay ra hiệu bắn loạt đạn tiếp theo. Khi tiếng súng ầm ầm nổi lên, Hồng Ưng lên tiếng: "Đi thôi". Ly Tâm lập tức rút lui theo Hồng Ưng.

Đám Ly Tâm và Hồng Ưng giống như mồi câu thu hút sự chú ý của loài biến dị, chúng liền đuổi theo bọn họ. Ly Tâm nghe tiếng gào thét, tiếng nghiến răng của lũ động vật biến dị không sợ chết sau lưng, chúng dường như càng hung hăng hơn, lao qua xác chết của đồng loại, đuổi theo đám Hồng Ưng. Đây là lần đầu tiên Ly Tâm bị động vật bắt nạt.

Gần như cùng lúc họ ra khỏi khu rừng, nhóm Hoàng Ưng đang đợi ở bên ngoài đều nhìn thấy nhung nhúc những con vật biến dị lông trắng bị vấy máu đỏ của đồng loại hung dữ lao đến.

“Bắn”. Hoàng Ưng lập tức hét lớn.

Người của Tề gia ở tư thế sẵn sàng liền nổ súng về khu rừng. Đạn bắn tuy không thể tiêu diệt tất cả lũ động vật biến dị nhưng khiến cả khu rừng được tẩm dầu bốc cháy trong giây lát.

Ly Tâm chạy về phía Tề Mặc, nhưng do quá đà nên chân cô không thể hãm lại. Tề Mặc liền giơ tay kéo cô đứng yên. Ly Tâm dốc toàn lực để chạy, nên vừa dừng lại cô liền thở hổn hển, đồng thời quay đầu về phía biển lửa: “Ghê quá, em chưa từng gặp cảnh này bao giờ”.

“Trên đời này còn nhiều thứ em chưa gặp”. Tề Mặc lạnh lùng nói.

Ly Tâm không để ý đến Tề Mặc, cô quay hẳn người quan sát khu rừng lúc này đã trở thành biển lửa. May mà bọn họ đứng sát bờ biển cách khu rừng một đoạn nên dù rất nóng nhưng không lo lửa sẽ lan ra đến đây.

Từ trong biển lửa có một số con vật biến dị lao ra ngoài. Người chúng cháy phừng phừng, đôi mắt chúng vô cảm bộc lộ rõ sự hung ác và điên cuồng.

Pằng, pằng, pằng, tiếng súng đanh gọn vang lên. Những quả cầu lửa sụp xuống cách họ không xa.

“Hung tợn quá”. Ly Tâm nhăn mặt. Cô vừa dứt lời, một con vật biến dị bị trúng đạn theo quán tính bay thẳng đến bên chân Tề Mặc, Tề Mặc lập tức giơ chân đạp mạnh vào người con vật, Ly Tâm nghe thấy tiếng xương gãy răng rắc.

Trước mắt là một cảnh giết chóc ghê rợn. Thứ hung tàn đến mấy, bá đạo đến mấy, vô địch đến mấy cũng chỉ có một kết quả duy nhất là diệt vong khi đối mặt với đám người của Tề gia do Tề Mặc dẫn đầu.

Hai ngày nay bị nguy hiểm rình rập nên tâm trạng của đám thuộc hạ Tề gia tương đối ức chế. Vào thời khắc này, họ trút hết tức giận lên bầy động vật hung tàn. Nhổ cỏ nhổ tận gốc, họ nhất định sẽ không để một con vật nào chạy thoát.

Lửa tiếp tục bốc lên cao, cả hòn đảo gần như bị bao vây trong biển lửa. Lửa cháy sáng một vùng, đến cả trăm hải lý quanh đó cũng có thể nhìn thấy. Ở nơi bị lửa bao vây, khói đen cuộn đầy trời, trở thành một dấu hiệu riêng biệt của hòn đảo.

Trong tiếng lửa cháy, trên trời đột nhiên truyền đến tiếng máy bay từ khắp các hướng đổ tới. Người ở dưới bãi cát lập tức ngẩng đầu, phát hiện trên không trung xuất hiện máy bay quân dụng, máy bay quân dụng của Tề gia.

Chương 104: Xuống mồ cùng tôi

Hawaii, hòn đảo nhỏ xinh đẹp nằm ở Thái Bình Dương nghênh đón nhiều chiếc máy bay quân dụng nhất trong lịch sử dưới ánh nắng chói chang.

“Cuối cùng cũng được ngủ một giấc ngon lành”. Sau khi Bạch Ưng tìm thấy đoàn người, vừa tới Hawaii, Ly Tâm lập tức đánh một giấc say sưa. Lúc cô tỉnh dậy đã là sáng sớm ngày hôm sau.

“Đói bụng quá, lão đại đi đâu rồi?”. Mở mắt không thấy bóng dáng Tề Mặc, Ly Tâm ôm bụng đi ra khỏi phòng.

Bên ngoài, ánh mặt trời rực rỡ chiếu sáng khắp không gian. Không khí mát mẻ, mùi hương hoa thoang thoảng khiến Ly Tâm cảm thấy vô cùng dễ chịu. Cô hít một hơi sâu, đây mới là cuộc sống của con người chứ.

“Mộc tiểu thư, cô cần gì xin hãy dặn dò”. Một người đàn ông tóc vàng cung kính đứng chờ ngoài cửa. Ly Tâm nhướn mày, người hầu của Tề gia gặp đám Hồng Ưng đều gọi bọn họ là đại nhân, tại sao cô chỉ được xưng hô là tiểu thư? Ly Tâm không hiểu nổi nhưng cô chẳng nghĩ ngợi nhiều, chuyện nhỏ ấy mà. Ly Tâm hỏi: “Lão đại đi đâu rồi?”.

“Lão đại và Văn lão đại đang ở vườn hoa phía sau”.

Giao Văn đến tận nơi này? Xem ra vụ Tề Mặc mất tích trên biển làm kinh động không ít người. Cô gật đầu, ra hiệu người đàn ông tóc vàng dẫn cô đi ra vườn hoa. Ly Tâm chưa bao giờ nghe nói Tề Mặc ở nơi nào khác ngoài tòa nhà chính nên cô cảm thấy rất hiếu kỳ và mới mẻ.

“Tề, anh quả là dũng mãnh, không hổ danh là thần tượng của tôi”. Từ xa, Ly Tâm đã nghe thấy giọng nói ba phần châm chọc bảy phần thật lòng của Giao Văn.

Đi qua góc hành lang, Ly Tâm hơi sững sờ khi chứng kiến cảnh tượng ở trước mặt. Lúc này ánh nắng chan hòa xen qua cây lá chiếu lên mặt đất và vạn vật, Tề Mặc, Giao Văn và đám Hồng Ưng đang ngồi trên ghế đá giữa vườn hoa. Xung quanh họ là muôn ngàn đóa hoa đủ loại màu sắc, mùi hương hoa rất dễ chịu. Những giọt sương trên cánh hoa được ánh mặt trời chiếu sáng lấp lánh như những hạt ngọc. Nét đẹp tinh khiết của cảnh vật khiến những người đàn ông đang ngồi ở kia không còn lạnh lẽo tanh máu mà tỏa ra vẻ đẹp trầm tĩnh lạ thường.

“Đứng ngây người ở đó làm gì?”. Một giọng nói lạnh lùng vọng đến khiến Ly Tâm bừng tỉnh. Bắt gặp Tề Mặc đang trừng mắt nhìn mình, cảm xúc đẹp đẽ vừa rồi lập tức tan biến. Ly Tâm chau mày, có lẽ cô đã nhìn nhầm, mò kim dưới đáy bể có lẽ còn dễ dàng hơn việc tìm vẻ duy mỹ và trầm tĩnh trên người bọn họ.

“Em đang nghĩ xem tại sao lão đại lại ở đây?”. Ly Tâm vừa nói vừa đi đến bên Tề Mặc.

Tề Mặc sa sầm mặt, liếc Giao Văn đang cười híp mắt: “Buổi sáng sớm tươi đẹp thế này mà ở trong phòng thì phí quá. Cô nên học cách hưởng thụ cuộc sống đi, con sâu lười biếng”. Ngữ khí tròng ghẹo của anh ta thể hiện tâm trạng vui vẻ.

Ly Tâm ngồi xuống cạnh Tề Mặc, cô kéo đĩa đồ ăn sáng trước mặt hắn ăn ngon lành. Vừa ăn, cô vừa lườm Giao Văn: “Hình như anh rất vui?”.

Giao Văn tươi cười với Ly Tâm: “Cô đừng giở kế ly gián, tất nhiên là tôi vui mừng khi thấy Tề trở về bình an”. Biết Giao Văn là người giảo hoạt, Ly Tâm không nhiều lời với anh ta, cô tập trung nhét thức ăn vào miệng.

Giao Văn đưa mắt quan sát Tề Mặc. Hắn rất bình thản, không hề tỏ bất cứ thái độ nào khi Ly Tâm giành đồ ăn của hắn. Nụ cười trên miệng Giao Văn càng rộng hơn, anh ta cất giọng từ tốn: “Hình như tôi đã bỏ lỡ một cảnh hay”.

“Đúng vậy”. Lập Hộ vừa đi đến nơi, mỉm cười trả lời.

“Ồ”. Giao Văn cất cao giọng, chống cằm nhìn Ly Tâm bằng ánh mắt vô cùng gian tà. Ly Tâm vẫn không thay đổi sắc mặt, cô tiếp tục thản nhiên ngồi ăn. Sau khi chén gần hết thức ăn trong đĩa, Ly Tâm mới chợt nhớ ra, cô ngẩng đầu hỏi Tề Mặc: “Lão đại, anh đã ăn sáng chưa?”. Ly Tâm hoàn toàn coi Giao Văn như không tồn tại.

“Em thử nói xem?”. Thức ăn vừa được đưa đến, hắn chưa hề động vào đã bị Ly Tâm cướp mất, bây giờ cô còn dám hỏi hắn câu đó. Tề Mặc cúi xuống nhìn vào mắt Ly Tâm.

Ly Tâm cười ngượng ngùng, cô tự giác chọn đồ ăn cô vẫn chưa động đến đưa cho Tề Mặc. Tề Mặc chau mày: “Em ăn hết đi”.

Ly Tâm nhún vai, cô quên mất Tề Mặc là lão đại, ai lại đi ăn thừa đồ của cô. Thế là cô không một chút do dự liền đưa thẳng vào miệng mình.

Thấy Ly Tâm không đếm xỉa đến mình, Giao Văn dở khóc dở cười, anh ta quay sang Tề Mặc: “Tề, anh đừng chiều cô ấy quá, tôi

sợ sau này cô ấy sẽ vô pháp vô thiên".

Ly Tâm trừng mắt với Giao Văn: "Xin anh, anh có biết chữ 'chiều' viết thế nào không? Con mắt nào của anh thấy anh ấy chiều tôi?". Ly Tâm cảm thấy nổi da gà khi đặt chữ "chiều" lên người Tề Mặc, dù đối tượng là bản thân, cô cũng không chịu nổi. Tề Mặc biết chiều chuộng người khác ư? Về điểm này, nếu cô không nghi ngờ thì ông trời cũng nghi ngờ.

Tề Mặc trừng mắt nhìn Giao Văn. Hắn muốn làm gì thì làm, tất cả tùy thuộc vào tâm trạng của hắn. Ly Tâm ăn đồ của hắn, hắn cảm thấy cũng chẳng sao nên mới nhường đồ ăn cho cô, có gì là không được? Tuy rằng trước đây đồ ăn của hắn không một người nào dám động tới.

Hồng Ưng thấy Ly Tâm nhìn Giao Văn như nhìn một kẻ ngốc, bất giác lắc đầu: "Văn lão đại, làm người nên thận trọng". Tuy câu nói của Hồng Ưng không đầu không cuối nhưng Giao Văn lập tức hiểu ý.

Anh ta cười toét miệng: "Không thể dây vào thì tôi tránh vậy".

"Chỉ sợ anh tránh không nổi lại cứ thích dây vào". Lập Hộ nhếch mép, rõ ràng tâm trạng rất tốt.

Giao Văn tươi cười: "Vẫn là các cậu hiểu tôi nhất".

Tề Mặc đảo mắt qua ba người: "Hôm nay các chú rất vui?".

Hồng Ưng gật đầu: "Vâng, chuyện này đáng để vui mừng". Ly Tâm nhướn mày nhìn Giao Văn dò hỏi.

Giao Văn cười nói: “Có thể gặp lại người chín mươi chín phần trăm không qua khỏi kiếp nạn, tại sao tôi không vui chứ? Các anh trở về nguyên vẹn, lẽ nào không nên vui mừng?”.

Ly Tâm đã ăn no, cô bỏ đồ ăn trong tay xuống bàn, quay sang hỏi Giao Văn: “Là Lam Bang đúng không?”.

Nhìn hai quầng mắt thâm đen của Giao Văn, cô có thể đoán ra hai ngày nay anh ta lo lắng đến phát điên. Một người mình đồng da sắt như anh ta mới có hai ngày đã có vẻ mệt mỏi thì thật chẳng giống Giao Văn chút nào. Lúc máy bay hạ cánh, Giao Văn là người xông ra đầu tiên, nhìn thấy Tề Mặc, anh ta liền lao vào đấm đá một hồi. Không cần nói nhiều cũng biết anh ta rất vui mừng.

Bây giờ Tề Mặc cùng Giao Văn ăn sáng ở một nơi Giao Văn thích là vườn hoa. Có thể thấy, Tề Mặc rất hiểu tâm trạng của Giao Văn nên mới làm theo ý anh ta. Điều đó cũng chứng tỏ Tề Mặc coi Giao Văn như bạn bè. Có điều dù nhường Giao Văn nhưng không thấy Tề Mặc nhăn mặt nhíu mày, chứng tỏ có chuyện gì đó cũng khiến hắn rất vui.

Tâm trạng vui vẻ của đám Hồng Ưng tuyệt đối không phải xuất phát từ việc họ vừa thoát khỏi nguy khốn. Ở Tề gia, cụm từ này được sử dụng nhiều nhất nên không còn mới mẻ. Mặc dù biến cố vừa rồi tương đối nguy hiểm hơn những tình huống trước đây nhưng không đến nỗi khiến họ vui vẻ như vậy. Họ còn có hứng thú trêu chọc cô, chứng tỏ không phải chuyện nhỏ. Hiện giờ đối với đám Tề Mặc, Ly Tâm tin chỉ tin tức liên quan đến Lam Bang mới có hiệu quả như vậy.

“Thông minh”. Giao Văn vỗ tay khen ngợi khi thấy Ly Tâm đoán đúng.

“Lam Bang bị tiêu diệt rồi?”. Ly Tâm ngồi thẳng người, nhìn Giao Văn bằng ánh mắt kinh ngạc.

Giao Văn sầm mặt, trừng mắt với Ly Tâm. Lập Hộ ngồi bên cạnh cười ha hả: “Cô nghĩ Lam Bang là đồ vớ vẩn, nói tiêu diệt là tiêu diệt sao? Cô đánh giá thấp gia tộc có lịch sử trăm năm như Lam Bang quá đấy”.

Ly Tâm lấy lại vẻ mặt bình thản, cô day trán: “Tôi cũng biết điều đó, nếu có chuyện dễ dàng tiêu diệt như vậy thì các anh chẳng đến nỗi tranh đấu ngang tài ngang sức bao năm qua. Chỉ là các anh tỏ ra vui mừng quá đáng nên tôi tưởng xuất hiện kỳ tích”.

“Kỳ tích? Trên đời này không có kỳ tích”. Tề Mặc cất giọng lạnh nhạt.

“Trong mấy ngày lão đại đi biển, Văn lão đại đã bắt tay với Phương gia tiêu diệt gia tộc William thuộc phái Lam Bang”. Bạch Ưng vừa vặn đi tới, anh ta mang đồ ăn đặt xuống trước mặt Tề Mặc và bình thản nói.

Ly Tâm mới gia nhập Tề gia không bao lâu, tuy Tề Mặc bắt cô tìm hiểu về cách vận hành và quản lý Tề gia cũng như đối thủ của Tề gia nhưng Ly Tâm vẫn chưa thể nắm bắt toàn bộ. Nghe Bạch Ưng nói vậy, Ly Tâm nhất thời không hiểu việc tiêu diệt gia tộc William có tác dụng gì đối với Tề gia? Bọn họ chỉ là một gia tộc trực thuộc, đâu đến nỗi khiến mấy người đàn ông vui như vậy?

Thấy Ly Tâm trợn mắt nhìn mình vẻ không hiểu, Giao Văn lập tức quay sang Tề Mặc: “Tề, cô nàng này cần phải dạy bảo thêm”.

Ly Tâm bĩu môi với Giao Văn. Cô còn chưa mở miệng, giọng nói lạnh lùng của Tề Mặc vang lên: “Đúng”.

Ly Tâm quay đầu trừng mắt với Tề Mặc: “Lão đại”.

Tề Mặc giơ tay vuốt tóc Ly Tâm: “Những điều nên học thì cần phải học”. Ngữ khí của hắn tuy bình thản nhưng mang sức mạnh không thể phản bác. Ly Tâm so vai rụt cổ, tay chống cằm quắc mắt với Giao Văn.

Hồng Ưng lắc đầu: “Nếu có người tiêu diệt thế lực của Văn lão đại, cô thử nói xem sẽ ảnh hưởng lớn như thế nào đến Tề gia?”.

Vừa nghe câu này, mắt Ly Tâm liền sáng lên. Giao Văn ở bên cạnh sa sầm mặt: “Tôi đâu phải thuộc hạ của Tề gia. Còn nữa, đừng so sánh gia tộc William với tôi, bọn họ không có tư cách đó”.

“Tôi chỉ lấy ví dụ mà thôi”. Hồng Ưng không bận tâm đến sự tức giận của Giao Văn, dù sao Giao Văn cũng chẳng làm gì anh ta.

Ly Tâm lập tức hiểu ra vấn đề, quá trình như thế nào không quan trọng, quan trọng là kết quả. Thảo nào đám Hồng Ưng vui vẻ như vậy, cô cũng cảm thấy vui lây.

“Bây giờ Lam Bang người ngã ngựa đổ, có gan giao tranh thì phải có bản lĩnh chịu đựng”. Giao Văn uống một hớp rượu, nhàn nhã ngửa cổ đón ánh nắng mặt trời.

Ly Tâm quan sát Giao Văn vừa ăn sáng vừa uống rượu, cô đột nhiên nhớ ra hình như Tề Mặc không bao giờ uống rượu. Kể từ lúc đi theo Tề Mặc, cô chưa thấy hắn uống một giọt rượu, đúng là người đàn ông có kỷ luật.

Tề Mặc ngồi bên cạnh không nhìn rõ vẻ mặt của Ly Tâm, Giao Văn ở phía đối diện không bỏ sót một sắc thái biểu cảm nào. Anh ta nở nụ cười tao nhã: "Uống rượu dễ làm hỏng việc, Tề không bao giờ dính vào thứ có thể ảnh hưởng đến phán đoán của anh ấy. Hy vọng cô sau này cũng đừng giống rượu, dù rất thu hút nhưng cuối cùng cũng phải bỏ đi".

Ly Tâm hơi ngẩn người, ánh mắt Giao Văn lóe lên một tia thâm trầm. Đám Hồng Ưng và Bạch Ưng cũng ngừng nói chuyện. Dù bọn họ không nhìn cô nhưng Ly Tâm biết, bọn họ đang chờ câu trả lời của cô.

Ý tứ của Giao Văn rất rõ ràng, nếu một ngày nào đó cô ảnh hưởng đến sự phán đoán của Tề Mặc thì cũng là lúc cô biến mất khỏi thế giới này. Tề Mặc ngồi ở ngôi cao, trong tay hắn nắm sự sinh tử của biết bao con người, phán đoán và quyết sách của hắn không cho phép có sai sót.

Ly Tâm im lặng một vài giây. Cô còn chưa lên tiếng, Tề Mặc đột nhiên giơ tay giữ chặt đầu cô và lạnh lùng nói: "Đây là chuyện riêng của tôi, Giao Văn, anh đã vượt quá giới hạn, hôm nay tôi không muốn nổi nóng". Ngữ điệu của hắn vẫn bình thản nhưng Giao Văn và đám Hồng Ưng nghe ra vẻ tức giận trong đó.

Giao Văn không mở miệng. Đám Hồng Ưng và Bạch Ưng đưa mắt nhìn nhau. Bọn họ cũng chỉ muốn nhắc nhở Ly Tâm. Nếu một

ngày nào đó xuất hiện tình thế lưỡng nan, Tề Mặc không thể hạ thủ, cô hãy tự mình ra tay, tuy khả năng xảy ra chuyện này vô cùng nhỏ.

Ly Tâm thong thả cầm ly rượu từ tay Giao Văn. Cô nhìn chăm chú ly rượu vang đỏ rực sóng sánh, khóe miệng cong lên thành nụ cười: "Không".

Ly Tâm hiểu ý Giao Văn. Trong phim ảnh, những người đàn bà của các ông trùm khi rơi vào tay kẻ thù thì chỉ có hai kết quả, một là đầu hàng, hai là chết một cách oanh liệt để bảo vệ tôn nghiêm. Nhưng cho đến giờ phút này, bao nhiêu nguy hiểm đều do Tề Mặc mang đến cho cô, chứ không phải cô tạo ra nguy hiểm cho Tề Mặc. Phải chu toàn đại cuộc ư? Không, cô là người ích kỷ, từ trước đến nay cô không biết thế nào là "lấy đại cuộc làm trọng". Cô là kẻ tiểu nhân, chỉ biết đến bản thân.

Câu trả lời dứt khoát của Ly Tâm khiến đám Giao Văn sững sờ. Từ trước đến nay, chưa có người nào trả lời thẳng thắn và kiên định như vậy, bất giác họ hơi cau mày.

Nguồn ebooks: http://www.luv-ebook.com

"Nếu tôi xảy ra vấn đề, Tề Mặc sẽ phải xuống mồ cùng tôi". Ly Tâm nói chậm rãi từng tiếng một như thể đó là một chân lý, cô quay sang Tề Mặc và nở nụ cười rạng rỡ với hắn. Nói xong, Ly Tâm ngửa cổ uống một hơi cạn ly rượu.

Đám Giao Văn nhìn Ly Tâm bằng ánh mắt vô cùng kinh ngạc, bọn họ không ngờ cô lại thốt ra những lời thẳng thắn và bá đạo như vậy. Ly Tâm là người từ trước đến nay không bận tâm đến bất cứ điều gì ngoài sinh mạng của cô. Lúc này, lời cô nói thể hiện sự cứng cỏi từ cốt tủy khiến bọn họ có chút choáng váng.

Ly Tâm có biểu hiện bề ngoài thờ ơ lãnh đạm nhưng sâu trong cốt tủy cô rất cứng cỏi và mạnh mẽ, mang khí chất dã thú như Tề Mặc. Từ trước đến nay, cô luôn che giấu điều đó rất giỏi, hoặc nói một cách khác đến bản thân cô cũng không phát hiện ra. Chỉ khi nghe những lời như vừa rồi, những thứ sâu thẳm trong nội tâm cô mới bộc lộ. Tề Mặc đã thu hút cô, khiến cô nảy sinh ý nghĩ ở bên hắn cả đời, vậy thì họ sẽ mãi mãi bị trói chặt vào nhau, sống thì cùng sống, chết thì cùng chết. Đừng bao giờ mơ tưởng bắt cô hy sinh bản thân mình.

Ý nghĩ ngông cuồng này khiến Ly Tâm cũng hơi kinh ngạc. Có điều, cô cho rằng suy nghĩ này chẳng có gì không đúng. Đảo mắt qua đám Giao Văn vẫn chưa hết bàng hoàng, Ly Tâm cười nói: “Làm gì mà nghiêm túc thế, các anh không cảm thấy lời nhắc nhở của các anh hơi sớm sao, tôi vẫn chưa...”.

“Nhổ ra”. Tề Mặc cất giọng lạnh lùng bên tai Ly Tâm. Một tay hắn bóp cằm Ly Tâm xoay về phía hắn, một tay hắn giật ly rượu của cô.

“Em uống hết rồi”. Rượu đã uống vào bụng làm sao có thể nhổ ra? Đối diện với gương mặt giận dữ của Tề Mặc, Ly Tâm chớp mắt nghĩ người này vô duyên vô cớ nổi nóng gì chứ?

“Tôi không cho phép em uống đồ của người khác”. Tề Mặc ném mạnh ly rượu xuống đất, hắn nhìn Ly Tâm bằng ánh mắt tức giận. Ai bảo cô dám uống rượu từ ly của Giao Văn.

Sau khi hiểu nguyên nhân tại sao Tề Mặc nổi nóng, gương mặt Ly Tâm lộ vẻ hối hận, cô gật đầu lia lịa. Tề Mặc thấy vậy chỉ hừm

một tiếng rồi ôm eo cô: “Không có lần sau”. Ly Tâm lại gật lấy gật để.

Lúc này Tề Mặc mới hết tức giận, hắn nâng cằm Ly Tâm và nhìn thẳng vào mắt cô, nhếch mép nở nụ cười lạnh lẽo, nói chậm rãi từng tiếng: “Tôi rất vui”.

Một câu nói ngắn gọn nhưng tất cả mọi người đều hiểu ý. Đám Giao Văn và Hồng Ưng đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt họ không thể che giấu nỗi kinh ngạc. Ly Tâm gật đầu: “Thế thì tốt”.

Nghe Ly Tâm nói vậy, họ nhìn Tề Mặc và Ly Tâm bằng ánh mắt bất lực. Đúng là hai kẻ điên, hai quái thai hay quái vật, không thể định vị được, cũng như không ai ngờ Tề Mặc lại có ngày hôm nay, phản ứng của hai người vượt quá sức tưởng tượng của họ.

“Khụ...khụ... Đúng rồi, Phương Tuấn Kỷ vừa tìm lão đại. Xem ra cậu ta muốn chào lão đại”. Bạch Ưng ho khan hai tiếng, vội chuyển sang đề tài khác. Đúng như Ly Tâm nói, bọn họ bàn đến đề tài vừa rồi là hơi sớm. Dù sao bây giờ Tề Mặc và Ly Tâm vẫn chưa có gì.

Mục đích chuyến đi lần này của Tuấn Kỷ là tìm tảo có thể tình luyện thành dầu mỏ. Bây giờ anh ta đã tìm thấy nên coi như nhiệm vụ hoàn thành tốt đẹp. Tuấn Kỷ biết rõ tâm ý của Ly Tâm, dù anh ta ở lại cũng chẳng còn ý nghĩa. Tuấn Kỷ không phải là người cố đấm ăn xôi một cách mù quáng nên ra đi cũng là hợp tình hợp lý.

Tề Mặc nói lạnh lùng: “Chú đi tiễn”. Hắn không có hứng thú gặp Tuấn Kỷ, hắn ghét tên công tử đó.

“Để tôi đi”. Ly Tâm liền đứng dậy nhảy ra khỏi chỗ ngồi. Dù sao cô và Tuấn Kỷ cũng là chỗ quen biết, hơn nữa còn có cả Tú Thủy, cô không đi tiễn thì không hay lắm. Tề Mặc nhíu mày nhưng hắn không ngăn cản Ly Tâm.

“Ly Tâm, em tỉnh rồi à?”. Tú Thủy đứng ở cổng ngôi biệt thự mỉm cười nhìn Ly Tâm.

Ly Tâm mỉm cười đáp lại: “Chị hiểu em thật đấy”. Nói xong cô quay sang Hoàng Ưng: “Để tôi tiễn bọn họ, anh về nghỉ đi”. Hoàng Ưng gật đầu với Tuấn Kỷ rồi quay người đi vào trong.

Tú Thủy kéo tay Ly Tâm nói nhỏ: “Sau này em hãy tự chăm sóc bản thân, đừng suốt ngày để bị thương. Em là con gái phải nhớ giữ mình. Tề lão đại là đàn ông, lại là người dũng mãnh như vậy, gặp nguy hiểm hãy để anh ta lo liệu, em đừng có xông lên phía trước, em nghe rõ chưa?”.

Ly Tâm bật cười kéo tay Tú Thủy: “Em biết, từ trước đến nay em chưa bao giờ làm mấy chuyện dại dột như xông lên cả”.

“Em biết thì tốt rồi”. Tuấn Kỷ nói xen ngang. Anh ta nhìn Ly Tâm lắc đầu: “Tại sao em không chịu theo tôi? Nếu em đi theo tôi, tôi sẽ không nỡ để em bị thương, hay là em suy nghĩ lại đi. Tuy tôi không mạnh bằng Tề lão đại nhưng ít nhất tôi biết xót xa người phụ nữ của tôi”.

Ly Tâm nhướn mày cười nói với Tuấn Kỷ: “Được thôi, nếu anh có thể khiến thời gian quay ngược, tôi sẽ suy nghĩ lại”.

Tuấn Kỷ gượng cười, anh ta cũng chỉ nói đùa mà thôi, anh ta biết không còn cách nào xen vào giữa hai người bọn họ. Hơn nữa thái độ của Tề Mặc với anh ta rất lạnh nhạt và không khách sáo, Tuấn Kỷ hiểu rõ, một khi anh ta giở trò với Ly Tâm thì thời khắc đó cũng là ngày tàn của anh ta, về điểm này Tuấn Kỷ không cần nghi ngờ.

"Được rồi, tôi không nói đùa nữa, tôi đợi em ra đây chỉ là muốn nói với em một câu. Thân phận của em bây giờ ở Tề gia không ổn. Nếu em đã thích Tề lão đại thì đừng để mình chịu thiệt, hoặc là làm Tề phu nhân danh chính ngôn thuận, hoặc là làm tốt bổn phận của một thuộc hạ, chứ vị trí không cao không thấp như bây giờ chẳng phải điều tốt". Tuấn Kỷ nghiêm túc nói.

Ly Tâm chau mày chưa lên tiếng, Tuấn Kỷ nói tiếp: "Tôi biết có lẽ em chưa nghĩ đến chuyện này, cũng không có ai đề cập với em. Hiện thực rất phũ phàng, tuy đối với Tề lão đại em rất đặc biệt nhưng giữa phu nhân và tình nhân tồn tại sự khác biệt về bản chất, em phải biết giữ chừng mực mới được".

Tuấn Kỷ vừa dứt lời, Tú Thủy cũng khẽ nói: "Chị cũng muốn nói với em những điều này, bây giờ em chỉ có một thân một mình ở Tề gia, bên cạnh em không có ai giúp đỡ mà chỉ có thể dựa vào sự ưu ái của Tề lão đại. Nhưng em nên biết, sống ở gia tộc hào môn, chỉ có tình cảm là không đủ, có bản lĩnh cũng không đủ, hào môn có phương thức sinh tồn của hào môn. Dù Tề lão đại có yêu chiều em đến mấy, em cũng không thể thiếu thân phận và địa vị. Chị biết người của Tề gia chắc chắn sẽ không nói với em những chuyện này, vì dù sao họ cũng trung thành với Tề lão đại chứ không phải em.

Với thân phận của em bây giờ, dù em và Tề lão đại có tình cảm đến mức nào đi chăng nữa, người có địa vị cao hơn em luôn có thể

chèn ép em, giáo huấn em. Nhưng nếu em trở thành nữ chủ nhân của Tề gia, sẽ không ai dám làm trái ý em, không ai dám động đến em.

Ly Tâm, câu nói này có chút ô uế một từ thần thành như "tình yêu", nhưng thực tế là thực tế, đặc biệt ở một gia tộc có lịch sử trăm năm như Tề gia, bọn họ càng coi trọng quy tắc và truyền thống. Vì vậy em đừng tin có tình yêu là có tất cả, nếu cần tranh đoạt thì em nhất định phải tranh đoạt bằng được. Em đừng coi nhẹ những hư danh đó, có nó em mới có thể trấn áp tất cả mọi người".

Nói thật là Ly Tâm chưa bao giờ nghĩ đến những điều này. Trong con mắt cô, gia tộc trăm năm cũng chẳng khác gì người bình thường, chỉ là họ nhiều tiền và quyền lục hơn mà thôi. Nghe Tuấn Kỷ và Tú Thủy nói vậy, Ly Tâm trầm mặc không lên tiếng.

Tuấn Kỷ biết Ly Tâm là người thông minh, cô có thể hiểu ý của bọn họ. Anh ta gật đầu: "Em hãy cẩn thận, đừng để đám Hồng Ưng và Giao Văn đè đầu cưỡi cổ. Tuy tôi tin, chỉ cần họ trung thành với Tề Mặc, họ sẽ không gây khó dễ cho em, nhưng em vẫn cứ nên cẩn thận".

Ly Tâm bất giác cười đáp: "Tôi biết, mọi người không cần lo lắng. Tôi chẳng phải là thần thánh cũng không phải phần tử thanh cao không quan tâm đến hư danh. Tôi chỉ là người phàm tục, tật xấu của người phàm tục tôi đều có cả".

Tuấn Kỷ và Tú Thủy đều phì cười. Từ trước đến nay không ai nói vói Ly Tâm nên cô không hiểu, một khi đả thông tư tưởng cho cô, cô phản ứng nhanh hơn bất cứ ai.

Ly Tâm nắm tay Tú Thủy nói nhỏ: "Sau này đừng qua lại với Tề gia. Chị hãy bảo trọng, em không tiễn". Nói xong cô cười với Tú

Thủy, vẫy tay chào Tuấn Kỷ rồi quay người đi vào trong.

Tú Thủy nhắc lại câu nói của Ly Tâm với Tuấn Kỷ. Đám Tuấn Kỷ hiểu ý Ly Tâm, Tề gia không phải là một gia tộc tốt đẹp gì, nếu dính đến Tề gia chỉ e là cả đời này dây dưa không dứt ra được. Với những kẻ có thể tiêu diệt người khác bất cứ lúc nào như Tề gia, tốt nhất nên vạch rõ ranh giới ngay từ đầu.

Ly Tâm có thể rơi vào Tề gia là vì cô chỉ có một thân một mình, còn bọn họ có cả gia tộc ở sau lưng. Đây là một hồi chuông cảnh tỉnh, nếu hợp tác với Tề gia, sớm muộn gia tộc của bọn họ cũng sẽ bị Tề gia thôn tính. Tuấn Kỷ, Ngô Sâm và Tiêu Vân đưa mắt nhìn nhau, bọn họ không nói thêm một lời, đi thẳng về phía chiếc máy bay đã đậu sẵn ở phía trước.

“Em vui lắm sao?”. Tề Mặc hỏi Ly Tâm khi thấy cô quay về với gương mặt vô cùng vui vẻ.

Ly Tâm đi đến bên cạnh Tề Mặc gật đầu: “Vâng... Đây là gì vậy? Giấy mời?”. Vừa nói Ly Tâm vừa cúi xuống nhìn tấm thiệp đỏ viền vàng trên bàn đá.

“Thiệp mời của gia tộc William? Giao Văn, chẳng phải anh đã tiêu diệt gia tộc William rồi sao? Chuyện này là thế nào?”. Ly Tâm không khỏi kinh ngạc khi thấy trên tấm thiệp đề gia tộc William.

Giao Văn cười híp mắt: “William là một gia tộc lớn có rất nhiều phân nhánh, tôi làm sao có thể tiêu diệt hết. Tôi chỉ xóa sổ nhánh chính, cũng là nhánh đứng đầu hợp tác với Lam Bang. Có điều, nhánh nào nắm quyền lực thì nhánh đó là nhánh chính, đây là chân lý vĩnh hằng”.

“Họ có ý gì vậy? Ngắm động vật? Họ mời lão đại đi xem động vật, có nhầm lẫn không đấy?”. Ly Tâm chau mày khi đọc nội dung ở bên trong.

Lập Hộ liền bật cười: “Động vật mà không phải động vật, cô đúng là thiếu hiểu biết quá”.

Hồng Ưng mỉm cười: “Một phân nhánh của gia tộc William muốn thông qua chúng ta để lên nắm quyền lãnh đạo gia tộc. Nếu chúng ta có thể khống chế gia tộc William, có nghĩa là chúng ta đã chặt đứt một cánh tay của Lam Bang”.

Ly Tâm sầm mặt, cô nhìn tờ thiệp mời bằng ánh mắt hiếu kỳ. Tề Mặc nở nụ cười hiếm thấy, hắn giơ tay vuốt tóc Ly Tâm: “Em có muốn đi xem động vật không?”.

Ly Tâm liền gật đầu. Địa điểm ghi trên thiệp mời là Hawaii, là địa bàn của Tề Mặc nên không sợ xảy ra bất trắc.

“Thông báo với bọn họ là tôi nhận lời”. Tề Mặc lạnh nhạt nói.

Chương 105: Thắng làm vua thua làm giặc

Buổi đêm, đảo Hawaii rực rỡ ánh đèn toát ra một vẻ mê hoặc khác hẳn ban ngày.

Lúc này là lúc khu trung tâm vui chơi giải trí cao cấp nhất của Hawaii náo nhiệt nhất. Những người đến đây đều thuộc giới thượng

lưu và có thân phận cao sang. Các loại xe hơi sang trọng ra vào tấp nập như mở triển lãm

Trước cổng lớn trung tâm giải trí một chiếc xe Cadillac màu đen và ba chiếc xe hơi sang trọng khác đang từ từ dừng lại. Một đám người hầu mặc Âu phục chỉnh tề, sắc mặt nghiêm nghị lễ độ đứng cung kính ở một bên chờ người trên chiếc xe đi đầu bước xuống. Mặc dù động thái của họ không quá rầm rộ nhưng thể hiện rõ vẻ tôn quý và bá đạo, khác hoàn toàn những kẻ có chút tiền bạc và thế lực khác.

“Tề lão đại, tôi là Phong Hành Wiliam. Tề lão đại nể mặt đến đây là vinh dự của chúng tôi, mời Tề lão đại vào trong.” Người đàn ông tóc vàng mắt xanh đứng trước cửa tươi cười và cung kính cúi xuống chào hỏi Tề Mặc. Đoàn người ở phía sau ông ta cũng cung kính cúi chào khách quý.

Tề Mặc gật đầu, Giao Văn từ bên cạnh Tề Mặc tiến lên mỉm cười: “Ông chỉ nhìn thấy Tề lão đại thôi sao?”

Thấy Giao Văn, Phong Hành William vội vàng cười nói: “Hóa ra Văn lão đại cũng đến đây. Chúng tôi biết rất khó mời được lão đại, sự xuất hiện của hai vị lão đại quả là vinh hạnh lớn đối với chúng tôi.”

Giao Văn ngẩng đầu cao ngạo cùng Tề Mặc đi vào bên trong. Ly Tâm liếc Giao Văn bằng ánh mắt khinh thường, cô cũng nhanh chóng đi theo bọn họ.

Tại một căn phòng lộng lẫy như phòng dành cho tổng thống, Ly Tâm đưa mắt nhìn lên màn hình lớn trên tường, toàn bộ cảnh tượng ở bên ngoài đều xuất hiện trên màn hình. Xung quanh căn phòng đều

là tường kính, để người ở trong có thể nhìn ra bên ngoài còn người ở ngoài không thể nhìn thấy bên trong.

“Hai vị lão đại, mời.” Phong Hành cung kính mời Tề Mặc và Giao Văn vào chỗ ngồi. Những người đi sau ông ta chắc là toàn bộ lực lượng phân nhánh này của gia tộc William. Trong đám người già có trẻ có, thậm chí còn có cả một người phụ nữ. Ly Tâm bất giác nhíu mày nhìn cô ta kỹ hơn. Cô ta phải có bản lĩnh thật sự mới được xuất hiện trước Tề Mặc.

“Ngoài nhánh chính đã bị Giao Văn tiêu diệt, đây là phân nhánh có thế lực lớn nhất của gia tộc William. Bọn họ tập trung tất cả ở đây là để biểu đạt thành ý với chúng ta.” Ly Tâm đứng trước cửa kính, Hoàng Ưng bước đến bên cạnh vừa quan sát vừa khẽ giải thích với cô.

Ly Tâm gật đầu, cô biết Hoàng Ưng đang chỉ bảo cho cô. Bây giờ đã giác ngộ, cô không thể bàng quan như trước, điều cần hiểu nhất định phải hiểu, cần học hỏi thì học hỏi, tuyệt đối không thể lơ là cảnh giác. Một khi đã quyết định dấn thân vào thế giới này, cô sẽ cố gắng hết sức.

“Sắp bắt đầu rồi”. Hoàng Ưng vừa dứt lời, Lập Hộ liền mở miệng, anh ta không rời mắt khỏi sân khấu trống không ở vị trí trung tâm bên dưới.

Ly Tâm đưa mắt về phía Tề Mặc, Giao Văn và Phong Hành. Bọn họ trò chuyện trong bầu không khí hòa hoãn, không có vẻ nghiêm túc của một cuộc đàm phán, cũng không căng thẳng và thận trọng như hồi ở Đông Nam Á. Tề Mặc giống như thật sự đến đây xem động vật. Ngay cả đám Hồng Ưng và Hoàng Ưng bình thường luôn đứng im sau lưng Tề Mặc bây giờ cũng tự do đi lại trong phòng.

Ly Tâm hơi nhướn mày khi chứng kiến cảnh này. Nhìn đôi mắt đầy ý cười của Lập Hộ, cô lập tức hiểu ra vấn đề. Lần này với lần trước không giống nhau, lần trước là lời mời của thế lực đối địch, còn lần này là lời mời của một gia tộc quy thuận. Trước đó, gia tộc William đã tỏ rõ ý định của họ, Tề Mặc nhận lời đến đây có nghĩa hắn đồng ý. Hành động nói lên tất cả, bất cứ lời lẽ nào cũng trở thành thừa thãi. Thảo nào đám Hoàng Ưng và Lập Hộ mới thoải mái như vậy.

Cảm thấy ánh mắt lạnh lùng của Tề Mặc chiếu vào người mình, Ly Tâm liền quay đầu. Tề Mặc ngồi nghiêm chỉnh trên ghế sofa nhìn cô chăm chú. Ánh mắt của hắn mang nhiều sắc thái yêu thương, chiều chuộng, tán thưởng, khoan dung hòa trộn. Ly Tâm liền mỉm cười với hắn, hóa ra hắn đưa họ đến đây để vui chơi thư giãn.

“Các vị khách quý, tối nay…”. Ly Tâm còn chưa quay đầu, sân khấu ở bên dưới đã bắt đầu buổi biểu diễn. Người ngồi dưới sân khấu tuy không nhiều nhưng chắc chắn là những kẻ có địa vị. Bọn họ đều mang mặt nạ nên không thấy rõ diện mạo, người bình thường đâu cần làm vậy. Lúc này sân khấu đã tắt bớt đèn. Ánh sáng mờ mờ mang lại cảm giác hưng phấn và khát máu bị đè nén. Ly Tâm nhướn mày, không biết là loại động vật gì biểu diễn?

“Tối nay, thứ chúng tôi chuẩn bị toàn bộ đều là cực phẩm. Chúc mọi người thưởng thức vui vẻ.” Người đàn ông trên sân khấu giới thiệu một câu đơn giản rồi đi xuống dưới.

Cực phẩm? Động vật cũng phân loại cực phẩm? Có vẻ thú vị đây. Ly Tâm khoanh hai tay trước ngực, theo dõi nhất cử nhất động trên sân khấu.

Đèn trên sân khấu tắt tối om, chỉ để lại đèn chiếu vào chính giữa sân khấu. Ở đó không biết xuất hiện một người đàn ông từ bao giờ. Toàn thân anh ta quấn một tấm voan màu đen, nổi bật rõ đường nét cơ thể. Làn da trắng dưới lớp vải đen tạo ra một sự mê hoặc về mặt thị giác.

Hai tay người đàn ông bị trói vào thành ghế cao phía sau, hai chân cũng bị cố định vào chân ghế. Gương mặt anh ta quay về đúng phòng VIP của Tề Mặc. Người đàn ông là con lai, pha trộn dòng máu phương Đông và huyết thống châu Âu. Dưới ánh đèn sáng, anh ta lộ vẻ đẹp yêu mị mê người. Nhưng đôi mắt anh ta vô cùng bất lực, phá hoại vẻ yêu mị đó, nhưng càng khiến người đối diện muốn hành hạ anh ta.

Vút, một cây roi da quất lên người anh ta, khiếm tấm vải voan mỏng màu đen bay lên. Trên bộ ngực trắng muốt xuất hiện vết màu đỏ hồng. Nhìn qua bức tường kính không thấy rõ, còn trên màn hình, hình ảnh rõ mồn một.

Vết roi đánh không chảy máu nhưng vệt đỏ nổi bật trên làn da trắng mang lại cảm giác khêu gợi không diễn tả bằng lời. Không hiểu anh ta bị cho uống thuốc hay là giọng nói trời sinh mà tiếng kêu rên yếu ớt của anh ta khiến những người ở bên dưới càng trở nên kích động.

Chiếc roi da tiếp tục quất xuống thân thể người đàn ông. Tiếng vun vút đanh sắc trong không khí và tiếng la hét hưng phấn từ bên dưới khiến Ly Tâm chau mày quay đầu đi chỗ khác.

“Cô không thể chấp nhận được à?”. Lập Hộ đứng bên cạnh nói khẽ chỉ đủ anh ta và Ly Tâm nghe thấy.

Ly Tâm lặng thinh, Lập Hộ nhìn màn biểu diễn ở bên dưới. Anh ta nói lãnh đạm: "Người trên sân khấu thuộc nhánh chính của gia tộc William, hắn tên là Phong Lâm William. Thắng làm vua thua làm giặc ấy mà, chỉ đáng tiếc đôi bàn tay đó, nghe nói tài nghệ bắn súng của hắn không thua kém Hoàng Ưng".

Ly Tâm nghe nói lại quay đầu tiếp tục theo dõi màn biểu diễn. Cô không phải không thể chấp nhận chỉ là không muốn nhìn mà thôi. Cô biết thế giới này rất đen tối, có những chuyện cô chưa từng gặp bao giờ nhưng không có nghĩa nó không tồn tại. Sự việc đang diễn ra ở dưới kia chắc là buôn bán nô lệ. Người xuất hiện trên sân khấu sẽ được những kẻ nhìn trúng họ bỏ tiền mua về. Còn số phận của họ sau này ra sao, có lẽ chỉ ông trời mới biết.

Ly Tâm không hề ngây thơ, cũng không có suy nghĩ gì tốt đẹp. Hiện thực là hiện thực, vĩnh viễn tàn khốc hơn sự tưởng tượng của con người. Vừa chứng kiến màn biểu diễn là cô đã biết ngay xem động vật có nghĩa như thế nào. Chỉ có điều, cô không ngờ người ở trên sân khấu lại là người thuộc nhánh chính của gia tộc William mới bị rớt đài. Đúng là "thắng làm vua thua làm giặc" như Lập Hộ nhận xét.

"Tàn nhẫn thật đấy". Ly Tâm trầm giọng nói. Thất bại là thất bại, có cần phải giẫm đạp lên sự tôn nghiêm của người khác như vậy không?

Hơn nữa vừa rồi Lập Hộ nói Phong Lâm William là một tay súng cừ khôi. Cô biết rõ khả năng của Hoàng Ưng, có thể so sánh với Hoàng Ưng chứng tỏ tay Phong Lâm này cũng không phải tầm thường. Vậy mà bây giờ anh ta như một con chim kinh sợ, không một chút khí thế mà thật sự giống một nô lệ chỉ có thể chờ người

khác quyết định số phận của mình. Khỏi cần tưởng tượng cũng biết anh ta đã phải trải qua chuyện gì.

Lập Hộ mỉm cười, cất giọng nhàn nhạt: "Không, cô không cảm thấy hắn đang hưởng thụ hay sao?".

Ly Tâm chau mày quay đầu nhìn lên màn hình lớn. Gương mặt người đàn ông lộ rõ vẻ đau đớn, nhìn không ra anh ta thích thú ở điểm nào. Ly Tâm bất giác quay sang Lập Hộ, Lập Hộ nhếch mép cười lạnh lẽo: "Đây là trò hắn thích, không biết bao nhiêu người chết dưới tay hắn bằng cách này, cũng phải cho hắn nếm thử mới được. Tôi cảm thấy gia tộc William tổ chức trò này rất hợp ý tôi".

Nghe Lập Hộ nói vậy, ánh mắt Ly Tâm lóe lên một tia lạnh lùng. Thương hại ư, cô chẳng có tâm tư đi thương hại loại người này. Cô vốn chỉ cảm thấy làm vậy sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng và phong độ của Tề gia. Nhưng nếu trò này là tác phẩm của phân nhánh gia tộc William thì cô càng không bận tâm.

"Tên này ngoại hình không tồi, chắc sẽ có nhiều người thích". Hoàng Ưng bên cạnh cười lạnh lùng. Ngữ khí của anh ta thản nhiên như nói hôm nay thời tiết rất đẹp.

"Một trăm ngàn đô la Mỹ".

"Một trăm ba mươi ngàn đô la."

Lúc này, trên người Phong Lâm William gần như không còn một mảnh vải che thân. Người đánh anh ta ra tay rất chuẩn, chỗ không nên lộ không hề lộ ra ngoài. Chỉ có bộ ngực trần, cánh tay và trên

đùi anh ta chi chít vết roi màu đỏ. Màu sắc đó càng làm không khí xung quanh anh ta yêu mị đến cực điểm.

“Hai trăm ngàn đô la”.

Một giọng nói chắc nịch vang lên, Ly Tâm thấy một người đàn ông núng nính mỡ bước lên sân khấu, ông ta sờ mó thân hình Phong Lâm William rồi nửa ôm nửa kéo anh ta xuống sân khấu. Ánh mắt Phong Lâm lúc này nhuốm một màu nhục nhã chết chóc.

“Thảo nào không bao giờ trở thành gia tộc lớn được”. Ly Tâm lắc đầu.

Ý tứ trong lời nói của cô rất rõ ràng. Nếu hôm nay Tề Mặc đứng ở vị trí của Phong Hành William, hắn tuyệt đối không làm như ông ta. Quyết sách, phẩm chất và tư tưởng của một người quyết định sự thành công của người đó.

Nếu đổi lại là Tề Mặc, chắc chắn hắn sẽ giết sạch chứ không dùng mọi thủ đoạn hành hạ như vậy. Tuy tội của Phong Lâm William đáng bị như vậy nhưng thủ đoạn của Phong Hành chỉ hạ thấp thân phận của hắn. Hơn nữa, Tề Mặc cũng sẽ không động não làm những chuyện phức tạp như vậy. Người ở vị trí bá chủ hành sự luôn tàn nhẫn và tuyệt tình nhưng phải có khí thế và thật công bằng. Tề Mặc không thèm làm những trò này, có thể thấy rõ khoảng cách giữa Tề Mặc và gia tộc William.

Tuy nhiên, Phong Hành và phân nhánh của gia tộc William làm vậy cũng có tác dụng ra uy giúp Tề gia. Người nào dám chống đối Tề gia sẽ có kết quả như những kẻ ở trên sân khấu. Gia tộc William chịu tiếng xấu, còn Tề gia được hưởng lợi, do đó, Tề gia mới không có ai lên tiếng phản đối.

“Hắn mà thành, chúng ta còn đứng ở đây?” Hoàng Ưng nở nụ cười miệt thị, xem ra anh ta không coi gia tộc William ra gì. Có điều anh ta cũng biết ý hạ giọng chỉ ba người nghe thấy.

Ba người đang nói chuyện, trên sân khấu đột nhiên xuất hiện một cái lồng rất lớn, bên trong lồng nhốt một con hổ. Bên cạnh có một người đàn ông thân hình nhỏ bé đang la hét khi bị đẩy vào cái lồng chứa con hổ.

Con hổ bị cắt hết móng sắc và nhổ hết răng nhọn. Nhưng thân hình to lớn và khí thế của nó khiến người đàn ông sợ hãi đến mức mặt mũi tái mét, gào thét và túm chặt lấy lồng sắt như muốn chui ra ngoài. Con hổ xông tới, tát người đàn ông một cái khiến anh ta ngã dúi sang một bên.

“Người của gia tộc William?”. Ly Tâm chau mày hỏi.

Lập Hộ mỉm cười đáp: “Chỉ là cá lọt khỏi lưới mà thôi. Nhưng Phong Hành đúng là có bản lĩnh, tìm thấy không sót một mống”. Nghe câu này, Ly Tâm đoán đây là nhân vật không đáng kể trong nhánh chính của gia tộc William. Nhưng cùng là người một nhà mà họ tuyệt tình đến mức này, xem ra tình thân thật sự không tồn tại trong thế giới đen tối này.

Ly Tâm nhăn mặt: “Có gì đáng xem, đúng là vô vị”.

Hoàng Ưng bật cười: “Chẳng phải là cô muốn đi xem nên lão đại mới nhận lời sao. Nhờ phúc của cô, chúng tôi mới được thưởng thức màn biểu diễn hấp dẫn này”. Tuy nói vậy nhưng trong ánh mắt châm chọc của anh ta không có vẻ gì là hưng phấn.

Ly Tâm nhất thời cứng họng, cô làm sao biết được xem động vật lại là trò biểu diễn này. Nếu sớm biết trước, cô đã chẳng thèm đến đây. Tuy hiểu rõ trong thế giới này chuyện quan hệ giữa đàn ông và đàn ông không phải là chuyện gì đáng kể nhưng cô thật sự không thích mấy trò chỉ thuần túy để xả hận này.

Ly Tâm biết trong tay những người này không có mười thì cũng phải có đến chín mạng người, bọn họ tuyệt đối đúng người đúng tội. Tuy cô không thương hại cũng không có ý cứu giúp, cô thậm chí còn cảm thấy chán ghét, nhưng nghĩ đến chuyện sau khi bị hưởng thụ, chờ đón bọn họ chỉ có cái chết, trong lòng cô vẫn cảm thấy không dễ chịu.

Hắc đạo có quy tắc của hắc đạo, có cách xử lý và hành sự của hắc đạo. Tề Mặc không lên tiếng, cô cũng không tiện mở miệng. Ly Tâm biết một khi đã lao vào con đường hắc đạo đều không thể nhắc đến hai từ "nhân tính", cần phải tàn ác và nhẫn tâm mới có thể leo lên vị trí cao nhất. Chỉ có điều, cô không thích là không thích.

"Nếu đã nhờ phúc của tôi, có cần tôi mua giúp các anh không?". Ly Tâm trầm mặc vài giây rồi nhếch mép cười, quay sang hỏi Hoàng Ưng và Lập Hộ.

Lập Hộ lắc đầu: "Không liên quan đến tôi, đừng lôi tôi vào cuộc".

Hoàng Ưng ngược lại nhướn mày: "Nếu có đàn bà thì ok". Anh ta nhất quyết không cho Ly Tâm cơ hội trêu chọc anh ta.

Ly Tâm nghe nói liền đưa mắt xuống bên dưới. Trên sân khấu xuất hiện thêm nhiều người khác, nhưng toàn đàn ông chứ không

thấy bóng dáng một người phụ nữ, tất cả đều là những người đàn ông khá thuận mắt.

"Hôm nay chắc chắn không có đàn bà". Lập Hộ nửa cười nửa không nói nhỏ.

Ly Tâm ngẩng đầu nhìn Lập Hộ, cô nhíu mày suy nghĩ rồi lập tức hiểu ra vấn đề. Tề Mặc không thích phụ nữ là chuyện giới hắc đạo đều biết rõ, ai dám đem đàn bà đến trước mặt hắn? Gia tộc William đang muốn lấy lòng Tề Mặc nên càng không có chuyện đó. Sau khi thông suốt vấn đề, Ly Tâm quay sang trừng mắt với Hoàng Ưng. Xem ra anh ta đã sớm đoán biết không có đàn bà bị đem bán đấu giá.

"Đúng là đồ ngu xuẩn, lão đại sẽ thích mấy trò này sao? Thế mà bọn họ cũng nghĩ ra được". Hoàng Ưng nhếch mép cười, đồng thời nhìn đám người của gia tộc William bằng ánh mắt khinh miệt.

"Không thích đàn bà tức là thích đàn ông, không đưa người chuyển giới ra coi như bọn họ không đến nỗi quá ngốc nghếch". Lập Hộ cười khẽ và nói những lời có chút bất kính.

Ly Tâm cũng bật cười, Tề Mặc đúng là khó hầu hạ nhưng gia tộc William cũng chẳng ra sao. Bọn họ bày ra trò này để lấy lòng Tề Mặc, lẽ nào bọn họ hy vọng Tề Mặc sẽ vừa ý một người trong số đó? Nghĩ đến đây, Ly Tâm bất giác ho khan hai tiếng. Đúng là ngu xuẩn, dù Tề Mặc thích đàn ông đi chăng nữa, hắn sẽ chọn người của gia tộc William sao? Xem ra phân nhánh mãi mãi là phân nhánh, không thể leo lên vị trí chính thống cũng có nguyên nhân của nó.

"Ngu xuẩn cũng tốt". Ly Tâm cố đè nén tiếng cười.

Tề Mặc bây giờ không cần trợ thủ. Một mình Giao Văn làm trợ thủ là đủ, e rằng Tề Mặc cũng chỉ tin tưởng Giao Văn. Gia tộc William đã qua thời kỳ hưng thịnh từ lâu, dù bây giờ Phong Hành William có ngồi lên vị trí lão đại, gia tộc của ông ta cũng chỉ là một gia tộc hạ đẳng dưới trướng Tề Mặc. Kẻ ngu xuẩn dễ khống chế hơn người thông minh, đây là chân lý bất biến từ xưa đến nay.

Nghĩ đến đây, Ly Tâm liền quay đầu về phía Tề Mặc. Dù gia tộc William từng là cánh tay phải của Lam Bang, hắn cũng không cần đích thân đến gặp. Có lẽ hắn chỉ thuận theo ý cô, để cô thư giãn tinh thần.

Tề Mặc đang cúi đầu xem thứ gì đó trong tay. Không biết có phải cảm nhận được ánh mắt của Ly Tâm, hắn liền ngẩng đầu nhìn cô. Ánh mắt lạnh lùng của hắn có chút mất kiên nhẫn. Mặc dù vậy, hắn vẫn không tỏ bất cứ thái độ nào.

Ly Tâm chăm chú nhìn Tề Mặc một lúc, cô đột nhiên mấp máy môi nói: “Em muốn mua một người”.

Sắc mặt Tề Mặc lập tức thay đổi, đáy mắt hắn lóe lên một tia sắc bén đầy tức giận. Ly Tâm không ngờ hắn có phản ứng mạnh như vậy. Cô lắc đầu lia lịa và nở nụ cười rạng rỡ với hắn.

“Mấy người nói chuyện gì mà vui thế?”. Giao Văn kịp thời xen lời, khiến bầu không khí lạnh lẽo trở nên hòa hoãn hơn.

Hoàng Ưng cười đáp: “Chúng tôi đang nói mấy anh chàng ở dưới kia có thân hình không tồi”.

Đôi mắt Tề Mặc càng tối sầm. Ly Tâm chửi thầm Hoàng Ưng, cô vừa cười híp mắt vừa đi đến bên cạnh Tề Mặc ngồi xuống: "Đó là Hoàng Ưng nói, em đang tìm một người phụ nữ giúp anh ta. Anh ta bảo, nếu có đàn bà anh ta sẽ mua một người". Hoàng Ưng dám hại cô, cô cũng sẽ kéo anh ta xuống nước. Trên thực tế, đúng là Hoàng Ưng nói câu đó chứ không phải cô bịa ra.

Hoàng Ưng sa sầm mặt, trừng mắt với Ly Tâm. Giao Văn bật cười ha hả: "Chuyện đó có gì khó".

"Đúng, đúng, là chuyện nhỏ". Phong Hành William gật đầu rồi phất tay ra hiệu người ở đằng sau.

Tề Mặc không nhìn Hoàng Ưng, hắn giơ tay giữ eo Ly Tâm rồi kéo cô ngồi sát bên hắn. Sau đó, Tề Mặc lại cúi xuống nhìn thứ trên tay. Mặc dù Tề Mặc không bày tỏ thái độ nhưng hành động của hắn đã nói lên tất cả.

"Ly Tâm, nếu cô thích ai thì cứ nói với tôi. Tề không cho phép, tôi sẽ mua cho cô, đừng để bản thân chịu thiệt". Giao Văn cười híp mắt với Ly Tâm, nhẹ nhàng nói ra những lời chết người.

Ly Tâm lập tức đờ người, bàn tay đặt trên eo cô càng siết mạnh. Tuy Tề mặc không ngẩng đầu nhưng Ly Tâm cảm thấy nguy hiểm đang đến gần. Cô liền mở miệng: "Văn lão đại không cần khách sáo. Dù sao chúng tôi cũng là chủ nhân ở đây nên cần làm khách hài lòng trước tiên. Văn lão đại, anh thích ai thì đừng khách khí, tôi tin lão đại của chúng tôi sẽ không hà tiện khoản tiền nhỏ này đâu". Nói xong cô vỗ vào tay Tề Mặc: "Em nói có đúng không, lão đại?"

Tề Mặc ngẩng lên nhìn Giao Văn bằng ánh mắt lạnh lùng: "Anh chắc chắn chứ?".

Chỉ bốn từ ngắn gọn nhưng Giao Văn hiểu đây là câu hỏi nhằm vào lời nói trước đó của anh ta. Nếu anh ta dám mua một người đàn ông cho Ly Tâm, chỉ e là hòn đảo Hawaii xinh đẹp này sẽ xuất hiện thêm một xác chết mỹ nam là anh ta.

Giao Văn lập tức cười ngoác miệng: "Tề, tôi với anh cần gì khách sao chứ, không cần đâu".

Tề Mặc lạnh nhạt nhìn anh ta một cái rồi lại cúi xuống tiếp tục xem đồ của hắn. Ly Tâm nhếch mép cười với Giao Văn. Giao Văn nhìn Ly Tâm nửa cười nửa không, có Tề Mặc chống lưng, cô dám leo lên đầu anh ta.'

"Tiếp theo là người cuối cùng của buổi đấu giá hôm nay, hàng cực phẩm trong số cực phẩm, tuyệt đối là hàng còn nguyên vẹn, chưa từng bị bóc". Ở dưới sân khấu, người chủ trì nói vài câu rồi nhanh chóng đi xuống dưới. Sân khấu tắt đèn tối om khiến đám khán giả dưới khán đài càng hưng phấn và kích động.

Khi đèn bật sáng, trên sân khấu xuất hiện một chiếc giường lớn màu đen, trên phủ một tấm ga giường màu đỏ tươi. Hai màu đen đỏ kết hợp khiến chiếc giường tỏa ra một cảm giác cấm kỵ.

Trên giường là một cậu bé còn chưa hoàn toàn dậy thì có làn da trắng nõn. Tấm voan đen che kín bộ phận quan trọng, để lộ thân hình như gốm sứ không tì vết của cậu bé. Cậu bé có mái tóc đen mềm mại, ngũ quan thanh tú đẹp đẽ. Đôi mắt của cậu bé như đá quý không một chút tạp chất. Ánh mắt cậu bé lộ vẻ sợ hãi, toàn thân không ngừng run rẩy, đôi môi đỏ mọng không nói lời nào nhưng lại khiến người ta thấy thương xót.

©STENT: http://www.luv-ebook.com

“Phong Vân William, có bản lĩnh”. Hồng Ưng đột ngột mở miệng, không biết là lời tán thưởng hay có ý khác.

Ly Tâm ngẩng lên nhìn Hồng Ưng bằng ánh mắt không hiểu. Những người của gia tộc William xuất hiện trước đó, bọn họ không hề có phản ứng, tại sao bây giờ bọn họ lại có phản ứng khi nhìn thấy cậu bé trên sân khấu. Hồng Ưng không phải là người thích đùa cợt như Hoàng Ưng và Lập Hộ.

Phong Hành William cười đắc ý: “Sao tôi có thể bỏ sót con cá lớn như vậy. Nó là con cháu duy nhất của dòng dõi chính thống không bị giết chết. Dù nó chỉ là con riêng những cũng có tư cách ngồi lên vị trí lão đại.”

Giao Văn nở nụ cười nhàn nhạt: “Lật tung ba thước đất, thủ đoạn không tồi”. Tất cả người trong nhánh chính của gia tộc William đã bị anh ta và Phương gia liên kết tiêu diệt, chỉ có Phong Vân William thoát thân. Không phải anh ta muốn tha cho cậu bé mà cậu bé ẩn náu tương đối kỹ, anh ta cũng không để tâm tìm kiếm. Không ngờ Phong Vân William lại bị chính người trong gia tộc tìm ra.

Nghe đến từ “con riêng”, Ly Tâm hơi chau mày. Hoàng Ưng ở bên cạnh lãnh đạm nói: “Là con trai thứ tư của lão đại gia tộc William trước đây, năm nay mười hai tuổi, nhưng được nuôi nấng bên ngoài. Thằng bé bị câm, từ trước đến nay chưa từng đặt chân vào gia tộc William. Tuy thằng bé được thừa nhận là người của gia tộc nhưng chẳng có chút quyền lực nào”.

Bên dưới vọng lên tiếng hò reo ầm ĩ, Ly Tâm quay đầu, thấy một con trăn màu xanh to bằng đùi Phong Vân William đang bò trên

giường. Nhìn thấy cậu bé, con trăn như thấy miếng mồi ngon, càng hưng phấn trườn nhanh hơn.

Phong Vân William không biết bị cho uống loại thuốc gì, cậu bé không hề giãy giụa mà chỉ khẽ run run, dù há to miệng, nhưng không thể thốt ra lời. Cậu bé mở to đôi mắt đầy kinh hoàng và tuyệt vọng, nước mắt lã chã rơi xuống.

Con mãng xà bị nhổ hết răng. Lúc này, nó quấn lấy hai bàn chân Phong Vân William, há miệng bắt đầu nuốt. Tất cả người ngồi dưới khán đài đều hưng phấn hú hét. Trong khi đó, những người đứng bên cạnh chiếc giường chắc là để đề phòng con trăn quấn chết Phong Vân William dửng dưng theo dõi cảnh tượng trước mắt.

Ly Tâm càng nhíu chặt lông mày. Thân hình nhỏ bé của Phong Vân William không ngừng run rẩy. Bộ dạng sợ hãi của cậu bé khiến người khác xót thương. Dù sao cậu cũng chỉ là một đứa bé.

“Lão đại, em muốn mua thằng bé”. Ly Tâm đột ngột túm tay Tề Mặc.

Tề Mặc nhíu mày ngẩng đầu nhìn lên màn hình: “Em muốn nó?”.

“Nó vẫn chỉ là một đứa trẻ thôi mà. Nhốt nó ở Tề gia, dù nó có mọc cánh cũng không bay nổi”. Ly Tâm nhìn thẳng vào mắt Tề Mặc. Một đứa trẻ đẹp đẽ như vậy mà bị hủy hoại thì đúng là lãng phí kiệt tác của đất trời.

“Hoa hồng có gai sắc đấy”. Giao Văn cất giọng lạnh nhạt.

“Nhưng như vậy nó mới là hoa hồng”. Ly Tâm cũng lạnh nhạt trả lời.

“Được”. Tề Mặc nhìn đôi mắt kiên quyết của Ly Tâm, đồng ý một cách dứt khoát. Ly Tâm vốn tưởng không dễ thuyết phục, nào ngờ hắn nhận lời nhanh như vậy.

Tề Mặc nhìn cô lạnh lùng nói: “Em biết bản thân đang làm gì là được rồi”. Nói xong hắn bỏ tay khỏi eo Ly Tâm.

Ly Tâm sung sướng kích động ôm chầm lấy Tề Mặc, hôn chụt lên má hắn rồi lao ra ngoài, để lại trong phòng một đám người mắt tròn mắt dẹt kinh sợ. Tề Mặc buông thứ trong tay và tựa lưng vào thành ghế sofa phía sau, đáy mắt hắn lóe lên một ánh sáng khác lạ.

“Bốn trăm ngàn đô la”.

“Bảy trăm ngàn đô la”.

“…”

“Ba triệu đô la”. Trong tiếng reo hò trả giá, giọng nói lạnh lùng của Ly Tâm vang lên. Cô không đeo mặt nạ như những người khác mà cứ thế đi thẳng lên sân khấu, tới chỗ Phong Vân William.

Lúc này, con trăn đã nuốt đến bắp chân cậu bé. Thấy Ly Tâm tiến lại gần, Phong Vân William dịch người và giơ hai tay về phía cô.

“Ba triệu một trăm…”.

Pằng, pằng, pằng. Ba tiếng súng đanh sắc vang lên, khiến những người ở dưới khán đài lập tức im bặt. Ly Tâm cầm khẩu súng đã được cải tiến nhằm thẳng vào cái miệng đang mở to của con trăn. Ba phát súng vào đúng chỗ hiểm khiến con trăn lập tức chết toi.

"Dọn sạch sẽ cho tôi". Chân của Phong Vân William vẫn còn ở trong miệng con trăn, Ly Tâm nhăn mặt nói.

Mấy người đứng xung quanh nhanh chóng tiến đến kéo xác con trăn khỏi chiếc giường và lau sạch dớt dãi của nó trên chân Phong Vân William.

Lúc này, gương mặt Phong Vân William lộ rõ vẻ vui mừng và cảm kích. Cậu bé nước mắt giàn giụa giang hai tay về phía Ly Tâm. Ly Tâm thở dài, bế Phong Vân William đi xuống sân khấu.

Khán đài phía trước sân khấu vẫn lặng im như tờ. Những người có mặt đều là nhân vật tai to mặt lớn, nhưng chứng kiến người phụ nữ trước mặt ngang nhiên nổ súng mà ông chủ ở đây không dám đắc tội, họ đều rõ bản thân không thể dây vào người phụ nữ này. Trong không khí yên lặng đến mức có thể nghe rõ tiếng kim rơi, Ly Tâm bế Phong Vân William nhanh chóng rời khỏi đó.

Chương 106: Thiên thần hay ác quỷ

Ly Tâm không quay lại phòng VIP mà bế Phong Vân William đi thẳng ra chỗ để ô tô. Tề Mặc đã ngồi sẵn trong chiếc Cadillac như

sớm đoán biết cô sẽ làm thế nào. Ly Tâm thấy vậy liền mỉm cười với Tề Mặc.

"Lão đại, bên Hắc Ưng có tin rồi". Vừa vào xe, Lập Hộ lên tiếng.

Giao Văn thở dài một hơi rất khoa trương, anh ta mở miệng cằn nhằn: "Tôi mới được nghỉ ngơi một ngày thôi mà, được ở nơi tuyệt vời như thế này, tôi chẳng muốn đi đâu hết. Hắc Ưng giục gì mà giục?".

Tề Mặc nhắm mắt tựa người vào thành ghế phía sau, hắn lạnh lùng ra lệnh: "Quay về".

Hồng Ưng và Lập Hộ lập tức gật đầu. Ly Tâm hiểu ý Tề Mặc, không phải quay về ngôi biệt thự ở Hawaii mà trở về nhà chính của Tề gia ở Mỹ. Khoảng thời gian này là thời gian đối đầu căng thẳng với Lam Bang, lão đại nên ở nhà chính cầm trịch. Để thuộc hạ ở bên ngoài bôn ba vất vả còn bản thân nhàn rỗi ở Hawaii không phải là tác phong của Tề Mặc.

Ly Tâm ngồi bên Tề Mặc, cô đặt Phong Vân William xuống cạnh cô. Cô nhìn Giao Văn cười híp mắt, anh ta sầm mặt, liếc Tề Mặc rồi cởi áo khoác ném cho Ly Tâm, đồng thời kèm theo một cú lườm.

Ly Tâm cười sung sướng: "Văn lão đại quả là chu đáo". Nói xong, cô cầm áo khoác của Giao Văn khoác vào thân thể gần như trần truồng của Phong Vân William.

Nghe Ly Tâm nói vậy, Giao Văn hừ một tiếng lạnh lùng rồi quay đi. Nếu không phải Tề Mặc coi trọng cô, còn lâu anh ta mới hy sinh áo khoác cho tên tiểu quỷ đó.

Phong Vân William dường như quá sợ hãi, đến bây giờ gương mặt cậu ta vẫn hốt hoảng, hay tay cậu ta nắm chặt tay Ly Tâm không rời, thân thể áp sát vào người Ly Tâm như muốn chui vào lòng cô.

Ly Tâm thấy vậy lắc đầu và vỗ nhẹ lên lưng Phong Vân William. Cô không có thói quen ôm người khác, dù Phong Vân William có vẻ bé nhỏ hơn một đứa trẻ mười hai tuổi bình thường, thân hình cậu bé cùng lắm chỉ khoảng mười tuổi nhưng cô cũng không muốn ôm vào lòng. Hơn nữa, bên cạnh cô còn có Tề Mặc, không khí tỏa ra từ người hắn ngày càng lạnh lẽo.

“Tiểu quỷ, không muốn bị ném ra ngoài thì tốt nhất ngoan ngoãn ngồi im, bằng không tự gánh hậu quả”. Giao Văn cũng nhận ra điều đó, anh ta nhếch mép cười nói.

Phong Vân William hình như là đứa trẻ rất nhạy cảm. Nó phát giác chỉ có Ly Tâm đối xử tốt với nó, còn những người khác đều rất lạnh lùng, đặc biệt là người ngồi bên cạnh Ly Tâm, toàn thân hắn toàn sát khí. Nó sợ hãi cuộn người lại, nhưng vẫn nắm tay Ly Tâm không rời.

“Ngủ một giấc sẽ…”. Ly Tâm còn chưa nói hết câu, Tề Mặc nhanh như tia chớp chặt vào gáy Phong Vân William. Phong Vân William lập tức ngất xỉu trên ghế ô tô.

Ly Tâm sững sờ, cô sờ mũi Phong Vân William kiểm tra xem còn hơi thở không. Sau đó, Ly Tâm quay sang Tề Mặc, dở khóc dở cười nói: “Nó vẫn chỉ là một đứa trẻ”.

Tề Mặc không nói một lời, hắn giơ tay vòng qua eo Ly Tâm, kéo cô ngồi lên đùi hắn. Sau đó hắn ôm chặt lấy cô, nhắm mắt tựa đầu vào cổ cô.

Ly Tâm lườm Tề Mặc, đưa mắt qua bên này lại bắt gặp nụ cười mờ ám của Giao Văn. Ly Tâm không thèm để ý đến anh ta, cô giơ hai tay ôm cổ Tề Mặc rồi cũng nhắm mắt ngủ. Trước cử chỉ hết sức tự nhiên của Ly Tâm. Giao Văn bất giác nhướn mày, liếc nhìn Phong Vân William rồi quay sang nói chuyện với đám Hồng Ưng.

Tại nhà chính của Tề gia ở nước Mỹ vẫn thâm nghiêm như mọi khi. Hắc Ưng thay mặt Tề Mặc giải quyết công việc ở đây. Xem ra anh ta xử lý rất tốt, không khí trong khu biệt thự vẫn bình thường, không hề có mùi căng thẳng mặc dù bây giờ đã bắt đầu cuộc chiến với Lam Bang, chỉ có lượng người ra vào đông hơn mọi khi.

Trong tòa nhà chính, đám Tề Mặc và Ly Tâm quan sát màn hình lớn trước mặt. Trên màn hình lớn, Lâm Tư nho nhã vẫy tay tán thưởng: "Đúng là tôi đã coi thường anh, không ngờ chúng ta vẫn có thể gặp mặt. Vụ này khiến tôi không thể không kinh ngạc. Tề Mặc, chào mừng anh trở về bình an".

Tề Mặc ngồi trên ghế sofa lạnh lùng nhìn Lam Tư: "Vậy sao?".

Lam Tư cười đáp: "Tất nhiên rồi, tôi vốn nghĩ nếu xoáy nước không thể lấy mạng anh, ít nhất cũng khiến anh thiệt hại tám chín phần. Không ngờ ngay sau đó còn một trận bão lớn mà anh vẫn có thể quay về, thậm chí lành lặn nguyên vẹn. Tôi thật sự khâm phục anh. Lam Tư tôi cả đời này chưa từng khâm phục ai, nhưng anh rất xứng đáng, vậy mới xứng làm đối thủ của tôi".

Lam Tư nói rất rất thẳng thắn, khiến Ly Tâm bất giác chớp mắt. Đây có lẽ là sự kiêu ngạo của Lam Tư. Hai bên đối chọi với nhau bao nhiêu năm, dù Tề Mặc không nói, Ly Tâm cũng có thể cảm nhận

được Tề Mặc khá coi trọng Lam Tư. Kỳ phùng địch thủ là vậy, mặc dù đối địch nhưng vẫn kính trọng nhau.

Ánh mắt Tề Mặc lóe lên một tia sắc bén, hắn nhếch mép nở nụ cười lạnh lẽo. Ở đầu bên kia, Lam Tư cũng nở nụ cười yêu mị: "Lần này coi như anh thắng. Có điều nếu không phải tôi quá tự tin, tin anh không thể sống sót quay về, tôi cũng không sơ suất như vậy, còn lâu anh mới thắng nổi tôi. Giao Văn, anh nói có đúng không?".

Giao Văn nâng ly rượu mỉm cười nho nhã: "Nói những điều này có tác dụng gì?".

Lam Tư bật cười ha hả: "Anh nói đúng, hợp ý tôi. Thắng là thắng, thua là thua. Lam Tư tôi không phải là người thua không nổi, chỉ một gia tộc William mà thôi, đối với tôi chẳng là gì hết".

Tề Mặc lạnh lùng nói: "Vậy thì chúng ta cùng chờ xem".

"Được". Lam Tư lập tức ngừng cười, nhìn Tề Mặc chằm chằm. Ánh mắt anh ta không ngạo mạn, cũng không tàn bạo mà chứa đựng sự hưng phấn từ sâu trong xương tủy anh ta khi gặp một đối thủ mạnh.

"Lần này xem trong hai chúng ta ai mới là kẻ mạnh thật sự". Khóe mắt Lam Tư cong lên. Tuy nhiên, sự hưng phấn, ngông cuồng và tàn nhẫn của anh ta cũng đồng thời lan truyền sang đám Tề Mặc. Ly Tâm gần như cảm nhận thấy Lam Tư cũng khiến sự hưng phấn và ngông cuồng từ người Tề Mặc tỏa ra khắp cả phòng.

Giao Văn ra hiệu Lập Hộ tắt hệ thống liên lạc, gương mặt anh ta lộ vẻ nghiêm túc: "Lần này chúng ta nhất định phải thận trọng, bằng

không hậu quả sẽ tương đối nghiêm trọng".

Tề Mặc gật đầu. Hồng Ưng cũng lên tiếng: "Theo tôi thấy…".

Mấy người đàn ông bắt đầu thảo luân. Ly Tâm tuy ngồi gần nhưng hoàn toàn không thể xen lời. Mấy người đàn ông không hề giấu giếm Ly Tâm điều gì, chỉ là cô không hiểu biết rõ về Tề gia, càng không hiểu về cả giới hắc đạo nên nghe đám Giao Văn, Lập Hộ nói chuyện cô không hiểu gì, cũng hoàng toàn không thể hòa nhập vào đó.

Ly Tâm bất giác nhíu màu, nhưng cô chỉ chuyên tâm lắng nghe mà không lên tiếng. Cô không tin cô không thể dung hợp vào Tề gia, thứ cô cần là thời gian và quá trình học hỏi.

"Nghe không hiểu?". Sau khi cuộc nói chuyện kết thúc, đám Hồng Ưng Hoàng Ưng đã đi làm việc, Giao Văn tựa vào thành ghế, mỉm cười với Ly Tâm.

"Đúng". Ly Tâm gật đầu, thẳng thắn thừa nhận.

Giao Văn gật đầu: "Không hiểu thì phải học hỏi thêm, không biết phải tìm mọi cách để biết bằng được. Tề gia không cần người vô dụng. Chém giết không phải là chuyện thường xảy ra, muốn đứng bên cạnh Tề Mặc cô còn kém xa".

Nghe lời dạy bảo của Giao Văn, Ly Tâm không lên tiếng. Giao Văn nói đúng, nếu cô chỉ làm thuộc hạ của Tề Mặc như trước kia, Tề Mặc nói sao cô làm vậy thì quá dễ dàng. Nhưng bây giờ cô thích Tề Mặc, cô không chỉ muốn làm thuộc hạ của hắn mà muốn đứng bên

cạnh hắn, muốn cùng hắn gánh vác giang sơn. Nhưng với năng lực của cô bây giờ, cô vẫn chưa có tư cách đó.

Tề Mặc im lặng ngồi trên sofa, hắn nhìn Ly Tâm rồi giơ tay về phía cô, Ly Tâm lập tức đứng dậy đi đến bên cạnh và nắm chặt tay hắn. Tề Mặc kéo cô vào lòng: "Em phải học".

"Em biết". Ly Tâm gật đầu.

Tề Mặc vuốt tóc Ly Tâm như muốn khích lệ cô. Nếu làm thuộc hạ, chỉ cần hắn thích là được, nhưng nếu là phu nhân của hắn thì phải được tất cả mọi người trong Tề gia ủng hộ và kính trọng. Tất nhiên, một khi hắn thích, hắn có thể cưới cô về mà không ai dám phát biểu ý kiến. Nhưng một người yếu đến nỗi không hiểu rõ về giới hắc đạo thì làm sao phục chúng được.

Ở gia tộc lâu đời như Tề gia, Tề Mặc có thể coi thường cả gia quy, chế độ bởi vì hắn là kẻ mạnh. Trong thế giới đen tối, kẻ mạnh sẽ có tất cả, muốn mọi người phục tùng chỉ là chuyện nhỏ. Đây là quy tắc bất thành văn của giới hắc đạo, chỉ cần anh đủ mạnh, anh muốn điều khiển thiên hạ thế nào cũng được. Nhưng anh tuyệt đối không được là kẻ yếu. Là kẻ yếu, anh sẽ bị diệt vong. Cá lớn nuốt cá bé là chân lý bất biến. Trong thế giới đó trao danh phận của kẻ mạnh cho một kẻ yếu không phải là yêu chiều mà là hại kẻ đó.

Hơn nữa, hắn không thể lúc nào cũng ở bên cạnh Ly Tâm. Tề gia không thể có một nữ chủ nhân không biết làm gì, không thể đặt lên đầu cô danh hiệu đó quá sớm. Đối với một người không thể tồn tại trong thế giới âm mưu và thủ đoạn, làm vậy không khác nào hủy diệt cô.

Tề Mặc không hiểu thế nào là yêu chiều, thế nào là nghĩ cho người khác, hắn chỉ biết đi con đường tốt nhất. Thích một người, muốn cô ở bên cạnh hắn trọn đời không có nghĩa là nâng niu và bảo vệ từng ly từng tí mà hắn phải khiến cô tự nâng cao năng lực bản thân, khiến cô có thể tự giang rộng đôi cánh, tự mình đối mặt với gió bão. Kể từ lần đầu tiên gặp Ly Tâm, dù vô tình hay hữu ý hắn cũng đã làm như vậy, cô không phải là kẻ mạnh thì hắn sẽ đào tạo cô trở thành kẻ mạnh.

Tựa người vào Tề Mặc, cảm nhận được tâm tình của hắn, cô ngẩng đầu nhìn vào mắt Tề Mặc: "Em nhất định sẽ làm tốt".

Đối diện với đôi mắt kiên định của Ly Tâm, Tề Mặc vui vẻ cười, trầm giọng nói: "Vị trí nữ chủ nhân không xa nhưng cũng không gần, tôi hy vọng em có thể ngồi cả đời".

Giao Văn ở bên cạnh bất giác nhìn Tề Mặc bằng ánh mắt kinh ngạc. Hắn vừa hứa hẹn sẽ cưới Ly Tâm? Hắn thật sự quyết tâm rồi. Tuy nhiên anh ta chỉ ngạc nhiên một hai giây, anh ta đã sớm đoán ra điều này. Tính cách của Tề Mặc vốn lạnh lùng cứng rắn, một khi không để ý đến ai, hắn hoàn toàn không đếm xỉa, chú ý đến ai tuyệt đối sẽ không buông tay.

Trước đây anh ta biết Ly Tâm là một người đặc biệt với Tề Mặc, nhưng anh ta nghĩ Tề Mặc sẽ coi Ly Tâm như tình nhân, bởi vì ai gặp Ly Tâm cũng sẽ nhận ra, cô không có hứng thú, cũng không có năng lực ngồi vững vị trí nữ chủ nhân của Tề gia. Tề gia là gia tộc có lịch sử trăm năm, mối quan hệ dòng họ rất lằng nhằng phức tạp. Một người không có năng lực sớm muộn cũng sẽ bị lật đổ. Nếu Tề Mặc đã thích cô thì làm tình nhân của hắn là được rồi, ít nhất cả đời này cô sẽ sống an nhàn.

Chỉ không ngờ tính cách của Ly Tâm ngoại nhu nội cương, mà Tề Mặc hiển nhiên không thể thấy cô thiếu khả năng. Một khi xác định để cô ở bên cạnh thì phải danh chính ngôn thuận, biến cô hoàn toàn thành của hắn, đây đúng là phong cách của Tề Mặc. Giao Văn khẽ lắc đầu, hóa ra Tề Mặc đã suy nghĩ đâu vào đấy cả rồi, hắn nghĩ thay cho Ly Tâm như vậy, xem ra trái tim hắn đã thực sự thuộc về cô. Bên cạnh chim ưng không thể là chim hoàng oanh, vậy thì chỉ có cách chặt đi đôi cánh của chim hoàng oanh, cho nó đôi cánh của chim ưng.

"Vâng". Mắt Ly Tâm sáng rực, cô hiểu Tề Mặc cần gì, lo lắng điều gì. Tuy Tề Mặc chưa bao giờ biểu lộ ra bên ngoài nhưng cô biết rõ, cô sẽ làm thật tốt.

"Được rồi, được rồi, bàn luận cả buổi sáng, đói bụng quá. Tề, tôi sẽ kiện anh tội ngược đãi". Giao Văn liếc thấy hai người nhìn nhau chăm chú, đột nhiên kêu lên, phá vỡ không khí thân mật giữa họ.

Tề Mặc liền ngoảnh đầu lạnh lùng nhìn anh ta, Giao Văn nhún vai, gương mặt tỏ ra vô tội.

Nghe Giao Văn kêu đói bụng, Ly Tâm lập tức cảm thấy bụng cô có biểu tình đòi ăn. Ly Tâm đột nhiên nhớ ra điều gì, vội vàng đứng dậy nói: "Để em đi gọi". Nói xong cô liền chạy ra ngoài, để lại Tề Mặc nhăn mặt nhíu mày.

Ly Tâm chạy tới căn phòng bên cạnh phòng cô và Tề Mặc trong tòa nhà chính. Cô vừa mở cửa, bắt gặp Phong Vân William đang ngồi bó gối cạnh chân giường. Thấy Ly Tâm xuất hiện, Phong Vân William liền lồm cồm bò dậy lao vào lòng cô, nước mắt chảy dài trên gò má cậu bé.

Ly Tâm vội nói: “Đừng khóc, khóc gì chứ, nam tử hán chảy máu chứ không rơi lệ, đừng khóc nữa”. Vừa nói, cô vừa lau nước mắt trên mặt Phong Vân William và vỗ lưng an ủi cậu bé. Sau khi về đến nước Mỹ, nghỉ ngơi một đêm, mới sáng sớm cô đã bị lôi đến phòng hội nghị của tòa nhà chính nên nhất thời quên mất cậu bé.

Nghe Ly Tâm nói vậy, Phong Vân William liền ôm chặt eo Ly Tâm, cắn môi cố không để nước mắt chảy xuống. Bộ dạng của cậu bé vô cùng đáng thương và ngoan ngoãn khiến người khác không khỏi mủi lòng.

Ly Tâm lắc đầu, chưa kịp lên tiếng thì nghe bụng Phong Vân William kêu lục bục, cậu bé hơi đỏ mặt, Ly Tâm mới chú ý đến sắc mặt trắng bệch của cậu bé. Cô liền cao giọng hỏi: “Em nhịn đói mấy ngày rồi?”.

Phong Vân William im lặng một lúc rồi giơ ba ngón tay. Ly Tâm thầm trách bản thân, kể từ lúc cô đưa cậu bé đi, một ngày một đêm qua cô không chăm sóc cậu bé. Ly Tâm kéo tay Phong Vân William: “Em tỉnh dậy bao lâu rồi? Tại sao không tìm người hầu?”. Cô đoán cậu bé đã thức giấc từ lâu vì bộ dáng cậu tương đối tỉnh táo.

Phong Vân William cúi đầu, khẽ lắc đầu, toàn thân cậu bé vẫn run rẩy. Ly Tâm lại thở dài vỗ lưng Phong Vân William. Cô nhất thời quên mất đây là nơi nào, đây là nhà chính của Tề gia, người ở đây đều rất cao ngạo. Cô đi theo Tề Mặc nên mới có kẻ hầu người hạ, bằng không bản thân cô cũng chẳng được ai nhòm ngó tới. Phong Vân William là con cháu của địch thủ, không giậu đổ bìm leo đã là tốt lắm rồi, nói gì đến hầu hạ.

Ly Tâm bất giác vuốt tóc Phong Vân William: “Tôi đã đưa em đến đây thì sẽ không bỏ mặc em, nếu không ban đầu tôi đã không

mua em. Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm". Vừa nói cô vừa dắt tay Phong Vân William đi ra ngoài.

"Ai cho em đưa nó tới nơi này?". Tề Mặc nhìn Ly Tâm nắm tay Phong Vân William, còn cậu bé thì nép sát vào người Ly Tâm, ánh mắt hắn liền tối sầm, hắn lạnh lùng nói.

"Em đưa cậu bé đến ăn cơm. Lão đại, đừng nói là anh tiết kiệm chút cơm đấy nhé?". Ly Tâm nhướn mày nhìn Tề Mặc. Hắn tức giận gì chứ? Thật chẳng hiểu ra làm sao, Tề gia thiếu tiền cơm sao?

Tề mặc lập tức đứng dậy đi hai bước đến chỗ Ly Tâm, hắn nhanh như xẹt điện giơ tay túm cổ Phong Vân William ném ra ngoài. Bên ngoài vang lên tiếng đồ vật rơi bịch xuống nền đất.

Ly Tâm vội quay người, thấy Phong Vân William nằm sõng soài trước cửa, cậu bé lập cập chuẩn bị đứng lên. Chân tay cậu bé rớm máu, toàn thân rất thảm hại. Ly Tâm nhíu mày nói: "Lão đại làm gì vậy? Nó vẫn chỉ là một đứa trẻ thôi mà". Nói rồi cô bước tới chỗ Phong Vân William.

Tề Mặc hừ một tiếng, túm tay Ly Tâm: "Ăn cơm". Hắn kéo Ly Tâm đi về phía bàn ăn ấn cô vào chỗ ngồi.

Ly Tâm đang định mở miệng, Giao Văn ngồi bên cạnh lên tiếng: "Nơi này không phải bất cứ ai cũng có thể vào, bàn ăn này không phải bất cứ người nào cũng có thể ngồi. Một tên oắt con không có tư cách vào đây".

Ly Tâm hơi sững người, cô quay đầu bắt gặp Phong Vân William đang đứng ở cửa nhìn cô sợ sệt. Bộ dạng của cậu bé muốn vào

nhưng không dám, muốn lui ra nhưng không biết đi đâu. Ly Tâm nhìu chặt lông mày, đây là quy tắc của Tề gia, thảo nào cô chỉ gặp mấy gương mặt quen thuộc ở tòa nhà chính. Ly Tâm không ngờ Tề Mặc lại có quy tắc như vậy, bây giờ Giao Văn và Tề Mặc đang chỉ bảo cho cô.

Ly Tâm im lặng một lúc rồi gật đầu: "Tôi biết rồi". Vừa nói cô vừa bắt đầu ăn cơm, lập tức lấy lại thần sắc bình thường. Giao Văn liếc Tề Mặc, khóe miệng anh ta nhếch lên.

Tề Mặc nhìn Ly Tâm, cảm nhận được ánh mắt của hắn, Ly Tâm ngẩng đầu mỉm cười với hắn rồi gắp món ăn cô thích nhất vào bát hắn. Cô nói nhỏ: "Em hiểu, em không tức giận".

"Em có tư cách gì tức giận?". Tề Mặc sa sầm mặt, cất giọng lạnh lùng rồi quay đi chỗ khác. Ly Tâm bất giác lắc đầu, người đàn ông này đúng là bá đạo.

"Anh bạn nhỏ, sắp chết đói đến nơi rồi phải không?". Ly Tâm kết thúc bữa cơm với tốc độ nhanh gấp đôi bình thường. Cô dặn dò người hầu chuẩn bị đồ ăn rồi kéo Phong Vân William trở về căn phòng vừa rồi cậu bé ở.

Phong Vân William vừa ra sức nhét thức ăn đầy mồm vừa lắc đầu, cười an ủi Ly Tâm.

Nhìn Phong Vân William ăn cơm, trong lòng Ly Tâm nhướn mày. Hào môn quả nhiên có quy tắc của hào môn, cô không đủ năng lực nên không thể nào phá bỏ quy tắc như Tề Mặc, đến mang một người đến ăn cơm cũng không được, làm cậu bé xinh đẹp này phải chịu đói thêm một lúc.

“A…a…”. Đang mải suy nghĩ, Ly Tâm bị tiếng kêu của Phong Vân William cắt ngang. Cô định thần, thấy cậu bé đã chén sạch đồ ăn trên bàn. Phong Vân William nhìn cô bằng ánh mắt lo lắng, tay cậu bé không ngừng làm động tác gì đó, trong đôi mắt trong sáng của cậu bé ngập tràn sự quan tâm.

Ly Tâm mỉm cười: “Em nên quan tâm đến bản thân, không cần phải lo lắng cho tôi. Còn nữa, tôi không biết thủ ngữ nên không hiểu em muốn nói gì”.

Phong Vân William xị mặt, cậu bé đi vòng qua bàn ăn đến bên Ly Tâm và ngồi lên đùi cô. Cậu bé ôm thắt lưng Ly Tâm và nở nụ cười ngọt ngào với cô. Vẻ kiên cường đó, nụ cười lấy lòng đó khiến cô nhíu mày.

Ly Tâm bế Phong Vân William đặt lên giường, cô nghiêm mặt nói với cậu bé: “Tôi không thích bế người khác, dù em là trẻ con cũng vậy. Còn nữa, nếu em không muốn cười thì đừng cười, em không cần lấy lòng tôi. Tôi sẽ không bỏ mặc em. Tôi đã nói rồi, tôi đã đưa em về đây thì sẽ chịu trách nhiệm chăm sóc em, em không cần tìm cách nịnh nọt tôi”. Phong Vân William ngẩn người, đôi mắt đẹp đẽ của cậu bé ngân ngấn nước.

“Không được khóc”. Ly Tâm lạnh lùng quát, khiến Phong Vân William sợ đến mức không dám chảy nước mắt.

Phong Vân William đờ ra trong giây lát rồi mấp máy môi: “Đây là cách sinh tồn mẹ dạy em”.

Ly Tâm hiểu ý Phong Vân William, cô lắc đầu ngồi xuống bên cạnh, lấy thuốc bôi thuốc lên vết thương của cậu bé: “Nước mắt của em đúng là rất đẹp, có thể khơi gợi lòng thương xót của con người

và khiến người ta muốn bảo vệ em. Nhưng em đừng quên nơi này là Tề gia, tất cả mọi người ở đây đều không tin vào nước mắt".

Ngừng một lát, Ly Tâm liếc Phong Vân William rồi bình tĩnh nói: "Anh bạn nhỏ, tôi biết sinh tồn ở gia tộc hắc đạo không phải là dễ dàng, em là con cháu dòng dõi chính thống sống ở bên ngoài, em yếu ớt nhỏ bé như vậy bao nhiêu năm em cũng vượt qua được. Bên trong có vấn đề gì, em không thể lừa người khác. Nếu không có chút thủ đoạn thì không thể sinh tồn, mà nước mắt và yếu thế chắc chắn không phải điều kiện sinh tồn trong hoàn cảnh của em".

Sau khi được nghe kể về quá khứ của Tề Mặc, Ly Tâm biết thế giới hắc đạo đen tối vô cùng. Một đứa trẻ là con riêng xinh đẹp và yếu ớt như Phong Vân William muốn bảo toàn mạng sống không thể thiếu thủ đoạn và tài trí. Đặc biệt, cậu bé lại là con cháu nhánh chính thống trong một gia tộc đông con nhiều cháu như gia tộc William. Cậu bé có thể sống đến ngày hôm nay, chắc chắn con người thật của cậu bé không như biểu hiện bề ngoài. Thuần khiết và trong sạch không thích hợp với hắc đạo.

Nghe Ly Tâm nói vậy, Phong Vân William bất giác chớp mắt nhìn Ly Tâm. Trong thần thái cậu bé đã không còn vẻ yếu ớt và đáng thương như vừa rồi, đôi mắt cậu bé toát ra vẻ bình tĩnh như không hề bất ngờ khi bị Ly Tâm lật tẩy, cậu ta không hề hoảng loạn hay sợ hãi, chỉ có sự trầm tĩnh vượt qua lứa tuổi của cậu ta.

Ly Tâm gật đầu: "Thế mới đúng, tôi tin con cháu dòng dõi chính thống của gia tộc William, cánh tay phải của Lam bang phải là người như vậy. Thông minh, cơ trí mới xứng với khí chất và ngoại hình của em".

Phong Vân William mỉm cười ngượng ngùng. Cậu ta ngẩng đầu mấp máy môi với Ly Tâm: “Tại sao chị lại nói cho tôi biết?”.

Phong Vân William cảm thấy hơi tò mò khi bị Ly Tâm vạch trần mặt nạ ngụy trang. Cậu ta không cảm thấy lạ khi cô có thể nhìn ra bộ mặt thật của cậu ta vì nơi này là Tề gia, gia tộc hàng đầu giới hắc đạo. Cậu ta biết không thể che giấu bọn họ, hôm nay khi đối mặt với Tề Mặc và Giao Văn, cậu ta biết bọn họ đã nhìn ra bộ mặt thật của cậu ta.

Nhưng bình thường khi xảy ra chuyện này, người khác không phải sẽ tương kế tựu kế để xem cậu ta giở trò gì hay sao. Tại sao Ly Tâm nói thẳng với cậu ta, về điểm này cậu không khỏi hiếu kỳ.

Ly Tâm dõi theo khẩu hình của Phong Vân William, cô cười cười: “Chẳng có nguyên nhân gì cả. Mỗi con người đều có mặt nạ và thủ đoạn riêng. Tôi chỉ không muốn nhìn thấy một cậu bé thông minh giả vờ yếu ớt. Tuy tôi không lợi hại bằng người khác nhưng cũng đừng sỉ nhục IQ của tôi như vậy”.

Phong Vân William bật cười: “Chị đúng là kém hơn người khác nhiều”.

Ly Tâm lườm Phong Vân William. Cậu bé nghiêng đầu nhìn Ly Tâm, môi mấp máy: “Vậy chị chuẩn bị xử lý tôi thế nào?”.

“Chuẩn bị gì cơ? Em nói tôi cần chuẩn bị gì?”. Ly Tâm hỏi lại.

Phong Vân William cười nói: “Tại sao chị lại mua tôi? Chắc không phải chị mở lòng từ bi hay vì tôi cũng là con riêng nên nể tình đấy chứ? Tôi muốn biết tôi có tác dụng gì?”.

Thấy ánh mắt vừa ngây thơ vừa châm biếm và những lời nói sắc bén của Phong Vân William, Ly Tâm giơ tay đập bốp một phát vào đầu cậu ta, tức giận trừng mắt với cậu ta, quát: "Em nghĩ nhiều quá đấy. Tôi chỉ thấy em xinh đẹp nên không muốn em bị hủy hoại. Em nghĩ em có tác dụng gì lớn sao? Người của gia tộc William dù ghê gớm đến mấy cũng bị Giao Văn tiêu diệt, ngay cả lão đại của em cũng không thoát khỏi, em có bản lĩnh gì gây sóng gió ở Tề gia? Em tưởng đây là đâu".

Lời nói của Ly Tâm không hề tỏ ra coi thường và khoa trương, cô chỉ nói ra một sự thật, Phong Vân William bất giác khẽ cười: "Xem ra số tôi gặp may".

"Em biết thì tốt rồi". Ly Tâm lườm Phong Vân William, gõ đầu cậu bé, cô đột nhiên nhấn mạnh: "Em đừng tính giở trò ở đây. Người của Tề gia tuy không phải là người tốt nhưng bọn họ đều rất ngạo mạn, nếu em không bày trò, bọn họ tự nhiên sẽ chẳng động đến em. Tôi không muốn một cậu bé đẹp đẽ như em bị hủy diệt. Em nhớ phải giữ chừng mực, đừng vượt qua khuôn khổ biết chưa?".

Phong Vân William nhìn chằm chằm Ly Tâm một lúc rồi đột nhiên mấp máy môi: "Tôi biết nguyên nhân tại sao chị được Tề lão đại yêu thương, trong khi những người khác không kính trọng chị".

Ly Tâm nhướn mày nhìn Phong Vân William, chờ đợi câu nói tiếp theo của cậu ta. Phong Vân William nói nhỏ: "Không ngờ Tề gia lại có một cô ngốc như chị, khâm phục, khâm phục".

"Em nói gì hả?". Ly Tâm không ngờ cậu ta nói câu này, cô liền tung nắm đấm về phía Phong Vân William. Phong Vân William phản ứng nhanh lộng mấy vòng trên giường, tránh được cú đấm của Ly Tâm, cô trợn mắt tức tối nhìn cậu ta.

Phong Vân William ngồi ở mép giường bên kia, cậu ta nhìn Ly Tâm rồi lắc đầu: “Chị có biết tại sao gọi là hắc đạo không? Đó là vì mọi việc diễn ra trong bóng tối, không thể lộ ra bên ngoài. Vậy mà chị hành sự kiểu quang minh chính đại. Sống ở nơi như nơi này, hành vi của chị đúng là tự sát”.

Quang minh chính đại? Lần đầu tiên có người dùng từ này với cô, Ly Tâm bất giác ngây người, cô làm việc quang minh chính đại ư? Đi ăn trộm cũng là quang minh chính đại?

“Trong giới hắc đạo, nhắc đến quang minh chính đại thì chính là kẻ ngốc. Chưa đạt đến vị trí như Tề lão đại hay Lam Tư lão đại, chị đừng bao giờ nhắc đền từ này. Hôm nay chị nói với tôi những điều đó, nếu bề ngoài tôi giả vờ ngoan ngoãn nghe lời nhưng đằng sau có những hành động trái ngược, liệu chị có biết được không? Tôi có thể sinh tồn ở gia tộc William, chị tưởng tôi sẽ sống an phận sao? Nói cho chị biết, cách bảo vệ bản thân tốt nhất chính là phản kích, chính là tạo thế lực cho bản thân”. Phong Vân William nhìn Ly Tâm một lúc rồi lắc đầu: “Nói với chị cũng chỉ tốn nước bọt thôi”.

Ly Tâm thấy Phong Vân William có bộ dạng thiếu niên nhưng lời nói vô cùng mưu lược và sắc bén, không hề phù hợp với ngoại hình của cậu ta. Thằng bé này đúng là thâm sâu khó lường.

Cô liền chau mày, tức giận hỏi: “Vậy tại sao em nói cho tôi biết?”.

Phong Vân William tựa người vào thành giường, nhìn Ly Tâm bằng ánh mắt coi thường: “Vì tôi cảm thấy chị đang sỉ nhục IQ của tôi”.

Ly Tâm trừng mắt với Phong Vân William. Cô đã sớm đoán ra cậu bé này không đơn giản, nhưng không ngờ quá đáng đến mức này. Cô liền lạnh lùng nói: "Vậy tôi không sỉ nhục nữa, tôi trực tiếp giải quyết cho xong". Vừa nói cô vừa rút khẩu súng chĩa thẳng vào Phong Vân William.

Phong Vân William lắc đầu, mấp máy môi: "Rõ ràng chị không muốn giết tôi, dọa nạt tôi làm gì chứ?".

Một câu trúng tâm tư của Ly Tâm, cô liền thay đổi sắc mặt, hừ một tiếng cất khẩu súng, đồng thời ngồi xuống giường. Nếu muốn giết cậu ta, cô đã không đưa nó về đây, thằng bé này tinh ý thật.

Thấy Ly Tâm nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, Phong Vân William gật đầu, mấp máy môi: "Như vậy mới đúng, không được bộc lộ tâm trạng là bước đầu tiên tiến đến vị trí nữ chủ nhân của Tề gia".

Ly Tâm nhíu mày hỏi: "Rốt cuộc em bao nhiều tuổi hả?".

Phong Vân William cười nhạt, ánh mắt cậu ta thâm trầm như đám Hồng Ưng chứ không phải ánh mắt của một đứa trẻ, cậu ta mở miệng: "Tề lão đại nắm quyền hành ở Tề gia năm mười tám tuổi, ở tuổi tôi như thế này cũng không phải chuyện kỳ lạ. Thân thế của chúng tôi đã định chúng tôi không thể đi con đường bằng phẳng. Muốn bảo toàn mạng sống, chỉ có thể trưởng thành".

Chương 107: Liên thủ

Ly Tâm không ngờ Phong Vân William lại nói những lời đó, cô ngây người trong giây lát rồi gật đầu: "Nhưng em vẫn còn là trẻ con".

Phong Vân William hơi sững người, tia sắc lạnh lướt qua mắt cậu ta: "Chị coi thường tôi?".

Trước bộ mặt đẹp đẽ như thiên thần nhưng đôi mắt tối tăm như địa ngục của Phong Vân William, Ly Tâm khẽ lắc đầu, cô giơ tay vuốt tóc Phong Vân William: "Tôi vẫn muốn nhắc lại câu đó, tôi đã đưa em về đây thì sẽ không bỏ mặc em. Nếu em muốn bảo toàn mạng sống thì phải từ bỏ những thứ từ trong cốt tủy của em. Em cũng biết không phải tôi dọa em".

Phong Vân William không né tránh động tác dịu dàng của Ly Tâm, cậu ta nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng. Làm sao cậu ta không biết, đây là Tề gia, tất cả mọi người đều đang chờ cậu ta mắc sai lầm để giải quyết cậu ta. Con cháu của kẻ thù tuyệt đối không thể cắm rễ sinh trưởng ở nơi này, tuy tuổi còn nhỏ nhưng bản thân cậu ta hiểu rõ hơn ai hết. Có lẽ chỉ cô gái trước mặt là người duy nhất đối xử tốt với cậu ta.

Thấy Phong Vân William không lên tiếng, Ly Tâm xoa đầu cậu ta nói ngắn gọn: "Cân nhắc nặng nhẹ". Nói xong cô đứng dậy đi ra ngoài.

Phong Vân William nằm xuống giường dõi theo bóng lưng Ly Tâm. Cậu ta hơi chau mày, cân nhắc nặng nhẹ là một lời nhắc nhở sắc bén và kín đáo, cô rất thông minh.

Mấy ngày sau đó, Tề gia không có bất cứ động tĩnh nào. Giao Văn đã quay về Italy giải quyết công việc của anh ta, còn đám Tề

Mặc và Hồng Ưng vẫn như bình thường, không có một động thái nào đặc biệt. Do không hiểu nội dung cuộc trò chuyện của mấy người đàn ông nên hằng ngày Ly Tâm đều đến phòng điều khiển, tìm kiếm và nghiên cứu mọi tài liệu. Cô biết cô phải học hỏi từ đầu, một tòa nhà lớn cũng bắt đầu từ nền móng. Tề Mặc thấy vậy cũng không nói gì, để mặc cô muốn làm gì thì làm.

Cầm tập tài liệu dày cộp trong tay, Ly Tâm cảm thấy hoa mắt chóng mặt, cô day nhẹ trán. Cô thật sự khó có thể tiêu hóa nổi tập tài liệu về lịch sử giới hắc đạo dày cộp này.

Phong Vân William, người luôn dính với cô như một cái đuôi nhìn quanh không thấy ai, liền thu lại vẻ yếu ớt đáng yêu, lườm Ly Tâm một cái: “Đi theo chị là sai lầm của tôi”.

Ly Tâm đang cắm mặt xuống đống tài liệu, cô hừ một tiếng: “Em đừng có…”. Còn chưa nói hết, cô lập tức ngẩng đầu nhìn Phong Vân William đang ngồi trên ghế sofa bên cạnh bằng vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên: “Em có thể nói chuyện?”.

Phong Vân William lật tập tài liệu trong tay, cất giọng lạnh lùng: “Tôi nói với chị là tôi bị câm bao giờ chưa?”.

Ly Tâm nhướn mày: “Thằng nhóc này giấu kỹ quá”. Đến tư liệu điều tra của Hồng Ưng cũng nói cậu ta bị câm, thế mà bây giờ lại có thể nói chuyện. Điều đó chứng tỏ cậu ta rất lợi hại mới có thể lọt qua mạng lưới tin tức của Tề gia.

Phong Vân William hừ một tiếng, tỏ thái độ coi thường câu nói của Ly Tâm. Ly Tâm cũng chẳng để ý, cô tiếp tục cúi xuống xem tài liệu: “Sao tự nhiên em cho tôi biết sự thật?”.

Thấy vẻ mặt của Ly Tâm không hề tỏ ra kinh ngạc, ngược lại vô cùng bình thản, cứ như cô dễ dàng chấp nhận việc cậu ta có thể nói chuyện, Phong Vân William trừng mặt với Ly Tâm: "Đồng loại phải thương lấy nhau, nếu chị bị tèo vì quá vô dụng, sẽ liên lụy đến tôi".

Quan sát Ly Tâm vài ngày, Phong Vân William thấy Ly Tâm thật sự coi cậu ta như trẻ con. Nếu đổi lại là người khác, cậu ta buộc phải đề phòng. Nhưng đối với Ly Tâm, cậu ta chỉ có thể nói cô rất thuần khiết, thuần khiết đến mức cậu ta muốn đánh người.

Ly Tâm rõ ràng là một con hồ ly lười biếng, đúng là chỉ có Tề Mặc mới nghĩ ra chuyện cải tạo cô thành chim ưng. Nếu không phải sinh mạng của cậu ta nằm trong tay Ly Tâm, cậu ta chắc chắn chẳng thèm để ý đến cô. Cô làm cậu ta tức chết đi được.

Không nghĩ đến thì thôi, càng nghĩ càng bực mình. Nếu gặp người khác, cậu ta có thể dễ dàng ứng phó. Nhưng gặp Ly Tâm, nói cô không thông minh cũng không đúng lắm, nói cô nghĩ không ra cô lại nghĩ ra, nói cô ngốc nghếch thì cô thông minh, nói cô thông minh thì cũng chẳng thấy thông minh ở điểm nào. Cô khiến cậu ta không chịu đựng nổi. Thấy Ly Tâm quay lưng về phía cậu ta, Phong Vân William liền lạnh lùng cầm quyển sách ném về phía cô.

Nghe tiếng gió xẹt qua, Ly Tâm liền nghiêng người né tránh sự tấn công của Phong Vân William, cô gắt lên: "Ngứa da lắm phải không?".

Phong Vân William nghiến răng trừng mắt với Ly Tâm: "Chị xem những thứ vớ vẩn đó có tác dụng gì? Rốt cuộc chị muốn làm nữ chủ nhân của Tề gia hay muốn làm thuộc hạ của Tề lão đại? Đầu óc chị để đi đâu vậy? Chị đúng là đồ óc heo, sao Tề lão đại lại chọn người như chị chứ?".

Ly Tâm sa sầm mặt, cô đứng dậy đi tới cấu véo Phong Vân William. Cậu ta trợn mắt nhìn lầm bầm: “Sao tôi có thể xui xẻo như vậy, tưởng rằng có cơ hội thoát thân, nào ngờ gặp phải người lắm chuyện như chị. Bây giờ chị hung dữ với tôi, tôi đánh chết chị”. Càng nói cậu ta càng tức giận, cuối cùng cậu ta vung tay đá chân vào người Ly Tâm.

Phong Vân William không biết rõ, Ly Tâm lại luyện được thân thủ né tránh nên chẳng mấy chốc cô đã đè Phong Vân William xuống ghế sofa. Cô giơ tay phát vào mông cậu ta mấy cái: “Tôi lắm chuyện phải không?? Nếu tôi không mua em, liệu em có thể sống đến ngày hôm nay? Em đúng là đồ không biết phân biệt phải trái”.

Phong Vân William bị đánh như trẻ con, cậu ta tức đến mức đỏ ửng mặt mũi. Cậu ta túm chặt cánh tay Ly Tâm, móng tay sắp bấm vào da cô nhưng không hiểu sao cậu ta đột ngột dừng lại rồi buông tay. Phong Vân William hét lên với Ly Tâm: “Nói vớ vẩn, tôi đã để bọn họ bắt tôi, tất nhiên sẽ có cách thoát thân, chị nghĩ tôi là đồ vô dụng sao?”. Vừa mắng cậu ta vừa trợn mắt nhìn Ly Tâm.

Ly Tâm hơi sững sờ, cô nhìn Phong Vân William: “Em cố ý?”.

Phong Vân William hừ một tiếng: “Nếu tôi không cố ý, kẻ ngốc như Phong Hành có thể bắt nổi tôi sao? Ông ta không có bản lĩnh đó”.

Ly Tâm buông người Phong Vân William và ngồi xuống ghế sofa. Phong Vân William ngồi dậy chỉnh lại quần áo. Phong thái của cậu ta rất tự tin và cao quý, không có vẻ gì là một người bị hại. Ly Tâm nhướn mày: “Người em sợ là Tề gia?”. Phong Vân William nói đúng, Ly Tâm không hề ngốc nghếch. Chỉ là không nhắc đến thì cô

không nghĩ tới, một khi nhắc đến, cô có phản ứng nhanh hơn bất cứ người nào.

Phong Vân William cất giọng lạnh lùng: “Ai mà không biết từ trước đến nay Tề gia luôn đuổi cùng giết tận. Nếu tôi không lộ diện trước mặt người của Tề gia, liệu tôi có thể thoát khỏi sự truy sát của bọn họ? Dù tôi có bản lĩnh đến mấy, một mình tôi cũng chẳng làm gì được”.

Cậu ta nhìn Ly Tâm bằng ánh mắt phẫn nộ: “Kết quả tự nhiên tôi bị túm về Tề gia, chị thử nói xem số tôi có đen đủi không?”.

Đối diện với vẻ mặt tức giận của Phong Vân William, Ly Tâm đột nhiên cảm thấy tâm trạng tốt hẳn, cô ngoài người véo mũi Phong Vân William, cười hi hi: “Bây giờ tốt rồi, tôi rất khoái, ha ha”. Cô không hề tỏ ra giận dữ hay áy náy mà có vẻ rất vui.

Phong Vân William đánh bay bàn tay bóp mũi cậu ta của Ly Tâm, cậu ta trừng mắt với cô và nghiến răng kèn kẹt: “Từ nay trở đi chị hãy lưu ý cho tôi. Tôi có ngày hôm nay hoàn toàn là do chị, sau này chị đừng có kéo tôi xuống bùn đấy”.

Ly Tâm cười hì hì với Phong Vân William, mặt cậu ta sưng lên như cái thớt. Lúc này cô mới phát hiện cậu ta có bộ dạng của một đứa trẻ. Cô cười nói” Em nói với tôi như vậy, không sợ tôi khai em ra à?”.

Phong Vân William nhìn cô bằng ánh mắt khinh thường: “Muốn chết thì chị cứ nói đi, tôi chẳng bận tâm. Tôi ở dưới kia đợi chị, xem chị có thể chịu đựng bao lâu?”.

Ly Tâm liền nói: “Em coi thường tôi?”.

Phong Vân William nói lạnh lùng: “Coi thường? Chị chẳng có gì đáng coi trọng cả”.

Ly Tâm bất giác nghiến răng, Phong Vân William dứ dứ nắm đấm về phía cô: “Nếu không phải thấy chị chết tôi cũng bị liên lụy, tôi thật sự không muốn bị trói buộc với chị một chút nào”.

Ở nơi này chỉ một mình Ly Tâm có thể bảo vệ sự an toàn của cậu ta. Ở một nơi toàn loài lang sói, chỉ một người duy nhất không hiểu quy tắc của hắc đạo nhưng lại được lão đại hắc đạo yêu thương là Ly Tâm có thể bảo vệ cậu ta. Ly Tâm càng yếu, cậu ta sẽ càng gặp nguy hiểm. Nếu không muốn đối mặt với nguy hiểm, muốn leo lên đầu người khác, không cần nhìn sắc mặt của người khác, cậu ta chỉ còn một cách là đưa Ly Tâm lên cao. Ô dù càng mạnh, cậu ta sẽ càng an toàn. Phong Vân William vốn đã sắp đặt đâu vào đấy, bảo đảm không xảy ra sơ suất, nhưng cuối cùng kết quả lại thành ra thế này. Mẹ kiếp, đúng là thông minh quá sẽ bị thông minh hại, đây là lần đầu tiên Phong Vân William chửi bậy, dù chỉ ở trong lòng.

“Đống giấy lộn đó không có tác dụng. Chị muốn làm nữ chủ nhân của Tề gia chứ không phải thuộc hạ của Tề lão đại, chị xem mấy thứ đó cũng vô dụng”. Phong Vân William nhanh chóng ổn định lại tâm trạng, đã đến nước này chỉ có thể đi tiếp. Phong Vân William ném tập tài liệu sang một bên, khoanh hai tay trước ngực lạnh lùng nhìn Ly Tâm

Thấy vẻ mặt nghiêm túc của Phong Vân William, Ly Tâm nhướn mày: “Em nói đi”. Biết tiếp thu ý kiến là một trong những ưu điểm của cô.

Phong Vân William bày ra vẻ mặt "vẫn còn dạy dỗ được", cậu ta gật đầu: "Một nữ chủ nhân của gia tộc hắc đạo phải có tầm nhìn rộng, đứng trên đầu mọi người, giúp đỡ lão đại, bao quát toàn cục. Chị không cần đích thân tham gia sát phạt, chị cũng không cần so đo với đám Hồng Ưng xem ai trung thành và có công lao lớn hơn. Chị phải học cách dùng người chứ không phải cách người khác điều khiển chị".

Phong Vân William ngừng một vài giây rồi nói tiếp: "Chị tìm hiểu những thứ này không có một chút tác dụng gì hết. Chị cần tỏ rõ vị trí của chị, chị sẽ là phu nhân của Tề lão đại, giới hắc đạo dù hữu danh hay vô danh đều muốn lấy lòng chị, chị không dựa vào bọn họ mà bọn họ phải dựa dẫm chị. Vì vậy, chị chẳng cần thiết xem những thứ này, thế giới thay đổi mỗi ngày, chị có thể xem hết không?".

Từ miệng một đứa trẻ có một gương mặt thiên thần nói ra những lời như vậy, Ly Tâm cảm thấy toát mồ hôi lạnh. Phong Vân William càng nói mặt càng tối sầm. Nếu không phải thấy Ly Tâm đi sai hướng, cậu ta thật sự không muốn để lộ cho cô biết, cậu ta có thể nói chuyện.

Ly Tâm hơi sững sờ. Trước đây chưa từng có ai nói với cô điều này. Tổ chức ăn trộm không nói làm gì, còn ở Tề gia, Tề Mặc là người không giỏi ăn nói, đám Hồng Ưng và Giao Văn tuy ủng hộ cô nhưng chắc chắn không cho cô biết những điều này.

Nghe Phong Vân William nói vậy, Ly Tâm biết cô đã hoàn toàn sai lầm. Cô tưởng có năng lực ganh đua với đám Hồng Ưng là đủ, mọi người sẽ phục tùng cô. Cô không hề nhận thức đúng vị trí của mình, cô đâu có muốn đẩy Hồng Ưng xuống và tự mình lên chiếc ghế số một, cô cạnh tranh với Hồng Ưng có tác dụng gì chứ.

Ly Tâm trầm ngâm một lát rồi nhìn Phong Vân William: “Tôi không thể dùng được họ”. Dù Tề Mặc yêu thương cô đến mấy cô cũng không thể sai bảo được đám Hồng Ưng.

Phong Vân William cười nhạt: “Sao tôi có thể đi theo người như chị. Xét về năng lực, những kẻ khác không biết giỏi hơn chị gấp bao nhiêu lần. Về lòng trung thành, chị tuyệt đối không trung thành với Tề lão đại bằng bọn họ. Về đầu óc, chị toàn thông minh không đúng chỗ. Về thân thủ, chị chả ra sao cả. Tôi thật sự không hiểu Tề lão đại thích chị ở điểm nào?”.

Bị Phong Vân William chê bai một hồi, Ly Tâm chỉ nhướn mày, hình như câu nào cũng đúng, cô không biết nên nói gì.

Thấy Ly Tâm không lên tiếng, Phong Vân William tỏ ra tức giận: “Chị bỏ cuộc?”.

Ly Tâm lườm Phong Vân William: “Con mắt nào của em thấy tôi bỏ cuộc?”. Cô chỉ không phản bác những lời nhận xét chính xác mà thôi, ai dám nói cô bỏ cuộc?

Bắt gặp vẻ kiên quyết trong ánh mắt của Lâm, Phong Vân William biết vừa rồi cậu ta nhìn nhầm, cậu ta lạnh lùng hứ một tiếng: “Chị không thể dùng được cũng phải dùng. Có Tề lão đại chống lưng cho chị, chị sợ gì chứ? Được rồi, bây giờ không nói đến vấn đề đó nữa. Theo tình hình trước mắt, dù chị có muốn dùng bọn họ cũng chẳng dùng đến, tôi sẽ cho chị biết việc quan trọng nhất bây giờ. Những chuyện khác tạm thời chị có thể không nắm được nhưng cục diện hiện tại chị không thể không biết”.

“Lam Bang”. Ly Tâm nói ngay, việc quan trọng nhất bây giờ chỉ có Lam Bang.

Phong Vân William hừ một tiếng: “Chị nghe cho rõ nhé, tôi chỉ nói một lần, chị muốn hỏi gì thì hỏi đi”. Vừa nói cậu ta vừa đưa mấy trang tài liệu liên quan đến Lam Bang cho Ly Tâm.

Ly Tâm cũng dứt khoát, cô không hề cảm thấy có gì không ổn khi mình là người lớn hai mươi tuổi thỉnh giáo một cậu bé mười hai tuổi. Cô mở miệng nói thẳng: “Chị muốn biết tại sao cho đến bây giờ hai bên vẫn không có động thái gì khác biệt? Tề gia và Lam bang đã trở mặt, tại sao không có động tĩnh nào khác ngoài việc tiêu diệt gia tộc William?”.

Khóe miệng Phong Vân William co giật, cậu ta trừng mắt với Ly Tâm. Ly Tâm đáp trả bằng ánh mắt lạnh lùng. Cậu ta nói cô vô dụng cũng được, về điểm này cô nghĩ mãi không thông.

“Tại sao không có động tĩnh ư? Chị có biết Tề gia và Lam Bang chiếm bao nhiêu lực lượng trong giới hắc đạo không? Cả hai đều là gia tộc có bề dày lịch sử cả trăm năm, cả hai đều xuất thân là nhà xản xuất vũ khí, lũng đoạn giới hắc đạo đến mức khó có thể tưởng tượng nổi. Bất cứ một động thái nào cũng sẽ liên quan đến vô số người, thậm chí chính phủ nhiều nước. Nếu không có sự chuẩn bị chu toàn nhất, ai dám động thủ chứ?”. Phong Vân William lạnh nhạt đáp.

Nghe Phong Vân William nói vậy, Ly Tâm bất giác nhíu mày, mới chợt hiểu ra, thảo nào gần đây thị trường cổ phiếu không ngừng biến động, chỉ số kinh tế lên xuống thất thường. Cô thầm nhớ trong đầu khi nghe Hoàng Ưng báo cáo, nhưng cô không hiểu điều này có liên quan gì đến Tề gia và Lam Bang, hai nhà có chơi cổ phiếu đâu? Bây giờ cô mới hiểu chút chút.

Phong Vân William nói tiếp: “Không nhắc đến chuyện khác, chỉ nói riêng vụ Văn lão đại hủy diệt gia tộc William chúng tôi, khiến cục diện hiện tại hết sức hỗn loạn không dễ giải quyết. Gia tộc William là cánh tay phải của Lam Bang, dưới nó còn có một đống gia tộc dây mơ rễ má.

Những gia tộc hắc đạo như Tề gia, Lam Bang và William đã phát triển đến đỉnh điểm, phía dưới tồn tại vô số phân nhánh. Một khi điểm cao nhất bị chặt đứt, có thể hình dung ra bên dưới hỗn loạn đến mức nào.

Chỉ một gia tộc William đã hỗn loạn như vậy, nếu một trong hai gia tộc Tề gia hoặc Lam bang sụp đổ, chỉ e là thế giới đại loạn. Không có chúa tể rừng xanh trấn áp, động vật trong rừng sẽ trở nên điên cuồng. Đây chính là nguyên nhân tại sao Tề lão đại và Lam lão đại dù giương cung nhưng không bắn tên”.

Phong Vân William nói một hơi đến đây, Ly Tâm bất giác tựa người vào thành ghế sofa, vẻ mặt cô đầy nghi hoặc: “Nói như em, cả hai gia tộc không thể bị lật đổ, thế thì tại sao…”.

Ly Tâm chưa nói hết câu, Phong Vân William lập tức hiểu ý cô, cậu ta cắt ngang lời cô: “Một núi không thể có hai con hổ. Ai mà không muốn xưng vương, không muốn đại loạn cũng được, chuẩn bị đầy đủ sau đó một miếng nuốt trôi, vậy thì sẽ không có loạn lạc gì hết. Chỉ sợ kết quả hai bên đều bị tổn hại, vậy thì thế giới này sẽ tiến hành phân chia lại trật tự”.

Ly Tâm trầm mặc hồi lâu, cô gõ ngón tay lên ghế sofa. Phong Vân William gật đầu: “Đây chính là cục diện của giới hắc đạo. Chị hãy nhớ kỹ, chị đứng ở đỉnh cao nhất có nghĩa chị không cần xông lên giết địch mà cần bày mưu tính kế ở phía sau”.

Ly Tâm nhìn Phong Vân William một lúc, mỉm cười: “Phải biết dùng người”.

Phong Vân William nhếch mép nở nụ cười tươi rói, cậu ta gật đầu: “Đúng, chị không cần chuyện gì cũng nhúng tay, chị chỉ… Chị có ý gì vậy?” Phong Vân William đột nhiên sa sầm mặt trừng mắt nhìn Ly Tâm. Một đứa trẻ mới tí tuổi bày ra bộ mặt thâm trầm trông rất chi là khôi hài, có thể trong mắt người khác cậu ta rất đáng sợ, nhưng Ly Tâm chỉ thấy buồn cười.

Ly Tâm đè Phong Vân William xuống, cười ha ha: “Có quân sư không dùng thì thật là lãng phí”.

“Chị buông tôi ra”. Phong Vân William tức giận hét lên.

Phong Vân William còn tưởng Ly Tâm tiếp tục bắt nạt cậu ta nhưng không ngờ Ly Tâm lập tức ngồi thẳng dậy dựa vào thành ghế sofa. Ánh mắt nhìn cậu ta sáng rực như nhìn con mồi, Phong Vân William nhướn mày, đối mắt với Ly Tâm: “Nếu tôi đồng ý, chị có dám dùng tôi không?”.

Cậu ta là người của gia tộc William, nếu Ly Tâm dùng cậu ta làm trợ thủ của cô, vậy thì cậu ta có thể kết luận Ly Tâm hoặc là ngu xuẩn đến đỉnh điểm, hoặc là ngông cuồng đến đỉnh điểm. Nếu là Tề Mặc, cậu ta tin chắc hắn thuộc vế sau. Còn đổi lại là Ly Tâm, cậu ta quyết định tin cô thuộc hạng người ở vế trước.

Ly Tâm nhìn thẳng vào mắt Phong Vân William, mỉm cười: “Nếu em không muốn giúp tôi thì việc gì phải nói với tôi nhiều như vậy?”.

Nhìn đôi mắt không chút biến đổi của Phong Vân William, Ly Tâm cười nói: “Người thông minh tự nhiên muốn có thứ tốt nhất cho bản thân. Sau này dựa cả vào em đấy”. Nói xong cô đứng dậy đi ra ngoài. Phong Vân William dõi theo bóng lưng Ly Tâm, cậu ta cảm thấy hơi thú vị.

“Đúng rồi anh bạn nhỏ, tôi không thích bộ dạng già dặn của em, nghiêm túc quá, tôi vẫn thích thiên thần kia hơn”. Lời vừa dứt bóng Ly Tâm cũng biến mất ngoài cửa.

Phong Vân William sầm mặt, cậu ta nghiến răng nhìn theo bóng lưng Ly Tâm, cậu ta chính đốn lại quần áo, từ từ nở nụ cười yếu ớt đáng yêu rồi đi theo Ly Tâm.

Đến tối, khi Tề Mặc về phòng ngủ, Ly Tâm đã nằm trên giường ngủ say từ lâu, hoàn toàn không giống bộ dạng tích cực của mấy ngày trước. Hắn chau mày ngồi xuống giường, vỗ nhẹ lên tấm chăn.

Đã thành thói quen, cảm giác có người ở bên cạnh, cô liền cuộn chăn nhường chỗ nằm cho Tề Mặc rồi giơ tay ôm hắn. Cử chỉ này đã được huấn luyện thành phản xạ có điều kiện, dù cô đang trong giấc mộng đẹp.

Tề Mặc liền thò tay kéo Ly Tâm ra khỏi chăn và cất giọng trầm trầm: “Em đã làm xong việc của mình rồi à?”.

Cảm giác hơi lạnh thổi bên tai, một giọng nói mang theo khí lạnh xộc tới, Ly Tâm bất giác rụt cổ. Bây giờ là mùa hè, đâu có lạnh như vậy, cô cũng không mở điều hòa xuống dưới không độ, tại sao lại có gió lạnh Siberia thổi tới, Ly Tâm mơ mơ màng màng lùi về phía sau.

Thấy Ly Tâm không tỉnh lại, Tề Mặc liền kéo đầu Ly Tâm lại gần. Hắn giơ tay chặn mũi cô và cúi xuống phủ miệng lên đôi môi như cánh hoa anh đào của cô.

“Lão đại, anh làm gì vậy?” Ly Tâm bừng tỉnh vì ngạt thở. Cô đẩy mạnh Tề Mặc ra rồi hít lấy hít để. Cô đã bị hắn làm vậy vài lần, không biết Tề Mặc nghĩ gì, hắn nói không để cô bị thương nên bây giờ hắn không đánh cô nữa. Hắn khoái dùng phương pháp này gọi cô thức giấc. Ly Tâm ngược lại thà bị hắn phát vào mông cô như trước kia hơn bị hôn đến ngạt thở, không đau mà vẫn dậy được.

“Em đã làm xong việc chưa?” Thấy Ly Tâm tỉnh hẳn, Tề Mặc cất giọng lạnh lùng, hắn giữ gáy Ly Tâm để cô đối diện hắn.

Ly Tâm thấy vẻ giận dữ trong mắt hắn, liền vội gật đầu: “Em xong rồi”.

Tề Mặc nhíu mày, từ người hắn lập tức tỏa ra nộ khí. Ly Tâm vội ôm chặt Tề Mặc, ngả đầu lên vai hắn dụi dụi: “Đừng giân mà, em biết em đang làm gì, không phải em làm qua loa lấy lệ, chỉ là em đã tìm được một trợ thủ”.

Nghe Ly Tâm nói vậy, Tề Mặc hừ một tiếng, cúi xuống chăm chú nhìn vào mắt cô mà không lên tiếng. Ly Tâm biết Tề Mặc đang đợi cô mở miệng.

Ly Tâm liền nở nụ cười ngọt ngào, cô ngồi trong lòng Tề Mặc nhìn hắn nói: “Em không biết anh để cho em một người hữu dụng như vậy. Lão đại, cảm ơn anh”. Vừa nói cô vừa hôn nhẹ lên cằm Tề Mặc. Hết cách rồi, chiều cao của cô chỉ đến đó thôi.

Nộ khí quanh người Tề Mặc dần tan biến, hắn trầm giọng nói: "Phong Vân William đúng là một thằng nhóc không tồi, nó có thể che giấu bao nhiêu năm, có thể dùng được".

Tề Mặc là ai chứ? Hắn chỉ cần liếc qua là có thể nhìn thấu thật giả của một con người. Từ lúc ở phòng VIP, hắn đã biết Phong Vân William không yếu ớt như vẻ bên ngoài. Dù Phong Vân William che giấu giỏi đến mức nào nhưng cũng vẫn chỉ là một cậu bé mười hai tuổi nên không thể lừa nổi hắn. Nhưng đám Hồng Ưng Bạch Ưng không nhìn ra bộ mặt thật của thằng bé, chứng tỏ nó khá lợi hại.

Ly Tâm biết Tề Mặc nhìn người rất chuẩn. Người như Tề Mặc không có lý nào không nhận ra bộ mặt thật của Phong Vân William. Hắn gây áp lực vô hình cho cậu bé, Phong Vân William cũng cảm nhận được điều đó nên mới chủ động mở miệng. Hắn làm như vậy ngoài mục đích giao Phong Vân William cho Ly Tâm dùng, Ly Tâm nghĩ không ra hắn có ý đồ gì khác.

Người của Tề gia coi Tề Mặc là ông trời, là thần thánh từ lâu, không một ai dám giúp đỡ Ly Tâm. Nhưng Phong Vân William thì khác, hắn tạo áp lực cho cậu ta, muốn bảo toàn mạng sống thì phải tranh giành, chỉ khi Ly Tâm sống tốt cậu ta mới được yên ổn. Ngoài thân thủ và sức mạnh, bản lĩnh điều khiển người khác của Tề Mặc cũng xuất sắc hơn người, bằng không đám Hồng Ưng đã chẳng trung thành với hắn như vậy.

Ly Tâm cười tựa vào ngực Tề Mặc: "Lão đại, sao anh nhìn ra thằng bé đó có bản lĩnh?". Cô biết Tề Mặc nhận ra nhưng không rõ nguyên nhân tại sao.

Tề Mặc ôm eo Ly Tâm, cất giọng bình thản: "Móng tay nó có chứa độc tố số mười ba, đầu ngón trỏ có vết chai. Hơn nữa nó quá

thông minh, sống trong giới hắc đạo, có ánh mắt thuần khiết đúng là một trò khôi hài, yếu đuối như vậy mà nhiều năm không chết, tôi có lý do tin chắc thông tin về nó ở bên ngoài đều sai".

Ly Tâm hơi nhíu mày, cô không hề phát hiện trên người thằng bé có độc tố. Độc tố số mười ba không màu không mùi, vậy mà Tề Mặc cũng nhận ra, đến Lập Hộ còn không phát hiện ra. Ly Tâm không khỏi cảm thán thay Phong Vân William, chắc cậu ta không ngờ Tề Mặc xuất hiện ở nơi đó. Nếu Phong Vân William biết Tề Mặc có mặt tại buổi bán đấu giá, có lẽ cậu ta cũng không bày ra bộ dạng như vậy.

"Hãy dùng cho tốt. Nó có năng lực giúp đỡ em". Tề Mặc đưa tay vuốt tóc Ly Tâm, Ly Tâm nhìn hắn chăm chú.

Thấy Ly Tâm nhìn mình, Tề Mặc ôm chặt eo cô, chậm rãi nói: "Chỉ có người trong hắc đạo mới hiểu quy tắc và trình tự thao tác của hắc đạo. Gia tộc William không nhỏ, còn nhỏ như vậy mà lại có thể lừa được cả đám Hồng Ưng. Nó đủ bản lĩnh giúp em. Tuy nhiên, dùng tốt sẽ thắng, dùng không tốt sẽ thua, tôi không muốn một ngày nào đó sẽ phải giết nó".

Ly Tâm gật đầu: "Em sẽ thận trọng, anh không cần lo lắng".

Ly Tâm biết không phải Tề Mặc không muốn giết Phong Vân William, mà là không muốn ảnh hưởng đến cô, cô liền ôm chặt Tề Mặc. Người đàn ông này không nói gì, chỉ biết thể hiện bằng hành động, từ một người bá đạo, không coi ai ra gì, trở thành một người nghĩ cho cô như bây giờ, chỉ riêng điều đó cũng xứng đáng để cô liều mình tranh giành vì hắn.

Cảm nhận được vòng tay của Ly Tâm, Tề Mặc nở nụ cười nhàn nhạt, hắn trầm giọng: "Đừng làm tôi thất vọng".

Ly Tâm gật đầu lia lịa, kéo Tề Mặc nằm xuống giường. Dưới ánh trăng sáng, hai thân hình ôm chặt lấy nhau khiến không khí lạnh lẽo trở nên ấm áp.

Chương 108: Lời mời

Thời gian trôi qua từng ngày, động thái của hai gia tộc mỗi lúc một lớn, giao tranh ngày càng rõ ràng, sự ảnh hưởng ngày một rộng. Cục diện đối đầu khiến thế giới không ngừng biến động, hỗn loạn bắt đầu hình thành.

Thị trường cổ phiếu biến động với tốc độ chóng mặt, buổi sáng còn tăng lên mấy trăm điểm, đến chiều đã rớt xuống đáy vực. Chỉ số không ngừng nhảy lên nhảy xuống khiến thị trường cổ phiếu sốt xình xịch. Tuy người dân thường không biết đến sự tranh chấp trong giới hắc đạo nhưng chỉ riêng thị trường cổ phiếu không ổn định cũng đủ khiến tất cả mọi người lo lắng bất an.

Chỉ số kinh tế không ngừng tuột dốc, mậu dịch xuất nhập khẩu của các nước bắt đầu tăng thuế quan, hoặc là ngừng cung ứng. Giá dầu thô tăng đột biến, vật giá tăng lên, lạm phát bùng nổ. Tất cả những điều này khiến lòng người không khỏi nơm nớp lo sợ.

Chốc chốc lại có nơi này bị nổ tung, nơi kia bị đốt cháy. Do tin tức bị phong tỏa nên người bình thường không nắm được tình hình, chỉ có giới hắc đạo hiểu rõ, thần tiên đánh nhau, người phàm gặp nạn.

Do hai nhà đều có rất nhiều gia tộc trực thuộc, mối quan hệ dây mơ rễ má phức tạp vô cùng nên khi chính thức đối địch, các mối quan hệ ở bên dưới càng trở nên hỗn loạn. Cả giới hắc đạo điên cuồng, hai vị lão đại đứng đầu đối địch, người ở bên dưới sợ không theo kịp nên vội ra tay trước. Vì vậy Tề gia và Lam Bang vẫn chưa dùng bao nhiêu thủ đoạn, các thế lực ở bên dưới đã loạn như cào cào. Hôm nay tôi diệt anh, ngày mai anh hủy tôi, ai là kẻ địch, ai là đồng minh đều không thể phân biệt rõ.

Có người muốn đứng ngoài nhưng lại bị cơn lốc lớn này cuốn vào vòng xoáy, có kẻ muốn quan sát tình hình nhưng không đủ thế lực để chờ đợi và quan sát, có người muốn điều đình nhưng ý nghĩ đó chỉ lướt qua đầu họ rồi không dám nghĩ tiếp nữa, hai đại gia lớn nhất trong giới hắc đạo đối đầu, ai dám nói gì, ai có khả năng nói gì.

Gió lớn nổi lên, mây đen cuồn cuộn, cả thế giới đang có biến động lớn. Hai nhà sản xuất vũ khí đối đầu làm cả thế giới xáo trộn, mặc dù người dân bình thường không hề cảm nhân được điều đó.

“Hôm qua Tề gia đã xóa sổ một đường dây ma túy của Lam Bang, đại khái cắt đứt bảy phần trăm nguồn lợi nhuận kinh tế của bọn họ”. Tại Tề gia, Phong Vân William ngồi trên ghế sofa khoanh hai tay trước ngực. Cậu bé có gương mặt trong sáng đáng yêu nhưng từ miệng thốt ra những lời vô cùng khủng khiếp.

Ly Tâm gật đầu: “Nhưng Tề gia cũng bị thiệt hại một đường dây mua bán vũ khí. Hai nhà coi như huề nhau”.

Phong Vân William lắc đầu: “Không thể tính như chị. Thiệt hại một đường dây vũ khí tuy lớn, nhưng chỉ cần sản xuất bù lại là được. Còn việc kinh doanh ma túy của Lam Bang, tổn thất không chỉ là

tiền mà phạm vi liên quan rất rộng, bên Đông Nam Á bây giờ loạn hết rồi".

Ly Tâm tiếp lời: "Lam Bang làm ăn tạp nham quá, vì vậy thiệt hại cũng lớn như phạm vi hoạt động".

Phong Vân William ừm một tiếng rồi nói tiếp: "Chị có thể nhìn ra điểm này, không tồi. Tuy hai gia tộc đều là nhà sản xuất vũ khí, nhưng Lam Bang còn kiêm thêm nhiều lĩnh vực khác. Nhìn bề ngoài, thế lực của Lam Bang có vẻ lớn hơn Tề gia. Nhưng nếu bị động chạm, Lam Bang dễ sụp đổ hơn. Tôi nghĩ đây là lý do tại sao Tề lão đại chỉ tập trung sản xuất vũ khí, những thứ khác chẳng thèm bận tâm. Một nghề cho chín còn hơn chín nghề, đó mới là vương đạo".

Phong Vân William nói rất có lý, Ly Tâm ngồi xuống bên cạnh cậu ta, cô ôm chiếc gối tựa chau mày hỏi: "Hai nhà thật ra chưa thiệt hại nhiều lắm, nhưng tôi không ngờ bên ngoài bị ảnh hưởng lớn đến mức này".

Bây giờ Tề gia bề ngoài vẫn bình thường như không có chuyện gì xảy ra. Nhưng từ những người liên tục ra vào Tề gia, có thể thấy cục diện tương đối nghiêm trọng.

Tề Mặc mỗi ngày đều ở Tề gia, không có hành động gì khác thường, nhưng chính khách các nước không ngừng gọi điện thoại liên lạc, trao đổi thông tin, cộng với gương mặt ngày một lạnh lùng của Hồng Ưng và Bạch Ưng, Ly Tâm cũng có thể đoán sự việc không đơn giản.

Phong Vân William tựa người vào thành ghế, cậu bé nở nụ cười nhàn nhạt: "Từ hôm bắt đầu động thủ đã biết có ngày hôm nay, chị

sợ à?”.

Ly Tâm lắc đầu: “Tôi không sợ, mà chỉ cảm thấy sự việc ảnh hưởng đến nhiều người quá”.

Thấy Ly Tâm nhăn mày, thần sắc có chút không nhẫn tâm, Phong Vân William bất giác nhướn mày, hiếm khi cậu ta nói bằng một giọng điệu không châm chích hay cười nhạo: “Bây giờ mới bắt đầu, mới chỉ động đến một góc nhỏ của núi băng. Đến khi hai bên đối đầu toạn diện, tôi đã từng nói thế giới này sẽ được phân chia lại”.

Ly Tâm không tiếp lời, sau khi biết thế lực của hai gia tộc cô mới hiểu, vụ này không đơn giản là cuộc đối đầu của hai gia tộc hào môn hắc đạo như cô tưởng mà sự ảnh hưởng của nó lan ra toàn thế giới. Dầu lửa, vũ khí, hắc đạo hàng đầu đều không phải trò đùa, vậy mà cuộc đua tranh này liên quan đến cả ba thứ đó, có thể tưởng tượng phạm vi ảnh hưởng lớn đến mức nào.

Ly Tâm thở dài: “Nếu chỉ là đua tranh về thế lực thì tôi thấy chẳng là gì, cũng lắm ai có bản lĩnh người đó thắng cuộc. Bây giờ dính dáng đến nhiều người như vậy, tôi chẳng còn ham muốn thắng lợi nữa”.

Phong Vân William cười nhạt: “Đã đến nước này rồi còn muốn quay đầu, chị nghĩ có thể sao?”

Ly Tâm lắc đầu: “Tôi chưa từng nghĩ sẽ quay đầu, mà bây giờ cũng chẳng quay lại được nữa”.

Nghe Ly Tâm nói vậy, Phong Vân William lạnh nhạt nói: “Đây chính là hiện thực, nếu không thể tiêu diệt Lam Bang, cục diện sẽ

càng tồi tệ hơn. Vì vậy phải xem thế lực của ai lớn hơn, thủ đoạn của ai lợi hại hơn".

Hậu quả nghiêm trọng như ngày hôm nay, Tề Mặc và Lam Tư đã định liệu được từ lâu. Vì vậy Lam Tư mới không chịu trở mặt công khai đối địch Tề Mặc, anh ta chỉ lặng lẽ tiến hành trong bóng tối, không để Tề Mặc bắt thóp. Nhưng trong vụ Kim tự tháp, Lam Bang đã quá hống hách. Bọn họ tưởng có thể chôn xác Tề Mặc ở trong đó. Chỉ cần Tề Mặc chết, Tề gia sẽ như rắn mất đầu và không thể đối chọi với Lam Bang. Vì vậy bọn họ mới bất chấp tất cả.

Nhưng bọn họ không ngờ Tề Mặc có thể thoát chết, đến lúc này nhân chứng vật chứng đầy đủ. Tề Mặc hoàn toàn chiếm thế thượng phong. Nếu không trở mặt sẽ rơi vào tình cảnh bị Tề Mặc đè đầu cưỡi cổ. Vì vậy Lam Tư mới trực tiếp trở mặt với Tề Mặc, cuối cùng dẫn đến cục diện ngày hôm nay.

Hai vị lão đại còn ngồi nguyên vị trí, thế lực của hai nhà vẫn còn mạnh. Bao nhiêu năm nay chưa từng có cuộc đối đầu trực diện một cách công khai như vậy, đây là lần đầu tiên lịch sử giới hắc đạo xuất hiện giao tranh quy mô lớn kiểu này.

"Nhóc này, tôi phát hiện hình như em chẳng bận tâm? Em không oán hận chút nào sao?". Ly Tâm đột nhiên mở miệng hỏi Phong Vân William.

Phong Vân William cáu kỉnh: "Đừng có gọi tôi là nhóc".

Ly Tâm mỉm cười nhìn Phong Vân William: "Nhóc?"

Phong Vân William càng sa sầm mặt, cậu ta trừng mắt với Ly Tâm một lúc, hừ một tiếng rồi bày ra bộ dạng người lớn không chấp nhặt trẻ con: "Tôi có gì đáng oán hận chứ? Hận Tề gia ư, chỉ là thắng làm vua thua làm giặc mà thôi. Tôi chẳng có tình cảm với gia tộc William. Người của Tề gia không tiêu diệt bọn họ, sớm muộn cũng có ngày tôi động thủ. Còn bận tâm hả? Tôi phải bận tâm gì chứ? Cục diện ngày hôm nay là kinh điển trăm năm khó gặp".

Ly Tâm lườm Phong Vân William. Xem ra nói chuyện tình cảm với người thuộc giới hắc đạo là sai lầm như kiểu "đàn gảy tai trâu". Tuy cô không phải là người dễ mủi lòng nhưng chứng kiến cục diện hỗn loạn, hai nhà còn chưa bị làm sao, bên dưới đã khói mù dày đặc, vô số người bị ảnh hưởng, bị liên lụy, cô không phải là kẻ nhẫn tâm, không thể thản nhiên tính toán, lạnh lùng ra tay, có phải cô quá nhân từ không.

"Bỏ hết tư tưởng đạo đức giả của chị đi. Bằng không, cả đời này chị sẽ chẳng đạt được nguyện vọng". Phong Vân William vô cùng tinh tường, Ly Tâm chỉ im lặng, cậu ta đã nhìn thấu suy nghĩ của cô.

Ly Tâm đưa mắt qua Phong Vân William, lãnh đạm nói: "Nếu không có tình cảm thì tôi cũng không có nguyện vọng đó".

Phong Vân William hơi sững sờ, cậu ta định nói tiếp nhưng thần sắc đột ngột thay đổi, cậu ta giơ tay ra hiệu, rồi lập tức đứng dậy bước đến bên cạnh Ly Tâm. Gương mặt cậu ta khôi phục vẻ yếu ớt ngây thơ, không nói gì nữa. Ly Tâm quay đầu, thấy Tề Mặc và đám Hồng Ưng đang đi vào.

Tề Mặc vừa đi vào, Ly Tâm liền đứng dậy kéo Tề Mặc xuống rồi nhẹ nhàng bóp vai hắn. Tề Mặc nhắm mắt tựa vào người Ly Tâm, hắn không mệt mỏi, chỉ là hắn rất thích cảm giác này.

Đám Hồng Ưng và Bạch Ưng coi như không nhìn thấy, ai nấy ngồi vào vị trí của mình. Hoàng Ưng đưa mắt qua Phong Vân William vừa cung kính vừa có chút bất an đứng bên cạnh, anh ta trầm giọng: "Ra ngoài".

Bị Hoàng Ưng quát, Phong Vân William giật mình sợ hãi, cậu ta đưa mắt về phía Ly Tâm. Thấy Ly Tâm gật đầu, cậu ta liền đi vòng qua rất xa qua đám Hồng Ưng và Hoàng Ưng ra ngoài cửa. Phong Vân William đứng ngoài cửa mở to mắt nhìn Ly Tâm, bộ dạng của cậu ta rất đáng thương.

Ly Tâm không thay đổi sắc mặt, cô đã quá quen với cảnh tượng vừa rồi. Đám Hồng Ưng mỗi khi có chuyện thương lượng với Tề Mặc đều đuổi Phong Vân William ra ngoài. Tuy không biết việc Phong Vân William đứng ngoài cửa và ở trong phòng có gì khác nhau nhưng Ly Tâm không nói gì về thái độ của đám Hoàng Ưng. Khi chưa leo lên vị trí nữ chủ nhân của Tề gia, cô không có tư cách ra lệnh cho bọn họ. Một khi không tâm phục khẩu phục, bọn hỏ tỏ ra lễ phép với cô cũng vô dụng. Đây chính là lời Phong Vân William nói.

"Lão đại, thân vương Hách Liên, giáo hoàng Joseph và bá tước Andy mời chúng ta tham dự đám cưới của con trai bọn họ ở tòa lâu đài trắng bên Italy. Lão đại, chúng ta có đi không ạ?". Thần sắc Hồng Ưng nghiêm nghị hơn mọi ngày.

Tề Mặc lạnh lùng hỏi: "Bao giờ?"

"Ba ngày sau, hôn lễ tương đối gấp gáp".

Tề Mặc không lên tiếng, chỉ nhắm mắt hưởng thụ sự xoa bóp của Ly Tâm. Hoàng Ưng ngồi ở bên cạnh nhướn mày nói: "Họ ra mặt làm người hòa giải đây mà, cả ba nhân vật lớn ra mặt cùng một lúc, phân lượng lớn thật".

Ly Tâm nghe vậy bất giác chớp mắt. Thân vương Hách Liên là người có thế lực lớn nhất ở Trung Đông hiện nay, ông ta có địa vị quan trọng trong giới dầu mỏ.

Giáo hoàng Joseph là giáo hoàng Vatican. Bề ngoài là giáo hoàng nhưng trên thực tế, ông ta là hoàng thân quốc thích chính tông, có thân phận vô cùng tôn quý ở châu Âu. Mạng lưới thế lực của ông ta hết sức rộng lớn. Bản thân ông ta không làm gì, nhưng ông ta có quan hệ rất tốt với các bên, vì vậy ông ta khá được coi trọng ở châu Âu.

Còn bá tước Andy xuất thân từ hoàng tộc Anh. Tuy ở Anh, hoàng tộc không tham chính nhưng bá tước Andy lại không phải là một nhân vật tầm thường, ông ta gây dựng được một thế lực lớn ở châu Mỹ, đồng thời có mối quan hệ hợp tác với Tề Mặc và Lam Tư, ông ta là một nhân vật không đơn giản.

Cùng một lúc xuất hiện nhiều nhân vật cỡ bự như vậy, xem ra động loạn khiến những người này không thể tiếp tục khoanh tay đứng nhìn.

Thấy Tề Mặc không có phản ứng, Bạch Ưng lên tiếng: "Bọn họ liên kết hôn nhân không phải là chuyện lớn, lão đại thích nể mặt thì nể, không nể thì thôi. Nhưng nghe nói bọn họ mời rất nhiều người, gồm các nhân vật tiếng tăm trong giới hắc đạo và nguyên thủ một số quốc gia, đa phần đã nhận lời tham gia. Lão đại, có cần cân nhắc không ạ?".

Về lý mà nói, cuộc liên kết hôn nhân của gia tộc hào môn, các nguyên thủ quốc gia và danh môn hắc đạo chưa chắc sẽ tham gia. Nhưng bây giờ bọn họ nhận lời mời, không nghĩ cũng có thể đoán ra nguyên do.

Tề Mặc từ từ mở mắt nghiêng đầu nhìn Ly Tâm: "Em có muốn đi không?'.

Nghe đám Bạch Ưng nói chuyện, Ly Tâm lập tức hiểu ra vấn đề. Chắc chắc Lam Tư cũng có tên trong danh sách khách mời. Ly Tâm hiểu tác phong và suy nghĩ của Tề Mặc, hắn thuộc trường phái cứng nhắc, không động đến hắn thì thôi, gây sự với hắn sau đó muốn bảo toàn lực lượng rút lui, chẳng có chuyện dễ dàng như vậy. Tề Mặc tuy mở miệng hỏi cô nhưng thực chất hắn không muốn đi.

Thế nhưng Ly Tâm muốn tham gia. Không tại sao cả, cô chỉ là không muốn chứng kiến thế giới ngày càng xuất hiện nhiều trẻ mồ côi. Mỗi khi nghe đám Hồng Ưng báo cáo, cô cảm thấy người lớn mất mạng không sao, vì con đường là do bọn họ tự chọn lựa. Nhưng trẻ em không được lựa chọn. Ly Tâm bỏ thời gian tìm hiểu các cô nhi viện, tình trạng trẻ em mồ côi tăng nhanh chóng đã chạm đến chỗ mềm yếu nhất trong trái tim Ly Tâm. Cô không muốn cục diện tiếp tục rơi vào tình thế không thể cứu vãn.

"Em muốn đi". Ly Tâm nhìn thẳng vào đôi mắt trầm tĩnh của Tề Mặc.

Tề Mặc hơi nhíu mày, chỉ nhìn Ly Tâm mà không lên tiếng. Ly Tâm vừa bóp vai Tề Mặc vừa nói nhỏ: "Làm người không nên tuyệt tình quá. Chúng ta đi chứng tỏ chúng ta có thành ý. Còn về kết quả

sau đó thế nào, không ai ép được anh, cũng không người nào có thể ảnh hưởng đến quyết định của anh đúng không?”

Tề Mặc chăm chú nhìn Ly Tâm trong giây lát rồi quay đầu nói với đám Hồng Ưng: “Đi chuẩn bị”.

Đám Hồng Ưng lập tức vâng dạ. Ý kiến của bọn họ cũng giống ý kiến của Ly Tâm, tham gia là tốt nhất, còn kết quả sau đó thế nào lại là chuyện khác.

Ba ngày trôi qua nhanh chóng, mọi nhân vật nổi tiếng trong giới hắc đạo đều tập trung về Italy. Chính phủ Italy tỏ ra vô cùng căng thẳng, thái độ của bọn họ còn thận trọng hơn bị tổ chức khủng bố tấn công.

Tề Mặc và Ly Tâm xuất hiện trên bầu trời Italya vào lúc chạng vạng tối. Đám cưới của hào môn hắc đạo thường tổ chức vào buổi tối, người như Tề Mặc có khí thế của lão đại hào môn, không ai có tư cách bắt hắn đến sớm chờ đợi.

Mặt trời như quả cầu lửa đang từ từ khuất bóng ở đường chân trời, bầu trời dần xẩm tối, Ly Tâm cúi đầu quan sát bên dưới, cô đột nhiên nói: “Nếu thả một quả bom xuống dưới kia, chắc chắn sẽ giết chết vô số ‘con kiến’”. Nói xong, cô bật cười phá vỡ không khí nghiêm túc.

Lập Hộ ngồi ở vị trí đối diện trừng mắt với Ly Tâm. Nhưng cô nói không sai, máy bay đã đến địa phận tòa lâu đài trắng. Ở đó toàn là nhân vật đầu sỏ, nếu thả một quả bom xuống, chắc cả thế giới sẽ sụp đổ.

“Đến rồi”. Bạch Ưng phụ trách lái máy bay vừa hạ cánh vừa cất giọng trầm trầm. Bên dưới là bãi đỗ máy bay tư nhân đã đầy ắp máy bay. Xem ra, khách mời về cơ bản đã đến đủ.

“Tề lão đại, cuối cùng anh cũng đã đến”. Một người đàn ông trùng niên diện Âu phục đuôi tôm đứng chờ sẵn trên bãi cỏ tươi cười bước tới nghênh đón.

Tề Mặc lạnh nhạt đáp: “Bá tước Andy”.

Bá tước Andy tươi cười nói: “Chúng tôi đang đợi Tề lão đại. Mời, Tề lão đãi đến là đám cưới được cử hành ngay. Mọi người đều ở bên trong chờ Tề lão đại”.

Tề Mặc nhướn mày ừm một tiếng rồi đi thẳng vào trong. Hồng Ưng ở bên cạnh mỉm cười: “Bá tước khách sáo quá, khách theo chủ, làm gì có đạo lý chủ đợi khách?”.

Bá tước Andy cười lớn: “Nếu là người khác, tất nhiên không cần đợi, nhưng nếu là Tề lão đại, chờ đợi cũng là chuyện nên làm. Tề lão đại, mời qua bên này”. Vừa nói ông ta vừa đi trước dẫn đường.

Bá tước Andy là chủ nhân của đám cưới mà lại đích thân chờ đón Tề Mặc, Ly Tâm hơi nhíu mày, đúng là quá nể mặt. Đồng thời càng chứng tỏ Tề gia có thế lực mạnh, một khi xung đột toàn diện, không biết cuối cùng mọi chuyện sẽ đi về đâu?

Chương 109: Hắc đạo tụ hội

Tòa lâu đài cổ màu trắng được xây dựng ở Italy từ hơn ba trăm năm trước. Ban đầu, đây là tài sản của một thân vương, nó là danh vật trong các danh vật nổi tiếng. Giáo hoàng Joseph chọn nơi này làm địa điểm tổ chức đám cưới, chứng tỏ đám cưới được tổ chức với quy cách cao nhất.

Lúc này, trời đã tối hẳn, từ tòa lâu đài cổ đến bãi đỗ máy bay không phải dùng thiết bị chiếu sáng hiện đại mà được chiếu sáng bởi những bó đuốc xếp thành hàng, mang phong vị La Mã thời trung cổ. Những người phục vụ cầm đuốc đều mặc trang phục thời trung cổ. Ánh lửa hắt lên người bọn họ, khiến bọn họ trông giống võ sĩ giác đấu.

"Tề lão đại". Giọng nói cung kính đồng loạt vang lên, tất cả phục vụ ở hai bên cúi người thi lễ.

Tề Mặc không dừng bước, chỉ lạnh lùng ừm một tiếng rồi đi thẳng về phía Tòa lâu đài trắng.

Tòa lâu đài trắng nổi bật trong đêm đen, ánh lửa chiếu sáng khắp mọi nơi, khiến tòa lâu đài vừa tỏa ra không khí trang nhã, quý phái vừa ngông cuồng, mạnh mẽ, tôn quý. Hai phong cách trái ngược này không loại trừ lẫn nhau mà hòa hợp một cách kỳ lạ.

Đi hết hàng người hầu nghênh đón là tới một chiếc cầu treo cổ, lúc này chiếc cầu được nâng lên cao.

Nhờ ánh lửa chiếu sáng, Ly Tâm nhìn thấy bên dưới cầu treo là một con sông nước chảy xiết, thấp thoáng có thể thấy đá ngầm ở bên dưới.

“Mở ra”. Bá tước Andy búng tay ba cái, cao giọng ra lệnh.

Ông ta vừa dứt lời, tiếng lịch kịch vang lên. Nghe tiếng bánh xe cũ kỹ từ từ chuyển động, phát ra tiếng ma sát chói tai, Ly Tâm nghĩ bụng cái cầu này sắp hỏng rồi.

Cầu treo nhanh chóng hạ xuống. Ánh lửa phát ra từ chiếc cầu treo khiến đêm tối trở nên vô cùng rực rỡ.

“Mời”. Bá tước Andy mỉm cười mời Tề Mặc, ông ta bước lên chiếc cầu treo trước tiên, Tề Mặc gật đầu rồi đi theo sau. Ly Tâm, Phong Vân William, Hồng Ưng, Bạch Ưng, Hoàng Ưng và Lập Hộ lần lượt đi lên cầu. Chỉ có Hắc Ưng ở lại nhà chính của Tề gia, không đi cùng đoàn người đến đây.

Tòa lâu đài quả thực rất cổ kính, từ ngoài vào trong đều thể hiện bàn tay tài hoa của các nghệ nhân từ ba trăm năm trước. Những tảng đá lạnh lẽo mang phong cách u ám khiến Ly Tâm tròn mắt.

Trước cửa có bức tượng hộ vệ La Mã cổ tạc bằng đá có hai cái đầu há miệng nhe răng nanh dài, trông hơi giống loài khuyển ở địa ngục. Ly Tâm bất giác nhìn chúng lâu hơn. Tòa lâu đài này có vẻ chính quy và khí thế hơn lâu đài của Giao Văn nhiều.

Bá tước Andy đưa Tề Mặc đi qua dãy hành lang dài, tới một cánh cửa màu vàng khá lớn. Người lính canh gác ở bên ngoài thấy đoàn người liền hô to: “Tề lão đại tới”. Mấy người lính canh hợp sức từ từ đẩy cánh cửa ra.

Nhìn vào bên trong, ngoài bốn chữ “lộng lẫy xa hoa”, Ly Tâm không nghĩ ra từ ngữ nào khác để hình dung. Đại sảnh có phong

cách La Mã cổ với những bức bích họa sống động, thể hiện hai cảm giác trái ngược là phóng khoáng và câu nệ, nhưng trên hết vẻ tôn quý và khí thế choáng ngợp được tòa lâu đài cổ ba trăm năm tuổi này thể hiện hết sức rõ ràng.

Đại sảnh rất ồn ào, những vị khách mời đến sớm túm năm tụm ba nói chuyện, bề ngoài thì ăn nói khách sáo, thực chất lại bất hòa. Dù là kẻ thù đối địch, hôm nay ai nấy gặp nhau cũng đều tươi cười. Hình như tất cả mọi người đều có phần lơ đãng. Khi cánh cửa lớn mở ra, tiếng ồn ào lập tức biến mất, người trong đại sảnh đều đưa mắt nhìn về cửa lớn.

©STENT: http://www.luv-ebook.com

Tề Mặc đứng ở cửa chậm rãi đảo mắt qua đám người trong đại sảnh, mọi người đều hơi cúi đầu. Lam Tư đang cầm ly rượu vang, cao ngạo ngồi một mình ở vị trí cao nhất. Nhìn thấy Tề Mặc, anh ta nâng ly rượu, khóe miệng nhếch lên một nụ cười tanh máu.

“Tề lão đại, lâu rồi không gặp. Hôm nay coi như anh nể mặt tôi”. Một trong những chủ nhân của bữa tiệc là giáo hoàng Joseph mặc trang phục giáo hoàng đầu đội vương miện đi tới. Ông ta hơn bảy mươi tuổi nhưng chiếc vương miện lấp lánh trên đầu khiến ông ta trông trẻ ra mười tuổi.

“Đúng vậy, Tề lão đại còn đứng đó làm gì? Mời Tề lão đại vào trong”. Thân vương Hách Liên đi tới vỗ nhẹ lên cánh tay Tề Mặc rồi làm động tác mời.

Tề Mặc nhìn thân vương Hách Liên và giáo hoàng Joseph, lãnh đạm nói: “Chúc mừng hai vị”.

“Được rồi, chúng ta cùng vui cả”. Giáo hoàng Joseph cười híp mắt, tránh đường cho Tề Mặc.

Tề Mặc gật đầu, uy nghiêm đi vào trong đại sảnh. Nơi hắn đi qua, những người trong giới hắc đạo đều nhường lối cho hắn. Có một số quen biết Tề Mặc đồng thời dựa dẫm vào Tề gia hơi cúi người gọi “Tề lão đại”. Tề Mặc lạnh lùng ừm một tiếng rồi đi qua.

Ly Tâm đi sau Tề Mặc cũng cảm nhận thấy mọi ánh mắt trong đại sảnh tập trung hết về bên này. Nhìn đám người ở phía trước tránh đường cho Tề Mặc và bộ dạng lạnh lùng bá đạo của hắn, cô bất giác than thầm, đây đúng là khí thế của một ông hoàng.

Tề Mặc đi thẳng lên hàng ghế bằng bảo thạch ở vị trí cao nhất. Một chiếc ghế bị Lam Tư chiếm mất, một chiếc là của hắn. Tề Mặc quay người ngồi xuống, hắn và Lam Tư mỗi người chiếm cứ bên trái và bên phải, nhìn xuống tất cả mọi người.

Ly Tâm đứng sau lưng Tề Mặc. Đây là lần đầu tiên cô có cảm giác đứng trên đỉnh cao. Trước đó Phong Vân William từng nói với cô, cô phải tìm đúng vị trí của mình, đó là điểm cao nhất của giới hắc đạo. Ly Tâm từ đầu đến cuối không hiểu ý Phong Vân William, nhưng đến bây giờ cô đã hơi có cảm giác. Bên dưới toàn là nhân vật lừng lẫy trong giới hắc đạo, vậy mà khi Tề Mặc bước vào họ đều im lặng nhìn hắn ngồi lên vị trí cao nhất, đến giờ vẫn chưa tiếp tục trò chuyện.

Mọi ánh mắt sợ hãi và kính trọng hướng về Tề Mặc khiến Ly Tâm cũng cảm nhận được cảm giác ngồi ở ngôi cao đó. Thảo nào ai cũng thích làm hoàng đế, không phải không có nguyên do, ngay cả cô cũng hơi lâng lâng.

Nãy giờ đứng bên cạnh nắm chặt tay Ly Tâm giả vờ yếu đuối, Phong Vân William nhìn cô bằng ánh mắt khinh thường. Cậu ta bấm vào tay Ly Tâm, nhắc nhở cô đừng có làm mất mặt Tề gia như vậy, dù sao sau này cô cũng là nữ chủ nhân của Tề gia.

"Tề Mặc, anh hành động chậm chạp như vậy từ lúc nào hả?". Lam Tư tựa người vào thanh ghế, miệng nở nụ cười mê hồn.

Tề Mặc lạnh nhạt đáp: "Tôi không bao giờ đến muộn".

Lam Tư không cần nhìn đồng hồ cũng biết Tề Mặc không đến muộn. Tề Mặc là người đúng hẹn nổi tiếng trong giới hắc đạo, chậm không có nghĩa là đến muộn. Anh ta cười cười giơ ly rượu vang về phía Tề Mặc.

Hồng Ưng lập tức giơ tay nhận ly rượu từ người hầu rồi nâng lên với Lam Tư. Tề Mặc từ trước đến nay không động đến rượu, nếu có ai mời rượu hắn, Hồng Ưng sẽ uống thay. Chuyện này người trong giới hắc đạo đều biết rõ, vì vậy hầu như không có ai kính rượu hắn.

Lam Tư thấy vậy khẽ cười, xua tay: "No…no… cậu không thể uống thay".

Hồng Ưng hơi ngẩn người, bắt gặp ánh mắt Lam Tư dừng lại ở phía sau mình, Hồng Ưng lập tức hiểu ra vấn đề, người đứng gần nhất phía sau anh ta là Ly Tâm, anh ta bất giác chau mày.

Lam Tư nở nụ cười nhã nhặn với Ly Tâm: "Tề Mặc không uống rượu, có nữ chủ nhân tương lai của Tề gia uống thay, tôi mới không mất mặt".

Hồng Ưng liền lui lại một bước, nhường chỗ cho Ly Tâm. Hiện tại Ly Tâm vẫn chưa có đủ năng lực ngồi lên vị trí nữ chủ nhân của Tề gia nên chuyện tình cảm của cô với Tề Mặc không công khai ra bên ngoài, họ muốn cho cô một thời gian làm quen. Lam Tư nói câu đó trước mặt tất cả mọi người, đồng nghĩa với việc anh ta ép Ly Tâm lên vị trí đó. Gương mặt nghiêm nghị của Hồng Ưng không có biểu hiện gì nhưng trong lòng anh ta hơi căng thẳng.

Lam Tư vừa dứt lời, đại sảnh ở bên dưới càng im lặng. Tất cả mọi người đều dồn ánh mắt về Tề Mặc và Ly Tâm, bọn họ không dám nhìn Tề Mặc nên chín mươi phần trăm ánh mắt dừng lại ở Ly Tâm. Giới hắc đạo đều biết Tề Mặc không gần gũi đàn bà, gần đây xuất hiện tin đồn có một cô gái luôn đi theo Tề Mặc, mọi người đã hết sức kinh ngạc. Bây giờ nghe Lam Tư nói đây là nữ chủ nhân tương lai của Tề gia, mọi người không thể không dò xét Ly Tâm.

Ly Tâm ngoảnh đầu nhìn Lam Tư, nụ cười trên gương mặt yêu mị của anh ta rất mê hoặc. Thế nhưng sự lạnh lẽo ẩn giấu trong đáy mắt anh ta khiến người ta rùng mình. Ly Tâm bất giác nhướn mày, định giơ tay cầm ly rượu vừa được đưa tới.

Tay vẫn còn chưa động đậy, Phong Vân William đã nắm chặt tay Ly Tâm, ngăn cản hành động của cô. Ly Tâm chưa từng trải qua tình huống tương tự, cô nhất thời không lên tiếng cũng không nhận ly rượu, chỉ mỉm cười nhìn Lam Tư.

Ly Tâm không hiểu nhưng Phong Vân William thì khác. Không biết tại sao Lam Tư biết mối quan hệ giữa Tề Mặc và Ly Tâm nhưng chuyện này bây giờ không còn quan trọng. Quan trọng là Lam Tư đã nói rõ ràng, muốn che đậy cũng vô dụng. Thế thì chỉ còn xem thái độ của Tề Mặc, Lam Tư ép Ly Tâm, còn cậu ta ép Tề Mặc, hắn sẽ phải quang minh chính đại thừa nhận mối quan hệ với Ly Tâm. Bằng

không, một người không có thế lực lẫn năng lực như Ly Tâm sớm muộn cũng chịu thiệt thòi, cậu ta không thể đi theo một người không được thừa nhận. Vì vậy, cậu ta ép Tề Mặc quyết định ở nơi này.

"Đợi". Phong Vân William viết một chữ vào lòng bàn tay Ly Tâm. Ly Tâm tuy không hiểu ý nhưng cũng nghe theo.

Ly Tâm đứng sau Tề Mặc, cô không có bất cứ động thái nào. Lam Tư cũng không vội vàng, anh ta nâng ly rượu hướng về Ly Tâm chờ đợi, gương mặt anh ta nửa cười nửa không. Tất cả mọi người dưới đại sảnh đều im lặng nhìn cảnh tượng trước mắt, bầu không khí nghiêm nghị vô cùng.

Tề Mặc lạnh lùng nhìn Lam Tư, Lam Tư đáp trả bằng nụ cười quyến rũ, nhướn mày như thách thức. Tề Mặc quay đầu đưa mắt xuống dưới đại sảnh.

Bắt gặp ánh mắt của Tề Mặc, Giao Văn đang đứng dưới đại sảnh hơi nhướn mày. Anh ta hiểu ý Tề Mặc muốn anh ta giúp Ly tâm. Nếu đối tượng không phải là Tề Mặc, còn lâu anh ta mới bận tâm, tuy vậy anh ta vẫn đi về phía Tề Mặc.

Giao Văn nhận khay rượu từ người hầu, đưa khay rượu đến trước mặt hắn. Tề mặc đảo mắt nhìn mọi người ở bên dưới, hắn giơ tay nhận ly rượu vang từ Giao Văn rồi cất giọng lãnh đạm: "Mộc Ly Tâm, thay tôi kính rượu Lam Tư". Vừa nói hắn vừa đưa ly rượu cho Ly Tâm.

Đến lúc này, Phong Vân William mới buông tay Ly Tâm. Ly Tâm không ngốc, Tề Mặc nói với cô câu đó trước mặt các ông trùm của giới hắc đạo, tuy hắn không nói rõ, nhưng ý tứ rất rõ ràng, cô chính là phu nhân của hắn, là nữ chủ nhân tương lai của Tề gia.

Ly Tâm nhận ly rượu từ tay Tề Mặc rồi nở nụ cười rạng rỡ với Lam Tư: “Lam lão đại, mời!”.

Nụ cười trên môi Lam Tư càng rộng hơn. Anh ta nâng cốc với Ly Tâm: “Mời”. Nói xong anh ta uống một hơi cạn sạch.

Sau hai lần liên lạc với Tề Mặc, không cần thăm dò cũng biết với tính cách của Tề Mặc, Ly Tâm chắc chắn là ứng cử viên nữ chủ nhân Tề gia. Vậy mà cho đến giờ Tề Mặc vẫn chưa có bất cứ động thái nào, chứng tỏ hắn đang giúp Ly Tâm tăng cường sức mạnh, tăng trợ lực giúp cô ngồi vững cái ghế đó.

Tề gia lớn mạnh một mặt do thực lực của Tề Mặc, mặt khác do bản thân Tề gia đại đoàn kết, vì vậy bao nhiêu năm nay hai nhà luôn ở thế cân bằng. Muốn từ bên ngoài tấn công vào một lực lượng lớn mạnh như Tề gia là chuyện không thể, chỉ hành động từ bên trong mới có cơ may làm lung lay gốc rễ của nó.

Trước đó Lam Tư tính toán sai lầm, để Tề Mặc được dịp chiếm thế thượng phong, ép anh ta buộc phải ra tay. Trong khi đó Lam bang chuẩn bị chưa đủ để có thể làm lung lay thế lực của Tề gia, khiến Lam Tư có áp lực không nhỏ. Bây giờ nắm được nhược điểm là Ly Tâm, khiến Tề gia tự động rối loạn. Thủ đoạn này hay gấp nhiều lần so với hành động tấn công cứng rắn.

Khi hai ly rượu trống không, Lam Tư cười ha hả, Ly Tâm mỉm cười gật đầu với Lam Tư, khi cô quay người đặt ly rượu xuống liền bắt gặp Giao Văn trừng mắt với mình, cô liền nhướn mày tươi cười.

Dùng thân phận và địa vị của Giao Văn để nâng cao địa vị của cô, Tề Mặc làm vậy rõ ràng là kéo Giao Văn đến bên Ly Tâm, tuyên bố với mọi người, Giao Văn sẽ bảo vệ Ly Tâm và là trợ thủ của cô. Tuy nhiên, trợ thủ này chỉ có tác dụng trấn áp người ngoài mà thôi.

Nhìn ánh mắt nghiêm nghị của Giao Văn, Ly Tâm biết sau khi Lam Tư làm vậy, con đường của cô sau này sẽ không dễ đi, có lẽ còn ảnh hưởng đến Tề Mặc. Nếu chuẩn bị không đầy đủ, áp lực sẽ đến từ nội tại chứ không phải bên ngoài, điều đó cũng sẽ làm loạn kế hoạch của họ. Cô không còn thời gian để trưởng thành nữa.

"Được rồi được rồi, đây là chuyện đáng vui mừng". Bên dưới đột nhiên vang lên giọng nói của bá tước Andy, phá vỡ không khí tĩnh lặng.

"Đúng rồi, song hỉ lâm môn, hôm nay đúng là ngày song hỉ lâm môn". Giáo hoàng Joseph lên tiếng. Đám người hắc đạo khôi phục thần trí, bắt đầu cười cười nói nói. Tề Mặc tuy thừa nhận nhưng không tuyên bố công khai nên mọi người không tiện chúc mừng hắn.

"Xem ra, tin tức của chúng tôi chậm quá, Tề lão đại và Lam lão đại thật là hữu hảo". Thân vương Hách Liên tươi cười nhìn Tề Mặc và Lam Tư.

Giáo hoàng Joseph đế thêm vào: "Tất nhiên, tất nhiên rồi". Mặc cho bọn họ nói gì, Tề Mặc vẫn giữ bộ mặt vô cảm, còn Lam Tư vẫn nho nhã nở nụ cười nham hiểm, hoàn toàn không coi ai ra gì.

"Thời gian đến rồi, hôn lễ chính thức bắt đầu". Khi chuông đồng hồ điểm đúng tám tiếng, trong lâu đài cổ màu trắng theo phong cách La Mã cổ diễn ra cuộc liên kết hôn nhân của các thế lực hắc đạo hiện đại.

Nhìn những quy tắc, quy chế nghiêm cẩn của lễ cưới, đến chuyện cô dâu chú rể cúi người cũng chỉ được hạ xuống ba mươi độ, Ly âm bất giác nhướn mày. Hôn lễ này quý tộc không thua kém đám cưới của hoàng gia là bao.

Thấy Ly Tâm chăm chú theo dõi đám cưới, Phong Vân William lại viết vào tay Ly Tâm vài chữ. Ánh mắt cô không thay đổi nhưng đã chuyển sang quan sát đối tượng khác.

Ly Tâm nghĩ hôn lễ của cô sau này chắc cũng tương tự nên mới để ý, nhưng đám cưới này quá rườm rà, cô không nghĩ đám cưới của cô sẽ như vậy. Phong Vân William nhắc nhở cô, mục đích ngày hôm nay đến đây không phải xem đám cưới mà là đám người ở dưới đại sảnh. Người tham dự toàn là nhân vật cỡ bự, dù không nhớ tên cũng nên nhớ mặt, sẽ có lợi về sau.

Ly Tâm đưa mắt quan sát tứ phía, cô chẳng quen ai. Những nguyên thủ quốc gia có tên trong danh sách cô đều biết nhưng bây giờ chẳng thấy bóng dáng một ai. Bọn họ không thể không đến, chắc bọn họ không muốn lộ diện nên ở đằng sau.

Hôn lễ vẫn tiếp túc diễn ra trong không khí náo nhiệt. Tề Mặc và Lam Tư về cơ bản không chú ý đến cảnh tượng trước mắt. Đám cưới chỉ là hình thức ngụy trang để mời hai người xuất hiện mà thôi. Họ làm gì có tâm trạng theo dõi đám cưới, vì vậy một người trầm mặc, một người mỉm cười, nhưng cả hai đều toát ra vẻ ngông cuồng và bá đạo như nhau.

Mọi người đều không mấy bận tâm đến đám cưới, phần chính là ở phía sau, nhưng dù sao thì cũng phải đợi đám cưới kết thúc đã.

Đám cưới không có mục sư, cũng không có màn thề thốt trước Thiên chúa. Những lời hứa yêu nhau trọn đời không nằm trong phạm vi tin tưởng của giới hắc đạo. Đối với bọn họ, trưởng bối của gia tộc là người lớn nhất, nếu xuất hiện nhân vật quan trọng hơn cô dâu chú rể sẽ kính phụng nhân vật đó. Điều này liên quan đến nguyên tắc sinh tồn thực lực quyết định tất cả.

Ly Tâm lặng lẽ quan sát Tề Mặc và Lam Tư chúc phúc cô dâu chú rể. Đáng lẽ phải hôn trán cô dâu chú rể, Tề Mặc vốn không gần đàn bà nên đổi thành tặng quà. Vì vậy chỉ có Lam Tư hôn trán cô dâu chú rể, còn Tề Mặc chỉ chạm nhẹ môi lên trán chú rể, còn cô dâu bị bỏ mặc ở một bên.

Chứng kiến cảnh tượng này, Ly Tâm cảm thấy hơi kỳ lạ, nhìn Tề Mặc và Lam Tư cư xử như bậc trưởng bối với những người cũng tuổi, Ly Tâm bất giác nhướn mày. Trong khi đó những người khác vẫn thản nhiên như không. Có lẽ họ đã quen với quy tắc tuổi tác không thành vấn đề, thực lực mới quan trọng của giới hắc đạo.

“Ta tuyên bố hai con trở thành vợ chồng”. Khi Tề Mặc và Lam Tư hoàn tất khâu chúc phúc cô dâu chú rể, giáo hoàng Joseph cất cao giọng. Đáng lẽ để Tề Mặc và Lam Tư tuyên bố sẽ càng có hiệu quả hơn nhưng hai người hình như không có hứng thú làm chủ hôn.

“Kết thúc buổi lễ”. Thấy khâu quan trọng nhất đã hoàn thành, người chủ lễ hô to.

Âm nhạc nổi lên, cô dâu chú rể bước ra khiêu vũ đầu tiên. Bầu không khí không còn trang trọn và nghiêm túc như vừa rồi mà ôn hòa thoải mái hơn. Mọi người đều tránh ra, nhường khoảng trống giữa đại sảnh cho cô dâu chú rể. Không phải là bản nhạc dành cho

đám cưới mà là một điệu nhạc khá mạnh mẽ khiến không khí càng sôi động.

Tề Mặc đứng dậy, định đưa Ly Tâm đi ra ngoài. Nghi thức hôn lễ đơn giản, mọi thủ tục đã làm xong, hắn không có hứng thú ở lại tham gia mấy trò sau hôn lễ.

"Nữ chủ nhân tương lai của Tề gia, không biết tôi có tư cách mời cô nhảy một điệu không?". Tề Mặc vừa đứng dậy, Lam Tư cũng lập tức đứng lên mỉm cười giơ tay về phía Ly Tâm.

Cả đại sảnh im lặng trong giây lát, mặc dù tiếng nhạc vẫn không dứt nhưng có thể cảm nhận thấy bầu không khí căng thẳng cực độ. Mọi người đều chờ xem phản ứng của Tề Mặc.

Chương 110: Cạm bẫy

Ly Tâm quay sang Lam Tư, thấy anh ta nhìn cô chằm chằm. Biểu hiện của anh ta vẫn tao nhã nhưng ánh mắt đầy vẻ khiêu khích, hình như anh ta không hề che giấu mục đích và hành vi của mình.

Sắc mặt Tề Mặc tối sầm, một luồng không khí lạnh lẽo bức người tỏa ra từ hắn khiến những kẻ đứng gần vô thức lùi lại phía sau. Giáo hoàng Joseph, thân vương Hách Liên và bá tước Andy nhíu chặt lông mày đứng im một chỗ. Bọn họ thật sự tiến thoái lưỡng nan.

Mời một nữ chủ nhân của gia tộc môn đăng hộ đối khiêu vũ là chuyện rất bình thường. Với thân phận của Lam Tư, anh ta mời phu

nhân tương lai của Tề Mặc khiêu vũ là hợp tình hợp lý, nhưng tiền đề là hai nhà không chính thức đối địch như hiện nay.

Đối diện với đôi mắt tươi cười của Lam Tư, sát khí từ người Tề mặc tỏa ra, hắn chưa kịp lên tiếng thì Ly Tâm ở bên cạnh đột nhiên nắm tay hắn rồi mỉm cười với Lam Tư: "Tất nhiên anh có tư cách".

Nghe Ly Tâm nói vậy, Tề Mặc tức giận quay đầu nhìn cô. Ly Tâm cười với hắn: "Nhưng… hiếm có dịp được tham dự buổi hôn lễ long trọng như vậy, tôi muốn cùng chồng tương lai của tôi nhảy điệu đầu tiên". Gương mặt tươi như hoa của Ly Tâm khiến vẻ tức giận trên gương mặt Tề Mặc từ từ tan biến.

Ly Tâm lịch sự quay sang mỉm cười với Lam Tư: "Không biết Lam lão đại có đồng ý không?".

Lam Tư liền bật cười rụt tay lại: "Tất nhiên là không vấn đề gì". Ly Tâm liền kéo Tề Mặc đi vào sàn khiêu vũ.

Lúc này, tất cả mọi người mới thở phào nhẹ nhõm. Ai mà không biết tính cách Tề Mặc, dám cướp người của hắn, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng. Nhưng Lam Tư cũng không phải nhân vật tầm thường nên trong thời khắc đối địch vừa rồi, mọi người gần như ngửi thấy mùi thuốc súng. Nếu ứng phó không tốt, chỉ e là lửa sẽ cháy bùng. Bây giờ tốt rồi, không khí đã dịu hẳn, tuy vẫn chưa bình thường nhưng không còn đè nén như trước đó.

Mọi người ở đại sảnh dạt sang một bên để nhường chỗ cho Tề Mặc, đồng thời tất cả mở to mắt nhìn hắn. Bao nhiêu năm qua, bọn họ chưa từng nghe nói Tề Mặc biết khiêu vũ huống hồ là tận mặt chứng kiến. Tề Mặc không gần gũi phụ nữ, hắn không khiêu vũ cùng

đàn bà, lẽ nào tìm đàn ông nhảy với hắn? Vì vậy lúc này đám người có mặt ở đại sảnh chỉ biết trợn mắt dõi theo Tề Mặc.

Tề Mặc bị Ly Tâm lôi vào giữa đại sảnh, hắn đanh mặt nhìn cô. Cả đời này thứ gì hắn cũng học, thứ gì hắn cũng biết, vào sinh ra tử không làm khó hắn, nhưng hắn không biết khiêu vũ, bởi hắn không có hứng thú, đồng thời cho rằng không ai đủ tư cách nhìn hắn nhảy. Nhưng bây giờ ngoài hắn ra, không người nào có tư cách đứng ở đây.

Nhìn gương mặt tối sầm của Tề Mặc, Ly Tâm đoán ra hắn không biết nhảy. Nhưng đã đến nước này, sao hắn có thể rút lui. Hơn nữa, nếu Tề Mặc không muốn, hắn đã không để cô kéo hắn vào sàn khiêu vũ.

Ly Tâm ngẩng đầu nhìn Tề Mặc, nụ cười trên môi cô càng rạng rỡ. Cô giơ hai tay ôm eo hắn rồi dẫn dắt hắn di chuyển theo điệu nhạc.

Tề Mặc cúi xuống nhìn Ly Tâm. Cô đang tựa vào ngực hắn, đôi mắt sáng lấp lánh và nụ cười đẹp đẽ của cô khiến trong lòng hắn cảm thấy dễ chịu. Tề Mặc ôm chặt Ly Tâm một cách chiếm hữu, để cô áp sát vào hắn, rồi hắn chậm rãi di chuyển theo bước chân của cô.

Hai người không có bước nhảy phức tạp, không có kỹ thuật, thậm chí không hẳn là khiêu vũ mà chỉ ôm nhau đi dạo. Họ từ từ tản bộ trong tiếng nhạc du dương.

Không phức tạp, không sôi động, không kích thích nhưng lại rất ấm áp và dễ chịu, vẻ bá đạo trên người Tề Mặc mềm mại đi ít nhiều. Họ thưởng thức âm nhạc, thưởng thức giây phút ngọt ngào đẹp đẽ này. Nhìn cảnh tượng trước mắt, Lam Tư hơi chau mày, ánh mắt anh

ta lóe lên một tia kinh ngạc. Tuy nhiên anh ta vẫn giữ nụ cười quyến rũ trên môi.

Giao Văn đứng bên cạnh cũng nắm tay tiểu thư của một gia tộc hào môn nào đó lướt vào sàn nhảy và bắt đầu quay tròn theo điệu nhạc.

Cùng lúc này, giáo hoàng Joseph tươi cười cất cao giọng: "Mời mọi người thỏa sức vui vẻ". Vừa dứt lời, vài cặp bạn nhảy tiến vào trung tâm đại sảnh, bọn họ khiêu vũ xung quanh Tề Mặc và Ly Tâm. Cả đại sảnh bắt đầu sôi động náo nhiệt.

Nửa sau đám cưới, đại sảnh chìm trong không khí hoan lạc. Niềm vui và sự nhiệt tình hiện trên nét mặt của mỗi người. Giữa đại sảnh, người quay cuồng trong điệu vũ, người trò chuyện sôi nổi, nhưng có mấy người thực sự chìm đắm trong niềm vui thì chỉ bản thân họ mới biết.

Lúc này, đám Tề Mặc và Ly Tâm đã rời khỏi đại sảnh đi về phía phòng hội nghị của tòa lâu đài. Có mấy vị nguyên thủ quốc gia đang chờ hắn ở đó, bọn họ đặc biệt tới đây chỉ với mục đích gặp mặt Tề Mặc. Đây là việc trong dự liệu nên Tề Mặc không hề do dự, hắn cùng giáo hoàng Joseph đi thẳng tới phòng hội nghị.

Phong Vân William đi theo sau Ly Tâm. Giới hắc đạo đều biết gia tộc cánh tay phải của Lam Bang đã bị tiêu diệt, vậy mà bây giờ người sống sót duy nhất của nhánh chính lại đi cùng Ly Tâm, việc này không giống tác phong đuổi cùng giết tận của Tề Mặc chút nào, do đó ánh mắt bọn họ nhìn cậu ta đều rất quái dị. Thấy mọi người dồn mắt vào mình, Phong Vân William càng căng thẳng sợ hãi, cậu ta nắm chặt tay Ly Tâm, bày ra vẻ yếu ớt đáng thương.

Giao Văn không đi cùng bọn họ. Dù có mối quan hệ rất tốt với Tề Mặc, anh ta cũng là người đứng đầu Mafia Ý nên không tiện đi theo.

"Tề lão đại, mời qua bên này". Giáo hoàng Joseph đưa Tề Mặc đi vòng vòng trong tòa lâu đài cổ. Tòa lâu đài rộng lớn có rất nhiều hành lang nối tiếp nhau. Nếu không có người dẫn đường, chắc chắn sẽ bị lạc.

"Tề lão đại, anh xem…". Thân vương Hách Liên đã chờ sẵn ở cửa phòng hội nghị, do dự nhìn đám người đi sau Tề Mặc.

Tề Mặc phất tay ra hiệu, cất giọng lạnh lùng: "Mọi người ở lại đây". Đám Hồng Ưng lập tức vâng dạ, Ly Tâm cũng ở bên ngoài, chỉ có một mình Tề Mặc đi vào trong. Đến lúc này, giáo hoàng Joseph và thân vương Hách Liên mới thở phào nhẹ nhõm.

Những nguyên thủ quốc gia của một số cường quốc đang có mặt ở trong phòng có thể ở vị trí đối lập hoặc trung lập về mặt chính trị. Bình thường họ không dễ dàng gặp nhau, càng không thể tụ tập một chỗ. Bởi vì bất cứ người nào trong số họ cũng là tiêu điểm của thế giới.

Vậy mà hôm nay, bọn họ chịu gặp mặt tiến hành đàm phán, tất cả đều vì vấn đề của Tề Mặc và Lam Tư. Đây là một đề tài cấm kỵ nên trừ một số nhân vật có liên quan, người ngoài không thể tham gia.

Ly Tâm cùng đám Hồng Ưng và Bạch Ưng đứng chờ ngoài cửa. Người phụ trách bảo vệ vòng ngoài là thân vương Hách Liên cười nói: "Bên kia là vườn hoa, có chỗ nghỉ ngơi, các vị qua đó ngồi nghỉ đi. Các vị đứng đây khiến bản vương có áp lực rất lớn".

Hồng Ưng cười nói: “Được thôi”. Sau đó, cả đoàn người đi tới vườn hoa.

Vườn hoa thật ra ở ngay bên cạnh, cách cửa phòng hội nghị khoảng hai, ba mét, qua cửa sổ có thể nhìn thấy ánh sáng bên trong. Đây là lý do tại sao Hồng Ưng đồng ý tới nơi này. Vạn sự cần thận trọng mới là chân lý, đây là một vị trí tốt vừa có thể quan sát tình hình trong phòng hội nghị vừa có thể phát huy năng lực của bọn họ.

Phong Vân William từ đầu đến giờ vẫn giữ bộ dạng yếu ớt. Cậu ta nắm chặt tay Ly Tâm, nép vào người cô. Lúc này, cậu ta hơi kéo tay cô. Ly Tâm hiểu ý, lập tức cùng Phong Vân William lùi lại phía sau vài bước. Họ dừng lại dưới dàn hoa tường vi ở bên lề vườn hoa.

Hai người vừa lui ra liền nhìn thấy mấy người hầu nữ mang khay trà tới, đặt trên chiếc bàn đá trước mặt đám Hồng Ưng. Thân vương Hách Liên mỉm cười ra hiệu. Hồng Ưng gật đầu thay lời cảm ơn. Mời khách uống trà là phép lịch sự, nhưng có uống hay không là việc của bọn họ.

Tất cả chìm trong không khí vô cùng yên tĩnh, không có bất cứ tiếng động nào. Phòng hội nghị được cách âm rất tốt, đám Hồng Ưng giữ trạng thái cảnh giác cao độ.

Ly Tâm bị Phong Vân William kéo đến bên dàn hoa tường vi. Mọi người đều tập trung sự chú ý vào căn phòng có Tề Mặc nên không ai để ý phía bên này. Ly Tâm cúi xuống nói vào tai Phong Vân William bằng một giọng chỉ đủ hai người nghe thấy: “Chuyện gì vậy?”.

Phong Vân William lặng lẽ viết vào tay Ly Tâm mấy chữ, Ly Tâm bất giác nhíu chặt lông mày và đưa mắt nhìn về chiếc bàn đá

được chiếu sáng bởi ánh trăng. Chiếc bàn đá không có gì lạ thường, thế nhưng Phong Vân William vừa nói cho cô biết, mặt bàn có chất kịch độc, là độc tố số mười ba.

Độc tố số mười ba vốn không có màu sắc, không mùi vị, nhưng nó sẽ phản quang khi được ánh sáng sáng ban ngày chiếu vào, đây là kiến thức Tề mặc nói cho cô biết. Buổi tối thì khó có thể phân biệt. Đứng ở vị trí của đám Hồng Ưng, chắc chắn sẽ không ai phát hiện ra. Từ góc độ của cô mới thấy một chút phản quang, thêm vào đó Phong Vân William thường dùng độc tố số mười ba, chắc cậu ta không nhầm.

Ly Tâm chau mày ngẫm nghĩ, tuy độc tố số mười ba không truyền vào máu sẽ không gây thương tổn nhưng nó xuất hiện ở đây vào lúc này, chắc chắn là điều bất thường. Nghĩ đến đây, Ly Tâm liền rảo bước về đám Hồng Ưng.

Pằng, một tiếng súng vang lên trong không khí tĩnh mịch. Tiếng súng phát ra từ căn phòng cách âm rất tốt, nếu không để ý sẽ không nghe thấy, nhưng tiếng súng này không lọt khỏi đôi tai của đám Hồng Ưng.

Đám Hồng Ưng liền đanh mặt, lập tức xông vào phòng hội nghị, động tác của bọn họ nhanh đến mức người ngoài không kịp nhìn rõ.

Thân vương Hách Liên đứng ở cửa cũng giật mình. Ông ta quay người chạy theo đám Hồng Ưng vào bên trong. Trong phòng hội nghị đều là những nhân vật nắm giữ cả thế giới, không một ai có thể bị thương, không thể để xảy ra sai sót. Bằng không, cả gia tộc của ông ta chết trăm ngàn lần cũng không bù đắp nổi.

Tất cả chỉ xảy ra trong giây lát, Ly Tâm cũng giật mình định chạy vào bên trong. Thế nhưng, chân cô chưa kịp nhấc lên, đằng sau có một bóng đen đột nhiên ập tới. Ly Tâm kêu thầm một tiếng tiêu rồi. Sau lưng cô có người, hơn nữa người đó tỏa ra sát khí nồng nặc. Ly Tâm lập tức rút súng chĩa về phía sau, đồng thời nhào xuống đất.

Động tác của Ly Tâm rất nhanh, nhưng người ở đằng sau còn nhanh hơn. Khẩu súng trong tay cô bị hắn giữ chặt khiến cô không thể bóp cò. Ly Tâm há miệng, còn chưa kịp hét lên, một bàn tay to lớn bịt chặt miệng và mũi cô, khiến cô không thốt ra lời, đến hơi thở cũng bị đứt đoạn.

Không một tiếng động, chỉ một mình Ly Tâm biết, bàn tay cầm khẩu súng của cô đã bị bẻ quặt về đằng sau. Người khống chế cô nhằm vào phần bụng của cô bóp cò. Đây là khẩu súng của Ly Tâm, khẩu súng đặc biệt do Tề Mặc đặt riêng cho cô, nó hoàn toàn vô thanh đồng thời có sức phá hoại kinh người.

Ly Tâm cảm nhận rõ viên đạn xuyên từ lưng qua bụng cô và rơi xuống thảm cỏ phía trước. Cả quá trình chỉ phát ra một tiếng động rất nhẹ, hoàn toàn không gây sự chú ý cho đám Hồng Ưng lúc này đã chạy vào phòng.

Người ở đằng sau vẫn bịt chặt mũi và miệng Ly Tâm, hắn chặt tay vào gáy cô. Cô liền thấy choáng váng, cảnh vật trước mắt tối om. Trong một giây tỉnh táo, cô chợt phát hiện Phong Vân William đã biến mất, ánh đèn ở phía trước đột nhiên sáng rực rồi cô chìm vào màn đêm tăm tối.

“Đi ra ngoài”. Tề Mặc lạnh lùng quát khi thấy đám Hồng Ưng xông vào phòng.

Đám Hồng Ưng đảo mắt quanh phòng, khi bọn họ xông vào, mấy vị nguyên thủ quốc gia lập tức quay lưng, không để bọn họ nhìn thấy mặt. Tuy nhiên điều này không quan trọng, quan trọng là tại sao có tiếng súng.

Đám Hồng Ưng lại quan sát cả gian phòng, phát hiện trên bàn đặt một khẩu súng, còn ở góc tường xuất hiện xác một con chuột nằm trên vũng máu. Xem ra phát đạn vừa rồi dành cho con chuột, đám Hồng Ưng liền cung kính cúi người trước Tề Mặc rồi lui ra ngoài.

Theo tư liệu bọn họ nắm được, một vị nguyên thủ quốc gia đang ngồi ở đây đặc biệt sợ chuột, hễ bắt gặp là đuổi cùng giết tận. Không biết vì nguyên nhân gì nhưng ông ta đúng là có động cơ nổi súng. Chỉ có điều, trong tòa lâu đài này, ở một nơi quan trọng như vậy lại xuất hiện một con chuột quả là chuyện nực cười.

Đám Hồng Ưng nhanh chóng rút ra ngoài, thân vương Hách Liên đi theo bọn họ giơ tay lau mồ hôi trán, ông ta nói nhỏ: “May mà không xảy ra vấn đề”. Nếu đúng là có chuyện, ông ta thật sự không biết xử lý thế nào.

Đám Hồng Ưng lịch sự gật đầu với thân vương Hách Liên rồi lại tụ tập về chỗ bàn đá trong vườn hoa. Bọn họ càng cảnh giác hơn.

“Ly Tâm đi đâu rồi?”. Hoàng Ưng đột nhiên nhớ ra, biến sắc hỏi.

Hoàng Ưng vừa dứt lời, cả đám rơi vào trạng thái căng thẳng ngay tức thì, ánh mắt người nào cũng lộ vẻ kinh ngạc. Ly Tâm đột nhiên mất tích, chắc chắn cô không nhàn rỗi đến mức đi dạo quanh tòa lâu đài. Bây giờ cô không ở đây, điều này có nghĩ là gì? Đám người lập tức tản ra tìm kiếm dấu vết của Ly Tâm.

“Có mùi máu”. Mũi Lập Hộ rất thính, anh ta ngửi thấy mùi máu. Phát hiện ra nơi có vết máu anh ta lập tức lao đến.

“Đầu đạn K28, là súng của Ly Tâm”. Hoàng Ưng nói khi Lập Hộ tìm thấy nơi có vết máu. Đây là khẩu súng anh ta cải tiến cho cô nên anh ta biết rõ về nó.

“Là máu của Ly Tâm”. Lập Hộ nghiên cứu máu của Ly Tâm một thời gian dài nên anh ta nhận ra ngay. Lập Hộ vừa dứt lời, cả đám người liền xông tới.

Trong bóng tối, Ly Tâm chỉ cảm thấy một cơn đau buốt ở bụng, cô dần dần tỉnh lại từ nỗi đau đớn. Hai tay cô bị trói ngược ra đằng sau, mồm bị nhét thứ gì đó nên không thể nói được. Bụng cô ươn ướt, dường như máu nóng tiếp tục chảy ra, sinh mạng cô đang từ từ mất đi.

Phát đạn đó không cướp đi mạng sống của cô, bằng không cô sẽ không tỉnh lại được như lúc này. Ly Tâm cố gắng mở mắt nhìn xung quanh, cô vẫn chưa muốn chết.

Ly Tâm không nhìn thấy gì cả, trên người cô bị đậy thứ gì đó nên che khuất tấm mắt của cô. Cô chỉ cảm thấy một mặt nửa tối nửa sáng, chắc là có ánh đèn chiếu vào qua thứ đang chùm lên người cô. Ly Tâm muốn đẩy thứ che trên mặt nhưng chân tay cô bị trói chặt nên không thể nhúc nhích. Bụng cô đau kinh khủng, đó là vết bỏng do đạn bắn.

“Lão đại, sao lão đại lại để Tề lão đại vào đó trước?”. Từ xa vọng đến tiếng nói của một người đàn ông.

“Sao lại không được, tôi chẳng rảnh rỗi nghe bọn họ du thuyết, Tề Mặc giúp tôi từ chối càng tốt, tôi…”. Là giọng nói của Lam Tư, nhưng anh ta không nói hết câu mà đột nhiên cất giọng đanh thép: “Ai?”. Hơi thở và tiếng động nhẹ cũng đủ khiến Lam Tư phát giác dù hắn chưa bước vào phòng.

“Mau ra ngay, bằng không đừng trách tôi không khách khí”. Người đi cùng Lam Tư liền gầm lên.

Chương 111: Xung đột

Nghe tiếng nói của Lam Tư, Ly Tâm muốn kêu lên nhưng do miệng bị bịt chặt và mất nhiều máu nên cô không thể phát ra âm thanh. Cô chỉ còn cách cố gắng giãy giụa, bày tỏ tình trạng hiện tại của cô.

Ly Tâm biết loại người như Tề Mặc và Lam Tư sẽ nổ súng vào thứ đột ngột xuất hiện, bất kể thứ đó có uy hiếp và nguy hiểm hay không? Bọn họ không bao giờ nghĩ đến chuyện tiến lại gần xem là người hay vật, là ta hay địch mới động thủ. Bọn họ quá thận trọng, đây chính là cảnh ngộ của cô ngày hôm nay.

Tiếng lên đạn vang lên. Lam Tư không hề bận tâm mình sắp giết người của bất cứ gia tộc nào, kẻ nào xuất hiện trên địa bàn của anh ta sẽ phải tự gánh chịu hậu quả. Đây là quy tắc của Lam Tư, không được sự đồng ý của anh ta mà dám xuất hiện trong khu vực của anh ta thì chỉ có đường chết.

Nghe tiếng động bên ngoài, tim Ly Tâm như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, cô dường nhe nghe thấy tiếng viên đại lại một lần nữa xuyên qua cơ thể. Cái chết chưa bao giờ gần Ly Tâm như lúc này, cảm giác tiến đến cánh cửa địa ngục khiến cô tức thở. Không có Tề Mặc ở bên cạnh, Ly Tâm chỉ cảm thấy một nỗi sợ hãi tột cùng, nhưng vì một tia hy vọng sống sót, cô cố gắng giãy giụa và phát ra tiếng động.

"Khoan đã". Khi thủ hạ sắp bóp cò, Lam Tư đột nhiên ngăn lại, anh ta gấp gáp tiến về phía Ly Tâm.

Ly Tâm thở một hơi dài nhẹ nhõm. Không hiểu sao cô không có ác cảm với Lam Tư, tất nhiên cũng không có cảm tình với anh ta. Vào lúc này, đối với Ly Tâm, việc Lam Tư phát hiện ra cô giống như túm được một ngọn cỏ cứu mạng.

Ánh đèn chiếu sáng đột ngột khiến Ly Tâm nhắm mắt lại. Nhưng chỉ một giây sau, cô nhanh chóng mở mắt, nhìn thẳng vào người đứng trước mặt.

Phát hiện Ly Tâm nằm dưới tấm ga trải giường, Lam Tư sững người trong giây lát. Anh ta chau mày và giơ tay ra hiệu cho người đàn ông ở bên cạnh. Người đàn ông đó cũng biến sắc khi nhìn thấy Ly Tâm. Nhận được mệnh lệnh của Lam Tư, anh ta lập tức xông ra ngoài.

"Hiếm có, hiếm có thật, vị khách quý tôi muốn mời cũng không được, hôm nay ngọn gió nào đưa cô đến đây thế?". Lam Tư nở nụ cười quyến rũ, anh ta đi đến lôi mảnh vải trong miệng Ly Tâm ra. Lời nói của anh ta có vẻ bông lơn nhưng ánh mắt rất lạnh lùng.

“Lam Tư, tôi…”. Ly Tâm há miệng định nói chuyện với Lam Tư nhưng cô vừa nói ba từ, đột nhiên phát hiện không hề có âm thanh nào phát ra. Ly Tâm bất giác há miệng nhưng vẫn không thể thốt ra lời, cổ họng đau buốt, mặt cô biến sắc.

Lam Tư thấy vậy càng nhíu chặt lông mày, anh ta vẫn giữ nụ cười mê hồn trên môi nhưng sát khí đã tỏa ra. Anh ta nhướn mày nói: “Bị đánh một cú không đến mức phá hỏng thanh quản nhưng tạm thời cô không thể nói chuyện được”.

Ly Tâm nhìn Lam Tư, anh ta cũng nhìn cô, đáy mắt lóe lên một tia chết chóc: “Muốn đổ tội lên đầu tôi phải không, đúng là to gan thật”. Lam Tư không phải kẻ ngốc, chỉ cần liếc qua tình hình của Ly Tâm, anh ta biết ngay đây là một cái bẫy.

Bắt gặp sát khí trong mắt Lam Tư, Ly Tâm há miệng không ngừng nói gì đó nhưng vẫn không thể phát ra âm thanh. Kẻ tấn công cô hiển nhiên đã tính toán trước điều này.

Lam Tư ngồi xổm xuống bên cạnh Ly Tâm, anh ta giơ ngón tay sờ lên mặt Ly Tâm: “Đúng là một kế hoạch tuyệt vời, tôi và Tề Mặc đang đối đầu, chuyện này xảy ra cũng là bình thường. Cô nói liệu tôi có nên giết cô, để chiến tranh leo thang, vừa vặn thuận ý những kẻ đó hay không?”.

Ly Tâm cảm thấy máu vẫn từ bụng chảy ra ngoài, sinh mệnh dần dần biến mất. Cô bất giác mím môi chăm chú nhìn Lam Tư. Lam Tư đã có thể ngồi lên vị trí lão đại của Lam bang, anh ta chắc chắn không phải là người dễ dàng bị chi phối. Nếu cần cứu, anh ta nhất định sẽ cứu, nếu muốn giết, dù cô cầu xin đi chăng nữa, anh ta cũng sẽ giết cô. Cô không cần cầu xin anh ta, Lam Tư tự nhiên biết đưa ra

quyết định có lợi nhất đối với anh ta. Hơn nữa, cô cũng không thể làm mất mặt Tề Mặc.

Thấy Ly Tâm nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, Lam Tư cười một cách thâm hiểm: "Giết cô rồi hủy xác xóa dấu vết, dù Tề Mặc hành động nhanh cũng không thể nhanh hơn tôi. Tôi mà muốn anh ta không tìm thấy cô, chắc chắn anh ta sẽ không thể nào tìm được".

Không đợi phản ứng của Ly Tâm, Lam Tư đảo mắt suy nghĩ rồi lạnh lùng hừ một tiếng: "Có điều, tôi thật sự nghĩ không ra kẻ nào to gan như vậy, dám giở trò với tôi và Tề Mặc. Muốn tôi giết người? Hừ, còn lâu tôi mới mắc mưu, để xem ai đứng sau vụ này".

Nói xong, Lam Tư giật tấm vải trải giường cuộn vào người Ly Tâm rồi bế cô đi ra ngoài. Động tác của Lam Tư chạm vào bụng Ly Tâm khiến cô run rẩy. Khổ nỗi cô không thể nói được.

Nhưng Lam Tư không phải người tầm thường, Ly Tâm chỉ hơi run lên, anh ta lập tức nhận ra vấn đề. Bắt gặp gương mặt trắng bệch khác thường của Ly Tâm, Lam Tư liền đặt cô xuống. Vừa mở tấm chăn, anh ta thấy bụng và lưng cô không ngừng chảy máu.

Lâm Tư liền nhếch mép nở nụ cười u ám và lạnh lẽo: "Làm đẹp thật đấy, đẹp thật đấy, quả nhiên là muốn đổ hết lên đầu tôi".

Lam Tư tưởng kẻ giấu mặt chỉ bắt cóc Ly Tâm rồi đổ tội cho anh ta, đồng thời tặng cho anh ta cơ hội uy hiếp Tề Mặc, không ngờ Ly Tâm lại bị thương nặng như vậy. Nhưng Lam Tư tung hoành hắc đạo bao năm, anh ta không thèm chơi trò này. Tuy rằng thủ đoạn thâm độc là sở trường của anh ta, nhưng đối với Tề Mặc, anh ta không thèm dùng chiêu bắt người uy hiếp đó.

Có kẻ đã giăng bẫy, nếu anh ta không nhảy vào có phải là thiếu nể mặt đối phương lắm không. Tuy anh ta rất hiếu kỳ muốn biết kẻ chủ mưu đồng thời nhằm vào hai nhân vật cỡ bự như anh ta và Tề Mặc là ai. Có điều, theo tình hình hiện tại, cái bẫy đã được thòng vào cổ anh ta. Ly Tâm bị thương nặng và mất nhiều máu. Khi Tề Mặc đến nơi, dù cô không chết cũng bị hôn mê bất tỉnh. Lúc đó, anh ta có thừa nhận hay không cũng chẳng còn quan trọng.

Lam Tư vừa dứt lời, bên ngoài bỗng nhiên có tiếng súng nổ. Anh ta cười lạnh lùng: "Đến nhanh thật đấy". Anh ta đưa mắt xem xét vết thương của Ly Tâm rồi nhìn khẩu súng vẫn ở trong tay cô, sát khí lướt qua mắt anh ta: "Thủ đoạn lợi hại, thật là hợp với phong cách của tôi".

"Tề lão đại, nếu anh còn động thủ thì đừng trách chúng tôi không nể mặt". Một giọng nói đanh thép từ bên ngoài vọng vào, tiếng súng ngày càng dày đặc. Phía Tề Mặc toàn là những tay súng cừ khôi nhưng bên Lam Tư cũng không phải hạng tầm thường.

"Lam Tư, mau giao người cho tôi". Tề Mặc gầm lên. Nghe tiếng thét phẫn nộ của Tề Mặc, Ly Tâm bất giác cười không ra tiếng. Nếu lần này may mắn có thể quay về, chắc chắn cô sẽ bị Tề Mặc hành hạ đến xương cốt cũng chẳng còn. Cô thậm chí không có năng lực tự bảo vệ bản thân, tương lai của cô vô cùng mờ mịt.

"Nuốt vào". Thấy Ly Tâm dần rơi vào trạng thái hôn mê nhưng miệng lại mỉm cười, Lam Tư bất giác cau mày rồi bóp miệng Ly Tâm để cô há to. Sau đó anh ta ép cô nuốt một viên thuốc con nhộng.

"Thứ gì vậy?". Ly Tâm cố gắng dò hỏi bằng ánh mắt.

Lam Tư mỉm cười nham hiểm: “Tệ nhất cũng chỉ một chữ chết, cô còn gì phải lo lắng? Lẽ nào cô tưởng cô có thể thoát chết hay sao?”.

Ly Tâm nghe nói bất giác liếc Lam Tư. Anh ta không có sát khí. Không hiểu khả năng che giấu của Lam Tư cao siêu hay anh ta không có ý định giết cô.

Pằng pằng pằng, tiếng súng ngày càng kịch liệt, trong đó lẫn cả tiếng khuyên can. Đám Tề Mặc đang xông vào bên trong, người của Lam Bang ngăn cản, những người khác đang can ngăn. Cảnh tượng ở bên ngoài vô cùng hỗn loạn.

Thấy vẻ mặt của Ly Tâm vẫn bình tĩnh như bình thường, Lam Tư lạnh lùng mỉm cười. Anh ta thầm nghĩ, đó là thứ anh ta đặc biệt sáng chế, vậy mà anh ta có lòng tốt cho cô uống, hôm nay anh ta đúng là mở lòng từ bi.

“Ảnh”. Lam Tư cúi đầu nhìn Ly Tâm. Sau khi uống thuốc, cô đã hôn mê bất tỉnh. Một bóng người lập tức xuất hiện trước mặt anh ta.

“Đưa cô ta xuống dưới, chữa trị cho cô ta”. Lam Tư dặn dò một câu, bóng hình tên Ảnh gật đầu và ôm Ly Tâm rút lui.

Rầm, một tiếng động lớn vang lên, cánh cửa phòng khách của tòa lâu đài cổ xưa bị Tề Mặc đá bay, đập mạnh vào lò sưởi bên cạnh. Cánh cửa chạm trổ đẹp đẽ vỡ tan tành trong giây lát.

“Một phút hai mươi bảy giây, anh đúng là có bản lĩnh”. Lam Tư chắp hai tay ra sau lưng, đứng bên giường nhìn Tề Mặc.

“Lam Tư, anh mau giao người cho tôi”. Tề Mặc vô cùng giận dữ, toàn thân hắn tỏa ra mùi chết chóc nồng nặc, khiến bầu không khí trong bán kính mười mấy mét bị đè nén xuống mức thấp nhất. Dù hắn không cầm vũ khí nhưng thân hình thẳng đứng của hắn như một thanh kiếm sắc chĩa thẳng vào Lam Tư.

“Lão đại, thuộc hạ vô dụng”. Mấy thuộc hạ của Lam Tư chạy vào quỳ xuống trước mặt anh ta, hổ thẹn nói.

Lam Tư phất tay: “Lui hết đi. Tề Mặc không phải là người các cậu có thể đối phó”. Đám thuộc hạ liền lặng lẽ đi ra ngoài.

Đám thuộc hạ này đều có thân thủ rất giỏi, một mình đối phó mười mấy người cũng không thành vấn đề, nhưng Tề Mặc ở một đẳng cấp hoàn toàn khác. Hơn nữa, bọn họ không nhận được lệnh giết Tề Mặc nên không dám ra tay tàn nhẫn. Vì vậy, Tề Mặc xông tận vào bên trong không phải việc khó khăn. Chỉ có điều, thời gian một phút hai mươi bảy giây nằm ngoài dự đoán của Lam Tư.

Trước cơn giận dữ của Tề Mặc, Lam Tư vẫn lạnh lùng như không: “Tề Mặc, ai cho phép anh giở thói ngang ngược ở chỗ tôi?”.

Đám Hồng Ưng chạy theo Tề Mặc vào bên trong lập tức tản ra tìm kiếm. Căn phòng chỉ có vậy, bọn họ nhan chóng phát hiện trên chiếc giường bên cạnh Lam Tư có vết máu đỏ. Lập Hộ biến sắc, vội tiến lại gần quan sát kỹ lưỡng.

Lam Tư cười nhạt: “Tôi không biết Lập Hộ có khả năng làm chó”.

“Lão đại, là máu của Ly Tâm”. Mùi máu tanh nồng, Lập Hộ có thể nhận ra đây là máu của Ly Tâm trong giây lát.

Tề Mặc đưa mắt nhìn mặt giường, vết máu đỏ loang lổ đó dường như bao phủ cả giường lớn. Chảy nhiều máu như vậy, có thể tưởng tượng Ly Tâm bị thương nặng đến mức nào. Ly Tâm lại thuộc nhóm máu đặc thù, nếu không tìm được nguồn máu thích hợp, cô sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Tề Mặc có cảm giác toàn thân hắn sắp nổ tung, sự điên cuồng tỏa ra từ người hắn khiến đám Hồng Ưng đều biến sắc.

“Lam Tư, anh đừng cho tôi cơ hội giết chết anh”. Tề Mặc cất giọng nói lạnh lùng pha lẫn sát khí.

Lam Tư nhếch mép nở nụ cười thách thức, anh ta nhìn Tề Mặc bằng ánh mắt vô cùng lạnh lẽo: “Tề Mặc, anh to gan thật. Lam Tư tôi cũng không phải hạng người để mặc anh muốn đến thì đến, muốn đi thì đi”.

“Tề lão đại, anh chưa được sự cho phép của lão đại chúng tôi đã tự ý xông vào đây. Anh coi Lam Bang chúng tôi là chốn không người hay sao?” Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên. Mọi người đều quay đầu về nơi phát ra tiếng nói. Tâm phúc số một của Lam Tư là Lam Đàm đang từ từ đi vào.

Lam Đàm có vẻ bề ngoài nho nhã như một thư sinh, hoàn toàn khác đám Tề Mặc. Anh ta không hề có khí thế của một người ngồi cao trong Lam Bang. Tất nhiên, anh ta không phải nhân vật tầm thường. Lúc này, Lam Đàm đi đến trước mặt Lam Tư, lãnh đạm nhìn Tề Mặc.

Hồng Ưng lập tức cướp lời: “Mộc Ly Tâm của Tề gia chúng tôi bị bắn trọng thương, có người đích thân nhìn thấy người của Lam Bang các anh bắt cóc cô ấy đến nơi này. Các anh định giải thích thế nào?”. Nói xong, anh ta vẫy tay, Hoàng Ưng liền xách nhân chứng đi vào.

Cùng lúc này, Lập Hộ chỉ tay vào vết máu ở trên giường: “Đây là máu của Ly Tâm, máu cô ấy có mùi đặc biệt nên dễ nhận ra”. Nói xong đám Hồng Ưng và Lập Hộ đứng im sau lưng Tề Mặc, chờ Lam Tư và Lam Đàm lên tiếng.

Đám Hồng Ưng biết rõ Tề Mặc đang vô cùng tức giận nên bọn họ mới cướp lời hắn, để ngăn chặn cơn điên của hắn. Đối thủ là Lam Tư, bọn họ không thể cho đối phương cơ hội. Thật ra chuyện bắt cóc Ly Tâm cũng tương đối kỳ lạ. Nếu Lam Tư thật sự làm như vậy, chứng tỏ IQ của anh ta có vấn đề. Đụng đến Ly Tâm, ngoài việc khiến hai bên càng đối đầu gay gắt không còn một hiệu quả nào khác. Tề gia sẽ không vì Ly Tâm mà sụp đổ. Nếu Lam Tư không nhìn ra điểm này, anh ta không xứng đáng là đối thủ của Tề gia.

Do đó, vụ này chắc chắn có vấn đề. Kẻ bắt cóc ra tay rất nhanh, nắm rõ thời gian và cơ hội, chứng tỏ đây là một cái bẫy. Từ lúc nhận được tin báo do người của Lam Tư gây ra, bọn họ càng khẳng định có kẻ giăng bẫy. Vì vậy trong quá trình xông vào đây, bọn họ không có ý đả thương người của Lam Tư, chỉ tương kế tựu kế mà thôi.

Có điều chỉ cần động tới vấn đề liên quan đến Ly Tâm, Tề Mặc liền trở nên bất thường. Tuy hắn không thể hiện rõ thái độ nhưng bọn họ có thể cảm thấy cơn thịnh nộ của hắn. Xông thẳng vào địa bàn của đối phương không phải là tác phong của Tề Mặc. Vì vậy, bọn họ không dám để Tề Mặc lên tiếng, bọn họ chỉ hy vọng dùng

những chứng cứ này trấn áp sự phẫn nộ của hắn, đồng thời có thể tìm ra Ly Tâm.

Lam Đàm đưa mắt nhìn người Hoàng Ưng đang xách trên tay. Người này là thằng nhỏ chuyện phụ trách bưng trà trong tòa lâu đài cổ. Lúc này, sắc mặt cậu ta trắng bệch. Bị Hoàng Ưng xách cổ áo, cậu ta không dám động đậy, rõ ràng sợ chết khiếp. Cậu ta hé miệng muốn nói điều gì đó.

Lam Đàm cười nhạt: "Lời nói của thằng bé này Tề lão đại cũng tin". Nói xong anh ta giơ tay nhanh như tia chớp, chỉ nghe tiếng súng nổ rất nhẹ. Sắc mặt Lam Đàm nho nhã không thay đổi, nhưng viên đạn từ khẩu súng trong tay anh ta găm trúng tim thằng nhỏ.

Hoàng Ưng ném cái xác ra ngoài. Thằng nhóc này đã dám khai ra, tức là nó đã chuẩn bị sẵn tinh thần đón nhận cái chết, nên muốn bắt nó khai cũng vô dụng. Hơn nữa người của Lam Bang không giết nó, quay về thế nào cũng bị những kẻ đứng sau sát hại, chết sớm càng sớm được giải thoát.

"Tôi chỉ hỏi anh một câu, người đang ở đâu?". Tề Mặc nhìn Lam Tư chằm chằm, hắn đột ngột gầm lên như sấm, khiến tất cả mọi người giật mình.

Lam Tư cười lạnh lùng: "Phòng của tôi chỉ có từng này, anh đừng nói cho tôi biết là anh mù mắt đấy nhé". Nói xong, anh ta nở nụ cười quyến rũ và thâm hiểm với Tề Mặc.

Lam Đàm tiếp lời: "Tề lão đại, người của chúng tôi đều ở cả đây, anh muốn vu khống cho chúng tôi cũng phải chọn lý do chính đáng một chút. Anh mất người liền xông tới chỗ chúng tôi, vậy lão đại của chúng tôi mất người cũng sẽ lao đi giết anh? Đây là địa bàn của giáo

hoàng Joseph, không phải là địa bàn của Tề gia các anh. Còn nữa, đây là phòng lão đại chúng tôi. Anh tự tiện xông vào có nghĩa chẳng coi lão đại chúng tôi ra gì".

Nhìn đôi mắt đỏ ngầu của Tề Mặc, Lam Tư nở nụ cười hung ác: "Tề Mặc, nếu muốn gây chuyện cũng không cần viện cớ, Lam Tư tôi sẽ theo hầu anh đến cùng". Anh ta vừa nói dứt lời, đám thuộc hạ của Lam Bang bên ngoài lập tức xông tới chĩa súng vào Tề Mặc. Đám Hồng Ưng cũng rút súng nhằm thẳng vào Lam Tư, không khí đột nhiên trở nên căng thẳng vô cùng.

"Chuyện gì xảy ra vậy? Mọi người làm sao thế?". Giáo hoàng Joseph và bá tước Andy chạy vội vào, sắc mặt của hai người trắng bệch.

Giáo hoàng Joseph đang ở ngoài đại sảnh tiếp đãi khách khứa, thân vương Hách Liên ở nơi diễn ra cuộc hội đàm bí mật nên ông ta là người đầu tiên phát hiện biến cố. Trong khi đó bá tước Andy đi cùng Lam Tư nên là người thứ hai biết chuyện. Cả hai vội vàng đi báo tin cho giáo hoàng Joseph.

Giáo hoàng Joseph vừa thở hổn hển vừa cất giọng hoảng hốt: "Chuyện gì xảy ra vậy? Có gì từ từ nói, đừng động thủ. Hai anh hãy nể mặt tôi thu súng lại đi. Có vấn đề gì chúng ta cùng ngồi xuống thương lượng, nhất định sẽ tìm ra cách giải quyết. Hai nhà các anh đừng xung đột".

Bá tước Andy gật đầu: "Tề lão đại, Lam lão đại, hai người từ từ nói đi. Chúng tôi đều ở đây, có thể giúp được gì, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức. Các anh đừng để mất hòa khí."

Thân vương Hách Liên chỉ biết đứng ở giữa phòng xua tay, ra hiệu Tề Mặc và Lam Tư bình tĩnh. Ông ta biết rõ chuyện xảy ra nên không dám lên tiếng. Bất cứ người nào cũng nhận ra thái độ đặc biệt Tề Mặc dành cho Ly Tâm. Vì vậy nếu Ly Tâm xảy ra chuyện gì ở ngay trong tòa lâu đài cổ này, dù thủ phạm có phải là Lam Tư hay không, bọn họ cũng sẽ gặp tai ương.

"Hòa khí? Tôi và anh ta làm gì có hòa khí". Lam Tư bật cười ha hả như nghe kể chuyện khôi hài nhất thế gian.

Tề Mặc siết tay thành nắm đấm, bàn tay hắn siết chặt đến mức nổi hết các khớp. Hắn thật sự phẫn nộ, hắn chưa từng để cảm xúc của mình xáo động rõ ràng trước nhiều người như vậy, nhưng giờ đây, hắn dần dần không thể khống chế bản thân.

Tề Mặc biết vụ này có vấn đề, hắn không phải kẻ ngốc, không cần nghĩ cũng biết không phải do Lam Tư gây ra. Nhưng Ly Tâm nhất định bị thương nặng, máu ở trên giường chảy ra từ vết đạn bắn. Hắn bất chấp tất cả xông vào nơi này không phải để truy cứu trách nhiệm của Lam Tư. Hắn chỉ cần Ly Tâm, tìm Ly Tâm mới là quan trọng nhất. Nghĩ đến viên đạn đó bắn xuyên qua người Ly Tâm, tim Tề Mặc co thắt từng cơn. Hắn không kịp cũng không muốn bận tâm đến những việc khác, hắn chỉ muốn nhanh chóng tìm thấy Ly Tâm.

"Tôi hỏi một lần nữa, người đang ở đâu?". Khí chất vốn lạnh lùng của Tề Mặc hoàn toàn biến thành cơn thịnh nộ, sát khí dần lan tỏa khắp căn phòng. Nếu trước đây Tề Mặc là băng, thì bây giờ hắn là lửa, một ngọn lửa có thể thiêu rụi tất cả.

Thấy Tề Mặc thực sự tức giận, Bạch Ưng vội lên tiếng: "Lam lão đại, Ly Tâm đang ở đâu? Chúng ta đều là người thông minh nên không cần nói nhiều. Nhóm máu của cô ấy rất đặc biệt, nếu không

kịp thời chữa trị sẽ xảy ra vấn đề lớn. Tôi nghĩ hai nhà cũng không muốn nhìn thấy kết quả đó".

Lời nói của Bạch Ưng tương đối uyển chuyển, mang hàm ý cả hai bên đều hiểu rõ. Cục diện hỗn loạn chỉ khiến kẻ đứng giật dây phía sau hưởng lợi. Đây là một điều sỉ nhục đối với cả Tề gia lẫn Lam Bang.

Lam Tư cất giọng lạnh lùng: "Tôi trả lời anh một lần nữa, mắt anh mọc ở đâu vậy?".

Lam Đàm ở bên cạnh bất giác đưa mắt nhìn Lam Tư khi thấy lão đại phủ nhận. Anh ta đoán Ly Tâm chắc chắn đang ở trong tay Lam Tư, bởi vì nếu cô không ở đây, dù nhân chứng vật chứng đầy đủ đến mấy cũng không dẫn đến cục diện căng thẳng như bây giờ. Có điều Lam Tư không thừa nhận chứng tỏ Lam Tư có tình toán riêng. Vì vậy Lam Đàm chỉ ho khan hai tiếng mà không mở miệng.

Chương 112: Giông bão nổi lên

Nghe Lam Tư nói vậy, sự phẫn nộ Tề Mặc đang cố gắng đè nén lập tức bùng phát, hắn lao vào tấn công Lam Tư. Tề Mặc biết lúc này giận dữ không thể giải quyết vấn đề, bình tĩnh xử lý mới là biện pháp thích hợp nhất nhưng hắn không có cách nào khống chế bản thân. Hắn biết rõ bản thân không thể động thủ, biết rõ kẻ ở trong bóng tối chỉ chờ đợi giây phút này, nhưng cứ nghĩ đến chuyện Ly Tâm sống chết không rõ, hắn không thể kiềm chế nổi, cũng không muốn kiềm

chế. Không phải sự phẫn nộ đã che mờ lý trí của hắn, mà là hắn biết rõ nhưng vẫn ra tay.

Thấy Tề Mặc tung nắm đấm về phía mình, Lam Tư tiến lên phía trước Lam Đàm. Anh ta vừa trầm giọng nói: "Tốt lắm", vừa tung người về phía trước Tề Mặc. Đôi mắt anh ta lộ rõ vẻ ngông cuồng và hưng phấn.

Trong phút chốc, tất cả những người có mặt chỉ nghe thấy tiếng bụp bụp và tiếng gió thổi. Tề Mặc và Lam Tư có tốc độ kinh hồn, quyền cước của bọn họ có sức mạnh ít ai bì kịp. Sát khí dần lan tỏa khắp căn phòng, khiến mọi người đều cảm thấy một bầu không khí cuồng bạo.

Tề Mặc rất dũng mãnh, thân thủ của hắn không tầm thường, động tác đầy sức mạnh, chỉ tấn công thẳng vào chỗ hiểm. Hắn liên tục tung những cú đấm dữ dội và chuẩn xác vào Lam Tư, mỗi chiêu của hắn đều có thể gây chết người, hắn không nể tình hay nương tay.

Nhìn bề ngoài, Lam Tư gầy yếu hơn Tề Mặc nhưng anh ta cũng có sức mạnh vô song. Động tác của anh ta thậm chí còn tàn độc hơn Tề Mặc. Hai người không ai kém cạnh ai.

"Làm thế nào bây giờ, hai vị lão đại mau dừng tay, mau dừng tay, có chuyện gì chúng ta cùng ngồi xuống thương lượng. Mong hai vị đừng nổi giận". Giáo hoàng Joseph và mấy người chỉ biết khoanh tay đứng nhìn ở bên cạnh. Chứng kiến xung đột giữa Tề Mặc và Lam Tư ngày càng kịch liệc, bọn họ cố gắng khuyên giải nhưng đều bị bỏ ngoài tai.

Bá tước Andy và thân vương Hách Liên cũng ra sức khuyên can. Tuy nhiên, Tề Mặc và Lam Tư không những không chịu nghe mà

còn động thủ đánh nhau. Bọn họ không biết xử lý thế nào, vẻ mặt bọn họ vô cùng lo lắng.

Hồng Ưng và Hoàng Ưng đứng bên cạnh theo dõi. Bạch Ưng và Lập Hộ đưa mắt nhìn nhau rồi lặng lẽ rút ra ngoài. Chuyện vừa rồi xảy ra đột ngột nên bọn họ mới theo Tề Mặc xông cả vào nơi này. Bây giờ trong lòng bọn ho biết rõ, có đứng đây cũng vô dụng, nhiều chuyện không thể giải quyết bằng đường chính diện mà phải đi theo con đường khác.

Tốc độ của Tề Mặc và Lam Tư nhanh không thể tưởng tượng nổi. Một người chú trọng sức mạnh, một người chú trọng thân pháp, ai nấy đều tàn nhẫn như nhau. Khi đánh giáp lá cà, cả hai không ai có thể chiếm thế thượng phong. Chỉ có bầu không khí tanh máu dần lan tỏa ra bên ngoài tòa lâu đài.

“Giỏi lắm”. Lam Tư trách không kịp bị Tề Mặc đấm trúng mặt. Anh ta nhân đà đó, một tay đặt lên vai Tề Mặc làm điểm tựa và lộn người qua đỉnh đầu Tề Mặc. Trong lúc tung người, Lam Tư đập mạnh cánh tay vào huyệt bách hội trên đỉnh đầu Tề Mặc, đồng thời tung cước vào đốt sống số bảy trên lưng Tề Mặc.

Tề Mặc nhanh như xẹt điện né tránh đòn của Lam Tư, hắn vung tay tấn công vào thắt lưng của Lam Tư. Nếu đòn này trúng đích, Lam Tư không chết cũng sẽ bị tàn phế.

Tất cả những người có mặt ở trong phòng chỉ biết mở to mắt nhìn hai cao thủ quần thảo. Họ toàn sử dụng chiêu thức có độ sát thương cực lớn, họ quyết dồn đối phương vào chỗ chết, tuyệt đối không nể tình.

“Hai vị lão đại xin dừng tay, xin dừng tay”. Có cơ hội chứng kiến màn giao đấu kinh điển nhưng thân vương Hách Liên không còn tâm trạng nào thưởng thức. Nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ e là giới hắc đạo ở bên ngoài cũng sẽ nổi loạn.

Tề gia và Lam Bang là hai gia tộc đứng đầu hắc đạo, những người ở bên ngoài ít nhiều đều có dính dáng đến hai gia tộc này. Vậy mà bây giờ chủ nhân của hai gia tộc chiến đấu một mất một còn. Nếu người ở bên ngoài biết được, thân vương Hách Liên thật sự không biết thu dọn tàn cuộc thế nào. Ngoài ra, nhiều người ở bên ngoài đều có quan hệ với cả hai gia tộc nên trong hoàn cảnh hỗn loạn này, họ cũng không biết đứng về bên nào.

“Mau giao Ly Tâm cho tôi”. Tề Mặc vừa chém mạnh tay vào người Lam Tư vừa gầm lên. Ly Tâm chắc chắn đang nằm trong tay Lam Tư. Không phải hắn tin lời nhân chứng mà hắn và Ly Tâm có thiết bị liên lạc đặc biệt là đôi hoa tai. Hoa tai của Ly Tâm phát tín hiệu từ nơi này, hắn tin chắc điều đó. Nhưng rõ ràng người của hắn không tìm thấy Ly Tâm trong căn phòng không quá lớn của Lam Tư. Vì vậy, nhất định Lam Tư đã giở trò.

Lam Tư nghiêng người né tránh, đồng thời nở nụ cười lạnh lùng: “Tại sao tôi phải nghe theo anh?”. Nói xong anh ta tung cước về phía Tề Mặc.

Anh ta không có ý định giao Ly Tâm cho Tề Mặc. Lúc này giao Ly Tâm ra khác nào trao cơ hội cho Tề Mặc bắt thóp anh ta. Mặc dù hai bên đều biết rõ có kẻ đứng sau bày trò nhưng suy cho cùng, người cũng đang ở chỗ anh ta. Anh ta không ngu xuẩn đến mức đó. Hơn nữa, anh ta còn cảm thấy hứng thú về kẻ chủ mưu, anh ta muốn biết người nào dám bày mưu tính kế với anh ta và Tề Mặc.

Tề Mặc và Lam Tư không sử dụng súng cũng không ra lệnh thuộc hạ nổ súng. Hai bên đều biết rõ, sẽ là thất sách nếu hai bên tàn sát lẫn nhau vào thời điểm này. Nhưng bình tĩnh ngồi xuống tiến hành thương lượng thì Tề Mặc lại không làm nổi. Ly Tâm vẫn ở trong tay Lam Tư, nếu hôm nay hắn không đòi được người, sau này sẽ càng khó khăn. Không biết tình trạng của Ly Tâm thế nào? Lam Tư lại kiên quyết không chịu giao người còn lâu hắn mới để anh ta yên.

"Tề lão đại quả nhiên lợi hại". Lam Đàm thốt ra một câu tán thưởng khi chứng kiến hai người giao đấu. Bao nhiêu năm nay, anh ta chưa từng thấy Tề Mặc động thủ, hôm nay có cơ hội xem cảnh hai vị lão đại xuất chiêu, quả là điều may mắn.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, giáo hoàng Joseph, bá tước Andy và thân vương Hách Liên nhìn nhau vừa tán đồng vừa lo lắng. Hai vị lão đại ra đòn ngoạn mục như không thể ngoạn mục hơn, khiến những người đứng ngoài thưởng thức đã con mắt. Nhưng ở vào hoàn cảnh này, họ không có tâm trạng thưởng thức.

"Xảy ra chuyện gì vậy?". Giao Văn từ đại sảnh đi vào phòng. Vừa rồi thấy đám thân vương Hách Liên rời khỏi đại sảnh anh ta biết ngay có chuyện. Anh ta không ngời đến đây lại được chứng kiến cảnh đối kháng căng thẳng như vậy. Giao Văn bất giác nhíu chặt lông mày.

Giáo hoàng Joseph nói to: "Giao Văn lão đại, mau lại đây". Giao Văn không đợi ông ta mở miệng gọi đã xông vào.

"Văn lão đại, tôi biết anh có quan hệ tốt với Tề lão đại, anh mau đi khuyên nhủ Tề lão đại, có gì chúng ta ngồi xuống thương lượng.

Làm vậy không thể giải quyết vấn đề, lại gây mất hòa khí giữa mọi người". Thân vương Hách Liên cúi đầu nói nhỏ.

Hòa khí ư? Hai nhà có hòa khí gì chứ? Đúng là nực cười, nhưng Giao Văn không phản bác. Lúc này, Lập Hộ đã kể sơ qua tình hình với Giao Văn.

Giao Văn chưa bao giờ thấy Tề Mặc điên cuồng như bây giờ. Tề Mặc không thể không biết nặng nhẹ. Hắn biết rõ mà vẫn động thủ, Giao Văn than thầm trong lòng, xem ra anh ta đã đánh giá thấp tình cảm của Tề Mặc dành cho Ly Tâm.

Giao Văn cất giọng trầm trầm: "Lúc Tề nổi giận, các ngài thử nói xem ai có thể khống chế?".

Giáo hoàng Joseph và thân vương Hách Liên cứng họng. Bọn họ biết vậy nên mới đau đầu. Không một người nào có thể chi phối hành động của Tề Mặc là chuyện giới hắc đạo đều biết. Nhưng bây giờ phải làm sao, Lam Tư cũng không phải nhân vật tầm thường, bị kẻ khác xông vào tận cửa bắt nạt, ai có khả năng bảo anh ta dừng tay? Bọn họ mời Tề Mặc và Lam Tư tới đây nhằm mục đích làm dịu bớt mối quan hệ căng thẳng của hai bên, nào ngờ tình thế càng nghiêm trọng hơn.

Pằng, pằng, pằng, bên ngoài vang lên tiếng súng, tiếp theo là tiếng người náo loạn. Đám người ở đại sảnh đã biết xảy ra chuyện ở khu của Lam Bang nên chạy hết về nơi này.

"Hai vị lão đại, các anh mau dừng tay. Cứ tiếp tục như vậy, chuyện ngày hôm nay bao giờ mới kết thúc". Bá tước Anhdy khóc không ra nước mắt.

“Đối địch Lam lão đại có nghĩa là đối địch với tôi, các người…”

“Anh to gan thật…”.

Bên ngoài liên tục truyền đến tiếng la hét và tiếng súng nổ. Giáo hoàng Joseph thấy tình hình bất ổn liền kéo thân vương Hách Liên và bá tước Andy chạy ra ngoài. Bọn họ không có bản lĩnh khống chế tình hình ở nơi này, bây giờ chỉ hi vọng có thể trấn áp ở bên ngoài.

Lam Tư và Tề Mặc tiếp tục giao đấu, anh ta thấy sắc mặt Tề Mặc đanh lại, sự phẫn nộ của hắn không phải là giả vờ, hắn ra tay càng lúc càng mạnh.

Chỉ trong giây lát, một tiếng gió đột ngột vọng tới, Lam Tư hơi biến sắc, anh ta liếc thấy Tề Mặc cũng hơi chau mày. Ánh mắt anh ta đỏ ngầu, khóe miệng nhếch lên thành nụ cười đầy sát khí. Đồng thời, nắm đấm của anh ta bay về phía Tề mặc đột nhiên đổi chiêu, người anh ta hơi nghiêng về một bên.

Ngực Lam Tư đột nhiên tuôn máu xối xả, ướt đẫm áo complet trắng của anh ta. Anh ta kịp thời tung cú đấm mạnh vào dưới cổ Tề Mặc và hạ thấp giọng chỉ đủ hai người nghe thấy: “Nếu muốn cô ta còn sống, anh hãy tự lo liệu cho tôi”.

Tề Mặc bị Lam Tư đấm trúng cổ, cú đánh mạnh đến nỗi dường như nghe thấy tiếng xương gẫy răng rắng. Trong chốc lát, hai người đứng đầu hai gia tộc hào môn đều bị thương, Lam Tư máu thấm đỏ ngực, còn Tề Mặc bị đánh gẫy xương cổ. Cả hai đồng loạt ngã xuống khiến đám Hồng Ưng và Lam Đàm sững sờ.

“Lão đại!”.

“Lão đại!”.

Hai giọng nói hoảng hốt và bất an đồng thời vang lên, Hồng Ưng và Lam Đàm vội chạy đến đỡ Tề Mặc và Lam Tư.

Giao Văn tái mét mặt chạy đến chỗ Tề Mặc. Trong khi đó, một tâm phúc khác của Lam Tư chạy về phía viên đạn bắn ra rồi bay người qua cửa sổ đuổi theo thủ phạm.

Hoàng Ưng phản ứng nhanh, quay người đứng ở cửa cao giọng nói với đám người hỗn loạn ở bên ngoài: “Mau dừng tay hết cho tôi, lão đại của chúng tôi và Lam lão đại có chuyện cần thương lượng. Các người làm vậy là có ý gì? Nếu không dừng tay đừng trách chúng tôi không khách khí.”.

Đồng thời, thuộc hạ của Lam Tư cũng chĩa súng về đám người đang định xông vào phòng: “Im lặng! Đây là chuyện riêng của chúng tôi và Tề gia. Các người mau rời khỏi nơi này. Các người muốn quấy rối cuộc đàm phán giữa lão đại của chúng tôi và Tề gia phải không, các người có ý gì?”.

Hai người đứng đầu đều bị thương, thậm chí có khả năng ảnh hưởng đến tính mạng. Do đó, đám Hồng Ưng và Lam Đàm hết sức căng thẳng. Hai bên cùng thất bại không phải là kết cục bọn họ muốn thấy. Vì vậy họ không thể để bên ngoài biết chuyện vừa xảy ra.

Hậu quả của việc hai bên cùng bị thương nặng hoặc chết đều nghiêm trọng đến mức bọn họ không dám nghĩ tới. Hai gia tộc lâm vào tình trạng rắn mất đầu, không những là đại nạn của Tề gia và Lam Bang mà còn là đại nạn của giới hắc đạo.

Hoàng Ưng và người của Lam Tư đồng thời lên tiếng, khiến đàm người ở bên ngài không dám tiến thêm một bước. Hoàng Ưng nhanh chóng chỉ huy người bao vây cả căn phòng, không cho bất cứ ai vào bên trong. Ngay cả giáo hoàng Joseph, thân vương Hách Liên và bá tước Andy vừa chạy ra ngoài xoa dịu đám đông cũng bị chặn lại ở ngoài.

Đám Giáo hoàng Joseph thấy chỉ vài phút sau, Tề gia và Lam Bang bắt tay nhau chĩa súng vào đám đông ở bên ngoài bèn nhìn nhau không hiểu chuyện gì đang xảy ra, hai vị lão đại vừa rồi còn đánh nhau ác liệt, bây giờ lại nói đàm phán. Điều này lừa người khác còn được chứ không thể lừa bọn họ.

Bọn họ đoán nhất định đã xảy ra chuyện gì đó. Bất cứ lúc nào, bất cứ ở đâu, bất cứ gia tộc nào liên thủ, bọn họ cũng không cảm thấy kỳ lạ. Bởi vì thế giới này không có bạn bè mãi mãi và cũng không có kẻ thù vĩnh viễn. Nhưng nói Tề gia với Lam Bang thì không thông một chút nào. Hai gia tộc đối địch nhau cả trăm năm bây giờ tự nhiên bắt tay, không cần nghĩ cũng biết chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó rất nghiêm trọng.

“Tề, anh thế nào rồi?”. Giao Văn lao đến đỡ Tề Mặc tựa vào người anh ta. Anh ta giơ tay giữ đầu Tề Mặc và cố định cổ hắn. Hồng Ưng cũng nhanh chóng kiểm tra vết thương của Tề Mặc.

Ở bên này, Lam Đàm vội ôm lấy Lam Tư. Anh ta quỳ một chân xuống đất, đặt Lam Tư lên đùi anh ta. Sau đó Lam Đàm xé áo kiểm tra vết đạn bắn trên người Lam Tư.

“Lập Hộ mau quay lại đây đi, nhanh lên”. Hoàng Ưng sắp xếp người canh gác đâu vào đấy, lập tức mở máy liên lạc nội bộ gọi cho Lập Hộ.

Lập Hộ đang mải tìm kiếm Ly Tâm, nghe giọng nói tuy vẫn trấn tĩnh nhưng có phần đổi khác của Hoàng Ưng anh ta liền đổi sắc mặt và lập tức quay lại căn phòng của Lam Tư.

“Không sao rồi, không sao rồi. Tôi đã nói với mọi người, Tề Lão đại và Lam lão đại đang đàm phán, mọi người kích động gì chứ? Bây giờ mọi người thấy rồi đấy, chẳng có chuyện gì xảy ra”. Giáo hoàng Joseph giữ bộ dạng bình thản, ông ta nói rất thản nhiên.

Thân vương Hách Liên cũng mỉm cười: “Xem ra chúng ta già thật rồi, mọi người đều không tin tưởng chúng ta nữa”. Giọng ông ta có phần châm biếm, những người ở bên ngoài đều hiểu ý ông ta.

Đối với giới hắc đạo, thực lực là quan trọng nhất, giáo hoàng Joseph, thân vương Hách Liên và bá tước Andy tuy không quá mạnh, nhưng khi bắt tay với nhau, họ tạo thành một thế lực không nhỏ. Ngoài Tề gia và Lam Bang, Ở đây chẳng có mấy người dám lớn tiếng với bọn họ. Vì vậy tất cả lập tức im lặng.

“Không phải…không phải đâu”.

“Hai vị đừng nói như vậy…”.

Đám đông liền nhao nhao phân bua, bá tước Andy cười nói: “Thế thì tốt. Được rồi, mọi người ai cần làm việc gì thì làm đi. Hôm nay là ngày vui của ba chúng tôi, hiếm có dịp mọi người tụ tập ở đây, mời mọi người chơi vui vẻ, tôi đảm bảo sẽ không khiến mọi người thất vọng.

Giáo hoàng Joseph tiếp lời: “Đúng đó, Tề lão đại và Lam lão đại bây giờ đang thương lượng đại sự, đây không phải là việc chúng ta có thể làm phiền, mọi người nói có đúng không?”.

Đám đông thấy người của Tề gia và Lam Bang đã nói vậy, giờ thêm những lời nửa uy hiếp nửa khuyên nhủ của đám giáo hoàng Joseph, đều hiểu mình không thể nhúng tay vào việc này, thế là cả bọn quay lại đại sảnh.

Đẩy được đám người ở bên ngoài đi, ba người còn chưa kịp thở đã bị Hoàng Ưng và thuộc hạ của Lam Tư đồng thời mời vào bên trong.

Ba người đoán bên trong xảy ra chuyện, nhưng họ sững sờ khi chứng kiến cảnh tượng trước mắt. Tề Mặc tuy cũng bị thương nhưng còn dễ ăn nói, còn Lam Tư bị trúng đạn thì khác. Đây là địa bàn của ba người, hai vị lão đại đều là khách quý của bọn họ, nếu xảy ra biến cố chắc chắn bọn họ sẽ không được yên thân. Khi thuộc hạ của Lam Tư dẫn ba người vào phòng ngủ ở bên cạnh, bọn họ lập tức hiểu ra mình đã bị giam lỏng,

Lập Hộ chạy vội về, anh ta tái mét mặt khi nhìn thấy bộ dạng của Tề Mặc. Tề Mặc ngất xỉu, xương cổ bị gãy, da lõm xuống một mảng, sắc mặt trắng bệch. Mặc dù vậy, nhìn qua cũng biết vết thương của Tề Mặc tuy nghiêm trọng nhưng không đến nỗi mất mạng. Không hiểu do Lam Tư ra tay có chừng mực hay Tề Mặc né tránh kịp thời.

Sau khi xem xét xong, Lập Hộ đưa mắt về phía Lam Tư, anh ta cũng đang được cấp cứu. Nhìn từ bên ngoài có vẻ đạn bắn trúng tim anh ta. Lập Hộ bất giác chau mày. Anh ta bế Tề Mặc lên vào quay sang nói với đám Giao Văn: “Về phòng rồi tính sau”. Cả đám người đi về căn phòng được bố trí sẵn cho họ trong tòa lâu đài cổ.

Tuy Tề Mặc và Lam Tư như nước với lửa, không ai chịu ai nhưng hai căn phòng tôn quý nhất của tòa lâu đài lại nằm cạnh nhau. Do đó, đám Lập Hộ đưa Tề Mặc sang phòng bên cạnh mà không làm kinh động đến một ai.

Sau khi đám Tề Mặc đi khỏi, Lam Tư đột ngột mở mắt. Anh ta đưa mắt nhìn Lam Đàm, Lam Đàm gật đầu, cho biết xung quanh không có người. Lam Tư cất giọng trầm trầm: "Cách bao nhiêu?".

Lam Tư biết anh ta phải tránh đạn đúng khoảng cách đó. Nếu viên đạn chệch xa quá sẽ không mang lại hiệu quả, gần quá anh ta sẽ đi đời. Quả nhiên, nếu không cởi áo xem xét kỹ lưỡng, người ngoài đều sẽ thấy viên đạn găm vào chính quả tim Lam Tư mà không chệch một ly.

Lam Đàm quan sát vết thương trên ngực Lam Tư, nghiến răng nói: "Từ bên ngoài không thấy rõ, nhưng nhiều nhất cách tim không quá hai centimet". Nói xong, anh ta cùng một tâm phúc khác của Lam Tư nhanh chóng gây tê để gắp viên đạn. Là một trùm hắc đạo, những người ở bên cạnh Lam Tư cần hiểu biết toàn diện về các lĩnh vực. Vì vậy, Lam Tư cũng có tay chân thân tín là bác sĩ giống Lập Hộ của Tề gia.

Lam Tư nhếch mép nở nụ cười mê hồn nhưng tàn độc, lạnh lùng nói: "Tôi sẽ bắt bọn chúng trả giá". Nói xong, anh ta nhắm mắt chờ lấy viên đạn.

Lam Đàm chau mày: "Lão đại, nguy hiểm quá. Sau này lão đại không thể để bản thân rơi vào tình cảnh nguy hiểm như hôm nay."

Nụ cười trên môi Lam Tư không thay đổi, anh ta không đáp lời, nhìn qua tưởng Lam Tư bị hôn mê, nhưng đám Lam Đàm đi theo anh ta nhiều năm nên biết rõ con người của anh ta. Lam Tư bản chất hung ác, tàn nhẫn, anh ta tàn nhẫn đến mức có thể dùng mạng sống của mình để dụ địch.

Trời càng về khuya, ánh trăng càng sáng ngời. Ánh trăng thanh lạnh khiến không khí mùa hạ có chút lạnh lẽo, chiếu xuống tòa lâu đài cổ hơn ba trăm năm, khiến cái bóng kéo dài của nó càng cho người ta cảm giác thần bí lạnh lùng.

©STENT: http://www.luv-ebook.com

"Cô đã chết chưa?". Lam Tư nở nụ cười quyến rũ với Ly Tâm.

Ly Tâm nằm trên một thứ không giống giường cũng chẳng giống ghế, sắc mặt cô trắng bệch. Cô mấp máy môi: "Anh thử nói xem?".

Lam Tư nhướn mày: "Không ngờ cô sống dai thật".

Nghe giọng điệu châm biếm không giống châm biếm, tán thưởng không giống tán thưởng của Lam Tư, Ly Tâm bất giác chau mày. Cô bị mất máu quá nhiều, tuy viên đạn đã được lấy ra, vết thương cũng đã băng bó đâu vào đấy nhưng cô quá mệt mỏi và đau đớn. Cô phải gắng gượng mới không bị ngất đi, cô thật sự không có tâm trạng đùa giỡn với Lam Tư.

"Anh bị đánh? Tề Mặc đánh anh sao?". Nhờ ánh đèn sáng, Ly Tâm phát hiện vết bầm tím trên mặt Lam Tư, cô chấn động rồi mỉm cười, mấp máy môi hỏi anh ta.

Lam Tư ngồi xuống chiếc ghế sofa trước mặt Ly Tâm, anh ta thè lưỡi liếm vết máu ở khóe miệng và mỉm cười: "Tôi đã xem thường vị trí của cô trong lòng Tề Mặc".

Nghe Lam Tư thừa nhận điều đó, Ly Tâm cảm thấy hết sức ngọt ngào, người cô như được tiếp thêm sức lực nên phấn chấn hẳn.

Lam Tư chống tay vào đầu nhìn Ly Tâm cười gian xảo: "Có phải điều đó nói lên rằng, những thứ có giá trị lợi dụng nhất định phải lợi dụng không".

Ly Tâm chậm rãi trả lời: "Vậy phải xem anh có thời gian hay không". Cô cũng không phải kẻ ngốc, việc có người ra tay với cô rồi đổ tội cho Lam Tư đã nói lên nhiều điều. Chỉ e là bây giờ Lam Tư không có thời gian tính xem nên lợi dụng cô như thế nào.

Lam Tư bật cười ha hả, anh ta gật đầu: "Thông minh, tôi thích người thông minh". Lam Tư cười lớn nên động đến vết thương ở ngực, anh ta liền ho khù khụ hai tiếng.

Ly Tâm lập tức mở to mắt nhìn Lam Tư: "Chắc không phải do Tề Mặc ra tay đấy chứ?". Trong ấn tượng của cô, Lam Tư không hề yếu ớt, anh ta không thể bị Tề Mặc đánh ra nông nỗi này.

Lam Tư cười nhạt: "Dựa vào chút bản lĩnh của anh ta, đối phó người khác thì được, đối phó tôi không dễ thế đâu". Vừa nói anh ta vừa ấn xung quanh vết thương.

Nhìn động tác của Lam Tư, Ly Tâm vô cùng kinh ngạc: "Anh bị bắn?".

Lam Tư không phủ nhận mà nói: “Bọn chúng hành động rất nhanh”. Chúng bắt cóc Ly Tâm bỏ vào phòng anh ta rồi tặng anh ta một phát đạn ngay dưới mũi thuộc hạ của anh ta và Tề Mặc, thủ phạm đúng là cao thủ.

Tuy bị thương nhưng đầu óc Ly Tâm vẫn rất tỉnh táo, cô bất giác nhíu mày. Lam Tư thấy vậy cười lạnh lùng: “Tề Mặc không dễ chết như vậy, nhưng tôi cũng cho anh ta một đao, xương cổ bị gẫy tuy không chết cũng chẳng dễ chịu gì”, vừa nói anh ta vừa chém tay vào không khí.

Mặt Ly Tâm biến sắc, cô rất lo lắng cho Tề Mặc. Một loạt hành động rõ ràng nhắm vào Lam Tư và Tề Mặc. Một khi Lam Tư bị thương, Tề Mặc chắc chắn cũng gặp nguy hiểm. Không ngờ Lam Tư nhìn ra tâm tư của cô. Ly Tâm lấy lại bình tĩnh, ngước nhìn Lam Tư: “Cám ơn anh”.

Âm mưu này nhằm vào Lam Tư và Tề Mặc, Lam Tư đã bị thương, Tề Mặc chắc chắn cũng sẽ xảy ra chuyện. Không ngờ Lam Tư lại ra tay đả thương Tề Mặc. Như vậy, kế hoạch nhằm vào Tề Mặc chắc chắn sẽ bị dừng lại, Tề Mặc hiện tại không gặp nguy hiểm.

Lam Tư nhìn Ly Tâm bằng ánh mắt ngạc nhiên. Sau đó anh ta cười ngoác miệng và áp sát mặt cô: “Thú vị thật đấy, tôi thấy chi bằng cô đi theo tôi còn hơn đi theo tên đầu gỗ đó, cô nghĩ thế nào?”.

Ly Tâm mỉm cười: “Tôi không nghĩ như vậy”. Lam Tư nhướn mày, không bận tâm đến câu trả lời của cô.

Chương 113: Ai là thủ phạm?

Thấy Lam Tư không có biểu hiện khác, Ly Tâm biết Lam Tư cũng chỉ tiện mồm nói ra mà thôi, cô hỏi anh ta: "Anh định để tôi ở đây bao lâu?"

Lam Tư sờ cằm, lãnh đạm nói: "Tôi cũng đang nghĩ đến vấn đề này". Qua ngữ khí bình thản của anh ta, có thể thấy anh ta đúng là đang suy tính chuyện này.

Ly Tâm chống người, cố gắng tựa vào thành của thứ cô đang nằm lên. Trước khi hôn mê bất tỉnh, không biết Lam Tư cho cô uống thuốc gì khiến cô có sức lực gắng gượng đến bây giờ. Ly Tâm nói: "Tôi có giá trị lớn như vậy sao?".

Lam Tư cười đáp: "Có lẽ còn lớn hơn tôi tưởng. Cô có muốn chúng ta thử thí nghiệm không?"

"Tôi không có hứng thú". Ly Tâm từ chối thẳng thừng. Lam Tư cũng không ép cô mà chỉ nở nụ cười thâm hiểm.

Lam Tư quá kín tiếng khiến Ly Tâm đoán không ra, rốt cuộc anh ta sẽ dùng cô uy hiếp Tề Mặc hay có tính toán khác. Hoặc có thể như Lam Tư nói, anh ta chưa quyết định có nên lợi dụng cô hay không.

Ly Tâm vừa thở hổn hển vừa cất giọng khản đặc: "Bên ngoài thế nào rồi?". Tuy cổ họng đau rát, nhưng cuối cùng cô đã có thể phát ra âm thanh. Ly Tâm không rõ tình hình ở bên ngoài, cô rất lo lắng cho Tề Mặc. Tuy cô biết Tề Mặc rất mạnh nhưng kẻ dám cùng một lúc giở trò với hai vị lão đại chắc chắn không phải hạng tầm thường.

Lam Tư nở nụ cười ngông cuồng, ánh mắt anh ta toàn sát khí: “Tôi đang đợi xem chúng giở trò gì”.

Ly Tâm hiểu suy nghĩ của Lam Tư. Tuy cô không tinh thông quy tắc của giới hắc đạo nhưng những cuộc tranh đấu kiểu này không xa lạ với cô. Cũng giống tranh chấp giữa người bình thường, chỉ là ở đây đối tượng và thế lực khác nhau mà thôi.

Ly Tâm gật đầu: “Thế thì tốt, vậy tôi ngủ một giấc đã”. Nói xong cô nằm nghiêng nhắm mắt chuẩn bị ngủ.

Lam Tư thấy vậy nhếch mép: “Thú vị thật đấy, lẽ nào cô không muốn tôi thả cô về bên Tề Mặc?”.

Ly Tâm không mở mắt: “Một khi nghĩ xong điều kiện, tự nhiên anh sẽ thả tôi đi. Trên đời này chẳng ai chịu lỗ vốn khi làm ăn”.

Lam Tư nghe xong bật cười ha hả, điệu cười của anh ta có vẻ rất sảng khoái. Một lát sau, anh ta lên tiếng: “Đúng rồi, không ai chịu bị lỗ cả, chỉ không biết Tề Mặc có chấp nhận không?”.

Ly Tâm vẫn nhắm mắt, bình tĩnh trả lời: “Về điều này, anh hãy đi hỏi anh ấy”.

Thấy Ly Tâm nói vậy, Lam Tư bỗng thấy hứng thú: “Nếu Tề Mặc không chấp nhận thì cô làm thế nào?”.

"Nên làm thế nào thì làm”. Ly Tâm trả lời vô cùng dứt khoát.

Nụ cười trên môi Lam Tư càng rộng hơn: “Hình như cô không hề lo lắng, cô tin Tề Mặc nhất định rất quan tâm đến cô? Theo tôi được

biết, Tề Mặc không phải là người vì tình cảm nhi nữ mà ảnh hưởng đến đại cuộc".

Ly Tâm mở mắt, mỉm cười: "Tại sao tôi lại là người ảnh hưởng đến đại cuộc? Anh đừng có quá coi trọng tôi như vậy, để đến lúc bị ngã đau đừng trách tôi không nhắc nhở".

Lam Tư liền bật cười, nụ cười của anh ta bớt phần nham hiểm, anh ta cười mê hồn: "Thú vị".

Ly Tâm lại nhắm mắt đi ngủ. Tình cảm giữa cô và Tề Mặc sâu sắc đến mức nào, sao cô cần phải cho người ngoài thấy. Sao cô phải để người ngoài bàn tán, sao phải dùng điều kiện để đánh giá, cô và Tề Mặc sẽ không vì tác động của thế giới bên ngoài mà thay đổi, trên đời này không có cái gì là bất đắc dĩ phải lựa chọn giữa tình cảm và đại cục cả, cô chưa bao giờ tin chữ "bất đắc dĩ", cô sẽ không để mình trở thành gánh nặng và điều kiện trao đổi.

Thấy Ly Tâm không muốn nói nhiều, Lam Tư cũng không ép buộc. Anh ta vào đây chỉ để xem Ly Tâm còn sống hay đã chết, cô còn sống là tốt rồi. Bây giờ anh ta có rất nhiều chuyện cần giải quyết, không rỗi hơi đùa giỡn với cô. Lam Tư liền đứng dậy đi ra ngoài.

Sau khi Lam Tư khuất dạng, Ly Tâm không mở mắt cũng không có bất cứ hành động nào. Tuy không biết Lam Tư nhốt cô ở đâu, nhưng cô đoán chắc là một căn phòng nào đó trong tòa lâu đài cổ. Trong phòng chỉ có mình Ly Tâm nhưng cô biết, thuộc hạ của Lam Tư đang ngầm giám sát cô.

Hơn nữa, Lam Tư là người gian xảo, một cơ hội lớn như vậy rơi vào tay anh ta, anh ta chưa lợi dụng đủ sẽ không bao giờ buông tay.

Dù bây giờ Ly Tâm lo lắng cho Tề Mặc và muốn trở về bên cạnh hắn nhưng chắc chắn không thể. Vì vậy tốt nhất cô nên thích ứng với hoàn cảnh, đợi đến khi vết thương đỡ hơn, đến khi cô có năng lực tự bảo vệ bản thân rồi tính sau. Cô không muốn trở thành gánh nặng của Tề Mặc.

Ly Tâm sờ lên chiếc hoa tai. Khi chân tay có thể động đậy, việc đầu tiên cô làm là tắt tín hiệu liên lạc. Không phải cô không muốn liên lạc với Tề Mặc mà trong hoàn cảnh yên tĩnh đến mức con ruồi bay qua cũng nghe thấy tiếng động như nơi này, chỉ cần một tiếng sóng âm nhỏ cũng sẽ bị đối phương phát hiện.

Hơn nữa, người của Lam Tư ẩn mình trong căn phòng này cho cô cảm giác không thể nắm bắt được, cô không dám mạo hiểm. Nhỡ đối phương biết chiếc hoa tai là phương tiện liên lạc với Tề Mặc rồi tịch thu thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Mặt khác, khi cô tắt hoa tai, Tề Mặc sẽ đoán ra cô vẫn còn sống, bởi vì ngoài cô, chẳng ai biết tắt mở chiếc hoa tai.

Trong lúc Ly Tâm ngủ một giấc để hồi phục thể lực không khí trong căn phòng của Tề Mặc vô cùng nghiêm nghị.

Tề Mặc bị trúng đòn của Lam Tư. Anh ta ra tay không hề nể nang, nhưng Tề Mặc đã giảm tổn thương đến mức thấp nhất. Trông bề ngoài có vẻ nghiêm trọng nhưng Tề Mặc ngất đi một lúc rồi tỉnh lại ngay. Lúc này, nhiệt độ trong căn phòng xuống đến mức thấp nhất, như thể khí lạnh ở Siberia tràn về.

Hồng Ưng, Hoàng Ưng và Lập Hộ quỳ trước mặt Tề Mặc. Bọn họ im lặng chờ đợi, trong khi Tề Mặc không ngừng điều chỉnh chiếc hoa tai tìm kiếm tin tức của Ly Tâm nhưng không có kết quả. Ba người không dám ngẩng đầu, lặng lẽ quỳ gối trước Tề Mặc. Bạch

Ưng là người duy nhất không ở trong phòng, anh ta bận tìm kiếm Ly Tâm ở bên ngoài.

“Tề, anh nói gì đi chứ. Anh tức giận đến mức nào cũng nên chờ giải quyết xong tình hình hiện tại rồi tính sau. Anh để họ quỳ ở đây có tác dụng gì?” Giao Văn đứng bên cạnh lên tiếng.

Giao Văn vừa dứt lời, Hồng Ưng nghiêm nghị nói: “Là lỗi của chúng tôi, chúng tôi sơ suất mới xảy ra chuyện này”. Hoàng Ưng và Lập Hộ chỉ im lặng cúi đầu trước Tề Mặc.

Chiếc hoa tai của Ly Tâm vốn có tín hiệu giờ lại không có chút tín hiệu nào, Tề Mặc lập tức hiểu ra, hoa tai đã được tắt đi. Tề Mặc hít một hơi sâu, điều này có nghĩa hiện tại Ly Tâm vẫn ổn, chỉ cần cô còn sống là được rồi.

Xác định tình trạng của Ly Tâm không đến mức quá nghiêm trọng, tâm trạng tức giận và lo lắng của Tề Mặc dần bình tĩnh lại. Nghe Giao Văn nói đỡ cho đám Hồng Ưng, Tề Mặc đảo mắt qua ba người ở trước mặt, lạnh lùng nói: “Cô ấy là nữ chủ nhân của các chú”.

Chỉ mấy từ đơn giản cũng đủ khiến đám Hồng Ưng run rẩy. Tề Mặc có nhãn quang sắc bén, hắn biết rõ bọn họ nghĩ gì, hắn biết hắn có vị trí số một trong lòng bọn họ. Còn Ly Tâm, bọn họ không coi cô là nữ chủ nhân. Mặc dù bọn họ biết sau này hắn sẽ kết hôn với Ly Tâm nhưng trong lòng của bọn họ chưa từng chấp nhận hoặc để tâm đến điều đó.

Vì vậy ngay vào giây phút then chốt, bọn họ chỉ lo cho Tề Mặc, không một ai nghĩ đến Ly Tâm. Nếu bọn họ coi Ly Tâm là nữ chủ nhân của Tề Gia thì đã không xảy ra biến cố ngày hôm nay.

Một câu nói của Tề Mặc khiến đám Hồng Ưng càng cúi thấp đầu. Giao Văn thấy vậy liền nói với Tề Mặc: "Tề, tôi biết lúc anh dạy dỗ thuộc hạ, tôi không nên chõ miệng vào. Nhưng tình hình bây giờ không hề đơn giản, vì vậy anh có thể đợi đến khi giải quyết xong vụ này rồi trừng phạt bọn họ có được không?"

Tề Mặc hừ một tiếng ngẩng lên nhìn Giao Văn. Bắt gặp ánh mắt phẫn nộ đã nhuộm thành màu lửa của Tề Mặc, Giao Văn bất giác chau mày, lập tức ngậm miệng. Anh ta chưa từng thấy bộ dạng này của Tề Mặc.

"Ngẩng đầu lên". Tề Mặc quát, đám Hồng Ưng nhanh chóng ngẩng đầu lên. Tề Mặc đảo mắt qua bọn họ, ánh mắt như dao sắc của hắn khiến bọn họ toát mồ hôi lạnh.

Thật ra Tề Mặc không muốn giáo huấn bọn họ, bởi vì không phải họ không trung thành với hắn, hắn cũng không muốn dạy bảo bọn họ trước mặt người ngoài. Dù Giao Văn thân thiết đến mấy, cũng không phải là người của Tề Gia. Có điều, hắn không thể kiềm chế cơn thịnh nộ.

"Chỉ một lần này thôi". Tề Mặc khôi phục vẻ nghiêm nghị, lạnh lẽo và bá đạo thường ngày. Nhưng sâu trong đôi mắt hắn là hai ngọn lửa cháy rực.

Đám Hồng Ưng không ngờ Tề Mặc tha cho bọn họ. Bọn họ đưa mắt nhìn nhau, dùng ánh mắt trao đổi thông tin chỉ bọn họ mới hiểu và nhanh chóng đứng dậy.

Tề Mặc không trừng phạt bọn họ vì bọn họ không làm sai. Thân phận của Ly Tâm bây giờ chỉ là vị trí số sáu của Tề Gia, cô không thể bảo vệ bản thân thì trách ai? Bọn họ có thể giúp đỡ cô nhưng tuyệt đối không bảo vệ cô.

Nhưng lúc này bọn họ đều hiểu thâm ý của Tề Mặc. Tề Gia không có sự phục tùng và trung thành một cách miễn cưỡng. Việc Tề Mặc không trách móc không trừng phạt bọn họ còn đáng sợ hơn. Ly Tâm là người hắn thích, bảo vệ sự an toàn của cô cũng chính là bảo vệ sự an toàn của hắn, lần này bọn họ đã tự tát vào mặt mình.

Thấy Tề Mặc trở lại bình thường, Giao Văn mở miệng hỏi: "Có tin tức của Ly Tâm không?".

Tề Mặc chau mày đáp: "Cô ấy ở trong phòng của Lam Tư".

Hồng Ưng nghiến răng: "Vừa rồi chúng tôi đã kiểm tra kỹ lưỡng nhưng không tìm thấy người cũng không phát hiện có nơi bí mật nào cả". Có điều thiết bị liên lạc kết nối Tề Mặc và Ly Tâm không thể nhầm lẫn được nên anh ta cảm thấy rất kỳ lạ.

"Người Đông Doanh[1]". Tề Mặc trầm giọng nói.

[1] Người Đông Doanh là cách gọi khác về người Nhật Bản.

Nghe câu nói của Tề Mặc, đám Giao Văn và Hồng Ưng lập tức hiểu ra, Giao Văn gật đầu: "Thế thì không có gì kỳ quái".

Trong đám thuộc hạ của Lam Tư có một nhân vật thần bí. Tề Mặc tìm hiểu qua nhiều nguồn cũng chỉ nắm sơ sơ, hắn biết vệ sỹ thân tín nhất của Lam Tư là Ninja Nhật Bản. Trên đời này tồn tại

nhiều thứ huyền diệu, dường như không thể lý giải từ góc độ khoa học nhưng Ninja có thể làm được, ví dụ như thuật ẩn thân.

Hiện nay trên thế giới còn tồn tại rất ít Ninja tài giỏi, đến nhân vật có quyền thế như Tề Mặc cũng không tìm thấy một Ninja nào cho nên hắn hoàn toàn không biết gì về sự huyền diệu trong đó. May mà Ninja lợi hại cỡ nào cũng buộc phải lộ diện mới có thể tiến hành nhiệm vụ ám sát nên Tề Mặc cũng không cần sợ đám người đó.

Hoàng Ưng nói: "Nếu Ly Tâm không gặp nguy hiểm, vậy thì căn cứ vào tình hình trước mắt, chúng ta nên ra tay từ hướng nào?".

Giao Văn nhíu mày: "Là kẻ nào dám ra tay với cả Tề Mặc và Lam Tư? Muốn nuốt trọn cả hai nhà, dạ dày lớn thật".

Lập Hộ gật đầu: "Nhiều khả năng nhất, kẻ chủ mưu là ba tên đang bị nhốt ở chỗ Lam Bang. Trước mắt chỉ có bọn họ đủ thực lực câu kết nuốt trọn hai gia tộc mà không đến nỗi chướng bụng mà chết. Có điều, tôi cảm thấy không phải bọn họ. Trên đời này càng những thứ có khả năng thì càng không phải".

Hồng Ưng tiếp lời: "Tôi cũng nghĩ vậy. Tôi đã thông báo cho Hắc Ưng ở đại bản doanh theo dõi sát tình hình. Bây giờ chúng ta nên án binh bất động thì hơn".

Đám Hồng Ưng và Hoàng Ưng đi theo Tề Mặc nhiều năm, từ lâu bọn họ đã quen với việc tự hành động mà không cần Tề Mặc dặn dò. Trong lúc Tề Mặc ngất đi, bọn họ đã giải quyết hết những việc cần làm.

Sở dĩ bây giờ bọn họ xin ý kiến của Tề Mặc là vì bọn họ vẫn chưa biết ai là kẻ chủ mưu. Thôn tính một gia tộc là chuyện kinh thiên động địa, thế mà lần này chúng cùng một lúc đối phó với hai gia tộc lớn. Đây là chuyện trên đời này không người nào đủ năng lực làm được, vì vậy bọn họ mới do dự.

Tề Mặc trầm tư suy nghĩ, sắc mặt hắn rất nghiêm nghị. Một lúc sau, hắn đột ngột lên tiếng: "Những người đó còn ở đây không?"

Đám Hồng Ưng hơi ngây người, sắc mặt càng khó coi hơn. "Những người đó" mà Tề Mặc nhắc tới chính là mấy vị nguyên thủ quốc gia.

Hoàng Ưng có phản ứng nhanh nhạy nhất, anh ta liền quay người chạy ra bên ngoài.

Vừa rồi bọn họ không nghĩ tới nhưng khi Tề Mặc nhắc đến, đám Hồng Ưng lập tức cảm thấy sự việc trùng hợp một cách bất thường. Trong tòa lâu đài cổ lâu đời này xuất hiện chuột thì quá vô lý.

Hơn nữa, bọn họ xông vào phòng hội nghị chưa đến nửa phút, Ly Tâm đã rơi vào tay kẻ khác. Khó có ai nắm bắt thời cơ một cách chuẩn xác như vậy trừ khi kẻ bắt cóc Ly Tâm và người ở trong phòng hội nghị cùng một giuộc.

Ầm, ầm. Hoàng Ưng vừa xông ra khỏi phòng, đột nhiên có mấy tiếng nổ vọng đến. Tuy ở khoảng cách không gần nhưng do buổi đêm yên tĩnh, những chuyên gia về vũ khí ở trong phòng đều nghe thấy rõ mồn một.

Giao Văn biến sắc mặt, anh ta nói: “Để tôi đi xem thế nào” rồi nhanh chóng rời khỏi phòng. Bây giờ Tề Mặc đang “cần” bị thương nặng để dụ rắn ra khỏi hang nên chỉ có thể ngồi yên một chỗ.

Tòa lâu đài cổ vốn yên tĩnh đột nhiên ồn ào náo động. Khách mời dự đám cưới đa số là người của giới hắc đạo, tất nhiên bọn họ cũng nghe thấy tiếng nổ, nhiều người chạy đi xem xét tình hình. Chỉ trong chốc lát, toàn bộ tòa lâu đài cổ nhốn nháo ầm ĩ.

Ở trong phòng, Tề Mặc tựa người vào thành ghế sofa nhắm nghiền hai mắt, không biết hắn đang tính toán điều gì. Hồng Ưng và Lập Hộ mỗi người đứng một bên Tề Mặc, vừa vặn đứng chắn cửa sổ và cửa ra vào. Cả ba cùng trầm mặc.

“Cây cầu treo bị nổ tung rồi”. Chưa đầy một phút sau, Giao Văn sầm mặt chạy vào.

“Tình hình cụ thể?”. Tề Mặc mở mắt, cất giọng trầm trầm.

Sắc mặt Giao Văn tương đối nghiêm trọng: “Cả cây cầu treo bị nổ tung rơi hết xuống nước. Tòa lâu đài cổ này vốn là sản vật từ thời trung cổ, chân cầu treo vốn luôn đặt thuốc nổ, lượng thuốc nổ không lớn nhưng chắc chắn không thể đạt được uy lực mạnh như vậy, bây giờ đến một mảnh vụn cũng chẳng còn”.

Phần lớn những tòa lâu đài cổ ở Italy đều lắp đặt hệ thống tự hủy, đó là trang bị tự hủy có từ mấy trăm năm trước trong thời điểm chiến loạn. Tuy nhiên đến ngày nay các tòa lâu đài cổ được chính phủ và cá nhân bảo tồn tương đối hoàn chỉnh nhưng những trang bị này chỉ có tác dụng trang trí chứ không ai dùng đến nó. Giao Văn là người Italy nên anh ta nắm rõ tình hình.

“Không còn đường thoát sao?”

Giao Văn nhanh chóng trả lời Tề Mặc: “Không, tòa lâu đài này xung quanh toàn là nước. Chiếc cầu treo là lối ra vào duy nhất. Bây giờ cầu treo bị phá hủy, cả tòa lâu đài hoàn toàn cách biệt với thế giới bên ngoài”.

Ánh mắt Tề Mặc lóe lên một tia đanh sắc, hắn cất giọng trầm trầm: “Bọn họ hành động nhanh thật”. Trong buổi tối hôm nay, từ lúc Ly Tâm bị mất tích đến bây giờ mới hơn một tiếng đồng hồ, vậy mà bọn họ hành động nhanh như vậy, không cho bất cứ người nào cơ hội xoay sở. Xem ra, bọn họ đã sớm lên kế hoạch chuẩn bị kỹ càng từ trước.

“Không thấy người nào, tất cả đều biến mất rồi ạ”. Tề Mặc vừa dứt lời, Hoàng Ưng đột ngột lao vào phòng, giọng nói gấp gáp của anh ta khiến sắc mặt của mọi người trở nên rất khó coi.

“To gan thật, bọn họ dám ăn tươi nuốt sống chúng ta”. Tề Mặc đột nhiên cất tiếng cười ngông cuồng và đầy sát khí.

Giao Văn đấm mạnh tay vào chiếc bàn ở bên cạnh: “Đúng là không biết trời cao đất dày, bọn họ tưởng ngồi ở vị trí đó là có thể thôn tính thiên hạ, dám động đến chúng ta”.

“Chiêu ‘Dẫn quân nhập úng’[2] này hay thật”. Mặt Lập Hộ tối sầm

[2] “Dẫn quân nhập úng” có nghĩa là cài bẫy để người khác tự nhảy vào.

Hồng Ưng ở bên cạnh lập tức liên lạc với Hắc Ưng. Nếu giáo hoàng Joseph, thân vương Hách Liên và bá tước Andy là những kẻ

chủ mưu thôn tính Tề Gia và Lam Bang, bọn họ không cần sợ hãi. Mặc dù bây giờ đang ở trong địa bàn của ba người nhưng bọn họ có thể rời đi bất cứ lúc nào.

Tuy nhiên, bây giờ bọn họ không thể xác định có phải đám nguyên thủ giở trò hay không nhưng cần phải đề phòng và hành động ngay. Đám nguyên thủ mà liên kết với nhau, thế lực ghê gớm hơn giáo hoàng Joseph, thân vương Hách Liên và bá tước Andy cộng lại không biết bao nhiêu lần. Đằng sau bọn họ là mấy cường quốc, sức mạnh đó không phải một gia tộc có thể chống đỡ, vì vậy bây giờ cần phải ra tay trước.

"Không có tín hiệu, chuyện này là thế nào?". Sắc mặt Hồng Ưng tối sầm, vừa rồi anh ta còn có thể liên lạc với Hắc Ưng, bây giờ đột nhiên lại bị đứt đoạn.

Lập Hộ nhanh chóng xem xét và kết luận: "Sóng từ gây nhiễu, tất cả tín hiệu bị cắt đứt".

Hoàng Ưng điên tiết đá bay bàn trà ở bên cạnh. Phá hủy cây cầu không phải vấn đề lớn, bọn họ có máy bay, rời khỏi nơi này là chuyện nhỏ. Nhưng bây giờ không có tín hiệu, bọn họ không thể liên lạc với thế giới bên ngoài.

Tề Mặc sầm mặt, cất giọng vô cùng lạnh lẽo: "Dẫn đám giáo hoàng Joseph đến đây cho tôi". Hoàng Ưng vâng dạ rồi lập tức chạy về phòng Lam Tư, nơi ba người đàn ông đang bị giam lỏng.

Bây giờ không thể nói đám giáo hoàng Joseph hoàn toàn không liên quan nữa rồi. Nếu chẳng phải bọn họ sơ suất, những người bên ngoài làm sao có thể giở trò ngay tại địa bàn của bọn họ. Mà lũ cáo già đã thành tinh đó sao có thể sơ suất được. Do đó cách giải thích

duy nhất là bọn họ cũng tham gia vào âm mưu này. Nhiều ít không biết, nhưng bọn họ tuyệt đối không trong sạch.

Lập Hộ cũng chạy theo Hoàng Ưng ra ngoài. Tín hiệu gây nhiễu rất mạnh, anh ta đoán không phải thông qua máy tính mà là một thứ gì đó đặt ở ngay trong tòa lâu đài cổ, mới có thể lập tức phát ra tín hiệu gây nhiễu mạnh như vậy. Bây giờ không phải là lúc truy cứu xem ai bày trò mà cần tìm ra thiết bị đó, đây mới là việc quan trọng nhất.

"Tề lão đại, Tề lão đại…" Nhiều tiếng bước chân rầm rập hướng về căn phòng của Tề Mặc, kèm theo là tiếng gọi gấp gáp. Xem ra mọi người đã phát giác có điều bất thường.

Hồng Ưng lập tức đi ra khỏi phòng, chặn mọi người ở bên ngoài. Không biết ai là bạn ai là địch, lúc này phải hết sức thận trọng.

"Rốt cuộc chuyện này là thế nào? Tề lão đại có phát hiện…"

"Tề lão đại, nơi này rất kỳ quái…".

Những người thuộc giới hắc đạo được mời đến đây ngày hôm nay đều không ngu ngốc. Bọn họ không tin lời giải thích của chủ nhân tòa lâu đài, cầu treo bị nổ là do lỡ tay.

Vào lúc này, những người đứng về phe Tề Mặc lập tức nghĩ đến Tề Mặc. Vì vậy bọn họ mới xông tới phòng của hắn. Tiếng ồn ào náo nhiệt bị Hồng Ưng chặn ở bên ngoài. Trong phòng, Tề Mặc chau mày thương lượng với Giao Văn. Đêm nay định trước là một đêm không yên bình.

Ở phòng bên cạnh, Lam Tư cũng đóng chặt cửa, ngăn những kẻ dựa dẫm Lam Bang ở bên ngoài cho đám thuộc hạ xử lý.

Trong phòng, Lam Tư xoay ly rượu vang trên tay, gương mặt anh ta đầy vẻ ngông và chết chóc: "Hóa ra là đám người đó, thảo nào bọn chúng dám động thủ".

Lam Tư không phải nhân vật tầm thường, chỉ cần ít thời gian điều tra là anh ta hiểu ngọn ngành sự việc. Đám nguyên thủ quốc gia ngứa mắt Tề Gia và Lam Bang từ lâu, gặp đúng lúc anh ta và Tề Mặc đối địch lại ở cùng một chỗ. Các yếu tố thiên thời, địa lợi và nhân hòa đều có đủ, thảo nào bọn họ dám ra tay.

Lam Đàm lên tiếng: "Tình hình trước mắt không mấy lạc quan. Nếu là bọn họ, thủ đoạn sẽ rất gọn gàng. Bây giờ bọn họ cắt đứt liên lạc của chúng ta, sau đó chắc chắn sẽ có hành động lớn".

Lam Tư gật đầu: "Ảnh, mau đi kiểm tra nguồn gây nhiễu". Người đàn ông có dòng máu phương Đông đứng đối diện với Lam Tư nhận lệnh đi ra ngoài, anh ta chính là người phụ trách đưa Ly Tâm đi.

"Bây giờ chúng ta nên làm thế nào?". Lam Đàm mở miệng hỏi. Lam Tư mỉm cười hạ giọng dặn dò Lam Đàm điều gì đó.

Ở trong phòng bí mật, Ly Tâm cũng bị đánh thức bởi tiếng nổ. Sau đó, cô loáng thoáng nghe thấy tiếng bước chân đi lại dồn dập và tiếng nói chuyện huyên náo. Ly Tâm chống tay ngồi dậy: "Xảy ra chuyện gì vậy?" Cô tuyệt đối không nghe nhầm tiếng nổ, xảy ra vụ nổ vào lúc này chắc chắn là có chuyện xảy ra rồi.

Không có tiếng người trả lời, xung quanh vẫn vắng lặng như tờ. Ly Tâm đảo mắt tứ phía, cô không còn cảm giác bị giám sát. Tuy người đó chưa từng xuất hiện trước mặt Ly Tâm nhưng sự nhạy cảm của một siêu trộm báo cho cô biết, trong phòng luôn có người canh chừng cô. Nhưng bây giờ cô không còn cảm giác đó nữa.

Cánh cửa phòng đóng kín đột nhiên mở ra, Ly Tâm vừa ngẩng đầu đưa mắt qua bên đó vừa nói: "Rốt cuộc xảy ra chuyện…". Sau khi nhìn rõ người đang tiến lại gần, Ly Tâm bất giác sững sờ, là Phong Vân William.

Chương 114: Nguy hiểm dưới lòng đất

"Chị vẫn chưa chết à?" Phong Vân William lẻn vào rất nhanh, giọng nói của cậu ta không rõ là chế giễu hay có gì nói nấy.

Ly Tâm trừng mắt với Phong Vân William, vẻ mặt cô đầy tức giận: "Thằng nhóc này chết ở đâu mà bây giờ mới xuất hiện?"

Phong Vân William cúi xuống nhìn Ly Tâm: "Chị không sợ chính là tôi là người ra tay với chị?"

Ly Tâm nhìn gương mặt như thiên thần của Phong Vân William, một lúc sau cô chậm rãi nhưng kiên quyết lắc đầu. Tuy cô không nhìn thấy mặt người tấn công cô nhưng từ chiều cao và lực bàn tay của hắn có thể thấy chắc chắn không phải là Phong Vân William. Tuy lúc đầu cô cũng nghĩ liệu có phải Phong Vân William giở trò

nhưng không rõ vì nguyên nhân gì, trực giác báo cho cô biết, thằng bé không phải là thủ phạm.

Thấy Ly Tâm lắc đầu một cách kiên định, ánh mắt không hề tỏ ra nghi ngờ, Phong Vân William bất giác nhướn mày, nửa chế giễu nửa tức giận nói: “Tôi thật sự chẳng muốn giúp chị chút nào, loại người như chị chết sớm đầu thai sớm còn hơn”. Vừa nói Phong Vân William vừa đỡ Ly Tâm đứng dậy.

“Em làm gì vậy? Ở đây…”.

“Chị nói nhiều thế làm gì? Nhanh lên”. Ly Tâm còn chưa dứt lời, Phong Vân William giận dữ cắt ngang lời cô. Cậu ta đỡ eo Ly Tâm, đưa cô đi nhanh ra ngoài.

Ly Tâm biết Phong Vân William tuy tuổi nhỏ tuổi nhưng rất thận trọng và lắm mưu kế. Do đó, cô không nói thêm một lời, cố gắng lê bước đi cùng cậu ta. Mặc dù trong lòng Ly Tâm có nhiều thắc mắc nhưng cô biết bây giờ không phải lúc hỏi.

Lúc ra khỏi phòng, Ly Tâm mới phát hiện nơi cô bị nhốt là nhà bếp, một nhà bếp chưa từng nấu nướng nên không có mùi dầu khói, thảo nào cô không có cảm giác gì. Nếu không quan sát đồ đạc ở bên ngoài, sẽ không ai nghĩ đây là nhà bếp.

“Anh bạn nhỏ, chúng ta đi đâu vậy?” Ly Tâm mở miệng hỏi khi thấy Phong Vân William không đưa cô đi ra ngoài. Cậu ta đẩy mạnh bức tường bên ngoài nhà bếp. Bức tường không có dấu hiệu bất thường nhưng khi Phong Vân William sờ vào con dao thái thịt làm cảnh, bức tường đột nhiên mở ra một ô cửa, bên trong là đường hầm tối om.

Phong Vân William khẽ gắt: “Nhiều lời thế, đi nhanh lên”. Vừa nói cậu ta vừa ôm ngang lưng Ly Tâm kéo cô vào đường hầm bí mật.

Ly Tâm quay đầu nhìn ra bên ngoài qua cửa sổ nhà bếp. Lúc này vẫn là ban đêm, ở ngoài vang lên giọng nói sốt ruột và tức giận của nhiều người. Không hiểu tại sao Phong Vân William không đưa cô ra ngoài, ngược lại kéo cô vào đường hầm. Tuy nhiên, thân thể Ly Tâm vẫn còn yếu nên cô không thể thoát khỏi bàn tay của Phong Vân William.

“Tại sao chúng ta không đi ra ngoài?” Ly Tâm mở miệng hỏi ngay sau khi cánh cửa của đường hầm khép lại.

Phong Vân William dùng bật lửa để chiếu sáng, cậu ta nhìn Ly Tâm bằng ánh mắt khinh miệt: “Ra ngoài? Chị nghĩ đây là địa bàn của ai hả? Chị thích thì đi đi”. Nói xong cậu ta liền buông tay Ly Tâm.

Không được Phong Vân William đỡ, Ly Tâm lảo đảo tựa người vào bờ tường đường hầm. Nghe hàm ý châm biếm trong câu nói của cậu ta, Ly Tâm lập tức hiểu ra vấn đề.

Đây là địa bàn của Lam Bang, nếu cô và Phong Vân William đường đường chính chính đi ra ngoài, chỉ e chưa tới cửa đã bị bắt lại. Lần này đúng là cô sơ ý.

Ly Tâm mỉm cười với Phong Vân William: “Nhóc, em là người của Lam Tư phải không?”. Có thể đưa cô đi lại ngay tại địa bàn của Lam Tư, Ly Tâm thật sự không nghĩ ra lý do nào khác, bên cạnh Lam Tư chỉ có người của hắn.

Phong Vân William cười nhạt: “Chị sợ rồi à?”

Ly Tâm cười khẽ: “Có gì đáng sợ chứ? Đến Lam Tư tôi còn chẳng sợ, tại sao phải sợ em? Lại đây để tôi dựa một chút”. Ly Tâm vừa nói vừa khoác vai Phong Vân William. Đường hầm rất nhỏ nên khoảng cách giữa hai người chưa đến một cánh tay, Ly Tâm dễ dàng tựa vào người Phong Vân William, để cậu ta đỡ tấm thân yếu ớt của cô.

Thấy Ly Tâm không hề tỏ ra sợ hãi hay đề phòng mình, Phong Vân William chỉ hừ một tiếng rồi để cô dồn trọng lượng cơ thể vào người cậu ta. Cậu ta khinh thường nói: “Nếu không có tôi, sớm muộn gì chị cũng đi đời”. Miệng nói cứng nhưng cậu ta vẫn giơ tay đỡ Ly Tâm.

Ly Tâm mỉm cười nói: “Đúng vậy, quân sư nhỏ của tôi”.

Phong Vân William đưa Ly Tâm tiến về phía trước, cậu ta lạnh lùng nói: “Tôi không phải là người của Lam lão đại”.

Ly Tâm không ngờ Phong Vân William giải thích với cô, cậu ta tuy nhỏ tuổi nhưng rất ghê gớm, chịu giải thích với cô đúng là chuyện hiếm có, Ly Tâm bất giác gật đầu: “Sao em mò được đến chỗ tôi?” Tề Mặc còn không tìm thấy cô trong khi Phong Vân William có thể tìm ra, Ly Tâm không muốn suy đoán lung tung nên mở miệng hỏi thẳng.

Phong Vân William thấy Ly Tâm chỉ đơn thuần hỏi chứ không có ý gì khác, bèn lãnh đạm nói: “Lúc ra khỏi đường hầm, tôi tình cờ đụng trúng phòng của chị. Chị nghĩ liệu tôi có thể không phát hiện ra người to đùng như chị không?

Ly Tâm nghe vậy hơi nhướn mày. Trên đời có những sự việc trùng hợp một cách kỳ lạ. Phong Vân William đụng đâu không đụng, lại đụng đúng nơi cô bị giam lỏng, cậu ta quả nhiên là phúc tinh của cô.

Đường hầm vừa hẹp vừa dài, không khí yên lặng đến mức chỉ nghe thấy tiếng bước chân và hơi thở của hai người. Tiếng động ở bên ngoài hoàn toàn biến mất.

Ly Tâm dựa vào người Phong Vân William, cô phát hiện nếu bây giờ cô không nói chuyện, chỉ sợ không khí yên tĩnh sẽ khiến cô không thể gắng gượng nổi nữa. Thế là cô mở miệng: "Làm thế nào em phát hiện ra đường hầm này? Em không bị thương đấy chứ?"

Phong Vân William quay sang trừng mắt với Ly Tâm: "Bây giờ chị mới nghĩ đến sự an nguy của tôi?".

Nghe thấy sự phẫn nộ và chỉ trích trong lời nói của Phong Vân William, Ly Tâm liền mỉm cười xoa đầu cậu ta: "Tôi xin lỗi, vừa trải qua quá nhiều chuyện nên tôi không nghĩ tới em, tôi thật sự xin lỗi". Từ lúc tỉnh lại, người cô nghĩ tới nhiều nhất là Tề Mặc, sau đó là tìm cách thoát khỏi tình cảnh hiện tại. Cô thật sự không nghĩ đến Phong Vân William.

Lúc bị tấn công, đến trước khi ngất đi, Ly Tâm không nghe thấy một tiếng động lạ thường nào, Phong Vân William lại là cậu ta cực kỳ cơ trí nên cô thực sự không lo cậu ta sẽ gặp nguy hiểm. Bây giờ Phong Vân William nhắc đến chuyện này, Ly Tâm bất giác toát mồ hôi lạnh. Cô không nên như vậy, dù Phong Vân William lợi hại cỡ nào, cậu ta cũng chỉ là một đứa bé mười hai tuổi.

Ly Tâm thẳng thắn và dứt khoát nói lời xin lỗi, thái độ của cô cũng rất chân thành. Phong Vân William hơi sững người, cậu ta nghĩ Ly Tâm sẽ viện cớ này cớ kia, không ngờ cô lại nói xin lỗi một cách dứt khoát như vậy.

"Thôi khỏi, tâm tư của chị đặt hết vào Tề Mặc rồi, làm gì còn nghĩ đến chuyện khác, tôi cũng chẳng trông chờ vào chị". Phong Vân William xua tay. Cậu ta đúng là chưa bao giờ mong chờ Ly Tâm nhớ đến sự an nguy của cậu ta, càng không trông chờ người của Tề Gia sẽ đi tìm cậu ta khi cậu ta biến mất. Tất cả đều dựa vào bản thân, cậu ta đã lĩnh ngộ và quen với nó từ lâu.

Ly Tâm vuốt tóc Phong Vân William, khẽ nói: "Trên đời này không tồn tại nhiều thứ khiến chị coi trọng, thứ để ở trong lòng càng ít. Nhìn bề ngoài, chị có vẻ tùy ý, sao cũng được, nhưng kỳ thực chị rất bạc tình. Chị sẽ không bao giờ bận tâm, càng không bao giờ lo lắng cho những người không liên quan tới chị. Vì vậy, nhóc, em hãy làm em trai của chị đi".

Nghe câu đầu tiên của Ly Tâm, Phong Vân William sầm mặt. Ai ngờ đến câu cuối cùng Ly Tâm lại đột ngột nói vậy, cậu ta lập tức dừng bước quay sang nhìn Ly Tâm.

Ly Tâm mỉm cười với Phong Vân William, sự yêu thương ánh lên trong mắt cô: "Chị là trẻ mồ côi, từ nhỏ không có người thân. Em có đồng ý làm người thân đầu tiên của chị không?".

Phong Vân William ngẩng đầu nhìn gương mặt tươi cười của Ly Tâm. Dưới ánh lửa lập lòe, vẻ mặt cô thể hiện rõ sự yêu thương, thích thú, ấm áp, không hề giả tạo, không hề miễn cưỡng, cũng không có sự nịnh nọt hay lợi dụng. Sự dịu dàng của Ly Tâm khiến Phong Vân William ngây người trong giây lát.

Im lặng một lúc, Phong Vân William mới định thần, cậu ta quay đầu đi và buông một câu lạnh lùng: “Ai thèm”. Sau đó cậu ta lại đỡ Ly Tâm đi tiếp.

Cảm nhận thấy cánh tay của Phong Vân William hơi run run, Ly Tâm bất giác mỉm cười vuốt tóc cậu ta. Cô đột nhiên hiểu ra tại sao Tề Mặc lại thích vuốt tóc cô, hóa ra cảm giác này rất tuyệt. Đó là một thứ tình cảm yêu thương trìu mến, cho dù tình cảm của Ly Tâm với Phong Vân William hoàn toàn khác Tề Mặc đối với cô. Nhưng Ly Tâm vẫn cảm nhận được tâm tình mà Tề Mặc chưa từng nói ra nhưng đã bộc lộ qua cử chỉ của hắn từ lâu. Nghĩ đến đây, nụ cười trên môi Ly Tâm càng rạng ngời.

Lúc này Ly Tâm có tâm trạng rất tốt, Phong Vân William nói cứng như không thèm bận tâm đến lời đề nghị vừa rồi của cô. Nhưng cảm giác không đánh lừa nổi cô. Có lẽ ở bên cạnh Tề Mặc một thời gian dài nên cô cũng trở nên nhạy cảm hơn. Cô dường như có thể nhìn thấu tâm tư của Phong Vân William.

Dầu sao Phong Vân William cũng chỉ là cậu bé mười hai tuổi. Dù bề ngoài cậu ta có kiên cường ra sao, dù trí tuệ của cậu ta có phát triển đến mức nào, cậu ta cũng chỉ là một đứa trẻ mười hai tuổi.

“Lúc chị bị tấn công, em đứng bên cạnh nên chứng kiến từ đầu đến cuối, nhưng em giả vờ không nhìn thấy, để mặc bọn chúng bắt chị đi”. Sau một hồi im lặng, Phong Vân William đột ngột lên tiếng.

Ly Tâm chờ Phong Vân William nói tiếp. Cô không trách hành vi khoanh tay đứng nhìn của cậu ta. Phong Vân William còn nhỏ tuổi lại không biết võ thuật, nếu cậu bé manh động, chỉ e là sẽ mất mạng

ngay lập tức. Hơn nữa, Phong Vân giống Tề Mặc hồi nhỏ ở điểm rất biết nhẫn nhịn.

"Chị vừa bị đưa đi, đám Hồng Ưng liền phát hiện chị biến mất. Em chưa bao giờ thấy Tề Mặc nổi điên như vậy. Anh ta lập tức dẫn người lao đi tìm chị". Phong Vân William nhếch mép nở nụ cười châm biếm: "Đúng là đồ vô dụng, em đứng ngay bên cạnh, bọn họ cũng không nhìn thấy, tất cả mọi người đều rời khỏi nơi đó".

Ly Tâm bất giác nhướn mày, cô giơ tay gõ nhẹ lên đầu Phong Vân William: "Anh ấy là anh rể của em, em không được phép nói anh ấy vô dụng".

Phong Vân William quay sang trừng mắt với Ly Tâm nhưng không phản đối lời cô, chỉ tức giận nói: "Chị còn còn nói chen ngang nữa thì đừng mong em kể cho chị nghe".

"Được rồi, được rồi, chị không nói nữa, em kể tiếp đi". Ly Tâm gượng cười.

Phong Vân William nghiến răng: "Vô dụng là vô dụng, ở tình huống đó lại bị một người đàn bà làm ảnh hưởng đến năng lực phân tích và phán đoán, không phải vô dụng thì là gì? Trên đời này làm gì có chuyện trùng hợp ngẫu nhiên đến thế, rõ ràng là cái bẫy. Vậy mà nơi quan trọng nhất lại không có người canh gác, cả đám rút đi hết, đúng là ngu ngốc".

Sau khi mắng xong, Phong Vân William dường như đã hả giận, cậu ta lạnh lùng kể tiếp: "Tề Mặc dẫn người rời khỏi chỗ đó không bao lâu, mấy người ở trong phòng nhanh chóng đi ra, em lén lút đi theo bọn họ, nghe không sót một từ. Quả nhiên bọn họ chính là người đứng sau tất cả những chuyện này".

Ly Tâm nghe nói vậy lập tức túm tay Phong Vân William: “Em có bị thương ở đâu không?”

“Em đã bảo chị đừng có chen ngang mà”. Phong Vân William lại trừng mắt với Ly Tâm, cậu ta hừ một tiếng rồi nói: “Em là ai hả? Một khi em đã bám theo, dù bọn họ có bản lĩnh cũng không thể phát hiện ra em”.

Phong Vân William có vẻ tự tin nhưng bộ dạng cậu ta bẩn thỉu, quần áo dính máu. Bây giờ ở trong bóng tối không nhìn thấy rõ nên Ly Tâm quyết định không phản bác lời cậu ta.

Mấy người đó đều là nguyên thủ quốc gia, bên cạnh bọn họ chắc có không ít vệ sĩ. Tuy Phong Vân William kể rất nhẹ nhàng nhưng Ly Tâm có thể tưởng tượng ra cậu ta mạo hiểm ra sao.

Thấy Ly Tâm không mở miệng, Phong Vân William nói tiếp: “Sau khi làm rõ vấn đề, em chuẩn bị rút lui, nhưng đúng lúc đó bị bọn họ phát hiện. May mà em nhanh nhẹn, lại khá gặp may nên trong trong quá trình trốn tránh, em phát hiện ra đường hầm này. Không ngờ khi ra khỏi đường hầm, em lại nhìn thấy chị”.

Nghe Phong Vân William kể xong câu chuyện bằng vài ba câu, ngữ điệu của cậu ta không cao không thấp mà chỉ có bình thản và lạnh lùng. Ly Tâm bất giác vuốt tóc cậu ta. Thằng bé này quật cường đến đáng ghét, thông minh đến mức khiến người khác phát điên, máu lạnh vô cùng nhưng cũng rất đáng yêu.

Ly Tâm đột nhiên nghĩ ra điều gì, lập tức lên tiếng: “Ý của em là mấy vị nguyên thủ quốc gia đó muốn đối phó với Tề Mặc và Lam

Tư?”

Phong Vân William gật đầu: “Đúng, thật ra chuyện này không khó đoán. Hai giới hắc bạch đạo trên thế giới này chẳng có mấy người đủ khả năng đồng thời nuốt một lúc hai nhà Tề Gia và Lam Bang. Kế hoạch của bọn họ không phải quá tỉ mỉ, thậm chí còn hơi cẩu thả, nhiều người có thể nghĩ ra. Chỉ có điều không ai dám thực hiện, bởi vì một là không có cơ hội, hai là sợ nuốt không trôi sẽ phản tác dụng”.

Ngừng một lát Phong Vân William nói tiếp: “Nhưng nếu một số nguyên thủ liên kết thì không thành vấn đề, bọn họ có đủ thế lực nuốt trọn cả Tề Gia lẫn Lam Bang”.

Nghe đến đây, Ly Tâm thót tim. Cô sớm đoán ra kẻ chủ mưu không phải nhân vật tầm thường, nhưng cô không ngờ lại là các nguyên thủ quốc gia. Ly Tâm chau mày hỏi: “Làm vậy bọn họ có ích lợi gì chứ?”

Phong Vân William trợn mắt nhìn Ly Tâm: “Ích lợi gì ư? Được, chị thử nghe xem có ích lợi gì nhé, Tề Gia và Lam Bang đều là nhà sản xuất vũ khí, hai gia tộc này gần như lũng đoạn thị trường vũ khí Âu Mỹ, trong tay nắm thiết vị vũ khí tiên tiến nhất và nguồn tài nguyên của toàn cầu.

Nước Mỹ có chế độ chính trị như thế nào chắc chị cũng biết. Đằng sau mỗi kỳ tổng thống đều có những thế lực này chống đỡ. Đặc biệt, các nhà sản xuất vũ khí là đối tượng được lôi kéo đầu tiên. Nếu không có sự ủng hộ của bọn họ, những người đó khó có thể ngồi lên ghế tổng thống. Các nhà cầm quyền vừa nể vừa sợ những thế lực như vậy, nhưng lại không thể khống chế bọn họ. Bọn họ là sự uy hiếp to lớn đối với các nhà cầm quyền. Vì vậy chị thử nói xem,

các nhà cầm quyền nên để mặc bọn họ phát triển hay tiêu diệt bọn họ thì tốt hơn?"

Mấy câu nói của Phong Vân William đi thẳng vào trọng tâm của vấn đề, Ly Tâm hít một hơi sâu, thế giới này là vậy, đây mới là thế giới chân thực nhất.

Nhìn vẻ mặt của Ly Tâm, Phong Vân William biết cô đã hiểu ra vấn đề, cậu ta nói tiếp: "Đúng lúc này Tề Gia và Lam Bang trở mặt, vừa vặn cho bọn họ cơ hội tốt. Loại bỏ cả hai gia tộc đồng nghĩa với việc tiêu diệt toàn bộ giới hắc đạo, bọn họ sẽ xây dựng một trật tự mới, trật tự mà bọn họ trở thành nhân vật trung tâm. Hơn nữa, thế lực và những thứ hai gia tộc này để lại, em tin mấy vị nguyên thủ đó sẽ sung sướng đến độ đi ngủ cũng cười toét miệng".

Ly Tâm gật đầu: "Thảo nào lúc ở bên ngoài chị nghe thấy tiếng huyên náo hỗn loạn, chắc bọn họ đã có hành động?"

Phong Vân William gật đầu đồng tình: "Em cũng nghe thấy, có lẽ bọn họ đã ra tay. Dù sao chỉ có một chút thời gian, nếu chậm trễ sẽ bị Tề Mặc và Lam Tư tóm được, đến lúc đó bọn họ chạy đằng trời, em…"

Nói đến đây Phong Vân William đột nhiên ngừng lại, Ly Tâm quay sang nhìn cậu ta, cả hai dừng bước, sắc mặt đăm chiêu.

"Tiêu diệt cả giới hắc đạo, lập lại trật tự mới". Ly Tâm nhắc lại câu nói của Phong Vân William.

Gương mặt Phong Vân William đột nhiên trở nên khó coi vô cùng, cậu ta ôm chặt eo Ly Tâm, đỡ cô quay lại đường cũ. Vừa rồi

cậu ta chỉ là thuận miệng nói ra, bây giờ mới nghĩ đến. Tiêu diệt cả giới hắc đạo có nghĩa là phá hủy toàn bộ nơi này, bao gồm tất cả những người ở ngoài kia và cả họ nữa. Đến lúc này Phong Vân William bất chấp việc trở lại địa bàn của Lam Tư.

Ly Tâm cũng quên đi đau đớn, bước nhanh về phía trước. Cô giơ tay khởi động chiếc hoa tai, hoa tai chỉ phát ra tiếng rè rè, báo hiệu không có sóng. Ly Tâm nhăn mặt: "Không có tín hiệu, ở đây có thiết bị gây nhiễu. Bọn họ tính làm gì vậy?"

"Hủy diệt tất cả". Phong Vân William lạnh lùng nói. Không biết các nguyên thủ bày trò gì, nhưng kết quả bọn họ cần là hủy diệt nơi này.

Phong Vân William vừa dứt lời, ánh lửa trên tay tắt ngóm, chiếc bật lửa tinh xảo của cậu ta đã hết nhiên liệu. Đường hầm trở nên tối om. Đường hầm có khá nhiều ngã rẽ, tuy không phức tạp như Kim Tự Tháp nhưng nếu không thuộc đường cũng rất khó mò ra ngoài.

Phong Vân William ghi nhớ lối đi vừa rồi, cậu ta chỉ sững người một vài giây rồi lại đỡ Ly Tâm đi về phía trước.

"Rẽ trái"

"Không, rẽ phải". Tới một ngã rẽ, Ly Tâm và Phong Vân William đưa ra ý kiến khác nhau.

Thấy thái độ kiên quyết của Phong Vân William, Ly Tâm liền làm theo ý của cậu ta. Ly Tâm là siêu trộm nên nhớ đường rất giỏi. Nhưng bây giờ cô không được khỏe, đầu óc hơi choáng váng nên cô không chắc mình nhớ đúng.

Đường hầm tĩnh mịch chỉ có tiếng bước chân và hơi thở ngày càng nặng nề.

“Chị hãy cố gắng thêm một lúc nữa”. Cảm thấy thân thể Ly Tâm ngày càng đè nặng. Phong Vân William bất giác ôm chặt eo cô, đưa cô tiến về phía trước. Cậu ta tận mắt chứng kiến cảnh cô bị bắn, biết rõ vết thương nặng đến mức nào, nhưng lúc này chỉ có thể kiên trì.

“Em yên tâm, chị không chết được đâu”. Ly Tâm nghiến răng, cô cảm thấy vết thương hình như toác ra và bắt đầu chảy máu, nhưng bây giờ cô chỉ có thể gắng gượng.

“Có phải chúng ta đi nhầm đường không?” Đi một lúc đáng lẽ gặp lối ra mới đúng, nhưng mãi vẫn chẳng thấy đâu, Ly Tâm cau mày hỏi nhỏ.

Phong Vân William biết có lẽ cậu ta đã đi nhầm đường, thế là cậu ta đỡ Ly Tâm rẽ sang một hướng khác, đường hầm này thông nhay vậy thì chắc chắn sẽ có đường ra. Nếu bây giờ quay lại đường cũ, cậu ta cũng không thể tìm được vị trí đó nữa.

“Mùi gì vậy nhỉ?” Đang đi, đột nhiên Phong Vân William dừng lại, cậu ta ngửi thấy mùi gì đó khác thường trong không khí.

“Lưu huỳnh, là mùi lưu huỳnh”. Ly Tâm cũng phát giác ra điều bất thường.

“Chị dựa vào đây”. Phong Vân William để Ly Tâm tựa vào tường, còn cậu ta đi lom khom về hướng tỏa ra mùi lưu huỳnh.

Nơi này sao lại có lưu huỳnh? Ly Tâm tựa cả người vào tường, cặp chân mày của cô ngày càng nhíu chặt. Lưu huỳnh là một nguyên liệu làm thuốc nổ, ở đây, mùi lưu huỳnh chỉ thoảng qua, nếu không phải là người có khứu giác nhạy cảm chắc khó có thể phát hiện.

Phía trước đột nhiên có tiếng động nhẹ, sau đó là ánh lửa chiếu sáng. Ánh sáng đột ngột làm Ly Tâm nhắm mắt lại, khi mở mắt ra cảnh tượng trước mặt khiến Ly Tâm hóa đá trong giây lát.

Thuốc nổ được chất đầy ở đường hầm phía trước, còn thứ phát ra mùi lưu huỳnh là bó đuốc trên tay Phong Vân William. Ly Tâm đưa mắt nhìn Phong Vân William, sắc mặt cậu ta cũng trắng bệch.

Đây là loại thuốc nổ tiên tiến nhất trên thị trường hiện nay, đều do Tề Gia và Lam Bang sản xuất, sức công phá của nó có thể sánh với tên lửa. Nhìn đống thuốc nổ chất đầy đường hầm, hai chân Ly Tâm mềm nhũn. Cô từng chứng kiến uy lực của loại thuốc nổ này. Lúc cô cùng Tề Mặc đuổi theo lô vũ khí ở trên biển, loại thuốc nổ này khiến một con tàu chở hàng cỡ lớn nổ tung trong nháy mắt.

Trên ba mặt tường dán rất nhiều máy hẹn giờ. Dưới ánh lửa, những cái máy hẹn giờ nhỏ tỏa ra ánh sáng sắc lạnh, giống như vô số cái miệng đang chờ nuốt chửng mọi thứ.

Phong Vân William hiển nhiên cũng biết đó là thứ gì. Cậu ta lùi lại hai bước, đưa bó đuốc cho Ly Tâm rồi hơi run run nói: “Để em đi xem sao”.

Ly Tâm cầm bó đuốc, bám vào bờ tường lùi lại mấy bước. Nơi này nhiều thuốc nổ như vậy, càng tránh xa bó đuốc càng tốt.

Phong Vân William dường như chỉ đi một lúc, dường như lại đi rất lâu, đến khi sắc mặt Ly Tâm càng lúc càng trắng bệch, cậu ta mới quay về, sắc mặt khó coi đến đỉnh điểm. Cậu ta nói nhỏ: "Chỗ này toàn bộ đều là thuốc nổ, mấy đường hầm phía trước đều có, đại khái khoảng một tấn, uy lực có lẽ…".

Một tấn thuốc nổ không cần tính toán cũng biết thừa sức san phẳng tòa lâu đài cổ này.

"Còn bao nhiêu thời gian?" Ly Tâm hít một hơi sâu. Cô cố gắng ép bản thân trấn tĩnh.

Phong Vân William giơ tay, trong tay cậu ta có một cái máy hẹn giờ, đồng hồ báo hiệu thời gian vẫn chưa hoạt động, chắc là bọn họ chưa bắt đầu.

"Bên trong toàn bộ là máy hẹn giờ điều khiển từ xa như thế này". Phong Vân William trầm giọng nói. Phía trong có rất nhiều máy hẹn giờ dán trên tường, cứ cách một vài mét lại có một cái. Điều đáng sợ nhất là, nếu không tiêu hủy hết số máy hẹn giờ, chỉ cần sót lại một cái, cả đống thuốc nổ vẫn cứ nổ tung như thường.

Ngoài ra nếu phá hỏng máy hẹn giờ, khối thuốc nổ cũng sẽ phát nổ. Vừa rồi Phong Vân William đếm qua cũng tới hàng nghìn cái, không biết còn bao nhiêu cái cậu ta không nhìn thấy.

"Chúng ta phải ra ngoài bằng được". Ly Tâm túm tay Phong Vân William. Sắc mặt cô trắng bệch, người cô run rẩy nhưng ngữ khí của cô kiên định vô cùng. Chỉ dựa vào cô và Phong Vân William chẳng thể làm được gì. Cho dù người của cả tòa lâu đài này tới đây cũng không thể gỡ hết máy hẹn giờ. Vào lúc này, cô chỉ còn cách duy nhất là thông báo với Tề Mặc và Lam Tư.

Phong Vân William gật đầu tán thành. Cậu ta lại ôm ngang người Ly Tâm, hai người gần như chạy trong đường hầm. Bây giờ vết thương hay đối kháng cũng phải bỏ qua một bên, bảo toàn mạng sống mới là quan trọng nhất.

Chương 115: Liên thủ chống địch

Cũng vào lúc này, Tề Mặc và Lam Tư đang đối mặt nhau. Do mấy nguyên thủ quốc gia đã biến mất, Tề Mặc và Lam Tư đều biết rõ ý đồ của bọn họ nên hai người không cần giấu mặt dụ địch nữa.

Tất cả mọi người đều tập trung ở đại sảnh, gương mặt ai nấy đều lộ vẻ tức giận căng thẳng. Ngoài hai nhà Tề Gia và Lam Bang, không ai biết rõ chuyện đang xảy ra, họ chỉ nhận ra có điều gì đó bất thường.

“Lam lão đại, rốt cuộc anh có chịu giao giáo hoàng Joseph, thân vương Hách Liên và bá tước Andy không?”. Hoàng Ưng cất giọng lạnh lùng nói với Lam Tư.

Lam Tư ngồi ở vị trí cao nhất, anh ta đưa mắt nhìn Hoàng Ưng: “Người ở trong tay Lam Tư này, Tề Gia có bản lĩnh thì cứ việc đoạt lấy”.

Tề Mặc ngồi trên chiếc ghế còn lại, hắn chỉ cau mày mà không lên tiếng. Tề Gia và Lam Bang vốn bất hòa từ lâu, bây giờ hai nhà

đang trở mặt, Lam Tư nói không sai, nhưng hiện giờ hắn không có thời gian dùng vũ lực đoạt người từ tay anh ta.

"Lam lão đại, bây giờ là lúc anh phải nghĩ đến tất cả mọi người. Tuy đám giáo hoàng Joseph hại anh trước nhưng trong tình hình này, chúng tôi cũng muốn biết xảy ra chuyện gì. Lam lão đại, chi bằng chúng ta cùng thẩm vấn bọn họ, anh nghĩ thế nào?" Trong đám hắc đạo, có người lên tiếng.

"Đúng đó, Lam lão đại, lúc này rồi anh vẫn nghĩ đến ân oán riêng tư sao? Anh nên đưa bọn họ ra xét hỏi công khai". Một trùm hắc đạo thuộc phe Tề Gia mở miệng.

Lam Đàm đứng bên cạnh Lam Tư cười nhạt: "Lúc này thì sao? Lam Bang từ lúc nào đến lượt anh chỉ tay năm ngón hả?". Câu nói của anh ta khiến người vừa phát ngôn đỏ mặt tức giận.

Hồng Ưng liền giơ tay ngăn người đó lại, Lam Đàm nói tiếp: "Ba người đó nổ súng vào lão đại của chúng tôi. Theo luật của Lam Bang, người ngoài không có tư cách hỏi chúng tôi xử lý ba người đó thế nào. Bây giờ các người còn chỉ thị này nọ, các người tưởng Lam Bang chúng tôi dễ ăn hiếp hay sao?".

Lập Hộ liền nói: "Ba người đó không đơn giản chỉ mưu hại lão đại của các anh mà hiện tại, bọn họ là người duy nhất có thể giúp chúng ta tìm hiểu nội tình. Đây là chuyện của cả giới hắc đạo. Lam lão đại, anh muốn đối đầu với cả giới hắc đạo hay sao?"

Lam Tư nghe vậy nở nụ cười lạnh lùng: "Lam Tư tôi không phải người khó tính. Nếu đã vậy, đợi đến khi tôi hỏi xong điều tôi muốn biết, tôi sẽ giao người cho các anh".

“Cần phải đợi bao lâu?” Bên dưới có tiếng hỏi.

Lam Tư nhếch mép cười: “Vậy phải xem xương của ba người đó cứng đến mức nào?”

“Được thôi, vậy xin Lam lão đại hãy giải thích cho chúng tôi biết vụ nữ chủ nhân tương lai của Tề Gia chúng tôi bị tấn công và bị bắt vào phòng Lam lão đại là thế nào?” Hồng Ưng nhìn Lam Tư, gương mặt anh ta vô cùng nghiêm nghị.

Lam Đàm nhướn mày: “Nếu tôi nhớ không nhầm, Tề lão đại đã dẫn người vào trong lục soát, các anh có tìm thấy người và chứng cứ không? Lão đại của chúng tôi đã nhẫn nhịn hành vi của các anh, các anh tưởng Lam Bang chúng tôi hết người rồi sao?”

Hồng Ưng gật đầu: “Tốt lắm, vậy các anh có chứng cứ gì chứng minh giáo hoàng Joseph, thân vương Hách Liên và Bá tước Andy hãm hại Lam lão đại? Nếu có, chúng tôi sẽ để Lam Bang các anh tra hỏi trước. Nếu không có, mời các anh giao người cho chúng tôi”.

“Đúng, nói đúng lắm”.

“Không giao, dựa vào cái gì, Lam lão đại phải được ưu tiên…”

“Hồng Ưng đại nhân nói đúng. Làm gì có chứng cứ chứng minh gia chủ của chúng tôi hãm hại Lam lão đại. Lam lão đại, mời anh giải thích cho chúng tôi biết”.

“Giải thích? Chúng tôi không đòi gia tộc Joseph các người giải thích là tận tình tận nghĩa lắm rồi. Mời chúng tôi đến đây mà xảy ra chuyện này, không biết kẻ nào bày trò?”

Ở bên dưới mọi người bắt đầu cãi cọ ầm ĩ. Họ đều là những ông trùm hắc đạo có tính cách nóng nảy, không ai chịu nhường ai. Lúc này, họ cũng đoán ra tình hình bất ổn, tất cả dường như không thể giữ bình tĩnh.

Tề Mặc đảo mắt xuống bên dưới, hắn đưa mắt nhìn Giao Văn, cả hai đều im lặng từ đầu đến cuối. Lúc này có nói gì với Lam Tư cũng vô dụng, cả hắn và Lam Tư đều kiêu ngạo, ngông cuồng máu lạnh vô tình, lúc này có cơ hội khống chế đối phương hoặc bản thân thoát khỏi nguy hiểm, để lại đối phương ở đây, đây là điều cả hai bọn họ đang nghĩ, một núi không thể có hai hổ chính là như vậy.

"Thế nào rồi?" Tề Mặc dùng ánh mắt hỏi Giao Văn khi thấy Bạch Ưng đi vào thì thầm điều gì đó với Giao Văn.

Giao Văn tiến lại gần nói nhỏ vào tai Tề Mặc: "Người của Lam Tư canh giữ cẩn mật, xông vào mấy lần mà không thành công". Nghe xong, sắc mặt Tề Mặc càng u ám hơn.

"Bên Lập Hộ thế nào rồi?" Tề Mặc lại hỏi.

Giao Văn lắc đầu: "Lập Hộ vẫn đang tìm kiếm, Lam Tư cũng cử người đi tìm. Hai bên đã tìm thấy một số nơi ngụy trang nhưng vẫn chưa mò ra chỗ then chốt nhất".

Giao Văn và Tề Mặc nhanh chóng bố trí thuộc hạ hành động. Ở bên cạnh, Lam Tư cũng không ngừng trao đổi với Lam Đàm. Thuộc hạ của anh ta liên tục ra ra vào vào, Lam Tư hơi chau mày, hiển nhiên anh ta cũng không nhận được tin tốt lành.

Tề Mặc và Lam Tư có thế lực lớn nhất ở đây, hai người tuy đem theo ít thuộc hạ nhưng toàn là cao thủ. Đám hắc đạo đang cãi nhau ở bên dưới cũng biết rõ điều này. Thấy người của hai nhà đi đi lại lại, Tề Mặc và Lam Tư có bộ dạng án binh bất động, không hề bộc lộ điều gì, bọn họ đoán hai người vẫn chưa tìm ra nơi mấu chốt.

"Hai vị lão đại cho tôi hỏi một câu, rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì? Chúng tôi là những người thấp cổ bé họng nên không hiểu, hai vị lão đại chắc chắn biết rõ đúng không?". Một người đàn ông tóc bạc có tuổi ho một tiếng rồi cất giọng nói, đám người đang tranh cãi lập tức im lặng.

Ông già tóc bạc nói tiếp: "Hai vị lão đại, tôi thấy hai vị lão đại hình như cũng chưa tìm thấy nơi then chốt nhất. Xin thứ lỗi cho tôi nói một câu thực tế, lúc này hành sự riêng rẽ không bằng chúng ta cùng đồng tâm hiệp lực, giải quyết việc đại sự. Kẻ đứng đằng sau dám bày mưu hại hai vị lão đại cũng tính nước hại cả chúng tôi. Chuyện này tuyệt đối không phải là một âm mưu tầm thường.

Chúng ta bây giờ cùng ở trên một con thuyền. Hai vị lão đại có thể tạm thời gác những chuyện không vui sang một bên, chúng ta cùng hợp sức vượt qua cửa ải này. Sau đó hai vị muốn làm thế nào, chúng tôi sẽ không có ý kiến, không biết ý của hai vị ra sao?"

Lời nói vừa dứt, không khí bên dưới đại sảnh càng trầm mặc.

Đây cũng là tâm tư của những người có mặt ở nơi này. Tề Gia và Lam Bang là hai gia tộc hàng đầu, nếu bây giờ họ có thể hợp tác, hiệu quả sẽ tăng lên gấp mấy lần. Nhưng hai nhà là kẻ thù bao đời, dù mọi người nghĩ như vậy cũng chẳng ai dám mở miệng đề xuất.

Trong không khí yên tĩnh, Lam Tư đột nhiên cất tiếng cười yêu mị và ngông cuồng. Anh ta quay sang Tề Mặc: “Bọn họ bảo chúng ta hợp tác. Tề Mặc, anh cảm thấy thế nào?”

Tề Mặc đảo mắt qua Lam Tư, hắn cũng nhếch mép nở nụ cười tanh máu và lạnh lùng đáp: “Anh thử nói xem?”

Lam Tư đổi tư thế khác, anh ta cúi đầu nhìn ông ta vừa đưa ra ý kiến: “Ông nghĩ xem?”

Chỉ ba chữ đơn giản đã hoàn toàn trấn áp khí thế của ông già. Lam Tư ngồi ở trên cao nhìn người ở dưới, khiến lời ông ta định nói ra nghẹn lại trong miệng, không dám nói thêm một cậu, mồ hôi đầm đìa. Sát khí của anh ta tỏa ra khắp căn phòng.

©STENT

Thấy mọi người im lặng, Lam Tư nở nụ cười lạnh lẽo: “Hợp tác? Lam Bang tôi và Tề Gia hợp tác? Ngày nào trời đổ mưa đỏ, chúng tôi sẽ hợp tác”.

“Tại sao không thể hợp tác?” Lam Tư vừa dứt lời, một giọng nói khản đặc đột nhiên vọng vào từ phía ngoài đại sảnh. Tất cả mọi người đều quay đầu về phía đó.

Phong Vân William dìu Ly Tâm đi từng bước tiến vào đại sảnh. Toàn thân hai người bê bết máu, gần như nhìn không ra màu sắc ban đầu của quần áo. Sắc mặt hai người trắng bệch như tờ giấy, gió đêm như thổi bay quần áo của họ, mùi máu tanh lan tỏa khắp nơi.

Đám đông trong đại sảnh sững sờ. Tề Mặc là người có phản ứng đầu tiên, hắn sải vài ba bước dài lao đến chỗ Ly Tâm và bế cô lên. Hắn lo lắng hỏi: "Em sao rồi?". Nói xong, hắn định bế Ly Tâm đi ra ngoài, đám Hồng Ưng lập tức đi theo.

Thấy Tề Mặc bế mình lên, Ly Tâm hiểu ngay ý đồ của Tề Mặc. Cô liền nắm chặt tay hắn: "Có thuốc nổ".

Ánh mắt Tề Mặc lóe lên một tia tàn bạo, nhưng hắn càng ôm chặt Ly Tâm và không dừng bước. Lời nói của Ly Tâm tuy không lớn nhưng đều lọt vào tai mọi người. Tất cả trở nên hoảng hốt, đám hắc đạo thuộc phe Tề Gia lập tức đi theo Tề Mặc. Còn người thuộc phe Lam Bang định chặn đường Tề Mặc.

Sắc mặt Lam Tư cũng tối lại. Anh ta nhíu mày dõi theo bóng lưng Tề Mặc nhưng không lên tiếng. Có tài liệu và tin tức, anh ta sẽ không bao giờ báo cho Tề Mặc biết. Tương tự, Tề Mặc sẽ không nói với anh ta, có mở miệng hỏi cũng vô dụng.

"Dừng lại, anh làm gì vậy? Mau dừng lại đi". Ly Tâm nghiến răng hét lên.

Tề Mặc lạnh lùng nhìn Ly Tâm: "Tôi sẽ nghĩ cách".

Hồng Ưng xông đến trước mặt Ly Tâm, hỏi nhỏ: "Phát hiện ra điều gì, cô mau nói cho tôi biết đi".

Ly Tâm đưa mắt nhìn Tề Mặc và Hồng Ưng, giận dữ gào lên: "Bây giờ là lúc nào rồi mà các anh còn giữ định kiến và tranh ngôi bá chủ. Các anh có biết ở đây có bao nhiêu thuốc nổ không? Lúc này

mọi người nên cùng nhau nghĩ cách chứ không phải làm mấy chuyện vô dụng". Vừa hét cô vừa giãy giụa đòi xuống đất.

Ly Tâm chưa bao giờ hét vào mặt hắn như vậy, Tề Mặc sầm mặt nhìn cô nhưng hắn đã dừng bước.

Phong Vân William đứng một bên cười nhạt: "Lúc này mà còn nghĩ đến bản thân, đúng là tác phong của Tề Gia và Lam Bang. Quả nhiên được mở rộng tầm mắt". Nói xong, cậu ta nhìn Tề Mặc và Lam Tư bằng ánh mắt khinh miệt.

Đám Hồng Ưng và Lam Tư bất giác ngạc nhiên nhìn Phong Vân William. Thằng nhóc không phải bị câm? Nó đúng là che dấu quá giỏi. Nhưng bây giờ không phải là lúc truy cứu chuyện này. Lời nói của Ly Tâm đã thu hút toàn bộ sự chú ý của họ.

Nghe lời nói của Ly Tâm và Phong Vân William, đám người trong đại sảnh hoảng sợ, những kẻ bên phe Tề gia đều im lặng đứng cạnh Tề Mặc. Vừa rồi Lam Tư chiếm thế thượng phong, bây giờ đổi thành Tề Mặc chiếm thế thượng phong, đi theo Tề Mặc chắc chắn không sai.

Những người thuộc phe Lam Bang và một số người giữ vị trí trung lập lo lắng vây quanh Tề Mặc hỏi Ly Tâm: "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Thuốc nổ ở chỗ nào? Có bao nhiêu?"

Ly Tâm giãy giụa đòi đứng xuống đất, cô vỗ vào ngực Tề Mặc nói: "Tề Mặc, ở đường hầm dưới lòng đất chứa đầy thuốc nổ loại mới nhất, có khoảng một tấn".

"Gì hả?" Giao Văn biến sắc, một tấn không phải là trò đùa.

Lam Tư cũng không còn giữ bộ dạng tao nhã, anh ta đứng dậy nhìn Ly Tâm: “Đường hầm ở nơi nào? Còn bao nhiêu thời gian nữa?”

Vẻ chấn động thoáng lướt qua đáy mắt Tề Mặc, hắn chau mày nhìn cô, vẫn không buông cô ra. Ly Tâm ngước nhìn hắn: “Lam Tư đã cứu sống em, nếu anh ta không ra tay, chắc em chết rồi”. Ly Tâm không nói dối, dù Lam Tư xuất phát từ mục đích riêng nhưng đúng là anh ta đã cứu cô. Nếu anh ta bỏ mặc, cô đã mất mạng từ lâu.

Tề Mặc chăm chú nhìn Ly Tâm, bắt gặp vẻ kiên quyết của cô, Tề Mặc từ từ thả cô xuống đất. Ly Tâm càng nắm chặt tay Tề Mặc. Tề Mặc đã thỏa hiệp, con người ngông cuồng cao ngạo này cuối cùng cũng chịu thỏa hiệp với cô.

Thấy Tề Mặc thả Ly Tâm xuống đất, Phong Vân William lập tức hiểu ý hắn, cậu ta cầm máy hẹn giờ giơ ra trước mặt mọi người: “Vẫn chưa thấy bọn chúng đặt thời gian nhưng chậm nhất chc cũng chỉ vài phút. Đường hầm phía dưới tòa lâu đài rất phức tạp, nơi đặt thuốc nổ nhiều nhất chắc là vị trí ở ngay dưới đại sảnh này”.

Nghe Phong Vân William nói vậy, đám đông toát mồ hôi lạnh. Nơi này là trung tâm của tòa lâu đài cổ, một tấn thuốc nổ đặt dưới lòng đất, một khi phát nổ, cả tòa lâu đài sẽ bị san bằng.

Ly Tâm đứng tựa vào người Tề Mặc, cô cất giọng đầy sốt ruột: “Giáo hoàng Joseph đang ở đâu? Hệ thống đường hầm dày đặc và vô cùng phức tạp. Không có bọn họ, chúng ta sẽ dễ bị lạc đường, bây giờ chúng ta không còn thời gian để lãng phí”.

“Giáo hoàng Joseph đang ở ở trong tay Lam lão đại”. Một người thuộc phái trung lập lên tiếng.

Ly Tâm ngẩng đầu nhìn Lam Tư đang đứng ở trên cao. Thấy anh ta vẫn không nhúc nhích, cô tức giận lên tiếng: "Lam Tư, trời bây giờ chưa đổ mưa đỏ đâu, nhưng nếu anh không hành động, lát nữa sẽ có mưa máu ngay. Đến lúc này rồi anh còn muốn tranh gì chứ? Phải bảo toàn mạng sống mới có tư cách đi tranh đoạt, mất mạng rồi anh tranh với ai? Ân oán giữa Tề Gia và Lam Bang, anh có thể đợi đến khi rời khỏi nơi này rồi tính sau có được không? Tương lai còn nhiều thời gian, đến lúc đó anh tha hồ tranh hơn tranh thua. Bây giờ anh mau giao người ra đây, anh muốn chết, tôi cũng không muốn xuống mồ cùng anh".

"Đúng, đúng, Tề phu nhân nói rất đúng, có ân oán gì thoát khỏi nơi này rồi tính sau vẫn chưa muộn. Bây giờ chúng ta cần phải đồng tâm hiệp lực".

"Có lý, Lam lão đại, Tề phu nhân nói rất có lý, Tề lão đại đã tỏ thái độ, mọi người đều chờ anh lên tiếng".

Trong chốc lát, tất cả những người ở đại sảnh đều nhao nhao mở miệng, bất kể thuộc phái Tề Gia, Lam Bang hay phái trung lập, mọi người đều ủng hộ ý kiến của Ly Tâm.

Lam Tư nhíu chặt lông mày, anh ta hết nhìn Ly Tâm rồi nhìn Tề Mặc: "Ý của cô ta là ý của anh?" Lời nói của Ly Tâm dù sao cũng không thể đại diện cho Tề Gia, ai biết Tề Mặc nghĩ gì? Nhỡ Tề Mặc cho anh ta một đòn chí mạng thì sao?

Tề Mặc lạnh lùng nhìn Lam Tư, sát khí lóe lên trong mắt hắn. Hắn đỡ Ly Tâm và kiên định nói: "Ý của cô ấy chính là ý của tôi".

“Được, Lam Đàm, mau dẫn người ra đây”. Thấy Tề Mặc đồng ý trước mặt các ông trùm hắc đạo, Lam Tư cũng không phải là người lề mề, lúc này hợp tác tốt hơn hành động đơn độc, dù sao tin tức có lợi nhất cũng nằm trong tay Tề Gia.

Lam Đàm lập tức chạy ra ngoài. Thời gian không đợi con người, càng tiết kiệm bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu.

Đám Hồng Ưng và Giao Văn không ngừng hỏi thăm Phong Vân William về địa điểm đặt thuốc nổ, số lượng cụ thể… Lúc này không ai còn nghĩ được đến việc cậu ta có tâm địa hay mưu đồ gì?

Phong Vân William không giấu giếm, cậu ta kể hết những điều cậu ta nhìn thấy. Sau đó, người của Tề Gia, người của Lam Bang và cả những bang phái khác lập tức chạy đi xem xét tình hình.

“Chúng tôi không biết, chúng tôi thật sự không biết, chúng tôi không tham gia vào kế hoạch của bọn họ, chúng tôi hoàn toàn không biết mưu đồ của bọn họ. Á…”.

Giáo hoàng Joseph, thân vương Hách Liên và Bá tước Andy nhanh chóng bị người của Lam Bang giải tới. Bọn họ mếu máo xông lên giải thích với Tề Mặc và Lam Tư.

“Đủ rồi, chúng tôi không muốn nghe lời giải thích của các ngài. Chúng tôi cần sơ đồ đường hầm cụ thể, nhanh lên”. Tề Mặc gầm lên ngắt lời ba người bọn họ, sát khí ầm ầm lao về phía họ.

“Các ngài có ý đồ gì, đã bày ra trò gì gì bây giờ chúng tôi không hỏi tới. Chúng tôi chỉ cần biết liệu có cách nào tháo gỡ một tấn thuốc nổ đặt ở dưới đường hầm”. Lam Tư lạnh lùng nhìn ba người ở bên

dưới, giọng nói của anh ta tương đối chậm rãi nhưng từ người anh ta tỏa ra luồng khí âm u đáng sợ.

Nghe đến đây, sắc mặt của giáo hoàng Joseph, thân vương Hách Liên và Bá tước Andy đột nhiên trở nên tái mét, thân thể họ run lẩy bẩy.

Phong Vân William tiến lên một bước, lớn tiếng nói: "Qua cầu rút ván, ngay cả điều này các ông cũng không biết sao? Nếu các ông khai ra, người nhà của các ông không chừng còn có thể giữ mạng sống. Nếu không nói, bọn họ sẽ chết ngay trước mặt các ông. Đừng có cố cãi các ông không biết gì, dù các ông có thông đồng với bọn họ hay không, bọn họ giở trò ngay trên địa bàn của các ông mà các ông không biết thì sống cũng vô ích. Bây giờ các ông có nói không?" Lời nói càng về sau càng đanh thép, hoàn toàn không giống ngữ khí của một đứa trẻ mười hai tuổi.

Phong Vân William vừa dứt lời, con cháu của ba nhà liền bị người của giới hắc đạo bắt ngay tại chỗ. Chỉ trong giây lát, tất cả người thân, thậm chí người hầu của ba nhà bị đẩy tới trung tâm đại sảnh. Giáo hoàng Joseph, thân vương Hách Liên và Bá tước Andy mặt mũi xanh lét, không hiểu trong lòng bọn họ đang nghĩ gì?

"Xin hãy bảo đảm sự an toàn cho tất cả con cháu của chúng tôi", giáo hoàng Joseph đột nhiên mở miệng. Phong Vân William nói đúng, dù có cấu kết với đám nguyên thủ hay không, để người khác giở trò ngay trên địa bàn của bọn họ, bọn họ đáng tội chết, đây là quy tắc của hắc đạo. Hơn nữa bây giờ mọi gia tộc nổi tiếng trong giới hắc đạo đều bị kéo vào cuộc. Nếu không lấy cái chết để tạ tội, e rằng cả ba gia tộc sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới này.

"Được". Lam Tư không một chút do dự đưa ra lời khẳng định.

Giáo hoàng Joseph, thân vương Hách Liên và Bá tước Andy đồng thời quay về phía Tề Mặc. Tề Mặc không lên tiếng, chỉ khẽ gật đầu.

Giáo hoàng Joseph khôi phục vẻ mặt bình tĩnh, ông ta nói với mọi người: "Đi theo tôi, ở đằng sau có một phòng máy tính, sơ đồ đường hầm ở trong đó". Vừa nói ông ta vừa đi lên bục cao, nơi Lam Tư đang đứng.

Giáo hoàng Joseph giơ tay ấn đầu tượng đá ở đằng sau chiếc ghế của Lam Tư, bức tường ở phía sau từ từ nâng lên, để lộ một căn phòng điều khiển đầy máy móc vi tính. Màn hình vi tính không ngừng nhấp nháy nhưng trong phòng không một bóng người.

Giáo hoàng Joseph tiến vào bên trong điều chỉnh màn hình: "Đây là sơ đồ đường hầm, các anh…" Chưa nói hết câu, ông ta bị hình ảnh trên màn hình làm cho kinh hãi đến mức không thể thốt ra lời.

Dưới sự điều khiển của hệ thống máy tính, đèn ở dưới đường hầm đều được bật sáng. Cả hệ thống đường hầm hiện ra trước mắt mọi người, thuốc nổ nhiều vô kể đặt ở khắp mọi nơi trong đường hầm, chỉ một số nơi không có thuốc nổ. Nhìn đống thuốc nổ được bố trí dày đặc, tất cả mọi người đều nổi da gà.

"Đồ khốn khiếp". Thân vương Hách Liên đấm mạnh vào bờ tường, ánh mắt ông ta không rõ là phẫn nộ hay hối hận.

"Làm thế nào bây giờ?"

"Trời ơi, nhanh lên, mau cử người đi tháo dỡ…"

Đám người thuộc giới hắc đạo lại trở nên hỗn loạn. Tề Mặc và Lam Tư chỉ nhíu chặt lông mày mà không lên tiếng, cũng không có bất cứ biểu hiện nào. Bọn họ đều là nhà sản xuất vũ khí nên khi Phong Vân William cho xem máy hẹn giờ, bọn họ biết ngay là thuốc nổ loại nào. Tất nhiên loại này không thể dỡ bỏ, nếu là loại thuốc nổ bình thường đám nguyên thủ cũng chẳng dùng để đối phó bọn họ.

"Không thể tháo dỡ". Lam Tư gầm lên. Ở đây không phải ai cũng có hiểu biết về vũ khí. Nếu không cẩn thận dẫn đến phát nổ, thuốc nổ ở bên dưới sẽ sản sinh phản ứng liên hoàn, đến lúc đó liệu có ai thoát nổi.

Tề Mặc nhanh chóng đưa mắt quan sát hệ thống đường hầm. Thuốc nổ được bố trí cẩn mật, các lối ra đều có thuốc nổ. Kể cả khi có thể tháo dỡ thì bọn họ cũng không có đủ thời gian tháo hết.

Ly Tâm tựa vào người Tề Mặc, cô kéo tay Tề Mặc đặt lên bụng cô để chặn không cho máu chảy ra ngoài. Cô nhìn lên màn hình và mở miệng hỏi: "Giáo hoàng Joseph, đó là gì vậy?". Vừa nói, Ly Tâm vừa chỉ lên một đường màu đen ở phía trên màn hình.

Ly Tâm và Phong Vân William biết tình hình này trước nên bĩnh tĩnh hơn đám Tề Mặc và Lam Tư, do đó cô cũng có nhiều thời gian suy tính hơn. Bây giờ việc tháo dỡ không quan trọng, quan trọng là làm cách nào tiêu hủy nhiều thuốc nổ như vậy một lần mà không làm chúng nổ tung.

Dõi theo hướng tay Ly Tâm, giáo hoàng Joseph đáp: "Đó là một con sông ở bên cạnh. Tòa lâu đài này xây liền kề với con sông đó".

Nghe giáo hoàng Joseph nói vậy, trong đầu Ly Tâm lóe lên một ý nghĩ. Phong Vân William đứng bên cạnh phản ứng nhanh, vỗ tay đánh đét: "Dùng nước".

"Đúng, dùng nước". Ly Tâm cũng hét lên, cô quay sang Phong Vân William, ánh mắt cả hai người tràn ngập sự ngạc nhiên mừng rỡ.

Chương 116: Thoát nạn

Nghe Ly Tâm và Phong Vân William nói vậy, Tề Mặc và Lam Tư đưa mắt nhìn nhau, Tề Mặc lập tức cất nói: "Đặt thuốc nổ!".

Lam Tư lắc đầu: "Chỉ sợ dẫn tới phát nổ liên hoàn".

Đặt thuốc nổ để dẫn nước vào không thành vấn đề, nhưng trong quá trình phát nổ không thể xuất hiện một tia lửa, vì nếu lửa bén vào khối thuốc ở dưới đường hầm, hậu quả sẽ khó tưởng tượng.

Lam Tư vừa nói xong sắc mặt tất mọi người trở nên u ám. Không thể phá bằng thuốc nổ, chẳng lẽ đi đào tường. Chân tường của tòa lâu đài cổ rất dày, làm sao mà đào được? Đúng lúc này, máy hẹn giờ trên tay Phong Vân William đột nhiên phát ra tiếng động nhẹ, đèn đồng hồ nhấp nháy, thời gian bắt đầu đếm ngược.

Mọi người dường như ngừng thở, Phong Vân William nhìn máy hẹn giờ, mặt trắng bệch nói: "Chỉ có mười phút".

Bình thường mười phút khởi động là tương đối dài. Tuy nhiên ở nơi này thuốc nổ được đặt rải rác, muốn đồng thời khởi động cả đống thuốc nổ không phải chuyện đơn giản. Phong Vân William đã tính toán thời gian ít nhất cần mười phút lúc cậu ta quan sát tình hình ở đường hầm. Cậu ta chỉ là không biết máy hẹn giờ lúc nào mới bắt đầu hoạt động.

Tất cả mọi người đều trầm mặc. Mười phút không phải là ít nhưng tuyệt đối không nhiều. Vấn đề quan trọng bây giờ là bọn họ làm cách nào để thoát thân.

Người Ly Tâm hơi run run, cô biết rõ sớm muốn cũng phải đối mặt với tình hình này nhưng khi nó đến, cô vẫn cảm thấy sợ hãi. Cảm nhận được tâm trạng của Ly Tâm, Tề Mặc càng ôm chặt cô vào lòng như muốn dùng vòng tay ấm áp để an ủi cô.

"Không cần dùng thuốc nổ. Tòa lâu đài có hệ thống tự hủy". Bá tước Andy đột ngột lên tiếng.

Lam Tư nghe nói vậy lập tức xách cổ áo ông ta: "Ở nơi nào? Mau nói đi".

Lời nói của Bá tước Andy khiến giáo hoàng Joseph tỉnh ngộ, ông ta gật đầu lia lịa: "Đúng, đúng, tòa lâu đài này có hệ thống dẫn nước làm ngập cả lâu đài. Không cần dùng thuốc nổ, có cách, có cách rồi". Nói xong ông ta chạy vội đi tìm tài liệu kiến trúc của tòa lâu đài để tìm cách khởi động hệ thống đó.

Tuy giáo hoàng Joseph và bá tước Andy khó tránh khỏi cái chết nhưng người nhà của bọn họ vẫn nằm trong tay hắc bang. Người của giới hắc đạo tuy không có tình thân nhưng họ vẫn quan tâm đến gia tộc, tuyệt tử tuyệt tôn không phải là điều họ muốn thấy. Nếu những

người ở đây bị chết vì thuốc nổ, gia tộc hoặc bang phái của bọn họ chắc chắn sẽ báo thù. Dù thế nào, đám bá tước Andy cũng sẽ đối mặt với nguy cơ diệt tộc. Những người ở đây an toàn thoát thân mới là thượng sách, vì vậy ba người họ mới tận tâm tận lực.

"Hành động nhanh lên", Lam Tư lạnh lùng quát.

Bên cạnh anh ta là Lam Đàm và Ảnh, người từ trước đến nay ít thấy bóng dáng. Ở bên này, đám Hồng Ưng và Giao Văn lặng lẽ đứng cạnh Tề Mặc. Phải có đầu mối mới có thể hành động, bọn họ đã ở tư thế chuẩn bị sẵn sàng, một khi có mệnh lệnh là chấp hành ngay.

"Ở đây". Giáo hoàng Joseph điều chỉnh hình ảnh trên màn hình kích động nói: "Đây là nơi khởi động toàn bộ hệ thống tự hủy của tòa lâu đài".

Tất cả mọi người nhìn lên màn hình, chỉ thấy một cánh cửa sắt nhỏ ở trong đường hầm. Cánh cửa sắt han gỉ này rõ ràng đã bị lãng quên từ lâu. Ở gần cánh cửa sắt đặt đầy thuốc nổ, giống như những nơi khác dưới đường hầm.

"Chìa khóa đâu rồi?", Tề Mặc đột nhiên gầm lên.

Giáo hoàng Joseph ngây người rồi đưa mắt về phía thân vương Hách Liên và bá tước Andy. Hai người kia chỉ im lặng nhìn giáo hoàng Joseph. Đây là địa bàn của giáo hoàng Joseph, bọn họ làm sao biết được chìa khóa của cánh cửa đó nằm ở đâu?

"Không có chìa khóa, tôi chưa từng thấy nó". Giáo hoàng Joseph gần như khuỵu xuống, vẻ mặt ông ta vô cùng hốt hoảng. Cánh cửa

này đã tồn tại mấy trăm năm, nếu hôm nay không lâm vào tình thế khẩn cấp, ai nghĩ đến việc hủy hoại tòa lâu đài? Hơn nữa lúc ông ta mua tòa lâu đài này, hình như ông ta cũng chưa từng thấy chìa khóa.

"Đồ ngu xuẩn". Lam Tư không kiềm chế nổi, anh ta tung nắm đấm vào mặt giáo hoàng Joseph khiến ông ta lảo đảo lùi mấy bước, máu từ khóe miệng rỉ ra.

"Làm thế nào bây giờ?".

Thà không có tia hy vọng ngay từ đầu còn hơn là có hy vọng rồi lại rơi vào tuyệt vọng. Những người ở đại sảnh vừa có chút hy vọng liền bị một câu nói của giáo hoàng Joseph đẩy xuống tận đáy vực. Bọn họ liền nhao nhao lên, khiến không khí trong phòng bỗng chốc tăng lên đỉnh điểm.

"Để em đi". Ly Tâm kéo tay Tề Mặc.

Tề Mặc cúi đầu nhìn Ly Tâm. Bắt gặp ánh mắt kiên quyết của cô, hắn liền bóp mạnh tay cô rồi quay sang dặn dò đám Hồng Ưng và Giao Văn.

Nghe câu nói của Ly Tâm, lại thấy Tề Mặc đưa ra một loạt mệnh lệnh chuẩn bị và phối hợp, Lam Tư chăm chú nhìn Ly Tâm rồi quay đầu dặn dò đám Lam Đàm. Hợp tác, Tề Gia và Lam Bang lần đầu tiên trong lịch sử bắt tay hợp tác.

Tề Mặc bế Ly Tâm nhanh chóng lao đi trong đường hầm. Lam Tư và một đại ca hắc bang khác đi theo hắn. Hoàng Ưng ở lại phòng điều khiển giám sát đám giáo hoàng Joseph, không thể để xảy ra tình

huống nhỡ có người dùng kế dẫn địch khiến Tề Mặc và Lam Tư bị nhốt dưới đường hầm.

Đám Hồng Ưng đi sắp đặt ở bên ngoài. Những người trong đại sảnh cũng tản ra và bắt tay vào công việc dưới sự chỉ đạo của Phong Vân William. Tất cả đều vô cùng căng thẳng.

"Rẽ trái hai mươi mét". Tiếng giáo hoàng Joseph vang lên trong đường hầm. Tề Mặc và Lam Tư đi theo sự chỉ dẫn của ông ta. Lúc này camera giám sát quả nhiên có ích.

Cánh cửa sắt bị han gỉ đến mức không nhìn ra màu sắc ban đầu của nó, nó giống hệt như những phiến đá ở xung quanh. Nếu không có lời khẳng định của giáo hoàng Joseph, Ly Tâm chắc không bao giờ nhận ra đây là một cánh cửa, thảo nào những người đặt thuốc nổ coi đây như đường hầm thông thường.

Tề Mặc ôm Ly Tâm, đẩy cô đến trước cánh cửa sắt, hắn cất giọng trầm trầm: "Em đừng căng thẳng, vẫn còn thời gian".

Lam Tư nhìn xuống máy hẹn giờ trong tay và lên tiếng: "Cô chỉ còn ba phút".

Quá đủ, đối với Ly Tâm, mở một cánh cửa chỉ mất chưa đến ba mươi giây. Ba phút đủ thời gian bọn họ rút lui.

Ly Tâm không nói một lời, cô nhanh chóng sờ mó một lượt cánh cửa sắt. Sau khi tìm được ổ khóa, tay cô không ngừng đâm xoáy vào bên trong.

Đứng bên cạnh theo dõi động tác của Ly Tâm, Lam Tư nhướn mày: "Không tồi". Anh ta đã điều tra kỹ lưỡng thân phận của Ly Tâm từ lâu, biết Ly Tâm có bản lĩnh về mặt này.

Ly Tâm mỉm cười trả lời: "Đó là lẽ đương nhiên". Tay cô vẫn không ngừng làm việc.

Rắc rắc, một tiếng động nhẹ vang lên, Lam Tư và Tề Mặc vội vàng đẩy cánh cửa sắt, không có động tĩnh. Hai người lại ra sức đẩy mạnh, cánh cửa vẫn không nhúc nhích. Đại ca hắc bang đứng bên cạnh vừa quan sát đống thuốc nổ vừa lên tiếng: "Có phải bị gỉ quá rồi không?"

Ly Tâm nghe nói vậy liền giơ chiếc nhẫn trên ngón tay cô, bên trong thò ra một sợi thép tinh chế rất mảnh. Cô không quay đầu mà huých nhẹ vào người Tề Mặc, Tề Mặc lập tức rút tay lại bế cô lên. Ly Tâm nhanh chóng đâm sợi thép vào cánh cửa sắt, Tề Mặc thuận theo lực đạo, bế Ly Tâm kéo sợi thép xuống dưới.

Cánh cửa sắt bị Ly Tâm cắt ra mà không hề gây ra tiếng động, giống như người cầm con dao sắt cắt khoanh đậu phụ.

Đợi Ly Tâm thu tay về, Lam Tư vừa xông lên đẩy cửa vừa nói: "Thứ này được đấy, sau này làm cho tôi một cái".

"Anh đừng mơ". Tề Mặc cất giọng lạnh lùng cùng tiếng mở cửa.

Lam Tư vừa đẩy cánh cửa vừa lạnh nhạt nói: "Tôi đã cứu mạng cô ấy".

“Không có anh, tôi cũng có thể cứu cô ấy như thường”. Tề Mặc bế Ly Tâm đi vào trong.

Lúc này Ly Tâm đã mất hết sức lực. Lúc chạy ra khỏi đường hầm, trong lòng cô chỉ nghĩ đến Tề Mặc và thuốc nổ nên không để ý đến vết thương. Bây giờ, cô kiệt sức đến đỉnh điểm. Sau khi mở cửa, thao tác ở bên trong chắc sẽ rất đơn giản, không thể làm khó Tề Mặc và Lam Tư. Ly Tâm liền thả lỏng tinh thần, cô lập tức rơi vào trạng thái mê man.

Lam Tư thấy vậy liền rút ra một viên thuốc con nhộng nhét vào miệng Ly Tâm. Tề Mặc vội túm lấy cổ tay Lam Tư: “Cái gì vậy?”

“Ma túy”. Lam Tư đưa mắt nhìn Tề Mặc rồi cất giọng lạnh lùng. Tề Mặc sa sầm mặt, Lam Tư nói chậm rãi: “Nếu muốn cô ấy chết, anh có thể không cho cô ấy uống”.

Tề Mặc nhíu chặt lông mày, hắn nhìn Ly Tâm đang mê man trong lòng hắn. Đây không phải là trạng thái bị ngất do mệt mỏi mà là sinh mệnh đang từ từ mất đi. Nếu cô không cố gắng gượng, để lịm đi thì hậu quả rất khó lường.

Thấy Tề Mặc đã hiểu ý, Lam Từ hừ một tiếng rồi giật tay khỏi Tề Mặc. Anh ta nhanh chóng nhét viên thuốc vào miệng Ly Tâm: “Tôi đã cho cô ấy uống một viên rồi”. Nói xong anh ta quay người tìm kiếm bộ phận khởi động.

Tề Mặc trầm mặc, hắn cúi xuống nhìn Ly Tâm, thấy sắc mặt cô có chút sắc hồng, hắn bất giác ôm chặt cô vào lòng. Lam Tư tuy buôn bán ma túy nhưng anh ta không hề động đến ma túy, thứ anh ta mang theo bên mình chắc chắn là tinh túy và không có tác hại lớn. Hơn nữa, sử dụng ma túy hai lần không đến nỗi bị nghiện.

“Shit, bị gỉ cả rồi”. Đại ca hắc bang đi theo Lam Tư xông vào bên trong thấy tất cả đều là những cục sắt gỉ, anh ta vừa dùng lực kéo mạnh hai chỗ liền bị gãy rời. Anh ta nắm miếng sắt trong tay, băn khoăn không biết đây có phải là công tắc khởi động hệ thống tự hủy.

“Giáo hoàng Joseph, rốt cuộc là cái nào hả?” Lam Tư lạnh lùng nhìn anh ta, hỏi.

Giáo hoàng Joseph và thân vương Hách Liên không ngừng tìm kiếm, đám người của giới hắc đạo đang giám sát bọn họ đều nín thở chờ đợi.

“Tay quay ở trên tường, phía tận cùng bên trái, chỉ cần kéo xuống là được”. Bá tước Andy nghiên cứu tấm sơ đồ trên máy tính, nhanh chóng tìm ra công tắc khởi động.

“Bên trái, khốn khiếp”. Lam Tư tìm theo lời dặn của bá tước Andy, thông ngờ tìm đến tay quay thì thấy công tắc đã bị bẻ gãy. Đại ca hắc bang ở bên cạnh ngây người và nhìn xuống mẩu sắt vừa bị anh ta bẻ vẫn còn nằm trong tay anh ta.

Lam Tư điên tiết tung nắm đấm về phía đại ca hắc bang, anh ta bị trúng đòn nằm phủ phục dưới đất, mặt chảy đầy máu tươi nhưng không nói lời nào.

“Đủ rồi, còn có cách khác không?”, Tề Mặc gầm lên.

Sắc mặt giáo hoàng Joseph khó coi đến cực điểm. Không có tay quay để khởi động hệ thống tự hủy thì phải làm thế nào. Tất cả các

bộ phận đều han gỉ đã liền với nhau thành một khối. Bây giờ ông ta tìm cách ở đâu?

Tất cả chỉ còn lại bầu không trí trầm mặc. Ở bên này, Lam Tư và Tề Mặc không lên tiếng. Đám giáo hoàng Joseph trong phòng điều khiển và mọi người ở đại sảnh đều im lặng. Không khí bị đè nén đến cực điểm, hy vọng và thất vọng lặp đi lặp lại khiến thần kinh của mọi người đều căng lên như dây đàn.

"Ngài hãy tìm kỹ đi, nhất định còn công tắc khác. Mau tìm đi". Sau khi được uống thuốc, đầu óc Ly Tâm trở nên tỉnh táo, người cũng có một chút sức lực. Nghe thấy lời nói của mọi người, cô liền mở miệng.

Đám bá tước Andy đều im lặng, vẻ tuyệt vọng đều lướt qua mắt mọi người.

Không nghe thấy bất cứ tiếng động nào qua hệ thống phát thanh, Ly Tâm hét lớn: "Tiếp tục tìm kiếm, nhất định còn có công tắc khác. Nhanh lên, không muốn chết thì nhanh tay cho tôi".

Giọng nói của Ly Tâm khiến đám giáo hoàng Joseph giật bắn mình. Bọn họ chăm chú nhìn Ly Tâm trên màn hình máy tính.

Thấy vẻ mặt nghiêm túc và bình tĩnh của Ly Tâm, Hoàng Ưng chau mày nạt: "Mau làm đi, lời của nữ chủ nhân chúng tôi, các ngài dám không nghe. Cô ấy nói có nhất định sẽ có". Giáo hoàng Joseph bất giác hít một hơi sâu rồi vội vàng tìm kiếm.

Ly Tâm nắm chặt cánh tay Tề Mặc, cô nhắm mắt suy nghĩ: "Những thứ được làm từ mấy trăm năm trước đều có hai lớp bảo

hiểm, lớp này không được còn lớp cuối cùng. Đây là đặc điểm của kiến trúc ba trăm năm trước".

Ly Tâm chuyên nghiên cứu lịch sử và đồ cổ. Cô hiểu rõ về nền văn hóa Italy. Tổng bộ của tổ chức ăn trộm cũng là một tòa lâu đài cổ ở đất nước này. Để "biết người biết ta", Ly Tâm từng bỏ thời gian nghiên cứu về kiến trúc của lâu đài nên có kiến thức nền tảng về chúng khá vững. Cô cũng biết thói quen của người đó nên mới dám mở miệng yêu cầu tìm kiếm công tắc thứ hai.

Thấy Ly Tâm có khẳng định như vậy, Lam Tư hít một hơi sâu rồi nhìn xuống máy hẹn giờ: "Còn một phút mười một giây nữa". Trước đó, dựa vào thực lực của anh ta và Tề Mặc, thời gian ba phút chỉ thừa không thiếu. Vì vậy anh ta mới thong dong thoải mái. Không ngờ tình hình đột ngột thay đổi, thời gian trở nên vô cùng gấp gáp.

"Hành động nhanh lên". Tề Mặc gầm lên, tiếng nói của hắn truyền tới phòng điều khiển khiến đám bá tước Andy càng nhanh tay hơn.

"Có, có rồi, đúng là còn một công tắc nữa". Bá tước Andy đột ngột đứng bật dậy và mừng rỡ hét lên.

Thân vương Hách Liên vừa thở hổn hển vừa nói: "Ở trên đỉnh đầu, bên trong tấm sắt có một công tắc tổng. Chỉ cần ấn vào là được".

Nhanh, nhanh lên... Ở ngay trên đỉnh đầu các anh". Giáo hoàng Joseph đứng dậy thúc giục.

Tất cả mọi người trong đại sảnh đều dồn về phòng điều khiển, mọi ánh mắt tập trung vào Tề Mặc, Lam Tư và Ly Tâm. Sắc mặt của bọn họ vô cùng căng thẳng, ai nấy đều cuộn chặt tay thành nắm đấm và nín thở chờ đợi.

Ở dưới đường hầm, khoảng cách từ nóc hầm xuống mặt đất là hơn hai mét, Lam Tư và Tề Mặc không có chỗ làm điểm tựa nên không giải quyết được vấn đề.

Tề Mặc chau mày, hai tay bế Ly Tâm giơ lên cao: "Em làm đi".

Ly Tâm gật đầu, cô đứng lên vai hắn, vừa chạm vào nóc hầm, tấm sắt đã bị gỉ, cô điều khiển sợi dây thép trong chiếc nhẫn đâm xuyên vào. Ly Tâm không rõ có đúng vị trí của công tắc hay không, cô cắt bừa một ô vuông nhỏ, làm một mẩu sắt rơi xuống.

May mà đúng vị trí, tuy không phải chuẩn xác nhất. Ly Tâm nhìn vào bên trong tấm sắt, bắt gặp một nút bấm to bằng đầu ngón tay nhưng hoàn toàn bị han gỉ.

"Cô còn bốn mươi ba giây". Lam Tư nhắc nhở Ly Tâm.

Ly Tâm không lên tiếng, cô tiếp tục điều khiển sợi tơ trên chiếc nhẫn khoanh một vòng quanh nút bấm để cắt đứt những mảnh sắt gỉ dính liền xung quanh. Sau đó cô thu sợi dây về, đặt chiếc nhẫn vào đúng vị trí nút bấm và ấn mạnh.

Không động đậy. Ly Tâm dường như đã dồn toàn bộ sức lực vào đó nhưng nút bấm vẫn không hề có phản ứng. Cảm nhận được Ly Tâm đang dùng sức, Tề Mặc túm hai chân Ly Tâm và đẩy cô lên cao để cô dễ hành động.

“Ba mươi ba giây”. Lam Tư nhìn xuống máy hẹn giờ, trên mặt anh ta không còn vẻ quyến rũ thường ngày mà chỉ có lạnh lùng và nghiêm túc.

“Tôi không đủ sức nên không bấm nổi”. Người Ly Tâm chảy đầy mồ hôi. Cô vốn bị thương nên mất hết sức lực, viên thuốc của Lam Tư chỉ đủ giúp cô tỉnh táo chứ không lấy lại sức mạnh như bình thường. Hơn nữa. nút bấm này đã bị gỉ mấy trăm năm , cô không đủ sức ấn nó xuống.

“Shit”. Lam Tư chửi thề một câu, anh ta kéo đại ca hắc bang lại gần rồi giẫm lên người đàn ông này nhảy lên. Sau đó, Lam Tư túm tay Ly Tâm, hai người hợp sức đẩy lên.

Rắc, rắc, nhờ sự giúp đỡ của Lam Tư, Ly Tâm cảm thấy tay cô có một luồng sức mạnh cực lớn, nút bấm được đẩy lên ngay lập tức. Tiếp theo đó tiếng bánh xe chuyển động kẽo kẹt nặng nề vang lên.

Sau khi công tắc khởi động, Lam Tư lập tức nhảy xuống đất. Tề Mặc cũng buông lỏng tay để Ly Tâm rơi xuống, nhưng cô chưa tiếp đất, hắn đã giữ chặt eo cô và ôm cô vào lòng.

“Khởi động rồi, mau rút lui”. Trên phòng điều khiển, Hoàng Ưng là người có phản ứng nhanh nhất, anh ta hét lên nhắc nhở mọi người đã hoàn thành nhiệm vụ.

Lời nói vừa dứt, tất cả mọi người ở đại sảnh đều lui xuống, đám giáo hoàng Joseph cũng bị Hoàng Ưng và người của Lam Tư áp giải xuống bên dưới.

Ở trong đường hầm, Tề Mặc ôm Ly Tâm quay người chạy như bay ra ngoài, Lam Tư và người còn lại cũng nối gót theo sau.

Tiếng ùng ục truyền đến. Trong giây lát, nước từ con sông lớn ở bên ngoài điên cuồng tràn vào đường hầm. Đường hầm vốn được xây dựng ở dưới lòng đất, ngang lòng con sông nên nước tràn vào đây đầu tiên.

"Rẽ trái mười bảy mét, chúng ta còn bảy giây". Lam Tư vừa chạy vừa hét lớn, Tề Mặt ôm Ly Tâm chạy theo anh ta. Chạy về lối cửa đường hầm là một hành động không thực tế. Đường hầm vừa dài vừa ngoằn ngoèo, dù anh chạy nhanh đến mức nào cũng không thể nhanh hơn tốc độ nước chảy.

Tiếng nước một lúc một lớn, nước từ bốn phương tám hướng dội về phía bốn người. Chỉ loáng một cái nước đã ngập đến đầu gối mọi người, một vài giây mà dâng lên gần năm mươi centimet.

"Ở đây, còn ba giây, hai giây, một giây". Lam Tư dừng lại tại một chỗ trong đường hầm và bắt đầu đếm ngược thời gian. Lúc đếm đến một giây, anh ta liền ngụp xuống nước. Tề Mặc ôm Ly Tâm cũng ngụp xuống theo, hắn ôm chặt cô trong lòng.

Ầm, Lam Tư vừa dứt lời, một tiếng nổ không lớn cũng không nhỏ vang lên. Tiếng nổ phát ra trên đỉnh đầu ở phía trước cách chỗ Tề Mặc đứng tầm một, hai mét. Từng tảng đá lớn rơi xuống, uy lực của thuốc nổ khiến đất đá bắn tứ tung, ánh lửa gặp nước bị dập tắt ngay tức khắc.

Sau vụ nổ, trên nóc đường hầm có một lỗ hổng đủ cho một người chui qua. Hồng Ưng căn cứ vào sơ đồ đường hầm, tìm một nơi gần phòng điều khiển nhất và có nền đất yếu nhất để đặt thuốc nổ. Anh ta

cũng phải đợi đến khi nước sông xâm nhập vào đường hầm mới cho phát nổ. Nếu không làm vậy, lửa bén vào khối thuốc nổ ở dưới đường hầm, hậu quả khỏi cần nói. Vì vậy thời gian định trước là ba giây, không thể nhiều hơn hay ít hơn. Để làm được điều này, hai bên cần có sự phối hợp ăn khớp tuyệt đối.

Lam Tư đập lên vai đại ca hắc bang lấy đà rồi nhanh như tia chớp trèo lên lỗ hổng. Sau khi lên đến mặt đất, anh ta thò nửa người xuống túm tay đại ca hắc bang và kéo người này lên.

"Tề Mặc". Ly Tâm bất giác gọi Tề Mặc khi hắn túm chặt chân cô và giơ cô lên cao. Tề Mặc cất giọng trầm trầm: "Nắm chắc vào". Ở bên trên, Lam Tư nhanh chóng kéo Ly Tâm ra khỏi đường hầm.

Vừa thoát khỏi đường hầm, Ly Tâm chưa đứng vững liền nhào xuống thò tay xuống lỗ hổng hét lớn: "Nhanh lên, Tề Mặc, mau nắm tay em".

Nước sông tràn vào quá nhanh, chỉ trong một vài giây đã tới cổ Tề Mặc. Hơn nữa lúc này đường hầm đã khởi động hệ thống tự hủy nên tất cả đèn chiếu sáng và camera quan sát đều tắt ngóm. Qua ánh đèn từ trên mặt đất rọi xuống, Ly Tâm thấy nước đã đến cổ Tề Mặc, giọng cô bất giác run rẩy.

Tề Mặc chỉ nhíu mày nhìn Ly Tâm mà không hề nhúc nhích, Ly Tâm sốt ruột nói: "Nhanh lên, anh còn làm gì vậy, mau nắm tay em đi!".

Lam Tư đứng ở bên cạnh kéo Ly Tâm lên và ném cô cho Hồng Ưng đang lao tới: "Cô có sức kéo nổi anh ta không?". Vừa nói Lam Tư vừa nhoài người xuống dưới lỗ hổng. Thấy Lam Tư giơ tay, Tề

Mặc vội túm chặt tay anh ta, lúc này nước sông gần như đã nhấn chìm hắn.

Lam Tư nhanh chóng kéo Tề Mặc ra khỏi đường hầm. Vừa thấy bóng Tề Mặc, Ly Tâm lập tức nhào vào lòng hắn, ôm chặt lấy hắn. Đáy mắt Tề Mặc lóe lên ý cười, hắn giang tay bế Ly Tâm rồi chạy lên vị trí cao nhất của tòa lâu đài cổ.

Tiếng nước ùng ục mỗi lúc một lớn, nước sông đã ngập hết đường hầm và bắt đầu tràn lên mặt đất theo các lỗ hổng. Tất cả mọi người đều chạy ra bên ngoài, tới chỗ càng cao càng tốt.

"Lâu đài đang lún xuống". Phong Vân William vừa chạy vừa thông báo, sắc mặt cậu ta nghiêm nghị vô cùng.

Khi dẫn mọi người lên vị trí cao nhất, Phong Vân William vốn không nghĩ ngợi điều gì. Nhưng sau đó cậu ta đột nhiên cảm thấy tòa lâu đài cổ như bị lún xuống, cậu ta lập tức hiểu ra đây là hệ quả của việc Ly Tâm khởi động hệ thống tự hủy. Cậu ta không khỏi kinh hãi, nổ tung và chìm xuống nước đều có tính hủy diệt như nhau.

Tề Mặc vừa ôm Ly Tâm chạy vừa nói: "Lập Hộ không biết...". Nói đến đây, bên tai Tề Mặc và Ly Tâm đột nhiên có tiếng động, từ hai chiếc hoa tai vang lên tiếng gọi. Có tín hiệu, Lập Hộ đã tìm ra nguồn gây nhiễu.

"Mau lái máy bay đến đón, nhanh lên". Tề Mặc phát một loạt mệnh lệnh. Thấy Tề Mặc đột nhiên mở miệng gọi máy bay, Lam Tư quay sang nhìn Tề Mặc và Ly Tâm, hai người không ngừng điều chỉnh chiếc hoa tai và truyền đạt mệnh lệnh, Lam Tư bất giác nhíu mày.

Tòa lâu đài từ từ chìm xuống nước, mực nước mỗi lúc một dâng cao. Tuy thuốc nổ hẹn giờ không phát nổ nhưng mọi người phải nhanh chóng rời khỏi nơi này, vì ngoài việc chìm xuống nước, tòa lâu đài còn có hệ thống tự hủy khác.

Máy bay của Tề Gia nhanh chóng đến nơi, thang dây từ trên máy bay được thả xuống. Lập Hộ vừa chạy đến đúng vị trí chiếc thang dây. Anh ta túm lấy thang dây và leo lên máy bay. Đây là quy tắc của Tề Mặc, ở vào giây phút sinh tử, mọi người không cần nhường nhịn nhau mà có thể đi trước.

Các ông trùm hắc bang khác lập tức gọi máy bay đến đón. Sau khi máy bay của Lam Tư xuất hiện trên bầu trời, máy bay của các nhà khác cũng bay đến.

Lúc này không cần biết ai lên máy bay của ai nữa, mọi người nắm lấy thang dây liền leo lên. Nước ở bên dưới dâng lên như thác lũ, tòa lâu đài trong phút chốc đã chìm tới nóc. Những người đứng ở vị trí cao nhất, nước cũng lấp xấp dưới chân.

Sau khi đã yên vị trên máy bay, Tề Mặc vẫn ôm Ly Tâm trong lòng. Không trung ở bên ngoài cửa sổ được chiếu sáng bởi ánh đèn của vô số chiếc máy bay. Cách đó không xa là máy bay của Lam Tư, anh ta ngồi sát bên cửa sổ. Bắt gặp ánh mắt của Tề Mặc và Ly Tâm, anh ta giơ tay làm động tác ngắm bắn về phía Tề Mặc. Ánh mắt anh ta khôi phục vẻ yêu mị, hống hách và tàn nhẫn.

Tề Mặc hừm một tiếng, sát khí bùng lên trong mắt hắn. Lam Tư bật cười ha hả. Dù Ly Tâm không nghe thấy tiếng cười của Lam Tư, chỉ thấy bộ dạng vui vẻ của anh ta.

Tề Mặc phất tay, máy bay lượn mỗi lúc một cao. Chiếc máy bay của Lam Tư cũng bắt đầu tăng tốc, hai máy bay đi theo hai phương hướng khác nhau.

Ly Tâm nhìn qua cửa sổ xuống bên dưới, tòa lâu đài cổ đã biến mất hoàn toàn. Dưới ánh đèn chiếu sáng, nước sông chảy rất xiết, Ly Tâm nhướn mày còn chưa kịp nói gì, phía dưới đã vang lên một tiếng động lớn, nước sông điên cuồng bắn tung tóe.

"Lập Hộ". Tề Mặc cất giọng lạnh lùng. Lập Hộ vội tiến lại gần cởi áo Ly Tâm và bắt đầu kiểm tra vết thương trên bụng cô.

Ly Tâm rời mắt khỏi cửa sổ quay đầu về phía Tề Mặc, cô bắt gặp Tề Mặc đang nhìn cô chăm chú, ánh mắt hắn ngông cuồng nhưng chứa chan tình cảm, Ly Tâm liền giơ hai tay ôm cổ Tề Mặc và kéo đầu hắn xuống đặt nụ hôn lên môi hắn. Bất kể ngày mai ra sao, bây giờ điên cuồng trước đã.

Chương 117: Hôn lễ long trọng

Về đến nhà chính của Tề Gia, Ly Tâm do bị thương nên bị Tề Mặc bắt cô nằm một chỗ tĩnh dưỡng. Tề Mặc cũng không ra ngoài, hắn cả ngày ở nhà xử lý công việc.

Thời tiết từ nóng bức chuyển sang mát mẻ hơn. Thời gian trôi đi rất nhanh, loáng một cái đã sắp đến mùa thu. Một buổi sáng đẹp trời, Ly Tâm nhăn nhó nằm bò trên bàn đá trong rừng cây. Đối diện với cô là Khúc Vi.

Khúc Vi bật cười: “Cháu chỉ bị hạn chế đi ra ngoài thôi mà, có gì đáng buồn bực chứ?”

Ly Tâm chống tay lên cằm: “Vết thương của cháu đã khỏi hẳn, cháu bị nhốt ở đây hơn một tháng rồi. Tại sao anh ấy không cho cháu ra ngoài? Đây là hành vi giam giữ bất hợp pháp, cháu phải đi kiện anh ấy tội ngược đãi mới được”.

Khúc Vi chậm rãi uống một ngụm trà, ông ta gật đầu: “Ý kiến hay, chú tán thành, nhân tiện cháu kiện cả phần của chú nữa”.

Vết thương ở chân của Khúc Vi đã khỏi từ đời nào rồi. Nhưng ở Tề Gia, nếu không được Tề Mặc cho phép, đi ra khỏi cửa còn khó hơn lên trời. Trong khi đó, Tề Mặc không muốn gặp Khúc Vi, Khúc Vi muốn tìm người cũng chẳng biết tìm ở đâu. Ông ta nhờ Ly Tâm nói hộ, nhưng vì muốn ông ta ở lại chơi với cô nên cô không chịu mở miệng nói giúp. Vì vậy Khúc Vi đành phải ở lại Tề Gia, bị tước đoạt sở thích đào mộ, ông ta trở thành con mọt gạo chính cống.

Nghe Khúc Vi nói mát như vậy, Ly Tâm liền trừng mắt với ông ta. Kiện Tề Mặc ư? Đi đâu mới có thể kiện hắn? Ai dám nhận đơn kiện? Cô chỉ nói ra câu này cho đỡ tức mà thôi.

“Chán quá, chán quá”. Ly Tâm lại nằm bò xuống bàn đá, than ngắn thở dài.

Tề Mặc không giao công việc cho cô giải quyết, bọn họ làm chuyện gì cũng không nói cho cô biết, thậm chí không tìm cô. Tất cả những việc cô cần làm đều giao cho Phong Vân William xử lý. Bọn họ hoàn toàn coi cô là con mọt gạo, ban đầu Ly Tâm còn thấy vui

mừng và cảm động trước sự quan tâm của Tề Mặc, nhưng đến lúc này, người cô sắp mốc lên rồi.

"Chị đúng là chẳng biết tốt xấu, bọn em mệt chết đi được, vậy mà chị còn kêu chán". Một tiếng nói trẻ con đang ở thời kỳ vịt đực vỡ giọng truyền đến, Ly Tâm không quay đầu nhìn cũng biết đó là Phong Vân William, tổng hợp giữa thiên thần và ác quỷ đến rồi.

Phong Vân William nhìn Ly Tâm bằng ánh mắt khinh thường: "Làm mọt gạo cũng phải làm cho tử tế. Chị mà còn kêu ca, coi chừng em cho chị một trận". Nói xong cậu ta dứ dứ nắm đấm về phía Ly Tâm.

Ly Tâm trừng mắt với Phong Vân William. Thằng nhóc này không biết bộ phận nào bị chập mạch, từ sau vụ tòa lâu đài cổ, cậu ta tự nhiên được hô phong hoán vũ ở Tề Gia. Những người cùng đi với Tề Mặc tới lâu đài cổ đều tỏ ra khoan dung với cậu ta. Trong khi đó, Tề Mặc không phản đối Phong Vân William có thế lực của mình. Thật là quá đáng, tại sao đến Phong Vân William có thế lực riêng trong khi cô vẫn dậm chân tại chỗ.

Phong Vân William hừ một tiếng, ngồi xuống cạnh Ly Tâm rồi rót một ly trà đưa lên miệng uống một ngụm. Sau đó cậu ta nói: "Làm nữ chủ nhân thì phải có dáng vẻ của một nữ chủ nhân, ngồi thẳng lưng lên cho em". Vừa nói cậu ta vừa vỗ mạnh vào lưng Ly Tâm.

Ly Tâm ngồi thẳng người, hét lớn: "Thằng nhỏ hỗn xược này, dám hống hách trước mặt chị".

Phong Vân William lườm Ly Tâm, ánh mắt cậu ta đầy vẻ thách thức: "Em hống hách đấy, chị làm gì được em?" Ly Tâm tức giận

đến mức nghiến răng ken két mà không biết làm thế nào.

Khúc Vi đã quen với cảnh này, ông ta bất giác cười ha ha rồi chuyển đề tài khác: "Đúng rồi, Phong Vân, thời gian này mọi người làm gì vậy? Cả ngày chẳng thấy bóng dáng, có phải là lúc then chốt không?"

Phong Vân William lườm Ly Tâm một cái, quay sang trả lời Khúc Vi bằng giọng lãnh đạm: "Mấy tên nguyên thủ đó mà dám đấu với chúng ta, cũng không xem đối thủ là ai?"

Cậu ta ngừng một lát rồi nói tiếp: "Cũng có thể nói là thời điểm then chốt. Tìm mấy chứng cứ khiến bọn họ mất chức là chuyện quá dễ dàng. Một khi có thể đẩy bọn họ lên thì cũng có thể kéo bọn họ xuống. Hơn nữa lần này bọn họ đắc tội với cả giới hắc đạo, không bị giải quyết thẳng thừng là nể mặt bọn họ lắm rồi".

Phong Vân William bề ngoài nói chuyện với Khúc Vi, nhưng trên thực tế là nói cho Ly Tâm hay. Cô bị tách biệt với thế giới bên ngoài lâu như vậy, cũng đã đến lúc nói cho cô nghe. Thời gian qua người của Tề Gia đều bận rộn giải quyết vụ này, hơn nữa Tề Mặc dặn dò mọi người không được cho Ly Tâm biết, để cô tập trung tĩnh dưỡng. Do đó, chắc chắn không ai chịu tiết lộ với cô. Nếu cậu ta không mở miệng, có lẽ cô sẽ bứt rứt chết thôi. Nếu không vì lý do này, Phong Vân William đã chẳng nhàn rỗi đến mức đi nói chuyện phiếm với Khúc Vi, dù ông ta là cậu của Tề Mặc.

Từ lúc trở về Tề Gia, Tề Mặc không cho phép Ly Tâm tham gia bất cứ công việc gì. Nguyên nhân chủ yếu là vết thương của cô bị đạn bắn từ đằng sau xuyên qua bụng, nếu không chữa trị tử tế sẽ ảnh hưởng đến đời sau. Lập Hộ lại kiên quyết chủ trương Ly Tâm không thể mệt mỏi quá mức, càng ít hoạt động càng tốt, càng ít lo lắng càng

tốt, cần phải vô cùng thận trọng. Vì vậy dù Ly Tâm muốn biết tình hình hiện tại, chẳng một ai dám tiết lộ với cô ngoài Phong Vân William.

Nghe Phong Vân William nói vậy, Ly Tâm liền xen ngang: "Tình hình với Lam Tư thế nào rồi?" Đây cũng là vấn đề cô quan tâm.

Phong Vân William trừng mắt với Ly Tâm: "Chị hỏi câu này đúng là thừa. Chẳng phải chị là người yêu cầu hai nhà liên kết hay sao? Người của cả giới hắc đạo đều chứng kiến, ai dám làm trái lại lời hứa? Chị tưởng người nào cũng giống chị, nuốt lời hứa như ăn cơm sao?" Hiện tại, cả giới hắc đạo đoàn kết chống địch, đây là tình hình chưa từng xảy ra trong mấy trăm năm qua.

Ly Tâm không thèm chấp những lời khích bác của Phong Vân William, thằng nhóc này chưa bao giờ ăn nói tử tế với cô. Có điều bây giờ Tề Gia và Lam Bang cùng liên kết đối phó với những kẻ bày mưu hãm hại họ, tạm thời chắc hai nhà gác lại ân oán trước đó qua một bên.

Nghe tin tức từ Phong Vân William, Ly Tâm bất giác thở phào nhẹ nhõm. Cô không muốn hai gia tộc tiếp tục đối kháng, lần trước mới chỉ là hành động nhỏ, thế giới đã hỗn loạn như vậy. Hiếm có cơ hội giới hắc đạo cùng đồng tâm hiệp lực, hai nhà tạm thời dừng tay là điều tốt nhất.

"Thế thì tốt". Ly Tâm gật đầu.

Bắt gặp vẻ "thế là yên lòng" của Ly Tâm, Phong Vân William hừ một tiếng: "Chị đúng là người chẳng thích hợp ở nơi này. Tề Mặc mù mắt mới nhìn trúng chị".

Tề Mặc và Lam Tư bắt tay, khiến thị trường náo loạn nhanh chóng hồi phục trạng thái như trước. Hai vị lão đại lớn nhất liên kết, người ở dưới còn tranh chấp cái gì nữa. Vì vậy sau khi Tề Gia và Lam Bang không còn đối đầu, cục diện trở lại như xưa. Đúng như câu nói không có kẻ địch vĩnh viễn cũng không có người bạn mãi mãi.

Ly Tâm thò tay véo tai Phong Vân William: "Hổ cái không ra oai, em coi chị là mèo con phải không?".

Phong Vân William hừ một tiếng rồi định tung nắm đấm vào người Ly Tâm. Khúc Vi ở bên cạnh mỉm cười, ông ta chưa thấy hai người này có lúc nào không chí chóe với nhau.

Khụ, khụ, đằng sau có tiếng ho vọng tới. Phong Vân William lập tức thu nắm đấm, Ly Tâm cũng ngồi thẳng người.

"Chủ mẫu, đây là lão đại dặn dò Phong Vân William đại nhân". Một người đàn ông đứng sau hai người, cúi đầu nói.

Ly Tâm ừm một tiếng và gật đầu, phải có khí thế, Phong Vân William bảo cô thế, nếu không có năng lực, thì phải có tâm kế, không có tâm kế thì phải có khí thế của nữ chủ nhân. Những thứ khác của cô chẳng ra sao, chỉ có thể bù đắp bằng khí thế.

Phong Vân William lạnh lùng giơ tay nhận tờ giấy và liếc qua. Người đàn ông đó nói tiếp: "Lão đại đợi câu trả lời của đại nhân".

Phong Vân William hơi nhíu mày: "Tôi không đi".

Người đàn ông có vẻ ngạc nhiên, nhưng vẫn cung kính hành lễ với Ly Tâm và Phong Vân William rồi nhanh chóng lui xuống.

Đợi người đàn ông đi xa, Ly Tâm cầm tờ giấy trong tay Phong Vân William lên xem. Cô ngạc nhiên hỏi: "Đi châu Âu tốt thế còn gì, tại sao em không đi? Đây là cơ hội tốt mà".

Phong Vân William xoay mặt Ly Tâm và tức giận nói: "Em mà đi thì chị sẽ bị bắt nạt chết thôi". Nói xong, cậu ta cảm thấy không ổn liền hừ một tiếng lạnh lùng giận dỗi, quay đầu không thèm để ý đến Ly Tâm.

Ly Tâm hơi ngây người, cô nở nụ cười tươi như hoa đồng thời ôm lấy Phong Vân William: "Em đúng là em trai tốt của chị".

"Bỏ tay ra, chị đúng là ngốc hết chỗ nói". Phong Vân William khó chịu không ngừng giãy giụa. Ly Tâm cố tình ôm chặt cậu ta không buông tay, thực ra Phong Vân William cũng không định giằng ra thật, hai người vật đi vật lại không ai chịu nhường ai.

Khúc Vi ở bên cạnh đột nhiên mở miệng: "Chủ mẫu? Ly Tâm, cách xưng hô của những người đó với cháu thay đổi từ lúc nào vậy?"

Ly Tâm và Phong Vân William đang co kéo, nghe câu nói của Khúc Vi, cô định lên tiếng giải thích nhưng đột nhiên nhớ đến cách xưng hô của người vừa rồi, Ly Tâm lập tức buông Phong Vân William, lẩm bẩm: "Anh ta gọi cháu là chủ mẫu?".

Phong Vân William thường nói cô là nữ chủ nhân tương lai này nọ nên Ly Tâm đã quen tai. Vì vậy khi người hầu gọi là "chủ mẫu", cô không hề để ý. Bây giờ nghe Khúc Vi nói, cô mới phát hiện ra

điều bất thường. Ly Tâm bất giác nhìn Phong Vân William bằng ánh mắt nghi hoặc.

Từ lúc cô quay về đây, tất cả mọi người trong Tề Gia đối xử với cô vẫn như trước kia, chỉ là lời nói và cử chỉ của bọn họ có vẻ kính trọng hơn một chút. Hơn nữa, thỉnh thoảng lại có gia tộc hắc đạo khác tặng thuốc quý và đồ bổ dưỡng cho cô. Tề Gia không thiếu những thứ này, nhưng họ cứ gửi tặng, mãi đến khi Lập Hộ nói cô mới biết. Nhưng chưa từng có người nào gọi cô bằng hai từ "chủ mẫu", xem ra hôm nay mặt trời mọc từ đằng Tây rồi.

Thật ra Ly Tâm không biết lúc ở dưới đường hầm trong tòa lâu đài cổ, mọi người đều nhìn thấy rõ hình ảnh cô mở cánh cửa sắt và bấm nút khởi động hệ thống tự hủy qua màn hình giám sát. Chính cô đã mở cánh cửa cứu sống bọn họ. Giới hắc đạo rất coi trọng ân tình. Giới hắc đạo không nói ra miệng, nhưng họ ghi nhớ đại ân này ở trong lòng.

Vì vậy khi trở về, danh tiếng của Ly Tâm được lan truyền khắp nơi, vị trí của cô bây giờ không chỉ bó hẹp trong Tề Gia, mà cô còn có địa vị trong cả giới hắc đạo. Tuy nhiên, bản thân Ly Tâm không hề hay biết điều đó.

"Hôn lễ của chị sẽ được tổ chức vào mười ngày sau". Phong Vân William nhướn mày nói. Thật đáng tiếc cho Tề Mặc đã sắp xếp để cô được lập công vào giây phút then chốt nhất, thế mà cô nàng không hay biết gì, đúng là ngu ngốc.

Ly Tâm ngớ ra: "Sao chị không biết?"

Phong Vân William liếc Ly Tâm: "Tề Mặc chưa nói với chị?"

Ly Tâm nheo mắt, khí lạnh từ người cô tỏa ra ngoài, cô siết nắm đấm, cất giọng tức giận: “Anh ấy có nói với chị đâu, hai ngày nay còn chẳng thấy bóng dáng anh ấy”.

Phong Vân William nhìn Ly Tâm bằng ánh mắt thương hại: “Đó là chuyện của chị và anh ta. Đám cưới sẽ được tổ chức vào mười ngày sau, tin tức đã truyền ra bên ngoài. Tề gia chẳng mời ai cả, nhưng em đã mượn danh nghĩa của chị mời tất cả mọi người trong giới hắc đạo, chẳng ai nói không tham gia”. Phong Vân William thong thả uống một ngụm trà, giống như cậu ta chẳng hề bận tâm đến việc làm trái ý Tề Mặc.

Ly Tâm nghiến răng kèn kẹt, Khúc Vi đứng dậy lùi lại hai bước, tựa người vào thân cây ở bên cạnh. Ông ta nhìn Ly Tâm bằng ánh mắt đồng tình.

“Đáng chết thật, anh ấy còn chẳng thèm hỏi xem chị có đồng ý hay không?” Ly Tâm đấm xuống bàn đá.

“Em không đồng ý?” Bốn từ lạnh lùng từ đằng sau vọng tới, mang theo sự phẫn nộ và sát khí.

Ly Tâm quay phắt lại, thấy Tề Mặc sải bước đi tới, sắc mặt hắn tối sầm, sát khí từ xa cả chục mét cũng cảm thấy. Đám Hồng Ưng và Lập Hộ mỉm cười nhìn Ly Tâm, bọn họ giữ khoảng cách an toàn, đứng theo dõi trò vui.

Tề Mặc đi đến trước mặt Ly Tâm, tức giận trừng mắt nhìn cô, bộ dạng của hắn như thể nếu cô nói ba từ “không đồng ý”, cô sẽ biến mất khỏi cõi đời này ngay lập tức. Thế nhưng, cô cũng đang tức điên, tại sao tất cả mọi người đều biết cô sắp kết hôn ngoài cô ra?

“Anh vẫn chưa cầu hôn em”. Đối diện với cơn thịnh nộ của Tề Mặc, Ly Tâm còn bốc hỏa hơn, túm vạt áo trước ngực hắn hét lớn.

Nghe Ly Tâm nói vậy, vẻ tức giận trong mắt Tề Mặc tan biến ngay tức thì. Hắn chau mày nói: “Không cầu hôn, em dám không gả?”.

Ly Tâm tức điên: “Anh bức hôn em”.

“Thế thì sao nào?” Tề Mặc cúi đầu nhìn Ly Tâm: “Có gì đáng tức giận chứ? Dù sao em cũng là nữ chủ nhân của Tề Gia, là phu nhân của Tề Mặc này, cần gì phải nhiều lời”. Vừa nói Tề Mặc vừa bế Ly Tâm vào lòng và ngồi xuống.

Nghe Tề Mặc nói vậy, Ly Tâm nhất thời không biết nên tức giận hay có phản ứng khác. Cô còn đang suy tư, Tề Mặc vuốt ve bụng cô nói với giọng đầy quan tâm: “Em ra đây gió thổi lạnh làm gì, sức khỏe là quan trọng”. Nói xong hắn ôm chặt cô vào lòng.

Ly Tâm ngẩng đầu đối diện với đôi mắt sâu thẳm của Tề Mặc, ánh mắt hắn có một thứ có thể gọi là dịu dàng, bàn tay hắn đang xoa bụng cô rất ấm áp. So với lần đầu tiên cô bị thương, thái độ của Tề Mặc khác hoàn toàn. Người ở trước mặt là bạn đời của cô, nghĩ đến đây, Ly Tâm đột nhiên hết giận. Tề Mặc vốn là người như vậy, bắt hắn quỳ xuống cầu hôn cô thì hắn không còn là Tề Mặc. Nhưng cũng chính Tề Mặc khô cứng và bá đạo mới khiến cô động lòng, thế thì việc gì cô phải bận tâm đến hình thức.

“Em không sao, vết thương khỏi lâu rồi”. Sau khi nghĩ thông suốt, Ly Tâm nở nụ cười rạng rỡ với Tề Mặc.

Tề Mặc cũng nhếch mép mỉm cười. Hắn đứng dậy bế đi Ly Tâm đi về phía tòa nhà chính, vừa đi hắn vừa nói: "Lập Hộ, mau kiểm tra một lần nữa". Lập Hộ liền cun cút chạy theo Tề Mặc.

Chứng kiến cảnh tượng vừa rồi, Khúc Vi lắc đầu: "Không thể tưởng tượng cảnh Tiểu Mặc cầu hôn sẽ thế nào?"

Phì, Phong Vân William vừa vặn uống một ngụm trà, nghe Khúc Vi nói vậy, cậu ta phun trà đầy mặt bàn và cười lăn cười lộn: "Tiểu Mặc… ha ha ha… Tiểu Mặc".

Mười ngày trôi qua rất nhanh. Ngày hôm nay là ngày giới hắc đạo tụ tập, cảnh tượng hoành tráng. Bãi đỗ máy bay tư nhân của Tề Gia chật ních, các loại xe hơi sang trọng ra ra vào vào, tất cả người của Tề Gia đều bận rộn. Cả giới hắc đạo và những thế lực khác đều tập trung về mảnh đất New York. Hôn lễ của Tề Mặc còn long trọng hơn cuộc hội đàm lần trước.

Người đứng đầu chính phủ các nước lớn nhỏ có quan hệ làm ăn với Tề Gia không thể tham dự hôn lễ đều gọi điện chúc mừng từ trước. Người hầu của Tề Gia nhận quà cưới đến mỏi tay, các món đồ quý hiếm trên đời được ùn ùn gửi đến Tề Gia. Bọn họ làm vậy đều là vì nể mặt Ly Tâm, nữ chủ nhân của Tề Gia. Bởi vì người mời bọn họ là cô chứ không phải Tề Mặc.

Những người được mời không ai vắng mặt. Lão đại của Tề Gia kết hôn là một chuyện đại sự đối với Tề Gia nói riêng và cả giới hắc đạo nói chung.

Tề Mặc không mời mọi người tham gia hôn lễ của hắn, nhưng hắn cũng không hề khó chịu khi thấy cả giới hắc đạo tụ tập về đây.

Đám Hồng Ưng hình như cũng có dự liệu từ trước. Bọn họ đều lịch sự tiếp đón khách mời nhiệt tình.

Khi ánh mặt trời đã tắt, sự kiện lớn nhất của giới hắc đạo mấy năm gần đây sắp bắt đầu.

Ngồi trước bàn hóa trang, Ly Tâm quay sang Phong Vân William, cô chau mày đuổi cậu bé: "Đi, đi ra ngoài để chị trang điểm. Em ở đây chỉ trở làm gì, ra ngoài nhanh lên".

Phong Vân William lạnh lùng nói: "Người xấu xí trang điểm kiểu gì cũng vô dụng". Nói xong cậu ta liền đi ra ngoài cửa đứng đợi

"Thằng nhóc chết dẫm". Ly Tâm cũng lạnh lùng hừ một tiếng.

"Sau này cô là nữ chủ nhân của Tề Gia, phải có phong độ của một nữ chủ nhân". Một giọng nói lạnh nhạt vọng tới, Ly Tâm ngẩng đầu nhìn, cô nhận ra đây là người phụ nữ trung niên từng động thủ với cô. Hôm nay, Tề Mặc chỉ định bà ta đến trang điểm cho cô.

"Tôi muốn biết tôi nên gọi bà là gì?" Ly Tâm có chút hiếu kỳ về người đàn bà này, nhưng trước đây cô không có thời gian tìm hiểu. Hôm nay có hai người ở đây, cô bất giác hỏi.

Người phụ nữ không có biểu hiện gì khác, bà ta vừa chỉnh lại quần áo cho Ly Tâm vừa nói: "Tôi chỉ là một người hầu, chủ mẫu đừng khách sáo".

Nghe bà ta nói vậy, Ly Tâm hiểu bà ta không muốn nói cho cô biết, vì vậy cô không hỏi gì thêm. Một lúc sau, người phụ nữ đột nhiên lên tiếng: "Tề Mặc lúc nhỏ chịu rất nhiều khổ cực, ở đây

không có người nào thật sự quan tâm đến cậu ấy. Sau này, chủ mẫu hãy quan tâm đến cậu ấy, dù cậu ấy mạnh mẽ cỡ nào cũng chỉ là một con người. Chúng ta cần gì, cậu ấy cũng có nhu cầu tương tự, thậm chí còn nhiều hơn. Vì vậy chủ mẫu hãy chăm sóc cậu ấy, cậu ấy quen chuyện gì cũng để ở trong lòng, tâm sự càng tích tụ nhiều sẽ dễ kết thành một tảng băng lớn".

Nghe khẩu khí của người phụ nữ, Ly Tâm cũng đoán ra phần nào: "Bà là người chăm sóc Tề Mặc năm đó?"

"Vâng, tôi là người hầu của thiếu gia".

Ly Tâm nghe bà ta nói vậy liền hiểu ra, người đàn bà này năm xưa từng chăm sóc Tề Mặc, và có lẽ là người duy nhất thực lòng quan tâm đến hắn. Nếu không hắn cũng không giữ lại bà ta. Ly Tâm không hỏi thêm mà chỉ gật đầu: "Tôi sẽ chăm sóc anh ấy thật tốt", bà ta gật đầu.

Đúng tám giờ tối, hôn lễ bắt đầu. Phong Vân William khoác tay Ly Tâm đi ra ngoài. Cô diện bộ váy cưới màu trắng ôm sát người, váy cưới đơn giản mà phóng khoáng, lại hết sức tao nhã. Ly Tâm búi tóc lên cao, cô không đeo nhiều trang sức, trên ngực đính một totem hình con chim ưng đang bay, bên trên khắc chữ Tề.

Tòa nhà chính to lớn của Tề Gia lúc này đã chật ních người. Vừa nhìn thấy Ly Tâm, tất cả đều lên tiếng chúc mừng. Đặc biệt những ông trùm hắc đạo có mặt trong vụ lâu đài cổ tỏ ra nhiệt tình và cung kính Ly Tâm. Trong lúc đi qua, Ly Tâm mỉm cười và hơi gật đầu đáp lễ mọi người.

Giới hắc đạo rất xem trọng ơn cứu mạng. Ly Tâm cứu sống bao nhiêu người, đến cả gia tộc của bọn họ cũng biết ơn cô. Hơn nữa, Ly

Tâm còn có công trong việc Tề Gia và Lam Bang liên kết, hóa giải cục diện căng thẳng và hỗn loạn lúc bấy giờ. Vì vậy mọi người vô cùng khâm phục và kính trọng Ly Tâm, mặc dù đây là điều Ly Tâm không hề ngờ tới.

Tề Mặc diện bộ complet màu đen nổi bật, trên ngực hắn cũng có totem hình chim ưng sải cánh giống hệt Ly Tâm. Chỉ có điều của Ly Tâm là màu đỏ, của hắn là màu tím, một con chim ưng ngoảnh đầu sang bên trái, con kia ngoảnh đầu sang bên phải. Đây là ký hiệu riêng của lão đại và phu nhân từ nhiều đời nay.

Thấy Ly Tâm đi vào trong tiếng hoan hô chúc mừng của mọi người, Tề Mặc bất giác nhếch mép cười. Khúc Vi đứng bên cạnh Tề Mặc lập tức đi lên, đứng đợi Ly Tâm ở khoảng cách một phần ba từ cửa lớn đến bục cao. Ông ta đón Ly Tâm từ tay Phong Vân William và đưa cô đi về phía Tề Mặc.

Tề Mặc bước xuống đứng đợi ở vị trí hai phần ba. Khúc Vi tươi cười đặt tay Ly Tâm vào tay Tề Mặc. Tề Mặc nắm chặt tay cô, cô ngẩng mặt nở nụ cười rạng rỡ với hắn. Tề Mặc cũng mỉm cười với cô, hắn cầm tay cô đi lên bục cao nhất rồi quay người giơ tay Ly Tâm lên cao: “Phu nhân của tôi, Mộc Ly Tâm”.

“Chúc mừng Tề lão đại, chúc mừng Tề phu nhân…”

“Tốt quá, người có tình cuối cùng…”

Sau tiếng huyên náo chúc mừng, tất cả người của Tề Gia đứng yên tại chỗ, cúi đầu hành lễ: “Tham kiến chủ mẫu”.

Ly Tâm nắm chặt tay Tề Mặc, cô nở nụ cười ngọt ngào với hắn rồi quay lại tao nhã nói: “Miễn lễ”.

“Cám ơn chủ mẫu”. Mọi người đồng thanh lên tiếng. Đại sảnh yên tĩnh trong giây lát rồi lại lao xao tiếng chúc mừng.

“Tôi tuyên bố, Tề Mặc và Mộc Ly Tâm kết thành vợ chồng”. Một giọng nói mang theo ý cười truyền đến, mọi người đều quay đầu về phía cửa chính, nơi phát ra tiếng nói. Tề Mặc là nhân vật hàng đầu trong giới hắc đạo, ai dám mở miệng tuyên bố câu này cho hắn?

Lam Tư mặc bộ complet trắng từ cửa chính chậm rãi tiến vào, toàn thân anh ta toát ra vẻ đẹp yêu mị, anh ta nở nụ cười tao nhã với Ly Tâm và nhướn mày nhìn Tề Mặc bằng ánh mắt khiêu khích.

Những người có mặt đều kinh ngạc, không ngờ Lam Tư sẽ xuất hiện. Dù hiện giờ Lam Tư và Tề Mặc hợp tác đối phó với mấy nguyên thủ nhưng mọi người đều tin điều này không đủ để hóa giải mọi mâu thuẫn giữa Tề Gia và Lam Bang. Bây giờ Lam Tư còn nói câu này khiến không khí đột nhiên trở nên ngượng ngập.

Tề Mặc hơi chau mày, Ly Tâm kéo hắn đi về phía Lam Tư cười nói: “Xin cứ tự nhiên”. Dù sao Lam Tư vẫn chưa kết hôn, sau này vẫn còn cơ hội đáp trả anh ta.

“Tất nhiên rồi”. Lam Tư nở nụ cười mê hồn. Hai người không có phản ứng anh ta cũng không bận tâm, dù sao anh ta đến đây không phải để phá đám. Chỉ là nhận được thiệp mời, nếu không đến thì không nể mặt Ly Tâm, về phần Tề Gia và Lam Bang, dù sao cũng còn nhiều thời gian, rồi sẽ có cơ hội phân chia thắng bại.

Âm nhạc nổi lên, Ly Tâm kéo Tề Mặc vào sàn nhảy. Được ôm người cô yêu thương, nghe nhịp tim đập trong lồng ngực người đó, hạnh phúc có lẽ chỉ đơn giản là như vậy.

Đó là một đêm không ngủ.

Chương 118: Đoạn kết

Trên có thiên đường, dưới có Tô Hàng (Tô Châu và Hàng Châu), nắng xuân tháng ba, vùng đất hữu tình Tô Châu mờ mờ ảo ảo khói sương, phong tình vạn chủng như một mỹ nhân được che giấu sau một lớp voan mỏng.

"Lập Hộ, tay chú bê cái gì thế?" Tại một khu nhà cổ kính có vườn cây, Hoàng Ưng đưa mắt nhìn Lập Hộ chuẩn bị đi ngang qua anh ta.

Lập Hộ nhăn nhó: "Còn gì nữa? Thứ bà cô họ Mộc của chúng ta muốn ăn. Giữa tháng ba mà cô ấy đòi ăn dưa hấu". Vừa nói anh ta vừa chau mày, bây giờ xã hội hiện đại, đừng nói là tháng ba đòi ăn dưa hấu, đến tháng Chạp muốn ăn cũng không thành vấn đề. Có điều Ly Tâm đúng là rắp tâm gây khó dễ cho anh ta.

Hồng Ưng đứng bên cạnh Hoàng Ưng nhíu mày: "Cô ấy có thể ăn dưa hấu sao? Lập Hộ chú đừng dung túng cô ấy quá."

Lập Hộ nhăn mặt: "Tôi có thể không dung túng cô ấy được sao? Từ lúc cô ấy mang thai, lão đại còn dung túng cô ấy chạy đến vùng

Giang Nam Trung Quốc này, tôi dám không dung túng sao?”

Hoàng Ưng nghe xong, nói vẻ đồng tình: “Tóm lại làm khó chú rồi”. Nhưng anh ta cười không thấy mắt đâu nữa, rõ là kiểu cười trên nỗi đau khổ của người khác.

Lập Hộ trừng mắt với Hoàng Ưng, Hồng Ưng bất giác lắc đầu: “Dù thế nào chủ mẫu cũng là người Trung Quốc, lúc này cô ấy muốn về thăm quê hương, đâu phải nuông chiều gì?”

Hoàng Ưng bật cười: “Quê hương? Cô ấy sinh ra ở đâu còn chẳng biết, quê hương gì chứ? Tôi thấy cô ấy muốn đi chơi thì có.”

Lập Hộ gật đầu: “Lúc này mới nghĩ đến quê hương à? Theo tôi thấy chỉ lúc này lão đại mới cho phép cô ấy về đây. Cô ấy biết lợi dụng lợi thế của mình, lão đại có thể không đồng ý? Ly Tâm bị thằng nhóc Phong Vân làm hư hỏng rồi, bây giờ thủ đoạn tinh vi chẳng kém gì thằng nhóc đó.”

“Hóa ra nói xấu đằng sau lưng người khác là tác phong của anh?”. Một giọng nói lãnh đạm truyền đến, Lập Hộ quay đầu, thấy Phong Vân William chầm chậm đi tới.

Ánh nắng mặt trời xuyên qua tầng mây chiếu xuống người Phong Vân William. Dưới ánh nắng nhàn nhạt, gương mặt đẹp đẽ của cậu ta càng xinh đẹp, cộng thêm nụ cười phảng phất trên môi, gọi Phong Vân William là “nam nhan họa thủy” cũng không sai.

Lập Hộ chau mày: “Càng lớn trông càng yêu nghiệt.”

Phong Vân William vẫn giữ nụ cười trên môi, cậu ta nhẹ nhàng tiến đến đặt tay lên vai Lập Hộ. Lập Hộ còn chưa có phản ứng, Hồng Ưng đứng bên cạnh kéo anh ta lùi về phía sau mấy bước. Lập Hộ trừng mắt với Phong Vân William.

Lập Hộ không quên cậu bé ở trước mặt anh ta thủ đoạn vô cùng lợi hại. Chưa đầy hai năm, cậu ta leo lên vị trí cao gần bằng bọn họ, có địa vị quan trọng ở Tề Gia. Cậu ta chẳng nghe lời ai, đến lời của lão đại cũng coi như gió thoảng bên tai. Cậu ta luôn làm theo ý mình, may ra chỉ có Ly Tâm mới trị được cậu ta. Hơn nữa khắp người Phong Vân William có chất độc, không cẩn thận có thể ra tay với bọn họ bất cứ lúc nào. Cậu ta đúng là một bông hồng đầy gai nhọn, trông thì đẹp đẽ nhưng có khi chưa chạm cũng có thể xảy ra vấn đề.

Phong Vân William đảo mắt qua Hồng Ưng, đồng thời rút tay về: "Nhìn tôi làm gì, có giỏi thì lên đi."

Lập Hộ trợn mắt với Phong Vân William. Anh ta biết rõ, đối đầu với cậu ta chỉ có chịu thiệt. Nếu không phải cả đám liên kết áp chế cậu ta, có lẽ bây giờ cậu ta đã tạo phản.

Hoàng Ưng cố nhịn cười: "Chủ mẫu dặn chú làm gì thì làm đi, chú không nhanh lên chủ mẫu lại kêu đói bụng bây giờ. Chú mau đi đi, còn đứng đó làm gì?"

Thấy Hoàng Ưng "mở đường thoát" cho mình, Lập Hộ trừng mắt với Phong Vân William rồi quay người bước đi. Phong Vân William cười nhạt: "Vừa vặn tôi cũng có việc đi tìm chị gái tôi, chúng ta cùng đường." Vừa nói cậu ta vừa đi theo Lập Hộ.

Hồng Ưng và Hoàng Ưng thấy Lập Hộ hơi run rẩy nhưng vẫn cố đi cùng Phong Vân William, họ nhìn nhau lắc đầu, Hoàng Ưng nói: "Nói gì không nói, lại bảo thằng nhóc trông yêu nghiệt, Lập Hộ đen đủi rồi." Hồng Ưng gật đầu: "Lần này giẫm phải đuôi của cậu ta rồi. Đi thôi, hiếm có dịp nhàn rỗi, chúng ta đi uống trà, trà ở đây có vẻ không tồi."

Hoàng Ưng tươi cười cùng Hồng Ưng đi về hướng khác. Anh ta nói: "Loại trà này hình như gọi là Long Tỉnh gì đó, đúng là một cái tên cổ quái." Hai người nhanh chóng mất dạng, hoàn toàn không có ý giúp đỡ anh chàng Lập Hộ phải đơn độc đối đầu với Phong Vân William.

Trong một cái đình giữa khu vườn lúc này có bốn người ngồi quanh bàn trà. Một người phụ nữ mang thai ngồi trên một chiếc ghế mây lót tấm đệm mềm đang tức giận nhìn người đàn ông đối diện có ngoại hình điển trai: "Phương Tuấn Kỷ, anh đã tìm ra dấu vết của Tùy Tâm cho tôi chưa? Ai nói với tôi cho thời hạn ba ngày là đủ, bây giờ là bao lâu rồi, anh thử nói cho tôi nghe xem nào?"

Thấy Ly Tâm trừng mắt với mình, Tuấn Kỷ hối hận vừa rồi không cẩn thận nhắc đến chuyện cũ, khiến "cọp cái" nổi giận. Anh ta gượng cười: "Tôi làm sao biết được người đó lại tự nhiên bốc hơi như vậy, tôi đã lật cả Hồng Kông mà không tìm thấy cô ấy."

Ly Tâm vẫn chưa nguôi giận, lúc đó Tuấn Kỷ hứa với cô sẽ tìm ra Tùy Tâm trong ba ngày. Do cô gặp phải nhiều chuyện căng thẳng nên quên mất chuyện đó. Sau này nhớ ra, cô đã cử nhiều người đi tìm nhưng vẫn không tìm ra Tùy Tâm, làm cô lo lắng đến tận bây giờ.

“Anh đúng là đồ vô dụng còn hay khoác lác.” Ly Tâm cầm một quả mơ ném về phía Tuấn Kỷ. Tuấn Kỷ giơ tay bắt lấy quả mơ rồi bỏ vào miệng, quả mơ chua đến nỗi mặt anh ta nhăn như bị rách.

Chứng kiến cảnh tượng này, Tú Thủy ngồi bên cạnh dở khóc dở cười. Cô giữ tay Ly Tâm: “Em đừng giận nữa, bây giờ em không chỉ có một mình mà là hai người, tức giận không tốt cho sức khỏe. Em hãy nghĩ đến em bé trong bụng.” Vừa nói cô vừa vuốt ve cái bụng đã nhô lên của Ly Tâm.

Ly Tâm ngả người nằm xuống chiếc ghế mây, làu bàu: “ Nhưng em rất lo, lâu như vậy rồi vẫn không có tin tức của chị ấy. Thế giới này nói nhỏ không nhỏ, lớn cũng chẳng lớn. Dựa vào thế lực của Tề Gia, có người nào không thể tìm ra? Vậy mà đến giờ cũng không có tin tức gì.”

Tuấn Kỷ tiếp lời: “Cô gái này đúng là đột ngột biến mất, sống không thấy người, chết không thấy xác.” Ly Tâm nghe thấy thế lại chau mày nhìn Tuấn Kỷ.

Tú Thủy vội lên tiếng: “Chuyện này cũng không hẳn không tốt. Em thử nghĩ xem, nhiều người đi tìm cô ấy như vậy, nếu có tin chẳng lành thì mọi người sẽ biết ngay. Đến bây giờ vẫn không có tin tức nghĩa là cô ấy cố ý trốn tránh chúng ta, hoặc cô ấy không biết em tìm kiếm, cô ấy lựa chọn cuộc sống khác chúng ta. Không có tin xấu chính là tin tốt lành, đến điểm này em cũng nghĩ không thông sao?”

Ly Tâm bất giác thở dài, cô đã từng nghĩ đến điều này từ lâu, Tề Mặc cũng nói với cô không dưới một lần. Có điều cô vẫn muốn tìm người, hơn nữa cô rất hiếu kỳ muốn biết tại sao Tùy Tâm có thể lọt qua mạng lưới tìm kiếm rộng khắp như vậy, cô không biết Tùy Tâm có bản lĩnh đó.

“Được rồi, đừng nghĩ đến chuyện đó nữa, Tùy Tâm có con đường riêng của cô ấy, nếu cô ấy muốn gặp chúng ta, tự nhiên cô ấy sẽ lộ diện. Nếu cô ấy không muốn gặp, em làm phiền cô ấy làm gì. Lại đây, xem chị mang quà gì cho em?” Vừa nói Tú Thủy vừa lấy ra một cái hộp.

Ly Tâm nhìn Ngô Sâm và Tú Thủy: “Lúc em kết hôn sao hai người không tới? Còn nữa, lúc hai người kết hôn tại sao không mời em?”

Tú Thủy tắt nụ cười: “Bọn chị làm sao dám đến đám cưới của em. Cả giới hắc đạo đều tập trung ở đó, bọn chị miễn cưỡng cũng được coi là bạch đạo, đến đó chẳng phải gây phiền phức cho em hay sao? Hơn nữa em có mời bọn chị đâu?”

Nghe câu này Ly Tâm ngượng ngùng sờ mũi. Lúc đó Phong Vân William lấy danh nghĩa cô phát thiệp mời khắp nơi, nhưng cậu ta chỉ mời những người cậu ta thấy cần thiết. Phong Vân William không hề quen biết đám Ngô Sâm và Tú Thủy, hình như cô đã trách nhầm bọn họ.

Tuấn Kỷ mỉm cười nói xen vào: “Đó chỉ là nghi thức thôi, bọn tôi biết em sống hạnh phúc là được rồi, chuyện khác không quan trọng.”

Tú Thủy cũng gật đầu: “Đúng vậy, về đám cưới của chị và Ngô Sâm, em đang mang thai nên Tề Mặc lão đại không cho em đi, bọn chị cũng hết cách.”

Ly Tâm tươi cười với Tuấn Kỷ và kéo tay Tú Thủy, cô nói với Ngô Sâm: “Nếu tôi biết anh bắt nạt chị ấy, tôi sẽ không tha cho anh.”

Ngô Sâm nhướn mày: “Câu này cô nên nói ngược lại mới đúng.”

Ly Tâm hơi ngẩn người, quay sang nhìn nụ cười ngọt ngào dịu dàng của Tú Thủy, cô lập tức hiểu ý, kéo tay Tú Thủy nói nhỏ: “Sao chị làm được điều đó, chị dạy em với.”

Tú Thủy phì cười thành tiếng: “Ông xã em không phải người bình thường, nếu anh ấy biết chị dạy em, chắc chị sẽ chết sớm đầu thai sớm mất.”

Tuấn Kỷ và Ngô Sâm đều bật cười, Ly Tâm trợn mắt với Tú Thủy, sắc mặt cô hơi hơi khó coi.

“Đúng rồi, thời gian cô và Tề lão đại đều ở Tô Châu, công chuyện xử lý đến đâu rồi?” Ngô Sâm sợ Ly Tâm ngượng ngùng nên chuyển sang đề tài khác.

Thấy Ngô Sâm chuyển đề tài, Ly Tâm đưa mắt liếc anh ta. Cô chẳng có gì phải ngại, lời Tú Thủy nói đều là sự thật, lòng dạ cô không hẹp hòi như vậy. Ly Tâm trả lời: “Vẫn vậy thôi, Tề Gia và Lam Bang vẫn đối địch. Nhưng thời gian này chẳng có chuyện gì nghiêm trọng.”

Tuấn Kỷ gật đầu: “Tôi nghe nói có mấy vị nguyên thủ quốc gia vì một số nguyên nhân nên lần lượt từ chức. Sau khi từ chức, bọn họ biến mất hoàn toàn. Đúng rồi, hai ngày trước ở Hồng Kông có một người đàn ông bị bắn mười phát đạn vào bụng, máu chảy hết mới chết. Tôi nhớ người này hình như là vệ sĩ của một nguyên thủ nào đó.”

Nghe Tuấn Kỷ nói đến đây, Ly Tâm lập tức hiểu được người đàn ông vừa bị bắn chết chính là người đã làm cô bị thương. Hắn cũng coi như có bản lĩnh, trốn lâu như vậy mới bị mò ra. Chắc đây là Tề Mặc trả thù cho cô, Tề Mặc không hề nói với cô điều này, có lẽ hắn không muốn cô biết chuyện vì sợ ảnh hưởng đến đứa con trong bụng.

"Được rồi, chúng ta nói đến chuyện vui đi, hiếm có dịp Ly Tâm tới Trung Quốc, đừng bàn mấy vụ đó nữa." Thấy Ly Tâm trần mặc, Tú Thủy vội lên tiếng.

Tú Thủy vừa dứt lời, Ngô Sâm cười cười: "Người ta nói phụ nữ có thai tính tình kỳ quái, nhưng tôi lại thấy Ly Tâm có tình người hơn."

Tuấn Kỷ gật đầu: "Đúng vậy. Trước đây cô ấy vô tâm vô tư, tự nhiên phóng khoáng, thích làm gì thì làm, lúc nào cũng như cơn gió. Bây giờ tốt hơn nhiều, cô ấy trở nên ấm áp và có tình người."

Ly Tâm lườm hai người đàn ông, Tú Thủy cười cười: "Gió không định hình, lượn khắp bầu trời, tự dưng sẽ vô tâm vô tư. Bây giờ em có người để nhớ nhung, có nơi dừng chân ấm áp nên thay đổi cũng là lẽ đương nhiên."

Ly Tâm bất giác ngây người, cô chưa bao giờ nghĩ có thể nói như vậy, nhưng nghe có vẻ rất dễ chịu.

"Sến chuối." Một giọng nói lạnh lùng vọng tới, mọi người quay đầu, thấy Phong Vân William và Lập Hộ đang đi lên bậc thang. Phong Vân William nhướn mày hừ một tiếng.

“Thằng nhóc này, đi chỗ khác chơi”. Ly Tâm lườm Phong Vân William rồi quay sang Lập Hộ: “Tôi đang muốn ăn thứ đó.”

Lập Hộ bưng khay hoa quả đến trước mặt Ly Tâm, Ly Tâm giơ tay ra lấy và nói với đám Tú Thủy: “Mọi người thưởng thức đi. Em đã muốn ăn từ hai ngày nay mà bây giờ mới có.”

“Tề Mặc, vợ anh đang ăn dưa hấu đông lạnh kia kìa.” Ly Tâm vừa giơ tay định cầm miếng dưa hấu, một giọng nói lãnh đạm đột nhiên vang lên. Ly Tâm vội rút tay về, hoảng hốt ngó nghiêng xung quanh.

Không thấy bóng dáng Tề Mặc, Ly Tâm ngẩng đầu trừng mắt nhìn Phong Vân William, cậu ta đang cầm thiết bị liên lạc trong tay. Ly Tâm tức giận hét lên: “Em muốn chết phải không?”

Phong Vân William lắc lắc ngón tay: “No, người chết là chị chứ không phải em.”

Lập Hộ im lặng đứng bên cạnh xem trò vui. Lúc đến đây anh ta thông báo cho lão đại biết, có người mang thai mà dám ăn dưa hấu đông lạnh, cô cũng không xem bây giờ là mùa nào. Bọn họ không thể ngăn cản cô, tất có người có thể ngăn cản. Đến bây giờ Phong Vân William mới giở trò, chứng tỏ cậu ta có ý định xem trò cười của Ly Tâm.

“Mau bê đi, mau bê đi.” Ly Tâm xua tay thúc giục Lập Hộ.

“Bê cái gì đi?”. Một giọng nói lạnh lùng pha lẫn tức giận truyền đến. Ly Tâm méo mặt, thôi xong, không ngờ Tề Mặc đến nhanh như vậy.

Tề Mặc đi hai ba bước tới nơi. Hắn cúi đầu nhìn Ly Tâm ngồi ngả người trên ghế mây, gương mặt hắn không che giấu vẻ giận dữ: "Loại quả thối tha này, em cũng muốn ăn?".

Ly Tâm nhìn Tề Mặc bằng ánh mắt tủi thân: "Tại ngực em khó chịu nên em mới muốn ăn." Cô vừa nói vừa ôm ngực, sắc mặt bị Tề Mặc dọa trở nên hơi tai tái. Bây giờ là tiết trời tháng ba, ở giữa đình có gió lạnh, tuy Ly Tâm mặc đủ quần áo ấm nhưng thần sắc cô không tươi tỉnh thêm phần ấm ức nên trông có chút yếu ớt.

Bắt gặp bộ dạng đó là Ly Tâm, vẻ tức giận trong mắt Tề Mặc lập tức tan biến. Hắn ngồi xuống cạnh Ly Tâm, bế Ly Tâm đặt lên đùi hắn. Tề Mặc vừa dịu dàng xoa ngực Ly Tâm vừa mở miệng hỏi: "Khó chịu sao còn ngồi ở đây?" Nói xong hắn lạnh lùng đưa mắt liếc qua đám Tuấn Kỷ.

Thấy Tề Mặc tức giận lại nghe hắn nói chuyện dịu dàng với Ly Tâm, đám Tuấn Kỷ còn tưởng Tề Mặc đã đổi tính. Không ngờ ý nghĩ vẫn còn chưa kịp ra khỏi đầu, ánh mắt lạnh lùng của Tề Mặc khiến bọn họ hiểu ra, Tề Mặc vẫn là Tề Mặc, hắn chỉ đối xử dịu dàng với một mình Ly Tâm.

"Ở đây không khí trong lành." Ly Tâm để mặc Tề Mặc xoa ngực cô, cô tựa vào lòng hắn.

Tề Mặc chau mày, trầm giọng nói: "Bỏ thứ này đi, đưa đồ ăn nóng lên đây." Lập Hộ không nói một lời, lập tức bê khay hoa quả đi. Sớm biết rõ số phận của quả dưa hấu, vậy mà Ly Tâm còn bắt anh ta đi kiếm.

Ly Tâm thấy món dưa hấu đông lạnh bị Tề Mặc bắt đổ đi, cô bất giác dõi theo bóng Lập Hộ với vẻ mặt không cam tâm.

Tề Mặc thấy vậy ôm Ly Tâm vào lòng: “Em muốn ăn gì cũng được, nhưng thức ăn không có lợi cho sức khỏe thì không nên ăn, em đừng bướng.”

Ly Tâm im lặng, cô cũng biết là không được ăn nhưng cô thật sự thèm quá. Cô vốn có ý định nếm thử một miếng trước khi Tề Mặc đến, nhưng xem ra cô không có duyên với nó rồi.

Thấy Ly Tâm im lặng, Tề Mặc giơ tay vuốt bụng Ly Tâm, hắn cúi đầu hôn lên trán cô và nói nhỏ: “Đợi đến lúc con ra đời, em muốn ăn gì anh cũng không cấm.”

Ly Tâm ngẩng đầu nhìn hắn, khóe miệng Tề Mặc nhếch lên, ánh mắt và nụ cười tràn ngập sự yêu thương và nuông chiều. Ly Tâm mỉm cười với hắn, bụng cô đột nhiên nhói đau khiến cô bất giác chau mày.

“Sao vậy? Khó chịu ở đâu à?” Nhìn thấy điều đó, gương mặt Tề Mặc liền trở nên căng thẳng.

Ly Tâm thấy Tề Mặc cuống lên, bèn cười lắc đầu: “Không có gì, con vừa đạp em.”

Nghe thấy Ly Tâm nói vậy, Tề Mặc mới thả lỏng tinh thần. Hắn vuốt ve bụng Ly Tân, gương mặt hắn rất dịu dàng, khiến người ngoài không thể tưởng tượng nổi đây là lão đại khét tiếng máu lạnh, vô tình và tàn nhẫn của Tề Gia.

Một cơn gió thổi đến, gió tháng ba mang không khí giá lạnh, mặt trời khuất sau đám mây, khiến nhiệt độ như xuống thấp hơn.

“Nổi gió rồi.” Tề Mặc đưa mắt qua Phong Vân William: “Đi lấy áo khoác lông ra đây.” Phong Vân William nửa cười nửa không nhìn hai người, rồi quay người rời khỏi đó.

Ly Tâm liền mở miệng: “Bây giờ là tháng mấy rồi, em không cần mặc áo dày như vậy.”

Tề Mặc ôm Ly Tâm đứng dậy: “Đừng để bị cảm lạnh”, hắn ôm cô thật chặt.

Ly Tâm thấy vậy không nói gì, cô tựa đầu vào ngực Tề Mặc, cảm nhận sự ấm áp từ cơ thể hắn truyền sang. Không biết từ lúc nào, Tề Mặc bắt đầu quan tâm đến mọi chuyện xung quanh cô, từ ăn mặc ngủ nghỉ, đồ dùng, thậm chí cả sự thay đổi thời tiết và phản ứng nhỏ nhất của cô. Cũng không biết từ lúc nào cô đã quen với sự chăm sóc và che chở như hình với bóng của hắn. Vòng tay của hắn khiến cô cảm thấy ấm áp từ đáy lòng.

Áo khoác lông màu trắng nhanh chóng được đưa đến, Tề Mặc lấy áo khoác từ trong tay Phong Vân William rồi tự tay choàng lên người Ly Tâm. Áo khoác dày ngăn toàn bộ khí lạnh của mùa xuân ở bên ngoài, hơi ấm lan khắp cơ thể.

Trời đột nhiên lất phất mưa bay, hạt mưa theo làn gió thổi rơi xuống mặt đất, mang đến mùi hương thoang thoảng của đất sét, khiến lòng người yên bình.

Tề Mặc hơi chau mày, Phong Vân William ở bên cạnh lấy ra một chiếc ô làm bằng trúc đặc trưng của vùng Giang Nam. Tề Mặc liếc

cơn mưa nhỏ đến mức không làm ướt nổi mặt đất, một tay cầm chiếc ô, một tay ôm eo Ly Tâm đưa cô bước đi trong mưa.

Tuấn Kỷ, Tú Thủy và Ngô Sâm chứng kiến toàn bộ cảnh đó, Tú Thủy lắc đầu: "Thiết hán nhu tình, thiên hạ chắc không một ai có thể nhìn thấy bộ dạng này của Tề Mặc."

Phong Vân William vừa dõi theo bóng dáng hai người trong mưa vừa cất giọng lạnh nhạt: "Đó cũng là phúc của anh ta, có người như chị gái tôi một lòng một dạ với anh ta."

Trong cơn mưa xuân, chiếc ô trúc gần như nghiêng hết về phía Ly Tâm, hai người không biết nói chuyện gì, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn nhau. Bóng hai người mỗi lúc một xa dần. Tề Mặc nói điều gì đó với Ly Tâm, cô bất chợt quay sang nở nụ cười rạng rỡ với hắn. Nụ cười của cô như trăm hoa nở rộ, tỏa ra một vẻ đẹp ấm áp trong tiết xuân giá lạnh.

Mưa xuân tháng ba lất phất lất phất, hạnh phúc chính là đơn giản như vậy.

Ngoại truyện 1: Ghen tuông

Có câu nói thời gian và hoàn cảnh có thể khiến một người thay đổi hoàn toàn. Ba năm vùn vụt trôi qua, Ly Tâm ngồi ở vị trí nữ chủ nhân của Tề Gia cũng đâu vào đấy. Bên ngoài có nhiều vị lão đại hắc đạo như Lam Bang nể mặt, trong có Phong Vân giúp sức, ở giữa lại có Tề Mặc làm chỗ dựa nên uy danh của cô mỗi lúc tăng. Một ánh

mắt, một nụ cười của Ly Tâm đều thu hút sự chú ý và phỏng đoán của mọi người.

Nhưng đó chỉ là vẻ bề ngoài, trước mặt Phong Vân và đám Hồng Ưng, Lập Hộ, Ly Tâm vẫn là cáo mượn oai hùm, con người lơ mơ không khác trước kia là bao, nhiều nhất là cô tinh tường hơn trước một chút. Đặc biệt lúc thức giấc, Tề Mặc là người khổ cực nhất. Mấy năm qua, Ly Tâm mặt nào cũng tiến bộ, riêng chuyện tỉnh dậy càng tệ hại hơn. Nếu Tề Mặc không ở nhà, đám Phong Vân dù có công việc quan trọng cũng sẽ không đi tìm Ly Tâm.

Ngày hôm nay trời đã không còn sớm, mặt trời đã lên đến đỉnh đầu. Trong căn phòng bài trí tông màu chủ đạo là màu lạnh, Ly Tâm quấn ga trải giường vẫn đang ngủ say sưa. Tối qua cô bị Tề Mặc giày vò đến nửa đêm, hậu quả của việc hai người quá nồng nàn là toàn thân đau nhức.

“Mami, mami, mau tỉnh dậy đi!”. Một giọng nói non nớt thì thầm bên tai Ly Tâm, tiếp theo là thân hình mềm mại đè lên đầu cô và không ngừng lắc người cô.

Ly Tâm ghét nhất bị người khác làm phiền lúc ngủ, đặc biệt lúc cô đang mệt mỏi. Trong cơn mơ màng, Ly Tâm nghe tiếng người gọi, mặt cô lại bị ăn vài cái tát, cô tức giận thò tay ra khỏi chăn đẩy mạnh, miệng hét lên: “Tề Mặc, mau cuốn xéo”. Nói xong Ly Tâm quay người ngủ tiếp. Đã làm cô mệt lại còn đánh cô, thật là vô lý.

Thân hình mũm mĩm bị Ly Tâm đẩy ra khỏi giường và ngã chổng vó xuống tấm thảm dày, đôi môi đỏ của cậu bé mếu máo, bàn tay mập mạp trắng nõn xoa cặp mông đau. Cậu bé xinh xắn đến mức người khác không thể rời mắt. Mặc dù bị đau nhưng cậu bé không hề

chảy nước mắt mà chậm rãi đứng dậy và bám vào ga trải giường lại tiếp tục leo lên. Hình như cậu đã quen với việc bị ngã.

Ly Tâm quay người, không đè lên ga trải giường, cậu bé kéo tuột hết ga xuống đất, để lộ tấm thân trần trắng mịn. Trên da cô vẫn còn đầy dấu vết của trận kích tình tối qua. Tuy nhiên, cậu bé không hiểu những dấu vết này có ý nghĩa gì, thấy ga trải giường không giúp cậu leo lên giường bèn xoay sang bám vào chân giường leo lên.

"Mami, mami dậy chơi với Tiểu Vũ đi!". Cậu ta khó khăn lắm mới trèo lên giường, bé vùi mặt vào bộ ngực trơn láng của Ly Tâm, ôm mặt cô và bắt đầu thơm lia lịa.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, Ly Tâm cảm thấy có ai đó đang hôn cô. Trên giường của cô ngoài Tề Mặc còn có ai vào đây? Ly Tâm ngẩng đầu chu môi đáp trả, xin một nụ hôn chào buổi sáng. Cô thích nhất lúc Tề Mặc dịu dàng hôn cô.

Thấy Ly Tâm hơi dẩu môi, cậu bé ra chiều ngẫm nghĩ một vài giây, sau đó gật đầu hiểu ý. Cậu ta từng chứng kiến bố Tề Mặc gọi mẹ thức dậy bằng cách này, vì vậy bé không hề do dự thổi nước bọt rồi hôn lên đôi môi đỏ mọng hơi sưng đó.

Mùi sữa thơm phức, rất mềm mại, rất khoái khẩu, rất nhỏ…. rất nhỏ? Ly Tâm thè lưỡi liếm môi đối phương, đối phương cũng lập tức thè lưỡi liếm môi cô. Trong cơn mơ mơ màng màng, Ly Tâm đột nhiên cảm thấy điều gì đó không ổn, miệng Tề Mặc nhỏ như vậy từ lúc nào, môi Tề Mặc mềm mại như vậy từ lúc nào? Một ý nghĩ vừa lóe qua đầu, Ly Tâm giật mình và lập tức mở mắt.

"Hai người đang làm gì vậy?" Giọng nói lạnh lùng pha lẫn tức giận đồng thời vang lên. Tề Mặc vừa mở cửa liền nhìn thấy hai

người một lớn một nhỏ nằm trên giường hôn nhau cuồng nhiệt, sắc mặt hắn đanh lại. Đưa mắt xuống dưới bắt gặp thân thể trần truồng của Ly Tâm, lửa giận của Tề Mặc bắt đầu bốc lên ngùn ngụt.

Ly Tâm mở to mắt, bắt gặp đôi mắt tròn xoe đen lay láy ngay sát mặt cô, lúc này đôi mắt xinh đẹp đó đang tươi cười nhìn cô. Môi của cậu bé và môi cô vẫn dính vào nhau.

"Trời ơi!" Ly Tâm phản ứng nhanh kéo cậu ta sang một bên và quay đầu nhìn Tề Mặc đang đi tới.

Tề Mặc xách cổ cậu bé, hắn trừng mắt nhìn con trai trong tay rồi quay sang gầm lên với Ly Tâm: "Mau che người đi!". Đến lúc này, Ly Tâm mới phát hiện cô không mặc quần áo. Cô đỏ bừng mặt, vội kéo ga trải giường cuộn chặt vào người.

"Daddy! Tiểu Vũ gọi được mami rồi, Tiểu Vũ giỏi lắm đúng không? Daddy mau thưởng cho Tiểu Vũ đi!". Cậu bé nở nụ cười đắc ý đồng thời ôm tay Tề Mặc.

Tề Mặc sầm mặt, quát lớn: "Con vào phòng bằng cách nào?". Thằng nhóc đã mấy lần làm vậy nên hắn rút kinh nghiệm trước khi ra ngoài khóa chặt cửa không cho thằng bé vào phòng tìm mẹ.

Cậu bé không hề tỏ ra sợ hãi trước vẻ mặt đầy sát khí của Tề Mặc, nó cười híp mắt chỉ ra ngoài ban công: "Con vào từ chỗ đó".

Ly Tâm nghe nói liền lườm cậu bé, con của kẻ biến thái đúng là còn biến thái hơn. Tề Mặc biến thái không nói làm gì, vì cuộc đời hắn trải qua nhiều biến cố, nhưng con trai cô mới hai tuổi, lẽ nào cậu bé cũng được di truyền cả điều này. Ly Tâm không quên phòng ngủ

của cô ở tầng ba, có ban công độc lập không nối liền với xung quanh, con trai cô quả nhiên vô cùng lợi hại.

Tề Mặc vừa trừng mắt với cậu bé vừa xách cổ cậu bé đi ra cửa. Hắn mở cửa ném con trai ra ngoài và cất giọng lạnh lùng: "Nếu bố còn thấy con vào đây nữa, bố sẽ tống cổ con đi châu Phi làm người rừng", nói xong hắn đống sập cửa phòng.

Tề Thiên Vũ bị ném ngồi phịch xuống đất liền đứng dậy xoa mông và phủi bụi dính đầy hai tay. Cậu bé nhìn cánh cửa đóng chặt rồi trề môi: "Hừ, xem ai sợ ai? Con còn đến nữa đấy". Nói xong cậu bé chậm rãi đi ra ngoài.

Ở trong phòng, Ly Tâm nhìn Tề Mặc ném con trai. Cô biết Tề Mặc khống chế sức lực không làm con trai bị thương, thế nhưng cô vẫn khẽ nói: "Anh nhẹ tay một chút, Tiểu Vũ vẫn còn nhỏ".

Tuy nhiên, câu nói này của Ly Tâm không hề có sức thuyết phục. Con trai cô tuy còn nhỏ tuổi nhưng trình độ phá phách không ai sánh kịp. Cậu bé lại thích quấn lấy cô, cả ngày từ sáng đến tối bám chặt cô không nói làm gì, cậu bé còn thích ôm hôn cô. Trong mắt của Ly Tâm, hành động của Tề Thiên Vũ rất đáng yêu. Nhưng trong mắt Tề Mặc, cậu bé chính là một con sói háo sắc. Hai bố con bắt đầu đối lập nhau từ đó.

Tề Mặc ngoảnh đầu nhìn Ly Tâm, hắn từ từ tiến đến bên giường, vẻ mặt hắn rất bình tĩnh nhưng Ly Tâm cảm nhận rõ cơn giông bão dưới sự bình thản đó. Cô liền quấn chặt chăn và nở nụ cười rạng rỡ: "Tề Mặc, không phải em cố ý, em vẫn chưa tỉnh hẳn, anh biết mà…".

Ly Tâm còn chưa nói hết câu, Tề Mặc giơ một chân đè lên người cô, hắn cúi đầu nhìn cô chăm chú. Sau đó Tề Mặc giơ tay vuốt ve môi cô, đáy mắt hắn sâu thẳm đến mức Ly Tâm toát mồ hôi lạnh.

"Ở đây chỉ được có mùi của anh". Tề Mặc cất giọng đầy bá đạo rồi còn cúi xuống hôn ngấu nghiến lên đôi môi còn sưng đỏ của Ly Tâm.

Ly Tâm biết Tề Mặc có sự chiếm hữu tuyệt đối với cô. Trước đây còn đỡ, sau khi hai người kết hôn, Tề Mặc càng chiếm hữu mạnh mẽ hơn. Như thể con người hắn từ một tảng băng biến thành ngọn lửa thiêu đốt cô.

Đám Phong Vân William và Hồng Ưng tất nhiên không tranh giành cô với Tề Mặc, người ngoài luôn tỏ ra kính sợ nên sự chuyên chế của Tề Mặc không thể hiện rõ. Nhưng sau khi Tề Thiên Vũ ra đời, việc Tề Thiên Vũ quấn Ly Tâm đến mức Phong Vân William cũng phải chau mày, Tề Mặc thì càng tức giận hơn. Nếu không phải Ly Tâm không đồng ý, có lẽ hắn đã gửi con trai tới chỗ Giao Văn huấn luyện từ lâu.

Sau khi nụ hôn kết thúc, Ly Tâm thở hổn hển, giơ tay ôm cổ Tề Mặc mỉm cười: "Ai lại ghen cả với con trai".

Tề Mặc hơi chau mày, hắn nghiêm giọng: "Em là của anh". Nói xong, hắn giơ tay vuốt xuống phía dưới cổ Ly Tâm.

Ly Tâm liền giữ tay Tề Mặc: "Anh…"

"Thân thể của em chỉ thuộc về anh". Tề Mặc vừa vuốt ve bộ ngực mịn màng của Ly Tâm vừa mút mạnh đôi môi cô. Sau đó hắn kéo

chăn ra khỏi người Ly Tâm rồi đè lên người cô. Ly Tâm là của hắn, chỉ có thể có mùi của hắn, dù là con trai hắn cũng không được.

Ly Tâm liền nở nụ cười ngọt ngào và ôm chặt Tề Mặc. Cô thuộc về hắn, chỉ một mình hắn mà thôi.

Ánh mặt trời chói chang của buổi trưa lọt qua khe cửa, làm căn phòng có tông màu lạnh ấm áp hẳn lên, khiến hình ảnh hai thân hình quấn quýt ở trong phòng càng thêm ngọt ngào.

Ở dưới tầng một của tòa nhà chính, Tề Thiên Vũ ngẩng đầu nhìn lên phòng ngủ trên tầng ba. Cậu bé đang tính toán xem bây giờ mà mò lên liệu có tìm thấy mami cậu bé hay lại bị daddy tống cổ ra ngoài. Cậu bé vừa ngẫm nghĩ vừa đi đi lại lại một chỗ.

“Em tính giở trò quỷ gì thế?” Một giọng nói từ tốn vang lên, Tề Thiên Vũ quay đầu, giơ hai tay và nở nụ cười ngọt ngào: “Anh xinh đẹp bế em!”.

Phong Vân William khoanh tay trước ngực cười hỏi: “Lại bị bắt quả tang à?”.

Tề Thiên Vũ chạy đến trước mặt Phong Vân William rồi ôm chân cậu ta và bắt đầu leo lên, vừa leo vừa ấm ức nói: “Daddy muốn đưa Tiểu Vũ đi châu Phi làm người rừng”.

Phong Vân William nghe nói mắt liền sáng lên, cậu ta giơ tay bế Tề Thiên Vũ lên: “Hôm nay em làm chuyện hay ho gì mà Tề Mặc tức giận như vậy?”

“Em thơm mami, mami cũng thơm em”. Tề Thiên Vũ chỉ tay lên miệng, cười tít mắt như con mèo ăn vụng.

Phong Vân William lập tức hiểu ra vấn đề, cậu ta ngẩng đầu nhìn lên tầng ba rồi cười ha hả. Phong Vân William bế Tề Thiên Vũ quay người đi ra ngoài: “Anh đoán em sắp bị tống đi châu Phi làm người rừng rồi, vì hôm nay em đã giẫm phải khu cấm địa”.

“Không, Tiểu Vũ không muốn đi châu Phi làm người rừng, Tiểu Vũ sẽ bị dã thú ăn thịt mất. Hức, hức… daddy là người xấu, Tiểu Vũ sẽ bỏ nhà ra đi”.

“Em định bỏ đi đâu?”

“Em đi tìm chú xinh đẹp, chú xinh đẹp nói chú ấy muốn nhận em làm con trai của chú ấy”.

“Lam Tư…”

Dưới ánh nắng mặt trời, bóng hai người mỗi lúc một xa. Còn cặp trai gái đang quấn quýt trong căn phòng không biết sau đó sẽ xảy ra chuyện khiến họ phải bận rộn một phen.

Ngoại truyện 2: Chòng ghẹo Lam Tư

“Lão đại, tiểu thiếu gia bị Lam Bang bắt cóc rồi”. Hồng Ưng cầm một tờ giấy, báo cáo với Tề Mặc bằng một giọng rất nghiêm túc.

Tề Mặc nghe xong chỉ ừm một tiếng, hắn không ngẩng đầu, vẫn tiếp tục xem tài liệu trong tay. Ly Tâm ở bên cạnh quay sang trợn mắt nhìn Phong Vân William: "Em không có việc gì làm phải không?"

Phong Vân William nở nụ cười vô hại: "Liên quan gì đến em?"

Ly Tâm hừ một tiếng: "Tiểu Vũ ngày ngày ở Tề Gia, Lam Tư có thể đến đây bắt cóc hay sao? Là em đưa nó đi đúng không?"

Phong Vân William ngồi tựa vào ghế sofa cười híp mắt: "Tại con trai chị muốn đi, em tất nhiên sẽ đưa Phật tới Tây phương".

Nghe Phong Vân William nói vậy, Ly Tâm bóp trán: "Tiểu Vũ lại làm sao vậy?"

Phong Vân William nhìn Ly Tâm đầy mờ ám: "Có người định bắt con trai chị đi châu Phi làm người rừng. Vì vậy thằng bé mới quyết định bỏ nhà ra đi để tự cứu mình".

Hoàng Ưng ngồi bên cạnh Phong Vân William liền mở miệng: "Bỏ nhà ra đi? Lần này là lần thứ mấy rồi?"

"Lần thứ bảy". Lập Hộ đáp lời.

Bạch Ưng bình tĩnh hỏi: "Lam lão đại bị chơi xỏ mấy lần rồi?".

Hồng Ưng cười đáp: "Hai lần".

Tề Mặc cuối cùng cũng ngẩng đầu, cất giọng lãnh đạm: "Cứ để nó ở đó vài ngày". Câu nói của hắn khiến mọi người đều phì cười.

Ngày hôm sau, Ly Tâm vừa đọc thông cáo "giết con tin" vừa tươi cười nói: "Lam Tư ngày càng thiếu nhẫn nại. Lần này mới một ngày đã không chịu nổi rồi".

©STENT

Phong Vân William liếc mắt qua tờ thông cáo, cậu ta khẽ gõ lên bề mặt ghế sofa: "Nghe nói Lam Tư vừa nhìn trúng một mỏ kim cương ở châu Phi. Em thấy mỏ đó không tồi".

Tề Mặc ngồi bên cạnh Ly Tâm, gương mặt hắn không biểu lộ bất cứ sắc thái tình cảm nào. Ly Tâm tựa vào vai hắn: "Anh cảm thấy thế nào?"

Tề Mặc nói lãnh đạm: "Trò trẻ con".

Ly Tâm biết Tề Mặc chỉ coi trọng những vụ buôn bán vũ khí quy mô lớn. Kim cương hay bất cứ thứ nào khác đều không lọt vào mắt hắn, đồng thời không gây hứng thú cho hắn.

Ly Tâm sớm biết Tề Mặc có phản ứng này. Ly Tâm cười hỏi: "Anh có tham gia canh bạc này không? Em nói trước là em muốn đi đó".

Tề Mặc quay sang Ly Tâm, bắt gặp ánh mắt mong chờ của cô. Mấy năm qua, Ly Tâm phương diện nào cũng có tiến bộ, duy nhất việc đánh bạc luôn thua tơi tả. Lần này Lam Tư đưa ra thông cáo và điều kiện trao đổi, Ly Tâm cảm thấy vô cùng hưng phấn là vì cô muốn đi Las Vegas đánh bạc, đó chính là địa điểm Lam Tư muốn so tài cao thấp.

“Em muốn thì đi đi”. Tề Mặc giơ tay vuốt tóc Ly Tâm.

Tại một sòng bạc lớn nhất thuộc địa bàn của Tề Mặc ở Las Vegas, vợ chồng Tề Mặc, Ly Tâm và Lam Tư hội ngộ trong một phòng VIP sang trọng. Người đứng đầu của Tề Gia và Lam Bang, hai gia tộc lớn nhất giới hắc đạo gặp gỡ là một sự kiện gây chấn động trong giới, khiến mọi người đều cảm thấy bất an.

Trong phòng VIP sang trọng nhất, Tề Mặc và Ly Tâm ngồi ở một đầu chiếc bàn đánh bạc hình chữ nhật, Lam Tư và Tề Thiên Vũ ngồi ở đầu còn lại. Tất cả những nhân vật cao cấp của hai nhà như Hồng Ưng, Hoàng Ưng, Phong Vân William, hộ vệ Ninja của Lam Tư, Lam Đàm… đều ngồi ở hai bên, ai nấy đều tỏ nghiêm nghị và đầy cảnh giác, nhưng ánh mắt thì tươi cười.

Ly Tâm đưa mắt quan sát Lam Tư ở phía đối diện, đã ba năm trôi qua nhưng trên người anh ta không hề lưu lại dấu vết của thời gian. Chỉ có khí thế của anh ta ngày càng yêu chín chắn, khí chất ngày càng quyến rũ hơn, không hổ danh là lão đại yêu nghiệt của giới hắc đạo.

Lúc này sắc mặt của Lam Tư tương đối khó coi. Tuy anh ta vẫn giữ dáng vẻ tao nhã nhưng những người biết rõ anh ta như Tề Mặc và Ly Tâm đều nhận ra sắc mặt anh ta tối sầm.

Tề Thiên Vũ ngồi trong lòng Lam Tư, hai tay cậu ta ôm chặt cổ anh ta. Tề Thiên Vũ quay đầu cười toét miệng với Ly Tâm: “Mami, daddy, Tiểu Vũ bị bắt cóc rồi, mami mau chuộc Tiểu Vũ về đi!”

Ly Tâm mỉm cười nhìn Tề Thiên Vũ: “Con lại giở trò gì mà bắt mami đi chuộc con?”

“Không có gì, nhưng lẽ nào cô không nên chuộc con trai cô?” Lam Tư không che giấu tâm trạng bực bội của mình.

Ly Tâm còn chưa trả lời, Tề Thiên Vũ ngoan ngoãn đáp: “Chú xinh đẹp không vui nên muốn mami đến chuộc con”.

Phong Vân William nói xen vào: “Em lại bày ra trò gì hả?”

Nghe Phong Vân William hỏi vậy, Lam Tư đanh mặt vỗ một phát vào mông Tề Thiên Vũ, nghiêm giọng: “Câm miệng”.

Ly Tâm và Tề Mặc chưa từng thấy Lam Tư tức giận như vậy bao giờ. Không hiểu tại sao, Lam Tư rất thích con trai của họ. Tuy Tề Gia và Lam Bang luôn ở thế đối lập, hai nhà lúc nào cạnh tranh và áp chế nhau nhưng Tề Thiên Vũ rất được lòng Lam Tư. Vì vậy vợ chồng Ly Tâm không hề cảm thấy lo lắng khi con trai họ ở trong tay Lam Tư. Có điều, đây là lần đầu tiên bọn họ chứng kiến Lam Tư nổi nóng với Tề Thiên Vũ.

“Con trai, làm người phải thành thực”. Ly Tâm nghiêm nghị nói với Tề Thiên Vũ.

Bị Lam Tư phát vào mông, Tề Thiên Vũ nhìn Lam Tư bằng ánh mắt đầy tủi thân. Nghe Ly Tâm nói vậy, cậu ta quay sang bố mẹ: “Chú xinh đẹp nói Tiểu Vũ có vẻ bề ngoài đáng yêu nhưng bên trong là ác quỷ. Sau này sẽ không có một em gái xinh đẹp nào thích Tiểu Vũ”.

Ly Tâm gật đầu, nhìn Tề Thiên Vũ bằng ánh mắt khích lệ, chờ đợi cậu bé nói tiếp. Khi thấy Lam Tư chuẩn bị ra tay với con trai, cô nghiêm giọng: "Nó là con trai tôi, sớm muộn gì tôi cũng biết". Lam Tư trừng mắt với Ly Tâm, đồng thời thu tay về. Anh ta không muốn so đo với trẻ con, bởi vì làm vậy rất mất phong độ. Mặc dù nếu Tề Thiên Vũ nói ra sự thật, anh ta vẫn mất phong độ như thường.

Tề Thiên Vũ ôm chặt Lam Tư, cậu bé áp má vào mặt Lam Tư: "Tiểu Vũ nói chắc chắn chú xinh đẹp cũng như vậy nên mới không có em gái xinh đẹp nào thích chú".

Hoàng Ưng phì cười, anh ta nhìn gương mặt phẫn nộ của Lam Tư, không sợ chết nói: "Giỏi lắm, cháu nói tiếp đi!".

Tề Thiên Vũ gật đầu: "Chú xinh đẹp bảo thế thì tốt quá, hai chúng ta vừa vặn là một đôi. Chú ấy nói thôi thì chú ấy sẽ lấy Tiểu Vũ, để tránh Tiểu Vũ lớn lên không ai thích. Chú ấy nói chú ấy coi như làm người tốt, sẽ nuôi cơm Tiểu Vũ".

Lời nói của Tề Thiên Vũ khiến người tương đối trầm tĩnh như Hồng Ưng cũng mỉm cười. Người của Lam Tư đã biết vụ này nên vẫn cố giữ sắc mặt lạnh lùng, nhưng đuôi mắt bọn họ đều để lộ ý cười nên trông bọn họ càng khôi hài hơn.

Ly Tâm nghe xong nhìn Lam Tư bằng ánh mắt nghiêm nghị: "Lam lão đại, anh đừng làm hư con trai tôi. Tôi thừa nhận anh rất đẹp, lại có bản lĩnh lớn, tôi cũng hy vọng Tề Gia và Lam Bang hữu hảo, nhưng tôi tuyệt đối không tán thành vụ liên hôn. Hơn nữa, đối tượng là con trai tôi và anh… tôi thật sự không có hứng thú làm nhạc mẫu của Lam lão đại". Nói đến đây, Ly Tâm không nhịn được cười, đám Lập Hộ cũng bật cười ha hả khiến sắc mặt Lam Tư càng tối sầm.

Nghe câu nói của Ly Tâm, Tề Thiên Vũ lắc đầu lia lịa: “Không phải, không phải, Tiểu Vũ là nam tử hán. Tiểu Vũ nhớ lời daddy dạy, Tiểu Vũ là nam tử hán nên không được gả mà chỉ có thể lấy. Vì vậy Tiểu Vũ sẽ cưới chú xinh đẹp, Tiểu Vũ sẽ nuôi cơm chú ấy”.

Cậu bé vừa dứt lời, người của Tề Gia đều phá ra cười. Những người có tính cách vui vẻ như Lập Hộ và Hoàng Ưng cười chảy ra nước mắt. Đến Tề Mặc cũng nhếch mép , hắn mở miệng: “Không hổ danh là con trai của bố”.

Được Tề Mặc khen ngợi, Tề Thiên Vũ ngẩng cao đầu: “Tất nhiên rồi”. Nói xong, cậu ta hôn chụt lên má Lam Tư, thậm chí còn để nước dãi trên gương mặt sầm sì của anh ta, khiến Lam Tư không kịp phản ứng.

Ly Tâm ho khan hai tiếng rồi cố làm ra vẻ nghiêm chỉnh: “Vấn đề này…c ũng không phải không thể cân nhắc, chỉ cần Lam Tư… khụ khụ…”. Bắt gặp ánh mắt giết người của Lam Tư, Ly Tâm lập tức ngậm miệng. Lam Tư là nhân vật không thể chòng ghẹo, Tiểu Vũ nói những lời đó mà vẫn còn sống sót, đó là vì Lam Tư yêu quý cậu bé. Nếu cô dám thừa nước đục thả câu, không đếm xỉa đến thể diện của anh ta, có lẽ hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Mọi người vẫn đang cười rần rần, Tề Thiên Vũ quay đầu nói bằng một giọng tủi thân: “Chú xinh đẹp tức giận khi nghe Tiểu Vũ nói câu này. Chú ấy không nuôi Tiểu Vũ nữa, mami và daddy mau chuộc Tiểu Vũ về đi.”

Nghe đến đây, Ly Tâm lập tức hiểu ra tại sao mới có một ngày Lam Tư đã muốn trao trả con trai cô, đồng thời đòi bồi thường. Hóa ra anh ta bị Tề Thiên Vũ trêu chọc. Cũng may Tề Thiên Vũ mới hai

tuổi, nếu đổi lại là người khác, chắc sẽ chết không toàn thây. Ly Tâm nói nhỏ: "Lam lão đại, anh hãy ra giá đi!"

Lam Tư lại vỗ vào mông Tề Thiên Vũ một phát, anh ta nửa cười nửa không cời nhìn vợ chồng Tề Mặc: "Một ván phân định thắng thua, điều kiện là độc quyền buôn bán vũ khí ở châu Phi". Châu Phi chỉ là một thị trường nhỏ trong giới buôn bán vũ khí nhưng có còn hơn không.

Ly Tâm gật đầu: "Được". Nói xong cô hùng dũng cầm hộp xúc xắc ở trước mặt. Tề Mặc ngồi bên cạnh không nói một lời, chỉ tựa người vào thành ghế quan sát Ly Tâm.

Ly Tâm lắc hộp xúc xắc một thôi một hồi và mở nắp. Bên trong là số bốn sáu sáu, một con số khá đẹp. Cô nhìn Lam Tư cười cười, từ trước đến nay cô chưa bao giờ thắng bạc, hy vọng vận đen sẽ chấm dứt từ ngày hôm nay.

Lam Tư không hề để ý đến Ly Tâm, anh ta nói với Tề Thiên Vũ: "Mở ra đi". Tề Thiên Vũ ngoan ngoãn thò cánh tay mập mạp mở nắp hộp xúc xắc, ba con xúc xắc có số sáu sáu sáu, thông sát.

Ly Tâm tức giận trừng mắt với Tề Thiên Vũ, Lam Tư cười giòn giã bê Tề Thiên Vũ đứng dậy: "Không tồi, cháu đã giúp chú thắng cược, chú sẽ nuôi cơm cháu thêm vài ngày nữa". Nói xong anh ta liền bế Tề Thiên Vũ đi ra ngoài.

Bắt gặp ánh mắt tức giận của Ly Tâm, Tề Thiên Vũ cất giọng oan ức: "Mami, con không cố ý… Còn nữa, hai ngày sau mami nhớ đến đón con…".

Ly Tâm quay sang nhìn Tề Mặc bằng ánh mắt đầy áy náy, nhưng Tề Mặc không hề thay đổi sắc mặt, hắn giơ tay ôm eo Ly Tâm: "Để nó ở bên đó cũng tốt, chúng ta càng được yên tĩnh". Nói xong, hắn đưa Ly Tâm đi ra ngoài. Tề Mặc không hề bận tâm đến việc bị mất thị trường ở châu Phi, thậm chí hắn còn cảm thấy vui vẻ khi Tề Thiên Vũ không quấn lấy Ly Tâm.

Như vậy, giấc mộng trở thành thần bài của Ly Tâm chấm dứt ở đây. Đám Phong Vân William và Hoàng Ưng chỉ biết lắc đầu, sau này những vụ cờ bạc liên quan đến địa bàn làm ăn không thể để Ly Tâm ra tay. Bằng không nhà chính của Tề Gia cũng có ngày bị cô thua vào tay người khác.

Ngoại truyện 3: Hẹn hò

Hôm nay là một ngày tiết trời mát mẻ, trăm hoa tỏa hương thơm ngát, là dịp tốt nhất để đi "đạp thanh". Tuy nhiên, điều này không liên quan đến Tề Gia, càng không liên quan đến Tề Mặc. Trên đời này chẳng ai dám mở miệng kêu lão đại cấp thế giới đi "đạp thanh". Hơn nữa, Tề Mặc cũng không rảnh rỗi làm ba chuyện vô bổ đó. Nhưng giờ đã khác, cuối cùng cũng xuất hiện người thách thức giới hạn của Tề Mặc, đó chính là Ly Tâm, bà xã của hắn.

"Tề Mặc, anh chỉ có hai sự chọn lựa, một là ngày mai cùng em đi 'đạp thanh', hai là ngày mai đến chỗ Lam Tư đón Tiểu Vũ về ngủ cùng em. Anh thích chọn bên nào?". Ban đêm trên chiếc giường ngủ rất lớn, Ly Tâm nằm trên người Tề Mặc và nhìn hắn bằng ánh mắt sắc như dao.

Tề Mặc đưa một tay ôm eo Ly Tâm, hắn chau mày, cất giọng trầm trầm: “Rốt cuộc em muốn gì thì nói thẳng ra đi, đừng vòng vo tam quốc với anh”.

Ly Tâm bĩu môi khi thấy Tề Mặc nhìn ra ý đồ của cô. Tề Mặc nhìn thấu cô không phải là chuyện ngày một ngày hai, giở trò trước mặt hắn chẳng khác nào múa rìu qua mắt thợ.

Ly Tâm nằm trên người Tề Mặc, cô giơ hai tay ôm cổ hắn và nói khẽ: “Tối qua em nằm mơ thấy Tùy Tâm, chị ấy kể với em, chị ấy và người yêu đang hẹn hò, chị ấy cười rất ngọt ngào”.

Tề Mặc lạnh lùng nói: “Toàn mấy trò vớ vẩn, ngủ đi”. Nói xong, hắn liền hoán đổi vị trí, đè Ly Tâm xuống dưới người hắn.

Nghe Tề Mặc nói vậy, Ly Tâm tức tối cắn mạnh vào vai hắn. Tề Mặc không thay đổi sắc mặt cứ như hắn không biết đau là gì. Hắn chỉ nhíu mày nhìn Ly Tâm, lúc này cô giống hệt con mèo nhỏ giơ nanh vuốt phản kháng.

“Em muốn làm gì nào?”, Tề Mặc hỏi.

Ly Tâm nhả vai Tề Mặc và nhìn thẳng vào mắt hắn: “Hẹn hò, em và anh chưa từng hẹn hò bao giờ”. Nếu không phải nằm mơ thấy Tùy Tâm, Ly Tâm không bao giờ biết hai từ “hẹn hò” có ý nghĩa như thế nào. Tuy cô và Tề Mặc đã trở thành vợ chồng mấy năm nhưng đúng là vợ chồng cô chưa từng hẹn hò. Ly Tâm muốn cho Tùy Tâm thấy cô sống rất hạnh phúc. Nếu lần sau nằm mơ thấy Tùy Tâm, cô sẽ khiến Tùy Tâm ngưỡng mộ chết thôi.

Tề Mặc nhìn Ly Tâm bằng ánh mắt khó hiểu, hẹn hò là cái gì vậy?

"Hẹn hò, hẹn hò, hẹn hò…". Ly Tâm lẩm bẩm bên tai Tề Mặc giống như tụng kinh. Mãi đến lúc trời gần sáng, Ly Tâm nhận được Tề Mặc gật đầu đồng ý.

Tề Mặc và Ly Tâm chuẩn bị đi dã ngoại "đạp thanh", chuẩn bị đi hẹn hò. Không hiểu tại sao Phong Vân William biết được tin này, tin tức từ miệng cậu ta nhanh chóng lan truyền khắp Tề Gia. Dõi theo chiếc Cadillac rời khỏi nhà chính của Tề Gia vào buổi trưa, tất cả mọi người trong Tề Gia đều há hốc miệng như bị sét đánh trúng. Trời đổ cơn mưa máu có lẽ cũng không khiến họ chấn động bằng chuyện Tề Mặc đi hẹn hò.

Thành phố sầm uất như New York cũng có khu vực ngoại ô, chỉ có điều hơi xa một chút. Nhưng Ly Tâm vô cùng hưng phấn nên cô không hề có cảm giác đi xa.

Tề Mặc và Ly Tâm đến một nơi có cây cầu nhỏ, dòng nước chảy, thảm cỏ xanh mướt, rừng hoa đủ sắc màu, vườn cây nặng trái, đây đúng là thiên đường ở nhân gian.

Ly Tâm phủ một tấm khăn trải bàn màu hồng xuống thảm cỏ và bày chai rượu vang cao cấp năm tám mươi hai, bánh mì, bánh ga tô, các loại hoa quả, thậm chí có cả một phần sườn xào chua ngọt. Cô nở nụ cười tươi roi rói, cảnh hẹn hò lãng mạn và những thứ này là cô học từ trên ti vi. Nhưng Ly Tâm quên mất một điều, thứ mà cô xem là phim Hàn Quốc từ bao nhiêu năm trước, nhân vật chính trong các bộ phim đó đều là những người trẻ tuổi, lãng mạn, còn người ở bên cạnh cô là lão đại hắc đạo, bá chủ của giới vũ khí. Màu hồng, bánh ga tô, hoa quả… thật là "tương xứng" với hắn.

Tề Mặc sầm mặt nhìn Ly Tâm bận rộn sắp xếp đồ ăn. Hắn trầm mặc đứng im một chỗ không nhúc nhích.

"Anh ngồi xuống đây đi". Thấy Tề Mặc vẫn đứng yên, Ly Tâm kéo mạnh tay hắn, bắt hắn ngồi xuống bên cô. Tất nhiên cũng do Tề Mặc chiều theo Ly Tâm nên cô mới có thể khiến hắn nhúc nhích. Với sức lực của Ly Tâm, chấp mười cô cũng không thể kéo nổi hắn.

"Tề Mặc, anh thử món này đi". Ly Tâm cầm cây dĩa lấy một miếng bánh ga tô đưa cho Tề Mặc.

Tề Mặc lạnh lùng nhìn Ly Tâm, ánh mắt hắn lóe lên tia tức giận. Sống với Tề Mặc lâu ngày nên Ly Tâm lập tức hiểu ý. Cô nhất thời quên mất Tề Mặc không ăn đồ ngọt. Nhưng trên kịch bản không ghi phải chuẩn bị bít tết hay thứ khác. Đây là lần đầu tiên cô hẹn hò nên cô chỉ biết diễn theo phim truyền hình chứ không chú ý đến vấn đề hiện thực.

"Em ăn, để em ăn". Ly Tâm lập tức sửa chữa sai sót của mình. Đưa mắt qua đống đồ ăn bày dưới đất, Ly Tâm đột nhiên phát hiện chẳng có thứ gì Tề Mặc thích. Thôi xong rồi, kết quả của việc làm theo kịch bản là Ly Tâm ngồi ăn ngấu nghiến còn Tề Mặc ngồi nhìn cô.

"Tề Mặc, em cảm thấy chúng ta hơi ngược đời". Trong các bộ phim truyền hình, nam chính đều tỏ ra ân cần chăm sóc nữ chính. Nhưng khi áp dụng vào vợ chồng cô thì hoàn toàn ngược lại.

Tề Mặc không thèm nói chuyện với người đầu óc nhất thời bị chập mạch. Hôm nay hắn theo Ly Tâm đến đây là tốt lắm rồi. Chỉ có

cô mới nghĩ ra chuyện mất mặt thế này. Nếu người trong giới biết được, chắc chắn đây sẽ là trò hề có cấp độ một trái bom nguyên tử.

"Ôi cậu xem đi, soái ca kìa, đẹp trai quá".

"Đúng vậy, khuôn mặt nghiêng của anh ấy quá hoàn hảo".

Tiếng nói rì rì rầm rầm vọng tới, Ly Tâm chau mày nhìn xung quanh. Có rất nhiều thiếu nữ trẻ tuổi đang chỉ trỏ về phía vợ chồng cô, bọn họ nhìn Tề Mặc bằng ánh mắt sùng bái, thiếu mỗi nước hai mắt phát sáng như sao.

Đôi ba cô gái tương đối bạo dạn còn đi về phía Tề Mặc. Ly Tâm không khỏi cảm thấy thương hại đối phương, bọn họ không biết Tề Mặc là người thế nào, đã dám tiếp cận hắn. Hy vọng Tề Mặc không ra tay quá tàn nhẫn, Ly Tâm vẫn chưa quên chuyện Tề Mặc không thích gần gũi đàn bà.

Mấy cô gái hưng phấn tiến lại gần Tề Mặc. Chưa tới phạm vi mười mét, Tề Mặc đảo mắt qua bọn họ, khí chất bá đạo và lạnh lùng cùng ánh mắt giết người của hắn khiến mấy cô gái lập tức dừng bước. Toàn thân họ run rẩy, nỗi sợ hãi bộc lộ hoàn toàn.

"Được rồi, được rồi, Tề Mặc, chúng ta đi thôi, chúng ta đi hái quả". Ly Tâm không nhẫn tâm nhìn những cô gái bị dọa sợ chết khiếp, cô kéo Tề Mặc đứng dậy đi về phía vườn cây ăn quả.

Loại táo này chuyên dùng để phục vụ du khách nên không cao lắm, chỉ cần nhảy lên một chút là có thể hái được những quả táo tươi ngon đẹp đẽ.

Ly Tâm kéo Tề Mặc vào vườn cây, cô bắt đầu nhảy tưng tưng hái từng quả như mấy cô bé mười mấy tuổi bên cạnh. Nhìn từ xa, Ly Tâm trông giống một con chuột túi.

Tề Mặc đứng bên cạnh, sắc mặt khó coi vô cùng. Vài phút sau, hắn tiến lên hai bước đạp mạnh vào thân cây táo. Chỉ nghe tiếng rắc rắc, cây táo bị gãy đổ xuống đất, Tề Mặc cất giọng lạnh lùng: "Nhảy thế mệt chết, bây giờ em hái đi". Hai tay Ly Tâm cầm hai quả táo, nhướn mày nhìn cây táo dưới đất, quả nhiên bây giờ có thể vặt nhanh hơn lại không mệt mấy.

"Ôi cây táo của tôi…".

"Chúng tôi mua hết". Hồng Ưng không biết xuất hiện từ lúc nào, đứng chặn trước mặt ông chủ vườn táo và giơ một tờ chi phiếu, tiếng kêu la lập tức im bặt.

Ly Tâm không nhớ Hồng Ưng đi theo vợ chồng cô từ bao giờ, cô liền đảo mắt tứ phía, quả nhiên bắt gặp hình bóng Bạch Ưng và Hắc Ưng xẹt qua. Ngoảnh đầu nhìn đám du khách đã bị đuổi hết đi chỗ khác và gương mặt đầy sát khí của Tề Mặc, Ly Tâm bất giác lắc đầu, đừng nói Tề Mặc không thích ứng với tình huống này, đến cô cũng cảm thấy không quen.

"Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm". Ly Tâm kéo tay Tề Mặc rời khỏi vườn quả. Hồng Ưng ở đằng sau vẫy tay, rất nhiều cây táo bị nhổ cả gốc đưa về nhà chính của Tề Gia. Sau đó, anh ta tiếp tục đi theo Tề Mặc và Ly Tâm, quả thực trong đời anh ta chưa bao giờ chứng kiến cảnh hẹn hò.

Khu ngoại ô khá xa nên khi Tề Mặc và Ly Tâm quay về trung tâm thành phố New York, trời đã chạng vạng tối. Tại một nhà hàng

nổi tiếng nhất New York, mặc dù là giờ đón khách nhưng khi Ly Tâm kéo tay Tề Mặc đi vào, bên trong không một bóng người ngoài hai hàng nhân viên phục vụ và giám đốc nhà hàng hốt hoảng nghênh đón.

"Tôi đã bao cả nhà hàng này". Hoàng Ưng mặc complet lịch sự tươi cười đưa thực đơn cho Tề Mặc và Ly Tâm.

Trong nhà hàng vang lên tiếng đàn piano thánh thót, Ly Tâm phát hiện con trai cô đang ngồi trên đàn piano, tròn mắt nhìn hai người, nhưng vấn đề là bên cạnh thằng bé, Lam Tư tay cầm ly rượu vang nhìn vợ chồng cô bằng ánh mắt thích thú, Ly Tâm lập tức sầm mặt.

"Sao Lam lão đại lại có mặt ở đây?"

Hoàng Ưng lên tiếng: "Lam lão đại nhận được tin lão đại và chủ mẫu hẹn hò nên lập tức ngồi máy bay tới đây để xem hai người hẹn hò thế nào".

Ly Tâm nghe xong liền toát mồ hôi lạnh, Tề Mặc ở phía đối diện mặt sắt đen sì. Hôm nay là ngày mất mặt nhất trong cuộc đời hắn.

"Ăn cơm, ăn cơm thôi". Bị đói bụng nửa ngày, tuy bị người khác chiếu tương ảnh hưởng đến khẩu vị nhưng Ly Tâm quyết không để đói bụng.

Vừa mới ăn hai miếng, Ly Tâm liền buông dao dĩa. Đây là nhà hàng nổi tiếng nhất, là nhà hàng cấp thế giới, vậy mà không ngon bằng đầu bếp nhà cô. Mặc dù cô đói bụng nhưng đồ ăn ở đây rất chán. Trong khi đó Tề Mặc ngồi đối diện Ly Tâm, mặt lạnh như tiền, hắn không hề động đến đồ ăn.

Tề Thiên Vũ ngồi trên nóc đàn piano nép vào lòng Lam Tư: “Daddy và mami cháu đang làm gì hả chú? Hẹn hò là như vậy sao?”.

Lam Tư nhướn mày nhìn Tề Mặc và Ly Tâm, anh ta nhếch mép cười: “Chắc là đối tượng hẹn hò hơi bị chán nên không thu hút sự hứng thú của đối phương”.

Tề Thiên Vũ gật đầu, nhưng cậu bé lập tức nhăn nhó: “Daddy và mami cháu chán nhau, có nghĩa họ không còn thích đối phương nữa? Vậy có phải Tiểu Vũ sẽ bị bỏ rơi, không có cơm ăn?”

Lam Tư gật đầu: “Có khả năng đó”.

Mắt Tề Thiên Vũ liền đỏ hoe, nghẹn ngào nói: “Không, cháu không muốn bị đói bụng”.

Lam Tư nở nụ cười quyến rũ: “Chẳng phải cháu là nam tử hán hay sao? Cháu đừng quên có một đứa ngốc dám nói sẽ ‘lấy’ chú, còn đòi nuôi cơm chú nữa”.

Tề Thiên Vũ giơ tay ôm cổ Lam Tư và nở nụ cười ngọt ngào: “Nam tử hán phải biết thích nghi với mọi hoàn cảnh. Bây giờ cháu không có cơm ăn nên chú xinh đẹp hãy lấy cháu. Đợi một ngày nào đó cháu đổi đời, cháu sẽ cưới lại chú xinh đẹp”. Lam Tư hết nói nổi.

Một bữa ăn cao cấp bị Ly Tâm bỏ mữa. Ly Tâm quyết định tiến hành bước tiếp theo của trình tự hẹn hò, đó là đi xem phim.

Thế là một chiếc Cadillac, một chiếc Rolls-Royce và năm chiếc Ferrari nối đuôi nhau tiến về rạp chiếu bóng.

Rạp chiếu bóng vẫn không một bóng người, chỉ có ông chủ run rẩy nghênh tiếp. Rạp chiếu bóng có sức chứa vài ngàn người chỉ có hai vị khách là Tề Mặc và Ly Tâm ngồi chính giữa, ở phía sau là Lam Tư và Tề Thiên Vũ, Phong Vân William. Hàng ghế sau nữa là Hồng Ưng, Hoàng Ưng, Bạch Ưng và Hắc Ưng, góc cuối cùng là người của Tề Gia. Lão đại hẹn hò là chuyện ngàn năm khó gặp, không thể không đến xem trò vui.

Lập Hộ mặc bộ âu phục màu xám đưa cho Ly Tâm danh sách các bộ phim: "Chủ mẫu muốn xem phim nào ạ?" Tuy Lập Hộ cảm thấy rạp chiếu bóng của Tề Gia hay hơn nơi này gấp nhiều lần nhưng Ly Tâm muốn đến đây, anh ta đành phải sắp xếp buổi xem phim.

"May quá còn kịp". Lập Hộ vừa dứt lời, một giọng nói quen thuộc vọng tới. Ly Tâm quay đầu, bắt gặp Giao Văn mồ hôi nhễ nhại đi vào.

"Tề hẹn hò là chuyện trăm năm khó gặp, làm sao tôi có thể bỏ lỡ chứ?" Giao Văn vừa nói vừa đi tới ngồi xuống cạnh Lam Tư. Buổi chiều khi biết tin, anh ta lập tức lên chiếc máy bay chiến đấu đời mới nhất bay thẳng từ Italy tới New York. May mà anh ta không bị muộn giờ.

Ly Tâm lập tức biến sắc. Cô liếc qua Tề Mặc, hắn không có bất cứ biểu lộ nào, chứng tỏ hắn sắp nổi điên rồi.

"Lôi lão đại sao lại đến đây?"

"Phong lão đại cũng đến rồi à?"

Từng người từng người đi vào rạp chiếu phim. Nghe khẩu khí của Hồng Ưng, tất cả đều là nhân vật nổi tiếng trong giới hắc đạo. Chắc chắn không có khả năng họ tập trung ở đây để xem phim, hiển nhiên họ đến đây để xem Tề Mặc hẹn hò, một màn kịch nghìn năm mới có một lần.

Chứng kiến cảnh mọi người lần lượt kéo vào, sắc mặt Tề Mặc ngày càng khó coi. Đến khi vị lão đại hắc đạo thứ ba mươi ngồi máy bay riêng đến xem hắn hẹn hò, Tề Mặc cuối cùng không thể kiềm chế, hắn xách cổ áo Ly Tâm rời khỏi rạp chiếu bóng ngay trước mặt mọi người.

Thế là vụ hẹn hò của Ly Tâm thất bại hoàn toàn, thậm chí còn trở thành trò cười trong giới hắc đạo.

Trên đời này nếu có người nào đó không thích hợp với chuyện hẹn hò thì chính là cô và Tề Mặc. Đây là bài học xương máu Ly Tâm rút ra khi đến tận chiều ngày hôm sau, cô cũng không thể lết xuống giường.

Ngoại truyện 4: Trộm đồ của nhà

Đồ kim khí tùy táng theo nữ hoàng Anh ở thời trung cổ được trạm trổ rất tinh xảo đẹp đẽ.

Ly Tâm cầm ly rượu làm bằng vàng ròng, cô cất giọng đầy thán phục: “Cậu giỏi thật đấy, lăng mộ hoàng gia Anh quốc mà cậu cũng

dám đi đào trộm. Đúng là đồ có lịch sử bảy trăm năm có khác, đẹp quá". Vừa nói cô vừa xoay xoay chiếc ly trong tay.

Khúc Vi dưỡng thương ở nhà chính của Tề Gia một thời gian dài. Một năm trước, Tề Mặc cuối cùng cũng cho phép ông ta rời khỏi Tề Gia. Khúc Vi như cá gặp nước, lập tức lao vào con đường trộm mộ. Chỉ trong một năm, ông ta đã xâm nhập vào mấy lăng mộ lớn. Sau khi chơi chán ở Ai Cập, ông ta đi trộm mộ của hoàng gia Anh Quốc. Khúc Vi đúng là người có trình độ, Ly Tâm rất thích mấy thứ đồ do cổ ông ta gửi về.

"Mami, ông Khúc gửi thứ gì vậy?" Tề Thiên Vũ vừa trở về từ chỗ của Lam Tư, vào phòng không thấy bóng dáng Tề Mặc, cậu ta lập tức lao vào lòng Ly Tâm như chó con bị bỏ đói lâu ngày gặp đồ ăn. Tề Thiên Vũ nhìn đống đồ cổ trên bàn bằng ánh mắt hiếu kỳ.

Ly Tâm vội giơ tay đẩy đống đồ ra xa một chút. Trên bàn có đồ làm bằng ngọc là thứ cô thích nhất, không cẩn thận để con trai làm vỡ thì rất tiếc.

"Toàn đồ hay ho, Tiểu Vũ có muốn xem không?" Ly Tâm bế Tề Thiên Vũ lên cười nói.

"Đồ hay ho mà toàn bùn đất thế kia". Tề Thiên Vũ tỏ ra coi thường đống đồ bề ngoài cũ kỹ và bẩn thỉu.

Ly Tâm cốc vào trán Tề Thiên Vũ: "Con không biết thì đừng nói bừa, đây đều là đồ cổ. Chúng mới được đào từ mộ ra tất nhiên dính đầy bùn đất. Sau khi cọ rửa sạch sẽ, chúng sẽ hoàn hảo lắm đấy".

“Đào từ mộ ra?” Tề Thiên Vũ tròn mắt, ánh mắt cậu ta không hề sợ hãi mà tỏ ra rất hứng thú.

Ly Tâm biết con trai cô bắt đầu nổi lòng hiếu kỳ, cô mỉm cười giải thích: “Việc này gọi là trộm mộ. Trộm mộ là nghề nghiệp không đơn giản, cần có kỹ thuật, cần có kiến thức chuyên ngành, kinh nghiệm phong phú và kỹ năng hoàn hảo. Tóm lại là phải rất hiểu biết và tài giỏi mới có thể gia nhập nghề trộm mộ, ông Khúc của con…”.

“Chị nói thì có vẻ hay ho như vậy, nhưng thực tế chỉ là nghề không cần bỏ vốn, có gì đáng khoe khoang chứ?” Một giọng nói lạnh lùng vọng đến, Ly Tâm và Tề Thiên Vũ quay đầu, thấy Phong Vân William chậm rãi đi vào.

Ly Tâm trừng mắt với Phong Vân William: “Em thì biết gì? Cho em đi, em cũng chẳng có bản lĩnh đó”.

Phong Vân William gật đầu không chút bận tâm: “Cũng phải, kiến thức chuyên ngành sao có thể bằng một siêu trộm như chị”.

Tề Thiên Vũ nghe nói lập tức hai mắt sáng ngời: “Mami, mami là siêu trộm sao? Mami là siêu trộm sao?”

Ly Tâm nhíu mày còn chưa trả lời, Phong Vân William đã bế Tề Thiên Vũ lên đầu gối của cậu ta: “Mami của em trước đây làm nghề không cần bỏ vốn giống ông Khúc của em. Nghề này kiếm tiền bằng mấy nghề buôn bán vũ khí của daddy em ấy chứ. Mami em chẳng cần bỏ ra một đồng nào cũng có thể kiếm được cả triệu đến chục triệu. Vì vậy, mami em mới thích ông Khúc nhất, do hai người cùng nghề mà”.

Ly Tâm bất giác sờ mũi, lời của Phong Vân William không sai chút nào. Người cùng nghề gặp nhau dễ nói chuyện hơn, tuy rằng cô nghĩ cô cao tay hơn Khúc Vi, bởi vì Khúc Vi vất vả lắm mới đào được mấy thứ trong cổ mộ, còn cô chỉ cần thò tay là có thể lấy đi bất cứ thứ gì cô muốn.

"Mami, có thật không? Tại sao bây giờ mami không đi ăn trộm nữa?" Hai mắt Tề Thiên Vũ sáng như sao, gương mặt cậu ta tỏ ra vô cùng thích thú.

Ly Tâm mỉm cười giải thích: "Mami con đã rửa tay gác kiếm, rút khỏi giang hồ lâu rồi". Nói đùa, làm nữ chủ nhân của Tề Gia còn đi ăn trộm đồ, chỉ e đối phương chưa tìm đến cô, cô đã bị Tề Mặc lột da róc xương. Hơn nữa, cô cũng đã giải nghệ từ trước khi gặp Tề Mặc. Bị Tề Mặc phát hiện và bắt giữ, cô phải dùng cả cuộc đời để bồi thường, bây giờ cô không còn nghĩ đến vấn đề trộm đạo.

"Nhưng mami thích mấy thứ này cơ mà". Tề Thiên Vũ chỉ tay lên đống đồ ở trên bàn.

Ly Tâm cười: "Đúng là mami rất thích". Ai không thích đồ cổ cơ chứ? Hơn nữa trước đây cô học về ngành đồ cổ, chuyên nghiên cứu mấy thứ này. Không đi ăn trộm không có nghĩa sở thích của cô thay đổi. Khúc Vi biết cô đam mê nên mỗi lần đi trộm mộ ở đâu đó, ông ta đều gửi một vài món đồ cho cô.

Nghe Ly Tâm nói vậy, Tề Thiên Vũ đảo đi đảo lại hai con ngươi đen láy, ra chiều suy nghĩ.

Nguồn ebook: https://www.luv-ebook.com

Sau một ngày nghiên cứu đồ cổ thời trung cổ, Ly Tâm cảm thấy tâm trạng vô cùng thư thái. Buổi sáng thức giấc, cô thấy ánh mặt trời dường như sáng hơn, tiếng chim hót bên ngoài khu biệt thự cũng dễ nghe hơn.

Khi ra ngoài phòng khách, Ly Tâm bắt gặp Phong Vân William, Lập Hộ và Hoàng Ưng đang đợi cô ở đó. Ly Tâm nhíu mày hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy?" Thời gian này trời yên biển lặng, không có việc gì cần cô xử lý, tại sao ba người mới sáng sớm đã tụ tập đợi cô?

Lập Hộ ngẩng đầu, cười như không cười: "Tiểu Vũ để lại thư và bỏ đi rồi".

Ly Tâm nhướn mày, cô ngồi xuống vừa ăn sáng vừa cất giọng bình thản: "Lại đi tìm Lam Tư phải không? Nó mới về chưa bao lâu mà".

Hoàng Ưng lắc ngón tay: "No, no. Tiểu Vũ lần này không phải đi tìm Lam lão đại mà đi trộm mộ".

Khụ, khụ… ngụm sữa bị mắc nghẹn trong cổ họng khiến Ly Tâm ho sặc sụa. Phong Vân William liền mở camera giám sát. Trên màn hình, Tề Thiên Vũ đeo một cái ba lô nhỏ lên lưng, tay cậu bé cầm một khẩu súng, cậu bé để lại một tờ giấy rồi cười toét miệng với ống kính camera. Sau đó, Tề Thiên Vũ mở chuồn từ ban công chứ không đi ra bằng lối cửa chính.

Ly Tâm nhận tờ giấy từ tay Phong Vân William, bên trên có hàng chữ xiêu vẹo: "Mami, Tiểu Vũ đi trộm mộ đây, Tiểu Vũ cũng muốn trở thành siêu trộm".

Ly Tâm bóp bóp trán: “Tiểu Vũ đi đâu trộm mộ?”.

Trộm mộ, cũng chỉ có con trai cô nghĩ ra trò này, ở New York lấy đâu ra mộ cho cậu bé đào. Nên biết nước Mỹ là quốc gia mới thành lập, làm gì có lăng mộ giá trị, lẽ nào con trai cô đến nghĩa trang trộm mộ? Con trai cô đúng là mơ mộng viển vông còn hơn mẹ nó.

Ly Tâm vừa dứt lời, Phong Vân William, Lập Hộ và Hoàng Ưng đều phì cười. Lập Hộ vừa cười vừa nói: “Tiểu Vũ giỏi lắm, suy nghĩ rất mạnh bạo, chọn địa điểm cũng không tồi. Nơi đó có nhiều cổ vật có giá trị có tuổi thọ cả ngàn năm, lại mang đậm dấu ấn văn hóa Trung Quốc”.

Ly Tâm nhướn mày: “Văn hóa Trung Quốc? Các anh đưa nó tới Trung Quốc trộm mộ sao?”

Ba người đều không lên tiếng, Ly Tâm liền buông đũa ngẫm nghĩ: “Lăng mộ ở Trung Quốc? Lẽ nào là lăng của Thành Cát Tư Hãn?” Mấy hôm trước cô nghe Khúc Vi nói có khả năng phát hiện ra lăng mộ của nhân vật lớn này. Mộ ông ta chắc chắn có giá trị ăn trộm.

“No.” Hoàng Ưng lắc đầu phủ nhận.

“Mộ Võ Tắc Thiên?”

“Mộ Lý Thế Dân?”

“Mộ Hán Vũ Đế?”

…

Ly Tâm nói một hơi tất cả lăng mộ hoàng đế rất có giá trị và chưa từng được phát hiện, thế nhưng đám Phong Vân William liên tục lắc đầu. Ly Tâm trầm tư suy nghĩ, Trung Quốc có không ít lăng mộ lớn, rốt cuộc là ngôi mộ nào đây?

Nghĩ ngợi một hồi, hai mắt Ly Tâm đột nhiên sáng lên: "Lẽ nào là lăng mộ Tần Thủy Hoàng? Tiểu Vũ đúng là có mắt nhìn". Lăng mộ này mà bị trộm chắc chắn sẽ là một sự kiện gây chấn động thế giới. Chỉ riêng đám tượng binh mã cũng là kỳ tích của thế giới, chưa kể trong đó còn có dạ minh châu to bằng quả bí.

Phong Vân William cuối cùng không nhịn được nói: "Chị đánh giá con trai chị cao quá đấy. Lăng mộ Tần Thủy Hoàng? e rằng Tiểu Vũ còn chẳng biết đối phương là ai?". Đi theo Ly Tâm mấy năm, Phong Vân William tìm hiểu không ít về văn hóa Trung Quốc. Nghe Ly Tâm nhắc đến Tần Thủy Hoàng, cậu ta không chịu nổi liền cất giọng châm biếm.

"Vậy mọi người mau nói xem Tiểu Vũ đi ăn trộm ở đâu?"

Hoàng Ưng ho khan một tiếng rồi cười ngoác miệng: "Cao ốc Empire State. Phòng trưng bày đồ cổ hôm nay bị mất một miếng ngọc bội thời Trinh Quan[1]. Do đối tượng ăn trộm có thân phận quá cao, người quản lý không dám tự ý xử lý nên đã báo cáo với tôi".

[1] Đường Thái Tông, tên thật là Lý Thế Dân trị vì Đại Đường từ năm 627 đến năm 649.

Hoàng Ưng vừa nói dứt lời, Ly Tâm liền sa sầm mặt. Cổ vật trong phòng trưng bày ở cao ốc Empire đều thuộc về Tề Mặc. Tề Mặc rất thích đồ cổ của Trung Quốc, hắn có sở thích sưu tầm và

trưng bày cổ vật. Thằng nhóc này ăn trộm đồ của nhà mà dám nói đi trộm mộ, đúng là làm cô tức hộc máu mắt. Nhưng cũng may thứ Tề Thiên Vũ ăn trộm là cổ vật, nếu cậu bé ăn trộm thứ khác, chắc cô còn điên hơn.

"Chỉ còn một tiếng đồng hồ nữa, lão đại sẽ từ Italy về đến đây". Lập Hộ có lòng tốt nhắc nhở Ly Tâm, cô không nói không rằng lập tức xông ra ngoài.

Thằng nhóc này trộm nơi nào không trộm lại đi ăn trộm đúng nhà mình. Tề Mặc mà biết được chắc chắn sẽ lột da nó mất, hắn ghét nhất người khác động vào đồ của hắn, dù là con trai hắn đi chăng nữa.

Ly Tâm phóng xe như bay đến cao ốc Empire State, người phụ trách đưa Tề Thiên Vũ xuống dưới chờ Ly Tâm đến nơi.

"Mami, Tiểu Vũ ăn trộm một miếng ngọc bội cho mami. Mami có thích không? Đây là đồ cổ thật đấy, Tiểu Vũ mất bao công sức mới nhớ ra nơi này. Mami, Tiểu Vũ giỏi lắm phải không? Mami, Tiểu Vũ và mami cùng nghề rồi. Mami, mau thơm Tiểu Vũ". Tề Thiên Vũ reo lên vui mừng, nhào vào lòng Ly Tâm, hoàn toàn không để ý đến gương mặt khó coi của cô.

Ly Tâm không có thời gian giải thích với Tề Thiên Vũ, cô bế cậu bé xông vào bên trong tòa cao ốc, Tề Mặc sắp trở về rồi.

Trước cửa phòng trưng bày cổ vật của cao ốc Empire State, Ly Tâm nghiến răng nhìn cách bài trí trong phòng. Đây rõ ràng là Hoàng Ưng cố ý, tất cả tia hồng ngoại được bật lên, hệ thống camera giám sát đã khởi động, chẳng phải anh ta muốn thử tài cô hay sao?

“Con đứng đây, đừng động đậy”. Chuyện dạy dỗ con cái quay về rồi tính sau, bây giờ quan trọng nhất là trả đồ về chỗ cũ.

Chỉ tia hồng ngoại và camera giám sát chẳng làm khó được Ly Tâm. Tuy cô bỏ nghề đã lâu nhưng không có nghĩa tài nghệ của cô giảm sút. Nhờ sức mạnh, tốc độ, sự mềm dẻo, chuẩn xác, Ly Tâm vượt qua hệ thống camera giám sát mà không gây tiếng động nào. Cô tiến vào khu vực trưng bày cổ vật.

Cùng lúc này, tại nhà chính của của Tề Gia, Phong Vân William, Lập Hộ và Hoàng Ưng đứng trước màn hình giám sát thích thú theo dõi từng động tác của Ly Tâm.

Hoàng Ưng gật đầu: “Cũng có chút bản lĩnh”.

Lập Hộ phụ họa: “Nếu không có bản lĩnh liệu năm đó chủ mẫu có thể đánh cắp ngọc bích ở phòng triển lãm do anh phụ trách?”.

Phong Vân William cười híp mắt: “Vì vậy có thể nói, Hoàng Ưng chính là ông mai của Tề Mặc và chị gái tôi?”.

Hoàng Ưng nở nụ cười gian tà: “Hôm nay tôi sẽ đòi lại món nợ cũ”. Anh ta vẫn không quên vụ Ly Tâm trộm đồ năm đó khiến anh ta bị Tề Mặc phạt nặng, hôm nay anh ta sẽ đòi lại.

Lập Hộ và Phong Vân William cười ha hả. Tề Mặc đã trở về, hắn đang bị bọn họ dẫn dụ đến cao ốc Empire State.

Vào lúc này, Ly Tâm đã đến nơi trưng bày miếng ngọc bội. Cô chỉ cần đặt miếng ngọc vào vị trí cũ là coi như xong nhiệm vụ. Sau

đó cô sẽ xóa đoạn băng ghi hình ở camera giám sát, Tề Mặc dù biết chuyện cũng chẳng thể làm gì cô.

"Em làm gì vậy?" Một giọng nói lạnh lùng vọng tới, Ly Tâm hóa đá trong giây lát, cô chỉ còn cách nơi đặt miếng ngọc vài centimet.

"Daddy, mami đang ăn trộm đồ cổ, daddy đừng có làm phiền mami. Mami vô cùng lợi hại". Giọng nói đầy hưng phấn của Tề Thiên Vũ khiến khóe miệng Ly Tâm co giật. Cô quay đầu bắt gặp Tề Mặc đứng ở cửa, sắc mặt hắn đanh lại, thôi tiêu đời rồi.

"Ăn trộm? Rất tốt, rất tốt". Đáy mắt Tề Mặc lóe lên tia sát khí, bầu không khí xung quanh dường như giảm đi mấy độ.

Tề Mặc sải bước đi vào phòng, chuông báo động liền vang lên chói tai. Nụ cười trên môi Ly Tâm cứng lại, cô không phải ăn trộm mà làm việc tốt, thế nhưng không biết liệu Tề Mặc có chịu nghe cô giải thích?

Tề Mặc tức giận xách cổ áo Ly Tâm đưa cô đi ra ngoài. Đám cảnh vệ chạy rầm rập lên xem tên trộm nào to gan dám đột nhập giữa ban ngày ban mặt. Bọn họ đứng hóa đá ngay tại chỗ khi nhìn thấy Tề Mặc.

Ly Tâm đưa mắt qua Tề Thiên Vũ, ánh mắt cô truyền tải hàm ý "Con đã hại mami". Phát hiện Tề Mặc tức giận, Tề Thiên Vũ nhìn Ly Tâm bằng ánh mắt vô tội: "con không cố ý".

Cả đám người liên quan đến vụ ăn trộm đều không lọt qua được con mắt Tề Mặc. Phong Vân William, Hoàng Ưng, Lập Hộ và Tề

Thiên Vũ đều bị xử phạt, tất nhiên Ly Tâm là người đứng mũi chịu sào đầu tiên.

Sau này cô sẽ không giúp một ai, dù người đó là con trai cô đi chăng nữa, Ly Tâm đã rút ra đạo lý này sau khi bị Tề Mặc trừng phạt.

Ngoại truyện 5: Để có nội hàm

Thiên hạ thái bình, bách tính an khang, ở cái thời bình an thịnh thế này, người dân sống vô cùng thoải mái, Ly Tâm cũng sống rất thoải mái. Không hiểu tại sao kể từ lúc Ly Tâm kết hôn với Tề Mặc, ngày tháng trôi qua đều đều, gió yên biển lặng, không hề có một chút kích thích nào, khác hoàn toàn thời kỳ cô mới đi theo hắn, suốt ngày lên núi dao xuống biển lửa, tuy thương tích đầy mình nhưng cuộc sống vô cùng thú vị. Còn từ ngày cô làm nữ chủ nhân của Tề Gia, cuộc sống khá vô vị và tẻ nhạt.

Tề Gia trước có Tứ Ưng gồm Hồng Ưng, Bạch Ưng, Hắc Ưng, Hoàng Ưng, hiện tại có thêm Phong Vân William, cứ gọi là nhân tài nhiều không kể xiết. Lam Tư gần đây không biết dứt sợi dây thần kinh nào, tự nhiên đi thích một cô gái, không có thời gian đấu với Tề Gia, khiến Ly Tâm càng giống cục sắt gỉ.

“Chị có thôi đi không?” Phong Vân William không chịu nổi khi thấy Ly Tâm suốt ngày lượn lờ than vãn trước mặt cậu ta.

“Chị chán quá, chán quá”. Ở bên ngoài, Ly Tâm luôn giữ tư thế uy nghiêm cao quý của nữ chủ nhân Tề Gia, trước mặt Phong Vân William cô hoàn toàn bộc lộ bản chất.

“Đi chỗ khác chơi, em bận nhiều việc lắm. Chị cảm thấy vô vị thì hãy đi tìm Tề Mặc, lên giường với anh ta, em đảm bảo chị sẽ chẳng còn thời gian đến chỗ em tán gẫu”. Phong Vân William thấy không đuổi được Ly Tâm liền tự bỏ đi mất.

“Thằng chết dẫm này”. Ly Tâm bực tức khi Phong Vân William cũng bỏ đi. Đám Hoàng Ưng và Lập Hộ cứ thấy bóng dáng cô từ xa là lủi mất, con trai cô hết bám lấy Lam Tư lại đến chỗ Giao Văn lừa ăn lừa uống, cô thật sự cảm thấy cuộc sống vô cùng tẻ nhạt.

“Chủ mẫu, điện thoại của thiếu gia”. Cuối cùng cũng có chuyện để làm, Ly Tâm than thầm trong lòng, vẫn là con trai cô tốt nhất, biết mẹ đang buồn chán.

Trên màn hình liên lạc, Tề Thiên Vũ một tay cầm quả cà chua, một tay cầm quả dưa chuột, cậu ta nhìn mẹ bằng ánh mắt đắc ý.

“Sao Giao Văn sao đối xử tệ với con trai của tôi thế, anh ta chỉ cho con ăn những thứ này thôi à?”

Tề Thiên Vũ lắc đầu, cười toét miệng: “Tiểu Vũ đang học nấu ăn, chú Giao Văn nói, muốn trở thành sát thủ thiếu nữ, nhất định phải tinh thông mười tám môn võ nghệ. Đẹp trai không đủ mà còn cần có nội hàm”.

Ly Tâm chau mày hỏi: “Nội hàm của con là nấu ăn?”

Tề Thiên Vũ gật đầu: "Đúng vậy, Tiểu Vũ biết hình thức chỉ là yếu tố bên ngoài, còn bên trong thân thể chắc chắn là nội hàm. Ngoài cơm ra còn thứ gì có thể vào trong thân thể? Vì vậy, nội hàm chính là nấu ăn, Tiểu Vũ muốn trở thành sát thủ thiếu nữ thì phải trở nên có nội hàm".

Trời, đạo lý này ở đâu ra vậy? Ly Tâm sầm mặt. Có điều từ trước đến nay cô đều dạy dỗ kiểu "thả bò tự ăn cỏ", Tiểu Vũ học nấu ăn là một việc tốt. Tuy lời của Giao Văn chẳng ra làm sao nhưng kết quả quan trọng hơn quá trình.

"Tốt lắm, con trai, con nhất định học nội hàm cho tử tế, khi nào về trổ tài cho mami xem nhé". Ly Tâm phát huy tinh thần mẹ hiền.

Tề Thiên Vũ gật đầu, vung tay khua khoắng cà chua và dưa chuột một hồi, đột nhiên nghiêm túc hỏi: "Mami, sao con chẳng bao giờ nhìn thấy nội hàm của mami, mami không có nội hàm à?".

Ly Tâm cảm thấy lửa bốc lên đầu, nếu sớm biết Tề Thiên Vũ dám chê cô thì cô chẳng thèm nói theo ý nó. Cô là người không có nội hàm sao? Bắt gặp ánh mắt thương hại của Tề Thiên Vũ, khóe miệng Ly Tâm bắt đầu giật giật.

"Có điều, Tiểu Vũ cũng chẳng thấy nội hàm của daddy. Hai người đáng thương thật".

Ly Tâm liền bị Tề Thiên Vũ đánh bại, cô nở nụ cười miễn cưỡng: "Con hãy tự lo cho bản thân đi".

Thấy Ly Tâm nổi giận, Tề Thiên Vũ lắc đầu: "Mami không có nội hàm nên mới hay cáu giận, vẫn là Tiểu Vũ phong độ hơn".

“Thằng nhóc con, con mau…”. Ly Tâm còn chưa kịp mắng, Tề Thiên Vũ đã cắt đứt liên lạc, để một mình Ly Tâm đối diện với màn hình tối đen.

“Em làm sao thế?”. Một lát sau Tề Mặc đi vào, hắn cất giọng trầm trầm khi thấy Ly Tâm mặt mũi hằm hằm ngồi trên ghế sofa.

Ly Tâm ngẩng đầu nhìn Tề Mặc vài giây, sau đó cô đứng bật dậy kéo tay hắn đi ra ngoài. Tề Mặc chau mày hỏi: “Em muốn làm gì hả?”.

“Vì nội hàm của chúng ta”. Ly Tâm thốt ra mấy từ bằng một giọng vô cùng dứt khoát.

Trong siêu thị, Tề Mặc mặt sắt đen sì đẩy xe hàng, Ly Tâm chăm chú nghiên cứu đồ trên giá, xem thứ nào ăn được rồi vứt vào xe chở hàng, nhìn là biết cô chưa bao giờ nấu ăn.

Từ người Tề Mặc tỏa ra luồng sát khí, khiến bầu không khí xung quanh xuống đến không độ, không một người nào dám tiến lại gần hắn trong phạm vi năm mét.

“Đủ chưa?” Tề Mặc trầm giọng hỏi. Nghe câu hỏi của Tề Mặc, Ly Tâm biết hắn đã đến ranh giới của cơn thịnh nộ. Bắt một người có thân phận đặc biệt như Tề Mặc đến siêu thị mua thức ăn quả là làm khó cho hắn, nhưng bố mẹ chẳng phải nên làm tấm gương cho con cái hay sao? Đánh chết Ly Tâm cũng không thừa nhận vợ chồng cô không có nội hàm như lời của Tề Thiên Vũ. Chỉ là việc nấu ăn, ai mà chẳng biết? Cô sẽ nấu ăn cho con trai cô trắng mắt ra.

“Chưa đủ, chúng ta đi một vòng nữa”. Ly Tâm chăm chú xem xét thứ ở trong tay, không buồn ngẩng lên đáp. Mấy năm nay Tề Mặc đối xử rất tốt với cô, Ly Tâm biết những chuyện nhỏ như thế này Tề Mặc dù không thích nhưng chắc chắn hắn sẽ chiều ý cô.

Ly Tâm cố gắng nhớ lại những món cô hay ăn cần dùng nguyên liệu gì, cô còn lôi cả sách dạy nấu ăn, chọn thực phẩm theo sách hướng dẫn. Trong khi đó Tề Mặc phụ trách phun khí lạnh, để không ai dám tiến lại gần, không ai dám cản đường cô, để cô dễ dàng chọn đồ hơn đúng là một sự phối hợp tuyệt vời.

“Hai hào gừng, Tề Mặc, lấy gừng”. Ly Tâm vừa cúi đầu xem xét quyển sách dạy nấu các món ăn Trung Quốc vừa chỉ đạo Tề Mặc.

Tề Mặc nào có biết gừng là thứ gì, hắn đưa mắt về phía một người trông có vẻ là nhân viên siêu thị và cất giọng lạnh lùng: “Hai hào gừng”.

Người nhân viên không thể chịu nổi sát khí từ hắn, hai chân mềm nhũn, miệng lắp bắp: “Gừng… gừng… không bán… hai hào…”.

“Nhanh lên!”. Thấy Ly Tâm sắp đi xa, Tề Mặc gầm lên một tiếng. Nhân viên siêu thị hoảng sợ vơ vội gừng lên bẻ một miếng nhỏ đưa cho Tề Mặc.

“Một lạng dưa chuột”.

Một phần tư quả dưa chuột bị bẻ gãy.

“Một ít hành”.

Hai cọng hành được vặt phần đầu trắng bỏ vào xe hàng của Tề Mặc, đống lá xanh còn lại bị ném xuống đất.

“Nửa cân thịt lợn”.

Trên quầy thịt, người nhân viên căng thẳng cầm dao cắt một miếng theo đúng yêu cầu.

“Một ly rượu vang nhỏ”.

Một chai rượu vang nhanh chóng được khui ra và rót vào một chiếc ly nhỏ.

“Bốn lòng trắng trứng gà”.

Chát, bốn quả trứng gà bị đập vỡ, bỏ hết lòng đỏ, lòng trắng được bỏ vào một cái ly rồi xếp vào xe hàng của Tề Mặc.

“Nửa quả cà chua”.

Nhân viên siêu thị vung dao nhanh như tia chớp, chỉ một loáng nửa quả cà chua đã nằm trong xe hàng.

“Một ít mì chính”.

Gói mì chính lại được bóc ra…

Các bà nội trợ gia đình chưa bao giờ gặp cảnh mua bán kinh dị như vậy, đồng thời họ cũng chưa từng gặp người nào đi siêu thị với một bộ mặt đầy sát khí như vậy. Họ đều trốn vào một góc run rẩy đứng nhìn.

Sau khi mua xong mọi nguyên liệu theo thực đơn trong sách, Ly Tâm thở phào một hơi, cô quay đầu nhìn Tề Mặc: "Đợi khi nào về em sẽ trổ tài, để anh… những thứ này là gì vậy?" Cô đột nhiên cất cao giọng đầy kinh ngạc.

"Những thứ này… thứ này… đều lấy theo sự dặn dò của pju nhân mà." Nhân viên siêu thị vô cùng hoảng hốt.

Ly Tâm nhìn vào xe hàng, rau cỏ bị cắt đầu cắt đuôi trông vô cùng lộn xộn. Cô nhớ cô không mua ly rượu, nhưng bây giờ trong xe có rất nhiều ly rượu chứa nào là dấm, nào là rượu vang, dầu ăn, xì dầu… Ngoài ra còn có lòng trắng trứng gà, miếng chân giò… Ly Tâm toát mồ hôi lạnh, đây là những thứ cô muốn mua? Trông khó coi quá!

"Thanh toán tiền". Tuy rất khó coi nhưng cô mua theo sách hướng dẫn chắc không sai.

"Tất cả… tất cả… mười bảy ngàn bốn trăm đô la Mỹ". Nhân viên siêu thị lắp bắp.

"Đắt thế, các anh định chặt chém à, số đồ ăn này đâu có nhiều tiền như vậy?" Mặc dù Ly Tâm chưa đi siêu thị mua đồ bao giờ nhưng cô đã từng ăn ở ngoài, mấy món này cộng lại cũng chỉ vài trăm đô la Mỹ, vậy mà tiền mua nguyên liệu lên đến mười mấy ngàn? Người này muốn chết hay sao mà dám bắt chẹt Tề Mặc.

"Chuyện này… chuyện này…"

Dưới ánh mắt lạnh lẽo chết chóc của Tề Mặc, ông chủ siêu thị đành phải tính giá tiền hợp ý Ly Tâm nhất. Nhìn Tề Mặc và Ly Tâm thậm chí không trả lại xe hàng mà đẩy lên chiếc Cadillac sang trọng đậu ở cửa siêu thị, ông chủ siêu thị suýt lên cơn nhồi máu cơ tim.

Rượu vang năm tám mươi ba, rượu Nhật Bản nhập khẩu, rượu Mao Đài Trung Quốc, mỗi chai khui ra chỉ rót một ly; mấy chục cân cua bể chỉ lấy mỗi càng; hai lạng gan ngỗng nhập khẩu từ Pháp… Tuy Ly Tâm cho rằng cô mua mỗi thứ một ít nên chỉ cần thanh toán từng đó tiền, nhưng phần còn lại ông chủ siêu thị có thể bán cho ai?

Gọi xe cấp cứu, ông chủ siêu thị bất tỉnh rồi.

Về đến nhà, Ly Tâm xắn tay áo đòi đích thân xuống bếp, thêm vào đó nhất định kéo Tề Mặc phụ giúp. Tề Mặc bị Ly Tâm quấy rầy, quấy rầy lại quấy rầy. Cuối cùng hắn không chống đỡ nổi sự mè nheo của Ly Tâm, lần đầu tiên trong đời bước vào một nơi gọi là nhà bếp.

Những thứ Ly Tâm và Tề Mặc mua về được các đầu bếp đem cả vào nhà bếp. Phong Vân William và Lập Hộ đứng ngoài cửa theo dõi, Phong Vân William nhìn đống nguyên liệu hỏi nhỏ: “Mấy thứ này lượm từ bãi rác nào vậy?”

Lập Hộ lắc đầu: “Tôi không biết, nhưng theo tin tức tôi nhận được, những thứ này mua ở siêu thị”.

“Mua ư?” Hoàng Ưng vừa đi đến cất giọng ngạc nhiên: “Có kẻ dám lừa lão đại bán cho lão đại đồ phế phẩm?”.

Hồng Ưng cố nén cười khẽ nói: “Không phải họ lừa lão đại mà lão đại ra oai, cứ nhất quyết mua đồ phế phẩm còn không chịu trả đủ tiền”. Tin tức ở Tề Gia vô cùng nhanh nhạy, Tề Mặc và Ly Tâm vừa ra khỏi cửa, đám Hồng Ưng đã biết rõ nội tình.

Hắc Ưng đứng tựa vào tường cất giọng lạnh lùng: “Mất mặt quá”.

Bạch Ưng ở bên cạnh gật đầu: “Đúng vậy”. Chuyện này đúng là làm mất hết thể diện của Tề Gia, may mà Hồng Ưng làm việc gọn gàng, lập tức giải quyết hậu sự. Quỵt số tiền nhỏ như vậy thật không đáng.

Trong nhà bếp, Ly Tâm một tay cầm sách dạy nấu ăn một tay cầm xẻng xào nấu chỉ huy Tề Mặc: “Rửa cá, cắt lát rồi bỏ vào chảo rán vàng. Tề Mặc, mau rửa cá cắt lát cho em”.

Tề Mặc sa sầm mặt, đưa mắt nhìn đám đầu bếp đứng cách đó không xa. Một người đầu bếp tìm con cá còn sống cho Tề Mặc. Bọn họ không dám ho he, chủ mẫu nói chủ mẫu và lão đại tự tay nấu nướng, ai dám làm phiền, giết.

Tề Mặc chau mày ném con cá vào bồn nước một lúc rồi trực tiếp chộp lên. Tề Mặc không biết thế nào là cắt lát, hắn cũng chẳng thèm nhiều lời với Ly Tâm, trầm giọng nói: “Xong rồi”.

Ở bên này, chảo dầu nóng của Ly Tâm bắt đầu bốc khói, cô gật đầu: “Bỏ vào chảo”.

Tề Mặc vẩy tay, con cá hồng bay thẳng vào chảo dầu. Đám đầu bếp trốn bên cạnh cửa mặt biến sắc hét lớn: “Sẽ nổ đấy”. Nếu sử

dụng từ chuyên ngành của nhà bếp, chắc Tề Mặc và Ly Tâm không biết. Bọn họ dùng từ "nổ", hai người nhất định sẽ hiểu ý.

Lập Hộ đứng bên ngoài than thầm: "Hủy dung rồi".

Tuy nhiên Tề Mặc phản ứng rất nhanh, hắn chộp lấy Ly Tâm lôi ra đằng sau. Ly Tâm không đề phòng nên bị Tề Mặc kéo lùi ra phía sau vài bước. Còn chưa định thần lại, cô đã thấy con cá hồng còn sống giãy giụa và nhảy tưng tưng trong chảo dầu nóng ở trước mặt, dầu bắn tung tóe khắp nơi.

Ly Tâm nhíu mày nói: "Giỏi lắm". Sau đó, cô lại cúi đầu xem sách, sách hướng dẫn sau khi rán xong đổ nước om. Thế là Ly Tâm múc một muôi nước, không hề nghĩ ngợi đổ thẳng vào chảo. Chảo dầu xèo một tiếng, khói bốc mù mịt, Ly Tâm liền đậy vung vào.

"Xong, tiếp tục món thứ hai… Tề Mặc…".

Đám đầu bếp đứng ngoài cửa thực lòng chỉ muốn chết cho xong. Con cá vẫn chưa được mổ, ruột gan vẫn nằm trong bụng cá, vậy mà chủ mẫu của bọn họ tuyên bố đã xong. Món này mà được dọn ra không biết mùi vị thế nào? Người đầu bếp phụ trách món ăn Trung Quốc của Ly Tâm run lẩy bẩy khi chứng kiến cảnh tượng trong nhà bếp, đây là lần đầu tiên trong đời ông ta gặp cảnh nấu ăn khủng khiếp như vậy.

Hoàng Ưng sờ trán nói nhỏ: "Món đó có thể ăn không?"

"Chắc chắn không nuốt nổi". Bạch Ưng trả lời bằng một giọng thành khẩn.

Phong Vân William hừ một tiếng lạnh lùng: “Ai muốn chết thì đi mà ăn”. Lập Hộ gật đầu đồng tình.

“Càng cua hấp… hấp… hấp là thế nào nhỉ?” Ly Tâm không hiểu đọc đi đọc lại sách hướng dẫn. Đúng rồi, bỏ nước vào hấp, quá đơn giản, món này không cần Tề Mặc động thủ. Ly Tâm liền ném đống càng cua vào nồi rồi đổ một gáo nước lớn vào, món thứ hai coi như xong.

“Thịt cừu non…”.

Tay cầm một con cừu non to bằng mặt bàn nhỏ, Tề Mặc đưa mắt nhìn lò nướng lớn nhất trong nhà bếp. Hắn không ngại ngần bỏ thẳng con cừu vào lò nướng, đóng cửa rồi tung nắm đấm khởi động hết các nút trên lò nướng.

“Trời ơi, trời ơi, sẽ bị nổ đó”. Các đầu bếp hốt hoảng la lên.

Tiếp theo là món ngan nướng mật ong hạt dẻ. Tề Mặc không thèm nhìn lập tức nhét đồ ăn vào lò nướng và chỉnh nhiệt độ tới mức cao nhất.

“Trời ơi, con dao cũng bị bỏ vào trong đó rồi”.

“Có nước, có nước, nước sẽ làm máy móc ngừng hoạt động”.

“Tương gan ngỗng của tôi, cả thế giới mỗi ngày chỉ có thể sản xuất một trăm cân, không phải bôi loạn lên như vậy, hu hu…”.

Phập, Tề Mặc vung mạnh con dao, cái thớt bị chặt làm đôi, lưỡi dao chạm phải bàn bếp liền bị mẻ. Tề Mặc hơi chau mày rồi thuận

tay ném con dao vào thùng rác.

“Ôi, con dao hoàng gia Anh quốc quý giá của tôi, nó đã theo tôi cả đời…”,

Lúc này trong nhà bếp chỉ có tiếng máy móc thiết bị vận hành, tiếng dao rựa chan chán và tiếng kêu rên của các đầu bếp.

Ở bên ngoài, người của Tề Gia đã tụ tập hết về đây. Tề Mặc nấu ăn là một kỳ quan có một không hai trên đời. Dù vị trí tốt đã bị đám Hồng Ưng và Phong Vân William chiếm mất, bọn họ không nhìn thấy gì nhưng có thể nghe ngóng, tiếp cận ở cự ly gần cũng xứng đáng là một kỷ niệm khó quên trong đời. Vì vậy khu vực xung quanh nhà bếp chỉ một loáng đã chật ních người.

Ở cửa nhà bếp, Hồng Ưng và Hắc Ưng đưa mắt nhìn nhau, Hắc Ưng lễ phép gõ hai tiếng lên cửa kính rồi cất giọng cung kính: “Lão đại, Hắc Ưng có việc cần bẩm báo”.

Tề Mặc nghe nói lập tức quay người đi ra ngoài. Đúng là chỉ Ly Tâm mới nghĩ ra chuyện xuống bếp nấu ăn, còn bắt hắn trợ giúp. Cô không cần thể diện nhưng hắn cần, ban đầu hắn vốn định nhẫn nhịn cho qua nhưng đến lúc này hắn, không thể chịu đựng hơn nữa.

“Chị ơi, Tiểu Vũ gọi điện thoại”. Phong Vân William cũng phối hợp, hét lên thông báo.

Ly Tâm liền bỏ những thứ ở trên tay xuống đi theo Tề Mặc ra ngoài. Nhưng hai người mới ra khỏi cửa bếp, đằng sau có tiếng nổ cực lớn và một luồng khí nóng cuộn đến. Tề Mặc phản ứng nhanh né sang một bên và quay lại nhìn, nhà bếp đã nổ tung.

Tề Mặc sầm mặt, hắn lập tức túm cổ áo Ly Tâm đi nhanh ra ngoài. Ly Tâm trợn mắt nhìn cái nhà bếp đã bị hủy hoại hoàn toàn và đám đầu bếp mặt nhăn mày nhó ở trước cửa. Không phải đấy chứ, lần đầu tiên cô xuống bếp đã làm nổ cả nhà bếp, nhưng cô có làm gì đâu?

"Tề Mặc, là anh làm nổ nhà bếp". Ly Tâm không quên các món vừa rồi đều do Tề Mặc làm.

"Em câm miệng ngay". Tề Mặc gầm lên.

"Nội hàm của em…".

"Cuốn xéo…" Đám người ở bên ngoài bỏ chạy tán loạn.

Đám Hồng Ưng và Phong Vân William đều lắc đầu. Ai cũng có sở trường và sở đoản, Tề Mặc và Ly Tâm tuy đứng trên đỉnh cao của thế giới nhưng trong lĩnh vực nấu nướng, họ vô cùng ngốc nghếch.

Tề Mặc bị mất hết thể diện, từ đó trở đi hắn không cho phép Ly Tâm mon men đến khu vực nhà bếp trong vòng bán kính trăm mét, thậm chí cô không được phép nhắc đến từ "nấu nướng", Ly Tâm phản kháng vô hiệu. Ngoài ra dưới "thủ đoạn tàn khốc" của Tề Mặc, Ly Tâm buộc phải thừa nhận, cả cuộc đời cô cũng đừng mơ có nội hàm về phương diện này.

Ebook phi lợi nhuận được làm bởi STENT Forum. Để download thêm các ebook truyện ngôn tình khác, hãy truy cập: http://www.luv-ebook.com